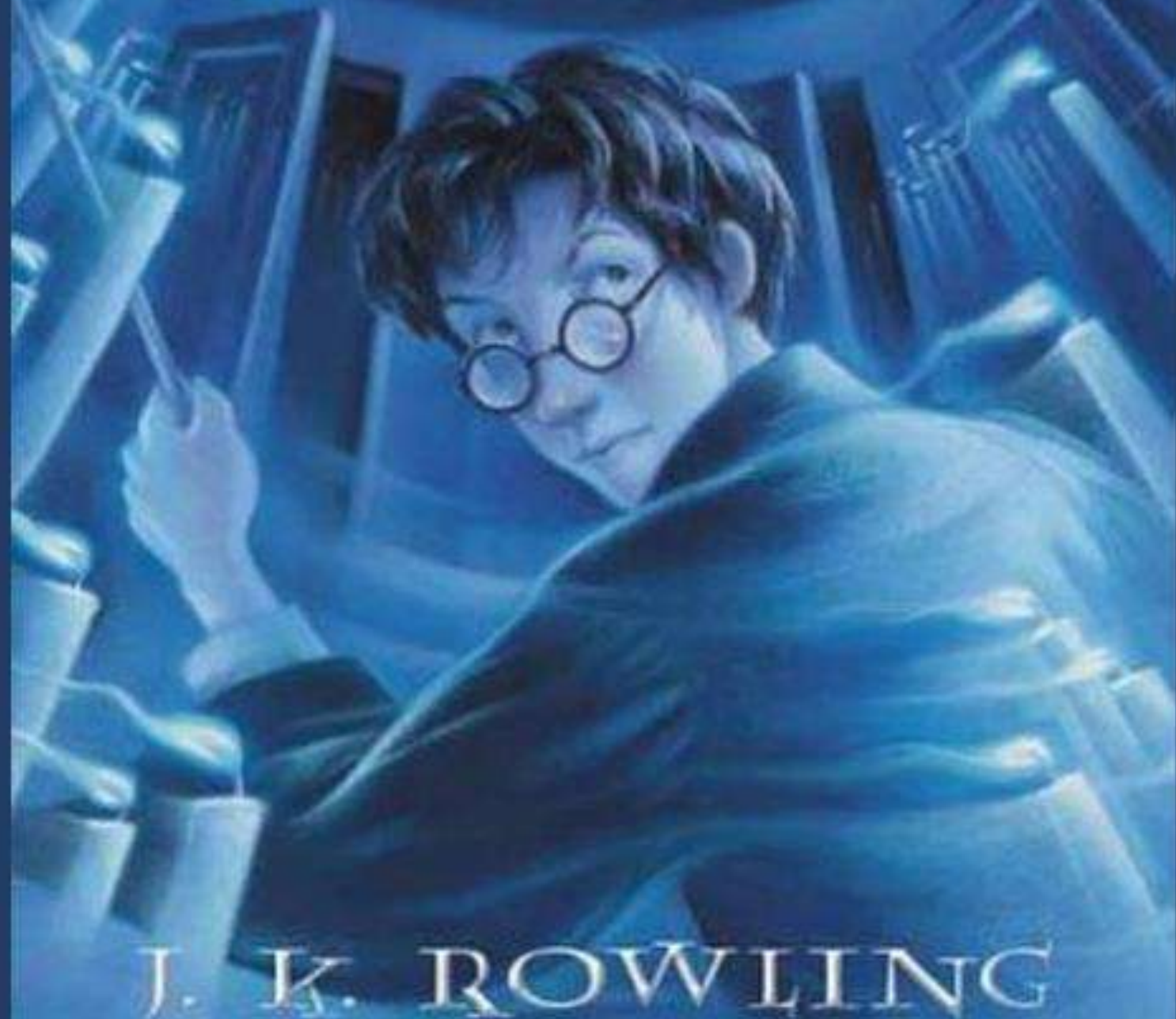


Harry Potter

*and the
Order of the Phoenix*



J. K. ROWLING

Table of Contents

[TChapter 1](#)

[CHƯƠNG I: DUDLEY BỊ ẾM](#)

[CHƯƠNG II: MỘT ĐÀN CÚ](#)

[CHƯƠNG III: ĐOÀN VỆ SĨ TIỀN PHONG](#)

[CHƯƠNG IV: SỐ 12, QUẢNG TRƯỜNG GRIMMAULT](#)

[CHƯƠNG V: HỘI PHƯỢNG HOÀNG](#)

[CHƯƠNG VI: DÒNG HỌ CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT](#)

[CHƯƠNG VII: BỘ PHÁP THUẬT](#)

[CHƯƠNG VIII: PHIÊN TÒA](#)

[CHƯƠNG IX: NHỮNG NỖI THỐNG KHỔ CỦA BÀ WEASLEY](#)

[CHƯƠNG X: LUNA LOVEGOOD](#)

[CHƯƠNG XI: BÀI CA MỚI CỦA CÁI NÓN PHÂN LOẠI](#)

[CHƯƠNG XII: GIÁO SƯ UMBRIDGE](#)

[CHƯƠNG XIII: CẤM TỨC VỚI DOROLE](#)

[CHƯƠNG XIV: PERCY VÀ CHÂN NHỒI BÔNG](#)

[CHƯƠNG XV: THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS](#)

[CHƯƠNG XVI: TRONG QUÁN ĐẦU HEO](#)

[CHƯƠNG XVII: ĐẠO LUẬT GIÁO DỤC SỐ HAI MƯƠI BỐN](#)

[CHƯƠNG XVIII: ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE](#)

[CHƯƠNG XIX: SỰ TỬ VÀ RẮN](#)

[CHƯƠNG XX: CÂU CHUYỆN CỦA BÁC HAGRID](#)

[CHƯƠNG XXI: MẮT RẮN](#)

[CHƯƠNG XXII: BỆNH VIỆN THÁNH MUGO CHUYÊN TRỊ THƯƠNG TÍCH VÀ BỆNH TẬT PHÁP THUẬT](#)

[CHƯƠNG XXIII: GIẢNG SINH TRONG PHÒNG KÍN](#)

[CHƯƠNG XXIV: BẾ QUAN BÍ THUẬT](#)

[CHƯƠNG XXV: CON BỌ KẾT CÁNH](#)

[CHƯƠNG XXVI: BIẾT VÀ KHÔNG BIẾT TRƯỚC](#)

[CHƯƠNG XXVII: NHÂN MÃ VÀ CHỈ ĐIỂM](#)

[CHƯƠNG XXVIII: KÝ ỨC TỆ NHẤT CỦA THẦY SNAPE](#)

[CHƯƠNG XXIX: CỐ VẤN NGHỀ NGHIỆP](#)

[CHƯƠNG XXX: GRAWP](#)

[CHƯƠNG XXXI: PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẲNG](#)

[CHƯƠNG XXXII: THOÁT LỬA](#)

[CHƯƠNG XXXIII: CHIẾN ĐẤU VÀ ĐÀO TẮU](#)

[CHƯƠNG XXXIV: SỞ BẢO MẬT](#)

[CHƯƠNG XXXV: BÊN KIA BỨC MÀN](#)

[CHƯƠNG XXXVI: NGƯỜI DUY NHẤT HẮN SỢ](#)

[CHƯƠNG XXXVII: LỜI TIỀN TRI ĐÃ MẤT](#)

[CHƯƠNG XXXVIII: CUỘC CHIẾN THỨ HAI BẮT ĐẦU](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>

TChapter 1

CHƯƠNG I: DUDLEY BỊ ẾM

Ngày nắng nhất của mùa hè cho đến lúc này đã chấm dứt và nó thấm một sự tĩnh lặng ứ ải vào những ngôi nhà vuông và to ở đường Privet Drive. Những chiếc xe thường xuyên bám một lớp bụi mờ đục ở đường lái vào nhà và những bãi cỏ màu xanh trở thành màu vàng - những ống nước tưới đã bị cấm sử dụng vì đợt khô hạn làm thiếu nước. Việc tưới đi cái mưu cầu thường xuyên là rửa xe và tưới cho cỏ, những người dân cư ngụ ở đường Privet Drive đã sống ẩn dật trong những cái bóng của những căn nhà mát, cửa sổ được mở tung ra để ảo vọng về những cơn gió hiu hiu sẽ thổi tới. Chỉ còn một cậu bé thiếu niên phải ở ngoài nhà và cậu đang nằm ngửa trên một thảm hoa phía ngoài căn nhà số bốn. Cậu ta có làn da rám nắng, tóc đen, đeo kính cận; đó là một người bất hạnh, hơi ốm yếu mà người ta nhìn thoáng qua cũng thấy. Quần áo bò của cậu thấm đẫm nước mắt và rất bẩn, cái áo thể thao rộng lưng thùng thình thì đã mờ màu, và đôi giày dành cho huấn luyện viên thì đã há mồm. Sự xuất hiện của Harry Potter không làm cho cậu chiếm được cảm tình của hàng xóm - những người mà một số trong bọn họ nghĩ rằng sự bẩn thỉu nên bị trừng trị theo pháp luật, mặc dù chính cậu đã tự giấu mình vào sau một bụi cây tú cầu to để hầu như chẳng người láng giềng nào nhìn thấy. Thực sự thì, trường hợp duy nhất để cậu ta bị ai đó nhìn thấy là nếu Dudley Vernon hoặc dì Petunia thò đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn xuống phía dưới thảm cỏ. Nhưng trên hết, Harry nghĩ rằng cậu đáng được tuyên dương vì đã nghĩ ra ý tưởng trốn vào đây. Cậu đã không cảm thấy dễ chịu khi nằm trên cái nóng và rắn của đất - có thể như vậy - nhưng đối lại không có ai nhìn trừng trừng giận dữ vào cậu, nghiêng rằng kèn kẹt đến nỗi không thể nghe được tin tức, hoặc ném thẳng những câu hỏi dơ dáy vào cậu - việc đã xảy ra khi cậu thử ngồi vào phòng khách và xem tivi với Dudley và dì. Cứ như thể là những cái suy nghĩ này đã đi qua cửa sổ mở, ông Vernon Dursley, Dudley và dì nói:

"Thật vui mừng khi thấy thằng nhãi thôi húc đầu vào cửa. Nó đang ở đâu vậy?"

"Tôi cũng không biết." Bà dì Petunia hờ hững nói "Nó không có trong nhà..."

Dudley Vernon lau bầu:

"Xem tin này..." Ông ta nói mỉa mai "Tôi không hiểu thằng con mình sẽ trở nên thế nào đây... Nếu như một thằng bé bình thường quan tâm đến bản tin thời sự thì Dudley nó vô tư chẳng biết tổng thống đầu tiên của nước ta là ai! Dù sao đi nữa, cũng chẳng làm sao nếu mà bản tin thông báo có gì xảy đến đối với sự nghiệp của ông ta..."

"Vernon- Suyt!" Dì Petunia nói "Cửa sổ mở đấy!"

"Ừ, Xin lỗi nhé, em yêu!"

Nhà Dursley trở nên yên tĩnh. Harry lắng nghe tiếng leng keng khi cậu đang theo dõi bà Figg đang đi qua, một bà già yêu-mèo đại gàn ở gần đường Wisteria Walk. Bà ta đang nhăn mặt và nhủ thầm. Harry rất sung sướng khi mà tự núp mình trong bụi cây để nhìn bà, lúc bà Figg vừa mới mời cậu đi uống trà lúc bà gặp cậu ở ngoài đường. Bà đi vòng qua góc phố và biến mất khỏi tầm nhìn trước khi tiếng nói Dudley lại văng ra ngoài cửa sổ lần nữa:

"Thằng Dudley ra ngoài uống trà à?"

"Nó đang uống trà ở nhà bà Polkisses với bạn nó" Di Petunia nói âu yếm "Nó có nhiều bạn và nổi tiếng thật."

Harry cố nén một tiếng khịt mũi một cách khó khăn. Nhà Dursley tỏ ra ngu ngốc một cách đáng kinh ngạc khi nói về con trai của họ. Họ đã không phản đối những lời nói dối làm mất trí khôn về cái việc con trai họ đi uống trà với những thành viên khác trong cái hội của nó mỗi tối hè. Harry hiểu rất rõ là Dudley chẳng đi uống trà ở đâu cả. Nó và tụi bạn đi đập phá, hút thuốc ở những góc phố rồi ném đá vào các xe chạy qua và ném vào cả trẻ em nữa. Harry nhìn thấy chúng lúc cậu dạo bộ buổi tối qua đường Little Whinging; cậu đã bỏ ra hầu hết thời gian nghỉ hè của cậu để đi lang thang qua các đường phố, tìm báo ở các thùng rác dọc những con đường đó. Những đoạn nhạc báo chương trình lúc bảy giờ tối đã lại làm cho cơn đau tai và dạ dày của Harry trở lại. Có thể cái việc đó - sau một tháng chờ đợi - đã xảy ra vào tối nay.

Một số lượng lý lực những người đi nghỉ mát đã chật kín xếp hàng dài ở sân bay vì những người khuôn vác hành lí Tây Ban Nha đã bãi công đến tuần thứ hai.

- Cứ cho bọn chúng nghỉ luôn đến mãi đời! - Dượng Vernon hầm hè sau câu nói của phát thanh viên

Nhưng không sao: ở ngoài thăm hoa, cái cơn đau của Harry dường như đã lắng xuống. Nếu có cái gì xảy ra thì chắc chắn nó đã được đọc ở đầu bản tin rồi: Sự chết chóc và huỷ diệt thì hẳn nhiên quan trọng hơn việc những người đi nghỉ mát xếp thành hàng. Cậu thở hắt ra một hơi dài và chậm, nhìn chăm chăm lên bầu trời xanh thẳm. Mỗi ngày trong kỳ nghỉ hè của cậu thường trôi qua như nhau: sự căng thẳng, sự mong chờ, sự giải thoát nỗi đau một cách tạm thời và sau đó sự căng thẳng lại trở dậy... và cái câu hỏi luôn luôn gắn chặt vào đầu cậu là tại sao lại chưa có gì xảy ra... Cậu tiếp tục lắng nghe, nếu chỉ cần có một câu chuyện nhỏ, không thể hiểu được nó đã xảy ra bằng cách nào đối với dân Muggles - một sự mất tích lạ lùng không thể giải thích được... Nhưng cái câu chuyện về những người khuôn hành lý vẫn được tiếp tục bởi tin tức về đợt khô hạn ở miền Nam.

- Tôi hy vọng nó vẫn nghe tiếp! - Dượng Vernon nói ngay sau đó. - Hẳn và cái cơn mưa của hẳn vào lúc ba giờ sáng!

Sau đó là tin một trực thăng đâm vào cánh đồng ở Surrey, sau tiếp là một nữ minh tinh màn bạc li dị ông chồng nổi tiếng của bà ta.

- Khi mà chúng nó còn thích cái công việc bắn thủ của chúng- di Petunia khịt khịt - cái loại người mà xuất hiện một cách ám ảnh ở bất kỳ tạp chí nào mà nó có thể để cái tay gầy giờ xương lên.

Harry nhắm mắt đôi mắt đang nhìn chăm chăm bầu trời vào buổi tối lại khi người phát thanh viên đọc:

Và cuối cùng, Vẹt Bungy đã tìm ra một cách mới để giữ mát trong mùa hè này. Bungy, con vẹt đang sống ở vườn chim Five Feathers (Năm Cái Lông-ND) ở Barnsley, đã học cách trượt nước! Bà Mary Dorkins đã đi đến đó để xem xét một cách kỹ lưỡng hơn.

Harry mở mắt. Nếu mà họ đã đưa cả tin vệt trượt nước thì sẽ không còn gì có thể đáng giá hơn để nghe. Cậu cuộn người lại một cách cẩn thận và bò sát mặt đất, bò phía dưới cửa sổ. Cậu đã bò được hai inch (~5cm -ND) thì một loạt các sự việc khác xảy ra một cách rất nhanh. Một tiếng "Rắc" to và vang như tiếng súng đã phá vỡ bầu âm thanh tĩnh lặng buồn ngủ. Một con mèo nhảy phắt ra ngoài từ một chiếc xe đang đậu và bay ra ngoài khỏi tầm nhìn. Một tiếng thét, inh tai và vang và tiếng đồ sứ vỡ đã phát ra từ phòng khách của nhà Dursley, và như đã nghĩ thì đây chính là cái tín hiệu đó. Harry chờ đến đó nhảy lên, cùng lúc đó kéo từ thắt lưng lên một cây dũa thần bằng gỗ như thể cậu ta rút một chiếc gươm ra - nhưng trước khi cậu đứng thẳng người lên, Harry đã đập đầu vào cái cửa sổ mở nhà Dursley. Kết quả của sự va đập đó là nó đã làm cho bà dì Petunia hét toáng lên to hơn. Harry cảm thấy như đầu mình bị bổ làm hai. Chảy nước mắt, Harry quay cuồng, cố gắng chĩa cây dũa phép về phía đường để xác định nguồn gốc của tiếng động, nhưng cậu vừa đứng thẳng được người thì hai bàn tay lớn màu tím vòng qua cửa sổ và kẹp hòng cậu lại:

"Vứt - nó - đi!" - Dượng Vernon hét vào tai của Harry. " Ngay - bây - giờ, Trước - khi - có - ai - nhìn - thấy!"

"Dượng - bỏ - ra!" Harry thở hổn hển. Trong vài giây đầu tranh, ở tay trái Harry kéo những ngón-tay-xúc-xích của ông cậu ra, còn tay phải cậu vẫn tiếp tục nắm vững cây dũa phép đã giơ lên. Sau đó, cơn đau ở trên đỉnh đầu của Harry đã tạo ra một lực đặc biệt mạnh khiến dượng Vernon kêu lên và thả Harry ra như ông ta đã bị một cú sốc điện. Một lực vô hình nào đấy có vẻ như đã chạy qua người cháu trai của ông ta, làm cho ông ta không thể giữ được cậu. Đau đớn, Harry ngã sõng soài trước bụi tú cầu, đứng thẳng lên và nhìn xung quanh. Không có dấu hiệu gì của cái thứ đã gây nên cái tiếng động đó, nhưng có vài ánh mắt nhìn chăm chú ở cửa sổ bên cạnh. Harry dứt dũa thần một cách vội vàng vào trong quần và cố làm như không biết gì.

"Chúc một buổi tối tốt lành!" Dượng Vernon nói to, vẫy tay với bà hàng xóm nhà số 7 đối diện, người đang nhìn trừng trừng sau tấm lưới sắt.

"Bà có nghe thấy tiếng xylanh xe nổ không? Tôi và Petunia cùng nghe thấy tiếng đó!"

Ông ta tiếp tục cười nhe răng một cách khiếp sợ, diên khùng đến khi tất cả những người hàng xóm tò mò đã rời mắt khỏi cửa sổ, rồi cái điệu cười trở thành một cơn thịnh nộ mà sau đó ông ta đã ra hiệu cho Harry đi về phía ông. Harry đi từng bước một mỗi lúc một gần hơn, chú ý để chỉ dừng đúng điểm mà bàn tay của ông dượng Vernon có thể tiếp tục bóp nghẹt cổ cậu.

"Mày làm cái quỷ gì thế hả, thằng oắt?" Giọng ông Vernon ồm ồm pha lẫn sự run rẩy và thịnh nộ.

"Con đâu có làm cái gì?" Harry lạnh lùng nói. Cậu vẫn tiếp tục đảo mắt nhìn ra ngoài đường, hy vọng rằng có thể tìm ra được người gây ra tiếng động đó.

"Mày tạo ra một tiếng động nghe như tiếng súng nổ ngay phía ngoài nhà..."

"Con không gây ra !" Harry quả quyết.

Khuôn mặt gầy và giống như ngựa của dì Petunia giờ đây đã xuất hiện bên cạnh cái khuôn mặt dài và màu tía của dượng Vernon. Bà ta giận tái cả người.

"Mày làm gì dưới khung cửa sổ nhà tao?"

"Đúng, hay đấy, Petunia! Mày đã làm gì dưới khung cửa sổ nhà tao, thằng oắt?"

"Nghe tin tức thời sự." Harry nhấn nhac trả lời.

Ông dượng và bà dì của Harry trao đổi cho nhau một cái nhìn lẳng mạ.

"Mày đang nghe tin tức! Nói lại coi?"

"Ồ, Thì luôn có sự kiện mới hàng ngày mà, dượng biết đó." Harry nói.

"Đừng có tỏ ra thông minh trước mặt tao, thằng oắt. Tao biết mày đang thật sự muốn làm gì- và đừng có bắt tao phải nghe thêm cái câu chuyện ngớ ngẩn rằng mày đã đang nghe tin! Mày có thể hiểu một cách tường tận số phận của mày mà..."

"Cẩn thận, Vernon!" Dì Petunia nói nhỏ, và sau đó dượng Vernon cũng hạ giọng khiến Harry chỉ vừa đủ nghe họ nói

"... rằng cái số phận của mày không cần đến tin tức của chúng tao!"

"Con nói tất cả cho dượng nghe rồi đấy." Harry nói.

Vợ chồng nhà Dursley tròn mắt trong giây lát, rồi dì Petunia nói:

"Mày là một kẻ nói dối quá lộ liễu. Thế thì những con cú..." Dì Petunia cũng hạ giọng khiến Harry phải đoán theo nhịp mấp máy môi những từ tiếp theo "... thì để làm gì nếu mà chúng không đưa cho mày tin tức hả?"

"Aha!" - Dượng Vernon kêu lên như là chiến thắng ai vậy. "Đừng nói dối nữa, thằng oắt! Cứ làm như chúng tao không biết mày nhận được tin tức từ những con cú bệnh dịch của mày."

"Những con cú... đâu có đưa cho con tin tức." - Harry nói không ra tiếng.

"Tao không tin!" Dì Petunia nói ngay.

"Tao cũng thế." Dượng Vernon củng cố.

"Chúng tao biết mày rồi phải sẽ nói một cái gì đó nực cười" Dì Petunia thêm vào

"Chúng tao không ngu, mày biết đó" Dượng Vernon nói thêm.

"Ồ, cái tin đó thiệt là mới mẻ đối với con." Harry nói, thái dương của cậu giãn giãn, và trước khi nhà Dursley có thể gọi cậu lại được thì cậu đã kịp quay người lại, đi qua bãi cỏ, bước qua bức tường thấp rào khu vườn và sải bước trên đường phố.

Cậu đang gặp rắc rối và cậu hiểu điều đó. Cậu sẽ phải đối mặt với Dượng và Dì sau đó và trả giá cho sự vô lễ của cậu, nhưng bây giờ cậu không quan tâm lắm đến điều đó vì cậu còn nhiều áp lực lên tâm trí cậu.

Harry chắc chắn rằng tiếng "Rắc" đó đã phát ra vì có ai đó hiện hình hoặc biến mất. Đó chính xác là cái tiếng mà con gia tinh Dobby đã gây ra khi nó biến mất trong không khí. Có thể chẳng là Dobby đang ở đường Privet Drive? Có thể chẳng Dobby ở bên cậu ngay lúc đó? Cùng với ý nghĩ đó trong đầu Harry sải bước qua con đường Privet Drive, nhưng ý nghĩ ấy dường như hoàn toàn biến mất khỏi tâm trí cậu khi cậu chắc chắn rằng Dobby không biết cách tàng hình.

Tiếp tục đi, Harry luôn cảnh giác về chuyện đã xảy ra, vì cậu đi uỳnh uych trên đường phố nên cái chân của cậu thường xuyên mang đến một cách tự nhiên cho cậu cái ý nghĩ ám ảnh đó. Vài bước đi một lần, cậu lại liếc về phía sau vai mình. Một cái ma thuật gì đó đang gần cậu lúc cậu nằm ở cái bụi cây tú cầu sắp chết khô của dì Petunia, cậu chắc chắn như vậy. Nhưng sao họ không nói với cậu, sao họ không liên lạc với cậu, sao đến bây giờ họ vẫn còn trốn cậu?

Và sau đó, khi những suy đoán của cậu đã thất bại, thì nó đã đi ra khỏi đầu cậu.

Có thể cuối cùng chẳng có cái ma thuật nào ở đây cả. Có thể cậu đã quá liều lĩnh: chỉ một dấu hiệu nhỏ nhoi nhất từ cái thế giới của cậu thôi, thế mà cậu đã vội vàng đáp trả nó. Cậu có chắc rằng đó không phải là tiếng vỡ của cái gì đó trong nhà hàng xóm không?

Harry cảm thấy mình mất hết cảm giác, chúng đã chìm vào cơn đau... và trước khi cậu hiểu rằng đó là cảm giác của sự tuyệt vọng đã ám ảnh cậu suốt mùa hè này thì nó đã trở lại lần nữa.

Sáng ngày mai cậu sẽ thức giấc vì tiếng đồng hồ báo thức vào lúc năm giờ sáng như vậy cậu có thể thưởng cho con cú mang tờ Daily Prophet (Nhật báo tiên tri - ND) nhưng có hy vọng nhỏ nhoi nào về việc tiếp tục nhận những tờ báo đó nữa không? Harry sẽ chỉ đơn thuần liếc ở trang bìa trước khi vút tờ báo sang bên cạnh trong những ngày qua, vì cậu nghĩ khi Voldemort trở lại thì đó chắc chắn phải là tin quan trọng nhất, và đó là điều duy nhất mà Harry quan tâm đến.

Nếu cậu may mắn, thì sẽ có những con cú mang thư từ hai người bạn tốt nhất của cậu là Ron và Hermione, mặc dù cái hy vọng là cậu nhận được tin từ những bức thư đó đã từ lâu tắt ngấm rồi.

"Chúng tôi đã không thể nói nhiều về cái-mà-bạn-biết... Chúng tôi đã được nói là phải giữ kín tất cả những gì quan trọng trừ phi những bức thư của chúng tôi không đến được với bạn... Chúng tôi khá bận nên không thể nói chi tiết được... Có một cái gì đó tốt đẹp sẽ xảy ra, chúng tôi sẽ nói với bạn ngay khi chúng tôi gặp lại bạn..."

Nhưng mà bao giờ Harry mới gặp lại được hai người bạn này? Thật đáng lo lắng khi không biết ngày chính xác.

Hermione đã viết nguệch ngoạc "Chúng tôi mong gặp lại bạn sớm" trong thiệp mừng sinh nhật Harry, nhưng bao giờ là sớm? Theo như dự đoán từ những gợi ý lập lờ trong bức thư của họ, thì Harry tin chắc Hermione và Ron đang ở cùng một nơi, có thể là nhà của Ron. Cậu khó có thể chịu đựng được cảnh hai bạn đang vui vẻ ở The Burrow (Trang trại hang sóc - HD) khi mà cậu đang bế tắc ở đường Privet Drive. Thật ra, cậu đã thật giận giữ và đã vút đi mà không mở hai hộp chocolate Honeydukes mà hai bạn của cậu đã gửi cho vào ngày sinh

nhật cậu. Về sau cậu hơi tiếc, sau khi phải ăn món salad (rau trộn - ND) héo mà dì Petunia đã cho cậu vào bữa tối để chúc mừng sinh nhật.

Và Ron và Hermione đang bận cái gì nhỉ? Tại sao Harry lại không bận? Có phải cậu đã không được giao trọng trách nặng nề bằng hai bạn không? Có phải họ đã quên những gì mà cậu đã làm? Có ai khác ngoài cậu đã đi vào nghĩa địa và nhìn thấy Cedric đang bị giết, bị trói vào cái bia mộ và gần như đã chết? Đừng nghĩ về nó nữa, Harry tự nhủ một cách nghiêm khắc mình hàng trăm lần vào mùa hè này rồi. Nó tồi tệ đến mức mà cậu vẫn còn thấy cái nghĩa địa đó trong những giấc mơ của cậu, day đi day lại vào lúc cậu đang đi trên đường phố.

Cậu rẽ chỗ góc phố để vào đường Magnolia Crescent; một nửa đường suốt cái dốc mà cậu đã đi qua; đến cạnh một garage nơi mà cậu đã có cái chớp mắt đầu tiên trước người cha đỡ đầu của cậu. Sirius, ít ra, dường như hiểu Harry nghĩ gì. Nhưng phải thừa nhận rằng, những lá thư của ông cũng chẳng có tin gì như của Ron và Hermione, nhưng ít ra thì chúng cũng chứa đựng những từ nghĩ cảnh báo và an ủi thay vì là những lời gợi ý như trên người:

"Ta biết việc này làm con bức bối..." "Giữ mũi cho sạch và mọi sự sẽ tốt đẹp..." "Cẩn thận và đừng làm cái gì vội vã..."

Thì cậu hầu như đã làm đúng theo lời Sirius khuyên. Cậu băng qua đường Agnolia Crescent, quẹo vào đường Magnolia và đi thẳng tới công viên giải trí đang chìm vào bóng tối. Ít nhất cậu cũng khuất phục được ham muốn buộc cái rương vào chổi và bay đến chỗ The Burrow. Thật ra, Harry thấy rằng cậu đã cư xử rất phải tuy cậu rất tức giận và bức bối vì bị kẹt ở Privet Drive quá lâu, phải hạ mình đi trốn trong luống hoa với hy vọng nghe được một tin gì đó xem Lord Voldemort đang làm gì. Gì thì gì, cũng bức lắm chứ khi cái người vượt ngục sau 12 năm tù trong ngục phù thủy ở Azkaban, tính ám sát trong vụ ám sát mà hẳn ta bị kết án rồi, đã thể lại còn lẫn trốn với con Hippogriff bị trộm, chính kẻ ấy khuyên cậu không nên làm cái gì liều lĩnh.

Harry phóng qua cổng công viên bị khóa và đi qua bãi cỏ loang lổ. Công viên cũng vắng như đường phố. Khi cậu đến gần xích đu, cậu ngồi lên cái đu duy nhất mà Dudley và bạn nó chưa kịp phá hỏng, cậu quấn tay vào dây xích và cúi nhìn xuống đất. Cậu không thể trốn trong luống hoa nhà Dursley nữa rồi. Ngày mai, cậu phải nghĩ ra cách mới để nghe tin tức. Bây giờ, cậu chẳng có gì làm, chỉ chờ thêm một đêm bất an, vì sau khi thoát khỏi ác mộng về Cedric, cậu nằm mơ thấy các hành lang tối tăm, dài hun hút, tất cả dẫn đến các ngõ cụt và cửa khóa, tất cả có vẻ đều liên quan với cậu trong lúc cậu không ngủ. Cái seọ trên trán cậu nó cứ châm chích khó chịu quá, nhưng cậu không thể tự dối mình là Ron hay Hermione hay Sirius còn quan tâm về điều đó nữa. Trước đây, cái seọ đau khi nó báo là Voldemort đang mạnh mẽ hơn, nhưng bây giờ thì Voldemort đã tái xuất giang hồ, họ có lẽ chỉ nhắc cậu là cái seọ thỉnh thoảng làm cậu khó chịu là chuyện đương nhiên. Không cần phải lo chuyện cũ.

Sự bất công này chôn vùi trong lòng cậu làm cậu muốn hét lên vì tức giận. Nếu không vì cậu, không ai biết được là Voldemort đã trở lại! Và phần thưởng của cậu là kẹt cứng ở Little Whinging nguyên cả bốn tuần, hoàn toàn cách ly với thế giới thần thông, hạ cấp xuống nằm trong khóm tú cầu tàn để có thể nghe được tin vắn vệt trượt nước! Sao Dumbledore có thể quên cậu dễ thế nhỉ? Tại sao Ron và Hermione chơi chung với nhau mà lại không mời

cậu? Cậu phải chịu đựng việc Sirius bảo cậu ngồi im, ngoan ngoãn trong bao lâu nữa; hoặc chống lại ham muốn viết thư cho tòa báo Nhật Báo Tiên Tri ngu xuẩn ấy và nêu rõ là Voldemort đã tái xuất giang hồ? Các ý nghĩ điên cuồng này quay cuồng trong đầu Harry, ruột gan cậu dần vật gì giằng dữ trong màn đêm oi ả đang buông xuống quanh cậu, không gian gian thơm dịu mùi cỏ khô ấm và tiếng động duy nhất là tiếng xe cộ trên con đường cạnh công viên.

Cậu không biết mình ngồi nghĩ ngợi bao lâu trên xích đu thì cậu nhìn lên vì nghe thấy tiếng nói. Đèn đường lấp lánh vừa đủ chiếu sáng một nhóm người đi vào công viên. Một người hát lớn một bài hát tục. Một người khác đang cất tiếng cười. Họ dắt mấy cái xe đạp đua đắt tiền phát ra tiếng động nhẹ.

Harry biết những người này là ai. Bóng người đi đầu đúng là thằng anh họ Dudley Dursley đang lần về nhà, đi kèm với băng đảng trung thành của nó. Dudley vẫn đồ sộ như cũ, nhưng sau một năm ăn kiêng và khám phá ra một tài năng mới, cơ thể nó đã thay đổi rất nhiều. Dượng Vernon khoe tất cả mọi người là Dudley gần đây đã thành vô địch hạng nặng trẻ liên trường của miền Đông Nam. Môn thể thao quý tộc này, theo lời dượng Vernon, làm cho Dudley càng có vẻ ghê gớm hơn hồi Harry còn học tiểu học đóng vai bao tập dấm vỡ lòng cho Dudley. Harry không còn sợ thằng anh họ đó nữa nhưng cậu vẫn không tin là Dudley học được cách dấm nặng hơn và chính xác hơn không phải là điều đáng ăn mừng. Trẻ con khắp xóm đều khiếp sợ thằng ấy – sợ hơn cả “thằng Potter ấy”, bị tố giác là một thằng du côn cứng cổ ở trung tâm An Ninh Brutus cho nam thiếu niên tội phạm bất trị.

Harry nhìn mấy bóng đen đi trên bãi cỏ và tự hỏi chúng đã đánh ai tối nay. Chúng bay hãy nhìn quanh, Harry nghĩ thầm khi nhìn bọn chúng. Chúng ngoan. Nhìn quanh tí nào. Tao đang ngồi đây một mình, tới trêu tao đi nào. Nếu Dudley và chúng bạn thấy cậu ngồi đấy, chắc là chúng sẽ chạy thẳng đến ngay, rồi Dudley sẽ làm gì? Nó sẽ không muốn bị mất mặt trước chúng bạn, nhưng nó sẽ sợ hãi không dám khiêu khích Harry, chắc là buồn cười lắm khi cậu ngăm Dudley lâm vào thế bí, chế giễu nó, nhìn nó, và nếu đứa nào định đánh cậu thì có sẵn đứa phép đây. Cho chúng biết tay. Cậu đang cần xả giận vào mấy thằng bé từng làm khổ đời cậu. Nhưng chúng không nhìn quanh, chúng không thấy cậu, chúng tiến gần đến hàng rào. Harry kiềm chế không gọi chúng. Gây sự đánh nhau là đại. Cậu không được dùng phép thuật. Cậu có thể bị đuổi học.

Tiếng bọn Dudley xa dần; chúng đi khuất vào đường Magnolia Road.

"Đấy, Sirius, Harry chán nản. Không vội vã. Giữ mũi cho sạch. Trái ngược cách làm của chú."

Cậu đứng dậy vươn vai. Dượng Vernon và dì Petunia hình như tin rằng lúc Dudley xuất hiện là đúng thời điểm phải về nhà, bất kể thời gian nào sau đó cũng là quá muộn. Dượng Vernon dọa sẽ nhốt Harry vào kho nếu cậu lại về nhà sau Dudley, Harry vừa nín ngáp, vừa cau có đứng dậy đi ra cổng công viên.

Đường Magnolia Road, cũng như Privet Drive, cũng có dãy nhà to hình vuông có bãi cỏ cắt tỉa cẩn thận, chủ nhà là những người to lớn vuông vắn lái xe đánh bóng sạch sẽ giống xe của dượng Vernon. Harry thích Little Whinging về đêm, lúc cửa sổ kéo kín màn tạo nên cách mảnh màu ngọc quý trong bóng tối, và cậu không phải nghe người ta thì thầm về vẻ “tội

phạm” của cậu khi cậu đi qua. Cậu rảo bước, đến nửa đường Magnolia Road, cậu lại thấy bọn Dudley; chúng chào nhau trước khi rẽ vào Magnolia Crescent. Harry rút vào bóng cây tử đinh hương, chờ đợi.

“Nó kêu như lợn, nhỉ?” Malcolm nói làm bọn kia cười hô hố. “Cú móc phải đẹp quá, D Bự à,” Piers nói.

“Cùng giờ ngày mai nhá?” Dudley nói.

“Sang nhà tao nhá, bố mẹ tao đi vắng,” Gordon nói.

“Mai nhá,” Dudley nói.

“Bye, Dud!”

“Gặp lại sớm, D Bự!”

Harry chờ cả bọn đi khỏi cậu mới tiếp tục đi về. Khi cậu hết nghe tiếng nói bọn chúng Harry đi đến góc đường Magnolia Crescent. Vì đi rất nhanh, cậu đến gần Dudley. Nó vừa tản bộ vừa ngân nga.

“Ê, D Bự!”

Dudley quay người lại.

“Ồ,” Nó làu bàu. “Thì ra là mày.”

“Mày làm ‘D Bự’ được bao lâu rồi?” Harry hỏi?

“Câm mồm,” Dudley gào lên, quay đi,

“Tên hay đấy,” Harry cười nói, đi ngay đằng sau thẳng anh họ. “Nhưng với tao, mày sẽ luôn là ‘Ickle Diddykins’.”

“Tao bảo, CÂM MỒM!” Dudley nói, mắt hai bàn tay to như đùi heo thành nắm đấm.

“Mấy thằng đó không biết mẹ mày gọi mày là gì à?”

“Câm mồm mày lại!”

“Sao mày không bảo bà ấy là câm mồm bà lại. Còn ‘Popkin’ và ‘Dinky Diddydums’, tao có dùng được không?”

Dudley không nói gì. nỗ lực không đánh Harry có vẻ chi phối tất cả mọi tự chủ của nó.

“Thế mày đánh ai tối nay thế?” Harry hỏi, cậu không cười nữa. “Một đứa 10 tuổi khác? Tao biết mày đánh Mark Evans tối hôm kia –

“Nó tự rước họa vào thân,” Dudley gào.

“Thế hả?”

“Nó láo với tao.”

"Thế à? Thế nó có bảo là mày trông giống con heo học đi trên hai chân sau không? Không lão đâu, Dud, thật đấy."

Một cơ bắp ở hàm Dudley co giật. Harry rất hài lòng vì đã làm Dudley điên tiết; cậu thấy trút được cơn giận sang thằng anh họ, một cách giải tỏa duy nhất của cậu.

Hai đứa rẽ phải vào ngõ hẹp, nơi Harry gặp Sirius lần đầu, là một lối tắt từ Magnolia Crescent đến Wisteria Walk. Lối này vắng và tối hơn hai con đường kia vì không có đèn đường ở đây. Tiếng chân đi êm hơn giữa tường ga-ra ở một bên và bên kia là hàng rào cao.

"Mày tưởng mày to lắm với cái đó hả?" Dudley hỏi sau vài phút.

"Cái gì?"

"Cái – cái mày giấu ấy."

Harry lại cười.

"Không có vẻ ngốc lắm nhỉ, Dud? Nhưng tao tưởng là mày không biết vừa đi vừa nói."

Harry rút gậy phép ra. Cậu thấy Dudley liếc nhìn cây gậy.

"Mày không được phép dùng nó," Dudley nói ngay. "Tao biết là không được. Mà sẽ bị đuổi khỏi cái trường đồng bóng ấy."

"Sao mày biết người ta chưa đổi luật, D Bự?"

"Chưa đổi," Dudley nói, mặc dù không tin chắc gì lắm.

Harry cười nhạt.

"Mày không dám chọc tao nếu mày không có cái đó, phải không?" Dudley gầm gừ.

"Cũng như mày chỉ cần bốn thằng đứng sau lưng khi mày đánh thằng bé 10 tuổi. Mày biết cái danh hiệu vô địch môn quyền Anh mày luôn mồm khoe ấy? Đối thủ mày mấy tuổi? Bảy? Tám?"

"Nó 16 tuổi, nói cho mà biết," Dudley gầm gừ, "và nó bất tỉnh nhân sự cả 20 phút sau khi tao xong việc với nó, và nó nặng gấp đôi mày đấy. Mày chờ tao bảo bố là mày rút cái đó ra –"

"Chạy về với bố ngay hả? Vô địch quyền Anh dính chặt vào bố sợ cái gậy phép kinh tởm của thằng Harry?"

"Cái loại mày thì cũng chẳng dùng cảm gì về đêm đâu..." Dudley giễu cợt.

"Ban đêm đây này, Diddykins. Khi tối đêm thế này, ta gọi là ban đêm."

"Tao nói khi mày nằm ngủ cơ!" Dudley gầm gừ.

Nó dừng lại. Harry cũng dừng chân và trở mắt nhìn thằng Anh họ.

Cậu có thể thấy một tí trên cái mặt to của Dudley, nó có vẻ đắc thắng kỳ lạ.

"Mày muốn nói gì? Tao không dùng cảm khi ngủ?" Harry nói, cậu rất bối rối. "Tao sợ cái gì cơ, gối hay cái gì?"

“Tao nghe thấy mây đêm qua,” Dudley thì thầm. “Nói trong giấc ngủ. Rên rĩ.”

“Mây nói cái gì?” Harry lại hỏi, nhưng cậu có một cảm giác lạnh xa xuống trong ruột mình. Đêm qua cậu nằm mơ thấy nghĩa trang ấy.

Dudley phá lên cười thô lỗ, rồi phát ra tiếng rên cao giọng. “‘Đừng giết Cedric! Đừng giết Cedric!’ Ai là Cedric – bạn trai mây hả?”

“Tao – mây nói dối,” Harry nói một cách máy móc. Nhưng miệng cậu khô hẳn. Cậu biết Dudley không nói dối – chứ sao mà nó biết về Cedric?

“‘Bố ơi! Giúp con, bố ơi! Hắn sắp giết con, bố ơ! Hu hu!’”

“‘Đến giúp con, bố ơi! Mẹ ơi, đến giúp con! Hắn giết Cedric rồi! Bố ơi, giúp con! Hắn sắp -’ Đừng chỉ cái đó vào người tao!”

Dudley lùi vào tường. Harry chỉ gây phép vào ngay tim Dudley. Harry cảm thấy mười bốn năm căm ghét Dudley làm mạch cậu đập dồn dập – cậu muốn ra tay ngay, hóa phép Dudley toàn thân nó cho nó phải bò về nhà như một con côn trùng, mất tiếng, sờ xoạng.

“Đừng bao giờ nhắc lại chuyện đó nữa- Harry gầm lên. “Mây hiểu không?”

“Chỉ cái đó ra chỗ khác!”

“Tao bảo, mây hiểu không?”

“Chỉ nó ra chỗ khác!”

“MÂY HIỂU TAO NÓI GÌ KHÔNG?”

“BỎ CÁI ĐÓ RA KHỎI –“

Dudley há hốc miệng run rẩy rất kỳ quặc, như là nó bị tạt nước đá.

Cái gì đó xảy ra trong màn đêm. Bầu trời đầy sao màu xanh chàm bỗng nhiên trở nên đen thẫm và mất hết ánh sáng – trăng sao và ánh đèn đường sáng mờ ở đầu và cuối hẻm tắt sạch. Tiếng xe chạy xa xa và tiếng cây cối xào xạc cũng im bật. Buổi tối oi ả đột nhiên trở lạnh thấu xương. Hai đứa bị bóng tối yên lặng trùm kín, như một bàn tay khổng lồ thả xuống một cái áo choàng giá lạnh to phủ kín ngõ hẻm, bịt mù mắt hai đứa trẻ.

Trong một tích tắc. Harry tưởng mình làm phép ngoài dự tính, mặc dù cậu đang cố tự chủ hết sức – lý trí của cậu bắt kịp cảm giác của cậu– cậu không có khả năng tắt sao trên trời. Cậu quay qua quay lại, cố nhìn, nhưng bóng tối trùm lên mắt cậu như một màn che không trọng lượng.

Tiếng Dudley khiếp sợ nói vào tai Harry.

“Mây làm cái gì thế? Đừng!”

“Tao không làm gì hết! Cầm mồm và đừng nhúc nhích!”

“Tao không thấy gì cả! Tao bị mù rồi! Tao –“

“Tao bảo cầm mồm lại!”

Harry đứng yên, đảo mắt mù nhìn hai bên. Cái lạnh quá mức làm cậu run như cầy sấy, tay cậu nổi gai ốc và cậu dựng cả tóc gáy – cậu mở mắt to hết cỡ, trố mắt nhìn quanh, không thấy gì cả.

Không thể được. Chúng không thể có mặt ở Little Whinging. Cậu lắng tai nghe. Cậu có thể nghe thấy trước khi nhìn thấy chúng.

“Tao sẽ mách bố!” Dudley thút thít. “Mày đâu rồi? Mày đang làm -?”

“Mày có im được không?” Harry nghiêng giọng, “tao đang cố ngh-“

Nhưng cậu im bặt. Cậu vừa nghe thấy tiếng động cậu làm cậu lo sợ.

Có cái gì trong ngõ hẻm đó ngoài hai đứa trẻ, nó có những tiếng thở khan dài lập bập. Harry hoảng sợ, cậu đứng run rẩy trong cơn lạnh.

“Thôi! Đừng làm thế nữa! Tao sẽ đánh mày! Tao thề tao sẽ đánh mày!”

“Dudley! Câm –“

ẦM!

Một cú đấm vào một bên đầu Harry, nhắc bóng cậu lên không. Mắt cậu nổ đom đóm. Nội trong một giờ, hai lần Harry cảm thấy đầu bị vỡ làm đôi; cậu rơi bịch xuống đất và rơi mất cây gậy phép.

“Đồ ngu, Dudley!” Harry thét lên, chảy nước mắt vì đau, cậu lồm cồm bò dậy, cuống quýt sờ soạng trong bóng tối. Cậu nghe tiếng Dudley bỏ chạy, đụng vào hàng rào hẻm, ngã xuống.

“DUDLEY, QUAY LẠI ĐÂY! MÀY CHẠY THẲNG VÀO NÓ KÌA!”

Có tiếng kêu thét ghê rợn và tiếng chân Dudley dừng lại. Cùng lúc đó, Harry cảm thấy cơn lạnh tỏa ra sau lưng và đó chỉ là một điều duy nhất. Có nhiều hơn một tên...

“DUDLEY, NGẬM MỒM LẠI! MUỐN LÀM GÌ THÌ LÀM, NGẬM MỒM LẠI! Gậy phép!” Harry hốt hoảng lồm bẫm, tay mò nhanh như nhện trên mặt đất. “Đâu rồi – gậy phép – chóng ngoan – lumos!”

Cậu buột miệng câu thần chú, tuyệt vọng cầm ánh sáng để tìm gậy – hú vía, vài inch gần tay phải cậu ánh sáng lóe lên – đầu gậy phép tóe lửa. Harry chớp lấy gậy, đứng bật dậy quay người lại.

Ruột gan cậu lộn tùng phèo.

Một dáng cao chùm đầu lượn đến gần cậu, lướt trên mặt đất, không thấy chân hay mặt dưới áo choàng, nó vừa đến vừa hút lấy màn đêm. Ngã người về phía sau, Harry giơ gậy phép.

“Expecto patronum!”

Một luồng khói bạc bắn ra từ đầu cây gậy phép và tên Dementor (~Giám ngục -HĐ) chậm lại, nhưng thần chú không công hiệu; vấp vào chính chân mình, Harry rút lui tí nữa khi tên Dementor đè xuống người cậu, đầu óc cậu tối tăm vì hoảng hốt – tập trung – Một đôi tay

xám xàn xùi như nhóp thò ra dưới áo choàng của tên Dementor, nhắm vào người cậu. Tai cậu nghe một tiếng vút qua.

“Expecto patronum!”

Tiếng cậu nghe nhỏ và xa vời. Một làn khói bạc mới, thậm chí còn nhỏ hơn cả lần trước, tuôn ra từ đầu cây đũa phép - Cậu không làm gì được nữa, cậu không thể làm phép đó được.

Có một tiếng cười trong đầu cậu, nhức óc, và cường độ cao,... cậu có thể ngửi thấy cả mùi thối thối của những tên Dementor, một cái hơi thở lạnh lẽo chết chóc đang xâm nhập vào buồng phổi của cậu - Nào Harry Potter, mi hãy nghĩ về cái gì đó vui vẻ đi nào...

Nhưng chẳng có gì gọi là vui vẻ trong đầu cậu... Những ngón tay lạnh lẽo của tên Dementor đang tiến gần đến cổ họng cậu - cái tiếng cười cường độ cao ấy càng lúc càng to, và có một tiếng nói trong cậu: "Cúi đầu trước cái chết đi, Harry... Có thể cũng không đau đớn gì đâu... Tao cũng không biết đích xác nữa... Tao đã bao giờ chết đâu..."

Cậu sẽ không bao giờ gặp lại Ron và Hermione nữa -

Và khuôn mặt của những bạn ấy đã khích lệ cậu chiến đấu cho sự sống.

EXPECTO PATRONUM!

Một con hươu đực bằng bạc đã chạy ra từ đầu cây đũa phép của Harry, những cái gạc của nó đã bắt được tên Dementor tại cái nơi con tim ngự trị, nó bị văng ngược trở lại, không trọng lượng và hoàn toàn đen kịt, và lúc con hươu được gọi ra, tên Dementor bỗng nhào ra xa, như dơi và bị đánh bại hoàn toàn.

"ĐI THEO TAO!" Harry nói với con hươu. Tầm vòng quanh, cậu chạy bổ xuống đường, tay cầm theo cái nguồn sáng nhỏ nhoi trên đầu cây gậy.

Cậu đã chạy hàng chục bước khi cậu đến đó: Dudley bị xoắn người nằm trên mặt đường, tay ôm lấy mặt. Một tên Dementor thứ hai đang ngồi cạnh Dudley, kẹp chặt cổ tay thẳng Dudley bằng đôi tay thô kệch của nó, nạy từng ngón tay sang một bên, hạ thấp cái đầu che mũi của nó xuống gần mặt Dudley và chực hôn Dudley.

"HÃY ĐẾN ĐÓ!" Harry nói ngay sau đó với một tiếng gầm giận giữ. Con hươu bạc mà cậu đã gọi tới đang chạy nước kiệu qua cậu. Cái mặt không có mắt của tên Dementor chỉ còn cách mặt thẳng Dudley một inch (~ 2.5 cm - ND) và đúng lúc đó thì con hươu tới và cái gạc của nó lại tóm được tên Dementor, lập tức tên Dementor bị hất ngược lên trên trời và, như bạn của nó, nó gằm xà dần rồi mất hút vào mảng trời tối; con hươu đi nước nhỏ ra đến đường rồi cũng tan biến trong làn khói bạc.

Trăng, sao và những cột đèn đường lại sáng. Một làn gió ấm thổi qua con đường. Cây cối lại rung rinh xào xạc trong khu vườn của các ngôi nhà, và cái ồn ào trần tục do những chiếc xe đi qua đường Magnolia Crescent gây ra lại chiếm lĩnh bầu không gian.

Harry ngồi đó khá yên lặng, tất cả những giác quan của cậu rung lên, từ cơn sốc trở về trạng thái bình thường. Sau một lúc, cậu thấy cái áo thể thao cậu mặc đã dính chặt vào người cậu, mồ hôi của Harry vã ra như tắm.

Cậu không tin vào những gì đã xảy ra. Những tên Dementor đang ở đây, ngay tại Little Whinging.

Dudley nằm trên mặt đất, người vặn xoắn, khóc thút thít và run lên bần bật. Harry ngồi xuống để xem khi nào Dudley có thể sẵn sàng đứng lên được, nhưng đúng lúc ấy thì có những tiếng bước chân to, chạy nhanh phía sau cậu. Theo bản năng cậu giơ cây đũa phép lên, theo sát từng chuyển động khuôn mặt của kẻ mới đến.

Bà Figg, bà già gàn dở hàng xóm nhà cậu, dần hiện lên rõ nét. Cái kẹp tóc tuột khỏi đầu bà, một chiếc dây từ xắc của bà kêu lách cách được treo lủng lẳng ở cổ tay bà... Harry giấu cây đũa phép đi khỏi tầm nhìn của bà một cách mau mắn, nhưng...

"Đừng cất nó đi thằng bé ngốc nghếch kia!" bà rít lên "Sẽ thế nào nếu có nhiều hơn hai tên Dementor ở xung quanh đây?... Ồ.... ta sẽ giết Mundungus Fletcher!"

CHƯƠNG II: MỘT ĐÀN CÚ

"Cái gì cơ ạ?" Harry nói không hiểu gì cả.

"Hắn đi rồi!" Bà Figg nói, nắm bàn tay lại. "Hắn đã đi để gặp một số thằng khác để thảo luận về một chuyến mới trong đó những cái vạc rơi ngay đằng sau một cây chổi bay! Ta đã bảo với hắn rằng ta sẽ lột da hắn nếu hắn đi, và bây giờ thì nhìn đây! Những tên Dementor (Giám ngục- HĐ)! Thật là may mắn ta đã cử Ngài Tibbies trong trường hợp này! Nhưng chúng ta không có thời gian mà đứng ngây ra đâu! Nhanh lên, ngay lập tức, chúng ta phải đưa bọn con trở về!Ồ, vấn đề rắc rối đến rồi đây! Ta nhất định phải giết hắn!"

"Nhưng - " sự phát hiện ra rằng cái bà hàng xóm gần yêu - mèo - một - cách - âm - ảnh biết chỗ những tên Dementor ẩn náu là một cú sốc lớn cho Harry khi bà gặp cả hai trên đường phố. "Bà là,... bà là... một phù thủy à?"

"Tà là một Squib (phù thủy Pháo-xít), Mundungus biết điều đó rõ hơn ai hết. Như vậy là ta chẳng giúp gì được con trong việc đánh bật bọn Dementor này ra! Mundugus đã bỏ mặc con hoàn toàn khi con không có đến một mảnh giáp lúc ta đánh động cho hắn -"

"Mundungus đã theo dõi con à? Chờ đã - đó chính là Mundugus! Mundugus đã biến mất trước cửa nhà con!"

"Đúng vậy, đúng vậy, nhưng thật may mắn ta đã ém trước Ngài Tibbies trong lúc đó, và Ngài Tibbies đã đến và đánh động cho ta, nhưng ngay cái lúc ta đến nhà con thì con đi mất tiêu rồi. - và bây giờ - Dumbledore sẽ nói gì nhỉ?... - Mày!" Bà ta thét vào Dudley, vẫn còn nằm ngửa trên mặt đường. "Hãy lê cái mông lợn của mày dậy đi, nhanh lên!"

"Vậy ra bà biết cụ Dumbledore sao?" - Harry nói, nhìn chằm chằm vào bà.

"Tất nhiên là ta biết Dumbledore, Ai mà chẳng biết Dumbledore chứ? Nhưng tiếp tục nào - Chẳng hay ho gì nếu bọn Dementor quay lại đâu, ngay cả đến biến hình thành một cái túi chè thì ta cũng không làm được đâu."

Bà ta nghiêng người xuống, nắm lấy hai cái tay to đùng chắc nịch của Dudley trong bàn tay nhăn nheo của bà và kéo mạnh.

"Dậy mau, cái cơ thể vô dụng của mày, dậy mau đi!"

Nhưng Dudley đã cả không muốn và không thể cử động được. Nó vẫn nằm trên đất, và cái khuôn mặt tái ngoét, miệng nó ngậm thật chắc.

"Để con làm cho" Harry nắm chặt cánh tay của Dudley và kéo lên. Với một nỗ lực tuyệt vời cậu đã nhấc Dudley tới chân cậu. Hai con mắt ti hí của Dudley đang đảo qua đảo lại không ngừng trong cái hốc mắt của nó và mồ hôi chảy ròng ròng trên khuôn mặt nó; vào cái lúc mà Harry thả nó ra thì nó lắc đầu quầy quậy sợ hãi.

"Nhanh lên nào!" Bà Figg nói.

Harry kéo một trong những cẳng tay to lớn của Dudley qua vai cậu và kéo lê nó trên đường, ít nhiều cơ thể Harry còng xuống bởi sức nặng. Bà Figg đi chập chững cạnh hai đứa, nhìn một cái nhìn lo âu xung quanh khúc quanh đó.

"Hãy rút đũa phép của con ra" Bà nói với Harry, khi họ đi vào đường Wisteria Walk. "Bây giờ thì đừng có để ý đến cái Đạo luật Giữ Kín Bí Mật Phù Thủy, --- (?) ---. Hãy nói về Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên... Đó Thực Sự là những cái mà Dumbledore lo lắng- Cái gì ở cuối đường thế kia? À, đó chỉ là Ngài Prenetic... Đừng có đút đũa phép vào, con trai, ta vẫn thường nói với con là ta vô dụng đấy chứ?" Quả thật là không dễ khi cầm cây đũa phép thật chắc mà đồng thời lại phải kéo Dudley đi. Harry đã cho thẳng anh họ một cú thọc vào sườn vì mất kiên nhẫn, nhưng Dudley dường như đã mất hết sự thèm khát được tự do đi lại. Người nó mềm oặt trên vai của Harry, chân của nó thì lê lét trên mặt đường.

"Bà Figg, Tại sao bà không nói cho con bà là một Squib?" Harry hỏi, cùng với một sự nỗ lực tiếp tục bức đi. "Trong tất cả những lần con đến nhà bà đó - sao bà lại chẳng nói gì cả?"

"Lệnh của Dumbledore đó. Ta phải trông con nhưng cấm nói nửa lời, con còn quá nhỏ. Ta rất xin lỗi con ta đã để cho con khổ sở một thời gian dài, nhưng nhà Dursley sẽ không cho con vào nếu mà họ nghĩ con không thích ở đó. Không dễ dàng lắm đâu, con hiểu đó. Harry, nhưng trời ạ" - bà ta nói với giọng đau khổ, siết chặt tay thêm nữa "Khi mà cụ Dumbledore nghe được việc này - Mundugus đã đi như thế nào, cứ cho là hắn đã được giao nhiệm vụ đến nửa đêm đi - thì hắn đang ở nơi đâu? Ta sẽ phải ăn nói với Dumbledore như thế nào về chuyện này? Ta không liên lạc được."

"Con có một con cú, và bà có thể nhờ chị ta mang cho." Harry nói khẽ, tự hỏi rằng bao giờ thì xương sống của cậu gãy sụn trước sức nặng của Dudley.

"Harry, con không hiểu! Dumbledore sẽ phải hành động càng nhanh càng tốt, viện Pháp thuật sẽ có những cách riêng để phát hiện ra những người chưa đến tuổi dùng phép, họ đã biết rồi, con nhớ lời ta đó."

"Nhưng con đang cố gắng thoát khỏi bọn Dementor, Con Phải sử dụng phép chó - Họ chẳng lo việc bọn Dementor đang làm gì khi chúng đi lơ vờ trên đường Wisteria Walk, Chắc vậy?"

"Ôi con trai của ta, Ta hy vọng như vậy, nhưng ta sợ - MUNDUGUS FLETCHER, TA SẼ GIẾT MI!"

Có một tiếng "Rắc" và một mùi trộn lẫn của rượu và thuốc là nồng nặc trong không khí, một tay đầy râu với một bộ áo choàng rách tươm hiện ra trước mặt bọn họ. Hắn có đôi chân ngắn, vòng kiềng, mái tóc rối bù và đồ hoe và một con mắt đỏ ngẫu, to đùng đã làm cho hắn có một dáng vẻ buồn thảm của một kẻ rõ ràng là đề tiện kinh tởm. Hắn cũng đang giữ chặt một cái gói màu sáng bạc mà Harry nhận ra ngay tắp lự đó là một áo choàng tàng hình.

"Bất ngờ chó, Figgy?" Hắn nói, dán mắt mà nhìn hết lượt bà Figg, Harry và Dudley "Cái gì zừa xảy đến cho cuộc sống lẫn lút của bà zậy?"

"Để cho ông lẫn lút" Bà Figg khóc "Bọn Dementor đến rồi, ông thật vô dụng, trốn tránh trách nhiệm như một tên trộm!"

"Dementor?" Mundugus nhắc lại, kinh hoàng. "Dementor ở đây à?"

"Đúng, chúng đang ở đây, và cái vô tích sự của ông cũng đang ở đây!" bà Figg thét lên. "Những tên Dementor tấn công thằng bé mà ông thấy đây!"

"Blirney" Mungudus nói giọng yếu ớt, nhìn từ bà Figg đến Harry, và nhìn một vòng ngược lại "Blirney, Tôi-"

"Và ông đang bận mua những cái vạc ăn cắp! Tôi chẳng nói với ông là không được đi? Tôi Ch---"

"Tôi- thôi được, " - Mundugus nói với giọng khó chịu sâu sắc "Nó --- nó là một cơ hội kinh doanh tốt, thấy đ---"

Bà Figg đưa tay lên từ nơi mà cái dây xắc đang đu đưa và đánh Mundugus vào mặt và cổ với cái dây đó, cái tiếng leng keng mà cái xắc gây ra thì thật giống như tiếng keng cho mèo ăn.

"Trời - Gerroff - Gerroff, Bà điên zồi! Có người sẽ nói zới Dumbledore!"

"Ừ - họ - nói - rồi - đó!" Bà Figg hét lên, văng cái xắc có dây thức ăn cho mèo tới gần Mundugus nhất mà bà ta có thể. "Và - người - bị - tố - cáo - là - ông - đó - và - ông - phải - nói - cho - cậu - ta - biết - tại - sao - đã - không - ở - đây - để - giúp - cậu - ta!"

"Bà cứ nói nữa đi" Mundugus nói, tay che đầu, co rúm người lại. "Tôi đi đây- Tôi đi đây!"

Và với một tiếng "Rắc" khác, Mundugus biến mất.

"Ta hy vọng Dumbledore sẽ giết hắn!" Bà Figg cáu tiết nói. "Bây giờ tiếp tục nào, Harry, con đang đợi cái gì đó?"

Harry không định phí chút hơi sức còn lại để chỉ ra rằng cậu hầu như chỉ có thể đi dưới cái tải trọng khủng khiếp của Dudley. Cậu ta xốc thẳng Dudley nửa tỉnh nửa mê lên và loạng quạng bước về phía trước.

"Ta sẽ đưa con đến tận cửa" Bà Figg nói, khi họ rẽ vào đường Privet Drive. "Chỉ trong trường hợp có bọn Dementor quanh đây... úi trời, quả là một thảm họa... và con sẽ phải đánh bật chúng ra khỏi người con... Và Dumbledore nói rằng chúng ta phải không cho con làm phép bằng bất cứ giá nào... Chà, chẳng lợi chút nào khi khóc, ta tin rằng vậy,... nhưng những con mèo của ta đang ở giữa bầy yêu tinh"

"Như vậy là", Harry Potter thở hổn hển "Cụ Dumbledore... đã... cử người theo dõi... con?"

"Chắc chắn rồi," Bà Figg nói một cách mất bình tĩnh "Con đã mong đợi ông ta rằng ông ta sẽ để cho con đi lang thang một mình sau những sự việc xảy ra vào tháng Sáu? Hay đó, cậu bé, họ nói với ta là con thông minh... đúng... hãy đi vào và ở nguyên trong đó", bà ta nói khi họ đã về đến căn nhà số bốn. "Ta hy vọng rằng sẽ không ai động được vào con đủ nhanh"

"Bà sẽ làm gì?" Harry hỏi rất nhanh.

"Ta sẽ ở trong nhà," Bà Figg trả lời, nhìn chăm chăm vào mặt đường đen ngòm và rừng mình. "Ta sẽ còn phải chờ chỉ dẫn. Chỉ cần ở lì trong nhà. Chúc ngủ ngon!"

"Bà chờ con đã, bà đừng đi! Con muốn biết -"

Nhưng bà Figg đã cất bước rất nhanh, đi lạch bạch trên thảm cỏ, dây xích kêu leng keng.

"Bà chờ đã!" Harry hét gọi bà ta. Cậu có hàng triệu câu hỏi với những người còn liên lạc được với cụ Dumbledore, nhưng trong giây lát thì bà Figg đã biến mất sau màn đêm.

Giận dữ, Harry đã xốc lại Dudley lên trên vai cậu đã tự làm cho cậu trở nên chậm chạp, đầu đón trên đường qua vườn.

Đèn cửa vẫn sáng. Harry đưa cái cây dừa phép vào trong cạp quần của chiếc quần Jeans, ấn chuông và nhìn quanh. Hình dáng của dì Petunia đang lớn dần lên, bị bóp méo một cách kỳ quái bởi những dòng nước chảy trên phần kính cửa ra vào.

"Diddy! Gần đến giờ rồi, Mẹ đã khá - khá - Diddy, con bị sao vậy!"

Harry nhìn vào bên cạnh Dudley và được giải thoát từ cánh tay của Dudley ngay lúc đó. Dudley lắc lư một lúc, mặt thì tái nhợt.... sau đó nó mở miệng ra và ói ngay ra thối thối chùi chân ngoài cửa.

"DIDDY! Diddy, con sao vậy? Vernon, VERNON!"

Dượng của Harry nhảy ra khỏi phòng khách, những cái râu phồng ra và nó luôn phồng ra khi ông bị kích động. Ông ta đi vội vã về phía đó để giúp dì Petunia dìu một thằng Dudley ẻo lả đi qua ngưỡng cửa khi cố tránh khỏi cái vũng chất bẩn của sự ốm yếu.

"Con mình bị ốm rồi, anh Vernon!"

"Gì đó, cưng? Cái gì đã xảy ra? Bà Polkiss cho con uống trà lạ à?"

"Sao cả hai lại bẩn thỉu thế này, cưng? Con đã nằm trên đất hả?"

"Khoan, con đã không bị tấn công đó chứ, đúng không, con cưng?"

Dì Petunia hét lên.

"Gọi cho cảnh sát đi, Vernon! Gọi ngay cảnh sát! Diddy, con cưng, nói với má đi nào! Bọn nó đã làm gì con?"

Trong sự hỗn loạn đó không ai để ý đến Harry, người đã quen với mình. Cậu chỉ cố gắng né ra khi Dương Vernon đẩy mạnh cánh cửa và, khi nhà Durleys đang làm cho cái tiếng động ồn ào đó chuyển từ phòng khách sang phòng ăn thì Harry đã chạy nhanh và lặng lẽ đến cầu thang.

"Ai đã làm việc này, con? Hãy nói cho ba má tên bọn chúng. Chúng ta sẽ bắt được chúng nó, đừng lo."

"Suyt! Nó đang cố gắng nói gì đó, Vernon! Cái gì đó, Diddy? Nói với má đi nào!"

Những bước chân của Harry đã ở trên cái bậc thang gần lên được tầng hai của cầu thang khi cậu nghe thấy tiếng đó.

"Nó"

Harry đông cứng lại, chân đứng yên trên bậc thang, mặt chệnh choáng, cố gắng vững tâm cho cơn giận sắp tới.

"THĂNG OẮT! ĐI RA ĐÂY!"

Với một tâm trạng trộn lẫn sự sợ hãi và giận dữ, Harry đã đi chậm chậm xuống và quay ra để đến tới chỗ nhà Dursley.

Cái nhà bếp sạch hoàn hảo của dì có một sự lộng lẫy không tin được so với sự đen tối phía bên ngoài. Dì Petunia đang dẫn Dudley về nghỉ tại một cái ghế, nó vẫn còn xanh xao và cấm khẩu. Dượng Vernon đứng trước chặn bát đĩa, liếc qua Harry với hai con mắt khó chịu và bé tí.

"Mày làm gì con tao?" Ông ta gầm lên đe dọa.

"Chả làm gì cả," Harry nói, hiểu rõ ràng rằng dượng Vernon sẽ không tin.

"Nó đã làm gì với con đó, Diddy?" Dì Petunia hỏi với một giọng nói run rẩy trước cái bộ áo jacket bằng da của Dudley, nó bây giờ vẫn còn ồm ỷ. "Đúng không- Đúng là con đã thấy cái đó không, con cưng? Nó đã dùng đến -cái thứ đó- của nó à?"

Một cách chậm rãi và hốt hoảng, Dudley đã gật đầu.

"Con không làm mà!" Harry nói dứt khoát, dì Petunia bắt đầu than vãn khóc lóc và dượng Vernon giờ nắm đấm lên "Con không có làm gì với nó cả, người đó không phải con, đó là -"

Nhưng đúng cái thời gian đó một tiếng kêu thất thanh vọng qua nhà bếp. Suýt nữa thì trúng vào đầu dượng Vernon, nó bay vọt lên nhà bếp, nhả xuống một bức thư ngậm trong mỏ xuống phía chân Harry, quay lại một cách duyên dáng, cái đầu cánh vừa quệt vào tủ lạnh và bay vút ra ngoài một lần nữa qua khu vườn.

"CÚ À!" Dượng Vernon nói ngay sau đó, những mạch máu mặt mỗi của dượng trên thái dương cứ nở ra co lại một cách giận dữ lúc cậu đóng cửa sổ nhà bếp lại "LẠI LÀ CÚ! TAO SẼ KHÔNG CHO CON CÚ NÀO VÀO NHÀ TAO NỮA!"

Nhưng Harry thì đã xé toạc ra phong bì rồi và kéo lá thư phía trong ra, tìm cậu đang bị nhốt vào đầu đó trong cái yếm hầu của cậu.

"Thưa ông Potter

Chúng tôi đã có nguồn tin tình báo rằng ông đã dùng phép Patronus trong vòng hai mươi ba phút vào tối nay ở một khu thường trú của dân Muggle trong sự hiện diện của những tay Muggle.

Sự vi phạm Điều bảy mươi của luật Hạn Chế Sử Dụng Pháp Thuật đối với Trẻ Dưới Tuổi đã khiến cậu bị đuổi khỏi trường Phép thuật và Phù Thủy Hogwarts. Người đại diện cho viện sẽ được cử đến nơi thường trú của ông sớm để huỷ bỏ phép của ông.

Cùng với việc ông nhận được một thông cáo chính thức, vì một sự vi phạm phần 13 của Liên Minh Toàn cầu về Đạo luật Giữ Kín Bí Mật Phù Thủy, chúng tôi rất tiếc phải thông báo với ông rằng ông cần có mặt tại phiên tòa kỷ luật tại Viện Pháp thuật lúc Chín giờ sáng ngày Mười hai tháng Sáu.

Chúng tôi hy vọng ông sẽ khỏe,

Thân ái,

Mafalda Hopkirk

Văn phòng sử dụng sai pháp thuật.

Viện pháp thuật"

Harry đọc đi đọc lại cái thư những hai lần. Cậu tưởng là chỉ sợ mỗi dượng Vernon và dì Petunia đang nói chuyện thôi chớ. Trong đầu cậu, tất cả đều lạnh băng và tê liệt. Một cái sự thật đã xuyên vào cái sự hiểu biết của cậu như một mũi lao phóng tới. Cậu bị đuổi khỏi Hogwartss rồi. Tất cả đã chấm dứt. Cậu sẽ không được trở lại đâu.

Cậu nhìn sang nhà Dursley. Dượng Vernon có khuôn mặt tái đi, những năm đám vẫn còn giờ lên, dì Petunia và vòng tay của dì đang bế Dudley, nó lại ói lần nữa.

Cái bộ não ngớ ra một hồi của Harry dường như bị đánh thức lại lần nữa. Người đại diện cho viện pháp thuật sẽ tới nơi cậu ở nhanh thôi để huỷ cây đũa phép của cậu. Chỉ có mỗi cách đó. Harry phải chạy trốn - ngay bây giờ thôi. Cậu sẽ đi đâu, Harry cũng không biết, như cậu tin chắc một điều: dù ở trong hay ngoài trường Hogwartss, ở đâu cậu cũng cần cây đũa phép. Trong một trạng thái như trong mơ, cậu rút cây gậy ra và đi ra ngoài khu bếp.

"Mày tưởng mày đang đi đâu chớ?" Dượng Vernon hét lên. Khi Harry không trả lời, ông chạy ụnh ụnh qua bếp để chặn đường cậu ra ngoài cửa. "Tao chưa kết thúc với mày mà, thằng kia!"

"Ông tránh ra một bên," Harry nói rất khế.

"Mày phải ở đây và phải giải thích làm cách nào mà thằng con tao ---"

"Nếu ông không tránh ra thì tôi sẽ phải cho ông gặp diêm rui đó," Harry nói, giơ cây đũa phép lên.

"Mày không thể làm việc đó vào tao!" Dượng Vernon hăm hè "Tao biết rằng mày không được dùng phép ở ngoài cái nhà thương điên mà mày gọi là trường của mày!"

"Cái nhà thương điên đuổi tôi đi rồi" Harry nói, "Như thế thôi có thể làm bất cứ điều gì tôi muốn. Ông có ba giây. Một --- Hai ---"

Một âm thanh vang rền trong phòng bếp. Dì Petunia la lớn.

Dượng Vernon hét lên và ngồi xuống, nhưng trong đêm đó đến lần thứ hai Harry lại phải tìm cái người gây ra âm thanh mà cậu không gây ra. Cậu nhìn ngay thấy: một con cú trông rất hoảng sợ và kinh hãi đang đậu ngoài cửa sổ nhà bếp, vừa mới đụng đầu vô cửa kính đã đóng.

Bỏ qua lời thét đau khổ của Dượng Vernon là "LẠI LÀ CÚ!!!" Harry chạy băng qua phòng bếp và giật cửa sổ nhà bếp mở ra. Con cú bị kẹt chân được giải thoát, từ đó cậu thấy một mảnh giấy nhỏ bằng da được cột vào cái chân đó, cậu lắc lắc chân nó, và chỉ trong giây lát Harry đã lấy được bức thư. Tay run run, Harry mở bức thư thứ hai, đã được viết vội vàng và lem nhem bằng mực đen.

"Harry!

Cụ Dumbledore vừa mới đến viện Pháp thuật và cụ đang cố gắng dàn xếp mọi chuyện. ĐỪNG CÓ MÀ RA NGOÀI NHÀ DƯỢNG VÀ DÌ. ĐỪNG CÓ DÙNG PHÉP THUẬT NỮA. ĐỪNG CÓ NỘP ĐŨA PHÉP CHO NGƯỜI KHÁC. Arthur Weasley."

Cụ Dumbledore đang cố gắng dàn xếp mọi chuyện... Cái đó nghĩa là sao? Cụ Dumbledore sẽ có trọng lực như thế nào để thay đổi quyết định của Viện Pháp thuật? Đó là một cơ hội để đưa Harry trở lại trường Hogwartss à? Một tia hy vọng loé lên trong lòng Harry, cái thứ mà dường như đã hoàn toàn bị dập tắt bởi sự hoảng loạn - cậu đã ngạc nhiên đến mức nào khi nghe đến chuyện từ chối việc nộp đũa phép mà không kháng cự lại bằng phép thuật? Cậu sẽ phải gặp người đại diện của Viện, và nếu cậu đấu chọi với người của viện này thì sẽ là may mắn nếu cậu thoát khỏi ngục Azkaban, để bị tống xuất một mình.

Cậu đang chạy đua với ý nghĩ... cậu có thể chạy đi thật xa và thế thì sẽ là mạo hiểm nếu bị người của Viện Pháp thật bắt, hoặc là cứ ở nguyên đây mà chịu trận. Cậu bị quyến rũ hơn bởi cái ý nghĩ bỏ trốn, nhưng cậu biết Ông Weasley đã biết cậu thích cái ý nghĩ đó... và rất cuộc, cụ Dumbledore sẽ vẫn phải dàn xếp cái vấn đề này một cách tồi tệ hơn là khi cậu ở đây.

"Được rồi" Harry nói "Mình đã thay đổi ý định. Mình sẽ ở lại đây" Cậu lao nhanh người về phía bàn ăn và đối mặt với thằng Dudley và Dì Petunia. Nhà Dursley có vẻ như đã hoàn hồn với sự thay đổi bất ngờ ý kiến của cậu. Mạch máu trên thái dương của dượng Vernon đã đập mạnh hơn bao giờ hết.

"Tất cả những con cú chết tiệt đó từ đâu tới đó?" Ông quát.

"Con đầu tiên từ viện pháp thuật, đuổi học con" Harry bình tĩnh nói. Cậu đã bắt cái tai làm việc quá sức để nghe ngóng tất cả các tiếng động phía bên ngoài, trong trường hợp người của viện Pháp thuật đến, và đúng là dễ dàng hơn và yên tĩnh hơn nếu trả lời những câu hỏi của dượng Vernon thay vì để ông ta bắt đầu và rống lên. "Cái con thứ hai là từ cha của bạn Ron con, người làm việc ở Viện."

"Viện Pháp thuật à!" Dượng Vernon rống lên. "Bọn nó thích mày có chân ở Chính phủ hơn! Ồ, điều này giải thích mọi thứ, mọi thứ, và dĩ nhiên là cái để chế ấy đang cho những con chó thừa kế."

Khi Harry không trả lời, Dượng Vernon liếc vào cậu, sau đó bạt tai cậu "Và tại sao mày lại bị đuổi?"

"Vì con đã làm phép"

"À há!" Dượng Vernon gào lên, đâm sầm một cái vào mặt trên cái tủ lạnh, nó bật cả cửa tủ lên. Một số bánh snack ít-béo của Dudley nảy lên và rơi vãi khắp sàn nhà "Và mày thú nhận rồi đấy nhá! Mày làm gì với Dudley con tao?"

"Chẳng làm gì cả" Harry nói, ít bình tĩnh hơn "Đó không phải là con -"

"Là mày", một cách không mong đợi, Dudley nói thầm, và Dượng Vernon, dì Petunia ngay lập tức đã làm hiệu cho Harry để câm miệng cậu lại cho đến khi cả hai đều đến chỗ Dudley.

"Tiếp đi con trai" Dượng Vernon nói, "Nói làm gì con?"

"Nói với chúng ta đi nào, cưng" Dì Petunia nói khẽ.

"Chỉ cái đũa phép vào con" Dudley nói thầm.

"Có, tao có chỉ vào mày, nhưng mà tao không làm---" Harry bắt đầu tức giận, nhưng -

"CÂM MIỆNG!" Dượng Vernon gầm lên, ria mép bay tứ tung.

"Tất cả tối sầm lại"... Dudley nói bằng giọng khàn khàn, run cả người. "Mọi vật tối sầm lại. Và sau đó con nghe thấy... nhiều điều. Trong đầu con"

Dượng Vernon và Dì Petunia trao cho nhau những cái nhìn tuyệt đối kinh khủng. Nếu mà cái thứ bọn họ ghét nhứt trên thế giới này là ma thuật - thứ tiếp theo người hàng xóm. Họ tin rằng những người nghe thấy tiếng nói thì rõ ràng là phải dưới 10 tuổi. Họ nghĩ một cách rõ ràng rằng Dudley đã đánh mất chính phần hồn của nó rồi.

"Con nghe thấy gì vậy, Popkin?" Dì Petunia thở dài, mặt trắng bệch và với những giọt nước mắt trên khoé mi.

Nhưng Dudley có vẻ như không thể nói được. Nó lại run bắn mình lên lần nữa và ôm cái đầu to với bộ tóc vàng của nó và bắt chắp cái nhìn kinh hãi đã hiện diện trong người Harry từ khi con cú thứ nhất đến nó đã cảm thấy một sự kỳ lạ nào đó. Cái thứ đã nung nấu, làm hư, mua chuộc Dudley thể mà cậu đã bị buộc phải nghe.

"Con cảm thấy thế nào rồi, con trai?" Dượng Vernon nói, với một cái giọng nhỏ một cách kém tự nhiên, cái kiểu giọng nói như thể là ông ta đang ngồi cạnh giường của một con bệnh cực nặng.

"Con-bị vấp", Dudley nói với giọng run run "Và sau đó-

Nó chỉ vào người Harry. Harry hiểu. Dudley nhớ lại cái lạnh ẩm ướt đã tràn ngập phổi của nó rồi sự hy vọng, sự hạnh phúc đã bị hút hết ra ngoài cơ thể.

"Thiệt là khủng khiếp", Dudley cầu nhàu "Lạnh lắm. Thiệt là lạnh lắm"

"OK." Dượng Vernon nói, với một giọng phải cố gắng yên ả, lúc dì Petunia đặt tay một cách lo lắng lên trán của Dudley để ước chừng nhiệt độ "Cái gì đã xảy ra sau đó, Dudlers?"

"Cảm thấy... Cảm thấy... Cảm thấy... như kiểu là... như kiểu là... "

"Như là sẽ không bao giờ có hạnh phúc nữa" Harry tiếp lời.

"Đúng đó", Dudley nói khẽ, vẫn còn run.

"Được rồi!" Dượng Vernon nói, giọng nói đã được to trở lại và cái âm lượng đã nghe được, ông đứng dậy.

"Mày đã làm nhiều phép quái đản vào thằng con trai tao, và như vậy thằng con trai tao tin rằng nó đã - đã bị kết tội vào những điều khốn khổ, phải vậy không?"

"Con phải nói với dượng bao nhiêu lần" Harry nói, cả âm sắc lẫn âm lượng đều cao. "Không phải là con! Đó là một cặp Dementor!"

"Một cặp à? Một cặp gì? Mày đùa tao gì đó?"

"Dementor," Harry nói chậm và rõ "Có hai con"

"Và Dementor là cái chó chết gì vậy?"

"Là những kẻ giám ngục của Phù thủy, Azkaban" Dì Petunia nói.

Hai giây tĩnh lặng sau những từ đó. Dì Petunia đưa tay lên che miệng như thể dì đã tiết lộ một lời hứa bí mật. Dượng Vernon nhìn chăm chăm vào dì. Đầu Harry quay cuồng. Bà Figg là một chuyện - Nhưng còn Dì Petunia?

"Sao dì biết chuyện đó?" Harry hỏi bà, kinh ngạc.

Dì Petunia có vẻ như rất hoảng sợ với chính mình. Dì liếc qua dượng Vernon như muốn xin lỗi, sợ sệt; sau đó đưa tay xuống và tay của dì làm lộ ra những chiếc răng như ngựa vây.

"Ta nghe rằng - một tay đáng kinh sợ - đã nói với con mẹ đó về chúng", bà nói nhát gừng.

"Nếu mà dì muốn nói về ba má con, sao dì không dùng tên của họ?" Harry nói lớn, nhưng dì Petunia bỏ ngoài tai. Bà ta có vẻ như quá bối rối.

Harry đã quá kinh ngạc. Trừ việc năm ngoái trong một cơn giận, lúc mà Dì Petunia đã hét vào tai Harry rằng mẹ nó là một người đồng bóng, thì bây giờ nó đã lại được dì kể về mẹ nó. Ngoài ra cậu đã chưa bao giờ được nghe dì kể về em của bà. Cậu đã quá sốc kinh ngạc khi bà ta đã kể những thông tin rời rạc về cái thế giới pháp thuật đã quá xa vời, khi bà ta thường xuyên dùng tất cả nghị lực của mình để coi như rằng nó không tồn tại.

Dượng Vernon há hốc miệng, đóng lại, và lại há hốc thêm lần nữa, đóng lại, sau đó dượng chật vật đấu tranh với việc nói, mở ra lần thứ ba và cầu nhàu "Như vậy - như thế - - chúng nó - thì - chúng nó - thì - chúng thực sự có thiệt sao, chúng nó - thì - Dementy - là cái gì vậy?"

Dì Petunia gật đầu.

Dượng Vernon nhìn hết lượt Dì Petunia đến Dudley đến Harry như thể mong muốn ai đó sẽ nói "Đó là Cá tháng Tư!". Nhưng chẳng ai nói cả, ông lại mở miệng lần nữa, nhưng sự gắng sức tìm ra những từ khác của ông đã bị ngừng lại bởi việc con cú thứ ba của tối nay bay đến. Nó tới sát gần qua cái cửa sổ mở như một quả đạn pháo Canon đầy lông và hạ cánh bằng việc va và cái bàn, làm cho cả ba người nhà Dursley nhảy dựng lên. Harry gỡ một bức thư như thể là thư công chuyện thiệt sự từ mỏ con cú và xé toạc ra lúc con cú lượn ra ngoài màn đêm.

"Đủ cú rồi đó," Dượng Vernon rên rỉ một cách điên cuồng, lê bước nặng nề đến chỗ cửa sổ và lại đóng sầm nó lại.

"Thưa ông Potter,

Tiếp theo bức thư chúng tôi gửi ông xấp xỉ hai mươi hai phút trước đây, Viện Pháp thuật đã xem xét lại ý định tiêu huỷ đĩa phép của ông ngay lập tức. Ông có thể giữ đĩa phép của mình tới ngày Hai mươi tháng Tám, lúc đó thì mức phạt của chúng tôi đưa ra sẽ chính thức được thi hành. Như vậy ông sẽ phải nghỉ đến trường để chờ những thông tin điều tra tiếp theo.

Chúc ông mọi điều tốt lành

Thân mến

Mafalda Hopkirk

Văn phòng sử dụng pháp thuật sai quy cách

Viện Pháp thuật"

Harry đọc bức thư này ba lần liên tiếp. Cái vấn đề khó khăn trong người của cậu đã được tháo gỡ ra một ít bằng việc biết rằng cậu chưa hoàn toàn bị đuổi học. Mặc dù vậy những nỗi sợ sệt của cậu cũng chưa tan biến hẳn. Tất cả mọi việc dường như đã được hoãn lại đến ngày Mười hai tháng Tám.

"Được chưa?" Dượng Vernon nói, gọi Harry lại vào cái vòng vây của ông. "Bây giờ thì thế nào? Bọn nó đã phán quyết gì mà chưa? Mà đã có được án tử hình rồi chứ?" Ông ta dường như đã thêm vào một sự hy vọng trong câu nói.

"Con phải đến để dự phiên tòa". Harry nói

"Và bọn nó sẽ phán quyết mà ở đó?"

"Con cho là vậy."

"Tao sẽ không từ bỏ hy vọng đó đâu" Dượng Vernon nói rất kinh tởm.

"Ờ, đó là tất cả" Harry nói, ngồi bệt xuống. Cậu đã tuyệt vọng vì sự đơn côi, với ý nghĩ cậu có thể gửi thư cho Ron, Hermione hay chú Sirius.

"KHÔNG, CÁI TỪ -Ờ- KINH TỞM CỦA MÀY KHÔNG PHẢI LÀ TẤT CẢ!" Dượng Vernon rống lên "NGỒI LẠI XUỐNG ĐÂY!"

"Còn bây giờ?" Harry nói có vẻ đã mất bình tĩnh.

"DUDLEY!" Dượng Vernon gào lên "Tao muốn biết cái gì đã xảy đến cho con tao?"

"TỐT THÔI!" Harry hét lên, và vì âm thanh của cậu, những tia lửa vàng và đỏ đã phun ra khỏi phần cuối cây đĩa phép vẫn cầm chắc trong tay cậu. Cả ba người nhà Dursley lưỡng lự, nhìn có vẻ sợ hãi lắm.

"Dudley và con đã đi trên đường giữa Magnolia Crescent và đường Wisteria Walk, " Harry kể, nói rất nhanh, đấu tranh để kiểm soát được giọng cậu "Dudley nghĩ là nó thông minh đối với con, và con kéo đũa phép ra nhưng không dùng. Sau đó hai tên Dementor kéo ra..."

"Nhưng Dementor LÀ cái gì?" Dượng Vernon cau tiết. "Bọn chúng LÀM gì?"

"Con nói với dượng rồi, chúng làm tiêu tan mọi sự hạnh phúc trong người mình" Harry tiếp "Và nếu có cơ hội chúng sẽ hôn mình -"

"Hôn mình?" Dượng Vernon nói, con người cứ giãn nở liên hồi "Hôn mày?"

"Đó là từ nó gọi khi nó hút hồn mình ra khỏi miệng mình"

Dì Petunia phát ra một tiếng hét nhỏ.

"Hồn của thằng con tao? Nó đã hút đâu - Thằng con tao vẫn có mà -"

Bà túm vào vai Dudley và lắc nó, như đã nghĩ thì có lẽ bà muốn kiểm tra xem bà có nghe được hồn nó chạy trong người nó hay không.

"Tất nhiên rằng bọn chúng không hút được hồn của nó, Dì và dượng sẽ biết ngay nếu chúng hút được" Harry bức tức nói.

"Con đã đánh bật chúng ra phải không, cưng?" Dượng Vernon nói lớn, với vẻ mặt của một người đàn ông đang đấu tranh để mang lại sự đối thoại. "Đấm chúng bình bịch, phải không con?"

"Mày không thể đấm bình bịch vào bọn Dementor mà," Harry nghiêng răng chặt và nói.

"Tại sao nó lại yên lành trở về vậy?" Dượng Vernon quát ầm ĩ "Tại sao nó lại không bị hút hồn?"

"Vì con sử dụng phép Patronus -"

VÚT. Với một đôi cánh ồn ào vun vút và hơi bắn, một con cú thứ tư đã bay đến làm đổ vỡ khu nấu nướng.

"QUỶ THA MA BẮT!" Dượng Vernon rống lên, vò đầu bứt tóc, việc mà ông đã không làm lâu lắm rồi. "TAO KHÔNG CHO CÚ VÀO ĐÂY, TAO KHÔNG THA THỨ VÌ VIỆC NÀY, TAO BÁO CHO MÀY BIẾT!"

Nhưng Harry đã kéo được bức thư viết bằng da từ cái chân của con cú. Cậu đã đoán chắc rằng thư này phải từ Cụ Dumbledore, giải thích mọi thứ - Những tên Dementor, Bà Figg, và việc làm tiếp theo của Viện Pháp thuật, làm cách nào mà Cụ, Dumbledore, sẽ làm để dàn xếp mọi việc - Đó là lần đầu tiên cậu thất vọng vì nhìn thấy chữ của chú Sirius. Bỏ ngoài tai những lời nói cường điệu của Dượng Vernon về những con cú, và trong lúc dượng đang hướng đôi mắt lên trời về phía đám mây mà con cú gần đây nhất đã bay lên, Harry quay đầu vào lò sưởi đọc bức thư của chú Sirius.

"Ông Arthur đã nói cho chú tất cả mọi việc. Đừng có bỏ ra khỏi nhà lần nữa. Bất kể con làm cái gì."

Harry nhận thấy đầu là một lời trả lời không thoả đáng với mọi việc xảy ra đêm nay, và cậu đã lật lại mảnh giấy da, xem xét phần còn lại của tấm da, nhưng chẳng có gì cả.

Và bây giờ sự cáu giận của cậu lại trở lại. Có phải chẳng có ai nói là "Con làm tốt lắm!" trong việc cậu một mình đánh bại được cặp Dementor. Cả Ông Weasley và Chú Sirius đều nghĩ cậu cư xử không đúng mực, và đều tiết kiệm lời cho đến khi họ có thể hiểu một cách rõ ràng rằng mức độ nghiêm trọng là bao nhiêu.

"... Vô khối, tao muốn nói, rất nhiều con cú đã bay ra bay vào nhà tao. Tao sẽ không cho phép bọn chúng nữa, thằng nhãi kia, tao sẽ không..."

"Con không thể cấm bọn cú bay vào." Harry cáu kỉnh nói, vò thư của chú Sirius trong tay cậu.

"Tao muốn biết sự thật về những điều xảy đến đêm hôm nay!" Dượng quát tháo. "Nếu là bọn Dementor đã làm đau Dudley, tại sao mày lại bị đuổi học? Mày là-gì-thì-mày-biết, mày đã thú nhận rồi đó thôi!"

Harry thở sâu và kiên định. Đầu cậu bắt đầu đau trở lại. Cậu muốn ra khỏi nhà bếp này ngay, và chạy thật xa khỏi nhà Dursley.

"Con đã dùng bùa Patronus để đuổi bọn Dementor đi." cậu nói, cố gắng bình tĩnh "Đó là thứ duy nhất hiệu nghiệm với bọn này."

"Nhưng bọn Dementoids làm gì ở Little Whinging?" Dượng Vernon nói với một giọng cực kỳ sỷ nhục.

"Con không thể nói với dượng được." Harry nói với giọng kiệt sức. "Con không có ý kiến gì hết."

Đầu cậu đang bị nghiền nát trong cái nhìn toé lửa. Sự tức giận của cậu cũng suy sụp. Cậu cảm thấy kiệt quệ, mệt lử. Cả nhà Dursley đang nhìn cậu.

"Là mày!" Dượng Vernon quả quyết "Có vài việc cần làm với mày đây, oắt con, tao biết." Tại sao chúng lại ở đó? Tại sao chúng đi đúng đường đó? Mà mày là thằng - duy nhứt - "Rõ ràng, ông ta không thể cố gắng nói từ "phù thủy" được. "Là cái thằng nhãi duy nhứt Là-gì-thì-mày-biết-đó, trong vòng vài dặm gần đây!"

"Con cũng không biết tại sao chúng ở đó."

Nhưng trong lúc dượng Vernon đang nói, cái bộ não vốn đã mệt lử của Harry lại phải tiếp tục làm việc. Tại sao bọn Dementor lại đến Little Whinging nhỉ? Tại sao lại có trường hợp kỳ lạ là bọn chúng đến đúng nơi mà Harry ở đó? Phải chăng bọn chúng đã bỏ mặc ngục Azkaban và theo Voldemort, như cụ Dumbledore đã tiên đoán?

"Những tên Dementor canh gác những nhà tù lập dị à?" Dượng Vernon hỏi, càng làm bề bộn thêm những suy nghĩ của Harry.

"Vâng." Harry nói.

Chỉ cần đầu của cậu không đau nữa thôi, nếu chỉ cần cậu rời khỏi phòng bếp và về phòng ngủ tối tăm của cậu thôi và nghĩ...

"Ôhô! Bọn chúng đến để bắt mày vô ngục chứ còn gì nữa!" Dượng Vernon nói, với một không khí chiến thắng của một người đang đạt tới một cái đích mà không thể bị ai vượt lên trước. "Là thế đó, có phải không, oắt con? Mày đang chạy trốn khỏi pháp luật!"

"Tất nhiên là con không," Harry nói, lắc đầu như thể là cậu đang chạy trốn, ý nghĩ của cậu đang chạy đua.

"Thế thì vì sao?"

"Hắn chắc hẳn đã phái chúng đi." Harry nói khẽ, có vẻ cậu nói cho cậu nghe hơn là nói cho dượng Vernon nghe.

"Đó là ai? Ai đã phái chúng đi?"

"Lord Voldemort." Harry nói.

Cậu đã nhận thức mập mờ rằng nhà Dursley đã sợ sệt, chùn bước, nhẩn mặt và than vãn như thế nào nếu nghe các từ như "Phù thủy", "Pháp thuật" hay "Đũa phép" như thế nào, lại có thể nghe tên của phù thủy hắc ám nhất của mọi thời đại với một sự sợ hãi ít đến thế.

"Lord - từ từ đã", Dượng Vernon nói, mặt hơi chệnh choáng, một sự biểu lộ rõ ràng của việc nhận thức đã lộ ra trên con mắt như lợn của ông ta "Tao nghe tên đó rồi... đó là người đã..."

"Đã giết cha mẹ con, đúng đấy." Harry nói một cách vô thức.

"Nhưng hắn đã đi rồi." Dượng Vernon nói không được bình tĩnh cho lắm, không một dấu hiệu rằng việc ba má Harry bị giết là một chủ đề đầy đau khổ. Con người to lớn đó cười thô kệch. "Hắn đi rồi."

"Hắn đã trở lại" Harry nói một cách nặng nề.

Có một không khí thật lạ lẫm trong cái phòng bếp thiết là sạch sẽ của dì Petunia, bên cạnh cái tủ lạnh thời thượng và cái tivi màn hình rộng, khi Harry nói về Lord Voldemort cho Dượng Vernon. Sự xuất hiện của những tên Dementor ở Little Whinging đã chọc thủng cái bức tường lớn và vô hình mà đã chia cắt cái thế giới bình thường không pháp thật ở Privet Drive với cái thế giới còn lại, hai mảnh đời của Harry dường như đã bằng cách nào đó hợp nhất lại và mọi thứ bị đảo lộn; gia đình nhà Dursley đang hỏi thêm những chi tiết về cái thế giới pháp thuật đó; Bà Figg đã biết cụ Dumbledore; những tên Dementor thì đang luẩn quẩn ở Little Whinging, và cậu có thể không còn trở lại Hogwartss nữa. Đầu của Harry rung lên một cách đau đớn.

"Trở lại à?" Dì Petunia hỏi khẽ.

Bà ta nhìn Harry như thể chưa bao giờ nhìn cậu. Và thốt nhiên, một lần đầu tiên trong đời, Harry hầu như đã cảm thấy Dì Petunia như mẹ cậu. Cậu không thể nói tại sao cậu thật là trần trụi sinh lực như lúc đó. Tất cả những gì cậu biết là cậu không phải là người duy nhút trong phòng tự hỏi Lord Voldemort trở về thì có ý nghĩa gì. Dì Petunia chưa bao giờ nhìn cậu như vậy trước đây. Đôi mắt to và tái (như vậy thì không giống em bà) đã không thu hẹp lại vì sự ghét bỏ hay tức giận, mà vẫn mở to vì sự sợ hãi. Cái lý do không chính đáng nhất mà

Dì Petunia đã nuôi Harry - là sẽ không có ma thuật và không có một cái thế giới nào ngoài cái thế giới mà bà đã sống với Dượng Vernon - dường như đã bay xa.

"Vâng ạ" Harry nói, nói trực tiếp với dì Petunia. "Hắn đã quay trở lại một tháng trước. Con đã nhìn thấy hắn."

Dì đã cảm thấy bị đôi vai phủ lớp áo da của Dudley bám riết lấy.

"Chờ đó" Dượng Vernon nói, nhìn khắp lượt từ vợ mình đến Harry và quay trở lại, có vẻ như sững sốt và bối rối bởi cái sự hiểu biết chưa từng xảy ra đã dường như xuất hiện giữa họ. "Chờ đó. Thằng cha Lord Voldemort đã quay trở lại, mà nói vậy"

"Vâng ạ"

"Hắn đã giết cha mẹ mày"

"Vâng ạ"

"Và bây giờ thì hắn cho bọn quý Dismembers ám sát mày?"

"Có vẻ thế" Harry nói

"Tao biết rồi", Dượng Vernon nói, nhìn khắp lượt lại cả bà vợ mặt trắng bệch của ông cho tới Harry đồng thời kéo dây quần của mình lên. Ông ta có vẻ như vỡ ra điều gì, khuôn mặt tái của ông đang giãn ra trước đôi mắt của Harry. "Ồ, ta đã giải quyết được vấn đề" Ông nói, cái áo của ông căng ra khi ông gồng người lên "Mày có thể ra khỏi nhà này đó, thằng oắt!"

"Cái gì cơ ạ" Harry nói.

"Mày nghe thấy tao nói đó - CÚT RA!" Dượng Vernon rống lên, ngay cả dì Petunia và Dudley cũng nhảy dựng lên "CÚT RA! CÚT RA! Tao nghĩ mày phải làm việc này lâu rồi chứ! Những con cú đến nơi đây như thể đây là nhà nghỉ của bọn chúng vậy, Bánh Pudding thì vỡ tan ra, cả nửa phòng khách thì bị phá tan hoang, Dudley thì mọc đuôi, Marge thì nhảy trên mái nhà và cái xe Ford Anglia bay đó - RA ĐI! CÚT ĐI! Mày phải làm đó! Mày là quá khư rồi! Mày sẽ không ở đây thì sẽ không còn kẻ điên khùng nào còn để ý đến mày, mày không gây nguy hiểm đến vợ con tao nữa, mày không mang những rắc rối đến cho bọn tao. Nếu mày còn muốn đi theo con đường vô tích sự của ba má mày, thì tao cho đó! ĐI ĐI!"

Harry đứng phắt dậy. Những bức thư từ Viện, Ông Weasley và chú Sirius đang ở trong tay trái cậu. Đừng có mà rời khỏi nhà nữa, không cần biết thế nào. ĐỪNG CÓ MÀ RỜI NHÀ CỦA DƯỠNG VÀ DÌ CON.

"Mày nghe thấy tao nói chứ!" Dượng Vernon nói, hướng về phía trước, cái mặt tái đồ sộ của ông ta đang đến gần một gần Harry, cậu chỉ muốn nhổ vào mặt ông một cái. "Mày đi đi! Mày phải rời khỏi nhà này trong vòng nửa giờ nữa! Tao sẽ theo sát mày! Cút ngay đi và đừng bước vào cửa nhà tao nữa! Tại sao mày lại không bị giam luôn trong cái chỗ ở đầu tiên của mày nhỉ, Tao không hiểu nữa, Marge nói đúng đó, đó phải là trại trẻ mồ côi. Mày đáng bị đuổi đi vì phụ lòng tốt của chúng tao, như vậy thì chúng tao mới không bị mất mặt vì mày, như vậy thì chúng tao mới sống bình thường được, nhưng mày đã dày dạn chúng tao ngay từ đầu và tao đã có quá đủ -CÚ- rồi đó!"

Con cú thứ năm bay qua ống khói quá nhanh đến nỗi đập đầu xuống đất trước khi bay trở lại với một tiếng rúc thật là to. Harry vớ tay để tháo bức thư gói trong một phong bì màu đỏ ra, nhưng nó đã bay qua đầu cậu, bay thẳng đến chỗ dì Petunia, dì đã thét lên và ngồi xuống, tay ôm lấy đầu. Con cú thả cái phong bì xuống đầu bà, quay lại, và bay thẳng lên ống khói.

Harry chạy thật nhanh ra để nhặt bức thư, nhưng dì Petunia đã đánh bật cậu ra để chộp lấy bức thư đó.

"Dì có thể mở nếu muốn" Harry nói, "Nhưng đằng nào thì con cũng sẽ nghe xem nó nói gì. Đó là một bức thư sấm."

"ĐỪNG mở ra, Petunia!" Dượng Vernon gào lên "Đừng có mà động vào, sẽ gặp nguy hiểm đó"

"Nó gửi cho em mà" Dì Petunia nói trong một giọng sốc. "Nó đề địa chỉ cho em, anh Vernon, nhìn này! Bà Petunia Dursleys, Trong bếp, Số Bốn, Đường Privet Drive."

Bà ta nín thở, kinh khiếp. Cái phong bì đỏ bắt đầu có khói.

"Dì mở ra đi!" Harry thúc bà "Hãy mở ra đi, đằng nào thì nó cũng nói mà"

"Không"

Tay dì Petunia run lên. Bà nhìn khắp phòng bếp và nghĩ cho mình một lối thoát, nhưng đã quá muộn, cái phong bì đã cháy, Dì Petunia hét lên và làm rơi nó.

Một giọng nói hải hùng tràn đầy khu phòng bếp, vang xa trong không gian đó, đang phát ra từ cái phong bì cháy trên bàn.

"Hãy nhớ giây phút cuối cùng của ta, Petunia."

Dì Petunia nhìn như là có vẻ bà ta bị ngất đi vậy. Người bà trượt xuống cái ghế bên cạnh Dudley, tay che mặt. Phần còn lại của cái phong bì cháy âm ỉ thành tro trong sự tĩnh lặng.

"Cái gì vậy," Dượng Vernon nói một cách hoảng loạn "Cái gì đó, Tôi không - Petunia?"

Dì Petunia chẳng nói chẳng rằng. Dudley đang nhìn chăm chăm một cách ngu độn vào mẹ nó, mồm nó vẫn há hốc. Cái sự câm lặng tăng lên kinh khủng. Harry nhìn dì của cậu, hoàn toàn bối rối, đầu cậu đau nhoi nhói.

"Petunia, em yêu?" Dượng Vernon nói một cách sợ hãi "P...Petunia?"

Bà ta ngẩng đầu lên. Bà ta vẫn còn hoảng hốt. Bà ta nuốt nước bọt.

"Thằng bé - thằng bé sẽ được ở nhà ta, anh Vernon." Bà ta nói một cách yếu ớt.

"C...Cái quái gì cơ?"

"Nó sẽ ở đây." Bà nói. Bà ta không nhìn vào Harry. Dì Petunia điều khiển lại được chân mình.

"Nó... nhưng mà Petunia..."

"Nếu chúng ta vút nó ra ngoài đường, hàng xóm sẽ đồn ầm lên." Bà nói. Bà thu hồi lại nhanh chóng sự nhanh nhẹn một cách không bình thường, cái cách xử sự hay cáu gắt, mặc dù bà ta vẫn còn tái nhợt. "Họ sẽ hỏi qua hỏi lại nhiều, họ muốn hỏi xem Harry đi đâu. Chúng ta phải cho nó ở lại"

Dượng Vernon xì hơi như một cái lốp cũ:

"Nhưng Petunia, em..."

Dì Petunia bỏ qua lời nói của ông ta. Bà đến chỗ Harry "Con sẽ ở phòng con" Bà nói. "Con sẽ không rời khỏi đây. Bây giờ thì về giường ngủ đi." Harry không cử động được "Cái thư sấm đó từ đâu tới?"

"Đừng hỏi câu đó." Dì Petunia cáu kỉnh

"Dì còn liên lạc với phù thủy à?"

"Ta bảo con lên giường!"

"Cái đó nghĩa là gì? Nhớ cái giây phút cuối cùng gì?"

"Đi lên giường!"

"Như thế nào -?"

"CON NGHE DÌ NÓI KHÔNG, BÂY GIỜ CON PHẢI LÊN GIƯỜNG!"

CHƯƠNG III: ĐOÀN VỆ SĨ TIÊN PHONG

Cháu đã bị tấn công bởi những tên Dementor (Giám Ngục -ND) và cháu có thể bị trục xuất khỏi Hogwarts. Cháu muốn biết chuyện gì đã xảy ra và khi nào thì cháu có thể thoát khỏi đây.

Harry chép lại những từ đó vào ba tấm da dê ngay khi nó về đến phòng ngủ. Nó đề địa chỉ tấm đầu cho Sirius, tấm thứ nhì cho Ron và tấm thứ ba cho Hermione. Con cú của nó, Hedwig, đã đi sẵn; cái lồng của nó trống rỗng trên bàn. Harry đi tới đi lui trong phòng đợi con cú trở về, đầu nó giật thịch, óc nó quá dần vật nên không sao ngủ được dù cho mắt nó đã cay xè và nhức nhối vì mỏi mệt. Lưng nó mỏi nhừ khi phải đỡ Dudley về nhà, và hai cục u của nó chỗ cánh cửa sổ và nắm đấm của Dudley nện vào đang đau nhói. Nó đi đi lại lại, lại trở nên giận dữ và thất vọng, nghiêng rặng và siết nắm đấm lại, ném những cái nhìn giận dữ vào bầu trời vắng lặng lấp lánh ánh sao mỗi khi nó đi ngang cửa sổ. Những tên Giám Ngục được sai tới để hạ nó, bà Figg và Mundungus Fletcher bí mật bám đuôi nó, rồi việc bị đình chỉ học tập tại Hogwarts và phiên toà tại Bộ Phép Thuật – và rồi vẫn không có ai chịu nói với nó rằng chuyện gì đang xảy ra.

Và cái gì, cái gì được nói trong cái thư Sấm kia? Giọng của ai đã vắng lại đầy ghê rợn và hăm dọa xuyên suốt căn bếp?

Vì sao mà nó vẫn bị kẹt lại đây mà chẳng biết được tin tức gì? Vì sao mà mọi người đều coi nó nhưng một đứa trẻ bú rống bình? Đừng dùng đến bất kỳ phép thuật, ở yên trong nhà...

Nó sút vào valy đựng hành lý đi học của nó khi nó đi ngang qua, nhưng cơn giận dữ của nó càng dịu thì lại nó lại càng cảm thấy tệ hại hơn nhiều, khi mà bây giờ nó có thêm những vết thương bén nhọn ở ngón chân để thêm vào những vết thương ở phần còn lại của cơ thể nó.

Ngay khi nó vừa khép khiêng đi qua cửa sổ, Hedwig sà vào như một bóng ma nhỏ, cánh nó phát ra những tiếng xào xạt.

“Đúng lúc đấy!” Harry la lên khi con cú hạ xuống đỉnh cái chuồng của nó. “Mày có thể hạ xuống đây, tao có việc cho mày đây.”

Đôi mắt hổ phách to tròn của Hedwig trên cái xác con ếch được ngậm chặt ngay mỏ nó nhìn chăm chăm Harry dò hỏi.

“Đến đây nào,” Harry nói, nhặt ba cuộn da dê nhỏ lên cùng một cuộn dây da nhỏ và buộc vào cái chân đầy vấy của con cú. “Mang những thứ này thẳng đến cha Sirius, Ron và Herminone, và đừng có mà có trở về đây mà không có những phản hồi chi tiết đấy nhé. Cứ mỗ họ cho đến khi họ phải viết những bức thư trả lời dài thòng để mày mang về. Hiểu không?”

Hedwig phát ra một tiếng kêu ghen ghen, mỏ nó vẫn đầy ếch.

“Nào, đi đi” Harry nói.

Con cú nhẹ nhàng cất cánh. Ngay khi nó đi, Harry phóng lên giường mà chẳng kịp cởi đồ và nhìn lên khoảng trần tối đen. Thêm vào mọi cảm giác đau khổ khác, bây giờ nó lại cảm thấy tội lỗi khi nó tỏ ra quá cộc cằn với Hedwig; con cú là người bạn duy nhất mà nó có được tại căn nhà số bốn đường Privet. Nhưng nó sẽ cho con cú biết điều đó khi nó trở về với những câu trả lời Sirius, Ron và Herminone.

Họ chắc là phải viết phản hồi nhanh chóng; họ không thể nào lơ đi chuyện bọn Giám Ngục đã tấn công nó. Nó có thể thức dậy vào ngày mai với ba bức thư dày cộm đầy những lời an ủi chứa chan và những kế hoạch để nó trốn ngay tới The Burrow (Trang trại hang Sóc - HD). Và với ý nghĩ dễ chịu đó, giấc ngủ đã phủ lên nó, xua đi những ý nghĩ khác.

Nhưng sáng hôm sau Hedwig không trở về. Suốt ngày Harry ở trong phòng, chỉ ra ngoài để vào phòng tắm. Ba lần trong ngày dì Petunia đưa thức ăn vào phòng qua cái lỗ chó mà dựng Vernon đã làm ba mùa hè trước. Mỗi lần nghe tiếng dì lại gần là Harry lại cố hỏi về cái lá thư Sấm, nhưng nó có thể hỏi cái nắm đấm cửa để có cùng câu trả lời cho những câu hỏi của nó. Mặt khác, nhà Dursley tránh xa khỏi phòng ngủ của nó. Harry không thể thấy là họ phải bắt buộc tỏ ra hoà hoãn với nó, một cuộc cãi nhau khác sẽ không mang đến lợi lộc gì ngoài việc nó sẽ phát điên lên là thực hiện phép thuật phi pháp khác.

Mọi việc diễn ra như vật suốt ba ngày ròng. Harry đã chuyển sang một trạng thái dư thừa năng lượng khiến nó không thể nào tập trung vào bất cứ chuyện gì, nó cứ suốt ngày đi đi lại lại trong phòng ngủ, phát cáu với tất cả mọi thứ đã đưa nó vào cái mớ bòng bong này; và với một trạng thái bất an như vậy, nó nằm trên giường khoảng một giờ, nhìn trừng trừng vào khoảng không, dần vật trong sợ hãi với ý nghĩa về phiên tòa của Bộ.

Nếu họ kết án nó thì sao? Nếu nó bị trục xuất và cây đuă thần của nó bị bẻ đôi thì sao? Rồi nó sẽ làm gì, nó sẽ đi đâu? Nó không thể trở về sống suốt ngày với nhà Dursley, khi mà nó đã biết đến một thế giới khác, thế giới mà nó thực sự thuộc vào. Có thể nó sẽ chuyển xuống nhà chú Sirius, như lời đề nghị của chú Sirius vào năm ngoái, trước khi chú ấy bị buộc phải rời khỏi Bộ? Có thể Harry sẽ được cho phép sống ở đấy, vì nó vẫn còn thiếu niên? Hoặc là chú ấy sẽ quyết định nơi nó sẽ đến tiếp theo? Sự vi phạm Bộ Luật Bí Mật Quốc Tế của nó liệu có nghiêm trọng đến mức tổng nó vào một căn ngục ở Azkaban hay không? Khi ý nghĩ này xảy đến, Harry lại bật dậy khỏi giường và bắt đầu đều đều dạo bước trong phòng. Đến cái đêm thứ tư sau khi con Hedwig khởi hành thì Harry đã bắt đầu trở nên không còn cảm xúc nữa, nhìn trừng trừng lên trần nhà, tâm tưởng kiệt quệ của nó chẳng còn phản ứng khi dựng nó đi vào phòng ngủ. Harry chậm chạp liếc nhìn ông. Dựng Vernon đang mặt bộ đồ trang trọng nhất và tỏ ra rất tự mãn.

“Chúng tao đi ra ngoài,” ông nói

“Xin lỗi?”

“Chúng tao – tức là, dì mày, Dudley và tao – đi ra ngoài.”

“Tốt thôi,” Harry chán nản nói, lại nhìn lên trần nhà.

“Mày không được rời khỏi phòng mày trong khi bọn tao ra ngoài.”

“OK.”

“Mày không được đụng đến tivi, máy hát hoặc bất kỳ vật gì của chúng tao.”

“Được.”

“Mày không được ăn cắp thức ăn trong tủ lạnh.”

“OK.”

“Tao sẽ khoá cửa phòng mày.”

“Dượng cứ làm.”

Dượng Vernon nhìn chằm chằm Harry, rõ ràng là nghi ngờ trước việc thiếu vắng một cuộc tranh cãi, đoạn nhảy ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại. Harry nghe tiếng chìa khoá quay trong ổ khoá và tiếng bước chân của dượng Vernon nặng nề đi xuống cầu thang. Sau vài phút nó nghe thấy tiếng cửa xe dập lại, tiếng máy xe khởi động, và âm thanh không lẫn vào đâu được khi chiếc xe lướt ra từ chỗ đậu.

Harry chẳng có cảm giác đặc biệt gì về việc nhà Dursley rời đi. Chẳng có gì khác biệt với nó về việc họ có ở nhà hay không. Thậm chí nó còn không thể tập trung năng lượng để đứng dậy và mở đèn. Căn phòng trở nên tối tăm hơn nhiều khi mà nó nằm nghe những âm thanh của màn đêm vắng qua cửa sổ mà lúc nào nó cũng để mở, chờ đợi những khoảnh khắc thiêng liêng khi mà con Hedwig trở lại.

Ngôi nhà trống rỗng cột kẹt chung quanh nó. Những đường ống ùng ục. Harry nằm đó, ngơ ngẩn, không nghĩ ngợi, tê tái trong đau khổ.

Rồi, vắng rừ xa, nó nghe một tiếng động loảng xoảng dưới bếp.

Nó ngồi lên, tập trung nghe ngóng. Nhà Dursley chưa thể về được, còn sớm quá, và nếu vậy thì nó đã phải nghe tiếng xe của họ.

Vài giây im lặng trôi qua, rồi lại có tiếng động.

Ăn trộm, nó nghĩ, trượt ra khỏi giường – nhưng đến giây thứ hai thì nó nghĩ rằng bọn trộm thì phải cố sức giấu tiếng động đi, và bất kỳ ai đi trong bếp thì cũng không thể tạo ra những tiếng ầm ĩ như vậy được.

Nó vồ lấy cây đuũa thần bên cạnh bàn và đứng đối mặt với cạnh cửa phòng ngủ, tập trung tinh thần lắng nghe. Khoảnh khắc tiếp theo, nó nhảy dựng lên khi cái ổ khoá phát ra một tiếng click lớn và cửa phòng nó mở tung ra.

Harry đứng sững như trời trồng, nhìn xuyên qua cánh cửa mở toang vào khoảng tối đen phía dưới, giồng tai lên để nghe những tiếng động tiếp theo, nhưng chẳng có gì cả. Nó ngần ngại một thoáng, rồi nhanh chóng và lặng lẽ đi ra khỏi phòng, tiến về đầu cầu thang.

Tim nó đập mạnh đến nỗi như muốn nhảy lên đến tận cổ họng. Có người đang đứng ở trong tiền sảnh tối om bên dưới, ánh đèn đường rọi bóng họ qua cánh cửa kính; họ có tám hoặc chín người, và cả đám họ, theo như những gì nó thấy, đều đang nhìn nó.

“Nhóc, hạ đuũa thần xuống đi, trước khi con lấy đi mắt của ai đó,” một giọng nói cầu nhàu vang lên.

Tim Harry nhảy loạn lên không sao điều khiển được. Nó biết giọng nói này, nhưng nó không hạ đầu xuống.

“Giáo sư Moody?” nó nói, không tin tưởng.

“Ta không biết nhiều về cái tiếng “Giáo sư” ấy,” vẫn cái giọng cầu nhàu, “ta chưa được dạy nhiều lắm, phải không? Xuống đây, bọn ta muốn nhìn con tường tận.”

Harry hơi hạ đầu xuống như không rời nó ra ngay và cũng không chuyển động. Nó có căn cứ để nghi ngờ. Nó đã trải qua chín tháng trong tình cảnh mà nó nghĩ rằng nó là bạn của Moody Mắt Đen chỉ để phát hiện ra đó chẳng phải là Moody mà là một kẻ lừa đảo, hơn thế nữa, lại còn cố giết Harry trước khi bị lột mặt nạ. Nhưng trước khi nó quyết định được là phải làm gì tiếp theo, một giọng nói thứ hai, khàn khàn, văng lên cầu thang.

“Không sao đâu, Harry. Bọn ta đến để mang con đi.”

Tim Harry rộn lên. Nó cũng biết giọng nói này mà, cho dù nó đã không được nghe nói cả năm rồi.

“Gi-giáo sư Lupin?” nó kêu lên, không tin tưởng lắm. “Phải thầy không ạ?”

“Vì sao cả bọn ta lại phải đứng trong bóng tối thế này?” một giọng nói thứ ba vang lên, lần này thì hoàn toàn xa lạ, một giọng phụ nữ. “Lumos”

Ánh sáng loé lên từ đầu đũa thần, chiếu sáng tiền sảnh với ánh sáng ma thuật. Harry loá mắt. Mọi người đang tụ tập dưới cầu thang, nhìn nó chăm chú, một số ngẩng cổ lên để nhìn rõ hơn.

Remus Lupin đứng gần nó nhất. Dù vẫn còn trẻ, Lupin nhìn có vẻ mệt mỏi và hơi ốm yếu; ông có vẻ có nhiều tóc bạc hơn so với lần cuối Harry chào tạm biệt ông, cái áo choàng của ông rách rưới và sờn hơn bao giờ. Tuy nhiên, ông vẫn mỉm cười thân ái với Harry, người đang cố cười lại dù vẫn còn đang shock.

“Ồh, nó giống y như tôi đã nghĩ,” người nữ phù thủy đang giơ cao cây đũa thần nói. Cô có vẻ là người trẻ nhất ở đây, cô có một khuôn mặt tái hình trái tim, đôi mắt long lanh, và một mái tóc xù có màu violet. “Wotcher, Harry!”

“Vâng, tôi biết anh muốn nói gì, Remus,” một phù thủy đầu hói vận đồ đen đứng ở góc xa nhất nói – ông ta có một giọng nói sâu, chậm rãi và một cái khuyên vàng trên tai. “Nó giống y James.”

“Ngoại trừ đôi mắt,” một giọng nói the thé cất lên từ một phù thủy tóc bạch kim ở phía sau “Đôi mắt của Lily.”

Moody Mắt Đen, người có mái tóc bạc dài rối và một phần lớn mũi bị sút đi, đang liếc Harry đầy nghi ngờ qua cặp mắt lệch cỡ của ông. Một mắt nhỏ, đen và sáng, còn mắt kia thì to, tròn và chớp xanh – đó là con mắt phép có thể nhìn xuyên qua những bức tường, cửa và sau gáy của chính Moody.

“Anh có chắc là chính nó không, Lupin?” ông kêu lên. “Nếu chúng ta mang đến vài tên Tử thần Thực Tử để đóng giả nó thì sự canh phòng sẽ rất tuyệt. Chúng ta nên hỏi nó vài điều mà chỉ có Potter thật mới biết. Trừ phi là có ai mang theo Veritaserum?”

“Harry, Thần Hộ Mệnh của con là con gì?” Lupin hỏi.

“Một con hươu” Harry căng thẳng trả lời.

“Nó đấy, Mất Điên,” Lupin nói.

Ý thức rõ rằng mọi người vẫn đang nhìn mình chăm chăm, Harry tuột xuống cầu thang, nhét cây đuă thần vào túi sau chiếc quần jean.

“Đừng nhét cây đuă thần vào đó, cậu bé!” Moody gầm lên. “nó bốc lửa rồi sao? Nhiều tay phù thủy cự phách hơn con đã bị mất mộng rồi đó, con biết không!”

“Thế ông đã biết ai bị mất mộng nào?” người phụ nữ tóc violet hỏi Mất Điên với vẻ thú vị.

“

“Đừng có quan tâm, chỉ cần nhớ giữ cây đuă thần khỏi cái túi quần sau!” Mất Điên gầm gừ. “Kiến thức sơ đẳng về an toàn – đuă thần, không ai chịu quan tâm đến nó cả!” Ông nhảy về phía bếp. “thế đấy,” ông cúi kính thêm vào, khi người phụ nữ đảo mắt nhìn lên trần nhà.

Lupin rút cây đuă thần của ông ra và vẫy Harry.

“Con khoẻ không?” ông hỏi, nhìn sát Harry.

“Kh-khoẻ”

Harry khó mà tin rằng đây là sự thật. Bốn tuần chẳng có gì, dù là một chỉ dẫn nhỏ nhất về một kế hoạch đưa nó khỏi đường Privet, rồi thành linh cả một đám phù thủy đứng rõ-rành-rành trong nhà như thể mọi chuyện đã được sắp xếp từ lâu. Nó nhìn những người đứng chung quanh Lupin; họ vẫn đứng ngấu nghiến nhìn nó. Nó cảm thấy rất rõ rằng nó đã không chải đầu suốt bốn ngày nay.

“Con – mọi người đã gặp may khi nhà Dudley đã ra ngoài...” nó lắp bắp.

“May mắn, ha!” người phụ nữ tóc violet nói. “Chính ta là người đã dụ họ ra khỏi nhà. Gửi một lá thư bằng bưu điện của dân Muggle nói với họ rằng họ đã được vào lọt vòng chung kết Cuộc Thi Giữ Cho Bãi Cỏ Ngoại Ô Sạch Đẹp Toàn Nước Anh. Họ liền vội vã đi lãnh giải ngay... hoặc họ nghĩ là họ đang làm thế.”

Harry nhanh chóng tưởng ra khuôn mặt của dượng Vernon khi ông biết rằng chả có Cuộc Thi Giữ Cho Bãi Cỏ Ngoại Ô Sạch Đẹp Toàn Nước Anh nào cả.

“Chúng ta sẽ đi phải không?” nó hỏi. “Đi sớm chứ?”

“Gần như là tức thời,” Lupin nói “chúng ta chỉ đợi cho mọi thứ rõ ràng.”

“Chúng ta đi đâu? The Burrow?” Harry khấp khởi hỏi.

“Không phải đi The Burrow, không” Lupin nói, dẫn Harry vào bếp; mớ phù thủy kia đi theo, tất cả cặp mắt vẫn tò mò nhìn Harry. “Mạo hiểm quá. Chúng ta đặt tổng hành dinh ở một nơi không thể phát hiện ra. Nó hơi mất thời gian...”

Moody Mắt Đen bây giờ đã ngồi tại cái bàn trong bếp và nốc cái thứ rượu trong cái bình ông đeo bên hông, con mắt phép của ông xoay tròn mọi hướng, nhìn kỹ mọi dụng cụ làm bếp của nhà Dursley.

“Đây là Alastor Moody, Harry,” Lupin tiếp tục, chỉ về phía Moody.

“Vâng, con biết rồi,” Harry nói một cách không thoải mái lắm. Thật là lạ khi giới thiệu nó với một người mà nó nghĩ rằng đã biết cả năm rồi.

“Và đây là Nymphadora –”

“Đừng gọi tôi là Nymphadora, Remus,” người nữ phù thủy trẻ nói một cái rùng mình “Tonks thôi.”

“Nymphadora Tonks, người muốn mọi người chỉ biết họ của mình” Lupin kết thúc.

“Anh cũng sẽ vậy nếu như anh lừa một người mẹ đã gọi anh là Nymphadora,” Tonks lầm bầm.

“Và đây là Kingsley Shacklebolt.” Ông chỉ một người phù thủy cao vạm vỡ đen đang cúi chào, “Elphias Doge.” Người phụ thủy có giọng khò khè gật đầu. “Dedalus Diggle-”

“Chúng tôi đã gặp nhau trước đây,” Diggle kêu lên the thé, đánh rơi cái mũ vành màu violet.

“Emmeline Vance.” Một phù thủy dáng điệu oai vệ với một cái khăn choàng xanh rực quấn quanh đầu,

“Sturgis Podmore,” Một phù thủy cầm bành với một mái tóc quấn màu rơm.

“Và Hestia Jones” Một nữ phù thủy má hồng tóc đen khẽ nhún người gần cái lò nướng bánh.

Harry cúi đầu một cách khốn khổ với mỗi người trong bọn họ khi họ được giới thiệu. Nó ước sao họ nhìn vào một cái gì khác hơn là nhìn về phía nó; nó giống như là linh linh được dẫn ra sân khấu. Nó tự hỏi vì sao mà nhiều người bọn họ có mặt ở đây thế.

“Một số lượng đáng ngạc nhiên những người tình nguyện đến với con,” Lupin nói, như thể ông đọc được suy nghĩ của Harry; khoé miệng ông khẽ giật nhẹ.

“Đúng vậy, ừ, càng đông càng tốt” Moody cay độc nói. “Chúng ta là đội bảo vệ của con, Potter.”

“Chúng ta chỉ đợi có dấu hiệu báo cho chúng ta biết rằng đã an toàn để khởi hành,” Lupin nói, liếc nhìn cửa sổ nhà bếp. “Chúng ta còn khoảng mười lăm phút nữa.”

“Phải sạch sẽ, không có họ, những người Muggle?” nữ phù thủy được gọi là Tonks nói, cô đang liếc quanh bếp với sự thích thú. “Cha tôi sinh ra giữa người Muggle và ông ấy là một slob già. Tôi nghĩ rằng nó sẽ khác nếu ông sinh ra giữa các phù thủy?”

“Ờ, phải,” Harry nói “Nhìn này –“ nó quay sang Lupin, “chuyện gì đã xảy ra, con chưa được nghe ai nói gì cả, thế Vol-“

Những phù thủy nam nữ phát ra những tiếng huýt gió kinh hãi; Dedalus Diggle lại đánh rơi cái mũ và Moody gầm gừ, “Câm miệng!”

“Sao?” Harry nói.

“Chúng ta không thảo luận gì ở đây cả, quá mạo hiểm,” Moody nói, hướng con mắt thường sang Harry. Con mắt phép của ông vẫn tập trung lên trần nhà. “Mẹ kiếp,” ông thêm vào với vẻ giận dữ, đặt một tay lên con mắt phép “vẫn còn kẹt – kể từ khi cái đồ cặn bã này mang nó.”

Và với một tiếng động lép nhép như tiếng ống bơm nước kéo ra khỏi bể rửa bát, ông móc con mắt ra.

“Mất Điện, ông biết rằng nhìn nó ghê thế nào không?” Tonks nói lịch thiệp.

“Mang cho ta một cốc nước, Harry.” Moody yêu cầu,

Harry băng ngang cái chỗ rửa bát, lấy một cốc sạch và đổ đầy nước từ bể, vẫn chăm chú quan sát cái băng phù thủy ấy. Họ vẫn khơi khơi nhìn nó trờng trờng làm nó rất khó chịu.

“Cám ơn” Moody nói khi Harry đưa ông cốc nước. Ông bỏ con mắt phép vào nước, nhúng nó lên xuống, con mắt quay vòng vòng, lần lượt nhìn tất cả mọi người. “Ta muốn khắp ba trăm sáu mươi độ đều phải được thấy rõ trong suốt cuộc hành trình này.”

“Thế chúng ta đi như thế nào – chúng ta đi đâu?” Harry hỏi.

“Bằng chổi,” Lupin nói, “Chỉ có cách đó thôi. Con còn nhỏ quá, không Độn thổ được, họ canh giữ mạng Floo dữ lắm, và cả mạng sống của bọn ta còn chưa đủ để trả giá để cho việc đặt một Portkey bất hợp pháp.”

“Remus nói là cậu bay giỏi lắm,” Kingsley Shacklebolt nói bằng cái giọng trầm trầm của mình.

“Nó bay tuyệt hảo,” Lupin nói, liếc đồng hồ, “Dù sao thì con cũng nên đi và chuẩn bị hành lý đi, Harry, chúng ta phải sẵn sàng khi đến giờ.”

“Để chị đi giúp em,” Tonks hào hứng nói.

Cô đi theo Harry trở vào tiền sảnh và leo lên cầu thang, nhìn quanh với vẻ tò mò và hào hứng.

“Nơi này vui nhỉ,” cô ta nói. “Nó quá sạch sẽ, em hiểu chị nói gì không? Không được tự nhiên. Ừ, thế thì tốt hơn,” cô ta nói khi họ đi vào phòng ngủ của Harry và nó bật đèn lên.

Phòng của Harry hẳn nhiên là lộn xộn hơn nhiều so với phần còn lại của ngôi nhà. Bị giam hãm suốt bốn ngày trong một tâm trạng tồi tệ, Harry không buồn quan tâm đến việc chăm lo cho chính nó. Phần lớn các cuốn sách của nó vung vãi trên sàn nhà khi nó cố giải khuây cho mình với từng cuốn một và vừa bừa chúng sang một bên; cái lồng của Hedwig cần phải lau rửa lại, nó đã bốc mùi; vali của nó mở toang ra, để lộ một mớ lộn xộn quần áo Muggle với áo choàng phù thủy nằm vung ra sàn chung quanh nó.

Harry bắt đầu nhặt sách vở lên và vội vàng ném nó vào vali. Tonks ngừng lại bên cái tủ quần áo của Harry để nhìn ngắm chăm chú bóng của cô trong gương đằng sau cánh cửa tủ.

“Em biết không, chị không nghĩ là màu violet là hợp nhất với màu tóc của chị,” cô ta trầm ngâm nói, kéo một lọn tóc xù của mình xuống. “Em có nghĩ là chị nhìn có vẻ hơi ốm không?”

“Ờ – “ Harry nói, nhìn cô ta qua cuốn Những Đội Quidditch của Anh và Ái Nhĩ Lan.

“Đúng rồi, thế đấy,” Tonks nói một cách kiên quyết. Cô nhướn mắt lên với một vẻ căng thẳng như thể đang cố nhớ một cái gì đó. Một giây sau, tóc cô ta ngã sang màu hồng của kẹo cao su.

“Chị đang làm gì thế?” Harry vừa nói vừa ngáp khi cô nàng lại mở mắt ra.

“Chị là một Metamorphmagus,” cô ta nói, nhìn lại bóng mình trong gương và xoay đầu để có thể thấy được mái tóc của mình từ mọi hướng. “Tức là chị có thể thay đổi hình dạng của mình theo ý muốn,” cô ta nói khi thấy vẻ ngơ ngác của Harry hiện rõ trong gương đằng sau cô. “Bẩm sinh đã thế. Chị đã đạt điểm cao nhất về môn Ẩn Náu và Cải Trang trong lớp huấn luyện Thần Sáng mà chẳng cần học hành gì hết, tuyệt không?”

“Chị là một Thần-Sáng?” Harry nói, ngưỡng mộ. Trở thành một Phù-Thuỷ-Bắt-Tà là nghề nghiệp duy nhất mà nó quan tâm tới sau khi tốt nghiệp Hogwarts.

“Ừ,” Tonks nói, đầy kiêu hãnh. “Kingsley cũng thế, nhưng anh ta giỏi hơn chị. Chị chỉ mới vượt qua vòng sơ tuyển một năm trước. Suýt nữa thì trượt môn Lén Lút và Tìm Dấu Vết. Chị vựng về lắm, em có nghe thấy tiếng chị làm bể cái đĩa khi bọn chị xuống thang không?”

“Mình có thể học để trở thành một Metamorphmaguss không chị?” Harry hỏi cô ta, nó đứng thẳng lên, quên phứt đi chuyện thu dọn hành lý.

Tonks cười khúc khích.

“Chị cá là em không muốn dấu vết sẹo của mình đi đâu, ề?”

Vết sẹo trên trán của Harry đã lọt vào mắt cô ta.

“Không, em không muốn,” Harry lầm bầm, quay đi. Nó không thích người ta nhìn vào vết sẹo của nó.

“Ừ, em sẽ phải học cực lắm đó, chị e là thế,” Tonks nói, “Metamorphmagi rất hiếm gặp, nó là bẩm sinh chứ không phải được tạo thành. Phần lớn phù thủy cần phải dùng đến đũa thần, hoặc linh đơn để biến đổi hình dạng của họ. Nhưng mà chúng ta phải làm việc thôi, Harry, phải dọn hành lý đi.” Cô ta nói với vẻ có lỗi, nhìn cái đồng hồ bện trên nền nhà.

“Ồ – vâng,” Harry nói, vội lấy mấy quyển sách.

“Đừng có khờ thế chứ, làm như thế này nhanh hơn nè, nếu mà chị – thu dọn!” Tonks la lên, vẩy đũa thần đầy lá lốt trên nền nhà.

Sách vở, quần áo, kính viễn vọng và những cái đĩa cân vung bay lên không khí và cuống cuồng đổ xô vào valy.

“Không được ngăn nắp lắm,” Tonks nói, bước đến bên valy và nhìn cái đồng hồ lớn bên trong. “Mẹ chị sở trường trong việc sắp xếp cái đám này một cách ngăn nắp – bà ấy thậm chí còn làm cho mấy đôi vợ tự xếp lại nữa kìa – nhưng mà chẳng bao giờ chị nắm được bí quyết bà ấy làm – nó giống như một dạng vung đũa ấy –” cô vung cái đũa của mình một cách đầy hy vọng.

Một chiếc vớ của Harry khẽ lắc lư và nhảy lên đỉnh của cái đồng hồ lớn trong valy.

“À, thế đấy,” Tonks nói, đóng sầm nắp valy lại, “dù sao thì cũng xong. Dù sao thì cũng khá sạch sẽ mà.” Cô chỉ cây đũa về phía cái lồng của Hedwig. “Scourgify.” Một đám lông rơi xuống và biến mất. “Ờ, thế tốt hơn – chị chẳng bao giờ nắm rõ được mấy câu thần chú nội trợ này. Thế nào – đủ mọi thứ chưa? Vạc? Chổi? Wow! – một cây Tia chớp.”

Mắt cô mở trừng ra nhìn thấy cây chổi nằm trong tay phải Harry. Nó là niềm tự hào và niềm hạnh phúc của nó, một món quà của chú Sirius, một cây chổi đạt chuẩn quốc tế.

“Và chị vẫn còn phải cưỡi cây Sao Chổi Hai Sáu Mười” Tonks nói, đầy ganh tỵ. “À há... cây đũa thần vẫn còn trong quần jean của em chứ? Hai bên hông còn y nguyên phải không? OK, đi nào. Locomotor trunk.”

Cái valy của Harry nhấc lên khoảng vài inches trong không khí. Giữ cây đũa thần trên tay như chiếc đũa nhạc trưởng, Tonks đưa cái valy bay xuyên qua phòng và bay ra khỏi cửa ngay trên đầu họ, tay trái cô cầm cái lồng của Hedwig. Harry theo cô đi xuống cầu thang, cầm theo cây chổi của nó.

Khi họ trở về bếp thì Moody đã lấp lại con mắt, nó quay vòng vòng rất nhanh sau khi đã được lau rửa sạch sẽ khiến Harry phát buồn nôn khi nhìn vào nó. Kingsley Shacklebolt và Sturgis Podmore đã sẵn soi cái lò vi sóng, còn Hestia Jones đang cười vào cái đồ gọt vỏ cà chua khi nó lọt vào tay cô lúc cô đang kiểm tra cái chạn. Lupin đang niêm lại bức thư gửi cho nhà Dursley.

“Tuyệt lắm” Lupin nói, nhìn lên khi Tonks và Harry đang đi vào. “Tôi nghĩ là chúng ta còn khoảng một phút. Có lẽ chúng ta nên đi ra vườn khi chúng ta sẵn sàng, Harry. Thầy đã để lại một lá thư để dì và dựng con đừng lo –”

“Họ không lo đâu,” Harry nói.

“- rằng con đang an toàn.” “Điều này chỉ làm họ thêm buồn thôi.”

“-và họ sẽ lại thấy con vào mùa hè tới.”

“Con phải làm thế ư?”

Lupin mỉm cười nhưng không trả lời.

“Đi nào, nhóc,” Moody cộc cằn nói, vẫy Harry tới trước bằng cây đũa của ông ta. “Ta cần làm phép mất ảo tưởng đối với con.”

“Thầy cần làm gì ạ?” Harry lo ngại hỏi.

“Bùa mất ảo tưởng,” Moody nói, nâng cây đũa thần lên. “Lupin nói rằng con có cái Áo Tàng Hình, vậy thì đừng để nó lại đây khi chúng ta bay, nó sẽ giúp con ẩn thân tốt hơn. Đi nào - ”

Ông gõ cây đũa lên đỉnh đầu nó và Harry cảm thấy một cảm giác lạ lùng như thể Moody vừa nghiền nát một quả trứng trên đó;

Một cái lạnh chạy nhỏ giọt xuống người nó từ cái điểm mà cây đũa thần vừa gõ vào.

“Được lắm, Mắt Đen,” Tonks nói đầy thán phục, nhìn chăm chăm vào người Harry.

Harry nhìn xuống cơ thể mình, hoặc đúng hơn là cái được gọi là cơ thể nó, bởi vì lúc này nhìn chẳng còn giống cơ thể nó chút nào. Không phải là nó vô hình, mà đơn giản là cơ thể nó đã chuyển sang màu sắc và trạng thái của phần bếp sau lưng nó. Nó có vẻ giống như là một con tắc kè dạng người.

“Đi nào,” Moody nói, dùng cây đũa thần mở khoá cửa.

Cả bọn họ bước ra bãi cỏ được chăm sóc tuyệt hảo của dượng Vernon.

“Một đêm quang quẻ,” Moody cầu nhàu, con mắt phép của ông rà quét bầu trời. “ Có thể thành công với một ít mây bao phủ. Được, con,” ông quắc sang Harry, “chúng ta sẽ bay gần nhau. Tonks sẽ ở ngay phía trước con, cứ bay theo nó. Lupin sẽ che con từ phía dưới, còn ta sẽ ở đằng sau con. Những người còn lại vây tròn quanh chúng ta. Không được bỏ vị trí vì bất kỳ chuyện gì, nghe rõ chưa? Nếu có ai đó trong bọn ta bị giết -

“Đến thế ư?” Harry hỏi, bút rút, nhưng Moody không chú ý đến nó.

“- những người còn lại vẫn cứ thế bay, không được ngừng lại, không được bỏ vị trí. Nếu chúng giết hết bọn và con vẫn còn sống, Harry, thì đội bảo vệ dự bị đã chờ sẵn, cứ bay sang phía đông và họ sẽ đi cùng con.”

“Đừng có tỏ ra hào hứng thế, Mắt Đen, nó sẽ lại nghĩ là chúng ta không đến nghiêm chỉnh” Tonks nói, khi cô cột cái valy của Harry và cái lồng của Hedwig vào chỗ ngồi trên cây chổi của cô ta.

“Ta chỉ nói với thằng bé về kế hoạch của bọn ta,” Moody cầu nhàu, “Nhiệm vụ của chúng ta là đưa nó an toàn về Đại bản doanh và nếu chúng ta chết trong khi đang cố sức -

“Sẽ chẳng có ai chết đâu,” Kingsley Shacklebolt nói bằng một giọng lặng lẽ và bình thản.

“Leo lên chổi đi, dấu hiệu đầu tiên kia!” Lupin nói và nhanh nhẹn chỉ tay lên trời.

Từ rất xa chỗ họ, một chùm đốm sáng đỏ loé lên giữa các ngôi sao, Harry nhận ra chúng là những đốm lửa từ đầu đũa thần. Nó leo chân trái qua chiếc Tia chớp của nó, nắm lấy chỗ tay cầm thật chặt và cảm thấy nó đang run lên nhè nhẹ, như thể nó đang hài lòng là lại được bay lên bầu trời bao la một lần nữa.

“Dấu hiệu thứ hai, đi thôi!” Lupin nói lớn khi có thêm nhiều đốm sáng, lần này là màu xanh, phụt lên phía trên cao chỗ họ.

Harry phóng vọt lên từ mặt đất. Làn gió mát lạnh của màn đêm thổi qua tóc nó khi mà những khu vườn vuông vắn ngăn nắp của đường Privet chìm xa dần, co lại thành những mảng xanh đậm và đen, rồi mọi ý nghĩ về phiên toà của Bộ đã bị quét sạch khỏi tâm tưởng nó như thể những cơn gió đã thổi chúng ra khỏi đầu nó. Nó cảm thấy như tim mình đang ngập tràn niềm phấn khởi; nó lại được bay, bay xa khỏi đường Privet như nó đã từng mơ ước trong suốt mùa hè, khi nó phải trở về nhà... trong những giây phút ngập tràn phấn khởi, tất cả những vươngung mắc của nó có vẻ như đã tan lẫn vào hư vô trong bầu trời rộng lớn tràn ngập ánh sao.

“Bẻ sang trái, bẻ sang trái, có một tên Muggle đang nhìn lên!” Moody la lên sau lưng nó. Tonks đổi hướng và Harry theo sát cô, nó thấy cái valy của nó rung lắc dữ dội dưới cây chổi của cô ta. “Chúng ta cần bay cao hơn... bay lên một phần tư dặm nữa!”

Mắt Harry ướt đầm vì giá lạnh khi họ bay lên cao; nó chẳng thể thấy gì bên dưới ngoài những những chấm sáng liti từ những ngọn đèn xe và đèn đường. Hai trong số những chấm sáng ấy có thể là ngọn đèn xe của dượng Vernon... nhà Dursley có thể đã trở về căn nhà trống rỗng của họ, tràn ngập giận dữ về Cái Cuộc Thi Về Cỏ không hề tồn tại... và Harry cười lớn với ý nghĩ này, dù giọng của nó bị chìm ngập trong tiếng phần phật từ áo choàng của những người khác, tiếng cọt kẹt của chỗ móc đồ đang móc cái valy và lồng của nó, cùng với tiếng vo vo của gió thổi qua tai họ khi họ lướt nhanh trong không khí. Trong tháng này, nó chưa hề cảm thấy được sống hoặc được hạnh phúc như thế.

“Quay sang hướng Nam!” Mắt Điên la lên “Thị trấn phía kia.”

Họ bay vọt sang phải để tránh không bay trực tiếp qua vùng lưới ánh sáng phía dưới.

“Hướng về phía đông nam và tiếp tục lên cao, có một đám mây thấp và chúng ta có thể lẩn vào đó!” Moody nói.

“Chúng ta không thể bay vào trong mây được!” Tonks la lên giận dữ, “chúng ta sẽ ướt nhẹp, Mắt Điên ạ!”

Harry mừng rỡ khi nghe cô ta nói vậy, tay nó đang chai cứng lên trên tay cầm của chiếc Tia chớp. Nó tiếc là mình đã không mặc thêm một cái áo khoác. Nó đang bắt đầu run cầm cập.

Họ thay đổi lộ trình liên tục theo lời chỉ dẫn của Mắt Điên. Mắt Harry nhướng lên chống lại đám băng đang bắt đầu làm tai nó nhức buốt, nó chỉ có cảm giác về cái lạnh trên cái chổi này một lần trước đây, trong trận Quidditch với đội Hufflepuff trong năm ba, diễn ra trong một cơn bão. Đội bảo vệ chung quanh nó vẫn tiếp tục quay tròn nó như một đàn chim khổng lồ vây quanh con mồi. Harry không còn cảm giác về thời gian nữa. Nó không biết là bọn họ đã bay được bao lâu, hình như là đã ít nhất một giờ rồi.

“Quay sang hướng Tây Nam!” Moody la lên “chúng ta cần phải tránh đường mô tô!”

Lúc này Harry đã quá công, nó nghĩ một cách thèm muốn đến một chỗ ngồi ấm áp, khô ráo trong những chiếc xe đang rọi sáng đường phía dưới, rồi, thậm chí càng thèm hơn, một

chuyến du lịch bằng bột Floo; có thể là việc quay mòng mòng trong một cái lò sưởi không được dễ chịu lắm, nhưng mà ít nhất còn hơi ấm của ngọn lửa... Kingsley Shacklebolt lượn lên trên nó, cái đầu hói bóng lưỡng và cái khuyên tai của anh ta phản chiếu ánh trăng lấp lánh... lúc này Emmeline Vance đang ở bên phải nó, đưa thần cầm sẵn trên tay, đầu cô lắc lư sang hai bên... rồi đến lượt cô, lao xuống bên dưới nó, thay bằng Sturgis Podmore...

“Chúng ta cần phải lượn vòng lại thêm một lần nữa, chỉ để chắc ăn rằng không bị theo dõi!” Moody la lên.

“ÔNG ĐIÊN À, MẤT ĐIÊN?” Tonks la lên từ phía trước. Chúng tôi đã lạnh cóng trên cán chổi rồi đây này! Nếu cứ phải đi vòng vòng thì chúng ta sẽ không đến đó trước tuần tới đâu! Ngoài ra, lúc này chúng ta đã gần đến rồi!”

“Chuẩn bị hạ cánh!” tiếng của Lupin vang lên. “Theo Tonks, Harry!”

Harry hạ xuống theo Tonks. Họ hướng về phía một bộ sưu tập đèn lớn nhất mà nó đã từng thấy, một vùng rộng lớn ngổn ngang chông chênh những tia và lưới sáng đặt rải rác nối tiếp nhau trong khoảng đen sâu thẳm. Họ hạ thấp dần, cho đến khi Harry có thể nhìn thấy những ngọn đèn pha và đèn đường, ống khói lò sưởi và anten TV. Nó rất muốn được hạ cánh ngay, cho dù nó cảm thấy rất rõ rằng sẽ có ai đó phải giải đông cho nó trên cán chổi.

“Đến đây!” Tonks gọi, và vài giây sau cô ta hạ cánh.

Harry tiếp đất ngay sau lưng cô và leo xuống một vùng cỏ chằng chịt bỏ hoang giữa một quảng trường nhỏ. Tonks đã tháo cái valy của Harry xuống. Run lập cập, Harry nhìn quanh. Cái mặt tiền dơ dáy bao quanh những ngôi nhà không có vẻ khuyến khích tí nào; nhiều cửa sổ đã bị hỏng, ánh đèn đường rọi vào những đám bụi đóng dày, sơn tróc ra nhiều chỗ trên các cánh cửa và rác rưởi vung vãi thành nhiều đống trước những bậc tam cấp.

“Chúng ta đang ở đâu?” Harry nhỏi, nhưng Lupin lặng lẽ trả lời, “Chút xíu nữa đã,”

Moody lục lại cái áo khoác của ông, bàn tay đầy máu của ông lóng ngóng vì lạnh.

“Đây rồi,” ông lầm bầm, đưa lên một cái gì đó nhìn giống như một cái bật lửa bằng bạc trong không khí và bật nó.

Cái đèn đường gần nhất tắt phụt. Ông lại bật cái “tắt-lửa” lần nữa, ngọn đèn kế tiếp tắt phụt; ông cứ tiếp tục bật cho đến khi tắt cả mọi ngọn đèn trong quảng trường đều tắt cả và chỉ còn ánh sáng toát ra từ những cái cửa sổ buông rèm và ánh trăng lười liềm phía trên.

“Ta mượn nó từ ông Dumbledore,” Moody càu nhàu, bỏ lại cái “tắt-lửa” vào túi. Nó đủ để đối phó những gã Moogles nhìn qua cửa sổ, hả? Thôi, đi nào, lẹ lên.”

Ông nắm lấy tay Harry và dẫn nó đi qua bãi cỏ, băng qua đường và đi lên mặt đường; Lupin à Tonks đi theo; mang theo cái valy của Harry lơ lửng giữa họ, những người còn lại trong đội bảo vệ, tất cả đều rút sẵn đũa thần ra, đi vòng ngoài bên sườn họ.

Tiếng nhạc nghèn nghẹn từ cái máy hát phát ra từ cánh cửa sổ trên cao của ngôi nhà gần nhất. Mùi rác thối rửa nồng nặc bốc lên từ cái đồng túi rác căng phồng ngay bên trong một cái cống hư.

“Đây” Moody càu nhàu, đưa một mẫu da dê về phía cánh tay bị gấn bùa mất-ảo-tưởng của Harry và đưa cây đũa thần về phía nó để chiếu sáng những hàng chữ. “Đọc nhanh lên và ráng mà nhớ.”

Harry nhìn xuống mẫu da dê. Những nét chữ li ti này hình như không xa lạ lắm thì phải. Nó viết rằng:

Tổng hành dinh của hội huynh đệ Phượng Hoàng đặt tại số mười hai, Quảng trường Grimmauld, London.

CHƯƠNG IV: SỐ 12, QUẢNG TRƯỜNG GRIMMAULT

Cái hội huynh đệ đó là cái gì vậy-? Harry bắt đầu.

Không phải ở đây, cậu bé! Moody cầu nhàu. Hãy đợi cho tới khi chúng ta ở trong đã!

Thầy Moody lấy miếng da khỏi tay Harry và đốt nó bằng cây đũa thần của thầy. Trong khi mẩu giấy tin nhắn uốn cong lại trong ngọn lửa và bay xuống sàn nhà, Harry nhìn quanh ngôi nhà một lần nữa. Hai người đang đứng bên ngoài số 11; Harry nhìn sang bên trái và thấy số 10; tuy nhiên ở bên trái lại là con số 13.

Nhưng ở đây...?

Hãy hình dung về căn nhà đó, Thầy Lupin nói nhẹ nhàng.

Harry nghĩ và khi cậu nghĩ đến con số 12, quảng trường Grimmauld, lập tức một cánh cửa méo mó hiện lên thành hình giữa con số 11 và con số 13, và ngay sau đó là những bức tường bần thiủ và những ô cửa sổ cấu ghét. Nó như thể là một ngôi nhà ngoại hạng vừa được thổi phồng lên, đẩy mọi căn nhà khác dạt ra hai bên. Harry há hốc miệng nhìn ngôi nhà. Âm thanh ở số 11 nghe rất rõ. Hiển nhiên là dân Muggles ở trong ngôi nhà đó chẳng cảm thấy điều gì cả.

Nào, nhanh lên, thầy lâu bâu, đẩy vào lưng Harry.

Harry bước lên những bậc thang làm bằng đá đã mòn vẹt, nhìn chăm chăm vào cánh cửa được làm bằng một loại vật liệu còn mới. Màu sơn đen của cánh cửa xấu xí và bị xây xước. Tây nắm gõ cửa bằng bạc có hình dạng một con rắn uốn éo. Không có ổ khoá hay hộp thư.

Thầy Lupin rút cây đũa thần ra và chỉ vào cánh cửa. Harry nghe thấy nhiều tiếng động, âm thanh của kim loại va vào nhau và một cái gì đó nghe như tiếng long xong của dây xích. Cánh cửa từ từ mở ra kéo kẹt.

Vào nhanh đi, Harry, thầy Lupin thì thào, nhưng đừng có đi quá sâu vào trong và đừng có chạm vào bất kỳ cái gì đấy.

Harry bước qua ngưỡng cửa và ngập chìm ngay trong bóng tối của gian phòng lớn. Cậu có thể ngửi thấy mùi ẩm mốc, bụi bặm và một thứ mùi gì đó thối rữa, hơi ngòn ngọt; Ngôi nhà cho ta cảm giác đây là một toà nhà vô chủ. Cậu ngoái lại qua vai và nhìn thấy những người khác đang bước ngay sau mình, thầy Lupin, Tonks vác theo một chiếc rung và cái lồng của Hedwig. Thầy Moody đang đứng ở bậc trên cùng, thả những chùm sáng mà Put-Outer đã đánh cắp từ những cây đèn đường; những chùm sáng này bay trở lại những bóng đèn và trong giây lát, cả quảng trường sáng rực lên trong ánh cam trước khi thầy đi khắp khiêng vào trong và đóng cửa trước lại, làm cho gian phòng lớn chìm ngập hoàn toàn trong bóng tối.

Ở đây -

Thầy dùng cây đũa thần gõ mạnh vào đầu Harry; ngay lúc đó Harry cảm thấy như thể là một cái gì đó nóng hổi chạy dọc lưng và biết rằng bùa bùa mất ảo tưởng vừa được thầy làm lên người cậu (HĐ).

Bây giờ tất cả mọi người hãy ở đây và yên lặng trong khi tôi kiểm tra cho chúng ta một ít ánh sáng, thầy Moody nói.

Những giọng nói bị làm cho nhỏ đi của những người khác làm cho Harry có cảm giác lạ lùng về một điềm gở báo trước; như thể là họ đang bước vào ngôi nhà của một người sắp chết. Cậu nghe thấy một tiếng động rít nhẹ lên và những chiếc đèn hơi đốt kiểu cổ được thắp sáng dọc theo các bức tường, phát ra những tia sáng mong manh, lập loè chiếu sáng bức tường dán giấy đã long hết cả ra và tẩm tẩm xơ xác tri trên lối đi dài và ảm đạm của gian phòng lớn, nơi có một ngọn đèn chùm giăng đầy mạng nhện to ánh sáng leo lét phía trên và những bức chân dung đã sẫm màu theo thời gian treo xộc xệch trên các bức tường. Harry nghe thấy một cái gì đấy vụt qua phía sau tấm gỗ bọc. Cả ngọn đèn chùm và đài nến trên chiếc bàn ọp ọp gần đó đều có hình dạng như con rắn.

Họ bước nhanh hơn và mẹ của Ron, bà Weasley, thành linh xuất hiện từ một cánh cửa tít tận cuối gian phòng lớn. Bà tươi cười chào đón mọi người khi bà tiến vội vã về phía họ, mặc dù Harry nhận thấy bà gầy hơn và nhợt nhạt hơn so với lần cuối cậu gặp bà.

Ôi, Harry, thật là vui được gặp cháu! bà thì thào, ghì chặt cậu đến gầy cả xương sườn trước khi ôm cậu trong tay và kiểm tra cậu thật cẩn thận. Cháu trông có vẻ hơi ốm yếu đấy; cháu cần phải ăn uống nhiều vào, nhưng ta sợ là cháu sẽ phải đợi thêm một chút nữa mới có bữa tối.

Bà quay sang nhòm những người phù thủy đằng sau Harry và thì thào vội vã, Ông ấy vừa đến và cuộc họp vừa mới bắt đầu.

Các phù thủy đằng sau Harry thốt ra những tiếng kêu quan tâm và thích thú và bắt đầu vượt qua Harry để tiến về phía cánh cửa mà bà Weasley vừa mới bước ra. Harry đi theo thầy Lupin, nhưng bà Weasley giữ cậu lại.

Không, Harry, buổi họp chỉ dành cho những ai là thành viên của huynh đệ thôi. Ron và Hermione đang ở trên gác, cháu có thể đợi cuộc họp kết thúc cùng với chúng, sau đó chúng ta sẽ ăn tối. Và nhớ hạ thấp giọng xuống khi ở trong gian phòng lớn, bà thêm vào với một giọng thì thầm vội vã.

Tại sao?

Ta không muốn đánh thức cái đó.

Bác định nói cái gì -?

Bác sẽ giải thích sau, bác đang vội, mọi người đang đợi bác tại cuộc họp – Bác sẽ chỉ chỗ ngủ cho cháu.

Bà đặt ngón tay lên môi, nhón chân dẫn Harry đi qua lối đi có treo những tấm rèm dài thướt bị mối gặm, đằng sau tấm rèm, Harry cho rằng phải có cánh cửa khác nữa, và sau khi đi men theo những cái tán ô rộng trông như là được làm từ những cái chân của những gã khổng lồ xấu xí, họ bắt đầu bước lên cầu thang tối tăm, băng qua một dãy những cái đầu quắt queo được dính lên những tấm gắn trên bức tường. Khi nhìn gần hơn, Harry nhận ra những cái đầu này là của bọn gia tinh. Tất cả bọn chúng đều có cái mũi lớn giống nhau.

Càng đi, Harry càng cảm thấy hoang mang. Bọn họ đang làm cái quái quỷ gì trong một ngôi nhà có vẻ như thuộc về các phù thủy hắc ám?

Bà Weasley, tại sao -?

Ron và Hermione sẽ giải thích tất cả, cháu yêu, bác thật sự rất vội, bà Weasley thì thảo một cách vội vã. Đây rồi - Họ vừa lên đến hành lang tầng hai, - phòng của cháu đằng sau cánh cửa bên phải. Bác sẽ gọi cháu khi mọi chuyện kết thúc.

Và bà vội vã đi xuống gác một lần nữa.

Harry băng qua hành lang dơ dáy, vặn tay nắm cửa phòng ngủ có hình đầu rắn và mở cửa.

Cậu bước vào, nhìn thoáng qua căn phòng tối tăm có hai cái giường, trần cao; sau đó một tiếng động lú lú, tiếp theo sau là một tiếng la inh ỏi lớn hơn, và tầm nhìn của cậu hoàn toàn bị chặn lại bởi một mái tóc bù xù rậm rạp. Hermione quăng mình tới ghì chặt cậu đến mức có thể ép dẹt cậu lại, còn con cú nhỏ bé của Ron, con Pigwidgeon, bay lượn vòng thích thú trên đầu hai đứa.

HARRY! Ron, cậu ta ở đây! Chúng tớ đã không nghe thấy cậu đến! Ôi, cậu có khoẻ không? Cậu ổn chứ? Cậu có giận bọn tớ không? Tớ cá là cậu giận, tớ biết là các lá thư của bọn tớ chẳng có ích gì cả - nhưng chúng tớ không thể nói cho cậu điều gì cả, cụ Dumbledore bắt chúng tớ phải thề là không được nói, chúng tớ có rất nhiều điều để nói với cậu, và cậu cũng có nhiều điều để kể cho bọn tớ - bọn Dementors! Khi chúng tớ nghe thấy - và bộ Pháp thuật cũng nghe thấy - bọn họ thật là quá đáng, tớ đã kiểm tra tất cả rồi, bọn họ không thể đuổi cậu ra khỏi trường được, họ không có quyền, có một điều khoản trong Luật về hạn chế sử dụng pháp thuật với các phù thủy chưa đến tuổi quy định rõ được phép sử dụng phép thuật trong trường hợp tính mạng bị đe dọa

Để cậu ấy thở đã, Hermione, Ron nói, và nhe răng cười trong khi cậu đóng cánh cửa đằng sau Harry. Ron có vẻ đã cao thêm vài inchs (1 inch = 2.5cm -HĐ) trong một tháng bọn trẻ không gặp nhau, khiến cho cậu trông càng cao và người lớn hơn bao giờ hết, bất chấp cái mũi dài, mái tóc đỏ rực và những nốt tàn nhang vẫn không thay đổi.

Vẫn còn mừng rỡ, Hermione buông Harry ra, nhưng trước khi cô bé có thể nói thêm gì, bỗng có một âm thanh the thé và một vật gì đó màu trắng bay liệng từ trên đỉnh cái tủ màu sẫm và đậu xuống vai của Harrys.

Hedwig!

Con cú trắng mổ mổ cái mỏ và rửa tai cậu bé một cách trù mến khi Harry vuốt ve bộ lông của nó.

Nó đang ở trong tình trạng rất tốt, Ron nói. Nó đã mổ chúng tớ gần chết khi nó mang cho bọn mình lá thư cuối cùng của cậu, nhìn xem này -

Ron chỉ cho Harry xem ngón tay trở của tay phải, tuy đã được băng bó nhưng vẫn thấy rõ là đã bị cắt rất sâu.

Ôi trời, Harry nói. Tớ xin lỗi, nhưng tớ muốn có lời giải thích, các cậu biết đấy -

Chúng tớ sẽ giải thích cho cậu, Harry ạ, Ron nói. Hermione đang rất bức mình, cô ấy nhắc đi nhắc lại là cậu có thể sẽ làm điều gì đó ngu ngốc nếu như cậu bị mắc kẹt một mình mà không nhận được thông tin gì, nhưng cụ Dumbledore đã buộc chúng tớ -

- thề là không được nói gì với tớ đúng không, Harry nói. Hermione đã nói cho tớ biết điều đó rồi.

Được sưởi ấm bởi cái nhìn quan tâm của hai người bạn tốt nhất, cái hổ lạnh lẽo băng giá trong dạ dày cậu bé được xua tan đi. Bất thành linh – sau khi bày tỏ sự vui mừng được nhìn thấy nhau sau một tháng dài — cậu cảm thấy muốn Ron và Hermione để cậu một mình.

Có một sự im lặng không tự nhiên, trong khi Harry máy móc vuốt ve con Hedwig và không nhìn ai cả.

Cụ Dumbledore nghĩ rằng đó là hành động tốt nhất, Hermione nói gần như nín thở

Phải, Harry nói. Cậu nhận thấy hai tay của cô bé đang nghịch nghịch những vết lằn trên mỏ của con Hedwigs và nhận ra rằng cậu không cảm thấy buồn lắm.

Tớ đã nghĩ là cậu sẽ an toàn khi sống cùng dân Muggles - Ron bắt đầu.

Cái gì cơ? Harry nói, và nhướn lông mày lên. Các cậu đã bao giờ bị bọn Dementors tấn công trong mùa hè này chưa?

Chưa, - nhưng chính vì thế mà tất cả mọi thành viên của huynh đệ Phượng Hoàng theo sau cậu mọi nơi mọi lúc -

Harry cảm thấy như bị một cú đâm vào bụng như thể cậu vừa bước hụt một bậc cầu thang gác. Nghĩa là tất cả mọi người đều biết cậu được theo dõi, ngoại trừ cậu.

Làm tốt quá nhỉ? Harry nói, cố gắng giữ cho giọng nói của mình không thay đổi. Tớ phải tự chăm sóc bản thân chứ, có phải không?

Cụ ấy rất giận dữ, Hermione nói với giọng rất khiếp sợ. Cụ Dumbledore ấy mà. Chúng tớ đã nhìn thấy cụ. Khi cụ phát hiện có Mundungus đã rời bỏ vị trí trước khi phiên trực kết thúc. Trông cụ thật là đáng sợ.

Tốt, tớ vui mừng vì ông ta đã rời bỏ vị trí, Harry nói một cách lạnh lùng. Nếu không như vậy, tớ sẽ không làm bất kỳ phép thuật nào và cụ Dumbledore chắc chắn sẽ để tớ tại Privet Drive suốt mùa hè.

Cậu không lo lắng về những lời buộc tội của Bộ Pháp thuật à? Hermione nói khẽ.

Không, Harry nói dối một cách bướng bỉnh. Cậu tách ra khỏi hai đứa, nhìn quanh cùng với con cú Hedwig đang rúc mình thoải mái trên vai, nhưng căn phòng xem chừng khó có thể làm cho tinh thần cậu khá lên được. Nó thật là ảm thấp và tối tăm. Một tấm vải trơn căng ra trong một cái khung nhỏ cầu kỳ là món đồ trang trí duy nhất xoá bớt cảm giác trơ trọi của các bức tường bị long tróc, và khi Harry đi ngang qua khung nhỏ đó, cậu thoáng nghĩ là cậu nghe thấy một ai đó không nhìn thấy được, đang nói.

Thế tại sao cụ Dumbledore lại muốn giấu tớ trong bóng tối?

Harry hỏi, trong khi vẫn cố gắng giữ cho giọng nói bình thường. Cậu đã hỏi chưa?

Cậu tình cờ nhìn vào hai người và bắt gặp họ đang trao đổi một cái nhìn cho thấy họ nghĩ rằng cậu đang xử sự theo cách mà họ sợ cậu sẽ làm. Điều này không cải thiện được tâm trạng của cậu chút nào cả.

Chúng tớ nói với cụ Dumbledore là chúng tớ muốn nói cho cậu biết điều gì đang xảy ra, Ron nói. Chúng tớ đã nói. Nhưng cụ Dumbledore lúc này thực sự rất bận, chúng tớ chỉ gặp cụ có hai lần từ khi bọn tớ đến đây và cụ cũng không có nhiều thời gian, cụ bắt chúng tớ thề không được nói với cậu những điều quan trọng bởi nếu chúng tớ viết thư, những con cú mang thư có thể bị chặn lại.

Cụ Dumbledore vẫn có thể thông báo cho tớ bằng cách khác nếu cụ ấy muốn, Harry nói ngắn gọn. Cậu đừng có mà nói với tớ là cụ Dumbledore không biết cách gửi thư không dùng cú đấy nhé.

Hermione liếc nhìn Ron và sau đó nói, Tớ cũng nghi vậy. Nhưng cụ Dumbledore không muốn cậu biết gì hết cả.

Có thể cụ nghĩ là tớ không thể tin tưởng được, Harry nói, và quan sát phản ứng của hai đứa.

Đừng có phóng đại lên như vậy, Ron nói một cách lúng túng.

Hoặc là tớ không thể tự chăm sóc bản thân tớ.

Dĩ nhiên là cụ Dumbledore không nghĩ như thế Hermione nói đầy băn khoăn.

Thế làm thế quái nào mà tớ phải ở lại nhà Dursleys trong khi hai đứa bọn cậu lại được tham gia vào tất cả những gì đang xảy ra ở đây? Harry nói, từ ngữ tuôn trào lộn xộn, giọng của cậu trở nên to hơn. Làm thế nào mà các cậu lại được phép biết tất cả những gì đang xảy ra?

Chúng tớ không được phép Ron cắt ngang. Mẹ không để chúng tớ lại gần các cuộc họp, mẹ nói là chúng tớ còn quá nhỏ -

Nhưng trước khi cậu biết được điều đó, Harry đã la to.

Vậy là cậu đã không tham gia vào các cuộc họp, tuyệt quá nhỉ! Nhưng cậu đã ở đây có phải không? Các cậu cùng với nhau! Còn tớ, tớ đã kẹt tại nhà Dursleys trong một tháng! Những gì tớ đã phải chịu đựng vượt quá bất cứ thứ gì các cậu đã trải qua và cụ Dumbledore biết điều đó - Ai đã cứu hòn đá Phù thủy? Ai đã giải câu đố? Ai đã cứu các cậu khỏi bọn Dementors?

Những ý nghĩ cay đắng và bức bối mà Harry đã trải qua trong tháng vừa qua tuôn trào khỏi cậu: tâm trạng thất vọng vì thiếu vắng tin tức, sự tổn thương cậu phải chịu khi bọn họ được ở cùng nhau mà không có cậu, sự giận giữ vì bị trông chừng mà không ai nói cho cậu biết - tất cả những cảm xúc làm cậu gần như xấu hổ đó cuối cùng đã vượt qua ranh giới. Hedwig hoảng sợ bởi tiếng ồn và bay lên nóc tủ; Pigwidgeon bị kích động bởi tiếng kêu và bay lượn trên đầu bọn trẻ.

Ai đã vượt qua những con rồng và con nhân sư mà tất cả những người khác đã không vượt qua được vào năm ngoái? Ai nhìn thấy hắn quay trở lại? Ai đã phải chạy thoát khỏi hắn? Chính là tớ!

Ron đứng đó với cái miệng há ra một nửa, rõ ràng là bị sửng sốt và trong chốc lát không biết tìm ra cái gì để nói, còn Hermione thì rưng rưng nước mắt.

Nhưng tại sao tớ lại phải biết cái gì đang xảy ra cả chứ? Tại sao không ai hạ cố nói cho tớ biết cái gì đang xảy ra?

Harry, chúng tớ đã muốn nói với cậu, thực đấy - Hermione bắt đầu.

Các cậu không thể thôi nói như thế được không, hay là các cậu đã gửi cho tớ một con cú, nhưng cụ Dumbledore bắt các cậu thề có phải không -

phải, đúng thế-

Tớ đã bị kẹt tại Privet Drive trong 4 tuần lễ, lượm lặt những mẫu báo trong các thùng rác để có đoán xem cái gì đang xảy ra -

Chúng tớ đã muốn -

Tớ đoán rằng các cậu đã cười đùa thoải thích, tất cả các cậu -

Không phải đâu -

Harry, chúng tớ thực sự xin lỗi cậu! Hermione nói liều lĩnh, mắt cô bé bây giờ đầy nước. Cậu hoàn toàn đúng, Harry - Tớ cũng sẽ rất giận dữ nếu tớ là cậu!

Harry nhìn trừng trừng vào cô bé trong khi vẫn còn thở nặng nề, rồi cậu quay đi khỏi hai bạn, bắt đầu bước qua lại. Con Hedwig rúc lên rầu rĩ từ trên nóc tủ. Có một khoảng im lặng dài và chỉ được phá vỡ bởi tiếng cọt kẹt buồn rầu của sàn nhà dưới bước chân của Harry.

Thế cái nhà này là cái gì vậy? cậu hướng vào Ron và Hermione.

Tổng hành dinh của huynh đệ Phượng hoàng, ngay lập tức Ron trả lời.

Thế có ai định nói cho tớ biết huynh đệ Phượng hoàng là cái quái gì không -?

Đó là một xã hội bí mật, Hermione nói nhanh. Cụ Dumbledore là người chịu trách nhiệm, cụ là người sáng lập ra nó. Nó bao gồm những người chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết.

Nó bao gồm những ai? Harry nói, và ngừng đi lại, hai tay đút vào túi quần.

Chỉ có rất ít người thôi -

Chúng tớ đã gặp 12 người, Ron nói, nhưng chúng tớ nghĩ là phải hơn thế.

Harry liếc nhìn hai đứa.

Sao nữa? Cậu hỏi, nhìn từ người này sang người kia.

Er, Ron nói. Sao cái gì cơ?

Voldemort! Harry giận dữ nói, và cả Ron lẫn Hermione đều nhăn mặt. Cái gì đã xảy ra? Hẳn ta ra sao rồi? Hẳn ta đang ở đâu? Và chúng ta sẽ làm gì để ngăn hẳn lại?

Bọn tớ đã nói rồi, huynh đệ Phượng hoàng không để bọn tớ tham gia vào cuộc họp, Hermione lo lắng nói. Vì vậy chúng tớ không thể biết một cách chi tiết được – nhưng chúng tớ có một vài ý tưởng, cô bé thêm vào hấp tấp, và nhìn vào vẻ mặt Harry.

Fred và George đã phát minh ra Tai nổi dài, hãy nhìn đây, Ron nói. Chúng thực sự có ích.

Nổi dài -?

Tai ấy mà,. Chúng tớ đã phải ngừng sử dụng chúng vì mẹ phát hiện ra và nổi quạu. Fred và George phải giấu chúng đi để mẹ không thể lấy chúng đi. Nhưng chúng tớ đã sử dụng được một lúc trước khi mẹ nhận thấy cái gì đang xảy ra. Chúng tớ biết một vài thành viên của huynh đệ Phượng hoàng là Tử thần thực tử mà ai cũng biết, ---?---, cậu biết đấy -

Một vài người đang cố gắng tuyển thêm thành viên của huynh đệ Phượng hoàng - Hermione nói.

Và một số người khác thì canh chừng một cái gì đó, Ron nói. Họ luôn miệng nói về nhiệm vụ canh gác.

Hẳn là canh chừng tớ còn gì nữa? Harry châm biếm.

À phải, Ron nói với vẻ hiểu biết.

Harry khịt mũi nghi ngờ. Cậu lại bước qua lại trong căn phòng, nhìn lơ đãng vào mọi chỗ trừ Ron và Hermione. Vậy hai cậu làm cái quái gì ở đây vậy, nếu như các cậu không được tham gia vào các buổi họp? cậu chất vấn. Các cậu nói là các cậu bận cả mà.

Chúng tớ bận thật, Hermione đáp nhanh. Chúng tớ đang làm sạch ngôi nhà này, ngôi nhà này không có người ở trong rất nhiều năm rồi và rác rưởi ở khắp mọi nơi. Chúng tớ đã hoàn thành việc dọn dẹp bếp, hầu hết các phòng ngủ và tớ định chúng tớ sẽ dọn dẹp phòng khách vào ngày mai...

Kèm theo hai tiếng rạn gãy lớn, Fred và George, hai người anh sinh đôi của Ron xuất hiện ở giữa căn phòng và làm cho bầu không khí lạnh nhạt trở nên sống động hẳn lên. Con Pigwidgeon bay lượn theo vòng rộng hơn và bay đến đậu cùng với con Hedwig trên nóc tủ.

Hãy ngưng ngay đi! Hermione nói một cách yếu ớt với hai anh em sinh đôi có mái tóc đỏ rực giống Ron, mặc dù trông họ chắc nịch và có mái tóc ngắn hơn.

Chào Harry, George nói, và nhe răng cười với cậu. Bọn anh nghĩ là bọn anh sẽ nghe thấy tiếng nói êm dịu của cậu.

Em không muốn bày tỏ sự tức giận của mình như vậy chứ hả Harry, hãy cho mọi việc qua đi, Fred nói và cũng nhe răng cười. Có một số người ở cách đây khoảng 15 dặm và không thể nghe thấy được.

Cả hai anh đã qua được các bài kiểm tra hành chính rồi chứ? Harry hỏi gắt gỏng.

Đạt điểm xuất sắc, Fred nói, Fred đang cầm một đồ vật gì đó trông như một sợi dây rất dài và có màu da người.

Sẽ mất khoảng 30 giây để đi xuống gác, Ron nói.

Thời gian là những đồng Galleon, em trai ạ, Fred nói. Harry, dù sao thì em cũng đang làm gián đoạn việc nghe trộm. Ý anh nói đến Tai nổi dài, Fred bổ sung khi nhìn thấy Harry nhướn mày tỏ ý hỏi, và anh giơ sợi dây lên. Harry nhìn thấy sợi dây đang trườn trên sàn gác. Chúng ta sẽ cố gắng nghe xem cái gì đang xảy ra ở dưới nhà.

Anh phải cẩn thận đấy, Ron nói, và nhìn chằm chằm vào cái Tai, nếu mà nhìn thấy chúng một lần nữa ..."

Nhưng cũng đáng để mạo hiểm đấy chứ, đây là buổi họp quan trọng, Fred nói.

Cánh cửa mở ra và một bờm tóc dài màu đỏ xuất hiện.

Ôi, chào anh Harry! em gái của Ron là Ginny nói với nụ cười rạng rỡ. Em nghĩ là em nghe thấy giọng nói của anh.

Quay lại phía Fred và George, co bé nói, Các anh sẽ chẳng đi đến đâu với những cái Tai nổi dài đâu, mẹ đã đặt một cái Bùa Chặn đứng ở cửa bếp rồi.

Làm sao mà em biết được? George nói, trông có vẻ rất tiu nghỉu.

Tonks đã nói với em làm cách nào để nhận ra, Ginny nói. Anh chỉ việc quăng đồ vào cánh cửa, nếu nó không thể chạm vào đó thì có nghĩa là cánh cửa đã bị gắn Bùa Chặn đứng. Em đã ném các quả bom thổi từ trên cầu thang và chúng văng khỏi cánh cửa. Như thế có nghĩa là những cái Tai nổi dài không thể lườn qua cánh cửa đó đâu.

Fred thốt ra một hơi thở dài.

Thật tiếc quá. Anh thực sự muốn biết thầy Snape có việc gì ở đây.

Thầy Snape! Harry nói gấp. Ông ấy ở đây à?

Phải, George nói, cẩn thận đóng cửa và ngồi xuống một trong hai chiếc giường; Fred và Ginny làm theo. Để báo cáo. Tuyệt mật.

Git, Fred hờ hững nói.

Bây giờ ông ấy ở bên phe của chúng ta, Hermione nói với giọng khiển trách.

Ron xì một cái. Điều đó không ngăn được việc ông ấy là một tên git (HĐ). Cái cách mà ông ấy nhìn khi ông ấy trông thấy chúng ta.

Anh Bill cũng không thích ông ta, Ginny nói, như thể là việc đó có thể giải quyết được vấn đề.

Harry không chắc là cơn giận của cậu đã dịu bớt hay chưa; sự khao khát thông tin bây giờ đã chiến thắng ý muốn tiếp tục la hét. Cậu ngồi xuống một chiếc giường đối diện với những người khác.

Anh Bill đang ở đây à? cậu hỏi. Em nghĩ là anh ấy đang làm việc ở Ai Cập chứ?

Anh ấy đã xin một công việc cạo giấy để có thể trở về nhà và gia nhập vào huynh đệ Phượng hoàng, Fred nói. Anh ấy nói là anh ấy sẽ nhớ các ngôi mộ, nhưng mà; Fred cười, anh ấy được đền bù xứng đáng.

Thế là thế nào?

Còn nhớ Fleur Delacour không? George nói. Cô ấy được nhận vào làm ở Gringotts để nâng cao trình độ tín Anh (George chế giễu do Fleur Delacour nói ngọng tiếng Anh- HĐ)

Anh Bill đã dạy cô ấy rất nhiều bài học, Fred nói.

Anh Charlie cũng gia nhập huynh đệ Phượng hoàng, George nói, Nhưng anh ấy hiện vẫn đang ở Rumania. Cụ Dumbledore muốn lôi kéo càng nhiều các phù thủy ngoại quốc càng tốt, vì vậy anh Charlie đang cố gắng liên lạc với họ trong các ngày nghỉ.

Anh Percy không thể làm điều đó được à? Harry hỏi. Lần cuối cùng cậu được biết thì anh thứ ba nhà Weasley làm việc trong Văn phòng Hợp tác Pháp thuật Quốc tế của Bộ Pháp thuật.

Trong khi Harry nói, tất cả anh em nhà Weasleys và Hermione trao đổi cho nhau những cái nhìn ủ ê đầy ý nghĩa.

Cậu có thể nói bất cứ điều gì, chỉ miễn là đừng có nhắc đến anh Percy trước mặt bố và mẹ bọn tớ, Ron nói với Harry bằng một giọng căng thẳng.

Tại sao lại không được?

Bởi cứ hễ nhắc đến tên anh Percy, bố tớ lại bóp vỡ bất kỳ cái ông nắm trong tay còn mẹ thì bắt đầu khóc, Fred nói.

Thật là tồi tệ, Ginny buồn rầu nói.

Anh nghĩ là bọn anh sẽ đá anh ta, George nói với một vẻ mặt xấu xí vốn không gặp ở anh.

Cái gì đã xảy ra vậy? Harry nói.

Anh Percy và bố đã cãi nhau, Fred nói. Anh chưa bao giờ nhìn thấy bố cãi nhau với ai theo cách như thế. Thông thường mẹ là người hay la hét.

Đó là tuần lễ đầu tiên sau khi học kỳ kết thúc, Ron nói. Chúng tớ định đến tham gia vào huynh đệ Phượng hoàng. Anh Percy về nhà và nói rằng anh ấy được thăng chức.

Cậu đùa đấy à? Harry nói.

Mặc dù cậu dư biết là Percy là một người có tham vọng lớn, nhưng ấn tượng của Harry là anh Percy đã không thành công lắm trong công việc đầu tiên ở Bộ Pháp thuật. Anh Percy đã phạm phải một sai lầm khá lớn khi sơ xuất không nhận ra được là xếp của anh đang bị Chúa Voldemort điều khiển (Bộ Pháp thuật đã không tin vào sự kiện này – tất cả bọn họ cho rằng ông Crouch bị điên).

Phải, tất cả mọi người trong nhà đều đã rất ngạc nhiên, George nói, Vì anh Percy đã gặp phải một đồng phiền phức về vụ ông Crouch, nhưng đã có một cuộc điều tra và tất cả mọi thứ. Họ nói rằng anh Percy phải nhận ra rằng ông Crouch đã trở nên điên rồ và phải thông báo lên cấp trên. Nhưng em đã biết anh Percy rồi đấy, ông Crouch để anh ấy chịu trách nhiệm mọi thứ, và anh ấy đã không phàn nàn gì cả.

Thế làm sao mà họ lại có thể đề bạt anh ấy được?

Đó cũng chính là điều mọi người băn khoăn tự hỏi, Ron nói, cậu bé có vẻ rất muốn duy trì cuộc nói chuyện bình thường đã làm Harry ngừng la hét. Anh ấy về nhà và rất hài lòng với bản thân – thậm chí hài lòng hơn bình thường, nếu như cậu có thể hình dung được – và nói với bố là người ta đề nghị anh ấy một vị trí trong văn phòng của ông Fudge. Một vị trí thực sự ngon lành đối với một người mới chỉ rời khỏi trường Hogwarts được một năm: đó là làm Trợ lý cấp thấp cho Bộ trưởng. Anh ấy trông đợi bố sẽ ấn tượng, Tớ nghĩ thế.

Chỉ có bố là không tỏ ra ấn tượng, Fred nói với vẻ chắc chắn.

Tại sao không? Harry nói.

À, là bởi vì rõ ràng là ông Fudge đang lượn quanh Bộ Pháp thuật để kiểm tra chắc chắn là không ai có bất kỳ liên hệ gì với cụ Dumbledore, George nói.

Gần đây, đối với Bộ Pháp thuật tên của cụ Dumbledore đang làm vấn đề bầu không khí, hãy nhìn xem, Fred nói. Tất cả bọn họ đều nghĩ rằng cụ Dumbledore đang gây phiền phức khi nói rằng Kẻ-mà-ai-cũng-biết đã quay trở lại.

Bố kể rằng ông Fudge đã nói rõ là bất kỳ ai có liên lạc với cụ Dumbledore đều nên (HĐ) rời bỏ vị trí của mình, George nói.

Vấn đề là, ông Fudge đang nghi ngờ bố, ông ta biết rằng bố thân với cụ Dumbledore, và ông ta luôn nghĩ rằng bố là thứ người lập dị bởi sự say mê của ông ấy đối với dân Muggle.

Nhưng chính xác là cái gì đang xảy ra với anh Percy? Harry hỏi với vẻ bối rối.

Anh đang đề cập đến điều đó đây. Bố tin rằng ông Fudge muốn có anh Percy trong văn phòng của ông ấy chỉ là vì ông ấy muốn sử dụng anh ấy làm gián điệp do thám gia đình và cụ Dumbledore.

Harry phát ra một tiếng huýt sáo nhỏ.

Em cá là anh Percy thích làm việc đó.

Ron cười với vẻ giả tạo.

Anh ấy đã rất cáu. Anh ấy đã nói – phải, anh ấy đã nói hàng đồng những điều tồi tệ. Anh ấy nói rằng anh ấy đang phải đấu tranh vượt qua tiếng tăm xấu xa của bố ngay từ khi anh tham gia vào Bộ Pháp thuật, rằng bố không có tham vọng gì cả và đó là lý do tại sao, gia đình nhà Weasley – cậu biết đấy – không bao giờ có nhiều tiền –

Cái gì cơ? Harry nói với vẻ không tin, trong khi Ginny thốt ra tiếng kêu như một con mèo đang giận dữ.

Tớ biết, Ron hạ thấp giọng. Và điều đó thật là tồi tệ. Anh ấy nói bố thật là ngu ngốc khi chạy theo cụ Dumbledore, rằng cụ Dumbledore đang phải đối mặt với phiền phức lớn và bố sẽ kẹt cùng với cụ, và rằng anh ấy – anh Percy – biết nơi cần đặt lòng trung thành chính là Bộ Pháp thuật. Và nếu mẹ và bố trở thành những kẻ phản bội Bộ Pháp thuật, chắc chắn anh ấy sẽ khiến cho tất cả mọi người biết rằng anh ấy không thuộc về gia đình Weasley nữa. Anh ấy đóng gói đồ đạc vào tối đó và đi khỏi nhà. Anh ấy hiện đang sống ở London.

Harry rửa thầm. Cậu đã luôn ít thích anh Percy nhất trong số các anh trai của Ron, nhưng cậu không bao giờ có thể hình dung được anh ấy lại có thể nói những điều như thế với ông Weasley.

Mẹ hiện giờ đã khá rồi, Ron nói giọng đều đều. Cậu biết đấy – khóc lóc và giận dữ. Mẹ đến London để cố gắng nói chuyện với anh Percy nhưng anh ấy đóng sầm cửa ngay trước mặt mẹ. Tớ không biết liệu anh ấy sẽ làm gì nếu anh ấy gặp bố tại chỗ làm – chắc là sẽ lờ bố đi, tớ đoán thế.

Nhưng anh Percy phải biết là Voldemort đã quay lại rồi chứ, Harry nói chậm rãi. Anh ấy không phải là kẻ ngốc, anh ấy hẳn phải biết là bố và mẹ cậu không bao giờ mạo hiểm mọi thứ nếu không có bằng chứng gì.

À phải, tên của cậu được nhắc đến trong cuộc tranh cãi, Ron nói, và nhìn trộm Harry. Anh Percy nói rằng bằng chứng duy nhất là những lời nói của cậu và ... Tớ cũng không biết nữa... anh ấy nghĩ rằng như thế không đủ tin cậy.

Anh Percy đọc tờ Nhật báo tiên tri rất nghiêm túc, Hermione chua chát nói, và tất cả những người khác không phản đối.

Cậu đang nói cái gì vậy? Harry hỏi, nhìn tất cả mọi người. Tất cả đang nhìn cậu thận trọng.

Cậu chưa đọc tờ Nhật báo Tiên tri ngày hôm qua à! Hermione hỏi một cách lo lắng.

Tớ đọc rồi! Harry nói.

Thế... cậu đã đọc kỹ chưa? Hermione hỏi, càng tỏ ra lo lắng hơn.

Chưa đọc từ đầu đến cuối, Harry dè dặt nói. Nếu như họ định thông báo một điều gì đó về Voldemort chắc chắn nó phải là tin trang đầu chứ, đúng không?

Những người khác ngần ngại khi nghe đến cái tên đó. Hermione hối thúc, Nếu vậy, cậu cần phải đọc từ đầu đến cuối, nhưng mà họ... đã nhắc đến cậu vài lần một tuần đấy.

Nhưng mà tớ thấy -

Cậu sẽ không thấy nếu cậu chỉ đọc trang đầu,, Hermione lắc đầu nói Tớ không nói về những bài báo lớn. Nó sẽ vào tai này và ra khỏi tai kia của cậu, như thể là cậu là trò đùa vậy.

Ý cậu là... -?

Thực sự nó rất kinh tởm, Hermione nói bằng một giọng bình tĩnh bị nén lại. Chúng được xây dựng từ đồng rác rưởi của mẹ Rita.

Nhưng bà ta đã không viết gì nữa cả mà, đúng không?

Ồ tất nhiên là không, bà ta vẫn giữ lời hứa – không phải là bà ta, Hermione bổ sung với vẻ hài lòng. Nhưng bà ta đã thiết lập một cả sở nền móng để họ tiếp tục.

Đó là cái gì vậy? Harry nói một cách thiếu kiên nhẫn.

OK, cậu biết là bà ta đã viết rằng cậu đã suy sụp, rằng vết sẹo của cậu bị đau và tất cả những thứ tương tự như thế?

phải, Harry nói, cậu không chắc là đã quên các câu chuyện của Rita Skeeters trong chốc lát được.

Họ đã viết về cậu như thể cậu là kẻ nói dối, muốn lôi kéo sự chú ý hay cậu nghĩ rằng cậu là một anh hùng của bi kịch hay đại loại như vậy, Hermione nói nhanh, làm như là điều đó sẽ làm Harry bớt buồn khi nghe những chuyện đó. Họ đã viết những bình phẩm ác ý về cậu. Nếu như có một câu chuyện gây xúc động nào đó, họ lại bắt đầu điệp khúc kiểu, "Một nhân vật bịa đặt kiểu Harry Potter", và nếu như có ai đó bị tai nạn buồn cười họ lại nói, "Hy vọng là anh ấy sẽ không bị vết sẹo trên trán và chúng ta không bị yêu cầu phải tôn sùng anh ấy" -

Tớ không muốn bất kỳ ai tôn sùng tớ cả - Harry bắt đầu nóng nảy.

Tớ biết là cậu không như thế, Hermione nói nhanh, cô bé có vẻ sợ hãi. Tớ biết, Harry à. Nhưng cậu hãy xem họ đang làm cái gì? Họ muốn biến cậu thành người mà không ai tin cả. Ông Fudge đứng đằng sau chuyện này, Tớ cực kỳ bất cứ cái gì đấy. Họ muốn các phù thủy trên phố nghĩ rằng cậu chỉ là một cậu bé ngu ngốc, chuyên đùa giỡn, luôn nói những câu chuyện lạ lùng khó tin bởi cậu thích được nổi tiếng và đang cố gắng để đạt được điều đó.

Tớ không đề nghị điều đó – Tớ không muốn - Voldemort giết cha mẹ tớ! Harry lắp bắp. Tớ nổi tiếng bởi vì hắn đã giết hại gia đình tớ nhưng lại không thể giết nổi tớ! Có ai lại muốn nổi tiếng theo cách đó? Chẳng lẽ họ không nghĩ là tớ thà rằng nó không bao giờ xảy ra -

Bọn em biết, anh Harry, Ginny nghiêm túc nói.

Và tất nhiên, họ đã không nói một lời về chuyện bọn Dementor tấn công cậu, Hermione nói. Có ai đó đã bảo bọn họ giữ im lặng. Nó đáng lẽ phải là một câu chuyện thực sự về bọn Dementor ngoài vòng kiểm soát đó. Họ thậm chí đã không nói gì về việc cậu đã vi phạm Luật Giữ Kín Bí Mật Phù Thủy. Bọn tớ đã nghĩ là họ sẽ đăng báo bởi nó càng củng cố hình ảnh một Harry Potter ngu ngốc. Bọn tớ cho rằng họ đang chờ cả hội cho đến khi cậu bị đuổi khỏi trường, sau đó họ sẽ công bố – ý tớ là, nếu như cậu bị trục xuất khỏi trường, rõ ràng là như thế, cô bé tiếp tục một cách hấp tấp. Bạn sẽ không sao đâu, nếu như họ theo đúng luật của chính họ, thì sẽ chẳng có gì chống lại bạn (HĐ).

Họ đang trở lại với đề tài phiên tòa và Harry không muốn nghĩ về nó nữa. Cậu kiểm soát chuyển sang chủ đề khác, nhưng được cứu nguy khi có tiếng bước chân đi lên cầu thang.

Ồi.

Fred giật mạnh cái Tai nổi dài; có một tiếng động lớn khi anh và George biến mất. Vài giây sau, bà Weasley xuất hiện ở cửa phòng ngủ.

Buổi họp đã kết thúc, các con có thể xuống nhà và ăn tối bây giờ. Mọi người muốn gặp cháu, Harry à. Và ai đã để vung vãi những quả Bom thối ở ngoài cánh cửa bếp vậy?

Crookshanks, Ginny nói không hề đỏ mặt. Nó thích chi đùa với mấy thứ đồ đó.

Thế à, bà Weasley nói, Mẹ cứ nghĩ là Kreacher, ông ấy thích giữ những món đồ lạ lùng như vậy. Bây giờ nhớ đừng có quên hạ thấp giọng khi xuống gian phòng lớn nhé. Ginny, tay con bẩn đấy, con đã làm gì vậy? Làm ơn hãy đi rửa tay đi trước khi ăn tối.

Ginny nhăn mặt với những người và theo mẹ ra khỏi phòng, để Harry một mình với Ron và Hermione. Cả hai đứa nhìn cậu với vẻ lo lắng bức rút, như thể là bọn chúng sợ cậu sẽ lại gào lên nữa và khiến mọi người chạy đến. Cái nhìn của hai đứa có vẻ căng thẳng và làm cho Harry cảm thấy lúng túng.

Trông kìa... cậu thì thầm, nhưng Ron đã lắc đầu và Hermione nói lặng lẽ, Bọn tớ biết là cậu rất tức giận, Harry, chúng tớ thực sự không trách cậu đâu, nhưng cậu phải hiểu là, bọn tớ đã cố gắng thuyết phục cụ Dumbledore -

Phải, tớ biết, Harry nói ngắn gọn.

Cậu cố gắng tìm một chủ đề khác không liên quan đến ông hiệu trưởng của mình, bởi sự quan tâm quá đáng của cụ Dumbledore lại làm cho cơn tức giận của cậu bùng nổ trở lại.

Ai là Kreacher? cậu hỏi.

Đó là con gia tinh sống ở đây, Ron nói. Một kẻ gàn dở. Tớ chưa bao giờ gặp ai giống nó.

Hermione không tán thành với Ron.

Ông ta không phải là một kẻ gàn dở, Ron.

Tham vọng trong cuộc sống của ông ta cái đầu của ông ta được cắt và gắn lên một tấm giống như mẹ của ông ta, Ron cúi kính nói. Chẳng lẽ thế lại là bình thường hả Hermione?

Thôi được, đồng ý là ông ta hơi lạ lùng một chút, nhưng đó không phải là lỗi của ông ấy.

Ron nháy mắt với Harry.

Hermione vẫn chưa dứt khỏi cơn NÔN - ("Hermione still hasn't given up on SPEW" - Đây là một cách chơi chữ, vì spew có nghĩa là nôn mửa mà còn là chữ viết tắt hiệp hội do Hermione nghĩ ra để bảo vệ gia tinh, câu này vừa có nghĩa là như trên vừa có nghĩa là Hermione chưa từ bỏ cái hiệp hội đó)

Không phải là NÔN! Hermione giận dữ nói. Đó là Hội cải thiện phúc lợi gia tinh (Society for the Promotion of Elfish Welfare -ND). Và không chỉ là mình tôi, cụ Dumbledore nói rằng chúng ta nên tử tế với Kreacher.

Phải rồi, Ron nói. Thôi đi nào, tớ chết đói rồi đấy này.

Ron đi qua cửa ra hành lang, nhưng trước khi họ có thể bước xuống thang -

Từ từ đã! Ron hỗn hển, giơ tay ngăn Harry và Hermione bước thêm. Họ vẫn còn ở trong gian phòng lớn, chúng ta có thể nghe thấy điều gì đó.

Ba đứa trẻ nhìn thận trọng qua lan can. Lối đi ảm đạm của gian phòng lớn đang đầy các nam phù thủy và nữ phù thủy, có tất cả các người canh gác Harry. Họ thì thầm với nhau một

cách xúc động. Ở chính giữ trung tâm của nhóm Harry nhìn thấy cái đầu với mái tóc sẫm màu bóng nhẫy và cái mũi nổi bật của ông thầy giáo ít được ưa thích nhất của cậu tại Hogwarts, Giáo sư Snape. Harry ngả người qua lan can. Cậu rất tò mò về việc thầy Snape đang làm gì trong huynh đệ Phượng hoàng ...

Một mẫu dây có màu da người hạ xuống trước mắt cậu. Ngược nhìn lên, cậu nhìn thấy Fred và George ở hành lang phía trên đang thận trọng hạ thấp cái Tai nổi dài về phía trung tâm của nhóm người bên dưới. Tuy nhiên, một giây lát sau, họ lại di chuyển về phía cửa trước và khuất khỏi tầm nhìn.

Mẹ kiếp, Harry nghe thấy Fred thì thầm và nhắc cái Tai nổi dài lên.

Họ nghe thấy cửa trước mở ra, sau đó đóng lại.

Thầy Snape không bao giờ ăn ở đây, Ron lặng lẽ nói với Harry. Cảm ơn Chúa. Đi thôi nào.

Và đừng có quên xuống giọng khi cậu ở trong gian đại sảnh đấy, Harry, Hermione thì thầm.

Và khi họ đi bằng ngang qua dãy đầu của gia đình trên tường, họ thấy thầy Lupin, bà Weasley và Tonks tại cửa trước đang dùng phép thuật gắn vô số khoá và đinh ốc ngay khi mọi người vừa rời khỏi ngôi nhà.

Chúng ta sẽ ăn tối trong bếp, bà Weasley thì thầm khi gặp chúng ở chân cầu thang. Harry, cháu yêu, liệu cháu có thể đi nhón chân qua đại sảnh được không, qua cánh cửa này nè -

RẦM.

Tonks! bà Weasley cáu tiết la lên và ngoái nhìn lại đằng sau.

Tôi xin lỗi! Tonks đang nằm trên sàn và rên rỉ. Đó là bởi vì cái chân tán ngu nguộc này, đây là lần thứ hai tôi vấp phải nó rồi -

Nhưng phần cuối của câu nói bị chìm lấp đi bởi một âm thanh rít lên khủng khiếp, làm đông máu và xé thủng màng nhĩ.

Tấm rèm nhung bị mối gặm mà trước đó Harry đã đi qua bỗng phồng lên, nhưng không có cánh cửa nào đằng sau cả. Trong một khoảnh khắc, Harry nghĩ rằng cậu đang nhìn qua một cái cửa sổ, đằng sau cửa sổ là một bà già đội một cái mũ màu đen đang la hét không ngừng như thể là bà ta đang bị tra tấn - sau đó cậu nhận ra đó đơn giản chỉ là một bức chân dung có kích thước to bằng người thật, rất sống động và khó ưa nhất mà cậu đã từng gặp trong đời.

Bà già dài rớt lòng thòng, mắt đảo nhanh, bộ mặt có nước da căng bóng và vàng ệch khi bà ta la hét; và suốt dọc bức tường đằng sau họ, những bức chân dung khác cũng thức dậy và bắt đầu la hét, đến mức mà Harry phải nheo mắt và bịt chặt tai bằng tay.

Thầy Lupin và bà Weasley lao tới và cố gắng giật tấm rèm che phủ bà già, nhưng họ không thể kéo được và bà già lại càng kêu to hơn bao giờ hết, vung vẩy hai bàn tay như đang cố gắng xé rách khuôn mặt họ.

Đồ rác rưởi! Đồ cặn bã! Đồ xấu xa bẩn thỉu! Đồ lộn giống, đồ quái vật, xéo khỏi chỗ này ngay! Làm sao các người dám làm bẩn ngôi nhà của tổ tiên chúng ta -

Tonks liên tục xin lỗi, kéo lê cái chân không lờ và nặng nề khỏi sàn; bà Weasley từ bỏ cố gắng đóng tấm rèm lại và vội vã đi tới lui trong đại sảnh làm bất tỉnh các bức chân dung khác với cây đũa phép của mình; và một người đàn ông có mái tóc đen dài xuất hiện từ một cánh cửa trước mặt Harry.

Câm miệng lại, bà già xấu xa kia, Câm miệng lại! người đàn ông gầm lên và tóm lấy tấm rèm mà bà Weasley vừa buông ra.

Gương mặt bà già trở nên trắng bệch.

Mi! bà già gào lên, mắt bà long lên dưới cái nhìn của người đàn ông. Đồ phản bội, đồ đáng ghét, đồ đáng xấu hổ!

Tôi nói - Câm - miệng - lại! người đàn ông lại gầm lên, và với một nỗ lực tuyệt vời, người đàn ông và thầy Lupin cuối cùng đã kéo được tấm rèm trở lại.

Tiếng thét thất thanh của bà già tắt lịm và có một sự im lặng dội lại. Với hơi thở hỗn hển và hất mái tóc đen dài khỏi che mắt, bố đỡ đầu của Harry, chú Sirius quay lại với cậu.

Chào Harry, chú nói, Chú biết cháu vừa gặp mẹ chú.

CHƯƠNG V: HỘI PHƯỢNG HOÀNG

"Là gì của chú?"

"Người mẹ thân yêu già nua của chú, đúng." Sirius nói "Chúng ta đã cố đưa bà ta xuống cả tháng nay nhưng ta nghĩ bà ta bị bỏ bùa Dính Mãi trên bức tranh đó. Chúng ta phải xuống nhà dưới nhanh trước khi bọn họ thức dậy".

"Nhưng chân dung của bà ấy làm gì ở đây?" Harry lúng túng hỏi khi họ từ hội trường đi qua cánh cửa dẫn đến lối đi xuống những bậc đá chật hẹp, những người khác đi ngay sau họ.

"Chưa ai nói với cháu à? Đây là nhà của bố mẹ chú" Sirius nói. "Nhưng chú là người mang họ Black cuối cùng, nên nó là của chú. Chú cho cụ Dumbledore mượn để làm Bộ chỉ huy, đây là điều duy nhất hữu dụng mà chú nghĩ rằng chú có thể làm."

Harry, từng nghĩ rằng mình sẽ được đón tiếp niềm nở hơn từ Sirius, nhận ra có một chút khô khốc và chua chát trong lời nói của Sirius. Nó đi theo người cha đỡ đầu của nó đến cuối những bậc thang, qua một cánh cửa dẫn đến phòng bếp của tầng hầm.

Đó là một căn phòng có nhiều ngõ ngách bao quanh bằng những bức tường gỗ ghè, cũng không kém phần tối tăm như phòng đại sảnh ở trên. Căn phòng được chiếu sáng bằng một cây đèn lớn ở tít cuối phòng. Qua những làn khói mờ mờ ảo ảo lơ lửng giữa không gian hiện lên mờ mờ những cái bóng đầy vẻ đe dọa của những cái xoong chảo, ống khói treo lơ lửng trên trần nhà tối tăm. Rất nhiều ghế đã được đưa đến đây cho buổi họp và một cái bàn dài bằng gỗ được đặt giữa chúng. Trên đó đầy rẫy những cuộn giấy da, ly tách, những chai rượu rỗng, và một đồng hồ đó giống như giẻ rách. Ông Weasley và người con trai lớn nhất của ông, anh Bill đang nói chuyện với nhau ở phía cuối bàn.

Bà Weasley thì chẳng nói gì cả. Chồng bà, một người đàn ông gầy, tóc đỏ và hơi hói, mang đôi mắt kính vành tròn, nhìn quanh và nhảy cẫng lên:

"Harry "ông Weasley reo lên, lao nhanh về phía Harry, bắt tay Harry một cách mừng rỡ "Bác thật mừng quá khi được gặp lại cháu"

Qua vai của ông, Harry thấy anh Bill, vẫn mái tóc dài cột lại như đuôi ngựa, lẹ làng cuốn những cuộn giấy da còn lại trên bàn.

"Chuyển đi tốt chứ Harry?" Bill vừa hỏi vừa cố gắng cuộn lại 12 cuộn giấy cùng một lúc. "Mắt Diên chắc không để cho em thăm viếng Greenland chứ hả?"

"Lão ta đã cố đó chứ", Tonks lên tiếng, vừa đến giúp Bill và ngay lập tức làm ngã cây đèn cầy lên ngay trên cuộn giấy cuối cùng.

"Ôi, không, xin lỗi..."

"Không sao đâu", bà Weasley nói có vẻ bức bối, vừa làm phép sửa lại cuộn giấy bằng một cái phất đũa. Trong loé chớp sáng bởi cây đũa, Harry thấy đó dường như là sơ đồ của một toà nhà nào đó.

Bà Weasley bắt gặp nó đang nhìn, bèn vồ lấy cái thứ đó, thấy về phía anh Bill đang dang tay ra đón sẵn.

“Thứ đó phải được huỷ ngay lập tức vào cuối mỗi buổi họp chứ,” bà Weasley nói một cách cáu kỉnh, trước khi rời khỏi chạn chén đĩa, và bắt đầu dọn bàn.

Bill lấy cây đũa thần ra, nói khẽ, “Evanescio!” và cuộn giấy biến mất.

“Ngồi xuống đi Harry”, Sirius nói, “Cháu đã gặp Mundungus rồi chứ?”

Đó là cái thứ mà nó tưởng là một đồng giẻ rách, phát ra tiếng càu nhàu kéo dài, sau đó giật mình thức giấc.

“Có ai nhắc đến tên tui thì phải?” Mundungus nói lẩm bẩm một cách ngái ngủ. “Tui đồng ý với Sirius”, hắn ta rướn bàn tay dơ khùng khiếp của hắn ra, như thể muốn có ý kiến, cặp mắt hắn lơ đãng, đỏ ngầu, vô hồn. Cái điệu bộ đó của hắn là Ginny không nhin cười được.

“Cuộc họp kết thúc rồi, Dung”, Sirius nói, sau khi tất cả đã ngồi xuống quanh bàn. “Harry đã đến được đây”

“Gì?” Mundungus gào lên, nhìn Harry một cách đầy đe dọa qua bộ tóc hoe hoe be bết của hắn.

“Úi chà, vậy là, à ừ, ổn chứ Harry?”

“Vâng”, Harry trả lời.

Mundungus vừa dò dẫm cái túi của hắn ta, vừa đưa mắt nhìn Harry, và lấy ra một cái ống điếu màu đen cáu bẩn. Hắn ngậm nó vào miệng, mồi lửa bằng cây đũa của hắn, kéo một hơi thật sâu. Ngay sau đó, những làn khói lục cuộn ra, vây lấy hắn.

“Ta nợ cháu một lời xin lỗi hử,” giọng của hắn lảm rảm trong làn khói thuốc.

“Lần cuối cùng, Mundungus”, giọng bà Weasley vang lên, “Chú có thể không hút cái thứ đó trong bếp được không, nhất là khi chúng ta sắp đến bữa ăn!”

”À,” Mundungus lúng túng, “Đúng, đúng vậy. xin lỗi. Molly”

Khói thuốc biến mất ngay khi Mundungus cất cái ống điếu lại trong túi nhưng cái mùi hăng hăng của thuốc cháy vẫn còn nồng nặc.

“Và nếu quý vị muốn dùng bữa trước nửa đêm thì làm ơn giúp tôi một tay” Bà Weasley nói lớn cho cả phòng cùng nghe. “Không, cháu cứ ngồi đó đi, cưng ạ, cháu đã phải trải qua một đoạn đường dài rồi.”

“Tôi có thể làm được gì không, Molly?” Tonks đề nghị một cách hăng hái, chuẩn bị đứng dậy.

Bà Weasley chần chừ, trông bà có vẻ e dè.

“Ừm, khỏi, được rồi Tonks, cô cũng phải nghỉ ngơi chứ, cô cũng đã làm việc suốt ngày hôm nay.”

“Không, tôi muốn giúp mà!” Tonks nói lớn1 cách vô tư, lẹ làng tiến về phía chạn chén bát nơi mà Ginny đang lấy dao nĩa và làm ngã ngay một cái ghế.

Sau đó, một chuỗi âm thanh của những cái dao đang tự mình băm thịt, thái rau được giám sát bởi ông Weasley, trong khi bà Weasley khuấy một cái vạc đang đong đưa trên ngọn lửa, còn những người khác thì dọn đĩa, thức ăn ra. Harry ngồi lại bàn cùng với Sirius và Mundungus, kẻ vẫn còn hấp háy mắt nhìn hẩn một cách rầu rĩ.

“Cháu đã gặp bà già Figgy chưa?, hẩn hỏi

“Chưa” Harry trả lời, “Cháu chưa gặp ai cả”

“Phải, lẽ ra ta không nên bỏ đi”, Mundungus nói, vừa nghiêng người về trước, vừa tự bào chữa cho mình “Nhưng đó là một cơ hội kinh doanh tốt...”

Harry cảm thấy có một cái gì đó đang cào cào chân mình, đó là Crookshanks, con mèo bị băng bó chân của Hermione, nó cuộn mình quanh chân Harry, gừ gừ, sau đó nhảy vào lòng Sirius, nằm co tròn lại. Sirius gãi gãi tai nó, quay lại nói chuyện với Harry.

“Nghỉ hè vui chứ?”

“Không, đó là một kì nghỉ tồi tệ”

Lần đầu tiên, nó thấy một cái gì đó như là một cái cười khẩy, lướt ngang qua mặt Sirius.

“Cháu có biết là cháu đang than phiền về chính bản thân chú không?”

“Gì ạ?” Harry hỏi lại một cách hoài nghi.

“Thật ra, chú đã có dịp chào đón một vụ tấn công của bọn Dementor. Đó là một cuộc chiến đấu khủng khiếp vì linh hồn của chú có thể bị đánh bại bởi sự buồn tẻ. Cháu nghĩ rằng chỉ có mình cháu mới trải qua những thứ đó sao, ít ra thì cháu vẫn có thể thoát ra khỏi, đi dây đó, duỗi chân duỗi cẳng, chiến đấu chút đỉnh... Còn chú bị kẹt trong này cả tháng trời rồi”

“Sao vậy?” Harry nhăn mặt.

“Bởi vì Bộ Pháp Thuật vẫn còn truy đuổi chú, và Voldemort chắc chắn đã biết chú là một Biến Nhân rồi, Đuôi trùn chắc đã nói cho hẩn, cái lợi thế nhất của chú trở nên vô dụng. Không có nhiều thứ mà chú có thể làm cho Hội Huỳnh đệ Phượng Hoàng... hoặc ngay cả cho cụ Dumbledore”

Có một cái gì đó ghen lại trong lời nói của Sirius khi Sirius nhắc đến tên của cụ Dumbledore. Điều này cho Harry biết Sirius cũng không vui vẻ gì lắm với Bộ chỉ huy. Harry thấy thông cảm cho người cha đỡ đầu của nó quá.

“Ít ra thì cũng đã biết những chuyện đang diễn ra”, nó lấy giọng cứng cáp nói.

“Ồ đúng,” Sirius đáp lại một cách mỉa mai. “Lắng nghe Snape dài dòng, phải chịu đựng những lời đầy ngụ ý rằng hẩn đã mạo hiểm cả tính mạng của hẩn ở ngoài kia trong khi ta chỉ quanh quẩn ở trong này, tận hưởng mọi sự thoải mái, phải nghe hẩn hỏi thăm những chuyện chùi rửa như thế nào...”

“Chùi rửa cái gì”

“Làm cho cái nơi này trở thành nơi có thể sống được,” Sirius trả lời, vung tay quanh phòng bếp tối tăm, buồn thảm, “Cả 10 năm nay có ai sống ở đây đâu, từ khi mẹ ta chết, trừ phi cháu tính cả con gia tinh già của bà ấy, nó chỉ đi lòng vòng và chẳng chịu lau dọn gì cả hàng thế kỉ rồi.

“Sirius”, Mundungus lên tiếng, dường như chẳng chú ý đến mẩu đối thoại, mà chỉ chăm chăm vào cái ly cạn. “Cái này bằng bạc hử?”

“Đúng vậy”, Sirius nhìn nó chán ghét, “Loại bạc quý giá nhất thời xưa, thế kỉ 15, chạm khắc với huy hiệu của dòng họ Black.”

“Nó vẫn còn đáng giá lắm đây,” Hắc lâu bầu, vừa làm bóng cái cốc với cái tay áo của hắn.

“Fred, George, KHÔNG, TỤI BAY CHỈ CẦN KHIÈNG CHÚNG THÔI!”, Giọng bà Weasley rít lên.

Harry, Sirius, Mundungus cùng quay lại, và trong tích tắc, họ phải nhảy ra khỏi bàn ngay lập tức. Fred và George đã bỏ bùa cái vạc lớn chứa đầy thịt hầm. Một cái vại thép chứa bia, một cách thối xắt bánh mì bằng gỗ nặng, cùng với con dao bự của nó, ném chúng mạnh vào không trung. Cái vạc trượt trên suốt chiều dài của bàn, và chỉ dừng lại ngay rìa của nó, để lại một vạt cháy xém đen, dài trên mặt gỗ, cái vại bia rơi ầm xuống đất, vang bia tung tóe ra, con dao xắt bánh mì thì trượt ra khỏi thớt, phóng xuống, cắm phập một cách nguy hiểm vào ngay chỗ mà chỉ một giây trước Sirius đã để tay.

“Ồi trời,” bà Weasley gào lên, “TỤI BAY ĐÂU CẦN PHẢI..., TAO MỆT LẮM RỒI, CHỈ TẠI TỤI BAY ĐÃ ĐƯỢC PHÉP SỬ DỤNG PHÁP THUẬT. TỤI BAY ĐÂU CẦN PHẢI RÚT ĐŨA RA CHO NHỮNG VIỆC LẶT VẶT NHƯ THẾ!”

“Tụi con chỉ cố gắng tiết kiệm thời gian thôi mà”, Fred thanh minh, vội vàng giựt mạnh con dao rạo khỏi mặt bàn. “Xin lỗi chú Sirius, cháu không cố ý...”

Harry và Sirius không thể nhịn cười được, còn Mundungus, bị ngã nhào về phía sau, không ngót chửi rửa khi đứng dậy. Con Crookshanks rít lên giận dữ, lẩn xuống dưới gầm chạn chén bát, đưa đôi mắt vàng khè hấp háy trong bóng tối.

“Nào, các con,” ông Weasley lên tiếng, dựng cái vạc lại, để lên giữa bàn, “Mẹ các con đứng đây, các con đã đến tuổi để thể hiện trách nhiệm của mình.”

“Mấy anh của tụi nó đâu có gây rắc rối dữ vậy đâu”, bà Weasley vừa càu nhàu, vừa ném phật cái vại bia lên bàn, làm văng bia ra thêm một lần nữa.

“Bill đâu có cần mỗi bước lại biến hình! Charlie đâu có cần phải bỏ bùa mọi thứ nó gặp! Percy...”

Bà dùng lại đột ngột, dường như hụt hơi, lén nhìn chồng một cách hoảng hốt, còn ông Weasley thì như là cứng người lại.

“Thôi, chúng ta ăn đi”, Bill nói lẹ làng.

“Bữa ăn trông thật tuyệt, Molly”, Lupin vừa nói vừa múc món thịt hầm vào đĩa, chuyển qua những người khác.

Không ai nói gì ngoại trừ tiếng bát đĩa va vào nhau, tiếng dao cắt thịt, tiếng của những người khác ngồi xuống, bắt đầu bữa ăn. Sau đó bà Weasley quay qua nói với Sirius.

“Tôi định nói với chú điều này, Sirius, có cái gì đó bị mắc kẹt trong cái bàn viết ở phòng vẽ đó, nó cứ rít lên, run bần bật. Dĩ nhiên đó chỉ là một con Ông Kẹ nào đó, nhưng tôi nghĩ chúng ta phải kêu Alastor xem qua nó trước khi để cho nó ra ngoài”

“Cứ làm những điều chị muốn”, giọng Sirius hơi khang khác.

“Những bức màn ở đó cũng đầy những con Doxys nữa,” bà Weasley tiếp tục, “tôi nghĩ chúng ta nên tìm cách xử lý bọn chúng ngày mai”

“Tôi sẽ trông nom việc đó cho” Sirius trả lời. Harry nghe có chút chua chát trong lời nói của Sirius, nhưng nó không biết những người khác có thấy vậy không.

Đối diện với Harry là cô Tonks, đang bày trò với Hermione và Ginny bằng cách biến cái mũi mình thành từng miếng nhỏ, vừa đảo mắt vừa giả bộ đau đớn như lần cô đến đón và thu dọn đồ đạc trong phòng Harry. Cái mũi của cô phình ra giống mỏ chim, làm gợi nhớ đến cái mũi của thầy Snape, sau đó co lại kích thước của cái mũi thật, rồi lại mọc ra vô số lông từ lỗ mũi. Chắc chắn đây là trò giải trí thường xuyên trong bữa ăn, bởi vì Hermione và Ginny nhanh chóng yêu cầu cô làm những cái mũi mà họ ưa thích.

“Làm cho nó giống như cái mõm heo đi cô Tonks”

Tonks đáp ứng, và Harry, khi nhìn lên, cứ tưởng là bộ mặt Dudley đang nhe răng ra nhìn nó ở phía bên kia bàn.

Ông Weasley, Bill, và Lupin đang có một cuộc tranh luận sôi nổi về những con yêu tinh.

“Chúng chưa từng từ chối thứ gì cả” Bill nói, “Con vẫn không thể làm việc được dù cho người ta tin hay không tin rằng hắc đã trở lại.. Dĩ nhiên, bọn chúng sẽ không bám lấy mọi người. Chỉ cần tránh xa bọn chúng là được.”

“Ta chắc là chúng chẳng bao giờ ngả về phía kẻ - mà - ai - cũng - biết - đấy ” ông Weasley lắc đầu, trầm ngâm.

“Bọn chúng cũng thua luôn, còn nhớ cái gia đình yêu tinh mà hắc đã giết hại không, dường như ở gần Nottingham?”

“Tôi thì nghĩ rằng còn tùy thuộc vào việc bọn chúng được trả công như thế nào nữa.” Lupin tiếp, “Tôi không nói về vàng mà tôi nói về sự tự do mà chúng ta đã cướp đoạt của bọn chúng hàng thế kỷ nay. Vì sự tự do đó mà bọn chúng sẽ bị dụ dỗ. Cháu có gặp may mắn với Ragnok không, Bill?”

“Ngay bây giờ trông hắc giống như là một kẻ không có phép thuật vậy, hắc vẫn tiếp tục lê lết đây đó với những vụ buôn bán Bagman, hắc trở mặt với ngài bộ trưởng, những con yêu tinh sẽ chẳng bao giờ lấy được tí vàng nào từ hắc, mấy người biết đó....”

Một tràng cười phát ra từ phía giữa bàn, ngắt ngay lời của Bill. Fred, George, Ron và Mundungus đang cười lăn cười lộn trên ghế.

“Rồi,” Mundungus cố ngưng cười, nước mắt dần dựa từ khoé mắt. “Nếu mấy người tin, tụi nó nói với ta “Nè Dung, mày lấy mấy con cóc nhái đó ở đâu vậy? Nó đáng giá cho sự ra đi của mấy thằng trộm, và chặn đường tao!”, rồi ta trả lời, “Chặn cái cóc khô nhà mày, Will, rồi sao nữa, mày muốn thêm vài cái nữa không?” Và nếu mấy cháu tin ta, mấy chàng trai à, mấy cái máng xối ngu ngốc đó mua hết cóc của ta với cái giá đắt gấp nhiều lần lúc đầu”

“Tôi nghĩ là bọn chúng không cần nghe thêm gì nữa về những vụ mua bán của chú, cảm ơn nhiều Mundungus “ bà Weasley cụng giọng, ngay khi Ron cười rú lên, ngã lăn quay ra khỏi bàn.

“Thôi mà Molly” Mundungus đáp ngay, dụi mắt, liếc nhìn Harry.

“Mấy cháu biết đó, Will chặn tụi nó lại ngay giá đầu tiên nên ta chẳng làm gì sai trái cả”

“Tôi không cần biết chú học hỏi đúng sai ở đâu Mundungus, nhưng tôi nghĩ chú đã lầm lẫn khi dạy cho bọn chúng một vài bài học về sự vô lễ rồi đó” Molly lạnh lùng bảo.

Fred và George xiu mặt xuống cốc bia. George bị nấc cụt. Vì một lí do nào đó, Bà Weasley liếc nhanh về phía Sirius, trước khi đi chuẩn bị món bánh hấp đại hoàng cho tráng miệng. Harry nhìn sang Sirius.

“Thím Molly có vẻ không thích Mundungus cho lắm” Sirius trầm ngâm nói.

“Ông ấy làm gì trong chiến dịch?”

“Hắn hữu dụng lắm chứ,” Sirius nói nhỏ, “Hắn biết nhiều ngõ ngách. Có lẽ hắn thấy hắn là kẻ duy nhất được việc. Nhưng hắn trung thành với cụ Dumbledore. Cụ đã giúp hắn thoát khỏi một vụ dơ bẩn. Có một người như hắn ở xung quanh là điều đáng giá. Hắn có thể nghe những điều mà chúng ta không thể. Nhưng Molly nghĩ rằng mời hắn dùng bữa tối là một điều không đáng. Bà ấy vẫn chưa tha thứ cho hắn về việc rời bỏ khỏi vị trí khi đang nhận nhiệm vụ bám sát cháu”

Món bánh hấp và món kem sữa hấp làm cho cái quần jeans trở nên quá ư chật chội (cái quần jeans đó một thời là của Dudley). Khi nó bỏ thìa xuống, thì chẳng ai nói gì với ai cả ông Weasley tựa lưng vào ghế dựa, trông có vẻ no nê và thư giãn; Tonks ngáp một cái thiệt lớn, cái mũi của cô đã trở lại bình thường: còn Ginny quì xuống sàn, nhử nhử con Crookshanks ra khỏi gầm chạn, dứ cái nắp vại bia để dụ nó ra.

“Gần đến giờ ngủ rồi đây,” Bà Weasley nói với một cái ợ.

“Chưa phải bây giờ, Molly” Sirius lên tiếng, đẩy cái đĩa hết ra, và quay qua nhìn Harry “Cháu biết đấy. Chú rất ngạc nhiên về cháu đấy. Chú nghĩ rằng điều đầu tiên cháu làm khi đến đây là hỏi thăm về Voldemort.”

Không khí trong phòng thay đổi một cách nhanh chóng làm Harry liên tưởng giống như sự có mặt của bọn Dementor (Giám Ngục - ND). Nơi một giây trước đó đầy vẻ ngái ngủ thư giãn, mà giờ đây vẻ đe dọa, căng thẳng. Sự sợ hãi lan khắp bàn ăn khi nghe Sirius nhắc đến tên của Voldemort. Lupin, hớp một hớp rượu, từ từ đặt cốc xuống, trông có vẻ lo lắng.

“Cháu đã hỏi rồi đó chứ” Harry nói một cách phẫn nộ, “Cháu đã hỏi Ron và Hermione nhưng bọn họ bảo họ không được tham gia chiến dịch, nên...”

“Điều này thì họ đúng đấy” bà Weasley xen vào, “Các cháu còn quá nhỏ”

Bà đang ngồi nghe ngóng trên ghế, khoanh tay lại, nét mặt thể hiện sự mệt mỏi.

“Đến khi nào mà mấy người tham gia Hội Huynh đệ phượng hoàng được phép trả lời câu hỏi vậy? Harry đã bị mắc kẹt suốt một tháng trời ở ngôi nhà Muggle đó...”

“Chờ chút đã” Goerge ngắt ngang đột ngột.

“Khi nào thì Harry mới được trả lời?” Fred hỏi.

“Tụi cháu đã cố moi móc chú suốt cả tháng trời. Vậy mà chú chẳng hé một thứ thối tha nào cả”. Goerge tiếp.

“Cháu còn quá nhỏ, cháu không được tham gia chiến dịch” Fred cao giọng nhại, nghe giống như giọng mẹ nó một cách khôn ngoan. “Harry vẫn chưa đủ tuổi mà”

“Chuyện mấy cháu không được biết gì về Hội Huynh đệ cả không phải là lỗi của chú” Sirius nhún vai trả lời. “Đó là quyết định của bố mẹ các cháu. Mặt khác, Harry ...”

“Chuyện đó không đến lượt chú để quyết định xem chuyện gì tốt cho Harry !” bà Weasley nói một cách cứng rắn. Điều mà bà đang biểu lộ hiên rõ trên mặt, đầy vẻ nghiêm trọng. “Chú đã quên mất những điều cụ Dumbledore đã nói sao?”

“Điều gì”, Sirius chậm rãi hỏi với vẻ mặt của một người đàn ông sẵn sàng chiến đấu.

“Điều không nên nói với Harry chứ không phải điều nó muốn biết”, bà Weasley nhấn mạnh vào những từ cuối.

Đầu của tụi Ron, Hermione, Fred, Goerge hết quay qua phía bà Weasley đến quay sang phía Sirius giống như chúng đang coi một trận đấu tennis vậy. Ginny đang quì giữa một đống nấp vại bia bỏ, há mồm ra hóng chuyện. Lupin cũng hướng về phía Sirius.

“Tôi không định nói cho nó biết nhiều hơn những thứ mà nó cần, Molly. Nhưng vì nó là người duy thấy sự trở lại của Voldemort, (một lần nữa cái tên này lại gây nên một sự rùng mình của những người ngồi quanh bàn), nó hơn ai hết có quyền ...”

“Nó không phải là thành viên của Hội Huynh đệ. Nó mới chỉ 15 và...”

“Nó xứng đáng được là thành viên, hơn một số người ở đây”

“Đây có ai phủ nhận những chuyện mà nó đã làm”, bà cao giọng, nắm tay của bà run run tựa vào ghế. “Nhưng nó...”

“Nó không còn là một đứa con nít nữa”, Sirius đáp lại một cách nhún vai.

“Nhưng nó cũng chưa phải là người lớn”, 2 má của bà ửng lên, “Nó không phải là James, Sirius !”

“Tôi hiểu rõ nó là ai mà, cảm ơn, Molly” Sirius lạnh lùng nói.

“Tôi không chắc là chú biết! Đôi lúc cái cách mà chú nói chuyện với thằng bé cứ như là chú chú nghĩ chú người bạn thân nhất của chú đã trở về vậy!”

“Chuyện đó thì có gì sai?” Harry hỏi.

“Điều sai trái là cháu không phải là cha cháu, mặc cho cháu có giống cha cháu đến thế nào đi chăng nữa”, bà Weasley vừa trả lời Harry, vừa ném cho Sirius một cái nhìn chán nản. “Cháu vẫn còn đi học và người lớn có trách nhiệm nhắc cho cháu nhớ về điều đó”

“Điều đó có nghĩa là tôi đang lo là trách nhiệm của một người cha đỡ đầu à?” Sirius cao giọng.

“Điều đó có nghĩa là chú đã hành động quá vội vàng, Sirius, vì thế mà cụ Dumbledore luôn nhắc chú phải ở trong này và...”

“Chúng ta làm ơn đừng nhắc đến những chỉ thị của cụ Dumbledore về tôi.”

“Anh Arthur”, bà gào lên, hướng về phía chồng, “Arthur, khuyên chú ấy giùm em.”

Ông Weasley không thể mở miệng ra nói được. Ông gỡ mắt kiếng ra, lấy vạt áo lau lau chùi chùi, không dám nhìn sang vợ. Chỉ sau khi ông đã đeo cặp mắt kiếng vào, ông mới lên tiếng.

“Cụ Dumbledore biết rằng mọi thứ đã thay đổi, Mooly à. Cụ đã chấp nhận cho Harry được tham gia vào, trong một vài khía cạnh nào đó. Bây giờ nó đã là thành viên của ban chỉ huy rồi.”

“Thì đúng vậy, nhưng chuyện đó với chuyện cho phép nó hỏi bất cứ điều gì nó muốn là hai chuyện khác nhau”

“Theo tôi” Lupin lên tiếng, nhìn sang Sirius ngay khi bà Weasley liếc nhìn ông, hi vọng ông sẽ là một đồng minh của mình, nhưng Lupin đã lên tiếng, “Tôi thì nghĩ tốt nhất chúng ta phải nói cho Harry biết sự thật, không phải tất cả, Molly, một cách tổng quát từ chúng ta, chú không phải góp nhặt từ những người khác”

“Thôi được”, bà Weasley thở dài, không tìm thấy bất cứ ai khác đồng tình với mình, “Vậy đó, tôi có thể thấy là tôi bị lên mặt dạy đời nhiều quá rồi. Tôi chỉ muốn nói thêm điều này: Cụ Dumbledore có lí do riêng của cụ để ngăn không cho Harry biết quá nhiều, và thốt ra những lời như thế là đã biết rõ Harry vậy...”

“Nó đâu phải là con trai của chị,” Sirius chậm rãi tiếp.

“Nó cũng như là con tôi vậy,” bà Weasley nhấn mạnh, “Nó còn có ai khác nữa đâu.”

“Nó còn có tôi mà”

“Ồ vâng,” bà vênh mồm lên, “vấn đề là việc trông coi nó chẳng dễ dàng chút xíu nào đối với chú khi chú còn ở trong nhà ngục Azkaban, phải không?”

Sirius nhướng người định đứng dậy.

“Nhưng Molly, chị đâu phải là người duy nhất quan tâm đến thằng bé”, Lupin lên giọng nói, “Còn Sirius, ngồi xuống.”

Môi dưới của bà Weasley hấp háy, còn Sirius mặt trắng bệch, từ ngời lại xuống ghế.

“Tôi nghĩ rằng Harry phải được quyền nói lên ý kiến của mình chứ, Nó đã đủ lớn để có thể tự quyết định cho chính mình.”

“Cháu muốn được biết chuyện gì đang diễn ra vậy?” cuối cùng Harry mới lên tiếng.

Nó không dám nhìn sang bà Weasley. Nó hiểu rằng bà thật sự coi nó như con trai của mình nhưng quả thật, nó không thể nào chịu đựng được sự chịu đựng quá đáng của bà ấy. Chú Sirius rất đúng khi nói rằng nó không còn là một đứa trẻ nữa.

“Tốt lắm” Bà Weasley tự ái nói. “Ginny, Ron, Fred, George, Hermione, các con ra khỏi bếp ngay lập tức.”

Tụi nó rên rỉ.

“Tụi con lớn rồi mà” Fred và George cùng gào lên.

“Nếu Harry được phép biết thì tại sao tụi con lại không thể chứ?” Ron cũng gào lên.

“Mẹ! Con cũng muốn nghe nữa” Ginny nũng nịu.

“KHÔNG!” Bà Weasley la tụi nó, đứng bật dậy, bà quắc mắt “Ta tuyệt đối cấm...”

“Molly, em không thể cản Fred và George được” ông Weasley mệt mỏi nói “Chúng đã đủ tuổi rồi mà”

“Nhưng mà tụi nó còn đi học mà”

“Tụi nó đã chính thức trưởng thành rồi” ông Weasley tiếp cũng với giọng mệt mỏi..

Khuôn mặt của bà Weasley bây giờ đỏ bừng lên.

“Ồ, vậy thì Fred và George có thể ở lại còn Ron ...”

“Harry chắc chắn sẽ kể lại với con và Hermione mọi thứ, phải không Harry ?” Nó nhấn mạnh và bắt gặp ánh mắt của Harry.

Ngay lập tức, Harry định sẽ nói với Ron rằng nó sẽ không tiết lộ bất cứ thứ gì cho Ron cả, rằng Ron phải nếm thử việc bị nhốt trong bóng tối xem thử coi nó có khoái không. Nhưng cái ý nghĩ xấu xa đó ngay lập tức biến mất chúng bắt gặp ánh mắt của nhau.

“Dĩ nhiên là tớ sẽ kể mà”

Mặt của Ron và Hermione rạng rỡ hẳn ra.

“Tốt” bà Weasley lại gào lên. “Tốt, Ginny, đi ngủ!”

Ginny chẳng chịu bỏ đi một cách im ắng mà nó càu nhàu mẹ nó suốt quãng đường lên lầu, và khi nó đi qua đại sảnh, thì tiếng gào thét của bức tranh bà Black cũng được cộng thêm vào cái mớ âm thanh hỗn loạn đó. Lupin vội vàng tiến về phía bức chân dung và làm cho nó

yên ắng trở lại. Chỉ sau khi Lupin trở lại, đóng cửa phòng bếp, ngồi lại vị trí của mình, thì Sirius mới bắt đầu nói.

“Được rồi Harry, cháu muốn biết chuyện gì?”

Harry hít vào một hơi thật sâu rồi bắt đầu hỏi câu hỏi đã ám ảnh nó suốt cả tháng trời nay.

“Voldemort đang ở đâu?” nó hỏi, không thềm để ý sự rùng mình của những người xung quanh khi nghe đến cái tên đó.

“Hắn đang làm gì? Cháu đã cố thử tìm hiểu trên bản tin của dân Muggle, và ở đó chẳng có cái gì đại loại về hắn, nhưng không hề có những cái chết bất thường hay bất cứ cái gì khác”

“Bởi vì chưa có ai chết một cách bất thường cả”, Sirius nói, “Ít nhất là theo nhưng gì chúng ta biết...mà chúng ta thì biết khá nhiều.”

“Dù sao thì cũng nhiều hơn những điều mà hắn nghĩ chúng ta đã biết” Lupin tiếp.

“Làm sao mà hắn ngừng giết người được?”, Harry biết rằng Voldemort đã giết ít nhất một người vào năm ngoái.

“Bởi vì hắn không muốn gây thêm sự chú ý nữa. Điều đó sẽ gây nguy hiểm cho hắn. Sự trở lại của hắn không được như những gì hắn mong muốn, cháu cũng thấy đó. Hắn làm cho mọi chuyện trở nên rối rắm cả lên”

“Hoặc đúng hơn là cháu gây ra những rối rắm đó cho hắn” Lupin nói với một nụ cười thỏa mãn.

“Tại sao vậy?” Harry lúng túng hỏi.

“Hắn không nghĩ rằng cháu sẽ sống sót. Ai mà biết hắn đã trở lại mà còn sống sót, ngoài trừ đám tay chân của hắn. Nhưng cháu là kẻ duy nhất sống sót và trở thành nhân chứng.”

“Cụ Dumbledore là người cuối cùng mà hắn muốn đánh động về sự trở lại của hắn. Và cháu có thể chắc chắn rằng cụ Dumbledore đã biết ngay được điều đó.”

“Vậy thì sao?”

“Em không hiểu sao?” Bill nghi ngờ hỏi, “Cụ Dumbledore là người duy nhất mà cái kẻ - ai - cũng - biết - đấy sợ”

“Nhờ cháu mà cụ Dumbledore có thể triệu tập Hội Huynh đệ phượng hoàng trong vòng một tiếng hồng hồ ngay sau khi Voldemort trở lại.”

“Làm sao mà chú biết được kế hoạch của hắn?”

“Cụ Dumbledore nảy ra một ý định khôn ngoan, và cái ý định đó hoàn toàn chính xác.”

“Vậy cụ Dumbledore nghĩ rằng hắn sẽ làm gì?”

“Thì đầu tiên hắn sẽ xây dựng lại lực lượng của hắn. Hồi trước, hắn đã có một lực lượng đông đảo dưới quyền của hắn: Những phù thủy bị bỏ bùa để đi theo hắn, bọn tay chân trung

thành của hắn, mấy tội sinh vật của bóng tối. Chúng ta nghe ngóng được rằng hắn định triệu tập bọn khổng lồ, đó chỉ là một trong những đám đi theo hắn mà thôi. Hắn sẽ không liều lĩnh để chiếm lấy bộ pháp thuật chỉ với vài tá bọn tay chân của hắn.’;

“Vì vậy chúng ta phải ngăn hắn có thêm những kẻ theo đuôi?”

“Chúng ta đang cố gắng làm hết sức mình”

“Bằng cách nào?”

“Điều quan trọng là chúng ta phải thuyết phục những người khác rằng hắn đã trở lại, để cho họ đề phòng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì thái độ của bộ trưởng bộ pháp thuật, “Tonks tiếp “ Cháu đã gặp Cornelius Fudge sau khi kẻ - mà - ai - cũng - biết - đấy trở lại. Harry à, lão ta chẳng thích hợp cho cái vị trí đó chút nào cả. Lão ta phủ nhận hoàn toàn những gì đã xảy ra.”

“Nhưng tại sao?” Harry thất vọng hỏi, “ Tại sao ông ấy lại trở nên khờ khạo như vậy chứ? Nếu như cụ Dumbledore ...”

“Cháu đã thấy được cái mấu chốt của vấn đề rồi đó” ông Weasley cười nhún nhún.

“Cụ Dumbledore “

“Cháu biết đấy, Fudge rất nể sợ cụ”

“Sợ cụ Dumbledore ?”

“Sợ những gì mà cụ Dumbledore sẽ có. Fudge nghĩ rằng cụ Dumbledore sẽ lật đổ hắn. Lão nghĩ rằng cụ Dumbledore muốn làm bộ trưởng bộ pháp thuật”

“Nhưng cụ Dumbledore không hề có ý....”

“Dĩ nhiên là không rồi, Cụ không bao giờ thèm muốn cái chức vụ bộ trưởng đó, ngay cả khi nhiều người muốn cụ đảm nhận cái chức vụ đó khi Millicent Bagnold nghỉ hưu. Thay vào đó, Fudge đã nắm quyền lực nhưng hắn sẽ không bao giờ quên rằng cụ Dumbledore đã được nhiều người ủng hộ như thế nào, mặc dù cụ chẳng bao giờ chấp nhận cái chức vụ đó. ”

“Trong thâm tâm, Fudge hiểu rằng cụ Dumbledore sáng suốt hơn lão nhiều, và là một phù thủy nhiều quyền lực hơn lão. Khi mới là bộ trưởng, lão cứ nài nỉ cụ Dumbledore giúp đỡ. Nhưng lão ta trông có vẻ khoái quyền lực hơn và trở nên tự tin hơn. Lão khoái làm bộ trưởng và tự thuyết phục lão rằng lão là một kẻ khôn ngoan, còn cụ Dumbledore thì chỉ biết khuấy đảo mọi thứ lên trong khi lẽ ra phải cho nó chìm xuống.”

“Làm sao mà ông ấy có thể nghĩ như vậy.”Harry nói một cách giận dữ. “ Làm sao mà ông ấy có thể nghĩ rằng cụ Dumbledore khuấy đảo mọi thứ trong khi người gây ra mọi chuyện là cháu?”

“Bởi vì thừa nhận sự trở lại của Voldemort có nghĩa là bộ pháp thuật chẳng làm gì cả trong suốt 14 năm trời” Sirius nói, giọng chua chát. “Fudge không thể tự mình đối mặt với

điều đó. Hắn thấy sẽ dễ dàng hơn nếu tự thuyết phục mình rằng cụ Dumbledore chỉ nói xạo để làm lung lay địa vị của hắn.”

“Cháu đã thấy cái vấn đề rồi đó. Thật là khó để thuyết phục mọi người rằng Voldemort đã trở về trong khi bộ pháp thuật cứ khẳng khẳng là không có gì phải e ngại Voldemort cả, nhất là khi mọi người cũng chẳng muốn tin điều đó là sự thật. Còn gì nữa nhỉ, bộ pháp thuật dựa dẫm vào tờ Nhật báo tiên tri đưa tin rằng cụ Dumbledore chỉ đơn thuần là phao tin đồn, vì thế hầu hết cá cộng đồng phù thủy đều không ý thức được những điều đang xảy ra. Điều này làm cho họ dễ dàng trở thành mục tiêu của bọn tay chân Voldemort khi họ sử dụng lời nguyền Độc Đoán.”

“Nhưng mà chú đang cố gắng thuyết phục mọi người tin điều đó chứ, phải không?” Harry vừa nhìn quanh vừa hỏi, “Mọi người đang cố gắng cảnh báo người ta rằng Voldemort đã trở lại phải không?”

Bọn họ đều cười gượng gạo cả.

“À, bởi vì mọi người đều nghĩ rằng chú là một kẻ điên khùng giết người hàng loạt và bộ pháp thuật đang ra giá 10000 Galleon cho cái đầu của chú. Và chú làm sao có thể đi lòng vòng ngoài phố để phát mấy tờ cảnh báo, phải không?” Sirius nói một cách bồn chồn.

“Còn chú thì không phải là người mà người ta khoái mời đến để ăn tối đâu.” Lupin tiếp “đó là một điều dĩ nhiên khi mà chú là người sói.”

“Tonks và Arthur sẽ bị mất việc làm ở bộ pháp thuật nếu họ dám hé miệng ra. Điều quan trọng là chúng ta phải cài người vào trong bộ pháp thuật, bởi vì chú cá là Voldemort cũng làm như vậy.”

“Mặc dù thế, chúng ta cũng đã thuyết phục được một vài người. Tonks đây là một trong số đó. Lần trước vì còn quá trẻ nên nó không được cài vào Mệnh lộn Phượng hoàng, và việc có các Thần Sáng bên cạnh là một thuận lợi lớn cho chúng ta- Kingsley Shacklebolt cũng thật sự là một gia tài rồi; anh ta có nhiệm vụ săn lùng Sirius, vì thế anh ta đã phao tin đồn rằng Sirius đang ở Tibet.”

“Nhưng nếu chúng ta không cố loan tin rằng Voldemort đã trở lại thì...” Harry lại bắt đầu nói.

“Ai nói là chúng ta không làm điều đó. Tại sao cháu nghĩ rằng cụ Dumbledore có thể gặp rắc rối chứ?”

“Chú nói vậy có nghĩa là gì?”

“Bọn họ đang làm cho mọi người mất lòng tin vào cụ. Cháu có đọc tờ nhà tiên tri tuần trước không? Bọn họ đưa tin rằng cụ đã bị loại ra khỏi danh sách ứng cử viên cho chức vụ chủ tịch liên đoàn phù thủy quốc tế, bởi vì cụ đã già và không còn được như trước nữa. Nhưng điều đó không đúng. Cụ đã bị mấy gã phù thủy trong bộ pháp thuật loại ra khỏi danh sách sau khi cụ đọc một bài diễn văn thông báo sự trở lại của Voldemort. Cụ cũng bị họ lấy mất chức chủ tọa của Wizengamot, đó là toà án tối cao của phù thủy. Và họ cũng đang định lấy lại quyền chỉ huy tối cao của Merlin luôn.”

“Nhưng mà cụ Dumbledore nói cụ chẳng thèn quan tâm đến mấy cái chuyện đó. Miễn là họ đừng có gõ hình cụ ra khỏi mấy tấm hình của kẹo Sôcôla Ếch nhái là được.” Bill cười nhún nhún

“Không phải lúc để cười đâu Bill,” Ông Weasley gắt “Nếu mà cụ Dumbledore cứ tiếp tục thách thức bộ pháp thuật như vậy thì cụ sẽ bị giam vào nhà ngục Azkaban mất. Và điều duy nhất chúng ta có thể làm là nhìn cụ bị nhốt lại mà thôi. Kẻ - mà - ai - cũng - biết - đấy hiểu rằng cụ Dumbledore vẫn còn ở ngoài kia, và hẳn đủ khôn ngoan để hành động một cách cẩn thận. Nếu cụ Dumbledore bị đẩy đi thì hẳn sẽ mặc sức mà tung hoành.”

“Nhưng nếu Voldemort đang cố gắng tập trung lại bọn tay chân thì điều đó có nghĩa là hẳn đã trở lại, phải không?” Harry thất vọng hỏi.

“Voldemort đâu có ngu mà đi gõ cửa từng nhà, Harry. Hẳn lờng gặt, đem lại những điều xúi quẩy và hăm dọa mọi người. Hẳn rất thành thực trong việc hoạt động bí mật. Dù sao đi nữa thì việc tụ tập bọn theo đuôi là một điều mà hẳn quan tâm. Hẳn cũng có những âm mưu khác nữa, Những âm mưu mà hẳn có thể thực hiện mà không để cho ai biết, và lúc này hẳn đang tập trung vào những âm mưu đó.”

“Ngoài việc tập trung bọn tay chân thì hẳn còn làm gì nữa không?” Harry lẹ làng hỏi. hình như nó thấy Sirius và Lupin thoáng nhìn nhau trước khi Sirius trả lời.

“Những thứ rác rưởi mà hẳn làm một cách lén lút”

Khi thấy Harry vẫn còn có vẻ chưa hiểu, Sirius tiếp: “Đó là thứ vũ khí mà lần trước hẳn chưa kịp xài”

“Khi mà hẳn còn quyền lực à?”

“Đúng vậy”

“Đại loại nó là thứ vũ khí gì?. Phải cái thứ còn xấu xa hơn cái Avada Kedavra..”

“Thế là đủ lắm rồi”

Bà Weasley lên tiếng. Nãy giờ Harry chẳng chú ý rằng bà đã trở lại sau khi đưa Ginny lên lầu đi ngủ. Bà khoanh tay trước ngực và trông có vẻ căng thẳng.

“Ta muốn các cháu đi ngủ ngay bây giờ. Tất cả các cháu.” Bà tiếp, nhìn bọn Ron, Hermione Fred và George một lượt.

“Mẹ không thể ra lệnh cho tụi con...” Fred gào lên.

“Này nhé” bà càu nhàu, và run lên khi nhìn sang Sirius.

“Chú đã nói cho Harry biết quá nhiều rồi đó. Chú mà cứ tiếp tục như vậy thì chú đưa nó vào Hội Huynh đệ luôn đi”

“Tại sao không, cháu muốn tham gia, cháu muốn chiến đấu.”

“Không được”

Lần này không phải là bà Weasley lên tiếng mà là thầy Lupin.

“Hội Huynh đệ chỉ có thể bao gồm những phù thủy đủ tuổi thôi. Những phù thủy đã tốt nghiệp.” Lupin nhấn mạnh ngay khi Fred và George tính há mở ra cãi. “Các cháu không biết những nguy hiểm mà các cháu sẽ phải gặp khi tham gia vào đây đâu. Đứa nào cũng vậy. Tôi nghĩ là Molly đúng đó, Sirius. Chúng ta nói chừng đó là đủ rồi”

Sirius trông có vẻ lưỡng lự nhưng không cãi lại. Bà ra dấu với những đứa con trai của bà và Hermione. Từng đứa từng đứa đứng lên và Harry nhận ra là không thể đòi hỏi gì thêm, cũng đứng dậy theo.

CHƯƠNG VI: DÒNG HỌ CAO QUÝ VÀ LÂU ĐỜI NHẤT

Bà Weasley đi theo bọn trẻ lên cầu thang một cách dứt khoát.

“Má muốn các con lên thẳng giường, không nói chuyện gì cả,” bà nói khi họ đến tầng đầu tiên, “hôm nay chúng ta bận rộn thế là đủ rồi. Bác muốn Ginny ngủ tiếp, “ bà nói với Hermione, “Vì vậy đừng có làm nó thức nhé.”

“Ngủ tiếp, vâng, đúng thế,” Fred nói nhỏ, sau khi Hermione chào tạm biệt họ và họ leo lên tầng tiếp theo. “Nếu như Ginny không nằm đó đợi Hermione kể lại cho nó nghe mọi gì đã nói gì ở dưới nhà thì tôi sẽ là một con sâu Flobber ngay...”

“Được rồi, Ron, Harry,” bà Weasley nói ở tầng thứ hai. chỉ chúng vào buồng ngủ của chúng, “Các con đi ngủ đi.”

“Tạm biệt” Harry và Ron nói với hai anh em sinh đôi.

“Ngủ ngon,” Fred nói, nháy mắt.

Bà Weasley đóng mạnh cửa sau lưng Harry. Căn phòng ngủ được khoá lại, khiến cho nó thậm chí càng ướt át và ẩm đậm hơn cả khi lần đầu bọn trẻ thấy nó. Bức tranh trống rỗng trên tường bây giờ bắt đầu thở chậm và sâu, như thể có một kẻ vô hình đang ngủ trong đó. Harry bận đồ ngủ, tháo kính ra ra và leo lên cái giường lạnh giá của nó trong khi Ron ném Thức Ăn Cho Cú lên đỉnh chạn cho con Hedwig và con Pigwidgeon, lúc này đã bình lặng trở lại, đang lượn vòng và vỗ cánh xào xạc.

“Chúng ta không thể để cho nó ra ngoài đi săn hàng đêm được,” Ron giải thích khi nó trông vào người bộ đồ ngủ màu hạt dẻ. “Cụ Dumbledore không muốn có quá nhiều cú bay vòng vòng trên quảng trường vì nghĩ rằng nó sẽ gây nghi ngờ. Ôi trời... tớ quên mất...”

Nó băng ra cửa và cài then lại.

“Cậu làm thế làm gì?”

“Kreacher,” Ron nói khi nó tắt đèn. “Trong đêm đầu tiên tớ ở đây nó đã lảng vảng vào khoảng ba giờ sáng. Tin tớ đi, cậu hẳn là không muốn tỉnh giấc để thấy hắc đang rình mò trong phòng cậu đâu. Dù sao đi nữa...” nó leo lên giường, chui xuống dưới chăn và quay sang nhìn Harry trong bóng đêm, Harry có thể thấy hình bóng của bạn nó qua ánh trăng được lọc qua cánh cửa sổ u ám, “Cậu nghĩ gì?”

Harry không cần phải hỏi xem Ron muốn nói gì.

“Ừ, họ không nói cho chúng mình biết đủ nhiều để chúng mình suy đoán, phải không?” nó nói, suy nghĩ về tất cả những chuyện đã được nói ở dưới cầu thang. “Tớ muốn nói rằng tất cả những gì họ đã thật sự nói là Đội quân đang cố ngăn mọi người gia nhập phe Vol-“

Có tiếng hơi thở bị nghẹn từ phía Ron.

“-demort” Harry nói một cách mạnh mẽ. “Sau cậu không thử gọi cái tên này đi? Ba Sirius và thầy Lupin đã làm thế.”

Ron lờ câu nói cuối đi.

“Ừ, cậu nói đúng,” nó nói. “chúng tớ đã biết gần như mọi chuyện mà họ nói bằng cách dùng những Cái Tai Nổi Dài. Chỉ có một chuyện mới là –”

Crack.

“OUTCH!”

“Thấp giọng thôi, Ron, nếu không mẹ cậu sẽ trở lại đây bây giờ.”

“Cả hai anh vừa độn thổ vô giữa đầu gối tớ nè!”

Harry thấy những đường nét mờ mờ của Fred và George trườn xuống từ giường Ron. Tấm trải giường kêu xột xoạt và tấm đệm của Harry trũng xuống khoảng vài inch khi George ngồi xuống phía dưới chân nó.

“Thế nào, tới đâu rồi?” George hăm hờ nói.

“Ba Sirius muốn nói đến vũ khí nào thế?” Harry nói.

“Chúng ta bị lỡ chuyện này, hình như thế,” Fred nói một cách thích thú, nó đang ngồi kế Ron. “Chúng ta không nghe được chuyện này bằng những cái Nổi Dài cũ phải không?”

“Thế các anh nghĩ nó sẽ là cái gì?” Harry.

“Có thể là bất cứ cái gì,” Fred nói.

“Nhưng không thể nào tệ hơn lời nguyền Avada Keadavra, đúng không?” Ron nói. “Còn có gì tệ hơn cái chết nữa?”

“Có thể là cái gì đó có thể giết một đồng người cùng lúc,” George nói thử.

“Có thể là một cách giết người gây đau đớn khủng khiếp,” Ron sợ hãi nói.

“Hẳn biết Lời Nguyền Cruciatus có thể gây đau đớn,” Harry nói, “Hẳn không cần cái gì lợi hại hơn đâu.” Có một khoảng ngừng và Harry biết là những người khác, giống như nó, đang tự cái thứ vũ khí đó có thể gây ra những chuyện kinh dị nào.

“Thế em nghĩ rằng cái thứ vũ khí đó đang thuộc về ai lúc này?” George hỏi.

“Em hy vọng rằng nó thuộc về phe ta,” Ron nói, giọng tỏ ra rất hồi hộp.

“Nếu như vậy, thì cụ Dumbledore có thể đang giữ nó,” Fred nói.

“Ở đâu chứ?” Ron nói nhanh. “Hogwarts ư?”

“Cá là thế!” George nói. “Đó là nơi ông giấu Hòn Đá Phù Thủy.”

“Một vũ khí thì hẳn phải lớn hơn Hòn Đá nhiều chứ!” Ron nói.

“Không chắc đâu” Fred nói.

“Vâng, kích thích không đảm bảo cho sức mạnh đâu,” George nói, “Nhìn Ginny thì biết.”

“Anh muốn nói gì thế?” Harry nói.

“Em chưa bao giờ nhận được cái kết cục của một trong những Ma Thuật Ba Bị - Dơi của nó phải không?”

“Suýt!” Fred nói, hơi nhồm khỏi giường. “Nghe nào!”

Cả đám im lặng. Có tiếng bước chân đi lên cầu thang.

“Mẹ đấy,” George nói mà không làm rộn gì thêm, với một tiếng “rắc” và thế là Harry cảm thấy cái sức nặng trên nệm của nó biến mất. Vài giây sau, chúng nghe thấy tiếng ván sàn ngoài cửa kêu răng rắc; bà Weasley đứng lặng đó nghe ngóng để kiểm tra xem chúng có tán chuyện gì không.

Hedwig và Pigwidgeon kêu một cách buồn thảm. Tiếng ván sàn lại kêu ken két và họ nghe thấy tiếng chân bà leo lên tầng trên để kiểm tra Fred và George.

“Má không hề tin bọn mình chút nào,” Ron nói một cách buồn bã.

Harry không chắc là nó có thể ngủ được ngay; buổi tối vừa rồi tràn ngập những chuyện để suy nghĩ và nó tin chắc là mình phải nằm đó nghiền ngẫm chúng hàng giờ. Nó muốn nói chuyện tiếp với Ron, nhưng bà Weasley bây giờ lại đi xuống cầu thang trở lại, và khi bà đã đi qua, nó lại nghe thấy những tiếng chân khác đang đi lên... thật sự, có những con vật nhiều chân đang chạy khê lên xuống ngoài cửa phòng ngủ, và bác Hagrid thầy dạy môn Chăm sóc sinh vật Huyền Bí có nói rằng, “Ờ, Harry, những cái tay này đẹp không? Chúng ta sẽ học về loại vũ khí này.” và Harry thấy rằng những con vật đó có những viên đạn đại bác trên đầu và đang ập đến đối mặt với nó... nó chìm dần vào giấc ngủ...

...Điều tiếp theo nó biết được là nó đang cuộn tròn lại dưới cái chăn ấm áp trong khi giọng của George vang khắp phòng.

“Mẹ nói thức dậy đi, bữa ăn sáng của tụi em ở trong bếp ấy và mẹ cần bọn em phụ ở phòng khách. Có nhiều Tiên-nhức-nhối hơn bà tưởng và bà tìm thấy một ổ Puffkeins chết ở dưới ghế bành.”

Nửa tiếng sau Harry và Ron, đã thay đồ và ăn nhanh bữa sáng, đi vào phòng khách, một căn phòng dài, trần cao ở tầng một với những bức tường màu xanh olive, phủ đầy những tấm thảm dơ bẩn. Những tấm thảm tung lên những đám mây bụi mỗi khi có ai đó đặt chân lên nó và những tấm màn đầy mối dài xanh đang vo vo như thể có một bầy ong vô hình đang làm tổ. Ở sẵn đấy đã có bà Weasley, Hermione, Ginny, Fred và George đang tạo một nhóm, trông có vẻ ngồ ngộ khi họ đều đeo khẩu trang che mũi và miệng. Mỗi người trong bọn họ đều cầm sẵn một cái chai lớn chứa một thứ chất lỏng màu đen có vôi ở đầu.

“Che mặt lại và cầm lấy một cái bình đi,” bà Weasley nói với Harry và Ron khi bà thấy chúng, chỉ về hai cái chai chứa thứ nước đen trên cái bàn cao chân. “Nó là thuốc trừ Tiên-nhức-nhối. Chưa bao giờ mẹ thấy một sự phá hoại tồi tệ thế – trong mười năm nay cái con gia tinh ấy làm được tích sự gì nhỉ?”

Mặt Hermione bị che hết phân nửa dưới cái khăn uống trà nhưng Harry có thể nhận ra cô bé đang ném một cái nhìn trách móc về phía bà Weasley.

“Kreacher già rồi mà bác, ông không thể quản lý nổi nữa-“

“Cháu sẽ là ngạc nhiên khi biết rằng Kreacher dư sức quản lý nếu nó muốn, Hermione,” Sirius nói, ông vừa bước vào phòng mang theo một cái túi nhuộm máu của dơi chết. “Chú vừa cho con Buckbeak ăn,” ông nói, trả lời cái nhìn dò hỏi của Harry, “Chú thả nó trên lầu trong phòng của mẹ chú. Dù sao... cái bàn viết này...”

Ông thả cái túi dơi xuống một cái ghế có tay vịn, rồi cúi xuống để kiểm tra khoá tủ mà, đến lúc này Harry mới để ý là đang lắc nhè nhẹ.

“À, chị Molly à, tôi chắc rằng đó là một con Ông Kẹ,” Sirius nói, liếc nhìn qua lỗ khoá, “nhưng có thể là chúng ta cần Mắt Điên để đối phó với cái thứ xảo nguyệt này trước khi chúng ta thả nó ra – mọi người đã biết về mẹ tôi rồi đấy, có thể là cái thứ này còn tệ hơn.”

“Vâng, anh đúng đấy, Sirius” bà Weasley nói.

Cả hai người nói chuyện với nhau bằng một giọng nói nhẹ nhàng, giữ kẽ khiến cho Harry thấy rằng chưa có ai trong bọn họ quên đi về chuyện cãi vả tối hôm qua.

Một tiếng chuông lớn vang lên từ dưới cầu thang, tiếp theo ngay bởi những tiếng thét và kêu khóc chói tai giống như những tiếng đã vang lên vào đêm trước khi mà Tonks làm đổ cái tấm bình phong.

“Tôi đã nói họ không được rung chuông rồi mà!” Sirius nói một cách bực bội, lao ra khỏi phòng. Mọi người nghe thấy ông thành thịch lao xuống cầu thang khi mà những tiếng kêu của bà Black một lần nữa vọng vọng khắp ngôi nhà.

“Tên ô nhục, tên mất danh dự, tên bẩn thỉu dơ dáy, tên phản bội từ trong máu, đứa con bẩn thỉu,”

“Đóng cửa lại đi, Harry,” bà Weasley nói.

Harry cố kéo dài thời gian càng lâu càng tốt để đóng cửa phòng khách, nó muốn nghe xem cái gì đang diễn ra phía dưới. Sirius rõ ràng đã kéo được tấm màn che bức chân dung của mẹ ông lại vì bà đã không còn kêu la nữa. Nó nghe thấy Sirius đi xuống tiền sảnh, rồi tiếng ghế sọt soạt ở cửa trước, và rồi một giọng trầm trầm mà nó nhận ra là giọng của Kingsley Shacklebolt vang lên, “Hestia vừa tới phụ tôi, nên bây giờ cô ta đã giữ cái áo khoác của Moody, mặc dù tôi đang muốn đi báo cáo cho cụ Dumbledore...”

Cảm thấy mắt bà Weasley đang phả trên gáy mình, Harry hối tiếc đóng cửa lại và quay về với đội diệt Tiên-nhức-nhối.

Bà Weasley vừa cúi xuống kiểm tra cái trang về phần Tiên-nhức-nhối trong cuốn Hướng dẫn của Gilderoy Lockhart về Thú cưng giữ nhà, đang đặt mở ra trên ghế bành.

“Này, các con, các con cần phải cẩn thận, bởi vì Tiên-nhức-nhối sẽ cắn và rằng nó có độc. Má có một chai thuốc giải độc ở đây, nhưng má muốn là sẽ không ai cần đến nó.”

Bà đứng thẳng lên, đi đến trước tấm màn và ra hiệu cho tất cả bước lên.

“Khi má nói một tiếng, bắt đầu phun ngay tức khắc”, bà nói, “Má nghĩ rằng tụi nó sẽ phun Hying về phía chúng ta, nhưng mà trên bình phun nói rằng một luồng phun trúng đích sẽ làm nó tê liệt.”

Bà bước cẩn thận ra khỏi hàng của bọn trẻ đang đứng ngang lò sưởi, và giờ cái bình phun của bà lên.

“Được rồi – phun!”

Vài giây sau, Harry đã có dịp phun khi một con Tiên-nhức-nhối trưởng thành lao vụt ra khỏi chỗ nấp, đôi cánh giống hai cái chày của nó vung vẩy, nó nhe hàm răng nhỏ tí như những cái kim khâu ra, thân hình giống như tiên đồng của nó được bao phủ bởi mái tóc dày đen và bốn mảnh vải nhỏ của nó rung lên vì tức giận. Harry đón nó bằng một luồng thuốc từ Tiên-Nhức-Nhối thẳng vào mặt. Nó cứng đờ lại trong không khí và rơi xuống trên tấm thảm sồn vệt bên dưới, với một tiếng kêu ngạc nhiên “thunk”. Harry nhặt nó lên và ném vào xô.

“Fred, con làm gì thế?” bà Weasley la lên. “Phun thuốc ngay và ném nó đi ngay!”

Harry nhìn quanh. Fred đang giữ một con Tiên-nhức-nhối đang điên cuồng dấy dựa giữa ngón trỏ và ngón cái của nó.

“V-vâng,” Fred vui vẻ nói, nhanh nhẹn phun thuốc lên mặt con Tiên-nhức-nhối khiến nó bất tỉnh, nhưng khi bà Weasley vừa quay lưng đi thì cu cậu bỏ tọt ngay nó vào túi với một cái nháy mắt.

“Bọn anh muốn thí nghiệm chất độc của con Tiên-nhức-nhối với cái món Skiving Snackboxe của bọn anh,” George nói thì thầm với Harry.

Khéo léo phun thuốc lên hai con Tiên-nhức-nhối cùng một lúc khi chúng lao thẳng đến mũi mình, Harry bước lại gần George và thì thầm nơi khoé miệng “Skiving Snackboxe là cái gì vậy?”

“Một loại mứt gây bệnh,” George thì thầm, cẩn thận trông chừng lưng bà Weasley. “Không phải bệnh nguy hiểm ngặt nghèo, mà chỉ đủ bệnh để khỏi phải tới lớp nếu muốn. Fred và anh vừa chế ra nó hồi hè. Nó là một mẩu có hai nửa có màu khác nhau. Nếu bạn ăn phần nửa vàng của Puking Pastilles, bạn sẽ bắt đầu nôn ra. Ngay khi bạn ra khỏi cấp tốc đưa ra khỏi lớp để đến bệnh viện, bạn nuốt nửa tím còn lại –”

“- nó sẽ phục hồi toàn bộ sức lực của bạn, cho phép bạn tiếp tục theo đuổi các công việc nhàn rỗi tùy thích trong khoảng một giờ thay vì phải dăng hiến một giờ đó cho sự buồn tẻ chả lợi lộc gì trong lớp.” đó là mẫu quảng cáo của bọn anh, Fred thì thầm, người đang lách ra khỏi tầm nhìn của bà Weasley và đang quét thêm vài con Tiên-nhức-nhối bị phun thuốc nằm đờ trên nền nhà vào túi của nó. “Nhưng cần phải làm thêm một số việc nữa. Vào lúc này thì những người thử nghiệm của bọn anh đã gặp chút rắc rối khi phải ngừng cơn nôn mửa đủ lâu để nuốt nửa tím kia vào.”

“Những người thử nghiệm à?”

“Là bọn anh chứ ai” Fred nó. “Bọn anh thay phiên nhau làm nó. George đã làm Fainting Fancies, và bọn anh thay phiên nhau thử Nosebleed Nougat –”

“Mẹ cứ nghĩ là bọn anh đang nện nhau,” George nói.

“Cái xưởng quây vẫn còn chứ mấy anh?” Harry thì thầm, giả vờ như đang điều chỉnh vòi phun trên cái bình phun của nó.

“Ờ, bọn anh chưa có cơ hội để đặt bản doanh cho nó,” Fred nói, hạ giọng thậm chí còn thấp hơn trước khi mà bà Weasley dùng khăn choàng lau trước khi tiếp tục công việc “Cho nên bọn anh vẫn tiếp tục dịch vụ đặt hàng qua thư vào lúc này. Bọn anh vừa đặt quảng cáo trên tờ Tiên Tri Hàng Ngày vào tuần rồi.”

“Tất cả nhờ vào em đó, cậu em,” George nói. “Nhưng đừng lo... mẹ không biết tí gì đâu. Mẹ không đọc tờ Tiên Tri Hàng Ngày bao giờ bởi vì nó toàn tán láo về em và cụ Dumbledore.”

Harry toét miệng cười. Nó đã bắt anh em sinh đôi nhà Weasley phải nhận một ngàn Galleon tiền thưởng khi nó thắng cuộc thi Tam Pháp Thuật để giúp họ đạt thành tâm nguyện mở một xưởng quây, nhưng nó còn vui mừng hơn khi biết sự đóng góp của nó cho việc xúc tiến kế hoạch của họ vẫn còn được che giấu với bà Weasley. Bà không nghĩ rằng việc mở một xưởng quây là một nghề nghiệp thích hợp cho hai cậu con của bà.

Việc khử Tiên-nhức-nhối cho những tấm màn kéo dài gần hết buổi sáng. Đã quá trưa khi bà Weasley cuối cùng cũng giở tấm khăn bảo vệ ra, ngồi vào một cái ghế bành nhún có tay và la hoảng lên với một tiếng hét khiếp đảm vì bà vừa ngồi vào túi đầy chuột chết. Tấm màn không còn kêu vù vù nữa, chúng đã chịu treo một cách ủ rũ và éo lá sau cuộc tấn công bằng thuốc phun. Dưới chân chúng là những con Tiên-nhức-nhối nằm bất tỉnh nằm đầy xô, ngoài ra còn thêm một chén những cái trứng đen của chúng, là những thứ mà con Crookshanks đang khụt khịt đánh hơi, còn Fred và George đang ném tới những cái nhìn thèm muốn.

“Mẹ nghĩ là chúng ta sẽ lo những thứ này sau bữa trưa.” Bà Weasley chỉ về phía những cái tủ kính đang đứng hai bên lò sưởi. Chúng chứa đầy nghẹt nghẹt những vật dụng kỳ lạ: một bộ sưu tập dao găm và vuốt, một cuộn da rắn, một số những cái hộp bạc mờ xỉn khắc bằng những ngôn ngữ gì đó mà Harry không thể đọc được, và đáng ghê hơn hết là một cái chai pha lê chạm trổ công phu với một cái nút ngọc mắt mèo chặn trên, chứa đầy một chất mà Harry đoán chừng là máu.

Tiếng chuông cửa lại vang rền. Ai nấy đều liếc nhìn bà Weasley.

“Ờ yên đấy,” bà cứng rắn nói, vờ lấy cái túi chuột khi bài diễn văn của bà Black bắt đầu vang lên trở lại ở phía dưới. “Má sẽ mang sandwich lên.”

Bà rời khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại. Ngay tức khắc, cả đám lao ngay ra cửa sổ và nhìn xuống bậc cửa. Họ có thể thấy đỉnh của một cái đầu hung hung rồi bù và một dãy các cái vạc đang lắc lư mất thăng bằng.

“Mundungus!” Hermione nói. “Ông ta mang cái đồng vạc đó đến đây làm chi nhỉ?”

“Để có thể kiểm chỗ bán nào chịu giữ nó,” Harry nói, “Chẳng phải là ông ta đã làm điều đó trong cái đêm phải bám đuôi mình sao? Đi tìm mua những cái vạc khôn ngoan?”

“Đúng vậy, em đúng đấy!” Fred nói, khi cửa trước mở ra, Mundungus ráng sức nhấc những cái vạc lên đi vào và biến mất khỏi tầm nhìn. “Ờ, mẹ sẽ không thích vậy đâu...”

Nó và George băng tới cửa và đứng sát vào, cố nghe. Bà Black đã ngừng la hét.

“Mundungus đang nói chuyện với chú Sirius và Kingsley,” Fred thì thầm, mày nó nhú lại trong cổ găng tập trung. “Không thể nghe rõ lắm... mọi người nghĩ là bọn ta có nên mạo hiểm dùng Những Cái Tai Nổi Dài không?”

“Có thể nó đáng giá đó,” George nói, “Tôi có thể lén lên lầu và lấy một cặp-”

Nhưng chính ngay lúc đó có một tiếng nổ vang lên dưới cầu thang khiến cho Những Cái Tai Nổi Dài trở nên không cần thiết nữa. Tất cả bọn họ đều có thể nghe rõ những gì mà bà Weasley đang gào thét với âm độ cao nhất mà bà có.

“BỌN TA KHÔNG THỂ TRỞ THÀNH MỘT NƠI LƯU TRỮ ĐỒ ĂN CẤP!”

“Mình thích nghe mẹ la với một người khác,” Fred nói, với một nụ cười mãn nguyện hiện ra trên mặt nó khi nó nhích cửa ra chừng một inch để cho giọng của bà Weasley lọt vào phòng rõ hơn, “Nó là một sự thay đổi hay hay.”

“- HOÀN TOÀN VÔ TRÁCH NHIỆM, NHƯ THỂ LÀ BỌN TA CHƯA ĐỦ CHUYỆN ĐỂ LO NGOÀI VIỆC ÔNG KÉO LÊ NHỮNG CÁI VẠC TRỘM CẤP CỦA ÔNG VÔ NHÀ -”

“Những cái chuyện ngốc nghếch đó đang khiến mẹ lên tới cơn rồi,” George nói, lắc đầu “Cần phải làm mẹ dịu xuống sớm nếu không thì bà sẽ phùng phùng nổi giận và cứ thế mà la hàng giờ liền. Và bà đã phát điên lên với Mundungus thậm chí từ lúc ông ta lén trốn việc lúc được phân công theo em kìa, Harry – và bây giờ thì lại đến lượt mẹ của chú Sirius.”

Giọng của bà Weasley đang lẫn vào những tiếng gào thét và la ó điên cuồng của những bức tranh trên tiền sảnh.

George đóng cửa để át tiếng ồn, nhưng trước khi nó làm thế, một con gia tinh luồn vào phòng.

Ngoài trừ một con chuột bắn thiu được buộc như một cái khối giữa người, con gia tinh gần như hoàn toàn trần trụi. Nó trông đã rất già. Da nó có vẻ đã quá lớn với cơ thể, và cho dù nó hơi sọc như tất cả những con gia tinh khác, có một mớ lông trắng mọc ra khỏi những cái tai lớn trông như tai dơi của nó. Mắt nó vẫn máu giữa một màu xám sũng nước và cái mũi thịt của nó rất to, nhìn như một cái mõm.

Con gia tinh hoàn toàn chẳng chú ý gì đến Harry và những người còn lại. Làm như thể chẳng hề thấy họ, nó gù lưng lê bước, chậm chạp và lì lợm, hướng về góc xa của căn phòng, vừa đi vừa khẽ lăm bầm bằng một giọng khàn khàn sâu lắng như một con ếch ương.

“... có vẻ như đang chống lại sự bòn rút và tội ác, nhưng bà chẳng hơn gì, kẻ phản bội dùng dòng máu dơ dáy cùng với những đứa trẻ hỗn xược của bà đang làm đảo lộn căn nhà của bà chủ tôi, ôi, bà chủ tội nghiệp của tôi, nếu bà ấy biết, nếu bà ấy biết bọn bắn thiu đã

vào nhà bà, thì bà sẽ nói gì với Kreacher già này đây, ôi, xấu hổ quá, bọn Máu Bùn và bọn người sói, lũ phản bội và trộm cướp, Kreacher già khốn khổ, hẳn có thể làm được gì...”

“Xin chào, Kreacher,” Fred la thật lớn, đóng mạnh cửa lại.

“Kreacher không thấy người chủ trẻ nữa,” hẳn nó, quay lại và cúi chào Fred. Vẫn nhìn xuống thảm, hẳn thêm vào, rõ từng tiếng một, “Nó là một đứa trẻ hỗn xược hư hỏng với dòng máu phản bội.”

“Xin lỗi?” George nói. “Tôi không hiểu lắm.”

“Kreacher chả nói gì đâu,” con gia tinh nói, với cái cúi chào thứ hai hướng về phía George, thêm vào khế khàng, “Và có hai đứa sinh đôi, chúng là hai con thú hoang.”

Harry không biết là có nên phá lên cười hay không. Con gia tinh vẫn đứng thẳng, nhìn họ đầy ác cảm, và hình như tin là họ không thể nghe được, nó tiếp tục lầm bầm.

“... và kia là một kẻ Máu Bùn, đúng lì ra một cách trơ tráo, ôi, nếu bà chủ của tôi biết, ôi, bà sẽ kêu khóc như thế nào, và kia là một thằng bé, Kreacher không biết tên nó. Nó làm gì ở đây? Kreacher không biết...”

“Đây là Harry, Kreacher,” Hermione nói một cách thăm dò. “Harry Potter.”

Đôi mắt trắng bệch của Kreacher mở rộng và nó càng lầm bầm nhanh và giận dữ hơn bao giờ.

“Kẻ Máu Bùn nói với Kreacher như thể con nhỏ đó là bạn của ta, nếu như bà chủ của Kreacher thấy ta có bạn như thế, ôi, bà ấy sẽ nói gì đây –”

“Đừng có gọi cô ta là Máu Bùn nữa!” Ron và Ginny cùng kêu lên, cực kỳ tức giận.

“Không sao đâu” Hermione thì thầm, “Ông ấy không còn tỉnh táo nữa, ông ấy không biết cái mà ông đang-”

“Đừng tự phỉnh mình thế, Hermione, hẳn biết rõ hẳn đang nói cái gì đó,” Fred nói, nhìn Kreacher với vẻ ác cảm ra mặt.

Kreacher vẫn lầm bầm, mắt nhìn Harry

“Điều đó là đúng ư? Chẳng lẽ lại là Harry Potter? Kreacher có thể thấy vết sẹo, vậy hẳn là đúng rồi, đây chính là cậu bé đã ngăn chặn được Chúa Tể Hắc Ám, Kreacher tự hỏi cậu làm điều đó như thế nào-”

“Cả bọn tôi cũng không,” Fred nói.

“Dù sao thì ông muốn gì chứ?” George nói.

Đôi mắt to tướng của Kreacher liếc sang George.

“Kreacher đang lau nhà,” nó lảng tránh.

“Một câu chuyện vui đấy,” một giọng nói vang lên phía sau Harry.

Sirius vừa quay lại phòng; ông đang trừng trừng nhìn con gia tinh từ cửa. Tiếng động trong tiền sảnh đã dịu đi, có thể là bà Weasley và ông Mundungus đang lôi cuộc cãi nhau của họ xuống dưới bếp.

Với sự có mặt của Sirius, Kreacher vội vội vàng vàng cúi chào một cách lễ phép đáng ngạc nhiên đến nỗi cái mũi bẹt dạng mõm của hắn chạm gần sàn.

“Đứng thẳng lên,” Sirius nóng nảy nói, “Nào, bây giờ thì ông muốn gì?”

“Kreacher đang lau nhà,” con gia tinh lặp lại, “Kreacher sống để phục vụ Ngôi Nhà Quý Phái của dòng họ Black.”

“Và khiến cho nó càng đen thui (blacker - đây là một cách chơi chữ, vì bản thân dòng họ Black nghĩa là đen) mỗi ngày, nó dơ bẩn đến phát khiếp,” Sirius nói.

“Ông chủ luôn thích những trò đùa nho nhỏ của ông,” Kreacher nói, lại cúi chào, và lại hạ thấp giọng, “Ông chủ là một con heo kẻ bẩn thỉu vô ơn đã làm tan nát trái tim của mẹ ông -”

“Mẹ ta không có tim, Kreacher” Sirius quát “Bà ta đã tự khiến mình sống trong một lòng hận thù sâu đậm.”

Kreacher lại cúi đầu khi hắn nói tiếp.

“Ông chủ nói sao cũng được ạ,” và hắn thì thầm giận dữ, “Ông chủ không đáng để chùi giày cho mẹ ông ấy, ôi, bà chủ đáng thương của tôi, bà sẽ nói gì khi thấy Kreacher phục vụ hắn, bà đã ghét hắn như thế nào, hắn đã khiến bà thất vọng như thế nào-”

“Tôi đang hỏi ông là ông đang muốn gì” Sirius lạnh lùng nói, “Mỗi lần mà ông giả vờ như đang lau nhà, ông lại hót lẻo đủ thứ chuyện vô phòng chúng tôi mà chúng tôi không thể dứt nó đi được.”

“Kreacher không bao giờ di chuyển thứ gì khỏi vị trí của chúng trong nhà của chủ nhân,” con gia tinh nói, và thì thầm rất nhanh, “Bà chủ sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho Kreacher nếu tấm thảm được giữ xuống, nó đã ở với gia đình được bảy thế kỷ rồi, Kreacher phải gìn giữ nó, Kreacher không thể để chủ nhân và những kẻ có máu phản bội và đám con nít hỗn xược huỷ hoại nó -”

“Ta nghĩ là nó có thể thế lắm,” Sirius nói, ném một cái nhìn khinh miệt lên bức tường đối diện. “Bà hắn đã đặt một Bùa Dính chặt Vĩnh Viễn trên lưng nó, ta không nghi ngờ gì chuyện này, nhưng ta sẽ dứt nó ra nếu ta thật sự muốn. Bây giờ thì đi đi, Kreacher.”

Có vẻ như Kreacher không dám trực tiếp bất tuân; dù sao thì cái nhìn hắn ném sang cho Sirius khi hắn lê bước đi chất đầy những sự thù ghét sâu đậm nhất và hắn lầm bầm bầm suốt trên đường ra khỏi phòng.

“-Trở về từ Azkaban để ra lệnh này lệnh nọ cho Kreacher, ôi, bà chủ tội nghiệp của tôi, bà sẽ nói gì nếu bà thấy nhà mình như hiện nay, những đồ cặn bã đang sống trong đó, châu báu của bà bị vung vãi, bà đã thề rằng hắn không phải là con trai của bà và hắn đã trở về, họ nói rằng hắn còn là một tên giết người-”

“Cứ lái nhái đi và ta sẽ là một tên giết người thật đấy!” Sirius cáu tiết la lên khi ông đóng sầm cửa sau lưng con gia tinh.

“Chú Sirius ơi, ông ấy không đủ minh mẫn trong đầu đâu,” Hermione cầu khẩn, “Cháu không nghĩ là ông ấy biết chúng ta có thể nghe thấy ông ấy nói.”

“Ông ta ở một mình đủ lâu rồi,” Sirius nói, “Nhận đủ thứ mệnh lệnh điên khùng từ bức tranh của mẹ chú và tự nói chuyện với mình, nhưng ông ta luôn luôn hơi điên điên-”

“Nếu được thì chú trả tự do cho ông ấy đi,” Hermione nói, đầy hy vọng, “Có thể là - ”

“Không thể để ông ta tự do được, ông ta biết quá nhiều về Đội quân rồi,” Sirius lạnh lùng nói, “Và dù sao, cú sốc đó sẽ giết ông ta. Cháu thử đề nghị ông ta rằng ông ta nên rời khỏi nhà mà xem, xem ông ta phản ứng như thế nào.”

Sirius băng ngang phòng đến tắm tắm mà Kreacher vừa cố bảo vệ để nó vẫn được trên tường. Harry và những người khác đi theo.

Tắm tắm nhìn vô cùng cũ kỹ; nó đã bạc mảy nhìn như thể bọn Tiên-nhức-nhối đã gặm mòn nó. Tuy nhiên, những đường chỉ vàng vẫn được thêu trên đó vẫn còn đủ sáng để cho họ thấy một cây phả hệ đang lặn ngược về (như Harry có thể biết) thời Trung Cổ. Những chữ lớn nhất trên đỉnh tắm tắm treo nói rằng:

“Ngôi nhà Quý Phái và Cổ Xưa nhất của dòng họ Black Muôn đời thuần chủng”

“Tên chú không có ở đây!” Harry nói, sau khi cẩn thận rà xuống phần đáy của cây phả hệ.

“Tên chú từng có ở đây,” Sirius nói, chỉ vào một lỗ thủng cháy than nhỏ, tròn, trên tấm, giống như một vết thuốc lá. “Người mẹ già dịu dàng của chú đã đốt nó sau khi chú chạy khỏi nhà – Kreacher hẳn sẽ thích lắm bầm chuyện này trong họng hẳn lắm.”

“Chú chạy khỏi nhà?”

“Khi chú được mười sáu,” Sirius nói “Khi chú đã đủ lớn.”

“Chú đi đâu?” Harry hỏi, nhìn ông chăm chăm.

“Về chỗ ba của con,” Sirius nói, “Ông bà của con rất vui về chuyện này; họ đã nuôi ta như là đứa con trai thứ hai.Ừ, chú đã luôn về nhà ba của con những kỳ nghỉ hè, và khi ba đủ mười bảy tuổi chú đã có chỗ ở riêng. Người chú Alphard của chú có cho chú một khoản tiền, ông ấy cũng bị đuổi khỏi đây, đó có thể là vì chuyện này- dù sao thì sau đó chú cũng tự lo cho mình. Cho dù chú luôn luôn được đón tiếp tại nhà ông bà Potter vào những buổi trưa chủ nhật.”

“Nhưng... vì sao mà chú...?”

“Bỏ đi?” Sirius mỉm cười man dại và xỏ những ngón tay của ông qua mái tóc dài rối bù. “Bởi vì chú căm ghét mọi thứ của họ: ba mẹ của chú, với cái tính gần về dòng máu thuần chủng của họ, luôn cho rằng dòng họ Black là dòng dõi hoàng gia... ông em điên khùng của chú, mềm yếu tin vào họ... ông ta kìa.

Sirius dí mạnh ngón tay vào phía cuối của cây phả hệ, tại cái tên “Regulus Black.” Ngày chết (khoảng mười lăm năm trước) tiếp theo ngay ngày sinh.

“Ông ấy trẻ hơn chú,” Sirius nói, “Và là một đứa con tốt hơn nhiều, theo như những gì chú thường xuyên được nhắc đi nhắc lại.”

“Nhưng ông ấy chết rồi,” Harry nói.

“Ừ,” Sirius nói “Tên ngu xuẩn... nó đã gia nhập hội Tử Thần Thực Tử.”

“Chú đùa à!”

“Xem nào, Harry, chẳng lẽ con không thấy đủ chuyện trong nhà này nói cho con biết gia đình của ba thuộc loại phù thủy gì sao?” Sirius bực mình.

“Vây – vậy ba mẹ chú cũng là Tử Thần Thực Tử luôn sao chú?”

“Không, không, hãy tin rằng bọn họ nghĩ là Voldemort đúng về việc những giống nòi phù thủy thuần chủng, quét sạch những ai có nguồn gốc Muggle và để cho những người thuần chủng lãnh đạo. Họ không cô độc, ngược lại, họ có khá nhiều người, cho đến khi Voldemort lộ bộ mặt thật, tỏ ra rằng hắn đã đúng về mọi chuyện... dù sao thì họ đã chùn chân khi họ thấy rằng hắn ta đang chuẩn bị thâm tóm quyền lực. Nhưng chú tin chắc ba mẹ của chú ban đầu đã nghĩ rằng Regulus là một anh hùng trẻ tuổi khi gia nhập phe hắn.”

“Ông ấy bị giết bởi một Thần Sáng à?” Harry hỏi ướm.

“Ồ, không,” Sirius nói, “Nó bị Voldemort giết. Hoặc là theo lệnh của Voldemort, đại loại thế; chú nghi không biết Regulus đủ quan trọng để Voldemort đích thân ra tay giết hay không. Theo những gì chú tìm hiểu sau khi nó chết, thì nó đã đi quá xa, nó sợ hãi trước những gì nó được yêu cầu và muốn rút lui. Thế đấy, đừng có nghĩ đến việc rút lui với Voldemort. Hoặc là phục vụ trọn đời, hoặc là cái chết.”

“Bữa trưa,” giọng bà Weasley vang lên.

Bà đang đưa cây đuũa thần ra trước bà, điều khiển một cái khay lớn đầy sandwich và bánh ngọt ở đỉnh đầu của nó. Mặt bà vẫn đỏ bừng bừng và trông rất giận dữ. Những người khác đi theo theo bà, hăm hở để ăn, nhưng Harry vẫn ở lại bên Sirius, đang cúi sát tấm thảm.

“Chú đã không nhìn vào nó hàng năm rồi. Đây là Phineas Nigellus, người ông vĩ-vĩ-đại của chú, thấy không?... người hiệu trưởng ít tiếng tăm nhất mà Hogwarts đã từng có... và Araminta Mehflua... anh em họ với mẹ của ba... người đã cố vận động một dự luật ở Bộ để việc săn lùng Muggle là hợp lệ... và bà dì Elladora yêu quý... bà ta bắt đầu cái truyền thống cắt đầu gia tinh khi chúng về già để treo lên khay trà của gia đình... tất nhiên, khi mà gia đình sản sinh ra ai đó chỉ có một nửa dòng máu cao quý thì họ không công nhận thành viên đó. Chú không thấy Tonks ở đây. Có thể đó là lý do Kreacher không tuân lệnh cô ấy. Nó đứng ra phải tuân theo lệnh của bất kỳ ai trong gia đình.”

“Chú và chị Tonks là bà con?” Harry hỏi, ngạc nhiên.

“Ồ, phải, người mẹ Andromeda của cô ta là chị em họ thân thiết với chú,” Sirius nói, nhìn kỹ tấm thảm. “Không, tên Andromeda cũng không có ở đây, nhìn này-”

Ông chỉ vờ một lỗ tròn nhỏ khác được tạo ra giữa hai cái tên, Bellatrix và Narcissa.

“Chị em của Andromeda vẫn còn đây vì họ đã yêu và cưới những người thuần chủng cao quý, nhưng Andromeda đã cưới một người sinh ra ở thế giới Muggle, Ted Tonks, cho nên-“

Sirius vung vẩy trước tấm thảm với chiếc đĩa và cười gằn. Harry, tuy nhiên, không cười, nó đang bắt đầu chăm chú nhìn vào những cái tên bên phải cái vết thủng ngay tên của Andromeda. Một đường chỉ đôi bằng vàng nối cái tên Narcissa Black với Lucius Malfoy và một đường vàng dọc xoắn từ tên họ dẫn đến tên Draco.

“Chú có bà con với nhà Malfoy!”

“Những gia đình thuần chủng rất có nhiều quan hệ chồng chéo,” Sirius nói, “Khi mà chỉ cho con trai và con gái cưới những người thuần chủng thì sự lựa chọn trở nên rất hạn chế; và rất chúng ta rất khó thoát ra cái lưới đó. Molly và ba là chị em họ qua cuộc hôn nhân của bà, Arthur thì giống giống như ông anh họ của chú nếu không có đám cưới đó. Nhưng ngẫm những cái tên này chả có tích sự gì – nếu như có một gia đình nào đó toàn là những kẻ phản bội dòng máu thì đó là nhà Weasley.”

Nhưng Harry đang nhìn cái tên bên trái cái lỗ ứng với tên Andromeda: Bellatrix Black, được nối bằng hai vạch vàng đến cái tên Rodolphus Lestrangle.

“Lestrangle...” Harry la lớn lên. Cái tên này đã khuấy trộn tâm trí của nó; nó biết cái tên này đâu đó rồi, nhưng vào lúc này nó không thể nghĩ ra được, cho dù cái tên này mang đến cho nó một ghê rợn kỳ lạ trong tâm tưởng.

“Họ đang ở trong Azkaban,” Sirius nói ngắn.

Harry nhìn ông tò mò.

“Bellatrix và chồng bà Rodolphus cùng bọn với Barty Crouch con,” Sirius nói, với cùng một giọng cộc cằn, “Anh của Rodolphus là Rabastan cũng tham gia với họ,”

Thế là Harry nhớ ra. Nó đã thấy Bellatrix Lestrangle trong cái Pensieve của cụ Dumbledore; cái thiết bị kỳ lạ để lưu trữ suy nghĩ và ký ức: một người phụ nữ cao bệch đen với đôi mắt có hàng lông mi dày, người đang đứng trước phiên tòa và thú nhận là về sự hợp tác của bà với Chúa Tể Voldemort, về sự kiêu hãnh của bà vì đã cố gắng tìm kiếm hắc sau khi hắc sụp đổ và về niềm tin của rằng sẽ có một ngày bà sẽ nhận được phần thưởng về sự trung thành của bà.

“Chú chưa bao giờ nói bà ta là...”

“Chẳng lẽ việc bà ấy là chị em họ với chú lại thành vấn đề sao?” Sirius cắt ngang. “Chú đã xác định rằng, đây không phải là gia đình của ba. Bà ta hẳn nhiên không phải là gia đình của chú. Chú đã chẳng gặp bà ta từ khi bằng tuổi con, trừ khi tính luôn cái chuyện thoáng gặp khi bà ta vào Azkaban. Chẳng lẽ con nghĩ là chú tự hào vì có quan hệ với bà ta hay sao?”

“Xin lỗi” Harry nói nhanh, “Con không định nói thế – Con chỉ ngạc nhiên, thế thôi –“

“Không sao đâu, con khỏi xin lỗi,” Sirius lầm bầm. Ông quay đi khỏi tấm thảm, tay đút sâu vào túi quần. “Chú không thích trở lại đây,” ông nói, nhìn ngang phòng khách. “Chú không bao giờ nghĩ là mình lại lọt trở vào đây lần nữa.”

Harry hiểu cả. Nó biết cha đỡ đầu nó nghĩ gì, khi mà nó đã lớn lên và nghĩ rằng nó đã xa hẳn khỏi nơi đó vĩnh viễn, rồi phải quay về và sống tại căn nhà số bốn, đường Privet.

“Tất nhiên là nó thích hợp cho một Tổng hành dinh,” Sirius nói, “Ba của chú đã đặt một hệ thống an ninh để đo lường tính chất phù thủy trên nó khi ông ấy sống ở đây. Nó không thể nhìn thấy, do đó những người Muggle không thể đến và gọi cửa – nếu như họ chột muốn thế - và bây giờ cụ Dumbledore đặt thêm hệ thống bảo vệ của cụ. Con khó mà tìm thấy một ngôi nhà an toàn hơn ở bất kỳ đâu. Cụ Dumbledore là Người Giữ Bí Mật của Đội quân, con biết đấy – không ai có thể tìm thấy Tổng hành dinh trừ phi ông đích thân nói với họ nó ở đâu - tờ giấy mà Moody đã đưa cho con tối qua là từ cụ Dumbledore ...” Sirius phá lên cười một tràng cười vang ngán “Nếu như ba mẹ của chú mà thấy được căn nhà của họ đã được dùng để làm gì lúc này... ờ, cái bức tranh mẹ của chú hẳn đã cho con biết vài chuyện rồi

Ông cau mặt lại một thoáng, rồi thở dài.

“Chú sẽ không tiếc gì nếu mình có thể thỉnh thoảng đi ra ngoài và làm được điều gì đó có ích. Chú đã yêu cầu cụ Dumbledore để được hộ tống con đến phiên toà của con - dĩ nhiên chú là Snuffles, và rõ là ba có thể biện hộ cho con, con nghĩ sao?”

Harry cảm thấy như dạ dày nó lún sâu vào tấm thảm đầy bụi kia. Nó đã không nghĩ về phiên toà kể từ bữa ăn tối hôm trước, trong niềm phấn khích được trở về với những người mà nó yêu mến nhất, để được nghe những chuyện đang diễn ra, nó hoàn toàn biến khỏi tâm tưởng của nó. Tuy nhiên, với những lời của Sirius, cái cảm giác sợ hãi lại trở về với nó. Nó nhìn sang Hermione và nhà Weasley, đang ních đầy bánh sandwich, và nghĩ đến việc họ sẽ trở về Hogwarts mà không có nó.

“Đừng lo,” Sirius nói. Harry nhìn lên và nhận ra Sirius đang quan sát nó. “Chú tin chắc là họ sẽ miễn án cho con, thật sự có một khoản trong Bộ Luật Bí Mật Quốc Tế cho phép dùng ma thuật để bảo vệ cuộc sống.”

“Nhưng nếu họ trục xuất con,” Harry lặng lẽ nói, “thì con có thể trở về đây và sống với chú không?”

Sirius mỉm cười buồn rầu.

“Chúng ta sẽ tính tiếp.”

“Con sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều nếu được nghe rằng con không phải trở về nhà Dursley,” Harry nài ông.

“Họ sẽ phiên đầy nếu con chọn nơi đó,” Sirius u ám nói.

“Nhanh lên, hai người, nếu không là hết thức ăn đấy,” bà Weasley gọi.

Sirius buông ra một cái thở dài thườn thượt khác, ném một cái nhìn u ám lên tấm thảm, rồi ông và Harry quay lại để nhập bọn với mọi người.

Harry cố gắng để không nghĩ về phiên toà khi họ dọn dẹp những cái tủ kính vào buổi chiều. May cho nó, đó là một công việc yêu cầu phải khá tập trung, khi mà có nhiều vật thể có vẻ như rất bất đắc dĩ phải rời khỏi cái kệ đầy bụi của chúng. Sirius nhận được một vết cắn đau đینگ từ cái hộp đựng thuốc lá bằng bạc vào tay, khi ông nâng một cái vỏ cứng giống như một cái bao tay xù xì nâu lên.

“Không sao,” ông nói, kiểm tra lại cánh tay với vẻ thích thú trước khi vẩy nhẹ cây đũa thần và phục hồi làn da của nó lại như cũ, “hẳn là phải có bột Wartcap trong đây.”

Ông ném cái hộp vào bao trong nơi họ dùng để chứa những thứ trong tủ kính; giây lát sau Harry thấy George cẩn thận quần tay trong một tấm vải rồi chuyển cái hộp vào cái túi đã đầy Tiên-nhức-nhối của nó.

Họ tìm thấy những nhạc khí bằng bạc có vẻ ngoài bất tri, cái gì đó giống như một cặp nhíp nhùi chân, nó quặp lấy tay Harry như một con nhện khi cậu bé nhặt nó lên; và cố gắng xuyên vào da Harry. Sirius tóm lấy nó và nghiền nát nó với một cuốn sách dày cùi có tiêu đề Sự Cao Quý Tự Nhiên: Một Bảng Phả Hệ Phù Thuỷ. Có một cái hộp nhạc đang kêu những âm điệu leng keng uể oải rầu rĩ đầy đau thương, khiến cho mọi người tự dưng cảm thấy trở nên yếu ớt uể oải và buồn ngủ, cho đến khi Ginny sáng ý đóng sập cái hộp đó lại; rồi một cái mề đay nặng chình chịch mà chẳng ai trong số họ mở nổi, một số các con ấn cổ; và một trong một cái hộp đầy bụi là một Huân Chương Merlin hạng Nhất, được tặng cho ông của Sirius vì những đóng góp cho Bộ.

“Điều này có nghĩa là ông ấy đã cho họ hàng đồng vàng,” Sirius nói với vẻ khinh bỉ, và quẳng cái huân chương vào bao rác.

Nhiều lần Kreacher lén vào phòng, cố gắng giấu một vài thứ dưới cái khố của hắn, làm bầm những câu nguyên rửa kinh khiếp mỗi lần họ bắt được hắn đang làm thế. Khi mà Sirius giật mạnh cái nhẫn vàng to tướng có dấu gia huy của dòng họ Black ra khỏi nắm tay siết chặt của hắn, Kreacher thật sự ứa ra những giọt lệ căm hờn và sụt sùi lao ra khỏi phòng, réo gọi Sirius bằng những cái tên mà Harry chưa hề nghe.

“Cái này là của cha tôi,” Sirius nói, ném cái nhẫn vào bao, “Kreacher không muốn phụng sự cha tôi nhiệt thành như với mẹ tôi, nhưng tôi vẫn bắt gặp hắn vuốt ve hai cái quần cũ của cha tôi vào tuần trước.”

Bà Weasley bắt họ làm quần quật suốt mấy ngày sau đó. Mất hết ba ngày để khử nhiễm cho căn phòng khách. Cuối cùng, chỉ còn một thứ chưa được quan tâm đến là tấm thảm chứa cây gia phả của dòng họ Black, đã kháng cự lại được mọi cố gắng của họ để giật nó ra khỏi tường, và cái bàn viết kọt kẹt. Moody vẫn chưa trở lại Tổng hành dinh, nên họ vẫn không chắc được là cái gì bên trong ấy.

Họ bèn chuyển từ phòng khách xuống phòng ăn và tìm thấy trên sàn nhà những con nhện to như những cái đĩa đang bò lổm ngổm trong chạn chén (Ron cuống cuống lao ra khỏi phòng để đi pha trà và mất biệt luôn không trở lại trong khoảng một tiếng rưỡi sau). Những món đồ sứ có dấu gia huy và đề từ của dòng họ Black, được Sirius ném thẳng cánh vào bao rác, chung số phận với những món này là tập những bức ảnh cũ trong những khung ảnh bạc

mờ xỉn, tất cả những hình người trong ảnh kêu ré lên khi những tấm kính bao quanh chúng vỡ vụn ra.

Snape có thể nói công việc của họ là “lau dọn”, nhưng với Harry thì họ thật sự tiến hành một cuộc chiến trong nhà, được đẩy lên thành một trận chiến vất vả với sự trợ giúp và quây phá của Kreacher. Con gia tinh xuất hiện tại tất cả những nơi mà họ đang tụ tập, những tiếng lầm bầm của hắn ngày càng trở nên đầy tính nhục mạ khi hắn cố gắng lấy bất kỳ thứ gì có thể ra khỏi cái túi rác. Sirius đã dọa là sẽ cho hắn quần áo, nhưng hắn đã sùt sùi nhìn ông và nói “Ông chủ cứ làm những gì ông chủ muốn,” trước khi quay đi và lăm bầm thật lớn, “Nhưng mà ông chủ sẽ không thả Kreacher đi đâu, không, bởi vì Kreacher biết tất cả những gì họ muốn làm, ôi, vâng, ông ta đang chống lại Chúa Tể Hắc Ám, vâng, với cái lũ Máu Bùn và lũ phản bội và lũ khốn nạn ấy...”

Đến lúc đó thì Sirius, mặc kệ những lời phản đối của Hermione, nắm lấy Kreacher từ phía sau cái khố của hắn và ném luôn hắn ra khỏi phòng.

Chuông cửa reo nhiều lần trong ngày, mỗi lần như vậy là mẹ của Sirius lại có cơ để bắt đầu gào thét, còn Harry và những đứa trẻ khác thì vội dạt ra mái hiên để nhìn ngắm các vị khách, cho dù chúng chẳng thu nhặt được bao nhiêu với những cái bóng thoáng qua và những mẩu vụn từ các cuộc đối thoại mà chúng có thể nghe lén được, trước khi bà Weasley gọi chúng trở lại công việc. Snape lui lại ngôi nhà nhiều lần hơn cả, cho dù Harry chẳng bao giờ để họ chạm mặt đối mặt; Harry cũng đôi khi thoáng thoáng Giáo sư McGonagal, người dạy môn Biến, nhìn có vẻ rất ngộ trong váy và áo khoác của dân Moogle, và bà trông cũng rất bận rộn và không nán lại. Tuy nhiên, đôi khi những người khách cũng ở lại và giúp đỡ họ. Tonks cũng phụ họ vào một buổi trưa đáng nhớ khi mà họ tìm thấy một con mà cà rồng già hung hăng đang lớn vờn trên toilet tầng trên, và Lupin, người đang ở cùng nhà với Sirius nhưng đã rời đi một thời gian dài để làm một số công chuyện bí mật cho Đội quân, đã giúp họ sửa lại một cái đồng hồ to để đừng có một thói quen kỳ cục là bắn những tia sét mạnh vào những ai đi qua. Mundungus đã lấy lại đôi chút uy tín trong mắt bà Weasley bằng cách cứu Ron ra khỏi một đồng áo choàng tím cổ xưa đang cố bóp cổ nó khi nó định lấy chúng ra khỏi tủ áo.

Mặc dù nó vẫn còn những giấc ngủ tệ hại, vẫn còn những giấc mơ về những hành lang và những cái cửa khoá chặt làm cho vết sẹo của nó đau nhói, Harry đã có thể vui vẻ trở lại lần đầu tiên trong cả mùa hè. Khi nó còn bận rộn thì nó vẫn còn vui, tuy nhiên, khi mà công việc đã bớt, khi mà nó không còn phải đề phòng nữa, khi mà nó nằm kiệt sức trên giường nhìn những bóng đen lơ mờ lướt ngang trần, thì ý nghĩa về cái phiên toà u ám của Bộ lại trở về với nó. Nỗi sợ hãi đâm mạnh vào nó như những cái kim châm khi mà nó tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra cho nó nếu như nó bị trục xuất. Việc đó khủng khiếp đến nỗi nó không dám nói thành lời, thậm chí là với Ron và Hermione, những người mà nó thấy vẫn thường thì thầm với nhau và ném những cái nhìn về phía họ, cũng không đề cập đến phiên toàn theo ý nó. Đôi khi nó không thể ngăn cản được sự tưởng tượng của nó chỉ cho nó thấy những nhân viên lạnh lùng của Bộ đang bẻ gãy cây đuă thần của nó làm đôi và ra lệnh cho nó trở về nhà Dursley... nhưng mà nó sẽ không đi đâu. Nó đã quyết định như thế rồi. Nó sẽ trở về quảng trường Grimmauld và sống với Sirius.

Nó cảm thấy như thể một cục đá đang nằm trong bụng nó khi mà Weasley quay sang nó vào buổi ăn tối trong một ngày thứ Tư và khẽ nói, “Bác đã ủi bộ đồ tốt nhất của cháu để mặc sáng mai, Harry, và tối nay bác cũng muốn cháu gọi đầu. Sự ấn tượng tốt lúc ban đầu sẽ có lợi lắm.”

Ron, Hermione, Fred, George và Ginny đều ngừng nói chuyện và nhìn sang nó. Harry gật đầu và cố ăn miếng sườn của nó, nhưng miệng nó khô khốc và nó không thể nhai nổi.

“Cháu sẽ đến đó như thế nào?” nó hỏi bà Weasley, cố tỏ ra thản nhiên.

“Bác Arthur sẽ dẫn cháu đến chỗ làm cùng với bác ấy,” bà Weasley dịu dàng nói.

Ông Weasley mỉm cười khuyến khích từ bên kia bàn với Harry.

“Cháu có thể đợi trong phòng bác cho đến khi bắt đầu phiên toà.” ông nói.

Harry nhìn sang Sirius, nhưng trước khi nó có thể đặt câu hỏi, bà Weasley đã trả lời.

“Giáo sư Dumbledore không nghĩ rằng việc anh Sirius đi với cháu là một ý kiến hay, và bác phải nói là bác –“

“- Nghĩ rằng cụ ấy thật là đúng đắn.” Sirius nói qua hàm răng nghiến chặt.

Bà Weasley bĩu môi.

“Cụ Dumbledore nói với mọi người thế à?” Harry hỏi, nhìn chằm chằm Sirius.

“Cụ ấy đến đây tối qua, khi mà cháu đã đi ngủ,” ông Weasley nói.

Sirius đâm chiêu xóc nĩa vào miếng khoai tây. Harry cụp mắt xuống cái đĩa của nó. Ý nghĩ về việc cụ Dumbledore đã có mặt trong ngôi nhà này trong đêm trước khi diễn ra phiên toà mà không hỏi nó cảm thấy thế nào, khi mà hoàn toàn có thể làm như vậy, đã khiến tình hình có vẻ như càng tồi tệ hơn.

CHƯƠNG VII: BỘ PHÁP THUẬT

Harry thức dậy lúc năm giờ rưỡi sáng hôm sau, vội vã và tỉnh táo như thể có ai vừa hét vào tai nó. Vài giây sau nó lại nằm bất động khi mà viễn cảnh của một phiên tòa kỷ luật đã chiếm kín mọi ngõ ngách trong não nó, và để có thể chịu đựng được nó, nó bò ra khỏi giường, đeo kính vào. Bà Weasley đã đặt chiếc quần jean được giặt là cẩn thận và chiếc áo thể thao dưới chân giường nó. Harry xô chúng vào. Bức tranh trống rỗng trên tường cười khẩy.

Ron vẫn đang ngửa thẳng cẳng trên giường, mồm há tướng ra, ngủ say. Nó không hay biết gì khi Harry băng ngang phòng, bước ra cầu thang và nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng nó. Cố không nghĩ đến lần mà nó sẽ gặp Ron sau lần này, khi mà họ có thể không còn là bạn học của nhau dưới mái trường Hogwarts nữa, Harry bước nhẹ nhàng xuống cầu thang, băng qua dây đầu tổ tiên của Kreacher, và đi xuống bếp.

Nó nghĩ rằng sẽ chẳng có ai, nhưng khi vừa đến cửa nó đã nghe những tiếng xào xạc nhẹ bên kia cửa. Nó đẩy cửa và thấy ông bà Weasley, Sirius, Lupin và Tonks đã ngồi sẵn như thể đang đợi nó. Tất cả đều đã thay đồ, trừ bà Weasley, đang mặc một cái áo dài tím. Bà nhồm dậy khi Harry đi vào.

“Bữa sáng,” bà nói khi rút đĩa ra và lao vội về phía lò sưởi.

“X-x-xin chào, Harry,” Tonks ngáp. Vào sáng nay tóc của cô đã đổi sang màu vàng hoe được uốn cong lên. “Ngủ ngon chứ?”

“Vâng” Harry nói.

“Chị đ-đ-đã không ngủ suốt đêm qua,” cô ta nói, với một cái ngáp bất thần khác, “Đến đây ngồi đi...”

Cô ta đẩy một cái ghế ra, làm lật một cái ghế khác khi làm điều này.

“Cháu muốn ăn gì, Harry?” bà Weasley gọi. “Cháo? Bánh nướng? Cá trích muối? Thịt và trứng? Bánh mì nướng?”

“Chỉ- chỉ bánh mì nướng thôi, cảm ơn bác,” Harry nói.

Lupin liếc nhìn Harry, rồi nói với Tonks, “Em đã nói gì với Scrimgeour?”

“Ồ... vâng... thế đấy, chúng ta cần phải cẩn thận, anh ta đã hỏi Kingsley và em những câu hỏi buồn cười lắm...”

Harry cảm thấy rất biết ơn khi nó được bị yêu cầu phải tham gia đối thoại. Tâm trạng nó đang bất an. Bà Weasley đặt vài miếng bánh mì nướng và mút trước mặt nó; nó cố ăn; nhưng giống như là nó đang nhai thảm vậy. Bà Weasley ngồi một bên nó và bắt đầu lảng xảng với cái áo thể thao của nó, gấp lại cái nhãn và vuốt phẳng một nếp nhăn bên vai nó. Nó ước gì bà đừng làm vậy thì hơn.

“... và chắc là em sẽ nói với cụ Dumbledore rằng em sẽ không làm ca đêm vào ngày mai. Em mệt quá,” Tonks chấm dứt, lại ngáp sái cả quai hàm.

“Tôi sẽ làm luôn phần cô,” ông Weasley nói. “Vớ tôi thì không sao. Dù sao thì tôi cũng còn một bản báo cáo phải làm cho xong.”

Ông Weasley không mặc áo choàng phù thủy mà mặc một cái quần vải sọc đôi và một cái áo vét tông đuôi tôm cũ. Ông quay từ Tonks sang Harry.

“Cháu cảm thấy thế nào?”

Harry nhún vai.

“Sẽ xong sớm thôi,” ông Weasley nói lớn. “Khoảng vài giờ thôi, và cháu sẽ trắng án.”

Harry không nói gì.

“Phiên toà diễn ra tại tầng của bác, trong phòng của Amelia Bones. Bà ta là trưởng Cục Thi Hành Luật Phù Thủy, và là người sẽ hỏi cháu.”

“Amelia Bones được lắm, Harry,” Tonks hăm hờ nói. “Chị ấy công bằng lắm, chị ấy sẽ nghe em mà.”

Harry gật đầu, vẫn không thể nghĩ được gì và nói được gì.

“Đừng mất tinh thần,” Sirius nói cộc lốc. “Hãy lịch sự và bám chặt vào các sự kiện.”

Harry lại gật đầu.

“Luật pháp ủng hộ con,” Lupin lặng lẽ nói, “Ngay cả phù thủy vị thành niên cũng được phép dùng ma thuật trong trường hợp nguy hiểm đến tính mạng.”

Có một cái gì đó lành lạnh nhỏ giọt vào sau gáy Harry, khi nó nghĩ ngay là có ai đó vừa dùng phép “Mất ảo tưởng” với nó, đoạn nó nhận ra rằng bà Weasley đang chải tóc cho nó bằng một cái lược ướt. Bà ép mạnh tóc trên đỉnh đầu nó.

“Sau mà nó không chịu nằm ẹp xuống thế này?” bà nói một cách tuyệt vọng.

Harry lắc đầu.

Ông Weasley xem đồng hồ nhìn sang Harry.

“Bác nghĩ là đến lúc chúng ta đi rồi,” ông nói. “Còn sớm, nhưng mà bác nghĩ cháu nên đến Bộ trước và chờ ở đó.”

“Vâng,” Harry nói như máy, buông miếng bánh mì xuống và đứng dậy.

“Em sẽ ổn thôi, Harry,” Tonks nói, vỗ nhẹ lên tay nó.

“Chúc may mắn,” Lupin nói. “Thầy tin chắc là sẽ ổn thôi.”

“Và nếu không như vậy,” Sirius gườm gườm nói, “Chú sẽ gặp Amelia Bones thay cho con..”

Harry mỉm cười yếu ớt. Bà Weasley ôm lấy nó.

“Tất cả chúng ta sẽ bắt chéo tay cầu nguyện cho con.” bà nói.

“Vâng,” Harry nói. “Vâng... gặp lại mọi người sau ạ.”

Nó đi theo ông Weasley lên lầu và đi dọc qua tiền sảnh. Nó có thể nghe tiếng mẹ của Sirius cằn nhằn sau tấm màn. Ông Weasley tháo then cửa và họ bước vào buổi sớm mai lạnh lẽo, xám xịt.

“Bác thường đi bộ đến chỗ làm à?” Harry hỏi ông, khi họ băng nhanh qua quảng trường.

“Không, bác dùng phép độn thổ,” ông Weasley nói, “nhưng rõ ràng là cháu không thể làm vậy, và bác nghĩ là chúng ta sẽ đến đó bằng một phương cách không dùng pháp thuật, nó sẽ tạo ấn tượng hơn, với việc mà cháu bị kết án...”

Ông Weasley dứt tay vào túi áo khoác khi họ bước đi. Harry biết rằng ông đang nắm chặt cây đũa thần của ông. Con đường xiêu nát hoàn toàn vắng vẻ, nhưng khi họ đi đến cái ga điện ngầm ọp ẹp thì họ thấy là nó đã đầy nghẹt những người đi làm bằng vé tháng lúc sáng sớm. Và khi mà thấy mình rất giống những người Muggle đi làm bình thường, thì ông Weasley đã không thể giấu được sự hăm hở.

“Thần tiên thật,” ông thì thầm, chỉ tay về chiếc máy bán vé tự động. “Một sự khéo léo tuyệt vời.”

“Chúng hết hoạt động rồi bác ạ,” Harry nói, chỉ về biển báo.

“Vâng, nhưng thậm chí như thế thì cũng...” ông Weasley nói, nhìn chúng một cách háo hức.

Họ mua vé từ một người bán vé ngái ngủ (Harry đảm nhiệm việc thanh toán, vì ông Weasley không rành lắm về tiền của người Muggle) và năm phút sau họ đã lên một cái tàu điện ngầm đưa họ về trung tâm London. Ông Weasley nhấp nhóm kiểm tra tới lui cái Bản Đồ Tàu Điện Ngầm qua cửa sổ.

“Còn bốn trạm nữa, Harry... bây giờ còn ba... còn hai, Harry...”

Họ đến ga ngay giữa trái tim của London, và ra khỏi ga cùng một đợt sóng người ăn mặc lịch sự xách cặp táp. Họ đi lên thang máy, đi ngang thanh kiểm tra vé (ông Weasley tỏ ra rất khoái chí cái khe nuốt cái vé của ông) và trồi lên một con đường lớn đầy những toà nhà to tướng và rộn rịp giao thông như mắc cửi.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” ông Weasley nói ngờ ngác, và trong một thoáng ngừng đập của tim, Harry nghĩ là họ đã lên sai bến cho dù ông Weasley đã liên tục kiểm tra bản đồ, nhưng một giây sau ông đã nói, “À, vâng... đường này nè, Harry,” và lôi nó xuống con đường bên cạnh.

“Xin lỗi nhé” ông nói, “bác chưa bao giờ đi xe lửa cả và có cảm giác về nó khác với một người Muggle nhiều. Thật ra mà nói, trước đây bác chưa bao giờ đi vào lối đi của hành khách cả.”

Họ càng đi xa, những toà nhà càng nhỏ và kém bề thế đi, cho đến khi họ đến một con đường đầy những văn phòng tiêu tuý, một quán rượu và một thùng tràn nước. Harry tưởng là địa điểm đặt văn phòng của Bộ Pháp Thuật phải là một nơi ấn tượng hơn.

“Đến rồi,” ông Weasley vui vẻ nói, chỉ một cái trạm điện thoại đồ cũ kỹ, đã bị mất nhiều tấm kính và đứng trước một bức tường quần quện dày. “Đi theo bác, Harry.”

Ông ta mở cửa trạm điện thoại.

Harry bước vào trong, tự hỏi xem cái này là cái quái quỷ gì. Ông Weasley luồn vào cạnh Harry và đóng sập cửa lại. Nó chặt cứng; Harry bị kẹt cứng khi cái trạm điện thoại đang di chuyển, các bức tường rung lắc như thể có kẻ phá hoại nào muốn nhổ tung nó đi. Ông Weasley vươn qua khỏi Harry để chụp cái ống nghe.

“Bác Weasley, cháu nghĩ có thể là cái này cũng hư rồi,” Harry nói.

“Không, không, bác chắc là nó còn tốt,” ông Weasley nói, giữ cái ống nghe trên đầu và nhìn bản số. “Xem nào... sáu...” ông quay số, “hai... bốn... một con bốn nữa... và một con hai khác...”

Khi mà vòng quay số trả lại vị trí cũ, một giọng nói phụ nữ lạnh ngắt vang lên từ trạm điện thoại, không phải từ cái ống nghe trên tay ông Weasley, mà lớn và tự nhiên như thể có một người phụ nữ vô hình đang đứng bên cạnh họ.

“Chào mừng đến Bộ Phép Thuật. Xin cho biết tên và nghề nghiệp.”

“Ờ...” ông Weasley nói, ngần ngừ không biết là có nên nói vào cái ống nghe hay không. Ông đành thoả hiệp bằng cách giữ phần nói của cái ống nghe lên tai. “Arthur Weasley, Văn phòng Dùng Sai Cổ Vật Muggle, đang đưa Harry Potter tới đây, cậu ta được yêu cầu có mặt tại phiên toà kỷ luật...”

“Cám ơn” giọng nói phụ nữ lạnh ngắt trả lời. “Xin quý khách cầm lấy huy hiệu và gắn nó lên trước áo choàng.”

Có một tiếng lách kích và một tiếng lịch kịch, và Harry thấy một cái gì đó trượt ra từ cái khe kim loại vốn thường dùng trả lại xu thừa cho khách. Nó bật lên: đó là một tấm huy hiệu bạc vuông vắn với dòng chữ Harry Potter, Phiên toà kỷ luật trên đó. Nó gắn cái vật đó lên trước cái áo thể thao và giọng phụ nữ lại vang lên.

“Quý khách của Bộ, ngài được yêu cầu đến kiểm tra và để lại cây đũa thần tại quầy đăng ký ở bàn an ninh, nằm ở góc xa của Cửa Ngoài.”

Nền của trạm điện thoại rung lên. Họ chìm từ từ vào lòng đất. Harry ngẩn người quan sát khi mà nền đường có vẻ như đang được nâng lên vượt qua khung cửa sổ kính của trạm điện thoại cho đến khi bóng tối hoàn toàn phủ trên đầu họ. Rồi họ không còn thấy gì nữa; nó chỉ còn có thể nghe thấy những tiếng động rì rầm đều đều như thể cái trạm điện thoại đang xuyên vào lòng đất. Khoảng một phút sau, dù Harry cảm thấy lâu hơn, một tia sáng vàng rơi vào chân nó và toả sáng dần, chiếu lên người nói, đến khi vàng sáng đó chiếu lên mặt nó thì nó nhắm mắt lại để khỏi chảy nước mắt.

“Bộ Phát Thuật chúc ngài một ngày yên bình.” giọng phụ nữ nói.

Cánh cửa trạm điện thoại mở mạnh ra và ông Weasley bước ra, theo sau là Harry, mồm há hốc.

Họ đang đứng ở cuối một tiền sảnh rất dài và sáng loáng, nền bằng gỗ sậm. Cái trần xanh chói được gắn những dấu hiệu bằng vàng sáng rực đang lằng xằng chuyển động và thay đổi hình dạng liên tục, giống như một tấm bảng thông báo khổng lồ trên trời. Những bức tường

ở các phía được gắn gỗ sậm sáng sủa và có nhiều lò sưởi mạ vàng được gắn với chúng. Cứ mỗi vài giây là lại có một nam hay nữ phù thủy nào đó trôi ra từ phía bên trái các lò sưởi với một tiếng sột nhẹ. Phía bên phải, những hàng dài đang nối đuôi nhau chờ khởi hành.

Giữa tiền sảnh là một bồn phun nước. Một nhóm những bức tượng vàng, lớn hơn kích thước thật, đứng giữa hồ nước. Cao nhất trong chúng là tượng một phù thủy nhìn rất quý phái đang giơ cây đũa thần của ông chỉ thẳng lên trời. Nhóm quanh ông là một nữ phù thủy xinh đẹp, một con nhân mã, một con yêu tinh và một con gia tinh. Ba con thú sau này đều đang đứng chầu hai người phù thủy nam nữ kia. Nước được phun ra lấp lánh từ đầu đũa của họ, từ đầu mũi tên của con nhân sư, từ đỉnh của con yêu tinh và từ mỗi tai của con gia tinh, tiếng nước lách tách hoà vàng tiếng bồm bộp và răng rắc của những người đang dồn thố và tiếng chân sột soạt của hàng trăm phù thủy nam nữ, phần lớn bọn họ đều có vẻ cau có, còn ngái ngủ vì dậy sớm, sai bước về phía những cái cổng vàng tại đầu kia của tiền sảnh.

“Đường này,” ông Weasley nói.

Họ gia nhập vào toán những người làm việc tại Bộ đang đi rầm rập, một số bọn họ mang theo những cuộn giấy da dê lúc lắc, số khác xách cặp táp, vẫn còn đang đọc tờ Tiên Tri Hàng Ngày khi đang bước đi. Khi họ đi ngang bồn phun nước, Harry nhìn thấy những đồng Sickles bạc và Knut đồng phản chiếu lên nó từ đáy hồ nước. Bên cạnh đó là một tấm bảng nhỏ mờ mờ có những dòng chữ:

“NHỮNG SỰ ĐÓNG GÓP CỦA CÁC HUYNH ĐỆ PHÙ THUYẾT SẼ ĐƯỢC CHUYỂN CHO BỆNH VIỆN SANTO MUNGO ĐỂ CHỮA TRỊ NHỮNG BỆNH VÀ CHẤN THƯƠNG PHÁP THUẬT.”

Nếu tôi không bị trục xuất khỏi Hogwarts, tôi sẽ đặt vào đấy mười đồng Galleons, Harry thấy mình đang tuyệt vọng nghĩ ngợi như thế.

“Đây nè, Harry,” ông Weasley nói, và nói bước ra khỏi dòng nhân viên của Bộ đang đi đến những cái cổng vàng. Ngồi ở bên trái cái bàn, dưới tấm bản đồ chữ An ninh, là một phù thủy râu lõm chồm trong một cái áo choàng xanh rực đang nhìn họ tiến lại và đặt tờ Tiên tri Hàng ngày của ông ta xuống.

“Tôi dẫn đến một người khách,” ông Weasley nói, vẫy tay về phía Harry.

“Bước lại đây,” người phù thủy nói bằng một giọng uể oải.

Harry bước lại gần ông ta, và người phù thủy giơ lên một cái que dài, mảnh, dẻo bằng vàng, hươu nó lên xuống đằng trước và đằng sau Harry.

“Đũa thần,” người phù thủy an ninh cầu nhàu với Harry, đưa cái dụng cụ bằng vàng xuống và rút cái đũa thần của ông ra.

Harry đưa đũa thần của mình ra. Người phù thủy ném nó vào một cái dụng cụ kỳ lạ bằng đồng, nó nhìn giống như một tập hợp nhiều cái cân chỉ có một đĩa. Nó bắt đầu rung lên. Một mảnh giấy da hẹp văng nhanh ra và trượt ra đất. Người phù thủy xé nó ra và viết lên đó.

“Mười một inch (~27cm -HĐ), gắn lông phượng hoàng, đã dùng trong bốn năm. Đúng không?”

“Vâng ạ,” Harry hồi hộp trả lời.

“Tôi giữ nó,” người phù thủy nói, xiên mẫu giấy lên một cái đinh đồng nhỏ. “Cậu sẽ lấy nó lại sau”, ông nói thêm, vẫy cây đũa thần về phía Harry.

“Xin cảm ơn ông ạ.”

“Khoan đã...” người phù thủy thông thả nói.

Mắt ông nhìn đảo từ cái biển dành cho khách trên ngực Harry lên trên trán nó.

“Cảm ơn, Eric,” ông Weasley cứng rắn nói, nắm lấy vai Harry và đẩy nó rời khỏi bàn và quay trở lại vào dòng người phù thủy nam nữ đang đi qua những cái cổng vàng.

Chen chúc giữa đám đông, Harry đi theo ông Weasley qua những cái cổng đi vào cái phòng nhỏ hơn phía sau, ở đây có ít nhất hai mươi cái thang phía sau đang nâng những cái lồng vàng lên. Harry và ông Weasley lẫn vào đám người đang vây quanh một cái trong số đó. Kế bên họ là một phù thủy to lớn râu quai nón đang cầm một cái hộp cartong đang phát ra những tiếng sột soạt.

“Khỏe không, Arthur?” người phù thủy nói, gật đầu với ông Weasley.

“Cậu mang theo cái gì trong đây thế, Bob?” ông Weasley hỏi, nhìn vào cái hộp..

“Bọn tôi cũng chưa rõ,” người phù thủy nghiêm mặt nói, “Bọn tôi nghĩ là một con gà chuẩn đầm lầy đang bắt đầu thở ra lửa. Có lẽ là một sự vi phạm nghiêm trọng Luật Ngăn Cấm Chăn Nuôi Thí Nghiệm.”

Với những tiếng leng keng loảng xoảng, cái thang hạ xuống trước họ; cái lồng vàng trượt lại sau, và Harry cùng ông Weasley đi vào thang máy cùng với mọi người, Harry thấy nó bị lèn chặt cứng với bức vách sau. Nhiều phù nữ nam nữ nhìn nó đầy tò mò, nó nhìn xuống chân để tránh ánh mắt của mọi người, tóc nó xoả xuống khi nó làm vậy. Cái lồng vàng đóng lại xoảng một tiếng và thang máy từ từ hạ xuống, những sợi xích rung lắc, và lại cái tiếng phụ nữ lạnh ngắt mà Harry đã nghe ở trạm điện thoại lại vang lên:

“Tầng Bảy, Ban Trò Chơi và Thể Thao Ma Thuật, cùng với Tổng cục Liên Đoàn Quidditch Anh và Ái Nhĩ Lan, Văn Phòng Câu Lạc Bộ Gobstone và Văn Phòng Sáng Chế Lỗ Bịch.”

Cánh cửa thang máy mở ra. Harry thoáng thấy một hành lang có vẻ lộn xộn, với những tấm tranh cổ động các loại về các trận Quidditch dán đầy trên các bức tường. Một trong số các phù thủy đang ở trong thang máy, đang ôm những cây chổi, khó nhọc lách ra và biến mất dưới hành lang. Cửa đóng lại, thang máy lại đi lên, và giọng phụ nữ nọ thông báo:

“Tầng Sáu, Cục Giao Thông Phép Thuật, cùng với Nhà Chức Trách Mạng Floo, Phòng Điều Khiển Điều Chính Chổi, Văn Phòng Khoá- Cảng và Trung Tâm Thi Độn thổ.”

Một lần nữa, cánh cửa thang máy lại mở ra, và bốn hoặc năm phù thủy bước ra, cùng lúc đó nhiều máy bay giấy bay vút vào thang máy, Harry nhìn chúng khi chúng lượn lờ trong không khí trên đầu nó, chúng có màu violet nhạt và nó có thể thấy chữ Bộ Phép Thuật đóng dọc theo cánh của chúng.

“Chỉ là sổ thông báo trong bộ,” ông Weasley nói với nó. “Bọn bác đã dùng cú, nhưng chúng lộn xộn kinh quá... thả đủ thứ xuống bàn...”

Khi họ lại tiếp tục đi lên thì những cái sổ thông báo ấy lượn quanh cái đèn đang lắc lư trên trần thang máy.

“Tầng Năm, Cục Hợp Tác Phép Thuật Quốc Tế, cùng với Hội Đồng Tiêu Chuẩn Giao Thông Quốc Tế, Văn Phòng Luật Pháp Thuật Quốc Tế và Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế, Khu Vực Anh quốc.”

Khi những cánh cửa mở ra, hai sổ thông báo lao ra cùng với một số phù thủy, và nhiều sổ thông báo khác lao vào, làm cho ánh đèn chớp choá khi chúng lượn quanh nó.

“Tầng Bốn, Cục Sắp Đặt và Điều Khiển Sinh Vật Huyền Bí, cùng với Phân Ban Tinh Thần và Thể Xác Thú Hoang, Văn Phòng Liên Lạc Yêu Tinh, và Văn Phòng Tư Vấn Thú Cưng.”

“Xin lỗi”, người phù thủy mang con gà thỏ ra lửa nói và ông lách ra cùng với một đám sổ thông báo. Cánh cửa lại loảng xoảng đóng lại.

“Tầng Ba, Cục Tai Nạn và Hiểm Hoạ Pháp Thuật, bao gồm Đội Đảo Ngược Tai Nạn Pháp Thuật, Tổng Cục Lãng Quên và Liên Đoàn Muggle Đáng Xin Lỗi.”

Mọi người rời khỏi thang máy ở tầng này, chỉ trừ ông Weasley, Harry và một nữ phù thủy đang đọc một mẫu giấy da dê dài thòng bệt xuống tận đất. Những cuốn sổ thông báo còn lại vẫn tiếp tục bay quanh ngọn đèn khi cái thang máy lại nâng lên, rồi những cái cửa mở ra giọng nói thông báo vang lên.

“Tầng Hai, Cục Thi Hành Luật Phù Thủy, bao gồm Văn Phòng Dùng Sai Pháp Thuật, Tổng cục Thần Sáng và Dịch vụ Điều Khiển Wizengamot.”

“Tầng của chúng ta này, Harry,” ông Weasley nói, và họ đi theo người nữ phù thủy kia ra khỏi thang máy đi vào một hành lang đầy những cửa. “Văn phòng của bác ở phía bên kia của tầng này.”

“Bác Weasley,” Harry nói khi họ đi ngang qua một cửa sổ rọi sáng ánh mặt trời, “chúng ta không còn ở dưới lòng đất nữa à?”

“Không, vẫn ở dưới đất,” ông Weasley nói, “Đây là những cửa sổ yếm bùa. Phép Thuật Bảo Trì sẽ xác định thời tiết của chúng ta mỗi ngày. Bọn bác đã từng trải qua hai tháng trong bão tố khi họ tính lệch góc mọc của mặt trời... Ngay đây nè, Harry.”

Họ rẽ vào một góc, đi qua hai cánh cửa bằng gỗ sồi dày cộm hiện ra trong một vùng lớn được chia thành nhiều phòng, thấy đều tràn ngập tiếng cười nói. Những sổ thông báo lao vùn vụt vào các phòng như những chiếc tên lửa nhỏ. Một cái biển lệch ở căn phòng gần nhất đề dòng chữ: Tổng Cục Thần Sáng.

Harry lén nhìn qua cánh cửa khi họ đi ngang qua. Những Thần Sáng đã gắn đầy trên những bức tường của họ đủ mọi thứ, những bức hình của những phù thủy bị truy nã, bức ảnh gia đình của họ, những tấm bích chương về những đội Quiddich yêu thích của họ và những bài báo trong tờ Tiên Tri Hằng Ngày. Một người đàn ông áo choàng đỏ với cái tóc đuôi ngựa còn dài hơn cái của Bill đang ngồi gác chân lên bàn, đọc chính tả cho cái bút lông của ông. Xa hơn một chút, một nữ phù thủy che một bên mắt đang nói chuyện vọng qua đỉnh bức tường căn phòng của cô với Kingsley Shacklebolt.

“Chào, Weasley” Kingsley lơ đãng nói, khi họ đi lại gần. “Tôi có một lời với anh, anh đừng lại một giây được không?”

“Vâng, nếu như nó thật sự là một giây,” ông Weasley nói “tôi đang vội.”

Họ nói chuyện như thể họ rất ít quen biết với nhau và khi Harry mở miệng để chào Kingsley, ông Weasley giẫm lên chân nó. Họ theo Kingsley đi dọc theo dãy phòng và đi vào căn phòng cuối cùng.

Harry cảm thấy hơi choáng váng, đang nhìn trừng vào nó từ mọi hướng là khuôn mặt của Sirius. Những mẫu báo được cắt ra và những tấm hình cũ – thậm chí với tấm hình Sirius là phù rể tại đám cưới của ông Potter – được dán quanh tường. Chỉ có một vùng trên tường không có hình Sirius là một cái bản đồ thể giới với những chấm đỏ sáng lên như nữ trang.

“Đây” Kingsley cộc cằn nói với ông Weasley, chỉ về một bó giấy da trên tay anh, “Tôi cần càng nhiều thông tin càng tốt về những cái xe Muggle bay lượn đã bị phát hiện vào mười hai tháng trước. Chúng tôi đã nhận thông tin là có thể tên Black ấy đã dùng cái mô tô cũ của hắn.”

Kingsley chỉ dẫn Harry với một cái nháy mắt và nói thêm, thì thầm, “Cho anh ta một cái tạp chí, có thể anh ta sẽ thích.” Rồi anh nói bằng một giọng bình thường, “Và đừng có kéo quá dài đấy nhé, ông Weasley, sự chậm trễ trong việc báo cáo về những cái súng dài (fireleg -ND) này có thể kéo dài cuộc điều tra của chúng tôi thêm cả tháng.”

“Nếu anh đã đọc bản báo cáo của tôi, anh sẽ biết cái từ được dùng là súng ngắn (firearm -ND)” ông Weasley trịnh trọng nói, “Và tôi e rằng anh sẽ phải đợi thêm mới có tin về những chiếc mô tô, lúc này chúng tôi rất bận,” Ông hạ giọng và nói “Nếu anh có thể đến trước bảy giờ, Molly sẽ làm món thịt viên.”

Ông ra hiệu cho Harry và dẫn nó ra khỏi phòng Kingsley, đi qua một lớp cửa sồi thứ hai, đi vào một lối đi khá, rẽ trái, đi dọc theo một hành lang khác, rẽ phải vào một hành lang vắng vẻ, xoàng xĩnh và tối mờ mờ, cuối cùng khi đi đến hết đường, nơi có một cái cửa khép hờ bên trái, bề lộ một cái tủ đựng chổi và một cái cửa bên phải gắn một tấm bảng đồng mờ xỉn đề chữ: Dừng Sai Cổ Vật Muggle.

Cái văn phòng tồi tàn của ông Weasley có vẻ còn nhỏ hơn cả cái tủ đựng chổi. Hai cái bàn chen chúc nhau bên trong và còn lại khoảng trống vừa đủ để đi vòng quanh nó bởi vì chung quanh nó đầy những cái tủ dọc theo tường, trên đỉnh nó là những đồng hồ sơ lung lay. Khoảng trống nhỏ trên bức tường đầy những bằng chứng về nỗi ám ảnh của ông Weasley: nhiều bích chương xe ô tô, bao gồm một cái động cơ được tháo dỡ, hai hình minh họa những cái thùng thư mà chắc là ông đã phải cắt ra từ những cuốn sách của trẻ con Muggle, một tấm biểu đồ chỉ dẫn cách gắn cắm điện.

Nằm trên đỉnh của khay hỗn độn của ông Weasley là một cái lò nướng bánh cũ đã bị hư hỏng nặng và một găng tay da với những ngón bị vụn chéo. Một bức hình của gia đình Weasley đứng sau cái khay. Harry thấy là hình Percy đã đi ra khỏi đó.

“Chúng ta không có cửa sổ,” ông Weasley nói với vẻ xin lỗi, cởi cái áo khoác ra và quàng lên sau ghế. “Bọn bác đã yêu cầu, nhưng có vẻ như họ không nghĩ là bọn bác cần nó. Ngồi đi, Harry, và đừng có ngó như thể Perkin đang ở đó,”

Harry ngồi vào cái ghế sau bàn của Perkin trong khi ông Weasley đọc lướt qua những cuộn giấy da mà Kingsley Shacklebolt đã đưa cho ông.

“À” ông nói, cau mày, khi ông lấy ra một bản sao của cuốn tạp chí nhan đề Kể nguy biến giữa đồng giấy da, “vâng...” ông liếc qua nó, “Đúng vậy, anh ta đúng, bác chắc là Sirius sẽ rất khoái đây – ôi trời, bây giờ là cái gì đây?”

Một số báo cáo lao vù vào qua cánh cửa mở rộng và vẩy cánh ở trên đỉnh cái máy nướng bánh bị hư. Ông Weasley tháo nó ra và đọc lớn lên.

“Trường hợp toilet công cộng phun ngược ra thứ ba đã được báo cáo ở Bethnal Green, xin điều tra ngay. “Thật là nực cười...”

“Một cái toilet phun ngược ra à?”

“Một trò chơi khăm của những kẻ chống lại Muggle,” ông Weasley cau mày nói, “Tuần rồi chúng ta đã có hai vụ, một ở Wimbledon, một ở Elephant and Castle. Những người Muggle giật nước bồn cầu và thay vì mọi thứ trong đó biến mất thì – ừ, cháu có thể tưởng tượng mà. Những người tội nghiệp ấy liên tục kêu gọi - thợ sửa ống nước – bác nghĩ là họ gọi như thế – cháu biết đấy, người sửa những đường ống và các thứ khác.”

“Thợ sửa ống nước?”

“Chính xác, đúng vậy, nhưng tất nhiên là họ lúng ta lúng túng. Bác chỉ hy vọng là chúng ta có thể bắt được kẻ nào đã gây ra chuyện này.”

“Sẽ là một Thần Sáng đi bắt họ chứ ạ?”

“Ồ không, công việc này quá tầm thường đối với các Thần Sáng, thường sẽ là một Đội Tuần Tra Thi Hành Pháp Thuật Phù Thủy – a, Harry, đây là ông Perkins.”

Một phù thủy già, dáng bệch, mái tóc bạc như bông bước vào, hớn hớn.

“Ô, Arthur!” ông ta tuyệt vọng kêu lên, không ngó đến Harry, “Tạ ơn Chúa, tôi đã không biết phải làm gì bây giờ, có nên ngồi đợi ông hay không. Tôi vừa một tin cú đến nhà ông nhưng rõ ràng là ông không nhận được rồi – một điện tín khẩn cấp vừa đến cách đây mười phút – “

“Tôi đã biết về cái toilet phun ngược rồi,” ông Weasley nói.

“Không, không phải chuyện cái toilet đó, mà là về phiên toà của cậu Potter, họ đã thay đổi thời gian và địa điểm, nó bắt đầu lúc tám giờ và chuyển xuống Căn Phòng Xử Án Số Mười cũ,”

“Xuống chỗ cũ – những họ đã nói với tôi – “Thề có Merlin!”

Ông Weasley nhìn đồng hồ, la lên một tiếng và bật dậy khỏi ghế..

“Nhanh lên, Harry, chúng ta trễ mất năm phút rồi!”

Perkin vội lạng về phía những cái tủ hồ sơ khi mà ông Weasley lao ra khỏi văn phòng và chạy ào đi, Harry theo ông sát gót.

“Vì sao họ lại thay đổi thời gian vậy bác?” Harry nói hốt hển, khi họ vọt qua phòng Thần Sáng, mọi người né đường và nhìn họ ào qua. Harry cảm thấy như thể nó đã để lại tất cả tâm tưởng của nó ở lại bàn của ông Perkins.

“Bác không biết, nhưng tạ ơn Chúa là chúng ta đã đến sớm, nếu cháu để lỡ nó, thì đó là thảm họa đó!”

Ông Weasley trượt lại chỗ cái bảng điều khiển đằng sau những cái thang máy và nóng nảy nhấn vào nút “xuống.”

“Nhanh lên NÀO!”

Cái thang máy đã loảng xoảng hiện ra và họ vội vã lao vào. Mỗi lần nó ngừng lại là ông Weasley lại nóng nảy chửi bới và đâm thùm thụp lên cái nút số chín.

“Cái phòng xử án đó đã không được dùng đến hàng năm nay rồi,” ông Weasley giận dữ nói, “Bác không hiểu được vì sao họ lại dời xuống đó – trừ phi – nhưng không –”

Một nữ phù thủy béo tốt mang một cái ly bốc khói đi vào thang máy vào lúc đó, nhưng ông Weasley không buồn quan tâm.

“Cửa Ngoài,” giọng nói phụ nữ lạnh ngắt vang lên và cái lồng vàng mở ra, những bức tường vàng nơi bồn nước đằng xa thoáng hiện trước mặt Harry. Người nữ phù thủy béo tốt bước ra và một phù thủy da xám xịt với một khuôn mặt thê lương đi vào.

“Xin chào, Arthur,” ông ta nói một cách sầu thảm khi cái thang máy bắt đầu hạ xuống. “Gần đây không thường gặp anh ở đây.”

“Đang gấp lắm, Bode à,” ông Weasley nói, ông đang nhấp nha nhấp nhồm và nhìn lo âu về phía Harry.

“A, vâng,” Bode nói, nhìn Harry trừng trừng, “Tất nhiên.”

Harry chẳng có cảm xúc nào về Bode, nhưng cái nhìn đơ đơ đó của anh ta không khiến nó cảm thấy thoải mái hơn tí nào.

“Cục Bí Ẩn” giọng nói phụ nữ lạnh ngắt vang lên, và ngưng bật ở đó.

“Nhanh, Harry,” ông Weasley nói khi cửa thang máy mở ra, và họ lao vội vào một hành lang trông khác hẳn những cái phía trên. Những bức tường ở đây trống trơn, chẳng có cửa sổ và cũng chẳng có những cánh cửa ngoại trừ một cái cửa đen thui đặt ở cuối mỗi hành lang. Harry nghĩ là họ sẽ lao qua nó, nhưng thay vì làm thế thì ông Weasley nắm lấy nó trong tay và đẩy nó sang trái, ở đó có một lối mở dẫn đến những bậc thang.

“Xuống đây, xuống đây” ông Weasley hốt hển, lao xuống ngay hai bậc. “Thang máy không xuống tận đây được... tại sao họ lại phải dời xuống tận đây bác...”

Họ lao xuống đến bậc thang cuối cùng và chạy sòng sộc đến một hành lang khác, nó giống một cách kỳ lạ đến cái dẫn đến căn phòng của thầy Snape ở Hogwarts, với những bức tường đá và những ngọn nến gắn trên giá đỡ. Họ băng qua những cánh cửa bằng gỗ nặng với những then cài và ổ khoá thép.

“Phòng xử án... Mùì... bác nghĩ... chúng ta đã gần đến... vâng.”

Ông Weasley gạt vùi một cái cần bên ngoài cánh cửa tối tăm ảm đạm với một cái khoá thép lớn và ngồi sụp xuống đối diện với bức tường, ôm chặt lấy ngực trong cơn xốc hông.

“Đi vào đi,” ông hỗn hển, chỉ ngón cái vào cánh cửa. “Vào trong đó đi.”

“Bác không – bác không vào với -?”

“Không, không, bác không được phép. May mắn nhé!”

Tim Harry đập thình thịch đổ từng hồi mạnh mẽ trên cổ họng nó. Nó khó nhọc nuốt nước miếng, quay cái nắm cửa nặng nề bằng thép bước vào trong căn phòng xử án.

CHƯƠNG VIII: PHIÊN TÒA

Harry thở hổn hển, nó không thể trấn tĩnh được mình. Căn phòng rộng lớn mà nó đi vào trông thật là quen thuộc khủng khiếp. Không thể nào mà nó chưa từng ở đây được, nó hẳn phải từng ở đây rồi. Đây chính là nơi mà nó đã từng đến trong cái Pensieve của cụ Dumbledore, đó chính là nơi mà nó đã quan sát phiên tòa đã kết án nhà Lestranges chung thân trong ngục Azkaban.

Tường ở đây được làm bằng đá u ám, được chiếu sáng lờ mờ bằng những ngọn đuốc. Những băng ghế dài rộng đặt chung quanh nó, và ở phía trên, trên băng ghế dài cao nhất, có nhiều bóng đen đã ngồi sẵn. Họ nói chuyện thì thào, nhưng khi cánh cửa nặng nề sau lưng Harry sập lại sau lưng Harry thì một sự im lặng đáng ngại chợt ập đến.

Một giọng phụ nữ vang lên xuyên qua phòng xử án.

“Bạn đã đến trễ.”

“Cháu xin lỗi,” Harry hồi hộp nói, “Cháu – cháu không biết là thời gian xử án đã bị thay đổi.”

“Đó không phải là lỗi của Wizengamot,” vẫn giọng nói ấy, “Một tin cú đã được gửi đến cho cậu vào sáng say. Hãy ngồi vào chỗ.”

Harry ném một cái nhìn lên cái ghế đặt giữa phòng, hai bên chỗ tay vịn của nó phủ đầy xích. Nó đã từng thấy những sợi xích đó thành linh cuộn lên và trói bất kỳ ai ngồi vào giữa chúng. Tiếng bước chân của nó vang vọng khi nó bước trên sàn đá. Khi nó rón rén ngồi vào mép ghế, những sợi dây xích kêu leng keng đe dọa, nhưng không trói nó lại. Cảm thấy như đang bệnh, nó nhìn lên những người đang ngồi ở băng ghế phía trên.

Họ có khoảng mười lăm người, và theo những gì nó thấy, thì cả bọn họ đều mặc những chiếc áo choàng tía mới một chữ W bằng bạc được làm công phu bên phía ngực trái của họ, và tất cả đều đang nhìn trừng trừng về phía nó, một số tỏ ra rất nghiêm nghị, số khác thì lại trông đầy tò mò.

Ngồi ở giữa của hàng đầu là Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật. Fudge có dáng người bệ vệ, thường hay diện một cái mũ chơi ky có màu lá cam, mặc dù hôm nay ông ta không đội nó, và ông ta cũng không có nụ cười khoan dung mà ông thường mang trên mặt khi nói chuyện với Harry. Một nữ phù thủy cầm bệnh có một mái tóc bạc rất ngắn ngồi bên trái của Fudge, bà mang một cái kính một mắt, và trông rất hăm tãi. Bên phải của Fudge là một nữ phù thủy nữa, nhưng bà ngồi thụt xa ra sau trên ghế dài nên mặt của bà chìm vào bóng tối.

“Tốt lắm,” Fudge nói. “Bị cáo đã trình diện – rất cuộc – vậy thì chúng ta bắt đầu. Mọi người đã sẵn sàng chứ?” ông hỏi mọi người chung quanh.

“Vâng, thưa ngài,” một giọng nói hăm hờ mà Harry biết rõ vang lên. Anh Percy của Ron tại cuối hàng ghế đầu. Harry nhìn Percy, chờ đợi một dấu hiệu quen biết nào đó từ phía anh ta, những tuyệt nhiên chẳng có gì. Mắt của Percy, đằng sau cặp kính gọng sừng, đang gắn chặt vào cuộn giấy da, cây bút lông đã sẵn sàng trên tay anh ta.

“Phiên toà kỷ luật vào ngày hai mươi tháng Tám,” Fudge nói sang sảng, và Percy bắt đầu chép lia lịa ngay, “Xét xử vụ vi phạm Đạo Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên và Luật Giữ kín Bí Mật Phù Thủy của bị cáo Harry James Potter, công dân thường trú tại số bốn, đường Prive, Little Whinging, Surrey.

“Các thẩm phán: Cornelius Oswald Fudge, Bộ Pháp Thuật ; Amelia Susan Bones, Cục Trưởng Cục Thi Hành Pháp Thuật ; Dolores Jane Umbridge, Thứ Trưởng Cao Cấp Của Bộ. Thư ký phiên toà, Percy Ignatius Weasley –“

“Người làm chứng phe bào chữa, Albus Percival Wulfric Brian Dumble-dore, một giọng nói lặng lẽ vang lên phía sau Harry, nó vội quay phắt lại nhanh đến nỗi xương cổ nó kêu răng rắc.

Cụ Dumbledore đang khoan thai sải bước ngang căng phòng. Cụ mặt một cái áo choàng dài màu xanh đậm và tỏ ra rất bình thản. Bộ râu màu bạc dài và mái tóc của cụ sáng lên trong ánh đuốc khi cụ bước lên ngang hàng với Harry và nhìn Fudge giữa một hình bán nguyệt những người đang đang gần như dí mũi vào cụ.

Các thành viên của Wizengamot thì thảo. Tất cả mọi con mắt bây giờ đã đổ dồn về cụ Dumbledore. Một số tỏ ra bức bối, số khác thì hơi tức giận, tuy nhiên, hai người nữ phụ nữ già ngồi ở hàng sau thì lại đưa tay lên vẫy với vẻ chào đón.

Một sự xúc động mạnh mẽ dâng lên trong lồng ngực Harry với sự xuất hiện của cụ Dumbledore, một cảm giác hy vọng mạnh mẽ như dâng tràn giống như cảm giác mà bài ca phượng hoàng đã mang cho nó. Nó muốn nhìn vào mắt cụ Dumbledore, nhưng cụ Dumbledore không nhìn về phía nó; cụ tiếp tục nhìn vào Fudge, rõ ràng là đang bối rối.

“A” Fudge nói, ông ta tỏ ra rất mất bình tĩnh, “ Ông Dumbledore. Vâng. Ông – ơ – ông đã nhận được – ờ – thư của chúng tôi nói rằng thời gian và- ơ – địa điểm của phiên toà đã được thay đổi rồi à?”

“Tôi hẳn là đã lạc nó,” cụ Dumbledore vui vẻ nói. “Tuy nhiên, nhờ một lỗi lầm may mắn tôi đã đến Bộ sớm ba tiếng, nên cũng chẳng hại gì.”

“Vâng – tốt thôi – tôi nghĩ là chúng ta cần một cái ghế khác – Tôi – Weasley, anh có thể -?”

“Không cần lo, không cần lo.” cụ Dumbledore thoải mái nói, cụ rút đưa thần ra, khẽ vẩy nhẹ, và thế là một cái ghế có tay vịn bọc vải hoa sặc sỡ hiện ra bên cạnh Harry. Cụ Dumbledore ngồi xuống, chắp các ngón tay dài của cụ lại với nhau, và nhìn Fudge cùng mọi người với một vẻ rất từ tốn. Hội Wizengamot vẫn tiếp tục thì thầm và tỏ ra bứt rứt không an; và chỉ có giọng của Fudge mới làm cho họ yên lặng trở lại.

“Vâng,” Fudge lại nói, vung vẩy giấy tờ của ông, “Vâng, được rồi. Thế đấy. Lời buộc tội. Ờ.”

Ông rút ra một mẫu giấy da từ cái đồng giấy tờ trước mặt ông, hít một hơi dài, rồi đọc to. “Lời buộc tội dành cho bị cáo như sau:

Rằng bị cáo đã làm một cách có hiểu biết, có chủ ý và hoàn toàn ý thức được về hành vi vi phạm pháp luật của mình, trước đây bị cáo đã nhận một cảnh cáo văn bản từ Bộ Phạm Luật với một lời buộc tội tương tự, về việc đã dùng phép Gọi Thần Hộ Mệnh ở khu vực cấm

Muggle, trong sự chứng kiến của một người Muggle vào ngày hai tháng Tám lúc chín giờ kém hai mươi ba, việc này đã cấu thành hành vi phạm tội theo Đoạn C của Bộ Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên, được lập năm 1875, và cũng theo khoảng Phần 13 của Liên Đoàn Quốc Tế Về Đạo Luật Bí Mật Ngăn Cấm Chiến Tranh.

“Cậu là Harry James Potter, ở nhà số bốn, đường Privet, Little Whinging, Surrey?” Fudge nói, nhìn Harry qua phía trên tờ giấy da.

“Vâng,” Harry nói.

“Cậu đã nhận một sự cảnh cáo chính thức của Bộ về việc dùng phép thuật bất hợp pháp ba năm trước, đúng không?”

“Vâng, nhưng-“

“Và cậu đã dùng phép gọi Thần Hộ Mệnh vào đêm mùng hai tháng Tám?” Fudge nói.

“Vâng” Harry nói “nhưng-“

“Cậu biết rằng mình không được phép dùng phép thuật bên ngoài trường khi cậu vẫn còn dưới mười bảy tuổi?”

“Vâng, nhưng-“

“Cậu biết rằng mình đang ở một nơi đầy Muggle?”

“Vâng, nhưng-“

“Cậu ý thức rõ rằng cậu đang ở gần bên một người Muggle vào lúc đó?”

“Vâng, “ Harry tức giận nói, “nhưng cháu dùng nó chỉ vì chúng cháu đang-“

Người nữ phù thủy đeo kính một mắt ngắt lời nói bằng một giọng oang oang.

“Cậu đã gọi được một Thần Hộ Mệnh hoàn chỉnh?”

“Vâng,” Harry nói, “bởi vì-“

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình?”

“A- cái gì ạ?” Harry nói.

“Thần Hộ Mệnh của cậu có một hình dáng rõ ràng hay không? Ý tôi muốn nói rằng nó phải khác các dạng hơi nước hay khói chứ?”

“Vâng”, Harry nói cảm thấy vừa nóng nảy vừa hơi tuyệt vọng “Đó là một con hươu, nó lúc nào cũng là một con hươu.”

“Lúc nào cũng vậy?” Bà Bones nói oang oang. “Cậu đã gọi một Thần Hộ Mệnh trước đó?”

“Vâng ạ,” Harry nói, “cháu đã làm điều này khoảng một năm trước.”

“Và cậu đang mười lăm tuổi?”

“Vâng, và-“

“Bạn học điều này ở trường?”

“Vâng ạ, giáo sư Lupin đã dạy cháu năm cháu mười ba tuổi, bởi vì –“

“Ấn tượng lắm,” bà Bones nói, nhìn nó trừng trừng, “gọi được một Thần Hộ Mệnh thật sự vào tuổi như vậy... thật sự là rất ấn tượng.”

Một số phù thủy chung quanh bà lại bắt đầu thì thầm và một số gật đầu, nhưng số khác cau mày và lắc đầu.

“Ở đây không có hồi phép thuật đã tỏ ra ấn tượng như thế nào,” ông Fudge nói bằng một giọng gắt gỏng, “đúng ra thì, càng ấn tượng thì càng tệ hại, tôi đã nghĩ thế, khi biết rằng cháu bé này đã làm nó trong tầm nhìn của một người Muggle.”

Những người đang cau mày lúc này rì rầm với vẻ đồng ý, nhưng cái gật đầu thành kính của Percy đã kích thích Harry nói trở lại.

“Cháu đã làm thế vì lũ Dementor (Giám Ngục -ND)!” nó nói to, trước khi có ai đó lại cắt lời nó.

Nó nghĩ là ai nấy lại càng rì rầm to nhỏ hơn, nhưng một sự im lặng đã ập đến, có vẻ còn nặng nề hơn lúc trước.

“Bọn Dementor?” bà Bones nói sau một thoáng, đôi lông mày dày của bà nhú lại cho đến khi cái kính một mắt của bà nguy cơ rơi tọt ra ngoài. “Bạn muốn nói gì, cháu bé?”

“Cháu muốn nói rằng có hai tên Dementor đã có mặt ở đường hẻm đó, và chúng nó tấn công cháu và anh họ cháu!”

“À,” Fudge lại nói, cười tự mãn một cách khó chịu khi ông nhìn quanh các thành viên Wizengamot, như thể mời họ cùng tham gia trò đùa. “Vâng. Vâng, tôi nghĩ là chúng tôi đã nghe những chuyện như vậy rồi.”

“Những tên Dementor ở Little Whinging?” bà Bones nói, với một giọng cực kỳ ngạc nhiên, “Tôi không hiểu-“

“Chẳng lẽ bà không hiểu sao, Amelia?” Fudge nói, vẫn cười điệu. “Để tôi giải thích. Nó đã nghĩ trước và cho rằng những tên Dementor là một câu chuyện che đậy đầy hay ho, thật sự là rất hay ho. Những người Muggle không thể thấy được bọn Dementor, biết không, cháu bé? Rất thích hợp, rất thích hợp... vậy là đó chỉ là lời của cháu và chẳng có bằng chứng...”

“Cháu không nói dối!” Harry nói lớn, vượt lên những tiếng thì thầm đang lại bắt đầu khắp phiên toà. “Có hai tên, đến từ hai đầu của đường hẻm, mọi thứ đều trở nên tối tăm và lạnh lẽo, anh họ của cháu đã cảm thấy bọn chúng và bỏ chạy-“

“Đủ, đủ rồi!” Fudge nói, với một vẻ khinh khỉnh trên mặt. “Tôi xin lỗi là đã ngắt lời nhưng tôi chắc rằng đây là một câu chuyện đã soạn sẵn rất tốt”

Cục Dumbledore hắng giọng. Và hội Wizengamot lại im lặng trở lại.

“Chúng tôi thật sự đã có một nhân chứng về sự xuất hiện của các Dementor ở đường hẻm,” cụ nói, “Tôi muốn nói rằng đó không phải là Dudley Dursley.”

Khuôn mặt đầy đặn của Fudge tóp lại, như thể có ai đó vừa rút không khí ra khỏi nó. Ông ta nhìn chăm chăm xuống cụ Dumbledore một lúc, rồi với vế mặt của một người đang tìm mình lại, ông ta nói “Chúng ta không có thời gian để nghe thêm các công chuyện viển vông khác, tôi e là vậy, thưa ông Dumbledore. Tôi muốn việc này được giải quyết nhanh-”

“Có thể là tôi lầm” cụ Dumbledore khoan thai nói, “nhưng tôi chắc là theo Hiến Chương về Quyền Lợi Wizengamot, một bị cáo có quyền được đưa ra những bằng chứng làm chứng cho mình? Chẳng phải đó là chính sách của Cục Thi Hành Pháp Thuật Phù Thủy sao, thưa bà Bones?” cụ nói, nhìn về người nữ phù thủy đeo kính một mắt.

“Đúng vậy,” bà Bones nói. “Tuyệt đối chính xác.”

“Ồ, được lắm, được lắm,” Fudge đáp lời. “Người đó đâu?”

“Tôi có mang bà ta đi cùng với tôi,” cụ Dumbledore nói, “Bà ta đang ở ngay ngoài cửa. Tôi có thể –”

“Không – Weasley, anh đi ra xem,” Fudge quát lên với Percy. Anh ta đứng dậy ngay, chạy vù trên những bậc đá xuống từ bao lơn chỗ các quan toà, lao vội qua chỗ cụ Dumbledore và Harry mà chẳng buồn liếc nhìn họ.

Một loáng sau, Percy quay lại, theo sau là bà Figg. Bà ta nhìn có vẻ sợ sệt và gàn dở hơn bao giờ hết. Harry ước gì là bà đã nghĩ đến việc phải thay đôi dép lê lệt xệt của bà.

Cụ Dumbledore đứng lên và nhường cái ghế của cụ cho bà Figg, và biến ra một cái thứ hai cho ông.

“Họ tên?” ông Fudge nói to, khi bà Figg đang tỏ ra vô cùng hồi hộp.

“Arabella Doreen Figg,” bà Figg nói bằng một giọng run rẩy.

“Một cách chính xác thì bà là ai?” Fudge nói, bằng một giọng soi mói và kiêu kỳ.

“Tôi là một công dân ở Little Whinging, gần chỗ cậu Harry Potter sống,” bà Figg nói.

“Chúng tôi không có hồ sơ về bất kỳ phù thủy nào sống ở Little Whinging, ngoài Harry Potter,” bà Bones nói ngay. “Nơi này luôn được theo dõi kỹ, với... với những sự kiện trong quá khứ.”

“Tôi là một Squib (phù thủy Páo-xịt - HĐ),” bà Figg nói. “Cho nên tôi không cần phải đăng ký với bà, thưa bà?”

“Một Squib, ề?” ông Fudge nói, nhìn bà ta sát hơn. “Chúng ta sẽ kiểm tra điều này. Bà sẽ nói chi tiết về cha mẹ của bà với trợ lý Weasley của tôi. Các Squib có thể ngẫu nhiên nhìn thấy các Dementor không?” ông ta thêm vào, nhìn sang hai bên trái phải của băng ghế.

“Vâng, chúng tôi có thể thấy!” và Figg phần nộ nói.

Fudge lại nhìn xuống bà, nhúu mày. “Được lắm,” ông nói một cách bàng quan, “Thế bà định kể chuyện gì đây?”

“Tôi đi ra ngoài để mua thức ăn cho mèo ở một cửa hàng ở góc cuối đường Wisteria, vào khoảng chín giờ tối mừng hai tháng Tám,” bà Figg lắp bắp nói ngay, như thể đã học thuộc lòng, “thì tôi nghe thấy những tiếng động lộn xộn ở dưới đường hẻm giữa Magnolia Crescent và đường Wisteria. Trên lối vào đường hẻm tôi thấy các tên Dementor đang chạy –”

“Chạy –” bà Bones cất giọng. “Các Dementor không chạy, họ bay lướt đi.”

“Đó là điều mà tôi muốn nói,” bà Figg nói nhanh, một sắc hồng đang hiện dần trên đôi má khô quắt của bà. “Chúng lướt trên đường hẻm hướng về những cái gì đó trông giống hai cậu bé.”

“Thế họ trông thế nào?” bà Bones nói, thu hẹp mắt lại khiến cái cạnh của cái kính một mắt lấn vào da thịt bà.

“Vâng, một cậu trông rất lớn con và cậu kia thì gầy nhẳng-”

“Không, không phải” bà Bones nóng nảy nói. “Những Dementor... hãy mô tả họ.”

“Ồ,” bà Figg nói, sắc hồng của bà đã lan xuống cổ. “Chúng to đùng. To tướng và mặc áo choàng.”

Harry cảm thấy một sự kinh hãi đang đè nặng tâm tưởng nó. Với những gì mà bà Figg nói, thì nó cảm thấy như thể bà ta chỉ mới thấy một tấm hình của một Dementor, một tấm hình thì không thể diễn tả được sự thật về chúng: sự chuyển động ma quái của chúng, lướt đi với khoảng cách vài inch cao hơn mặt đất; hoặc là cái mùi thối rửa mà chúng tỏa ra; hoặc là tiếng động chùn chụt kinh dị mà chúng tạo ra khi chúng mút không khí chung quanh.

Ở hàng ghế thứ hai, một phù thủy lùn bè bè với một bộ ria mép đen to tướng đang trườn qua để thì thào vào tai người kế bên ông, một nữ phù thủy tóc quăn. Bà ta mỉm cười tự mãn và gật đầu.

“To lớn và mặc áo choàng,” bà Bones lạnh lùng lặp lại, trong khi ông Fudge khịt mũi nhạo báng. “Tôi hiểu. Còn gì không?”

“Vâng,” bà Figg nói. “Tôi cảm thấy họ. Mọi thứ trở nên lạnh lẽo, trong khi lúc đó là một đêm mùa hè ấm áp, các vị chú ý nhé. Và tôi cảm thấy... như thể tất cả niềm vui đã rời khỏi thế giới này... và tôi nhớ lại... những điều khủng khiếp...”

Giọng của bà run lên và tắt hẳn.

Lông mày của bà Bones hơi dãn ra. Harry có thể thấy vết hằn đỏ dưới lông mày bà chỗ cái kính một mắt ăn vào.

“Thế những Dementor đã làm gì?” bà ta hỏi, và Harry cảm thấy hy vọng khắp người.

“Họ đi đến chỗ những cậu bé,” bà Figg nói, lúc này giọng của bà đã có vẻ mạnh mẽ và tự tin hơn, sắc hồng đã biến khỏi mặt bà. “Một trong số chúng té ngã. Cậu kia bây giờ bật lùi lại cố để tránh xa tên Dementor. Cậu đó là Harry. Cậu ta đã cố thử hai lần nhưng chỉ tạo ra những làn hơi bạc. Đến lần thứ ba thì cậu ta gọi được Thần Hộ Mệnh, nó húc văng tên

Dementor thứ nhất và rồi, với sự khuyến khích của cậu ta, nó đuổi tên thứ hai ra khỏi người anh họ của cậu ta. Và đây là những gì đã xảy ra,” bà Figg kết thúc, hơi đột ngột.

Bà Bones nhìn xuống bà Figgs đang im lặng. Fudge hoàn toàn không nhìn bà ta, mà sột xoạt lật giấy tờ. Cuối cùng, ông ta nhướn mắt lên và nói, với vẻ hung hăng, “Đây là những gì bà thấy đấy à?”

“Đây là những gì xảy ra,” bà Figg lặp lại.

“Được lắm,” ông Fudge nói, “Bà có thể đi.”

Bà Figg kinh hãi nhìn từ Fudge sang cụ Dumbledore, đoạn đứng dậy và lê bước về phía cửa. Harry nghe thấy tiếng cửa đóng lại sau lưng bà.

“Không phải là một bằng chứng thuyết phục lắm,” Fudge nói trịch thượng.

“Ồ, tôi không biết,” bà Bones nói, bằng cái giọng oang oang của bà. “Bà ta đã mô tả sự những hiệu ứng khi những tên Dementor tấn công rất chính xác. Và tôi không thể tưởng tượng được vì sao bà ta phải nói họ có ở đấy nếu như họ thật sự không có ở đấy.”

“Nhưng những tên Dementor lại lang thang ở vùng ngoại ô Muggle và vô tình chạm trán một phù thủy à?” ông Fudge khịt mũi. “Những chuyện kỳ quặc này đã xưa, xưa lắm rồi. Thậm chí ngay cả Bagman cũng không thể-?”

“Ồ, tôi không nghĩ rằng bất kỳ ai trong chúng ta sẽ tin rằng đây là một chuyện ngẫu nhiên,” cụ Dumbledore khẽ nói.

Người nữ phù thủy ngồi bên phải Fudge, đang giấu mặt trong bóng tối, khẽ chuyển động, nhưng những người khác vẫn ngồi nguyên và im lặng.

“Thế điều đó có nghĩa là gì?” ông Fudge lạnh lùng hỏi.

“Nó có nghĩa là bọn chúng được lệnh đến đấy,” cụ Dumbledore nói.

“Tôi nghĩ là chúng ta đã phải có hồ sơ báo cáo nếu như có ai đó ra lệnh cho một đôi Dementor đi tản bộ xuống Little Whinging!” ông Fudge la lên.

“Sẽ không có những hồ sơ đó nếu các Dementor nhận lệnh từ ai đó hơn là từ Bộ Phép Thuật trong những hôm đó.” cụ Dumbledore bình thản nói. “Tôi đã cho anh thấy quan điểm của tôi về vấn đề này, Cornelius.”

“Phải, ông đã làm thế,” ông Fudge nói mạnh mẽ, và tôi có lý do để tin rằng quan điểm của ông chẳng có gì khác một câu chuyện nhằm nhí, thưa ông Dumbledore. Những Dementor vẫn ở nguyên tại Azkaban và làm những gì chúng tôi yêu cầu họ làm.”

“Vậy thì,” cụ Dumbledore nói, nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng, “chúng ta phải tự hỏi lại xem vì sao có ai đó trong Bộ ra lệnh cho một đôi Dementor đến con hẻm đó trong đêm mồng hai tháng Tám.”

Đón những lời nói này là một sự im lặng tuyệt đối, người nữ phù thủy bên phải ông Fudge trườn tới trước khiến Harry lần đầu tiên có thể nhìn thấy mặt bà.

Cậu nghĩ là bà ta trông giống như một con cóc lớn, xanh xao. Bà ta tuồng như đang ngồi chồm hổm với một khuôn mặt to tướng chảy xệ như cái cổ của dượng Vernon và một cái miệng lớn căng thẳng. Mắt của bà ta rất lớn, tròn, và hơi lồi ra. Thậm chí cái nơ bằng nhung đen trên đỉnh mái tóc quăn ngắn của bà cũng khiến nó liên tưởng đến một con ruồi to tuồng bà vừa bắt được trên cái lưới dài nham nháp.

“Chủ tịch chấp nhận cho Dolores Jane Umbridge, Thứ Trưởng Cấp Cao của Bộ phát biểu,” ông Fudge nói.

Người nữ phù thủy nói bằng một giọng cao, phiền não và eo éo khiến Harry ngạc nhiên, vì nó đang chờ những tiếng kêu ộp ộp.

“Tôi chắc là tôi đã hiểu lầm ý của cụ, giáo sư Dumbledore,” bà ta nói, với một vẻ màu mè nhưng đôi mắt to tròn của bà vẫn lạnh lùng như trước, “Tôi thật là ngớ ngẩn. Nhưng trong một thoáng phù du nó có vẻ như là cụ vừa nói rằng Bộ Phép Thuật đã ra lệnh tấn công cậu bé!”

Bà ta bật lên một tràng cười lạnh khiến cho tóc gáy Harry dựng lên. Vài thành viên của Wizengamot cùng cười với bà. Có thể thành thật hơn mà nói rằng chẳng có ai trong bọn họ thật sự thấy buồn cười cả.

“Nếu như đúng là các Dementor nhận lệnh chỉ từ Bộ Phép Thuật, và nếu như cũng đúng là hai Dementor đã tấn công Harry và người anh họ của cậu ta một tuần trước, thì nó phải tuân theo một logic là có ai đó ở Bộ có thể đã ra lệnh tấn công,” cụ Dumbledore lịch sự nói, “Tất nhiên, có thể là các Dementor này không thuộc quyền kiểm soát của Bộ –”

“Không có Dementor nào ngoài quyền kiểm soát của Bộ cả!” ông Fudge quát lên, mặt ông đang đỏ bừng.

Cụ Dumbledore khẽ cúi đầu trong một cái nhún người.

“Chẳng nghi ngờ gì là Bộ sẽ phải mở một cuộc điều tra toàn diện xem vì sao hai Dementor đã đi quá xa khỏi Azkaban như vậy và vì sao họ đã tấn công mà không có lệnh.”

“Không phải ông là người quyết định cái gì Bộ Pháp Thuật sẽ làm hoặc không, ông Dumbledore!” ông Fudge quát lên, mặt ông đã chuyển sang một màu đỏ tươi mà dượng Vernon vốn rất tự hào,

“Tất nhiên là không rồi,” cụ Dumbledore ôn tồn nói. “Tôi chỉ đơn giản bộc lộ niềm tin rằng chuyện này sẽ không dẫn đến việc không có cuộc điều tra nào.”

Cụ liếc sang bà Bones, người đang điều chỉnh lại chiếc kính một mắt của bà và nhìn trả lại cụ, khẽ cau mày.

“Tôi xin nhắc lại rằng cách cư xử của bọn Dementor này, nếu thật sự họ không phải là sản phẩm từ trí tưởng tượng của cậu bé, không phải là chủ đề của phiên tòa này!” ông Fudge nói. “Chúng ta đang ở đây để kiểm tra sự phạm pháp của Harry Potter với Điều Luật Giới Hạn Hợp Lý dành cho Phù Thủy Vị Thành Niên!”

“Tất nhiên là chúng ta đang làm thế,” cụ Dumbledore nói, “nhưng sự có mặt của các Dementor trong đường hẻm rất liên quan đến vấn đề này. Điều khoản số Bảy của Đạo luật

quy định rằng phép thuật có thể được dùng trước mặt các Muggle trong những tình huống ngoại lệ, những tình huống ngoại lệ đó có bao hàm của cả những tình huống mà cuộc sống của chính bản thân phù thủy đó, hoặc của bất kỳ phù thủy hoặc của người Muggle đang bị đe dọa vào lúc mà-

“Chúng tôi biết rõ điều khoản Số Bảy, xin cảm ơn ông nhiều!” ông Fudge cầu nhàu.

“Tất nhiên là các vị đều biết,” cụ Dumbledore nhã nhặn nói. “Và chúng ta đều đang đồng ý rằng việc sử dụng phép Gọi Thần Hộ Mệnh của Harry trong tình huống này đã rơi đúng vào những trường hợp ngoại lệ mà điều khoản đã mô tả?”

“Nếu như đó là các Dementor, tôi đang nghi ngờ điều này.”

“Ông đã được nghe nó từ một nhân chứng chứng kiến tận mắt,” cụ Dumbledore ngắt lời. “Nếu như ông vẫn còn nghi ngờ tính chân thực của bà ta, ông có thể gọi bà ấy trở vào và hỏi bà ấy lần nữa. Tôi tin là bà ấy sẽ không phản đối.”

“Tôi-không-làm-thế-” ông Fudge la ầm lên, vung vẩy đám giấy tờ trước mặt. “Nó sẽ – tôi muốn mọi chuyện sẽ xong trong hôm nay, ông Dumbledore!”

“Nhưng tự nhiên mà nói, ông sẽ không quan tâm đến việc ông sẽ phải bao nhiêu lần hỏi lại một nhân chứng, nếu như sự thay đổi sẽ làm công lý bị sai lệch nghiêm trọng” cụ Dumbledore nói.

“Sai lệch nghiêm trọng, thế à!” ông Fudge dùng hết cường độ giọng nói của mình để la lên, “Ông đã giờ quan tâm đến việc thử cộng dồn lại những chuyện bịa đặt mà thằng bé này đã tuôn ra chưa, ông Dumbledore, trong khi nó cố che đậy việc lạm dụng pháp thuật bên ngoài trường học của nó đang rành rành ra đây! Tôi nghĩ rằng ông đã quên đi việc cái việc nó đã dùng phép Bay trên không trung (Cái bánh - phần 2 - ND) cách đây ba năm-”

“Không phải cháu, mà là một con gia tinh!” Harry nói.

“THẤY KHÔNG?” Fudge gầm lên, vẩy tay một cách khoa trương về phía Harry, “Một con gia tinh! Trong một ngôi nhà Muggle! Tôi hỏi cậu đấy!”

“Con gia tinh được hỏi đang làm việc ở Trường Hogwarts,” cụ Dumbledore nói, “Tôi có thể triệu tập nó đến đây ngay lập tức để làm chứng nếu như ông muốn.”

“Tôi – không - tôi không có thời gian để nghe lũ gia tinh! Dù sao đi nữa, không phải chỉ có thế, nó đã thổi bay dì của nó, nhân danh Chúa!” ông Fudge la lên, nện nắm đấm của ông xuống băng ghế của thẩm phán làm một bình mực đổ tung.

“Và ông đã rất tốt bụng để không dùng nó để gia tăng lời buộc tội trong trường hợp này, mọi người đồng ý là, tôi cho rằng, thậm chí ngay cả những phù thủy giỏi nhất không phải lúc nào cũng điều khiển được cảm xúc của họ.” cụ Dumbledore bình hản nói, trong khi ông Fudge chùi những đám mực bám trên giấy tờ của ông.

“Và thậm chí tôi đã không bắt đầu với những gì cậu ta đã làm ở trường.”

“Nhưng, khi mà Bộ không có thẩm quyền để trừng phạt học sinh của Hogwarts về những vi phạm hạnh kiểm tại trường, thì những hành vi của Harry tại đó không liên quan đến

phiên toà này,” cụ Dumbledore nói, vẫn lịch sự như trước đó, nhưng bây giờ đã có những ẩn ý mát mẻ trong lời của ông.

“Ôhô!” ông Fudge nói. “Những gì nó làm ở trường không phải là việc của chúng tôi chứ gì? Ông nghĩ thế à?”

“Bộ không có quyền để trục xuất học sinh của Hogwarts, anh Cornelius ạ, khi tôi đang nhắc lại anh về đêm mồng hai tháng Tám,” cụ Dumbledore nói. “và cũng không có quyền thu lại cây đũa thần cho đến khi những lời buộc tội được chứng minh hoàn chỉnh, ngược lại, khi mà- tôi đang nhắc anh về đêm mồng hai tháng Tám - với sự vội vã đáng kính của anh để bảo đảm rằng luật lệ được tôn trọng, anh đã, tôi tin chắc do vô tình, đã bỏ qua vài luật của chính bản thân các anh.”

“Luật có thể được thay đổi,” ông Fudge gầm gừ.

“Tất nhiên là có thể” cụ Dumbledore nói, khẽ cúi đầu. “Và có vẻ là anh đã tạo ra khá nhiều sự thay đổi, anh Cornelius ạ. Đó là lý do vì sao vài tuần trước tôi đã được yêu cầu rời khỏi Wizengamot, nó đã bắt đầu trở thành một thông lệ để mở một phiên toà hình sự để xử lý mới một vấn đề đơn giản của một phù thuỷ vị thành niên!”

Vài phù thuỷ phía trên họ bút rút cựa quậy trên chỗ ngồi. Mặt ông Fudge đã chuyển sâu sang màu nâu sẫm. Người nữ phù thuỷ trông giống con cóc bên phải ông, tuy vậy, vẫn chỉ nhìn ông Dumbledore chằm chằm, khuôn mặt vô cảm.

“Theo như những gì tôi nhận thức được,” cụ Dumbledore nói tiếp, “Không có các đạo luật ở đây nói rằng công việc của phiên toà này là trừng phạt Harry với mỗi phép thuật nhỏ mà cậu ta đã từng thực hiện. Cậu ta đã bị buộc tội với một tội danh đặc biệt và cậu ta đã đưa ra lời bào chữa của cậu ta. Tất cả những gì cậu ta và tôi có thể làm lúc này là chờ đợi lời phán quyết của các vị.”

Cụ Dumbledore đan những ngón tay vào nhau và không nói gì thêm. Ông Fudge liếc nhìn ông, rõ ràng là tức điên lên. Harry liếc ngang cụ Dumbledore, để tìm một chút vững dạ; nó không hoàn toàn chắc là cụ Dumbledore đã đúng khi nói với Wizengamot, rằng đây là lúc họ đưa ra quyết định. Tuy nhiên, một lần nữa, cụ Dumbledore có vẻ như không chú ý đến những cố gắng của Harry để nhìn vào mắt cụ. Cụ vẫn nhìn lên các hàng ghế nơi toàn thể Wizengamot đang khẩn cấp thảo luận rì rầm.

Harry nhìn xuống chân nó. Tim nó, có vẻ như đã phồng ra quá cỡ, đang đập thành thịch dưới xương sườn nó. Nó nghĩ rằng phiên toà này phải kéo dài lâu hơn thế. Nó không hoàn toàn tin chắc là nó đã tạo ra được ấn tượng tốt. Nó thật sự không nói gì nhiều lắm. Nó nên giải thích đầy đủ hơn về những tên Dementor, về việc nó đã bị ngã như thế nào, về việc cả nó và Dudley đã suýt bị hôn như thế nào...

Nó đã hai lần nhìn lên ông Fudge và định mở miệng để nói, nhưng quả tim đang phình ra của nó lúc này đã lấy đi sự trao đổi khí của nó và cả hai lần nó chỉ đơn giản là hít thở mạnh rồi lại nhìn xuống giày nó.

CHƯƠNG IX: NHỮNG NỖI THỐNG KHỔ CỦA BÀ WEASLEY

Sau đó cái lời xì xào chấm dứt. Harry muốn nói trong phiên toà, nhưng biết rằng mọi việc sẽ dễ hơn, dễ hơn nhiều lần khi cố gắng ngồi im đó.

"Những người nào đồng ý xử trắng án?" Giọng ồm ồm của bà Bones.

Đầu của Harry nảy mạnh thành lỉnh. Có những cánh tay trong không khí, nhiều người lắm... có hơn nửa! Thở mạnh, cậu cố đếm, nhưng trước khi đếm xong, Bà Bones đã nói "Những người nào đồng ý với bản án?"

Fudge giơ tay lên; vì vậy nửa tá người khác cũng giơ tay lên, cả người phù thủy bên phải cậu và phù có bộ ria mép vĩ đại và cả người có mái tóc uốn quăn trong hàng hai.

Fudge liếc qua tất cả bọn họ, nhìn như thể là có một cái gì to lớn mắc ở họng ông, sau đó chạy xuống tay ông. Ông thở sâu hai lần và nói, trong một giọng nói bị bóp méo bởi sự thịnh nộ "Rồi, Rồi, Được rồi... Xử trắng án"

"Tuyệt vời" Cụ Dumbledore nói một cách lạnh lợi, bật thẳng dậy, kéo đĩa phép ra vào làm hai cái ghế bọ vải hoa biến mất. "Ồ, ta sẽ phải đi đây. Chúc mọi người một ngày tốt lành."

Và không cần nhìn lại Harry, cụ đi nhanh qua phòng xử án.

Sự chuyển hướng đột ngột của cụ Dumbledore khiến Harry bất ngờ. Cậu vẫn ngồi thừ trên chiếc ghế xích, hỗn độn giữa cảm giác choáng váng và nhẹ nhõm. Những người Winzgamot đã bình tĩnh lại. Họ bắt đầu nói gì đó, thu xếp những tờ trình lại. Harry đứng dậy, nhưng không ai chú ý đến cậu cả, trừ một vị phù thủy có dáng con cóc đứng bên phải bác Fudge. Bà ta chăm chú nhìn Harry thay vì thầy Dumbledore. Cậu bé cố không để ý bà ta, đưa mắt nhìn bác Fudge và bà Bones, ra ý hỏi họ khi nào thì cậu được đi khỏi đây. Nhưng bác Fudge có vẻ không chú ý đến Harry, còn bà Bones thì đang thu xếp chiếc Vali của mình. Thế là, Harry lén bước về phía cửa, đợi lúc mọi người không chú ý, chạy thiệt là lẹ!

Harry vịn mạnh cửa và suýt chút nữa thì va vào ông Weasley. Trông ông tái nhợt, đầy lo lắng.

"Ngài Dumbledore chắc đã.... "

"Trắng án ạ!" Harry nói rồi đóng cánh cửa lại.

Ông Weasley mở một nụ cười rạng rỡ. Rồi ông ôm vai Harry.

"Thật tuyệt, Harry ạ! Họ không thể buộc tội cháu cho dù có tang chứng. Nhưng phải nói với cháu rằng bác... "

Bất chợt bác Weasley ngưng lại. Cửa phòng xử án mở và những người Wizengamot đi ra.

"Thề có Merlin!" Ông Weasley thốt lên kinh ngạc và tránh ra cho họ đi. Ông tiếp tục: "Cháu được xử án chính thức ư?"

Harry thì thào: "Vâng, cháu chắc vậy... "

Một vài phù thủy, trong đó là bà Bones gật đầu chào Harry và ông Weasley nhưng họ giữ một thái độ lạnh nhạt với hai người. Cornelius Fudge và bà phù thủy "cóc" rời phòng xử sau cùng. Ông Fudge lạnh lùng đến nỗi Harry và ông Weasley cứ tưởng rằng mình là người vô hình vậy. Lại ở chỗ, Harry vẫn thấy bà phù thủy chăm chú nhìn mình. Cuối cùng là Percy. Anh tặng lờ Harry và cha mình giống như ông Fudge, trong tay là một tấm giấy da thú và đồng lông ngỗng. Trông anh lúc này thật cứng rắn và lạnh lùng. Ông Weasley khẽ nhếch mép khi nhìn thấy con trai mình như vậy...

"Ta sẽ đưa cháu về trường. Ở đó, cháu có thể kể với mọi người tin tốt lành này!" Ông nói rồi ra hiệu cho Harry sau khi Percy lên tầng 9. "Sau đó, xử lý vụ cái toilet ở bãi Bethnal. Ta đi nào... "

"Bác định làm gì với cái toilet đó?" Harry cười toe. Cậu thấy mọi việc trở nên sáng sủa hơn: Được trắng án, và quay trở lại Hogwarts.

"Ôi... cũng may là không xảy ra việc gì. Việc sửa chữa không thành vấn đề nhưng đằng sau đó là một cái gì đó thật lạ. Mỗi nhử của người Muggle đối với phù thủy có vẻ thật buồn cười, nhưng bên trong nó thật phức tạp và khủng khiếp, riêng ta.... Ông Weasley ngưng giữa chừng khi họ lên đến hành lang tầng 9, thấy Corelius Fudge đứng cách vài bước chân và đang thì thầm điều gì đó với một người cao ráo, có mái tóc óng vàng và khuôn mặt nhọn hoắt tái xám. "

Nghे thấy tiếng bước chân, người đó cũng ngưng câu chuyện, ngoảnh mặt lại. Đôi mắt nâu lạnh lùng ấy bất động trước Harry và dò xét cậu.

"Ái chà chà... Patronus Potter... "giọng nói lạnh lùng của lão ta-Lucius Malfoy cất lên.

Harry Potter thấy lạnh gáy, cậu cảm thấy có cái gì đó khô cứng dâng trào trong cơ thể. Cậu đã thấy ánh mắt ấy qua kẻ hở trong chiếc áo của những tên tử thần thực tử. Chất giọng đầy nhạo báng ấy không thể lẫn vào đâu được khi Harry bị Voldemort tra tấn ở nghĩa địa hoang. Harry không tin vào mắt mình khi thấy lão ta trơ tráo gặp mình ở ngay đây- Bộ pháp thuật, lại càng không tin được rằng lão ta đang nói chuyện với ông Fudge vì Harry đã nói với ông rằng Malfoy là một tên tử thần thực tử với ông Fudge mới cách đây vài tuần!

"Ngài bộ trưởng vừa kể ta nghe về cuộc chạy thoát may mắn của mi, Potter ạ" Malfoy lè nhè. "Thật đáng kinh ngạc, mi đã luồn qua được cái lỗ chật hẹp đó chẳng khác gì... một con rắn. "

Ông Weasley nắm chặt vai Harry ra ý cảnh báo.

"Đúng đó." Harry đáp lời. "Tôi giỏi chạy thoát lắm mà."

Rồi Lucius Malfoy đưa mắt nhìn ông Weasley.

"A! Còn Arthur Weasley nữa! Ngài làm gì ở đây vậy, Arthur?"

"Tôi làm việc ở đây. "Ông Weasley đáp ngắn gọn.

"Không phải ở tầng này chứ?" Lucius Malfoy tiếp tục và đưa mắt hướng về cánh cửa đằng sau ông Weasley. "Tôi cứ tưởng ngài chỉ làm ở tầng 2, lén lút ăn cắp vật dụng thường ngày của lũ Muggle và tôn sùng chúng?"

"Không!" Lần này ông Weasley gắt, những ngón tay của ông bấu chặt vai Harry.

"Thế ông đang làm gì ở đây vậy?" Harry hỏi Malfoy.

"Những vấn đề riêng liên quan giữa ta và ngài bộ trưởng không đáng để mi quan tâm, Potter ạ." Malfoy vừa trả lời, vừa vuốt chiếc áo choàng. Harry nghe rõ tiếng leng keng, nghe như tiếng một chiếc túi chứa đầy vàng cất lên từ áo hắn ta. "Ta rất biết rằng mi được lão Dumbledore quý mến, nhưng mi không nên chờ đợi sự nuông chiều tương tự từ chúng tao... Nào, chúng ta đến phòng của ngài chứ, ngài bộ trưởng?"

"Tất nhiên rồi." Ông Fudge nói rồi quay lưng về phía Harry và ông Weasley. "Lối này, Lucius."

Rồi họ đi mất, tiếp tục thì thầm với nhau. Ông Weasley vẫn không buông vai Harry đến lúc hai người kia đi lên thang máy.

"Cháu không hiểu, nếu lão ta có việc với bác Fudge thì sao không đợi ở ngoài phòng của bác ấy? Lão ta làm gì dưới này nhỉ?" Harry đột nhiên dữ dội.

"Nếu cháu hỏi ta, thì ta sẽ trả lời rằng: Lão muốn xem lén phòng xử án cháu." Ông Weasley đáp, trông ông thật kích động, ông nhìn chăm chăm vào vai Harry như thể muốn nó không bị đổi chỗ. "Lão muốn biết rằng cháu có bị trục xuất hay không. Ta sẽ nhắc ngài Dumbledore điều này khi đưa cháu về, ngài nên biết rằng lão Malfoy đó lại có chuyện với ngài Fudge."

"Không biết rằng họ có chuyện riêng gì với nhau nhỉ?"

"Ta nghĩ là chuyện về vàng". Ông Weasley tức giận. "Lão ta biếu người khác rất nhiều thứ như thế trong suốt nhiều năm... Lão lấy lòng được nhiều người... Sau đó "nhờ" họ trả ơn bằng cách can phá những luật lệ mà hắn không ưa... Ôi... Lucius Malfoy, hắn ta giao thiệp rộng rãi..."

Lúc đó, chiếc thang máy đã hạ xuống, trong đó chẳng có gì ngoại trừ cả đồng tờ nhẵn ủa vào ông Weasley khi ông ấn nút mở cửa. Ông giận dữ phẩy chúng đi.

"Bác Weasley ơi... "Giọng Harry chậm rãi. "Nếu bác Fudge gặp một tên Tử thần thực tử như Lucius, lẽ nào dùng phép nguyên rửa Imperius lên bác ấy thì sao?"

"Điều đó cũng có thể xảy ra với chúng ta, Harry ạ." Ông Weasley thì thầm. "Nhưng ngài Dumbledore lại nghĩ rằng ông Fudge chưa bị gì vào lúc này. Ngài nói rằng để ông ấy bình thường thật chẳng tốt chút nào. Thôi, Harry ạ, tốt nhất ta đừng nên nói về chuyện này nữa."

Cánh cửa thang máy lại mở ra và hai người bước vào cánh cửa bị bỏ hoang. Bức tượng "Người trông coi Eric" vẫn khuất sau tờ "Tuần báo tiên tri". Harry chợt nhớ ra một điều khi họ bước qua đài phun nước vàng.

"Đợi đã bác ơi..." Harry nói rồi rút túi tiền của mình ra đi về phía đài phun nước.

Cậu bé nhìn vào khuôn mặt đẹp đẽ của bức tượng. Nhưng trong ý nghĩ của cậu thì khuôn mặt ấy đầy vẻ yếu đuối và ngốc nghếch. Bức tượng mang một nụ cười đầy giả tạo, vô vị giống như người đi thi sắc đẹp vậy. Trông những tên yêu lùn, nhân mã không có thái độ biểu cảm ủy mị với con người giống như vậy. Chỉ có những con gia tinh với thái độ phức tạp, cam chịu là hợp hơn cả. Harry chợt cười thầm, nghĩ về điều mà Hermione sẽ nói khi thấy bức tượng này. Cậu bé dốc túi tiền, không chỉ bỏ ra vài đồng Galleon, mà bỏ toàn bộ tiền xuống mặt nước.

"mình biết ngay mà!" Ron thét và đâm vào không trung. "Cậu luôn thoát khỏi mấy tình huống đó mà!"

"Họ nhất định phải cho cậu trắng án. "Hermione nói, cô bé tưởng như ngắt xỉu với khắc khoải đến khi Harry đi vào nhà bếp và đang lúc này đang nắm tay cô bé. "Sẽ không có điều gì xảy ra với cậu, không có gì hết!"

"Cháu thấy mọi người đã bớt lo lắng. Với lại, cứ cho rằng mọi người biết trước cháu được thả đi. "Harry cười tươi.

Bà Weasley lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi. Trong khi đó, George, Fred và Ginny thì lập đi lập lại điệu cổ vũ chiến đấu: "Harry trắng án! Harry trắng án rồi!... "

"Yên nào, các con!" Bố và Harry đã thấy tên Lucius nói chuyện với ông Fudge ở tầng 9, rồi họ đi đến phòng của ông. Ngài Dumbledore nên biết chuyện này. "

"Chắc chắn rồi. "Giọng chú Sirius. "Chúng tôi sẽ nói với ngài. "

"Ừm... Tôi phải đi thôi. Có một cái toilet khủng khiếp ở bãi Bethnal. Molly, anh sẽ về muộn, anh, nhưng có thể Kingsley sẽ ghé qua ăn tối đấy.

"Harry trắng án, trắng án, trắng án rồi!..."

"Đủ rồi đấy! Fred, George, Ginny!!!" Bà Weasley gắt, rồi ông Weasley rời bếp. "Harry con, ngồi vào đây ăn chút gì nhé. Con chắc là chưa được ăn sáng. "

Ron và Hermione ngồi đối diện với cậu bé. Trông mấy nhóc vui hơn hẳn lúc đến nơi ở của Grimmauld. Cảm giác nhẹ nhõm của cậu bé, bị phá đám bởi lần trạm chán với Lucius đã trở lại. Căn nhà u ám, tồi tàn đột nhiên trở nên ấm cúng và đầy thân yêu. Con Kreacher trông bớt xấu hơn lạ thường khi nó thò cái mũi heo của mình vào bếp để dò xem tiếng ồn phát ra từ đâu.

"Khi thầy Dumbledore đứng bên phía cậu thì chẳng ai buộc tội được cậu cả. "Ron vừa nói hào hứng, vừa chia khoai tây trộn vào đĩa của mọi người.

"Ừ, phải... Thầy chắc sẽ bị trừng phạt vì mình mất... Ước gì thầy nói với mình vài câu, hoặc nhìn mình thôi cũng được. "Harry cảm thấy mình thật ích kỷ, nhưng không thấy rằng mình trẻ con khi nói vậy.

Vừa dứt lời, vết sẹo trên trán cậu bé chợt đau dữ dội.

"Sao vậy" Hermione nhìn, đầy lo lắng.

"Vết sẹo.... "Harry thở dốc. "Không sao đâu... Đạo này nó hay dở chứng thế đấy... "

Những người khác chẳng mấy may để ý. Họ chỉ chăm chú vào phần thức ăn của mình và bàn tán hả hê về phen thoát nạn hú vía của Harry. Fred, George và Ginny thì vẫn hò hét, còn cô bé Hermione trông rất căng thẳng. Cô chưa kịp nói gì đã bị Ron chặn mũi, cậu hớn hờ: "mình cá rằng thầy Dumbledore sẽ cực hãnh diện, thế nào tối nay thầy cũng tổ chức một bữa ra trò đấy!"

"Bác không nghĩ thế đâu." Giọng bà Weasley. Bà đặt một đĩa gà rán khổng lồ trước mặt Harry. "Thầy lúc này chắc đang rất bận. "

"HARRY TRẮNG ÁN RỒI, TRẮNG ÁN RỒI!!!!!! "

"IM NÀO!!" Bà Weasley thét lên.

Vài ngày sau Harry nhận thấy rằng có một người ở số nhà 12 Quảng trường Grimmauld không được vui vì biết rằng cậu sắp về trường Hogwarts. Chú Sirius rất vui mừng khi nghe tin đó. Chú siết chặt tay Harry với gương mặt rạng rỡ như mọi người. Nhưng ngay sau đó, chú lại ủ rũ, trầm lặng còn hơn lúc trước, nói ít hơn với mọi người, kể cả Harry và dành nhiều thời gian hơn với việc ở lì trong phòng của mẹ chú với Buckbeak, im lặng...

"Cậu không thấy có lỗi sao?" Hermione khô khốc sau khi Harry kể với hai đứa cảm giác của mình trong lúc lau dọn cái chạn mốc bẩn. "Cậu thuộc về trường Hogwarts và chú Sirius biết điều ấy. mình nghĩ rằng, chú ấy không muốn mất cậu. "

"Cậu hơi gay gắt đấy, Hermione. "Ron vừa nói với bộ mặt ủ rũ, vừa cố cạy đám rêu mốc bám chặt vào tay mình. "Cậu đâu muốn ở lại căn nhà này mà không có ai bên cạnh. "

"Rồi sẽ có!" Hermione nói. "

"Ông ấy không muốn mình bị thất vọng lần nữa. Hermione trầm ngâm. "Ông ấy cũng cảm thấy mình có lỗi. Vì có lúc ông ta muốn cậu bị trục xuất khỏi giới phù thủy để rồi cùng với cậu trở thành những tên ngoài vòng pháp luật. "

"Đừng nói thế!" Harry và Ron đồng thanh, nhưng Hermione thờ ơ.

"Tùy các cậu. Tó nghĩ rằng mẹ của Ron đúng và chú Sirius đang rối loạn vì không biết cậu là cậu hay cha cậu, Harry. "

"Vậy cậu nghĩ rằng chú ấy có vấn đề à?" Harry sôi máu.

"Không, ý mình là chú ấy phải chịu cảnh cô đơn đã lâu. "Hermione nói gọn.

Vừa dứt lời, bà Weasley bước vào phòng ngủ phía sau chúng.

"Các con chưa xong à?" Bà hé đầu vào.

"Con cứ tưởng mẹ vào để cho chúng con nghỉ chứ!" Ron chua chát. "Con cạo được hàng đồng mốc rồi đấy!"

"Con làm thế là không được đâu. "Bà Weasley nói. "Con phải giúp ích một chút để giúp những người chỉ huy tổ chức cảm thấy hợp với nơi này chứ. "

"Con chẳng khác gì một con gia tinh... " Ron cầu nhàu.

"Hi, cậu đã thấy cuộc sống của gia đình đáng sợ thế nào chưa? Rồi cậu sẽ sôi nổi hơn với hiệp hội bảo vệ gia đình đấy!" Hermione nói đầy hy vọng sau khi bà Weasley rời phòng. "Rồi mọi người sẽ biết thế nào là cực nhọc khủng khiếp khi phải đi dọn dẹp suốt ngày. Chúng ta sẽ lập một hội bảo trợ ở phòng sinh hoạt Gryffindor, mọi lợi nhuận cống hiến cho hiệp hội ấy, cả về mặt nhận thức lẫn tiền bạc!"

"mình sẽ bảo trợ cậu về khoản cảm mồm khi nói về hiệp hội." Ron cau bần, nhưng may chỉ có Harry nghe thấy.

"Harry ngày càng muốn được về trường Hogwarts khi kì nghỉ hết dần. Cậu mong mỗi được gặp bác Hagrid, muốn được chơi Quidditch, thậm chí muốn đi dạo qua những luống rau, mìnhi khu nhà kính nuôi thực vật. Cậu vô cùng vui sướng khi sắp được rời khỏi ngôi nhà bụi bặm, mốc meo này. Tủi đưng bát thì vẫn đầy mốc còn con Kreacher thì khò khè chửi rửa trong bóng tối mỗi khi cậu đi ngang qua, mặc dù Harry đã cố yên lặng để không làm phiền chú Sirius.

Sống trong tổng hành dinh của tổ chức chống Voldemort chẳng thú vị như Harry vẫn tưởng. Những thành viên của tổ chức thường xuyên lui đến, thỉnh thoảng ở lại dùng bữa, có khi ở lại dùng bữa, có khi đến chỉ thì thầm với nhau vài câu. Bà Weasley có không để Harry, cũng như những nhóc khác nghe thấy. Không ai, kể cả chú Sirius muốn Harry biết nhiều hơn những điều chú bé được nghe trong đêm cậu đến đây.

Vào ngày cuối kỳ nghỉ, khi Harry đang dọn đồ phân của con Hedwig trên nóc tủ thì Ron bước vào, cầm trong tay hai cái phong bì.

"Danh mục sách mới này. "Ron gọi, quẳng một chiếc cho Harry. mình cứ tưởng họ quên hết rồi. Thông báo thường đến sớm lắm cơ mà..."

"Harry hót nốt đồ cuối cùng vào túi rác rồi... quẳng qua đầu Ron mìnhi sọt rác trong góc phòng. Cái sọt nuốt gọn rồi ợ một tiếng khủng khiếp. Rồi cậu mở thư ra. Trong đó gồm hai tấm da dê. Một tấm báo ngày học (Đầu tháng 9), còn tấm kia chỉ cho Harry biết sách cậu cần mua vào năm học mới.

"Có hai quyển mới thôi. "Harry vừa nói vừa đọc. "Sách học pháp thuật, cấp 5" của Miranda Goshawk và cuốn "Lý thuyết về pháp thuật phòng thủ" của Wilbert Slinkhard. "

"Crắc. "

Fred và George hiện ra ngay cạnh Harry. Cậu quá quen với kiểu xuất hiện này nên cũng chẳng giật mình.

"Sao trường lại chọn sách của Slinkhard nhỉ?" Fred bần khuôn.

"Nghĩa là thầy Dumbledore sẽ chọn người dạy "Phòng chống pháp thuật hắc ám" khác chứ sao nữa. "George nói.

"Vấn đề chỉ là thời gian thôi. "Fred để vào.

"Các anh có ý gì?" Harry hỏi, nhảy xuống nhìn hai đứa kia.

"Ờ, bọn mình nghe lén bố mẹ nói chuyện bằng "Tai nối dài" mấy tuần trước. "Fred bảo Harry, "Nghe bố mẹ nói, mình mới biết rằng thầy đang rất khó khăn để tìm người thay thế năm nay. "

"Chẳng có gì lạ. Cứ nhớ lại năm ngoái thì biết. "George nói.

"Một người bị đuổi, một người chết, một người mất trí, còn một người bị nhốt trong thùng những 9 tháng. Harry vừa nói vừa xòe tay đếm. "Rồi, giờ em hiểu ý các anh rồi. "

"Ron, sao vậy?" Fred hỏi.

Ron không trả lời. Harry ngoái lại và thấy Ron cứ đứng đực ra, miệng hơi mở còn mắt cứ nhìn chăm chăm vào bức thư.

"Sao thế?" Fred nôn nóng. Chạy ra phía sau Ron đọc ké bức thư.

Rồi Fred cũng há hốc miệng.

"Huynh trưởng?" Fred mấp máy, mắt đầy ngờ vực. "Huynh trưởng á?"

George chồm mình rồi giật bức thư từ tay Ron, lật ngược lại đọc. Harry thấy cái gì rục rỡ và vàng rơi vào tay George.

"Không thể nào... "George chết lặng.

"Chắc có gì không ổn. "Fred nói, giật lấy bức thư từ tay Ron rồi soi vào nến để tìm dấu thủy ấn. "Họa có điên mới cho Ron làm huynh trưởng. "

Hai đứa sinh đôi quay đầu lại nhìn Harry rồi cùng thốt lên:" Bọn mình tưởng cậu được bầu chứ!" Fred nói, giọng đầy nghi ngờ vì vẫn tưởng Harry lừa chúng.

"Thầy Dumbledore phải chọn cậu chứ!" Giọng George đầy phẫn nộ.

"Cậu thắng cúp Tam-Pháp-thuật và nhiều thứ khác cơ mà!" Fred nói.

"Hình như..."

"Ừ, phải. "Fred chậm rãi. "Do cậu gây nhiều rắc rối quá đây mà. Ít ra thì một trong số các cậu được ưu tiên. "

Rồi cậu bước lại gần Harry, vỗ vai nhóc và ném cho Ron cái nhìn đầy cay độc. "Huynh trưởng... Ron ủy mị được làm Huynh trưởng."

"Ôi, mẹ sẽ tức giận lắm đây. "George rên rỉ, quẳng cái huy hiệu huynh trưởng lại cho Ron, cho rằng nó làm tay cậu.

Ron, vẫn câm như hến, nhìn cái huy hiệu một lúc rồi đưa cho Harry, ra ý rằng cậu mới là chủ nhân thực sự. Harry cầm lấy nó, có một chữ T lớn được đính vào phù điêu con sư ưng Gryffindor. Harry đã thấy anh Percy cũng đeo cái hệt như thế này trong những ngày đầu cậu đến Hogwarts.

Rồi cánh cửa mở tung. Hermione chạy vào phòng, nước mắt đầm đìa. Má cô bé giàn giụa nước, còn tóc thì rối bù. Cô bé cầm theo một cái phong bì.

"Cậu... Cậu nhận được?"

Cô bé nhìn tấm huy hiệu trên tay Harry rồi thét inh ỏi.

"Mình biết mà!" Cô nhóc vui mừng. Rồi cô vung lá thư trong tay. "Mình cũng được làm, Harry ơi! Mình cũng được bầu!"

"Không." Harry vội vã, ấn ngay chiếc huy hiệu cho Ron. "Là Ron chứ không phải mình. "

"Là... Cái gì cơ? mình..."

"Ron làm huynh trưởng, không phải mình. " Harry nói.

"Ron á?" Hermione há hốc miệng. "Nhưng cậu chắc không? Ý mình là..."

Cô bé đỏ mặt nhìn Ron, lúc ấy cậu quay mặt lại, vẻ đầy bướng bỉnh: "Tên mình đang trong bức thư. "

"Mình..." Hermione, giọng đầy bối rối. "Mình... à.. ờ... Ôi! Tuyệt quá! Tuyệt lắm Ron! Thật..."

"... Bất ngờ!" George chen vào.

"Không." Hermione nói, đỏ ửng mặt. "Không phải thế đâu... Ron đã làm rất nhiều... Cậu ấy rất..."

Cánh cửa sau lưng cô bé mở ra và bà Weasley bước vào, trên tay bà là đồng áo choàng được giặt, trông như mới.

"Ginny bảo mẹ rằng danh mục sách mới có rồi. "Bà vừa nói vừa nhìn vào mấy chiếc bì thư. Rồi bà đến gần giường, treo áo vào cột. "Các con đưa chúng cho bác, chiều nay bác sẽ tới đại lộ Diagonal mua sách, còn các con ở nhà sửa soạn đồ. Ron này, mẹ phải mua thêm cho con mấy bộ đồ ngủ thôi. Bây giờ quần áo con chật phải đến 6 inch (~ 9cm- HĐ) là ít. Không tin nổi... Con lớn nhanh quá. Con muốn màu gì nào?"

"Mẹ mua cho nó màu đỏ và vàng óng để hợp với cái huy chương..." George nói, cười đều.

"Hợp cái gì cơ?" Bà Weasley lơ đãng, treo đôi tất màu hạ để lên cột giá của Ron.

"Huy hiệu của nó." Không khí chợt căng thẳng. "Cái huân chương mới, chói lọi, đáng yêu của nó. "

Câu nói của Ron làm bà Weasley quên mất việc mua đồ ngủ cho con mình.

"Của... nhưng... Ron, chẳng lẽ con... ?"

Ron giơ tấm huy hiệu ra.

Bà Weasley thét lên, ầm chẳng kém gì Hermione.

"Mẹ không tin được! Không thể nào! Ôiii! Ron! Thật tuyệt vời! Con được làm huynh trưởng! Vậy là

"Vậy con với Fred là gì? Hàng xóm chắc?" George phẫn nộ khi mẹ cậu đẩy cậu ra rồi lao mình đưa con trai bé bỏng của mình.

"Cha con sẽ cực kỳ hạnh phúc khi nghe tin này, Ron! Mẹ rất tự hào về con! Đúng là tin tuyệt vời! Con được làm người đứng đầu lớp, giống như Bill và Percy, đó chỉ là điều đầu tiên! Đúng là điều tuyệt vời trong lúc khó khăn này! Mẹ đến chết mất! Ronnie!"

Fred và George đều làm bộ nôn ọe sau lưng bà nhưng bà Weasley không mấy may, bà... ôm chặt cổ Ron, hôn thắm thiết thẳng nhóc. Lúc này, trông mặt cậu còn đỏ hơn cả tấm huy chương.

"Mẹ ơi... đừng... ôm chặt quá... mẹ." Thằng nhóc nghẹt thở, cố đẩy mẹ nó ra.

Bà mẹ buông Ron ra, bà nói không ra hơi. "Ôi, cái gì bây giờ? Mẹ tặng Percy con cú, nhưng con có một con rồi. "

"Mẹ muốn... ?" Ron nói, giọng cậu như không tin vào tai mình.

"Con sẽ được thưởng vì sự kiện này!" Bà Weasley nói với giọng sung sướng. "Con có muốn chiếc áo choàng mới không?"

"Bọn con mua cho nó mấy cái rồi." Fred chanh chua, trông cậu rất hối hận vì sự hào phóng của mình.

"Hay mua cái vạc mới? Cái của Charlie thì gỉ sét rồi. Hay một con chuột mới? Trước đây con quý Scabber lắm, đúng không?"

"Mẹ." Ron nói, đầy hy vọng. "Mẹ mua cho con cái chổi mới được không?"

Bà Weasley hơi tái mặt, chổi rất đắt tiền.

"Không cần cái xịn đâu!" Ron nhanh nhẩu thêm vào. "Con chỉ muốn đổi được cái mới thôi..."

Bà Weasley ngập ngừng, rồi bà mỉm cười.

"Tất nhiên là được... mẹ sẽ đi ngay để tìm cái nào tốt cho con. Chào các con nhé... Ronnie, huynh trưởng bé bỏng! Đừng quên sửa soạn đồ đạc nhé! Huynh trưởng ư... Ôi mẹ run quá! "

Bà hôn lên má Ron cái nữa (Tiếng "chút" to khủng khiếp) rồi vội vã ra khỏi phòng.

Fred và George đổi thái độ: "Bọn anh không "thơm" chú mày có sao không Ron?" Fred giả vờ áy náy.

"Nhưng bọn anh sẽ cúi chào mày." Giọng George nói.

"Thôi đi!" Ron cau có.

"Sao thế?" Fred nhăn răng đầy thách thức. "Bé định phạt bọn anh á?"

"Anh thích thế lắm." George cười khẩy.

"Các anh không cẩn thận thì cậu ấy làm thật đấy!" Hermione giận dữ.

Fred và George lăn ra cười, còn Ron thì càu nhàu: "Thôi đi Hermione!"

"Bọn anh sẽ cố gắng cẩn thận, nhĩ George?" Fred giả vờ run sợ. "Thề đấy..."

"Ừ... Thời nổi loạn của hai đứa mình qua rồi..." George lắc đầu.

Sau tiếng "Crắc" nữa, hai đứa biến mất.

"Họ!" Hermione giận dữ, trừng mắt nhìn trần nhà, trên đó nghe rõ tiếng cười gào rú của Fred và George. "Đừng quan tâm Ron ạ! Họ ghen tị ấy mà!"

"Chắc không phải." Ron ngờ, cũng nhìn lên trần nhà. "Các anh luôn nghĩ rằng chỉ có ngu mới làm huynh trưởng... nhưng...", đột nhiên vui vẻ, Ron nói tiếp: "Họ sẽ chẳng bao giờ có chổi mới! Ước gì mình được cùng đi chọn với mẹ... Chắc chắn mẹ sẽ chẳng mua cây Nimbus (Hào Quang -HĐ). Nhưng có cây Cleansweep (Quét Sạch- HĐ) mới là tốt lắm rồi... ừm, để mình nói với mẹ điều ấy để mẹ còn biết."

Rồi Ron lao khỏi phòng, bỏ lại Harry và Hermione.

Harry thấy rằng mình không có mặt mũi nào nhìn Hermione nữa. Cậu quay vào giường, gỡ chiếc áo bà Weasley đưa cho rồi tìm chiếc vali.

"Harry?" Cô bé ngập ngừng.

"Tuyệt lắm, Hermione ạ..." Harry cố thân thiện, thấy rằng giọng nói ấy chẳng giống cậu tẹo nào. Cậu vẫn không nhìn cô bé. "Cậu là huynh trưởng, tuyệt vời!"

"Cảm ơn." Hermione nói. "Ừm... Harry ơi... cho mình mượn con Hedwig nhé... để mình báo với bố mẹ tin này. Bố mẹ sẽ vui lắm."

"Ừ, không có gì." Vẫn với giọng vui vẻ khùng khiếp ấy. "Đây!"

Rồi cậu mở vali ra, cất chiếc áo xuống dưới đáy vali. Sau đó giả vờ lục lọi thứ gì đó, còn Hermione thì chạy đến cái tủ và kêu con Hedwig xuống. Một lúc sau, Harry nghe tiếng cửa đóng nhưng đóng hờ. Cậu nghe ngóng, nhưng chỉ có tiếng bức tranh rỗng trên tường cười thầm và tiếng cái sọt rác ho vì phân cú.

Harry vụt đứng dậy rồi nhìn quanh. Hermione và con cú đi rồi. Harry vội vã chạy đến đầu phòng đóng cửa lại. Rồi chậm rãi tiến về phía giường nằm vật ra, nhìn lơ đãng chân tủ quần áo.

Cậu quên khuấy mất việc chọn huynh trưởng vào năm học này và quá căng thẳng vì lo sợ bị trục xuất khỏi giới phù thủy nên đã quên mất rằng chiếc huy hiệu chỉ thuộc về một số người nhất định. Nhưng nếu cậu nhớ ra... nếu cậu nghĩ về điều ấy thì có ích gì chứ?

"Không phải thế." Một tiếng vọng nhỏ, thân thuộc vang lên trong đầu cậu.

Harry nhăn nhó rồi ôm mặt. Cậu không thể lừa dối mình. Nếu chiếc huân chương còn chưa dành cho ai thì cậu sẽ muốn nó là của riêng mình chứ không phải Ron. Chẳng lẽ cậu đã trở nên kiêu căng giống Draco Malfoy? Cậu nghĩ rằng mình là kiệt xuất ư? Cậu nghĩ rằng mình hơn Ron ư?

"Không. "giọng nói ngang ngược cất lên.

"Có thật thế không?" Harry bắn khuôn, căng thẳng tìm cảm xúc thật của mình.

"Mình chỉ giỏi Quidditch thôi, chứ có hơn gì người khác đâu?"

"Sự thật đúng là vậy." Harry nghĩ ngợi. "Mình đâu có học giỏi hơn Ron? Nhưng những khoản khác thì sao? Cụ thể là những lần nguy hiểm mà mình, Ron, Hermione cùng trải qua mà hậu quả còn khủng khiếp hơn bị đuổi học?"

"Ừm, mình, Ron và Hermione luôn sát cánh bên nhau." Giọng nói lại cất lên.

"Không phải lúc nào cũng thế!" Harry tranh cãi với chính mình. "Bọn nó đâu chống lại Quirrell cùng mình? Bọn nó đâu có diệt Tom Riddle và con tử xà? Bọn nó đâu có chặn lũ giám ngục vào đêm chú Sirius chạy thoát? Bọn nó cũng không cùng mình ở cái nghĩa địa đêm Voldemort trở lại..."

Cái cảm giác bị đối xử tệ vào đêm đến đây lại trỗi dậy trong cậu nhóc. "Mình làm được nhiều hơn!" Harry nghĩ đầy tức giận: "Mình làm được nhiều điều hơn chúng nó!"

"Có thể thế", giọng nói ấy đầy chí lý. "Nhưng thầy Dumbledore chọn huynh trưởng không phải dựa vào những tình huống nguy hiểm mà chọn họ vì lý do khác... Ron có cái mà cậu không có..."

Harry mở mắt và nhìn vào chân chiếc tủ (Bị cào lổ chỗ), nhớ lại lời Fred nói: "Chỉ có người điên mới chọn Ron làm huynh trưởng..."

Harry khịt mũi. Lại một lần nữa cậu hổ thẹn với chính mình.

Ron đâu có xin thầy Dumbledore chiếc huy hiệu? Đó đâu phải lỗi của Ron? Ron, đối với Harry là bạn tốt nhất trên đời. Thế mà cậu lại giận dữ nhóc ấy chỉ vì một chiếc huy chương rồi cười nhạo sau lưng bạn mình với hai gã kia. Chỉ vì Ron hơn Harry điểm gì đó mà phải phá hủy tình bạn ư?

Vừa đến đây thì Harry nghe tiếng bước chân của Ron trên cầu thang. Cậu đứng dậy, sửa lại kính và cố cười tươi khi Ron quay lại phòng.

"Biết tông mà!" Ron gọi vui vẻ. "Mẹ sẽ mua cho mình cái Cleansweep mới!"

"Tuyệt!" Harry cười rồi nhẹ nhõm rằng cái giọng thân mật giả tạo đã biến mất. "Tuyệt lắm Ron-bạn-hiền ời!"

Đột nhiên Ron ngưng cười.

"Không thể tin được mình được chọn..." Nó nói rồi lắc đầu: "Mình cứ tưởng phải là cậu chứ?"

"Không! Do mình gây nhiều phiền toái quá" Harry nhại giọng Ron.

"Ừ... Chắc thế... Còn bây giờ thì đi sửa soạn đồ đạc chứ?"

Những thứ đồ đạc của bọn nó được vứt tứ tung mọi nơi từ khi bọn nó rời đến đây. Mất cả một buổi chiều để bọn nó lấy lại một quyển sách vứt bừa mọi nơi trong nhà và ném chúng

lại vào trong cái rương của bọn nhỏ. Harry để ý thấy Ron đi đâu cũng mang theo cái phù hiệu huynh trưởng của nó, đầu tiên là để ở cái bàn cạnh giường ngủ, sau đó để trong túi quần jeans, tới nữa lại để nó trên cái áo choàng của nó, để xem hiệu quả của màu đỏ trên nền đen. Chỉ khi Fred và Geogre nhảy đến và gợi ý việc dán cái đó lên trán nó bằng bùa Dính-mãi thì nó mới xếp cái huy hiệu một cách nhẹ nhàng vào trong cái tất màu hạt dẻ và khoá vào trong rương đựng đồ.

Bà Weasley trở về từ Đại lộ Diagonal lúc sáu giờ, người chất đầy những sách và mang một gói nặng bọc bằng nhiều lớp giấy nâu và dày mà sau đó Ron đã lấy từ tay mẹ nó với một lời rên rỉ của lòng khát khao.

"Đừng có mà nghĩ đến việc con sẽ sé toạc nó ra bây giờ, mọi người đang vào bếp ăn tối, mẹ muốn con phải xuống lầu" Bà nói, nhưng ngay khi bà ngoảnh mặt đi thì Ron đã xé toạc giấy gói ra một cách điên cuồng và xăm xoi từng inch cây chổi đó, một trạng thái mê ly hiện lên trên khuôn mặt của nó.

Xuống tầng hầm, và Weasley đã treo một cái băng-rôn lên phía trên của cái bàn ăn nặng trĩu, ghi dòng chữ:

CHÚC MỪNG

RON VÀ HERMIONE

NHỮNG HUYNH TRƯỞNG MỚI

Bà có một tâm trạng tốt hơn mọi ngày nghỉ khác mà Harry thấy.

"Ta nghĩ chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc nho nhỏ, không phải bữa ăn tối bình thường", bà nói với Harry, Ron, Hermione, Fred, Geogre và Ginny khi bọn nó bước vô phòng ăn. "Bố con và anh Bill đang đi về, Ron ạ. Ta đã gửi cho bọn họ cú và họ đã hơi bị run sợ," bà nói, vẻ mặt rạng rỡ.

Fred đảo mắt.

Chú Sirius, thầy Lupin, chị Tonks và Kingsley Shacklebolt đã ở đó và Moody Mắt Đen đang đi còm cệp đến khi Harry đang uống một cốc bia-bơ.

"Ồ, Alastor, Rất vui vì thấy ông ở đây" Bà Weasley nói một cách rạng rỡ, khi Mắt Đen đang cởi bộ áo choàng du lịch của mình ra. "Chúng tôi đã chờ để hỏi ông việc này hàng năm trời rồi - ông có thể nhìn qua được cái bàn viết ở phòng khách và nói cho chúng tôi cái gì ở trống không? Chúng tôi đã không hề muốn mở nó vì nó thiệt là bẩn thỉu"

"Không hề chi, Molly..."

Cái mắt điện màu xanh của Moody xoay lên phía trên và nhìn chòng chọc một cách cố định vào cái trần trên nhà.

"Phòng khách..." Ông gầm gừ, bọn học sinh sợ rúm người lại. "Cái bàn trong góc há? Ờ ờ,... tôi nhìn thấy rồi... ờ, nó là một con Ông Kẹ... muốn tôi đến đó và đuổi nó đi không, Molly?"

"Không, không, tôi sẽ làm việc đó sau cũng được" Bà Molly tươi cười, "Ông uống chút gì đã. Chúng ta có một sự chuẩn bị nho nhỏ, thiệt tình,..." Bà nhìn đến chỗ cái Băng-rôn màu đỏ tươi. "Huynh trưởng thứ tư trong gia đình!" Bà âu yếm nói, xoa đầu Ron xù cả lên.

"Huynh trưởng, há?" Moody gầm gừ, cái mắt thường của ông dán vào Ron và cái mắt phép thì xoay quanh để nhìn chăm chăm vào mọi thứ cạnh đầu nó. Harry có một cái cảm giác không được thoải mái lắm con mắt đang nhìn vào cậu và chuyển động đến chỗ chú Sirius và thầy Lupin.

"Ồ, chúc mừng," Moody nói, vẫn còn liếc qua Ron với con mắt thường "những vấn đề về quyền lực thì luôn gây rắc rối, nhưng ta hy vọng Cụ Dumbledore nghĩ là con có thể chịu đựng được hầu hết những thứ xúi quẩy nho nhỏ xảy đến với mình..."

"Ron nhìn có vẻ như hơi hoảng trong cách nhìn nhận có vấn đề này nhưng nó đã được giải thoát việc trả lời vì sự góp mặt của bố và anh nó. Bà Weasley đang ở trong một tâm trạng tốt và bà cũng không thêm phần nản cái việc họ đã đưa cả Mundugus tới đây; hắn đang mặc một cái áo chùng dài trông có gì đó lố nhố một cách kỳ quặc và hắn cúi mình để bỏ cái áo ra và treo nó cạnh cái áo choàng du lịch của Moody.

"Nào, ta nên nâng một ly chúc mừng". Ông Weasley nói, khi mọi người đang uống. Ông nâng cốc lên. "Vì Ron và Hermione, những huynh trưởng mới của nhà Gryffindor!"

Ron và Hermione thiệt là rạng rỡ khi mọi người uống vì chúng nó, và sau đó vỗ tay hoan nghênh.

"Chị chưa bao giờ là huynh trưởng cả" Tonks nói một cách vui vẻ sau Harry khi mọi người đã ngồi xuống bàn để ăn. Tóc của chị ta bây giờ có màu đỏ cà chua và dài tới tận eo, chị trông y như là chị ruột của Ginny vậy. "Giáo sư quản lý nhà của chị nói rằng chị thiếu những phẩm chất cơ bản."

"Ví dụ như cái gì?" Ginny hỏi, nó đang chọn cho mình một miếng khoai tây nướng.

"Như là cái khả năng đối xử với chính mình" Chị Tonks nói

Ginny cười, Hermione nhìn như thể là không biết là nên cười hay không nên cười và dàn xếp bằng cách là cô bé uống một hơi bia-bơ thiệt là bụ và mắc nghẹn.

"Thế còn chú, Sirius?" Ginny hỏi, đập vào lưng Hermione.

Sirius ngồi ngay bên phải Harry, cười một tiếng giống tiếng chó sủa như thường.

"Không ai cho chú làm huynh trưởng cả, ta đã bỏ quá nhiều thời gian bị cầm tù cùng James và Lupin. Lupin là một thằng cha tốt, ổng có huy hiệu đó."

"Ta nghĩ rằng cụ Dumbledore đã nghĩ rằng ta có thể dạy dỗ được những tay bạn thân của mình." Thầy Lupin nói. "Ta cần phải nói chắc chắn rằng ta đã thất bại thê thảm."

Tâm trạng của Harry đột ngột thay đổi. Cả cha nó cũng chẳng hề được làm huynh trưởng. Cả bàn tiệc trở nên vui vẻ lên trong một tích tắc, cậu ngốn trọn đĩa thức ăn của mình, cảm thấy yêu mọi người trong phòng này gấp đôi.

Ron đang khoe tất cả mọi người về cái chổi mới của nó.

"... Từ không lên được 70 (chắc là Dặm một giờ - ND), thiết sự là không tồi chớ? Khi mọi người biết là cái Comet (Sao chổi) 92 chỉ có thể lên được 60 và khi tăng tốc nó còn có một cái đuôi gió chạy theo sau cán chổi."

Hermione thì đang nói chuyện một cách nghiêm túc với thầy Lupin về cái góc nhìn của cô bé về luật cho gia tinh.

"Con muốn nói, cái luật đó cũng ngu ngốc như là đối với ma sói, phải không thầy? Nguồn gốc chính là từ cái ý nghĩ kinh tởm của những phù thủy cho rằng họ siêu phàm hơn những sinh vật khác..."

Bà Weasley và anh Bill đang tranh cãi với nhau về mái tóc của anh như mọi khi.

"... Cắt bỏ đi, và con sẽ thật là đẹp trai, ngắn hơn thì đẹp hơn, đúng không, Harry?"

"Ồ, cái đó cháu không biết," Harry nói, hơi hoảng vì bị hỏi về ý kiến của cậu, cậu chuyển từ hai mẹ con sang hướng của Fred và Geogre, đang tùm tùm lại ở góc với Mudugus.

Mundugus ngừng nói khi nhìn thấy Harry, nhưng Fred nháy mắt và vẫy tay ra hiệu cho Harry đến gần chỗ bọn nó.

"Không sao đâu mà" Cậu nói với Mudugus "Chúng ta có thể tin tưởng vô Harry, nó là người hỗ trợ về mặt tài chính của chúng cháu"

"Nhìn Dung đưa cho bọn anh cái gì nè" Geogre nói, dúi vào tay Harry. Cái vật đó trong như thể là quả đậu đen bị phơi khô tóe lại. Một tiếng lạch cạch yếu ớt đến từ vật đó, ngay cả khi chúng chẳng va vào nhau.

"Hạt mầm Vernomous Tentacula đấy" Geogre nói. "Chúng ta cần để làm Skiving Snackboxes nhưng đó là một nguyên liệu thuộc bảng C Cấm-mua-bán mà bọn anh gặp phải rắc rối khi cố kiếm đó"

"Mười Galleon chỗ này, đồng ý không Dung?" Fred nói.

"Zới tất cả những zắc zối ta gặp phải khi kiếm được chúng?" Đôi mắt lạch và đỏ của Mundugus giãn cả ra. "Ta zất tiếc, những chàng trai, nhưng một hạt không zười hai mươi đâu"

"Dung luôn luôn thích đùa mà," Fred nói với Harry.

"Ờ, cái vụ lời nhất của ông ta cùng lắm cũng chỉ sáu Sickle cho một túi lông chim Knarl thôi mà" Geogre thêm vào.

"Cẩn thận" Harry cảnh báo hai anh một cách lặng lẽ.

"Cái gì cơ?" Fred nói. "Mẹ đang bận thủ thủ với Huynh Trưởng Ron, chúng ta không sao đâu."

"Nhưng Moody thì có thể để ý tới các anh." Harry chỉ ra.

Mundugus nhìn một cách lo lắng qua vai.

"Đúng zồi, đó" Ông ta cần nhần. "Được rồi, những chàng trai, mười chỗ đó đó, nếu lấy nhanh lên"

"Tuyệt, Harry!" Fred nói với vẻ thích thú, khi Mundugus dốc hết những hạt đó từ túi của ông ta vào trong lòng bàn tay của hai thằng sinh đôi và chạy nhanh qua cái bàn ăn.

"Tốt hơn chúng ta nên lên trên lầu..."

Harry nhìn hai anh lên lầu, cảm thấy hơi bứt rứt. Cái việc Harry vừa được biết là Ông bà Weasley muốn tìm rõ tại sao Fred và Geogre lại được cung cấp tài chính cho cái tiệm Giởn của bọn nó khi mà, như một điều không thể tránh khỏi, họ cuối cùng cũng biết được căn nguyên đó. Đưa cho hai thằng sinh đôi phần thưởng Tam-Pháp-Thuật là một việc đơn giản vào lúc ấy, nhưng sẽ thế nào nếu việc đó làm cho một gia đình chia rẽ và sự bất hoà như trường hợp của anh Percy?

Chắc gì bà Weasley vẫn còn coi Harry như con đẻ mình nếu mà bà biết được cậu đã giúp Fred và Geogre khởi đầu một sự nghiệp, mà theo bà nó hơi không thích hợp?

Đứng ở chỗ mà hai thằng sinh đôi bỏ nó lên lầu, với một sức nặng tội lỗi đè nặng lên đầu, Harry chợt nghe thấy tiếng tên nó. Giọng của Kingsley Shacklebolt nghe thấy rõ mồn một ngay cả khi có nhiều tiếng nói xung quanh.

"... Tại sao cụ Dumbledore lại không cho Potter làm huynh trưởng nhỉ?" Kingsley nói.

"Ông có lý do riêng của ông" Lupin đáp.

"Nhưng việc đó đã chứng minh niềm tin trong ông ta. Đó là những gì tôi biết." Kingsley cố chấp nói "Đặc biệt là với tờ Daily Prophet (Nhật Báo Tiên tri - ND) có những chuyến đi đến chỗ ông vài ngày một lần..."

Harry không nhìn vô chỗ đó, nó không muốn thầy Lupin hay Kingsley biết là nó đang theo dõi. Dù chẳng đối gì cả, nhưng cậu vẫn cùng Mundugus trở lại bàn ăn. Cái cảm giác vui thích của cậu với buổi tiệc này đã tan biến nhanh như khi nó đến; cậu chỉ muốn được lên lầu và trèo lên trên giường nằm.

Moody mắt-diên đang ngửi một cái đùi gà với những cảm giác còn lại trên mũi ông, rõ ràng là ông ta cũng không thể thấy được một dấu vết hay chất độc nào, vì sau đó ông ta đã gặm quanh khúc đùi gà đó.

"... Cái cán cầm làm găng gỗ sồi bên Tây Ban Nha với lớp véc-ni chống trầy và hệ thống rung được lắp đặt thêm--" Ron đang nói với Tonks.

Bà Weasley ngáp một hơi thiệt là to.

"Chà, ta nghĩ ta sẽ phải dàn xếp vụ Ông Kẹ trước khi ta đi ngủ... Anh Arthur, không muốn dậy muộn chứ? Đêm rồi, Harry, con."

Bà ra khỏi phòng bếp. Harry đặt cái đĩa xuống và tự hỏi khi nào cậu có thể ở nhà bà mà không được bà quan tâm đặc biệt nữa.

"Con không sao chứ, Potter?" Thầy Moody gặm ghè.

"Vâng, con khỏe." Harry nói dối vậy.

Moody tợp một ngụm nước để trong túi đeo bên hông, cái con mắt điện màu xanh của ông nhòm chăm chú vào hai bên người Harry.

"Lại đây, ta có cái này chắc con sẽ thích" Ông nói.

Từ một túi trong cửa tấm áo khoác Moody kéo ra một cái ảnh phù thủy rất là cũ và rách nát.

"Hội Huynh đệ Phượng Hoàng thối Ban đầu" Moody gầm gừ. "Tìm thấy nó đêm qua khi ta tìm cái áo tàng hình của ta, phát hiện Podmore đã không có cách xử sự bình thường và đưa cho ta thứ tốt nhất.... như vậy nhiều người có thể sẽ thích nhìn tấm ảnh này"

Harry cầm lấy bức ảnh. Một đám nhiều người, một số đang vẫy tay về phía cậu, một số khác thì kéo kính lên, găm găm nhìn về phía cậu.

"Ta đây nè" Moody nói, chẳng cần chỉ vào ông. Moody không thể làm vào đâu được, mặc dù tóc thì ít màu nâu hơn và mũi thì vẫn còn nguyên. "Và Cụ Dumbledore thì ngồi cạnh ta, Dedalus Diggle ở phía kia... Đó là Marlene McKinnon, bà ta bị giết hai tuần sau khi chụp bức ảnh này, cả gia đình bà ở đây. Và đây là Frank và Alice Longbottom -"

Cái dạ dày của Harry, đã không ổn sẵn rồi, nay nó lại bị nghiêng lại khi nhìn vào Alice Longbottom; cậu dường như biết bà từ trước, khuôn mặt thiết là hiền từ, ngay cả khi cậu chưa gặp bà lần nào, vì bà là hình ảnh của con bà, Neville.

"--- Những con quỷ tồi" Moody gầm lên "Chết đi còn hơn là chịu đựng cái gì đã xảy ra cho chúng... Và đó là Emmeline Vance, con đã gặp bà, và đây là thầy Lupin, rõ ràng rồi... Benjy Fenwick, ông ta cũng ở đây, chúng ta chỉ nhìn thấy một ít người ông... đang di chuyển sang đây" Ông thêm vào, dí sát vào bức ảnh, và người nhỏ bé trong ảnh đi né sang bên cạnh, nhờ vậy mọi người trong ảnh nhích lên trên chút ít.

"Đó là Edgar Bones... anh trai của Amelia Bones, có cả gia đình, ông là một phù thủy cao cả... Sturgis Podmore, úi chà, ông ta trông thiết là trẻ... Caradoc Dearborn, mất tích một tháng sau đó, bọn ta không tìm thấy thi thể của ông... Hagrid, tất nhiên, nhìn chẳng khác chi bây giờ... Elphias Doge, con đã gặp ông rồi, ta không ngờ ông lại đội cái mũ ngu ngốc đến vậy... Gideon Prewett, phải năm tên Tử thần thực tử mới giết được ông và anh Fabian của ông, họ đã chiến đấu như những anh hùng... còn nữa này, còn nữa này..."

Những con người tí hon trong bức ảnh chen vai nhau và hai con người đó biến đi ở phía sau để lên hàng trước bức ảnh.

"Đó là anh của cụ Dumbledore, Abeforth, đó là lần duy nhất ta gặp ông, một con người lạ mặt thô kệch... Đó là Dorcas Meadowes, đích thân Voldemort giết bà... Sirius, khi cậu ta vẫn còn để tóc ngắn.... và.... đây này, ta nghĩ có thể cái này sẽ làm con thấy thú vị."

Trái tim của Harry đập mạnh. Ba má nó đang tươi cười với nó, hai người ngồi hai bên một tên có đôi mắt nhỏ và mọng nước mà Harry nhận ra đó là Đuôi Trùn, cái thằng phản bội đã chỉ ra chỗ ở của họ cho Voldemort và đã giúp đỡ Voldemort giết ba má cậu.

"Này?" Moody nói.

Harry nhìn vào cái khuôn mặt rỗ lỗ chỗ và đầy sẹo của Moody. Rõ ràng là Moody đã có cảm giác là vừa cho Harry một chút vui vẻ.

"Vâng ạ" Harry nói, một lần nữa gượng cười "Ờ... thầy nghe nè... con vừa mới nhớ ra... con chưa sắp xếp hành lý...."

Harry thoát ra khỏi vụ rắc rối này bằng cách phát minh ra cách nói nó chưa thu dọn hành lý. Vừa lúc đó Sirius nói "Ông làm gì ở đây vậy, Mắt-điên?" và Moody quay lại chỗ chú. Harry băng qua phòng bếp, lên qua cánh cửa và lên lầu trước khi bất kỳ ai có thể kịp gọi cậu lại.

Cậu chẳng biết vì sao cậu lại bị shock đến vậy; cậu đã nhìn thấy ảnh của ba má cậu trước đó rồi, nhưng cuối cùng, cậu đã gặp Đuôi Trùn nhưng lại hiện ra giữa ba má cậu như thế, cái điều mà cậu ít mong đợi nhất... Chẳng ai thích điều đó cả, cậu nghĩ một cách giận dữ...

Và sau đó, để thấy họ ở xung quanh toàn những gương mặt vui vẻ... Benjy Eenwick, nhìn thấy một ít, và Gideon Prewett, người đã chết như một anh hùng, và nhà Longbottoms, những người đã bị tra tấn đến phát điên... tất cả mọi người đều vẫy tay thật hạnh phúc lúc đó, đâu biết về sau họ bị trù ếm thế nào... Ờ, có thể Moody đã tìm thấy điều thú vị ở đó... Còn cậu, Harry thì cậu lại cảm thấy lo lắng, xao động...

Harry đi nhón chân lên lầu qua cái hành lang đầy đầu lâu gia đình, hơi vui vì cậu đã trở lại là mình, nhưng cậu nghe thấy tiếng động gì đó ở chân cầu thang. Có ai đang khóc tí tê trong phòng khách.

"Chào?" Harry nói.

Không ai trả lời nhưng tiếng khóc vẫn tiếp tục. Cậu chạy xuống hai bậc một bước, đi qua chân cầu thang và mở cửa phòng khách.

Có ai đó đang thu mình lại trong bức tường thẫm màu, cây gậy phép nắm trong tay, cả người bà ta nấc lên. Có một cái gì nằm sõng soài trên cái thảm bẩn thỉu với một mảnh trắng chiếu rọi vào, chắc chắn là chết rồi, là Ron.

Tất cả khí thở biến đâu mất trong buồng phổi của Harry, cậu cảm tưởng như cậu đã ngã ra sàn; bộ não của cậu lạnh băng - Ron chết, không, không thể như vậy được -

Nhưng chờ chút, Không Thể Như Vậy Được - Ron đã xuống cầu thang -

"Bác Weasley?" Harry nói như báo điềm gở.

"R... r... riddikulus!" Bà Weasley thốn thức, chỉ cây đũa phép của bà vào thi thể của Ron.

CRẮC!

Thi thể của Ron biến thành thi thể của Bill, Dang tay ra như đại bàng, mắt mở to và chẳng có gì cả. Bà Weasley khóc hơn bao giờ hết.

"R - riddiikulus!" Bà lại làm phép lần nữa.

CRẮC

Thi thể của Bill lại được thay thế bằng của Ông Weasley, kính xiêu vẹo, dòng máu đỏ chảy ngang mặt ông.

"Không!" Bà Weasley than. "Không... Riddikulus! Riddikulus! RID-DIKULUSr"

CRẮC. Xác chết của hai thằng sinh đôi. CRẮC. Xác chết của Percy. CRẮC. Xác chết của Harry...

"Bác Weasley, đi ra khỏi đây thôi!" Harry hét lên, trong khi mắt vẫn dán vào cái xác chết trên sàn. "Hãy để người khác ---"

"Cái gì vậy?"

Thầy Lupin đã chạy vào phòng, ngay sát là chú Sirius, với Moody đang đi lộp cộp một khoảng sau họ. Lupin nhìn từ bà Weasley đến xác chết của Harry trên sàn và dường như hiểu ngay. Kéo cái đũa phép ra, ông nói, rất cương quyết và rõ ràng:

"Riddikulus!"

Thi thể của Harry biến đi. Một quả cầu bạc treo trên không trung ngay trên cái xác đã biến mất. Lupin vẩy cây đũa phép một lần nữa và cái quả cầu biến mất trong một làn khói.

"Ôi - Ôi - Ôi!" Bà Weasley nghẹn lại, và bà gào khóc rất to, tay bưng mặt.

"Molly," Thầy Lupin nói thất vọng, đến chỗ bà. "Molly chị đừng..."

"Molly, đó chỉ là một con Ông Kẹ thôi mà" Ông nói êm dịu, vỗ về bà "Chỉ là một Ông Kẹ ngu ngốc thôi mà..."

"Chị đã nhìn thấy cả bọn chúng nó c - ch - chết cùng một lúc!" Bà Weasley rên rỉ gục mặt vào vai thầy "Cùng m - m - một - lúc! Chị đã m - m - mơ thấy điều đó..."

Sirius thì đang dán mắt vào cái thảm nơi mà con Ông Kẹ đóng giả làm Harry, đã nằm ở đó. Moody nhìn vào Harry, cậu đang tránh cái nhìn đó. Cậu có một cảm giác vui vui là cái mắt phép của Moody đã đi theo cậu trên đường đi ra khỏi bếp.

"Đ- Đ- Đừng có nói với Arthur," Bà Weasley nuốt nước mắt, lau mắt một cách điên cuồng bằng tay áo của mình. "Chị k- kh- không muốn anh ấy biết... chị đã ngu ngốc như thế nào..."

Lupin đưa cho bà chiếc khăn mùi xoa và bà xì mũi một cái thiệt mạnh.

"Harry, bác xin lỗi. Con sẽ nghĩ về bác thế nào nhỉ?" Bà run run nói. "Ngay cả việc đuổi một con Ông Kẹ..."

"Bác đừng ngu ngốc thế," Harry nói, cố nở một nụ cười.

"Bác đã qu- quá lo lắng" bà nói, nước mắt lại trào ra khoé mắt "Một nửa số g- gi- gia đình trong cái Hội Huynh đệ này, sẽ l- l- là một điều thần diệu nếu tất cả chúng ta vượt qua... và P - Percy đã không nói chuyện với bọn bác... và nếu một cái điều gì khủng khiếp xảy ra và chúng ta không k- kịp hàn gắn với nó? Và cái gì sẽ xảy ra nếu bác Arthur bị giết, ai s- s- sẽ trông nom Ron và Ginny đây?"

"Molly, chừng đó đủ rồi" Thầy Lupin nói cương quyết. "Đây không phải lần cuối. Hiệp hội đang chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, chúng ta đã có đầu não, và chúng ta biết bọn Voldermort sẽ làm gì -"

Bà Weasley phát ra một tiếng the thé vì sợ hãi khi nghe đến cái tên đó.

"Ồ Molly, coi nào, đến giờ chị phải quen với việc nghe cái tên đó rồi, hãy xem, em không thể hứa không có ai bị làm sao, không ai đoán chắc được cả, nhưng chúng ta đã mạnh hơn lần trước rồi. Chị không ở trong Hội nên chị không biết. Lần trước chúng ta đã giảm bọn Tử thần Thực tử từ hơn hai mươi xuống một và bọn chúng cũng giết chúng ta từng người một
\$Last time we were outnumbered twenty to one by the Death Eaters and they were picking us off one by one...\$.

Harry nghĩ về bức ảnh một lần nữa, về cái nụ cười rạng rỡ của ba má cậu. Cậu biết Moody vẫn đang theo dõi cậu.

"Đừng lo cho Percy." Đột ngột chú Sirius nói. "Nó sẽ tỉnh táo lại thôi. Chỉ trong thời gian ngắn nữa khi Voldermort hoạt động công khai trở lại; một khi hắn làm vậy, cả Viện Pháp thuật sẽ cầu xin chúng ta thứ lỗi cho họ. Và em không chắc rằng sẽ bỏ quá cho họ" Ông nói chua chát.

"Và thử tưởng tượng xa hơn nữa ai sẽ trông nom Ron và Ginny một khi chị và Arthur chết," Lupin nói, cười mỉm, "Chị nghĩ bọn em sẽ làm gì? Bỏ đói chúng chắc?"

Bà Weasley cười run.

"Thật ngu ngốc" Bà lẩm bẩm, lau mắt.

Nhưng Harry sau khi đóng cửa phòng nói lại chừng mười phút sau, đã không thể nghĩ là bà Weasley ngu ngốc được. Cậu vẫn có thể nhìn ba má cậu tươi cười với cậu trong cái tấm ảnh cũ kỹ tại đó, không lo lắng về mạng sống của mình, như nhiều người khác quanh họ. Cái hình ảnh của con Ông Kẹ khi trong tư thế cái xác của mỗi thành viên trong gia đình nhà bà Weasley vẫn còn hiện lên trong đầu cậu

Không có một lời cảnh báo nào cả, cái sẹo trên trán của cậu lại đau nhức và cái dạ dày thì nổi sóng dữ dội.

"Có thôi đi không," Cậu nói dứt khoát, xoa cái sẹo khi cơn đau lắng xuống.

Harry bỏ qua luôn. Cậu cảm thấy già dặn hơn mọi lần trong đời và nó dường như đặc biệt hơn đối với cậu khi mà một giờ trước cậu đã lo lắng về cái tiệm Giỡn và về cái người có huy hiệu Huynh trưởng.

CHƯƠNG X: LUNA LOVEGOOD

Harry có một giấc ngủ đầy mộng mị. Ba má cậu đi đi lại lại trong các giấc mơ của cậu, không nói một lời; bà Weasley khóc nức nở bên cạnh cái xác của con gia tinh Keachers, trong khi Ron và Hermione đầu đội vương miện thì nhìn bà chăm chú, và Harry thấy mình đang đi dọc theo hành lang dẫn đến một cánh cửa bị khoá kín. Cậu choàng tỉnh dậy với cảm giác nhột nhột nơi vết sẹo, cậu thấy Ron đã mặc xong quần áo và đang nói với cậu.

... chúng ta phải nhanh lên, má đang cáu đấy, má nói chúng ta sẽ lỡ chuyến xe mất

Trong nhà rối hết cả lên. Từ những gì mà Harry nghe được khi cậu đang mặc quần áo với tốc độ nhanh nhất, cậu được biết là Fred và George đã sử dụng phép thuật làm cho những cái rương của họ bay xuống thang gác để khỏi phải mang chúng, kết quả là những cái rương đâm sầm vào Ginny, làm cho cô bé ngã quỵ và lăn từ cầu thang gác xuống phòng khách; Bà Black và Bà Weasley cùng la lên với âm độ lớn nhất.

- Tụi bay có thể làm con bé bị thương nặng, lũ ngu ngốc kia -

- Đồ con lai bẩn thỉu, chúng mày làm bẩn ngôi nhà của tổ tiên tao -

Hermione vội vã đi vào phòng, trông có vẻ bối rối, lúc đó Harry đang xỏ chân vào đôi giày thể thao. Hedwig đang lắc lư trên vai cô bé, còn con mèo Crookshanks thì nằm trong tay.

Ba má tớ vừa gửi trả con Hedwig. Con cú vẫy cánh bay và đậu trên đỉnh lồng. Bỏ đã xong hết chưa?

Sắp xong rồi. Ginny không sao chứ? Harry hỏi, và đeo kính vào.

Bà Weasley đã chữa cho nó rồi, Hermione nói. Nhưng bây giờ thầy Mắt điên nói rằng chúng ta không thể rời khỏi chỗ này trừ phi ông Sturgis Podmore có mặt ở đây, nếu không sẽ không đủ người bảo vệ.

Bảo vệ? Harry nói. Chúng ta sẽ đi đến Ngã Ba Vua với sự bảo vệ?

Bồ phải đi đến Ngã Ba Vua với sự bảo vệ, Hermione sửa lại.

Tại sao? Harry cáu kỉnh nói. Tớ nghĩ rằng Voldemort hẳn là đang ẩn mình, hay bồ định nói là hắn sẽ bất thành linh nhẩy ra từ sau một thùng rác và tóm lấy tớ?

Tớ không biết, đó chỉ là ý kiến của thầy Mắt điên, Hermione lúng túng nói, và nhìn đồng hồ, nhưng nếu chúng ta không đi sớm, chúng ta sẽ lỡ chuyến tàu ...

Các con làm ơn hãy xuống đây ngay! bà Weasley la to, Hermione nhảy lên như phải bỏng và vội vã ra khỏi phòng. Harry chộp lấy con Hedwig, nhét vội nó vào lồng, và xuống cầu thang theo Hermione, kéo theo cái rương của cậu.

Bức chân dung của bà Black đang la hét giận dữ nhưng chẳng có ai buồn kéo tấm rèm che lại, dù sao tất cả những tiếng động hiện có trong tiền sảnh cũng sẽ lại đánh thức bà ta một lần nữa.

Harry, con sẽ đi cùng ta và cô Tonks, bà Weasley la to cổ át tiếng kêu gào được nhắc đi nhắc lại- Đờ máu bunn! Đờ cặn bã! Lũ bẩn thỉu! - Hãy để hành lý và con cú của con lại đó, Alastor sẽ giải quyết đám hành lý đó ... Ôi, vì Chúa, anh Sirius, cụ Dumbledore đã nói không rồi!

Một con chó đen to như con gấu xuất hiện bên cạnh Harry khi cậu trèo qua vô số rương nằm ngổn ngang trong gian sảnh để đến chỗ bà Weasley.

Sự thực thì... bà Weasley thất vọng nói. Thôi được, anh sẽ phải tự gánh chịu đấy!

Bà giật mạnh cánh cửa trước để mở, và bước ra ngoài dưới ánh nắng mặt trời tháng Chín yếu ớt. Harry và con chó theo sau. Cánh cửa đóng sầm sau lưng họ và tiếng kêu gào của bà Black ngay lập tức tắt ngấm.

Chị Tonks đâu ạ? Harry nói và nhìn quanh khi họ bước xuống các bậc thang đá của số 12, lúc này đã biến mất ngay khi họ chạm vỉa hè.

Cô ấy đợi chúng ta ở đâu đó quanh đây, bà Weasley nói một cách chắc chắn, rồi mắt khỏi con chó đen đang đi cạnh Harry.

Một bà già mỉm cười chào họ tại góc quảng trường. Bà có mái tóc quan màu xám gọn ghẽ và đội một cái mũ tím trông như một cái bánh nhân thịt.

Wotcher, Harry, bà nháy mắt nói. Chị Molly à, chúng ta nên nhanh lên? bà bổ sung và giờ tay nhìn đồng hồ.

Tôi biết, tôi biết, bà Weasley than vãn và sải chân dài hơn, Nhưng anh Mất điên muốn đợi Sturgis... giá mà anh Arthur có thể lấy được chiếc xe của Bộ Pháp thuật ... nhưng ông Fudge không muốn cho mượn quá nhiều trong những ngày này ... làm sao mà dân Muggles có thể chịu đựng và đi lại không cần sử dụng phép thuật

Nhưng con chó đen to lớn đã sửa lên vui vẻ và nhảy nhót xung quanh họ, xông vào những con bồ câu và đuổi bắt chính đuôi của mình. Harry không thể nhịn cười được. Chú Sirius đã bị nhốt quá lâu. Bà Weasley mỉm cười lại theo cách mà dì Petunia thường làm.

Phải mất đến 20 phút để đi bộ đến Ngã Ba Vua và không có gì đáng kể xảy ra trong thời gian đó trừ việc chú Sirius dọa dẫm mấy con mèo để mua vui cho Harry. Khi đã ở trong nhà ga, họ la cà gần thanh chắn tàu giữa sân ga số 9 và số 10 cho đến khi vắng người, sau đó từng người trong bọn họ lần lượt đâm bổ vào và đi xuyên qua để đến sân ga Chín Ba Phần Tư, nơi đoàn tàu tốc hành Hogwarts đang đứng nh khói cạnh sân ga đầy những học sinh chuẩn bị khởi hành và gia đình đưa tiễn. Harry hít mạnh cái mùi quen thuộc và cảm thấy tinh thần phấn khởi hẳn lên ... cậu đang thực sự quay trở lại ...

Hy vọng là những người khác cũng đến đúng giờ, bà Weasley lo lắng nói, và ngoái lại nhìn phía sau nơi mà ngừng người còn lại sẽ xuất hiện, khi họ đứng trên sân ga trải dài có mái vòm kim loại được trang trí cầu kỳ.

Con chó đẹp đấy, Harry! một cậu bé cao có mái tóc dài gọi.

Cám ơn, Lee, Harry nhe răng cười và nói, trong khi chú Sirius ngoáy tít đuôi lên.

Tốt, bà Weasley nói với giọng có vẻ nhẹ hẫng, Còn đây là Alastor với hành lý, nhìn xem này...

Một cái mũ của người khuôn các hành lý che khuất con mắt không cân xứng, thầy Moody đi khập khiễng xuyên qua lối đi vòng cung, đẩy một chiếc xe chất đầy các rương hành lý.

Tất cả ổn rồi, thầy cầu nhàu nói với bà Weasley và Tonks, Liệu chúng ta có bị theo dõi không nhỉ ...

Vài giây sau, ông Weasley xuất hiện trên sân ga cùng với Ron và Hermione. Họ dỡ gần xong các hành lý thì Fred, George và Ginny xuất hiện với thầy Lupin.

Không có vấn đề gì chứ? Moody gầm gừ.

Không có, thầy Lupin nói.

Tôi sẽ phải báo với cụ Dumbledore về vụ Sturgis, thầy Moody nói, Đây là lần thứ hai anh ta không đúng hẹn. Anh ta trở nên không đáng tin cậy giống Mundungus.

Tốt rồi, hãy chăm sóc bản thân nhé, thầy Lupin bắt tay với tất cả bọn chúng. Thầy nhìn Harry cuối cùng và đập vào vai cậu. Con cũng vậy. Harry à. Cần thận nhé.

Phải, hãy giữ cái đầu tỉnh táo và mở to mắt ra, thầy Moody nói và cũng gật đầu với Harry. Và tất cả các con đừng có quên – là phải thận trọng với những điều mình viết ra. Nếu có nghi ngờ điều gì, đừng có đề cập đến trong thư.

Thật là tuyệt được gặp tất cả các cháu, Tonks nói, cô ôm ghì lấy Hermione và Ginny Chúng ta sẽ gặp lại các em sớm thôi, chị hy vọng thế.

Một tiếng còi báo vang lên; những học sinh còn đứng trên sân ga bắt đầu vội vã lên tàu.

Nhanh lên nào, bà Weasley nói gấp, ôm từ biệt bon trẻ và ôm Harry lần thứ hai. Viết thư nhé... hãy cố gắng học cho tốt... nếu các con quên cái gì, má sẽ gửi cho các con ... lên tàu ngay đi, nhanh lên nào..."

Trong một khoảng khắc ngắn ngủi, con chó đen khổng lồ chồm dậy trên chân của nó, và đặt chân trước lên vai của Harry, nhưng bà Weasley đã đẩy Harry ra về phía cánh cửa tàu, rít lên giận dữ, Vì chúa, anh hãy cư xử cho nó giống một con chó đi, Sirius!

Hẹn gặp lại! Harry gào to qua cánh cửa sổ mở khi con tàu bắt đầu chuyển động, trong khi Ron, Hermione và Ginny vẫy vẫy tay bên cạnh cậu. Hình bóng của Tonks, Lupin, Moody và ông bà Weasley lùi lại nhanh chóng nhưng con chó thì vẫn chạy dưới cạnh cửa sổ tàu, vẫy đuôi; người trên sân ga phá ra cười khi nhìn thấy con chó đuổi theo đoàn tàu, sau đó tàu vòng qua một khúc ngoặt và chú Sirius biến mất.

Chú ấy không nên đi theo chúng ta, Hermione nói với giọng lo lắng.

Hãy tươi tỉnh lên đi, Ron nói, chú ấy không nhìn thấy ánh mặt trời cả tháng nay rồi, tội nghiệp thật.

Ồn rồi, Fred nói, đập hai tay vào nhau, bọn anh không thể đứng đây và tán gẫu cả ngày được, bọn anh cần phải bàn bạc với Lee về một vụ làm ăn. Gặp bọn em sau nhé, Fred và George biến mất qua hành lang bên tay phải.

Con tàu tăng tốc, những ngôi nhà bên ngoài chạy vụt về phía sau rất nhanh, và họ đứng lắc la lắc lư.

Chúng ta đi tìm một toa đi? Harry đề nghị.

Ron và Hermione trao đổi một cái nhìn.

Ờ..., Ron nói.

Chúng tớ - nghĩa là - Ron và tớ định đi đến toa của Huynh Trưởng, Hermione lúng túng nói.

Ron không nhìn Harry; cậu có vẻ rất thích thú với móng tay của bàn tay trái.

Ồ, Harry nói. Tốt thôi.

Tớ không nghĩ là chúng tớ sẽ ở lại đó trong suốt cuộc hành trình, Hermione nói nhanh. Các bức thư nói rằng, chúng tớ sẽ nghe Thủ lĩnh Nam Sinh và Thủ Lĩnh nữ sinh chỉ dẫn, và sau đó sẽ tuần tra dọc các hành lang (Comments by nguyet Cres@yahoo.com)

Tốt lắm, Harry lại nói. T... Tớ sẽ gặp lại các cậu sau.

Chắc chắn rồi, Ron nói, ném một cái nhìn lo lắng và lén lút vào Harry. Thật là một cực hình khi phải đi đến đó, - chúng chúng tớ buộc phải - ý tớ là, tớ không thích thú với việc đó một tẹo nào, tớ không phải là anh Percy, cậu kết thúc một cách bướng bỉnh.

Tớ biết là cậu không phải, Harry nói và nhe răng ra cười. Nhưng khi Hermione và Ron kéo những cái rương của mình, cùng với con mèo Crookshanks và cái lồng có con Pigwidgeon về phía cuối động cơ của đoàn tàu, Harry cảm thấy có cảm giác mất mát hết sức lạ lùng. Cậu chưa bao giờ đi trên tàu tốc hành Hogwarts mà không có Ron.

Thôi nào, Ginny nói với cậu, nếu chúng ta đi bây giờ chúng ta có thể kiếm chỗ cho cả hai người đó.

Đúng thế, Harry tán thành và nhấc cái lồng con Hedwig lên trong một tay, một tay khác thì kéo cái rương. Hai đứa di chuyển một cách khó khăn dọc theo hành lang, tìm kiếm chỗ trống qua các cánh cửa kiếng của các toa mà bọn nó đi qua, các toa này đều đã đầy nhóc người. Harry không thể không để ý thấy rất nhiều người nhìn lại cậu đầy tò mò và một số còn huých tay người bên cạnh và chỉ vào cậu. Sau khi cậu bắt gặp thái độ đó ở năm toa liên tiếp, cậu nhớ ra là tờ Nhật báo tiên tri đã nói với các độc giả trong suốt cả mùa hè cậu là một kẻ khoe khoang. Cậu tự hỏi liệu những người đang nhìn cậu và thì thầm kia có tin vào những câu chuyện đó không.

Tại toa cuối cùng, họ gặp Neville Longbottom, bạn học chung năm thứ năm của cậu ở Nhà Gryffindor, khuôn mặt tròn của cậu bé đỏ bừng lên khi cố gắng kéo chiếc rương trong khi tay kia cầm con cóc đang vùng vẫy, con Trevor.

Chào Harry cậu thờ hỗn hển. Chào Ginny... tất cả các toa đều chật hết... tớ không thể tìm được một chỗ ngồi...

Anh nói cái gì vậy? Ginny nói, cô bé cố gắng lách qua Neville để nhìn vào toa tàu phía sau cậu bé. Có chỗ ở đây nè, chỉ có mình Loony Lovegood thôi —

Neville lăm bằm điều gì đó về việc không muốn làm phiền ai.

Đừng có ngốc thế, Ginny nói và cười to, Bạn ấy không phiền đâu.

Cô bé đẩy cánh cửa mở ra và kéo chiếc rương vào trong. Harry và Neville theo sau.

Chào Luna, Ginny nói, Chúng tớ có thể ngồi đây chứ?

Cô bé bên cạnh cửa sổ ngược mắt nhìn lên. Cô có mái tóc màu vàng sẫm dài đến thắt lưng, rối bù, hàng mi nhợt nhạt và đôi mắt lồi làm cho cô luôn có vẻ ngạc nhiên. Harry ngay lập tức biết tại sao Neville lại muốn bỏ qua toa tàu này. Cổ gái này bốc ra mùi vị của sự ngớ ngẩn rõ rệt. Có lẽ bởi vì cô gài cây đuă phép sau tai trái cho an toàn, hoặc cô chọn đeo một chuỗi vòng cổ làm bằng các nắp chai Bia B, hoặc cô đang đọc ngược tờ tạp chí. Mắt cô liếc qua Neville và ngừng lại ở Harry. Cô gật đầu ra iệu đồng ý.

Cám ơn, Ginny nói và mỉm cười cợt cô bé.

Harry và Neville xếp gọn ghế ba cái rương và cái lồng của con Hedwig lên giá để hành lý và ngồi xuống. Luna quan sát bọn chúng qua tờ tạp chí Kẻ Ngụy biện lộn ngược. Cô bé có vẻ không thèm lảng tránh như những người bình thường. Cô nhìn chăm chăm vào Harry, lúc này đang ngồi đối diện và đang thăm ước là mình đừng chọn chỗ như vậy.

Cậu có một mùa hè vui chứ Luna? Ginny hỏi.

Ừ, Luna m màng nói mà không rời mắt khỏi Harry. Nó thật là vui. Cậu chính là Harry Potter, cô bổ sung thêm.

Tớ biết tớ là ai Harry nói.

Neville cười khúc khích. Luna quay đôi mắt nhợt màu sang phía cậu.

Và tớ không biết cậu là ai.

Tớ chẳng là ai cả, Neville vội vã nói.

Không, anh không phải thế, Ginny nói một cách sắc nhọn. Neville Longbottom - Luna Lovegood. Luna cùng khoá với em, nhưng thuộc nhà Ravenclaw.

Sự hóm hỉnh thông minh không đo được là gia tài lớn nhất của một người đàn ông, Luna nói với giọng ngân nga như hát.

Cô bé nâng tờ tạp chí lộn ngược lên đủ cao để giấu mặt mình sau đó và im lặng. Harry và Neville nhướn mắt nhìn nhau. Ginny nén tiếng cười khúc khích.

Con tàu lao rầm rầm về phía trước, đưa bọn chúng đi vào vùng nông thôn rộng lớn. Đó là một ngày lạ lùng, không bình yên; trong một lúc, toa tàu tràn ngập ánh nắng và ngay sau đó lại đi qua vùng mây xám trông rất đáng ngại.

Thử đoán xem tớ đã nhận được gì trong ngày sinh nhật? Neville nói.

Một cái Nhắc trí nhớ nữa? Harry nói, nhớ lại món đồ trong như hòn bi mà bà của Neville đã gửi cho nhằm cải thiện trí nhớ tệ hại của cậu bé.

Không phải, Neville nói. Một cái là đủ với tớ rồi, mặc dù tớ đã đánh mất cái đó cách đây lâu rồi ... nhìn nè..."

Cậu sục bàn tay rảnh không giữ con Trevor vào trong cặp học sinh và sau một lát lục lọi, cậu lôi ra một món đồ trông như là một cái cây xương rồng nhỏ màu xám trồng trong một cái bình, ngoại trừ một điều là nó được phủ bằng những cái trông giống mụn nhọt hơn là những cái gai.

Mimbulus mimbletonia, Cậu nói một cách tự hào.

Harry nhìn chăm chăm vào món đồ. Nó phập phồng nhè nhẹ, khiến cho nó có vẻ kinh tởm giống như một cơ quan nội tạng đang bị bệnh.

Cái này thực sự hiếm đấy, Neville rạng rỡ nói. Tớ biết là ngay cả nhà kính của trường Hogwarts cũng không có. Tớ không thể đợi đến lúc chỉ cho Giáo sư Sprout thấy. Bác Algie mang nó về cho tớ từ Assyria. Tớ sẽ xem xem liệu tớ có thể nhân giống từ nó không.

Harry biết môn học ưa thích của Neville là Thảo dược học, nhưng trong đời cậu, cậu sẽ không thể hình dung được cậu muốn gì với cái cây nhỏ còi cọc này.

Liệu nó có làm được cái gì không? cậu hỏi.

Hàng đồng thứ ấy chứ! Neville hãnh diện nói. Nó có một hệ thống tự vệ rất đáng ngạc nhiên. Xem nhé, giữ con Trevor hộ tớ...

Cậu ném con cóc vào lòng Harry và lấy từ trong cặp ra một cái bút lông ngỗng. Đôi mắt lồi của Luna Lovegood xuất hiện trên đỉnh tờ tạp chí lộn ngược một lần nữa để quan sát hành động của Neville. Neville nâng cái cây Mimbulus mimbletonia lên ngang mắt, lưỡi thè ra giữa hai hàm răng, chọn một điểm và chọc mạnh vào cái cây bằng đầu cây bút.

Chất lỏng hôi thối, đậm đặc và có màu xanh sẫm bắn vọt ra thành tia từ tất cả các nốt nhọt trên cái cây;. Chúng bắn vào thành toa tàu, cửa sổ, làm vấy bẩn tờ tạp chí của Luna Lovegood; Ginny kịp gi tay lên che mặt thì trông giống như đang đội một cái mũ màu xanh nhầy nhụa, còn Harry vì bận ngăn không cho con Trevor chạy trốn đã nhận đủ đầy mặt. Nó có mùi như phân được ủ lâu.

Neville, toàn thân và mặt bị ướt sũng, đang lắc lắc cái đầu cho chất lỏng ra khỏi mắt.

X... xin lỗi, cậu há hốc miệng vì kinh ngạc. Tớ chưa bao giờ thử cả ... tớ không biết là nó lại có thể như vậy ... đừng lo, Stinksap không độc đâu, cậu bổ sung với vẻ lo lắng khi thấy Harry nhổ ra sàn cả đồng.

Đúng vào lúc đó cánh cửa của toa tàu trượt mở.

Ôi... chào Harry, một giọng nói lo lắng cất lên. Không đúng lúc à?

Harry chỉ sạch mắt kính bằng bàn tay không có con Trevor. Một cô gái xinh đẹp có mái tóc đen bóng dài đang đứng ở lối vào mỉm cười nhìn cậu: đó là Cho Chang, Tầm thủ của đội Quidditch nhà Ravenclaw.

Xin chào, Harry lúng túng nói.

Ờ..." Cho nói. Chỉ là... tớ chỉ nghĩ là nên chào các cậu ... tạm biệt nhé.

Mặt gần như hồng lên, cô đóng cánh cửa lại và đi mất. Harry ngồi sụp trở lại chỗ ngồi và rên lên. Cậu muốn Cho nhìn thấy cậu đang ngồi giữa nhóm người làm bọn họ cười phá lên vì một câu chuyện khôi hài mà cậu vừa kể; cậu không muốn bị bắt gặp ngồi với Neville và Loony Lovegood, nắm chặt một con cóc và bị ướt sũng bởi Nhựa cây hôi thúi.

Đừng có quan tâm, Ginny dũng cảm nói. Nhìn nè, chúng ta có thể dễ dàng gạt sạch. Cô giờ cây dừa lên. Gạt sạch!

Đám nhựa hôi thối biến mất.

Xin lỗi, Neville nói một lần nữa với giọng lí nhí.

Đã gần một tiếng đồng hồ trôi qua mà Ron và Hermione không thấy trở lại, vào lúc đó, cái xe đẩy chó thức ăn đã đi qua.

Harry, Ginny và Neville đã ăn xong những cái bánh bí ngô và bận rộn đối chác những tấm thẻ trong các phong Sôcôla ếch nhái thì cánh cửa trượt mở và Ron và Hermione bước vào cùng với con mèo Crookshanks và con cú Pigwidgeon đang kêu the thé trong cái lồng của nó.

Tớ chết vì đói mất, Ron nói, khi xếp lồng con Pigwidgeon cạnh lồng con Hedwig, chộp lấy thanh Sôcôla ếch nhái từ phía Harry thấy tới và ném mình vào chỗ ngồi ngay cạnh cậu. Cậu bóc lớp giấy bọc của thanh Sôcôla, cắn một miếng và dựa về phía sau, nhắm mắt lại như thể là cậu đã có một buổi sáng rất vất vả mệt nhọc.

À, có hai huynh trưởng năm thứ năm cho mỗi nhà, Hermione nói, trông có vẻ hết sức cáu kỉnh khi cô ngồi xuống chỗ của mình. Một nam và một nữ.

Và đoán xem ai là huynh trưởng của nhà Slytherin? Ron nói, mắt vẫn nhắm.

Malfoy, Harry trả lời ngay lập tức, tin chắc là nỗi sợ hãi tồi tệ nhất của cậu đã trở thành sự thực.

Đương nhiên rồi, Ron cay đắng nói, quảng nốt mẫu Sôcôla ếch nhái còn lại vào miệng và và lấy ra một thanh khác.

Và con bò cái Pansy Parkinson, Hermione nói với vẻ dữ dội. Làm sao mà nó có thể làm Huynh trưởng khi mà nó còn to hơn cả một gã khổng lồ ...

Thế ai làm Huynh trưởng nhà Hufflepuff? Harry hỏi.

Ernie Macmillan và Hannah Abbott, Ron nói một cách khó khăn.

Anthony Goldstein và Padma Patil làm Huynh trưởng nhà Ravenclaw, Hermione nói.

Cậu đã đi dự dạ hội Noel với Padma Patil, một giọng nói lúng búng cất lên.

Mọi người quay sang nhìn Luna Lovegood, lúc này đang thản nhiên nhìn chăm chăm vào Ron qua mép trên tờ tạp chí Kẻ Ngụy biện. Ron nuốt vội một mồm đầy Sôcôla ếch nhái.

Phải, tớ biết tớ đã đi, cậu nói, trông có vẻ hơi ngạc nhiên.

Cô ta chẳng thích thú lắm đâu, Luna thông báo cho Ron. Cô ấy không nghĩ là cậu đã lừa cô ấy rất khéo, bởi vì cậu đã không nhảy với cô ấy. Tớ không nghĩ là tớ bận tâm về chuyện đó đâu, cô bổ sung với vẻ tự lự, Tớ không thích khiêu vũ lắm.

Cô ta quay lại với tờ tạp chí. Ron há miệng nhìn chăm chăm vào bìa tờ tạp chí trong vài giây, sau đó nhìn sang Ginny hy vọng nhận được một lời giải thích nào đó, nhưng Ginny đang ngậm chặt ngón tay để ngăn tiếng cười khúc khích bật ra. Ron lúc lắc cái đầu, điếng cả người, sau đó kiểm tra cái đồng hồ.

Chúng tớ thường xuyên đi tuần dọc các hành lang, Cậu nói với Harry và Neville, Cả chúng tớ có quyền trừng phạt nếu như mọi người cư xử không đúng. Tớ không thể đợi đến lúc bắt được Crabbe và Goyle vì lỗi gì đó

Bồ không được lạm dụng vị trí của mình, Ron! Hermione gay gắt nói.

Phải rồi, bởi vì Malfoy sẽ không lạm dụng việc đó chứ gì, Ron cay đắng nói.

Thế bồ sẽ tự hạ xuống bằng nó à?

Không, tớ chỉ muốn chắc chắn là tớ bắt được bè lũ của nó trước khi nó túm được các bạn tớ.

Vì chúa, Ron -

Tớ sẽ làm cho Goyle vi phạm nội qui, điều đó sẽ giết nó, nó ghét viết lách mà, Ron sung sướng nói. Cậu hạ thấp giọng xuống giống giọng ừ ừ của Goyle và, cau mặt với một cái nhìn tập trung đầy đau khổ, diễn đạt điều bộ đang viết trong không khí.

Tôi...sẽ...không...giống...như...cái...lưng...của...một...con...khỉ...đầu... chó.

Tất cả phá ra cười, nhưng không ai cười to bằng Luna Lovegood. Cô ta thốt ra tiếng kêu vui thích đánh thức con Hedwig và làm nó vỗ cánh phẫn nộ, con con mèo Crookshanks thì nhảy qua giá để hành lý, kêu rít lên. Luna cười nhiều đến mức tờ tạp chí của nó tuột khỏi tay, trượt theo chân cô ta xuống sàn.

Thật là buồn cười!

Đôi mắt lồi của cô bé giàn dụa nước mắt khi cô cố gắng lấy lại hi thở và nhìn chăm chăm vào Ron. Hoàn toàn bối rối, Ron nhìn những người khác, lúc này đang cười về mặt Ron và vào tiếng cười kéo dài lồ bịch của Luna Lovegood, cô ta đang lắc lư người hết sau ra trước và ôm lấy sườn.

Cậu đang giễu cợt tớ đấy à? Ron khó chịu nói với cô bé.

Phía sau... con khỉ đầu chó! cô ta nện thở và ôm lấy sườn.

Tất cả mọi người nhìn Luna cười, nhưng Harry thì liếc vào tờ tạp chí ở trên sàn, nhận thấy có cái gì đó buộc cậu phải chú ý.

Nằm ngược với cậu nên rất khó có thể nói có cái gì trong bức hình, nhưng Harry có thể nhận ra một bức tranh biếm họa rất tồi vẽ ông Cornelius Fudge; Harry chỉ có thể nhận ra ông Fudge nhờ cái mũ quả dưa màu xanh chanh. Một tay của ông nắm chặt một túi vàng; tay còn lại bóp cổ một con yêu tinh. Bức biếm họa chú thích: Ông Fudge có thể thu được lợi ích đến đâu với Gringotts? Dưới đó liệt kê các bào báo ở trong tờ tạp chí.

Nạn hồi lộ trong Giải đấu Quidditch:

Điều khiển Con lốc xoáy như thế nào

Các bí mật của Chữ Rune cổ đã được khám phá

Sirius Black: Tên tội phạm hay một nạn nhân?

Tớ có thể xem được chứ? Harry thiết tha hỏi Luna.

Cô gật đầu đồng ý, vẫn nhìn chăm chăm vào Ron, ghen tở vì cười.

Harry mở tờ tạp chí và liếc qua mục lục. Cho đến lúc này cậu đã hoàn toàn quên bằng đi tờ tạp chí mà ông Kingsley đã trao cho ông Weasley để chuyển cho chú Sirius, nhưng chắc hẳn nó chính là tờ tạp chí Kể Ngụy biện số này.

Cậu tìm được trang đó, lật giở bài báo một cách xúc động.

Trang này cũng được minh họa bằng một bức biếm họa dở ẹc; trong thực tế, Harry sẽ không bao giờ có thể ngờ được đó là chú Sirius nếu như không có lời chú thích bên dưới. Trong tranh, chú Sirius đang đứng trên một đồng xương người với cây đuă phép giơ cao. Đầu đề bài báo viết:

SIRIUS - BLACK đã được tô vẽ lên?

Một kẻ giết người hàng loạt khét tiếng hay một giọng ca?

Harry phải đọc câu đầu tiên vài lần cho đến khi cậu chắc là mình không hiểu nhầm. Từ khi nào mà chú Sirius lại là một ca sỹ được nhỉ?

Trong suốt 14 năm người ta tin là Sirius Black đã phạm tội giết một lúc 12 dân Muggles vô tội và một phù thủy. Cuộc vượt ngục táo bạo của Black khỏi nhà tù Azkaban cách đây hai năm đã biến anh ta thành kẻ bị Bộ Pháp thuật săn lùng ráo riết nhất. Không ai trong số chúng ta lại đặt câu hỏi liệu anh ta có đáng bị bắt trở lại và trao cho bọn Dementor (Giám ngục - HĐ) hay không.

Nhưng anh ta có làm việc đó không?

Có bằng chứng mới rất đáng chú ý xuất hiện gần đây làm sáng tỏ vấn đề của Sirius

Black có thể không phạm cái tội mà vì nó anh ta bị đưa đến nhà tù Azkaban. Trong thực tế, Doris Purkiss ở số 18 Acanthia Way, Little Norton, nói, Black có thể không có mặt nơi xảy ra vụ giết người.

Cái mà mọi người không nhận thấy là Sirius Black là một cái tên giả, bà Purkiss nói. Người đàn ông mà mọi người tin là Sirius Black trong thực tế là Stubby Boardman, ca sĩ chính trong nhóm nhạc nổi tiếng The Hobgoblins, ca sĩ này đã rút lui khỏi đời sống công cộng sau khi bị đánh vào tai bằng một cây củ cải tại buổi hoà nhạc ở Đại sảnh đường của nhà thờ Little Norton Church Hall cách đây gần 15 năm. Tôi đã nhận ra ông ta ngay khi tôi nhìn thấy ông ta trên báo. Hiện nay, Stubby không thể bị buộc tội, vì vào cái ngày xảy ra tội ác tình cờ anh ta lại đang tham dự bữa tối lãng mạn dưới ánh nến với tôi. Tôi đã viết cho ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và hy vọng ông ấy sẽ ân xá cho Stubby, tên giả là Sirius, ngay lập tức.

Harry kết thúc đọc bài báo và nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí với vẻ không tin nổi. Có lẽ đây là một trò đùa, cậu nghĩ, có lẽ bài báo thường in những mẩu chuyện bịp bợm như vậy. Cậu lật lại vài trang và tìm thấy một bài về ông Fudge.

Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, phủ nhận là ông có kế hoạch nắm quyền kiểm soát Ngân hàng Phù thủy, Gringotts, khi ông được bầu làm Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật cách đây 5 năm. Fudge luôn nhấn mạnh là ông chẳng muốn cái gì hơn là cộng tác hoà bình với những người bảo vệ vàng của chúng ta.

Nhưng có đúng là như thế không?

Những nguồn tin thân cận với ông Bộ trưởng gần đây đã tiết lộ rằng hoài bão thiết tha nhất của ông Fudge là kiểm soát nguồn cung cấp vàng của bọn yêu tinh và ông ta sẽ không ngần ngại sử dụng vũ lực nếu thấy cần thiết.

Đây không phải là lần đầu tiên, một người nắm được tình hình nội bộ của Bộ Pháp Thuật nói. Cornelius Fudge "Kẻ nghiền nát yêu tinh", đó là biệt danh mà bạn bè gọi ông ta. Giá như bạn có thể nghe thấy ông ta khi ông ta nghĩ là không có ai đang lắng nghe mình cả, ông ta luôn miệng nói về những con yêu tinh mà ông ta đã khử; ông ta đã dìm chết bọn chúng, thả bọn chúng rơi xuống từ các toà nhà, đánh thuộc độc bọn chúng, nấu bọn chúng lên ..."

Harry không đọc thêm nữa. Fudge có thể có nhiều sai lầm nhưng Harry thấy khó có thể tưởng tượng được ông ấy ra lệnh nấu những con yêu tinh lên. Cậu lướt qua phần còn lại của tờ tạp chí. Ngừng lại ở một trang, cậu đọc được: có lời buộc tội là Tutshill Tornados đã giành được chiến thắng giải Quidditch League nhờ thư nặc danh, can thiệp bất hợp pháp vào cây chổi thần và khủng bố; một cuộc phỏng vấn với một phù thủy tự nhận là đã cưỡi một cây Cleansweep (Quét sạch -HĐ) Sáu bay lên Mặt trăng và mang về một túi đầy ếch mặt trăng để chứng minh chuyến đi đó là có thật; và một bài báo viết về ngôn ngữ Rune cổ đại, ít nhất với bài báo này cậu có thể giải thích tại sao Luna lại đọc ngược tờ tạp chí Kẻ nguy hiểm. Theo tờ tạp chí này, nếu bạn lộn ngược các chữ runes, chúng sẽ mang ý nghĩa một lời nguyền có thể biến tai kẻ thù của bạn thành quả việt quất. Trong thực tế, so với các bài báo còn lại trong tờ tạp chí này thì giả thiết về việc chú Sirius có thể thực sự là ca sĩ chính của nhóm Hobgoblins là đáng quan tâm nhất.

Có tin gì hay không? Ron hỏi khi Harry gấp tờ tạp chí vào.

Tất nhiên là không, Hermione khinh miệt nói trước khi Harry kịp trả lời. Kẻ nguy hiểm là một đồng rác rưởi, tất cả mọi người đều biết thế mà.

Xin lỗi, Luna nói; giọng cô ta bỗng nhiên mất hẳn sự mơ màng. Bố tớ là Chủ bút.

Tớ - à, Hermione nói, trông hết sức lúng túng. Ở... nó cũng có vài thứ thú vị ... ý tớ là khá thú vị..."

Trả nó cho tớ, cảm ơn, Luna lạnh lùng nói, ngả người về phía trước, giật lấy tờ tạp chí khỏi tay Harry. Lật nhanh các trang của tạp chí và dừng lại ở trang 17, cô ta cương quyết quay ngược tờ tạp chí lại và giấu mặt đằng sau nó, vừa lúc đó cánh cửa toa mở ra lần thứ ba.

Harry nhìn hờ hững; nó đã đoán trước điều này, nhưng điều đó không làm cho cái nhìn với điệu cười tự mãn của Draco Malfoy đang được hộ tống hai bên bởi hai thằng bạn nổi khổ là Crabbe và Goyle trở nên vui vẻ hơn -.

Mày muốn gì? cậu hung hăng nói, trước khi Malfoy có thể mở miệng.

Hãy cư xử cho đúng cách, Potter, hoặc tao sẽ giam mày lại, Malfoy lè nhè, mái tóc vàng bóng mượt và gò má nhọn giống bố nó. Mày biết đấy, tao không như mày, tao được giao cho nhiệm vụ Huynh trưởng, và có nghĩa là, tao không như mày, tao có quyền trừng phạt bọn mày.

Phải, Harry nói, nhưng mày không giống tao, mày là một tên git, vì vậy hãy cút ra khỏi đây và để chúng tao yên.

Ron, Hermione, Ginny và Neville cười to. Môi thằng Malfoy nhếch lên.

Hãy nói cho tao biết, mùi vị là một đứa giỏi thứ hai sau Weasley là như thế nào hả, Potter? nó hỏi.

Câm mồm đi, Malfoy, Hermione gay gắt nói.

Tao nghĩ là tao vừa thấy được một sự trơ tráo, Malfoy nói và mỉm cười tự mãn. Được thôi, hãy coi chừng đó, Potter, bởi tao sẽ đánh hơi từng bước chân của mày để xem mày có vi phạm nội qui không.

Cút khỏi đây! Hermione nói và đứng lên.

Malfoy ném cho Harry một cái nhìn hiểm độc lần cuối và rời khỏi toa tàu cùng với Crabbe và Goyle lạch bạch theo chân nó. Hermione đóng sầm cánh cửa toa tàu đằng sau chúng và quay lại nhìn Harry, cậu bé ngay lập tức biết rằng giống như cậu, cô bé đã ghi nhớ những điều mà Malfoy đã nói và vì thế đang mất bình tĩnh.

Ném cho tớ một thanh Sôcôla ếch nhái nữa nào, Ron nói, rõ ràng là không nhận thấy gì hết.

Harry không thể ăn nói tự do trước mặt Neville và Luna. Cậu trao đổi một cái nhìn lo lắng khác với Hermione, sau đó bắt đầu nhìn qua cửa sổ.

Cậu đã nghĩ là việc chú Sirius đi cùng cậu đến nhà ga chỉ là một chút vui vẻ, nhưng bỗng nhiên việc đó trở nên một hành động vô cùng khinh suất, nếu không muốn nói là vô cùng nguy hiểm ... Hermione đã có lý... chú Sirius không nên đi ra ngoài. Nếu như ông Malfoy để ý thấy con chó đen và nói với thằng Draco? Liệu ông ta có đi đến kết luận là ông bà

Weasleys, thầy Lupin, cô Tonks và thầy Moody biết chỗ chú Sirius ẩn náu không? Hoặc việc thăng Malfoy sử dụng từ đánh hơi chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên?

Thời tiết vẫn không thay đổi khi họ đi ngày càng xa về phía Bắc. Mưa đập nhẹ vào cửa sổ, sau đó mặt trời hiện ra mờ nhạt trước khi những đám mây che phủ nó một lần nữa. Khi bóng tối che phủ và những ngọn đèn trong toa tàu được bật sáng, Luna cuộn tờ Kể nguy biến lại, nhét cẩn thận vào trong túi và quay lại nhìn chăm chăm vào bọn chúng.

Harry ngồi tỳ trán vào cửa sổ tàu, cố gắng tìm kiếm hình bóng mờ xa của trường Hogwarts, nhưng đó là một đêm không trăng và cửa sổ vắn vào những dòng nước mưa thì rất cáu bẩn.

Chúng ta nên thay đồ, cuối cùng Hermione nói, tất cả bọn chúng mở rưng của mình một cách khó khăn và lấy ra các bộ đồng phục học sinh. Cô bé và Ron gắn phù hiệu huynh trưởng cẩn thận lên ngực áo. Harry nhìn thấy Ron kiểm tra qua hình phản chiếu của chiếc cửa sổ tối sẫm.

Cuối cùng, con tàu bắt đầu giảm tốc độ và họ nghe thấy âm thanh huyền ảo như thường lệ khi mọi người lấy hành lý và vật nuôi đi cùng, để chuẩn bị xuống tàu. Vì Ron và Hermione được giao nhiệm vụ giám sát tất cả nên bọn chúng đã biến mất khỏi toa tàu một lần nữa, để Harry và những người khác trông nom con Crookshanks và Pigwidgeon.

Tớ sẽ mang hộ con cú này, nếu cậu muốn, Luna nói với Harry, vươn tay chạm vào con Pigwidgeon trong khi Neville cẩn thận nhét con Trevor vào túi trong.

Ờ...cám n, Harry nói, đưa cho cô bé cái lồng cú và cầm cái lồng cú Hedwig chặt hơn trong tay.

Bọn chúng bước ra khỏi toa tàu và ngay lập tức cảm thấy sự lạnh buốt của không khí ban đêm trên mặt khi bọn chúng hoà vào đám đông trong hành lang. Từ từ, bọn trẻ đi về phía cánh cửa. Harry có thể ngửi thấy mùi của cây thông đứng thành hàng hai bên lối đi dẫn đến hồ. Cậu bước xuống sân ga và nhìn quanh, cố tìm nghe âm thanh quen thuộc đang gọi năm thứ nhất, tập trung lại đây... năm thứ nhất...

Nhưng chẳng có gì cả. Thay vào đó là một giọng nói hoàn toàn khác, một giọng nữ hoạt bát đang kêu gọi, "Năm thứ nhất xếp thành hàng ở đây! Tất cả học sinh năm thứ nhất chú ý vào tôi!

Một cái đèn lồng lướt về phía Harry và dưới ánh sáng của nó, cậu nhìn thấy gương mặt với đôi gò má cao và mái tóc cắt ngắn của giáo sư Grubbly-Plank, người đã thay thế bác Hagrid dạy môn Chăm sóc các sinh vật huyền bí trong năm trước.

Bác Hagrid đâu? cậu nói to.

Em không biết, Ginny nói, Nhưng chúng ta nên ra khỏi chỗ này, chúng ta đang đứng chắn cửa đấy.

À, phải...

Harry và Ginny bị tách khỏi nhau khi họ di chuyển dọc theo sân ga và ra khỏi đó. Bị xô đẩy bởi đám đông, Harry cố nhìn xuyên qua bóng tối để tìm bóng dáng bác Hagrid; bác ấy

phải có mặt ở đây, Harry đã tin tưởng vào điều đó – gặp lại bác Hagrid là một trong những việc mà cậu trông đợi nhất. Nhưng không có biểu hiện gì về sự có mặt của bác ấy.

Bác ấy không thể nào rời khỏi đây, Harry tự nhủ khi cậu di chuyển từ từ qua cánh cửa hẹp ra đến đường mới đám đông còn lại. Bác ấy chỉ bị cảm lạnh hay bận một cái gì đó thôi ...

Cậu nhìn quanh tìm Ron hoặc Hermione, muốn biết hai đứa nghĩ như thế nào về việc giáo sư Grubbly-Plank xuất hiện lại ở đây, nhưng chẳng đứa nào ở gần cậu cả, vì vậy cậu một mình bước ra khỏi nhà ga Hogsmeade theo con đường ướt mưa tối đen.

Có hàng trăm xe ngựa nhưng không có ngựa đứng chờ sẵn ở đó để chở những học sinh năm thứ nhất về Lâu đài. Harry liếc nhanh chúng, sau đó quay đi tìm Ron và Hermione, rồi lại nhìn lại đám xe ngựa lần nữa.

Nhưng cái xe không còn không có ngựa nữa. Có các sinh vật đang đứng giữa hai càng xe. Nếu cậu có thể gọi tên chúng, cậu nghĩ nên gọi chúng là ngựa, mặc dù chúng có dáng vẻ của loài bò sát. Chúng hoàn toàn không có thịt, bộ da đen của chúng bọc lấy bộ xương, do đó tất cả xương xấu trở nên nhìn thấy rõ. Đầu của chúng giống như đầu rồng, đôi mắt không có con ngươi của chúng trắng dã và nhìn trừng trừng. Đôi cánh của chúng to lớn, khô héo, phủ đầy lông đen trông như thể cánh của những con dơi khổng lồ. Đứng yên lặng với vẻ ủ rũ, các sinh vật này trông thật kỳ quái và nham hiểm. Harry không thể hiểu được tại sao những cái xe ngựa lại được kéo bởi những con vật kinh khủng như vậy trong khi chúng hoàn toàn có thể tự mình di chuyển.

Con Heo đầu? giọng Ron vang lên ngay sau Harry.

Luna đang cầm nó, Harry nói, quay lại rất nhanh, hăm hở hỏi Ron về bác Hagrid. Bỏ đoán được là bác Hagrid đang ở đâu không -

- Bác Hagrid á? tớ không biết, Ron nói nghe có vẻ lo lắng. Chắc bác ấy ổn thôi ...

Cách đó một quãng ngắn, Draco Malfoy, được hộ tống bởi một nhóm nhỏ những đứa bạn chí cốt là Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson, đang xô đẩy các học sinh năm thứ hai nhút nhát ra khỏi đường đi để nó và bạn gái có thể đến gần chiếc xe ngựa. Vài giây sau, Hermione xuất hiện từ đám đông, thở hổn hển.

Malfoy rõ ràng là đang bắt nạt các học sinh năm thứ nhất ngay ở đây. Tớ thề là tớ sẽ báo cáo về việc đó, nó chỉ mới gần phù hiệu được có 3 phút và nó đã sử dụng để bắt nạt mọi người tồi tệ hơn bao giờ hết... Crookshanks đâu?

Ginny đang cầm, Harry nói. Đây rồi...

Ginny vừa thoát khỏi đám đông, ôm con Crookshanks đang uốn éo.

Cám ơn em, Hermione nói và đỡ lấy con mèo khỏi tay Ginny. Đi thôi, hãy kiểm một cái xe trước khi chúng chật hết ..."

Tớ vẫn chưa lấy lại được con Heo! Ron nói, nhưng Hermione đã đi về phía chiếc xe gần nhất đang còn trống. Harry vẫn đứng lại phía sau với Ron.

Những cái này là cái gì vậy, bồ có thể đoán được không? cậu hỏi Ron, và hất hàm chỉ về phía những con vật kéo kinh khủng trong khi những học sinh khác lũ lượt đi qua bọn trẻ.

Cái gì cơ?

Những con vật kéo đó -

Luna xuất hiện trong tay cầm cái lồng chứa con Pigwidgeon ; con cú bé nhỏ đang đang kêu lên những tiếng lú lú kích động như thường lệ.

Các anh chị đây rồi, cô bé nói. Con cú thật là dễ thương?

Ờ... phải... nó cũng tạm được, Ron cộc cằn nói. Thôi, đi nào, hãy lên xe đi... bồ nói gì cơ hả, Harry?

Tớ nói là những con ngựa kinh tởm kia là cái thứ gì vậy? Harry nói, khi cậu, Ron và Luna chui vào xe trong đó Hermione và Ginny đang ngồi sẵn.

Con ngựa nào cơ?

Con ngựa đang kéo chiếc xe của chúng ta! Harry nói hết sức thiếu kiên nhẫn. Bọn trẻ chỉ cách con gần nhất khoảng 3 feet; con ngựa đang nhìn bọn chúng bằng đôi mắt trống rỗng, trắng dã. Tuy nhiên Ron lại ném cho Harry một cái nhìn khó hiểu.

Bồ đang nói về cái gì vậy?

Tớ đang nói về - nhìn xem!

Harry nắm tay Ron và đẩy cậu bé đến khi mặt của Ron đối mặt với con ngựa có cánh. Ron nhìn chằm chằm vào phía trước trong một giây, sau đó nhìn trở lại Harry.

Tớ đang nhìn vào cái gì vậy?

Ở đó đó, giữa hai càng xe đó! Gắn vào cái xe đó! Ngay trước mặt bồ -

Nhưng khi Ron vẫn tiếp tục tỏ ra hết sức sửng sốt, một ý nghĩ lạ thường xuất hiện trong đầu.

Không lẽ... không lẽ bồ không nhìn thấy bọn chúng à?

Nhìn thấy cái gì cơ?

Bồ không thể nhìn thấy cái gì đang kéo những cái xe à?

Lúc này trông Ron thực sự hoảng sợ.

Bồ cảm thấy ổn chứ, Harry?

Tớ á ... tất nhiên rồi...

Harry cảm thấy hoàn toàn hoang mang. Con ngựa vẫn còn đó, ngay trước mắt cậu, in cái bóng hình khối trên nền ánh sáng mờ mờ phát ra từ các cửa sổ của nhà ga phía sau bọn trẻ, hơi phả ra từ lỗ mũi trong không khí buổi đêm lạnh lẽo. Trừ phi là Ron giả vờ - và như thế

thì quả thực là một trò đùa nhạt nhẽo – nếu không thì có nghĩa là Ron không nhìn thấy cái gì hết.

Chúng ta lên xe chứ? Ron ngập ngừng nói, và cậu nhìn Harry với vẻ rất lo lắng cho nó.

Ừ, Harry nói. Phải đấy, đi thôi...

Không sao đâu, một giọng mơ màng cất lên từ bên cạnh Harry khi Ron biến mất vào trong bóng tối của cái xe. Cậu không điên hay là tưng tưng thế đâu. Tớ cũng có thể nhìn thấy chúng.

Cậu nhìn thấy? Harry nói tuyệt vọng, và quay sang Luna. Cậu có thể nhìn thấy những con ngựa có đôi cánh di phản chiếu trong đôi mắt trong sáng đang mở rộng của cô bé.

Ừ, phải, Luna nói, Tớ có thể nhìn thấy bọn chúng ngay ngày đầu tiên tớ đến đây. Chúng luôn kéo những cái xe. Đừng có lo. Trí óc cậu hoàn toàn bình thường như tớ vậy:

Mỉm cười uể oải, cô trèo lên và chui vào xe sau Ron. Không hoàn toàn chắc chắn lắm, Harry nới gót cô bé.

CHƯƠNG XI: BÀI CA MỚI CỦA CÁI NÓN PHÂN LOẠI

Harry không muốn nói với người khác rằng nó và Luna có cùng một ảo giác như nhau, nếu đúng là như vậy, nên nó không nói gì về những con ngựa khi nó ngồi vào trong cỗ xe và đóng cửa lại. Tuy nhiên, nó không thể không nhìn vào hình bóng những con ngựa chuyển động phía sau cỗ xe.

“Có ai thấy bà Grubbly-Plank ấy không?” Ginny nói. “Bà ấy làm gì ở đây ấy nhỉ? Bác Hagrid không có rời đi đâu, phải không?”

“Mình sẽ mừng lắm nếu ông ấy đi,” Luna nói, “Ông ấy hẳn không phải là một thầy giáo giỏi rồi.”

“Không, bác ấy là một người thầy giỏi!” Harry, Ron và Ginny giận dữ nói.

Harry nhìn Hermione. Cô bé hắng giọng và nói nhanh, “Erin... vâng... bác ấy rất tốt.”

“Ờ, bọn nhà Ravenclaw chúng em nghĩ rằng ông ấy chỉ giỡn là giỏi,” Luna nói.

“Vậy thì bọn em lại là một lũ chuyên đồn nhảm rồi,” Ron cắt ngang, khi những bánh xe bên dưới chúng bắt đầu chuyển động cọt két.

Luna không tỏ ra mất bình tĩnh vì sự thô lỗ của Ron; ngược lại, cô bé đơn giản là nhìn nó một lúc như thể nó là một chương trình truyền hình êm dịu thú vị.

Đu đưa và lúc lắc, đoàn xe di chuyển trên đường. Khi chúng băng qua giữa đỉnh cái cột đá cao ngất với đôi cánh dang rộng sang hai bên của cánh cổng trên nền trường, Harry chồm người tới trước để cố tìm xem có chút ánh sáng nào trong cái lều của bác Hagrid bên Khu Rừng Cấm hay không, nhưng khu đất hoàn toàn tối đen. Lâu đài Hogwarts, tuy vậy đã lơ mờ bên cạnh: những cột cao đầy tháp canh, mọc lên âm u giữa bầu trời đen, đây đó những cửa sổ phát ra ánh sáng rừng rực phía trên chúng.

Những cỗ xe kêu leng keng để ngừng gần những bậc đá dẫn lên cây sồi trước cổng và Harry ra khỏi xe trước tiên. Nó quay lại để nhìn những cửa sổ lập loè dưới Khu Rừng, nhưng hoàn toàn chẳng có dấu hiện nào của sự sống ở căn lều của Hagrid. Một cách miễn cưỡng, bởi vì nó đang nửa hy vọng rằng chúng sẽ biến mất, nó quay lại nhìn vào những con vật xương xấu kỳ lạ đang đứng lặng trong trời đêm lạnh giá, đôi mắt trắng dã vô hồn của chúng đang loé sáng.

Harry trước đây đã có kinh nghiệm về việc nó có thể thấy một số thứ mà Ron không thể, nhưng đó là những hình ảnh phản chiếu trên một cái gương, là những thứ không đáng quan tâm bằng hàng trăm con vật có vẻ như đang hiện hữu, đủ khỏe để kéo cả một đội xe. Nếu như Luna là đáng tin, thì những con vật đó lúc nào cũng ở đó nhưng vô hình. Vì sao và Harry lại thành linh có thể thấy được chúng, và vì sao Ron thì không thể?

“Cậu đi chứ hả?” Ron nói cạnh nó.

“Ồ... có chứ,” Harry nói nhanh và họ nhập vào đám đông đang vội vã leo lên những bậc thang dẫn vào lâu đài.

Lối Vào Đại Sảnh đang bập bùng ánh đuốc và những tiếng vang của tiếng bước chân khi những học sinh băng ngang nền dát đá qua những cửa đôi vào lối đi bên, hướng về Hội Trường Lớn và bữa ăn khai giảng.

Bốn dãy bàn dành cho các nhà ở Hội Trường Lớn nằm dưới một nền nhà đen ngòm chẳng anh sao, giống y như bầu trời mà họ đang liếc qua những cửa sổ trên cao. Ánh nến lung linh trong vùng khoảng không dọc theo các bàn, rọi lên những con ma bằng bạc đang ẩn hiện trong Hội Trường và khuôn mặt những học sinh đang sôi nổi trò chuyện, trao đổi tin tức về mùa hè, cất những tiếng chào thân thiện với bạn bè ở nhà khác, nhìn những bộ tóc và áo choàng mới của người khác. Một lần nữa, Harry thấy mọi người hất đầu về phía nó và thì thào khi nó băng qua; nó nghiêng rặng và cổ cựa xù như thể nó không thấy hoặc không hề quan tâm.

Luna đã dời về đám bạn ở phía bàn Ravenclaw. Ngay khi họ đến bàn Gryffindor, Ginny được chào đón bởi một số bạn năm thứ tư và chuyển đến ngồi với họ; Harry, Ron, Hermione và Neville tìm được chỗ ngồi khoảng ở nửa cuối bàn, ngồi giữa Nick Suýt Mất Đầu, con ma của nhà Gryffindor, và Parvati Patil và Lavender Brown, hai người này chào Harry một cách thoải mái, quá thân thiện khiến cho nó tin rằng chúng chỉ mới ngừng nói chuyện về nó ở giây trước đó. Tuy nhiên, nó có lại chuyện khác quan trọng hơn để quan tâm: nó đang nhìn qua rặng đầu của học sinh để nhìn về bàn dành cho giáo viên chạy dọc theo bức tường phía đỉnh của Hội Trường.

“Bác ấy không có ở đây.”

Ron và Hermione cũng đang quét mắt dọc bàn giáo viên, dù điều đó không thật sự cần; vóc dáng của Hagrid khiến cho bác nổi bật hẳn ở bất kỳ hàng người nào.

“Bác ấy không thể rời đây được,” Ron nói, hơi lo lắng.

“Tất nhiên là không rồi,” Harry khẳng định.

“Các bạn không nghĩ là bác ấy... bị thương chứ, hoặc sao đó?” Hermione bút rút nói.

“Không đâu,” Harry trả lời ngay.

“Vậy thì bác ấy đâu chứ?”

Ngừng một chút, rồi Harry nói rất khẽ, để cho Neville, Parvati và Lavender không thể nghe được, “Có thể là bác ấy chưa quay về. Các bạn biết đấy – bác ấy đang thi hành nhiệm vụ mà bác ấy làm trong mùa hè cho cụ Dumbledore.”

“Phải... phải, chính là thế,” Ron nói, có vẻ không chắc chắn. Nhưng Hermione cắn môi, nhìn quanh quét dọc bàn giáo viên như thể hy vọng rằng sẽ có sự giải thích thuyết phục về sự vắng mặt của Hagrid.

“Ai thế kia?” cô bé chợt nói, chỉ vào giữa cái bàn giáo viên.

Mắt Harry nhìn theo tay cô bé. Nó trước tiên nhìn lên Giáo sư Dumbledore, đang ngồi trên chiếc ghế vàng cao ở giữa dãy bàn giáo viên, mặc một cái áo choàng tím đậm điểm vài ngôi sao bạc rất hợp với cái mũ của cụ. Đầu cụ Dumbledore đang hướng về về một người phụ nữ đang ngồi kế cụ, đang nói thầm vào tai cụ. Harry nghĩ là bà ấy nhìn giống như một bà cô già: mập bè bè, một tóc nâu nâu, quăn và ngắn mà bà đã gắn lên một dải nơ Alice màu hồng kinh dị rất hợp với cái áo len hồng bằng bông mà bà mặc bên ngoài áo choàng. Rồi bà hơi quay mặt lại để nhấp một ngụm nước từ cái cốc của bà và nó kinh hoàng khi nhận ra khuôn mặt giống như con cóc xanh xao vàng vọt và đôi mắt mọng lồi lên.

“Chính là cái bà Umbridge ấy!”

“Ai chứ?” Hermione nói.

“Bà ấy có mặt trong phiên toà, bà ấy làm việc cùng với ông Fudge!”

“Cái áo len đẹp nhỉ!” Ron nói, cười khẩy.

“Bà ấy làm việc với ông Fudge à!” Hermione lặp lại, cau mày, “Thế thì bà ta làm cái quái gì ở đây vậy trời?” Không biết...”

Hermione rà quét cái bàn giáo viên, mắt nheo lại. Ừ

“Không,” nó thì thào, “không, chắc chắn là không...”

Harry không hiểu cô bé đang nói về cái gì nhưng không hỏi; sự tập trung của nó đang hút về phía giáo sư Grubbly-Pank đang vừa xuất hiện sau bàn giáo viên; bà ta đi đến tận cuối và ngồi vào chỗ vốn dành cho Hagrid. Đó có nghĩ là học sinh năm nhất đã qua hồ và vào đến lâu đài, và như để khẳng định, vài giây sau, cánh từ Lối Vào Tiền Sản mở ra. Một hàng dài những khuôn mặt sợ sệt của học sinh năm nhất đang đi vào, dẫn đầu bởi giáo sư McGonagall, bà đang cầm một cái ghế đầu, trên đó đặt một cái nón phù thủy cũ rách, vá chằng vá đụp và bị rách một mảng lớn trên cái vành đã sòn của nó.

Những tiếng nói chuyện xì xào trong Hội Trường Lớn bỗng biến đi. Một cậu bé nhỏ đứng ngay giữa hàng nhìn quanh, run như cầy sấy. Harry nhớ lại rất nhanh là nó đã cảm thấy sợ khiếp như thế nào khi nó đứng đây, chờ đợi một cuộc kiểm tra để xác định xem nó thuộc về nhà nào.

Trong những ngày xưa cũ khi ta còn rất tinh khôi

Và Hogwarts cũng chỉ mới vừa xuất hiện

Những người sáng lập đã nghĩ ra bao chuyện

Cùng thống nhất với nhau trong một mục đích sau cùng

Họ đã có cùng một nỗi khát khao chung

Để tạo ra ngôi trường phù thủy hùng mạnh nhất

Họ đã bên nhau mơ cùng một giấc

“Chúng ta sẽ cùng dựng xây và dạy dỗ tại đây”

Bốn học sinh giỏi ấy đã quyết định ngay
Ngay cả trong giấc mộng đêm khuya lạnh giá
Cũng chẳng nghĩ rằng sẽ có ngày phải chia xa,
Tình bạn ấy, thế gian làm sao có
Với Slytherin và Gryffindor luôn gắn bó
Với nghĩa tình chẳng đôi bạn nào hơn
Hufflepuff và Ravenclaw luôn mãi keo sơn
Nhưng vì sao mà chẳng còn chút tình thân
Để khiến cho tình bằng hữu bỗng nhiên tan vỡ
Vì chuyện đó, ta ở đây để kể lại rằng
Đó là cả một câu chuyện buồn, một câu chuyện ly tan
Slytherin đã nói” Chúng ta chỉ dạy cho những ai
Mang trong người dòng máu thuần chủng chẳng tạp lai”
Radenclaw thì nói” Chúng ta chỉ dạy cho những ai
Thật thông minh với mái đầu thông thái
“Chỉ những ai có trái tim dũng cảm
Mới có thể làm học trò của những phù thủy như ta,” Gryffindor cất tiếng trầm ngâm
Hufflepuff nói rằng “Ta sẽ dạy cho tất cả mọi người còn lại
Và đối xử công bằng chẳng phân biệt một ai”
Sự khác biệt đã khiến cho bất hoà bùng nổ
Và cuối cùng, mỗi người trong bọn họ
Những người sáng lập của chúng ta
Đã xây riêng mỗi vị một ngôi nhà
Và chỉ chọn những ai mà họ thích
Ví dụ như Slytherin kiêu hãnh
Chỉ tuyển những ai thuần máu phù thủy rặng danh
Cũng với sự xảo trá gian hùng cùng một tính
Và chỉ những ai sáng dạ thông minh
Mới có thể được dạy bởi Ravenclaw điềm tĩnh

Trong khi đó những ai can trường và dũng cảm
Sẽ đến với nhà Gryffindor can đảm
Hufflepuff sẽ chọn những người còn lại
Và dạy hết những gì bà biết chẳng giấu một ai
Và vì thế những ngôi nhà với những người đã sáng lập
Đã giữ lại tình thân hữu bền chặt
Suốt nhiều năm ròng trong tình thân ái chan hoà
Nhưng rồi mỗi bắt hoà lại xuất hiện giữa chúng ta
Gặm nhấm vào những lỗi lầm và e ngại
Những ngôi nhà ấy như bốn cột trụ vững chãi
Đã dựng nên ngôi trường yêu dấu của chúng ta
Nay bỗng dưng mỗi nhà lại tách xa
Họ phân rẽ và tranh giành quyền lực
Đó là lúc ngôi trường chúng ta đầy tức bực
Và tưởng như đã chấm dứt chẳng còn chi
Với tranh giành, với đấu đá mọi khi
Khi mà những người bạn thẳng tay với bạn
Và cuối cùng trong một buổi mai nắng rạng
Khi mà Slytherin già cả quyết định chia tay
Và nghĩ rằng những cuộc chiến sẽ chấm dứt từ đây
Ông đã rời khỏi chúng ta với trái tim chán nản
Và từ đó chẳng bao giờ có lại được bốn người bạn
Từ bây giờ họ đã chỉ còn ba
Và những ngôi nhà lại tái nhập chẳng cách xa
Khi họ đã quyết định rằng chúng sẽ không còn phân cách
Và bây giờ Chiếc Nón Phân Loại cất cao tiếng hát
Và tất cả các người đều đã biết ý nghĩa của việc này
Ta sẽ phân loại các người vào những ngôi nhà như xưa nay
Bởi vì đó là lý do để ta hiện hữu

Nhưng hôm nay ta sẽ đi xa hơn nữa
Hãy lắng nghe bài hát của ta
Các người nghĩ rằng ta đã cưỡng bách các người phải chia xa
Ta vẫn xin lỗi rằng điều đó hoàn toàn lầm lạc
Đó chính là bốn phận của ta không hề sai trật
Với mỗi mười lăm phút trong bao nhiêu năm nay
Ta vẫn hát bài hát phân loại với nỗi đắm say
Có thể sẽ không mang đến cái kết cục mà ta hằng e sợ
Ta đã biết trước hiểm họa, ta đã đọc thấy dấu hiệu tai ương
Lịch sử đã từng chỉ ra lời cảnh báo
Rằng Hogwarts yêu thương sẽ lâm vào nguy hiểm khôn lường
Những kẻ thù kinh khiếp sẽ tràn ngập khắp trường
Khiến chúng ta sẽ phải hợp nhất cùng bà ấy
Hoặc chúng ta sẽ tan vỡ trong chính tại nơi đây
Ta đã nói với các người, ta đã đưa ra lời cảnh báo sau cùng
Và bây giờ hãy bắt đầu cuộc phân loại thủy chung "

Chiếc nón một lần nữa lại trở lại im lìm, những tiếng vỗ tay tắt lịm như bị xì hơi; và lần đầu tiên, theo như Harry nhớ, bởi những lời xì xào qua lại. Khắp cả Hội Trường Lớn các học sinh đang trao đổi những lời bình luận với các bạn chung quanh, và Harry, cũng đang vỗ tay cùng với mọi người khác, đã biết chính xác họ đang nói về chuyện gì.

"Năm nay có vẻ khác lạ nhỉ?" Ron nói, lông mày nhú lại.

"Điều này thì quá đúng," Harry nói.

Chiếc Nón Phân Loại vẫn thường chỉ giới hạn mình ở việc mô tả những phẩm chất khác nhau của từng ngôi nhà trong số bốn ngôi nhà ở Hogwarts và vai trò của nó trong việc phân loại học sinh. Harry nhớ là trước đây nó chưa bao giờ đưa ra lời khuyên cho ngôi trường.

"Không biết là trước đây nó đã từng đưa ra những lời cảnh báo chưa nhỉ?" Hermione nói, giọng có vẻ lo lắng.

"Vâng, đã từng có rồi," Nick Suýt Mất Đầu nói một cách hiểu biết, luồn qua Neville hướng về phía cô bé (Neville nhăn mặt; rõ ràng là việc một con ma luồn xuyên qua người thì chẳng dễ chịu gì.). Chiếc Nó luôn tự cảm thấy có bốn phận phải đưa ra cho trường những lời cảnh báo mỗi khi nó cảm thấy –"

Nhưng Giáo sư McGonagall, vẫn đang đợi để đọc danh sách tên học sinh năm nhất, đã ném cho đám học sinh đang lao xao một cái nhìn sắc lẹm. Nick Suýt Mất Đầu đưa ngón tay

trong suốt của ông lên môi và nghiêm nghị ngồi thẳng trở lại trong khi những tiếng lao xao kia đã đột ngột chấm dứt. Ném một cái nhìn nghiêm khắc sau cùng quét ngang bốn dãy bàn của bốn nhà, giáo sư McGonagall hạ mắt xuống mẫu giấy da dài của bà và đọc lớn tên thứ nhất.

“Abercrombie, Euan.”

Cậu bé có vẻ đầy kinh hãi mà Harry đã chú ý khi này run rẩy đi lên và đội cái nón lên đầu, chỉ nhờ có hai cái tai mà cái nón ấy không sụp xuống luôn vai cậu bé. Chiếc Nón suy nghĩ một lúc, rồi cái vết rách trên vành nón lại mở ra và nói:

“Gryffindor!”

Harry vỗ tay lớn cùng với phần còn lại của nhà Gryffindor khi Euan Abercrombie tiến lại bàn họ và ngồi xuống, nhìn như thể nó mừng quýnh lên khi được ngồi thụp xuống bàn và không có ai nhìn nó nữa.

Cái hàng dài dằng dằng những học sinh năm nhất chậm chạp vui dần. Ở những khoảng ngừng giữa lúc những cái tên và những quyết định của Chiếc Nón Phân Loại, Harry có thể nghe thấy tiếng bụng Ron sôi ùng ục thật rõ. Cuối cùng, “Zeller, Rose” được phân loại vào nhà Hufflepuff, rồi giáo sư McGonagall nhặt chiếc nón cùng cái ghế đầu lên, và mang chúng đi trong khi giáo sư Dumbledore đứng dậy.

Bất chấp những cảm xúc khó chịu gần đây dành cho thầy hiệu trưởng của mình, Harry vẫn cảm thấy có chút gì đó nhẹ nhõm khi thấy cụ Dumbledore lại đứng lên trước tất cả bọn họ. Với sự vắng mặt của Hagrid và sự xuất hiện của những con ngựa đầu rồng, nó cảm thấy sự trở lại Hogwarts của nó, sau một thời gian chờ đợi đằng đằng, chứa đầy những bất ngờ không lường trước, giống như những âm điệu kỳ lạ vang lên trong một bài hát quen thuộc. Nhưng việc này, cuối cùng, lại khiến cho mọi việc trông cũng vẫn như thế: thầy Hiệu trưởng của chúng đã chào đón nồng nhiệt bọn chúng trước khi bữa tiệc khai giảng bắt đầu.

“Hỡi những em học sinh mới,” cụ Dumbledore nói bằng một giọng vang vọng, tay cụ vung rộng ra và một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên môi cụ, “Chào mừng các em! Với những em lớn hơn – chào mừng các em trở lại! Đáng lý đây là lúc để đọc một bài diễn văn, nhưng thôi. Nhét nó vào túi vậy!”

Những tràng cười tán thưởng và những tiếng vỗ tay bộc phát vang lên khi cụ Dumbledore ngồi xuống và vắt bộ râu dài của ông qua vai để thoải mái cúi xuống cái đĩa của ông – vì thức ăn đã thành hình hiện ra, khiến cho năm cái bàn đều oằn mình kêu răng rắc với bánh patê, những đĩa rau, bánh mì và nước sốt và những bình nước ngô.

“Tuyệt lắm,” Ron nói, với một tiếng rên thềm khát; và nó vớ ngay lấy cái đĩa sườn gần nhất và bắt đầu trút chúng vào đĩa của nó trước cái nhìn khao khát của Nick Suýt Mất Đầu.

“Ông đã định nói chuyện gì trước cuộc phân loại thế?” Hermione hỏi con ma, “Về những lời cảnh báo của Chiếc Nón ấy?”

“Ồ vâng,” Nick nói, ông có vẻ như rất vui khi có cơ để rời mắt khỏi Ron, đang nốc đầy khoai nghiền đầy vẻ phàm ăn tục uống.

“Vâng, tôi đã nghe Chiếc Nón đưa ra những lời cảnh cáo nhiều lần trước đây, luôn luôn vào những lúc nó phát hiện ra những chu kỳ nguy hiểm khủng khiếp cho ngôi trường. Và lời khuyên của nó lúc nào cũng vậy: hãy đứng bên nhau, hãy vững lòng.”

“àm ao ó iết à ường ập uy iếm ếu ó í à ột ái ón?” Ron nói.

Miệng nói đầy nghẹt thức ăn khiến Harry nghĩ rằng nó phải nỗ lực lắm mới có thể nói ra lời được.

“Xin lỗi?” Nick Suýt Mất Đầu lịch sự nói, trong khi Hermione tỏ ra ghê tởm. Ron nuốt chửng mọi thứ và nói, “Làm sao mà nó biết là trường mình đang gặp nguy hiểm nếu như nó chỉ là một Cái Nón thôi?”

“Tôi không biết,” Nick Suýt Mất Đầu nói. “Tất nhiên là nó ở trong văn phòng của cụ Dumbledore, nên tôi dám nói là nó thu nhặt mọi chuyện ở đây.”

“Và nó muốn tất cả mọi nhà làm bạn với nhau?” Harry nói, nhìn qua bàn Slytherin, nơi Draco Malfoy đang làm đầu trò. “Khó có cửa lắm.”

“Vâng, vào lúc này thì cậu đừng nên nghĩ như vậy,” Nick nói với vẻ quở trách. “Hợp tác hoà bình, đó chính là chìa khoá của vấn đề. Chúng ta là ma, mặc dù chúng ta thuộc về những ngôi nhà khác nhau, nhưng chúng ta vẫn giữ được mối dây tình bạn. Mặc dù luôn có sự cạnh tranh giữa Gryffindor và Slytherin, tôi không bao giờ tưởng tượng ra được việc mình có thể cãi nhau với Nam Tước Đắm Máu.”

“Chỉ vì ông sợ ông ấy quá mà thôi,” Ron nói

Nick Suýt Mất Đầu có vẻ đầy tổn thương.

“Sợ ấy à? Tôi hy vọng là tôi, Quý Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington, chưa bao giờ phạm phải tội hèn nhát trong suốt cuộc đời tôi! Dòng máu quý tộc vẫn luôn tuôn chảy trong huyết mạch của tôi-“ “Máu gì trời?” Ron hỏi. “Ông có chắc là ông vẫn còn-?”

“Đó là một cách nói thôi!” Nick Suýt Mất Đầu nói, lúc này ông đã giận đến mức đầu ông run bần bật trên cái cổ khốn khổ của ông, “Tôi giả sử rằng rồi vẫn còn được phép tận hưởng việc sử dụng bất kỳ mọi từ mà tôi thích, thậm chí nếu chỉ để giải khuây việc tôi không còn được ăn và uống nữa! Nhưng tôi đã dùng nó với những học sinh chế giễu cái chết của tôi, tôi đảm bảo với cậu về việc này!”

“Nick à, bạn ấy thật sự không muốn cười nhạo ông đâu!” Hermione nói, ném một cái giận dữ về phía Ron.

Không may, mồm Ron lại đang bị tọng đầy thức ăn đến nỗi như sắp bị nổ tung ra đến nơi, và tất cả những gì nó có thể làm được là phát ra tràng âm thanh “Node iddum eentup sechew”, và Nick không hề có vẻ như đang nghĩ rằng cái câu đó cấu tạo nên một lời xin lỗi tương xứng. Bay lên không trung, ông nhắc cái mũ lông của ông và rời khỏi bọn họ để bay xuống đầu kia của cái bàn, bay vào giữa hai anh em nhà Creevey, Colin và Dennis, để nghỉ ngơi.

“Được đấy, Ron,” Hermione quát. “Sao?” Ron cảm phần nói, và cuối cùng cũng đã cố sống cố chết nuốt được. “Mình không được phép để hỏi những câu hỏi đơn giản à?”

“Thôi, bỏ chuyện này đi,” Hermione cúi kính nói, và đôi bạn thưởng thức phần còn lại của bữa ăn trong một sự im lặng nặng nề.

Harry đã quá quen với những chuyện cãi nhau vặt vãnh của họ nên không buồn hoà giải họ nữa; nó cảm thấy tốt hơn là dùng thời gian của mình để ăn, nó đều đều xử lý phần thịt bò của nó, thêm một cái bánh patê bầu dục và đến nguyên một đĩa món bánh tạc ưa thích của nó.

Khi mà tất cả học sinh đều đã ăn xong và mức độ ồn ào trong tiền sảnh đã bắt đầu được nâng lên trở lại, cụ Dumbledore lại một lần nữa đứng dậy. Mọi tiếng nói chuyện đều ngừng ngay khi mọi người đều hướng mặt về phía hiệu trưởng. Lúc này Harry đang cảm thấy lơ mơ một cách dễ chịu. Chiếc giường đầy những áp phích của nó đang đợi nó trên kia, ấm áp và mềm mại tuyệt vời...

“Thế đấy, bây giờ thì sau khi tất cả chúng ta đều đã tiêu hoá xong một bữa ăn tuyệt hảo, thầy muốn các em dành một chút thời gian cho những thông báo quen thuộc để bắt đầu năm học,” cụ Dumbledore nói, “ Các em năm nhất nên biết rằng Khu Rừng ở khoảng đất kia là khu vực cấm vào với học sinh, và vài học sinh lớn hơn cũng nên biết điều đó từ bây giờ, ” (Harry, Ron và Hermione cười cười nhìn nhau.)

“Thầy Filch, thầy giám thị, vừa yêu cầu thầy, với những gì thầy ấy đã nói với thầy liên tục một trăm sáu mươi hai lần, để nhắc nhở tất cả các em rằng phép thuật bị cấm dùng ở trong các hành lang giữa các lớp, hoặc ở giữa một số nơi khác, những nơi này các em có thể xem ở cái danh sách lớn đã được dán lên cửa văn phòng của thầy Filch.”

“Chúng ta có hai giáo viên mới đến trong năm nay. Chúng tôi rất vui mừng được chào đón giáo sư Grubby-Plank, người sẽ dạy môn Chăm sóc sinh vật huyền bí, và chúng tôi cũng rất vui mừng được giới thiệu giáo sư Umbridge, giáo viên mới môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Có một tràng vỗ tay lịch sự nhưng không được nhiệt tình lắm vang lên, trong số đó là Harry, Ron và Hermione đang trao đổi với cái nhau những cái nhìn hơi kinh sợ; cụ Dumbledore không nói bà Grubby-Plank sẽ dạy trong bao lâu.

Cụ Dumbledore tiếp tục, “Những buổi tập cho cái đội bóng Quidditch của các nhà sẽ được tổ chức ở –”

Ông ngừng lời, nhìn sang giáo sư Umbridge dò hỏi. Vì bà ta cũng chẳng cao hơn được bao nhiêu khi bà đứng lên, nên trong một thoáng chẳng ai hiểu được vì sao mà cụ Dumbledore lại ngừng nói, nhưng khi giáo sư Umbridge đã hắng giọng, “Hem, hem” thì mọi người vỡ ra rằng bà ta vừa đứng dậy và sẽ có một bài phát biểu.

Cụ Dumbledore chỉ hơi có vẻ ngạc nhiên trong một chốc, rồi cụ ngồi xuống đỉnh đặc và nhìn chăm chú sang giáo sư Umbridge như thể cụ không ao ước gì hơn là được lắng nghe bà nói. Những giáo viên khác không thiện nghệ lắm trong việc che giấu cảm xúc. Đôi mày giáo sư Sprout biến luôn vào mái tóc xoắn ra và Harry chưa bao giờ thấy miệng giáo sư McGonagall mím chặt lại như vậy. Chưa hề có giáo viên mới nào ngắt lời cụ Dumbledore trước đây. Có nhiều học sinh đang cười; người phụ nữ này rõ ràng là không biết cách xử sự ở trường Hogwarts.

“Cám ơn, thưa thầy Hiệu trưởng,” giáo sư Umbridge cười điệu, “với những lời chào mừng vừa rồi.”

Giọng của bà cao lạnh lạnh, phì phò và thiếu nữ tính, và một lần nữa, Harry cảm thấy vô cùng mất cảm tình với bà mà nó không thể giải thích được với chính mình; tất cả những gì nó biết là nó phải bắt đắ dĩ phải chịu đựng mọi thứ với bà, từ cái giọng ngó ngẩn của bà cho đến cái áo len hồng kia. Bà ta lại hắng giọng thêm một lần nữa (hem, hem) và tiếp tục.

“Ừm, thật là dễ chịu khi trở lại Hogwarts, cô phải nói là như vậy!” bà mỉm cười, để lộ hàm răng sắc nhọn, “Và để nhìn những khuôn mặt vui vẻ của các em đang ngược nhìn cô!”

Harry liếc nhìn quanh. Chẳng có khuôn mặt nào mà nó thấy là có vẻ là vui vẻ cả. Ngược lại, chúng đều có thể như ngơ ngơ ngáo ngáo như đám trẻ lên năm.

“Cô đang đang rất muốn biết tất cả các em và cô tin chắc là chúng ta sẽ là những người bạn tốt của nhau!”

Những học sinh trao đổi những cái nhìn với nhau khi nghe điều này, một số trong chúng đang cố mà nhin cười.

“Mình sẽ làm bạn với cô ấy khi mà mình không phải mượn cái áo len ấy,” Parvati thì thầm với Lavender, và cả hai đứa đều cười rúc rích.

Giáo sư Umbridge lại hắng giọng (hem, hem) nhưng khi bà tiếp tục, hơi vẫn tiếp tục biến đâu mất tiêu khỏi giọng của bà. Bà nói một cách rất có tổ chức và bây giờ thì giọng của bà đều đều như đang đọc thuộc lòng với chúng.

"Bộ Phép Thuật luôn luôn xem vấn đề giáo dục những phù thủy trẻ là một vấn đề quan trọng thiết thực. Những món quà quý hiếm mà các em có được từ lúc sinh ra có thể chẳng mang đến được điều gì nếu như các em không được dạy dỗ và luyện tập một cách cẩn thận. Những kỹ năng cổ xưa độc đáo trong cộng đồng phù thủy phải được lưu truyền qua các thế hệ để chúng ta không bao giờ mất chúng. Những kho báu được tìm ra từ kiến thức ma thuật mà tiền nhân của chúng ta tích lũy được cần phải được bảo tồn, bổ sung và nâng cấp với những ai đang đảm nhận sự nghiệp giáo dục vinh quang."

Giáo sư Umbridge ngừng lại một chút và cúi chào về phía các giáo viên, nhưng chẳng có ai cúi chào lại phía bà. Đôi lông mày sẫm của giáo sư McGonagall càng nhíu lại đến nỗi bà giống như một con chim ưng đang săn mồi, và Harry có thể thấy từ xa là bà đang trao đổi những cái liếc đầy ý nghĩa với giáo sư Sprout khi mà Umbridge lại tiếp tục một cái “hem, hem” khác và tiếp tục bài diễn văn của bà

."Mỗi hiệu trưởng của Hogwarts đều đã mang đến những điều mới mẻ trong nhiệm vụ cao cả là điều hành ngôi trường lịch sử này, thiếu vắng những sự tiến bộ ấy, nơi đây sẽ trở nên đình đốn và suy tàn như một điều tất yếu phải xảy ra. Một lần nữa, sự tiến bộ vì lợi ích của những sự tiến bộ phải được khuyến khích, bởi vì những truyền thống đã chứng nghiệm và kiểm tra của chúng ta không chấp nhận sự chấp vá. Do đó, một sự cân bằng giữa cái cũ và cái mới, giữa cái bất biến và cái thay đổi, giữa truyền thống và và sự cách tân... "

Harry thả cho sự tập trung của nó đi đâu thì đi, như thể đầu óc của nó đang mơ mộng trong một giai điệu nào đó. Sự im lặng đã tràn ngập khắp Hội trường khi mà cụ Dumbledore

nói chuyện đã bị phá bỏ bởi các học sinh đang chụm đầu lại với nhau, thì thầm và rúc rích. Bên bàn của nhà Ravenclaw, Cho Chang đang nói chuyện một cách rất sôi nổi với bạn của cô bé. Cách đó vài chỗ, Luna Lovegood lại lôi cuốn Kẻ nguy hiểm ra. Trong lúc đó, bên bàn của nhà Hufflepuff, Ernie Macmilla là một trong vài người hiếm hoi vẫn nhìn chăm chăm vào giáo sư Umbridge, nhưng đôi mắt của nó chẳng hề có hồn và Harry tin chắc là nó chỉ giả vờ lắng nghe trong một cố gắng để vươn lên nhằm có được một tấm huy hiệu huynh trưởng lấp lánh trên ngực.

Giáo sư Umbridge hình như chẳng hề chú ý đến vẻ nhốn nháo của các thính giả của bà. Harry có cảm giác là nếu như một cuộc nổi loạn thật sự đang diễn ngay dưới mũi bà thì chắc bà ta vẫn cứ tiếp tục đều đều đọc bài diễn văn của mình. Tuy nhiên, những thầy cô giáo thì vẫn lắng nghe rất chăm chú, và Hermione thì hình như đang uống từng lời và Umbridge nói ra, mặc dù, qua biểu hiện của cô bé thì chúng chẳng hề là thứ được cô bé yêu thích.

“... bởi vì một số thay đổi là để hướng đến cái tốt hơn, trong khi những cái khác sẽ đến, với một thời gian đủ dài, để được xác nhận như những sai sót của công lý. Như vậy, một số thói quen cũ sẽ được giữ lại là vì thế, trong khi có một số khác, đã lạc hậu và không còn dùng được nữa, phải bị phế bỏ. Hãy để cho chúng ta tiến lên, để, tiến vào một kỷ nguyên mới rộng mở, hiệu quả và đầy trách nhiệm, để bảo quản những gì cần bảo quản, để hoàn thiện cái cần phải hoàn thiện, để loại bỏ những gì mà chúng ta thật sự thấy rằng nên ngăn cấm.”

Bà ngồi xuống. Cụ Dumbledore vỗ tay. Những giáo viên làm theo lãnh đạo của họ, mặc dù Harry để ý rằng có một số trong họ chỉ chạm hai bàn tay vào nhau một hoặc hai lần gì đó trước khi ngừng. Một vài học sinh cũng làm theo, nhưng phần lớn bọn chúng không hay rằng bài diễn văn đã xong, chẳng để lọt tai được bao nhiêu, và trước khi bọn chúng có thể vỗ tay một cách đúng đắn, cụ Dumbledore đã lại đứng lên.

“Xin cảm ơn rất nhiều, giáo sư Umbridge, thật là những khai sáng mới mẻ,” ông nói, cúi chào bà, “Bây giờ, như tôi đã nói, những buổi tập Quidditch sẽ được tổ chức...”

“Phải, chúng thật là những lời khai sáng,” Hermione rì rầm nói.

“Đừng có nói với mình là bạn khoái đó nhe” Ron khế nói, quay mặt sang nhìn Hermione. “Đó là một bài diễn văn tào lao nhất mà mình từng nghe, ý là mình lớn lên cạnh anh Percy đó nhá.”

“Mình nó là khai sáng, chứ không phải là thú vị,” Hermione nói. “Điều này giải thích được nhiều thứ lắm,”

“Thế ư?” Harry ngạc nhiên. “Với mình thì đó toàn là một mớ từ ngữ dông dài.”

“Có những điều quan trọng ẩn náu dưới những từ ngữ dông dài,” Hermione nói một cách mạnh mẽ.

“Là gì thế” Ron hờ hững hỏi.

“Thế câu: “sự tiến bộ vì lợi ích của những sự tiến bộ phải được khuyến khích” là thế nào? Còn “ngăn chặn những gì mà chúng ta thực sự thấy là nên cấm đoán?” thì sao?”

“Ờ, thế chúng có nghĩa gì?” Ron nóng nảy nói.

“Để mình nói với bạn chúng có nghĩa gì nhé,” Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt, “nó có nghĩa là sự can thiệp của bộ vào Hogwarts.”

Những tiếng ồn ào la hét vang lên chung quanh họ; cụ Dumbledore rõ ràng là vừa ra lệnh giải tán, bởi vì mọi người đứng dậy để rời khỏi Hội trường. Hermione bật đứng lên, có vẻ bối rối.

“Ron, chúng mình nên ra chỉ dẫn cho các em năm nhất chỗ đi!”

“Ồ, phải,” Ron nói, cu cậu rõ ràng là đã quên bẵng. “Này, này, các nhóc! Mấy chú lùn kia!”

“Ron!”

“Ờ, thì chúng bé tí tẹo tèo tèo mà...”

“Mình biết, nhưng bạn không thể gọi chúng là những chú lùn được. Năm nhất!” Hermione gọi dọc theo bàn, “Đi đường này này!”

Một nhóm học sinh bẽn lễn đi dọc giữa dãy bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff, và tất cả bọn chúng cố gắng để đi lên khỏi đám đông. Chúng thật sự có vẻ rất nhỏ; Harry tin chắc là nó không nhìn nhỏ như vậy khi nó đến đây. Nó mỉm cười với bọn chúng. Một cậu bé tóc vàng đứng cạnh Euan Abercrombie nhìn có vẻ như đã hoá đá tới nơi; nó thúc Euan và thì thào điều gì đó vào tai bạn. Euan Abercrombie nhìn cũng kinh sợ như thế và nhìn trộm một cách kinh khiếp về phía Harry, kẻ đang cảm thấy nụ cười đang trượt khỏi mặt mình y như chất Stinknap.

“Gặp lại sau nhé,” nó rầu rầu nói với Ron và Hermione và nó một mình đi ra khỏi Hội Trường Lớn, làm tất cả những gì mà nó có thể làm để lờ đi những tiếng thì thầm, những cái nhìn và những cái chỉ trỏ khi nó đi qua. Nó giữ cái nhìn cố định khi nó mở đường đi qua đám đông trong Hội Trường Lớn, rồi nó vội vã leo lên cầu thang cẩm thạch, đi theo một vài lối đi tắt ngầm và nhanh chóng bỏ đám đông lại phía sau.

Nó thật là ngu ngốc khi không tiên liệu trước điều này, nó giận dữ nghĩ khi rảo bước qua những hành lang dẫn lên trên vắng lặng hơn nhiều. Tất nhiên là mọi người vẫn nhìn về phía nó; nó đã hiện ra từ mê cung của cuộc thi Tam pháp thuật hai tháng trước đây, mang theo xác của một bạn học cùng trường và tuyên bố rằng Chúa Tể Voldemort đã trở về đầy quyền lực. Phần thời gian còn lại của học kỳ không đủ cho nó tự giải thích trước khi tất cả đều phải trở về nhà – nếu nó như cảm thấy cần phải giải thích cho toàn bộ trường một cách chi tiết về những sự kiện kinh khiếp tại cái nghĩa địa ấy.

Harry đã đi đến cuối hành lang dẫn đến căn phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor và đứng sững trước tấm chân dung Bà Béo trước khi nó nhận ra rằng nó không hề biết mặt mã.

“Ơ...” nó ử rử nói, nhìn Bà Béo, người đang vuốt phẳng những nếp gấp trên cái áo đầm satin hồng và nghiêm nghị nhìn ngược lại nó.

“Không có mặt mã, miễn vào.” bà nói một cách trịch thượng.

“Harry, mình biết nè!” Một ai đó hỗn hển sau lưng nó, nó quay lại và thấy Neville đang lao về hướng nó. “Thấy không? Cuối cùng thì mình cũng đã có thể nhớ được nó một lần– “ Nó vẩy cái cây xương rồng còi cọc mà nó đã khoe với các bạn trên xe lửa. *Mimulus mimbles-tonifl!*

“Chính xác”, Bà Béo nói, và tấm chân dung của bà tách ra về phía họ như một cái cửa, để lộ ra một cái lỗ tròn trên bức tường phía sau, là nơi mà Harry và Neville đang leo qua.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor nhìn vẫn đầy nong ấm như thường lệ, một căn phòng tròn ấm áp trên đỉnh tháp đầy những cái ghế hư và những cái bàn cũ ọp ẹp. Một lò sưởi đang kêu lách tách ấm cúng đầy vui vẻ và vài người đang hơ tay trước nó trước khi trở về ký túc xá của mình; ở góc kia của căn phòng, Fred và George Weasley đang gán cái gì đó lên tấm bàn thông báo. Harry vẩy tay chào họ và hướng thẳng về phía cửa dành cho khu ký túc xá nam; lúc này nó cảm thấy không được dễ chịu lắm. Neville đi theo nó.

Dean Thomas và Seamus Finigan đã về ký túc xá trước và đang tiến hành dán lên những bức tường chung quanh giường của chúng những tấm bích chương và hình ảnh. Chúng đang nói chuyện khi Harry đẩy cửa nhưng lập tức im bật ngay khi trông thấy nó. Harry ngờ rằng chúng đang nói chuyện về mình, và rồi tự hỏi không biết mình có bị bệnh hoang tưởng hay không.

“Xin chào,” nó nói, kéo cái valy của nó ra và mở nó ra.

“Hãy, Harry,” Dean nói, nó đang mặc một bộ quần áo ngủ trong màu áo của West Ham “Nghĩ hè vui không?”

“Không tồi,” Harry lầm bầm, khi mọi thứ đều liên quan đến kỳ nghỉ của nó đã được đề cập đến suốt cả tối nay này và nó không thể đối mặt với nó. “Còn bạn?”

“Ờ, cũng được lắm.” Dean cười khúc khích. “Dù sao thì cũng còn khá hơn Seamus, nó vừa nói với mình.”

“Sao thế, có chuyện gì vậy, Seamus?” Neville hỏi khi nó nhẹ nhàng đặt cái *Mimulus mimbles-tonia* của nó bên cạnh cái tủ của nó.

Seamus không trả lời ngay; nó đang bận tâm đến việc bảo đảm rằng tấm bích chương của đội Quidditch Kenmare Kestrels của nó được dán thật là ngay ngắn. Rồi nó nói, vẫn quay lưng về phía Harry, “Mẹ mình không muốn mình trở lại đây.”

“Cái gì?” Harry nói, ngừng luôn việc cởi áo choàng.

“Bà ấy không muốn bình trở về Hogwarts.”

Seamus quay lại từ tấm bích chương và lôi bộ đồ ngủ của nó ra khỏi valy, vẫn không nhìn về phía Harry.

“Nhưng – vì sao mới được chứ?” Harry nói, kinh ngạc. Nó biết rằng mẹ của Seamus là một phù thủy, và do đó không thể nào hiểu được, vì sao mà bà có vẻ đầy chủ nghĩa Dursley đến thế. Seamus không trả lời cho đến khi nó cài nút áo xong.

“Ờ,” nó nói bằng một giọng thăm dò, “mình nghĩ là... vì bạn đấy.”

“Bạn nói gì thế?” Harry nói nhanh.

Tim nó đập nhanh. Nó ngờ ngợ cảm thấy như có một bí mật gì đó về nó.

“Ờ,” Seamus lại nói, vẫn tránh mắt Harry, “Mẹ... ờ... ừ, không chỉ vì bạn, mà còn vì cụ Dumbledore nữa...”

“Mẹ bạn tin tở Tiên Tri Hàng Ngày à?”

Seamus nhìn nó.

“Ừ, giống vậy đó.”

Harry không nói gì. Nó ném cây đũa thần của mình lên cái bàn bên giường ngủ, cởi áo choàng ra, giận dữ nhét nó vào valy và xỏ bộ áo ngủ vào. Nó đang ghê tởm chuyện này; ghê tởm cái thứ người lúc nào cũng ngồi lê đôi mách. Nếu như họ biết được điều gì đó, nếu như họ biết được một ý tưởng mờ nhạt nhất về về cái gì đó giống như một trong những chuyện đã xảy ra... Bà Finigan không biết gì cả, cái bà ngu xuẩn ấy, nó bực bội nghĩ thầm..

Nó leo lên giường và kéo rèm lại, nhưng trước khi nó có thể làm vậy, Seamus nói, “Nghe này... vào đêm đó chuyện gì đã xảy ra vậy... bạn biết đấy, khi mà... với anh Cedric và những chuyện khác?”

Giọng của Seamus vừa hồi hộp vừa hăm dọa. Dean, đang cúi người về phía chiếc valy để lục tìm đôi dép lê, cũng có vẻ kỳ lạ và Harry biết là ai nấy đang chăm chú lắng nghe nó.

“Thế bạn hỏi mình về chuyện gì?” Harry trả miếng. “Chỉ cần đọc tở Tiên Tri Hàng Ngày đó giống như mẹ bạn ấy. Nó sẽ nói cho bạn tất cả những chuyện bạn cần biết.”

“Bạn đừng có xúc phạm mẹ mình,” Seamus cắt lời.

“Mình sẽ xúc phạm bất kỳ ai gọi mình là kẻ nói dối,” Harry nói.

“Đừng có nói với mình bằng cái kiểu đó!”

“Mình cứ nói với bạn những gì mình muốn,” Harry nói, cơn giận của nó đang nhanh chóng dâng cao và nó vồ lấy cây đũa thần trên cái bàn cạnh giường, “Nếu như bạn cảm thấy khó chịu nếu phải ở chung phòng ký túc xá với mình, thì hãy đi và nói với cô McGonagall để chuyển đi... chấm dứt sự lo lắng của mẹ bạn-”

“Đừng có lôi mẹ tôi vào chuyện này, Potter!”

“Chuyện gì đấy?”

Ron vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đôi mắt to của nó nhìn từ Harry, đang quỳ trên giường, chìa đũa thần về phía Seamus, qua Seamus, kẻ đang đứng đấy với nắm đấm giơ cao.

“Nó xúc phạm mẹ tôi!” Seamus la lên.

“Cái gì?” Ron nói. “Harry không làm thế đâu – bọn mình gặp mẹ bạn rồi, bọn mình thích bà ấy mà...”

“Đó là trước khi bà ta tin vào tất cả mọi lời của cái tờ Tiên Tri Hàng Ngày hồi thối ấy viết về tớ!” Harry kêu thét lên.

“Ồ” Ron nói, vẻ hiểu biết hiện ra trên khuôn mặt tàng nhang của nó. “Ồ... phải.”

“Bạn biết gì chứ?” Seamus giận dữ nói, ném một cái nhìn độc địa về phía Harry. “Nó đúng đấy, tôi không muốn dùng chung phòng với nó nữa, nó bị điên rồi.”

“Điều này không đúng nội quy, Seamus,” Ron nói, tai nó bắt đầu đỏ lên trong một dấu hiệu nguy hiểm.

“Không đúng nội quy, tôi ấy à?” Seamus hét lên, ngược lại với Ron, nó đang trắng bệch ra. “Bạn cũng tin tất cả những chuyện nhảm nhí mà nó dựng lên về Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy à, bạn nghĩ rằng nó nói thật à?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy đó!” Ron giận dữ nói.

“Vậy thì mi cũng bị điên luôn,” Seamus nói với vẻ ghê tởm.

“Vậy à? Ờ, không may cho cậu, ông bạn, tôi còn là một huynh trưởng nữa!” Ron nói, tự thọc ngón tay lên ngực mình, “Vậy thì cậu nên giữ mồm giữ miệng, trừ khi cậu muốn bị cấm túc!”

Trông vài giây, Seamus ngó có vẻ như cho rằng cấm túc là một cái giá hợp lý để được nói cho sướng miệng những gì trong đầu nó; nhưng rồi nó thốt ra một tiếng khinh thường, quay lưng lại, nhảy tót lên giường và kéo rèm lại với vẻ hằn học đến nỗi chúng bị dứt ra luôn khỏi giường và xô một đồng bụi xuống sàn. Ron nhìn chăm chăm Seamus, rồi nhìn sang Dean và Neville.

“Thế có cha mẹ của ai có vấn đề với Harry nữa không?” nó hung hãn hỏi.

“Ba mẹ tôi là người Muggle, ông bạn ạ,” Dean nói, nhún vai. “Họ chẳng biết tí gì về những cái chết ở Hogwarts cả, bởi vì tôi không có ngu đến mức nói cho họ biết.”

“Bạn không biết mẹ tôi, bà ấy lẩn tránh mọi người!” Seamus cắt lời nó. “Dù sao thì ba mẹ bạn không đọc tờ Tiên Tri Hàng Ngày. Họ không biết rằng hiệu trưởng của chúng ta đã bị sa thải khỏi Wizengamot và Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế bởi vì ông ta đã mất uy tín.

“Bà mình nói rằng điều đó là nhảm nhí,” Neville bắt đầu nói. “Bà nói là tờ Tiên Tri Hàng Ngày mới là thứ đang xuống dốc chứ không phải là cụ Dumbledore. Bà ấy đã huỷ bỏ không đặt báo nữa. Chúng tôi tin Harry.” Neville đơn giản nói. Nó leo lên giường và kéo chăn đến tận cằm, nhìn nghiêm nghị sang phía Seamus. “Bà mình luôn nói rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy sẽ trở lại một ngày nào đấy. Bà ấy nói nếu cụ Dumbledore đã nói rằng hắn đã trở lại, tức là hắn đã trở lại.

Harry bỗng cảm thấy vô cùng biết ơn Neville. Những người khác không nói gì. Seamus rút đầu thần ra, sửa lại tấm rèm và biến mất phía sau chúng. Dean leo lên giường, nhìn quanh và im lặng. Neville cũng chẳng nói gì thêm, thích thú nhìn về phía cây xương rồng của nó đang tắm ánh trăng.

Harry nằm ngửa trên gối trong khi Ron lảng xảng trên giường nó, đẩy mọi thứ ra. Nó cảm thấy dao động khi lại đi tranh cãi với Seamus, người mà nó rất thích. Còn bao nhiêu người nữa nghĩ rằng nó nói láo, hoặc là đang mất trí?

Cụ Dumbledore đã phải chịu đựng như vậy trong suốt mùa hè, đầu tiên là vụ Wizengamot, rồi đến Liên đoàn Phù Thủy Quốc Tế vừa loại cụ ra? Có thể là vì giận Harry mà cụ Dumbledore đã không nói chuyện với nó hàng tháng nay? Xét cho cùng thì cả hai người đều cùng dính vào chuyện này, cụ Dumbledore đã tin Harry, đã công bố câu chuyện nó kể cho toàn trường và cả cộng đồng phù thủy rộng lớn hơn. Nếu có ai đó rằng Harry là kẻ nói láo thì cũng sẽ nghĩ về cụ Dumbledore như thế, hoặc nếu khác hơn thì sẽ nghĩ là cụ Dumbledore đã mất trí rồi...

Cuối cùng thì họ sẽ biết là chuyện này đúng, Harry đau khổ suy nghĩ, trong khi Ron leo lên giường và thối tắt cây nến cuối cùng trong phòng. Nhưng nó không biết là sẽ còn bao nhiêu cuộc công kích nữa giống như chuyện của Seamus vừa rồi mà nó sẽ phải chịu đựng cho đến khi điều đó sẽ ra.

CHƯƠNG XII: GIÁO SƯ UMBRIDGE

Seamus nhanh nhẹn thay đồ với tốc độ lẹ nhất có thể và rời khỏi phòng ký túc trước khi Harry thậm chí kịp xỏ vớ.

“Hình như cậu ta nghĩ nếu ở cùng phòng với mình quá lâu thì cậu ta cũng bị điên theo thì phải?”

“Đừng lo về chuyện này, Harry,” Dean thì thầm, quàng cặp xách của nó lên vai, “Cậu ấy chỉ...”

Nhưng hình như nó không thể nào nói được chính xác Seamus nghĩ thế nào, nên kèm theo một chút ngập ngừng ngượng ngịu, nó đi luôn ra khỏi phòng.

Neville và Ron cùng lúc nhìn Harry với ánh mắt Đây-là-vấn-đề-của-nó-chứ-không-phải-của-bạn, nhưng Harry cũng chẳng khá lên được bao nhiêu. Nó sẽ phải gặp những chuyện như thế này bao nhiêu lần nữa?

“Chuyện gì thế?” Hermione hỏi năm phút sau, khi bắt kịp Harry và Ron ở trên đường ngang qua phòng sinh hoạt chung khi bọn nó đi ăn sáng. “Bạn có vẻ thật là – ôi, vì chúa.”

Cô bé đứng trước tấm bảng thông báo của phòng sinh hoạt chung, nơi có một tấm thông báo lớn vừa được dán lên.

TIỀN LÀ BIỂN(Gallons of galleons). Tiền trong túi bạn không đủ cho những chuyến đi chơi?

Cần kiếm thêm một chút tiền? Hãy liên lạc với Fred và George Weasley, phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor,

với những công việc đơn giản, bán thời gian và hầu như không đau đớn.

(Chúng tôi lấy làm tiếc rằng tất cả công việc sẽ được tiến hành trong đó ứng viên tự gánh chịu mọi rủi ro.)

“Thế là quá lắm rồi,” Hermione bực bội nói, giật cái tờ thông báo mà Fred và George đã ghim lên trên một áp phích thông báo ngày nghỉ cuối tuần ở Hogsmeade đầu tiên vào tháng Mười. “Chúng ta sẽ phải nói chuyện với mấy anh, Ron à.”

Ron có vẻ vô cùng lo lắng.

“Tại sao?”

“Bởi vì chúng ta là Huynh trưởng!” Hermione nói, khi bọn nó leo qua cái lỗ chỗ bức tranh chân dung. “Nhiệm vụ của chúng ta là phải ngăn chặn mấy trò này!”

Ron không nói gì; qua cái vẻ rầu rĩ của nó Harry có thể thấy được viễn cảnh ngăn chặn Fred và George không được làm đúng những việc bọn họ thích không phải là một công việc hứng thú với nó.

“Dẫu sao thì, có chuyện gì thế, Harry?” Hermione tiếp tục nói, khi bọn nó đi xuống mấy bậc thang dọc theo những tấm chân dung mấy ông bà phù thủy già, tất cả mãi mê với cuộc

trò chuyện của mình, không buồn chú ý đến bọn nó, “Bạn trông như đang giận dữ về chuyện gì đó.”

“Seamus cho rằng Harry nói dối về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy,” Ron nói ngắn gọn, trong khi Harry không phản ứng gì.

Hermione, không phản ứng một cách giận dữ thay cho nó như Harry trông chờ, mà thờ dài.

“Phải rồi, Lavenders cũng nghĩ thế,” cô bé buồn buồn nói.

“Và bạn đã có một buổi trò chuyện dễ chịu với cô ta về việc mình có phải là một thằng bé nói dối, thích thu hút sự chú ý hay không chứ gì?” Harry nói lớn.

“Không,” Hermione bình thản nói. “Thực ra mình đã kêu bạn ấy hãy ngậm cái miệng nhiều chuyện của bạn ấy lại mà đừng nói về bạn nữa. Và nếu bạn đừng có chặn họng bọn mình nữa thì tuyệt lắm, Harry à, bởi vì giả như bạn không nhận thấy, thì Ron và mình luôn sát cánh bên bạn đấy.”

Một thoáng im lặng trôi qua.

“Xin lỗi nhé,” Harry nói nhỏ.

“Thôi không sao đâu,” Hermione chững chạc nói. Và cô bé lắc đầu. “Bạn có nhớ những gì cụ Dumbledore đã nói tại buổi lễ bế mạc năm học vừa rồi không?”

Harry và Ron nhìn cô bé ngơ ngác, và Hermione lại thờ dài.

“Về Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy. Cụ ấy nói rằng hẳn “đặc biệt giỏi trong việc gây ra bất hoà và thù hằn. Chúng chỉ có thể chiến đấu lại bằng cách đưa ra một liên kết bền vững tương đương của tình bạn và tin tưởng-“

“Sao mà bạn có thể nhớ nổi những thứ đại loại như thế chứ?” Ron hỏi, nhìn cô bé với vẻ thán phục.

“Mình lắng nghe, Ron ạ,” Hermione nói, với một vẻ khó chịu.

“Mình cũng nghe vậy, nhưng mình vẫn không thể nào nói chính xác với bạn cái mà..“

“Vấn đề là,” Hermione lớn tiếng nhấn mạnh, “chính là những điều đã được cụ Dumbledore nói đến. Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chỉ mới quay lại có hai tháng mà chúng ta đã gây chuyện với nhau rồi. Và Chiếc Nón Phân Loại cũng nói như vậy: hãy sát cánh bên nhau, hãy đoàn kết lại...”

“Và Harry đã được ném điều này ngay tối qua.” Ron trả đũa. “Nếu như điều đó có nghĩa là chúng ta phải tỏ ra thân thiết với nhà Slytherin thì...thật là xui xẻo.”

“Ờ, mình lấy làm tiếc là chúng ta không cố thử một chút vì tình đoàn kết liên-nhà”, Hermione cau kính.

Ba đứa đã tới chân cầu thang bằng đá cẩm thạch. Một hàng học sinh năm thứ tư nhà Ravensclaws đang đi ngang đại sảnh, chúng nhận thấy Harry và vội vàng đi sát dính vô nhau, như thể sợ nó có thể tấn công những đứa tụt lại.

"Phải rồi, chúng ta thực sự nên cố mà kết bạn với những đứa như thế kia kìa", Harry giọng mỉa mai.

Bọn nó đi sau hội Ravensclaws vô Đại Sảnh, vừa bước vào tất cả theo bản năng đều bắt giác nhìn về phía bàn giáo viên. Giáo sư Grubbly-Plank đang trò chuyện với giáo sư Sinistra dạy môn Thiên Văn, và lần nữa lão Hagrid lại khiến người ta chú ý chỉ bởi cái chỗ trống rộng ngoác khi bác ấy vắng mặt. Trần nhà bị bỏ bừa bên trên dội lại tâm trạng của Harry, toàn bộ mang một màu mây mưa xám xịt đến thảm thương.

"Cụ Dumbledore chẳng nói là bà Grubbly-Plank ấy sẽ ở lại đây bao nhiêu lâu," nó nói, khi cả bọn đi ngang dãy bàn của nhà Gryffindor.

"Có thể là..." Hermione nói, ngẫm nghĩ

"Sao?" cả Harry và Ron cùng hỏi.

"Ờ... có thể cụ ấy không muốn gây chú ý về việc bác Hagrid không có ở đây."

"Bạn nói vậy là ý gì, gây chú ý?" Ron nói, cả cười. "Làm sao mà chúng mình lại không chú ý được chứ?"

Hermione chưa kịp trả lời, một cô bé da đen cao với bím tóc dài đã bước đến chỗ Harry.

"Chào chị, Angelina."

"Chào," cô bé lanh lợi nói, nghĩ hè tốt chứ?" và chẳng cần đợi đến câu trả lời, "Nghe này, chị vừa được chọn làm đội trưởng của đội Quidditch Gryffindor."

"Tuyệt thật," Harry nói, nhe răng cười với cô bé; có lẽ những bài động viên tinh thần đội nhà của Angelina sẽ không dài hơi như của anh Oliver Wood, và coi bộ đó là sự cải thiện duy nhất trong chuyện này.

"Ờ, à, chúng ta cần một Thủ quân (Keeper) mới vì bây giờ anh Oliver đã rời trường rồi. Buổi tập sẽ bắt đầu vào năm giờ chiều thứ Sáu và chị muốn cả đội đều có mặt, được chứ? Và chúng ta sẽ coi xem người mới sẽ hoà nhập với đội như thế nào?"

"Vâng," Harry nói.

Angelina mỉm cười với nó và bước đi.

"Mình quên mất là anh Wood đã rời khỏi trường," Hermione lơ đãng nói khi cô bé ngồi xuống cạnh Ron và kéo đĩa bánh mì nướng lại phía mình. "Mình đoán điều ấy sẽ tạo ra một sự thay đổi đáng kể ?

"Mình cho là vậy," Harry nói, ngồi xuống băng ghế đối diện, "Anh ấy là một Thủ quân tốt."

"Nhưng mà, nếu có một chút thay đổi thì cũng không có hại gì lắm chứ hả1 ?" Ron nói.

Với một tiếng huyền náo náo ầm ỉ, hàng trăm con cú bay xuyên vào qua những cửa sổ tầng trên. Chúng hạ xuống khắp Đại sảnh, mang những bức thư và gói đồ cho chủ nhân của chúng và làm rơi vài giọt nước xuống những người đang ăn sáng bên dưới, bên ngoài rõ là đang mưa to. Chẳng thấy con Hedwig đâu, nhưng Harry không lấy làm ngạc nhiên; chỉ có chú Sirius là có thể viết thư cho nó, mà nó thì không tin là chú Sirius lại có gì mới để thông báo với nó sau chỉ mới hai mươi bốn giờ không gặp. Tuy nhiên, Hermione thì phải di chuyển cái ly nước cam ép của cô bé thật nhanh sang một bên để một con cú lớn ướt sũng hạ xuống với một tờ Tiên Tri Hàng Ngày ướt đẫm ngấm trên mỏ.

“Bạn vẫn còn đọc cái thứ này làm gì?” Harry cúi kính nói, nghĩ đến Seamus khi mà Hermione đặt một đồng Knut vào cái túi nhỏ đeo ở chân con cú và nó lại bay đi. “Mình không quan tâm... toàn những thứ rác rưởi.”

“Tốt nhất là mình phải biết kẻ thù đang nói gì,” Hermione ủ ê nói, rồi cô bé mở tờ báo ra và bị che kín đằng sau tờ báo, không hề thò mặt ra cho đến khi Harry và Ron kết thúc bữa ăn.

“Chẳng có gì cả,” cô bé nói một cách đơn giản, cuộn tờ báo lại và đặt nó xuống cạnh cái đĩa của mình. “Chẳng có gì về bạn hay cụ Dumbledore hay bất kỳ chuyện gì khác.”

Giáo sư McGonagall lúc này đang đi dọc theo bàn phân phát thời khoá biểu.

“Nhìn xem hôm nay học cái gì này!” Ron rên lên, “Lịch sử Phép thuật, hai tiết Độc dược, môn Tiên Tri, và hai tiết Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... Binns, Snape, Trelawney và cái bà Umbridge ấy trong cùng một ngày! Ước gì mấy anh Fred và George mau làm lẹ cái món Snack Trốn Việc ấy...”

“Anh có nghe lộn không?” Fred nói, nó đang đi đến cùng với George và ngồi chen vào băng ghế cạnh Harry. “Huynh trưởng Hogwarts lý nào lại mong được trốn học nhỉ?”

“Xem hôm nay bọn em phải học cái gì này,” Ron cục cằn nói, dí cái thời khoá biểu của nó vào mũi Fred. “Đây là ngày thứ Hai tồi tệ nhất mà em từng thấy.”

“Nói trúng lắm, chú em,” Fred nói, lướt qua các cột, “chú có thể có được một mẫu Kẹo Nuga Chảy Máu Cam rẻ bèo nếu chú muốn.”

“Sao lại rẻ?” Ron hỏi một cách nghi ngờ.

“Bởi vì chú sẽ chảy máu cho đến khi teo quắt lại, bọn anh chưa có thuốc giải.” George nói, lấy cho mình một miếng cá hun khói.

“Hoan hô,” Ron ủ rũ, nhét cái thời khoá biểu vào túi, “nhưng em nghĩ là em sẽ đi học thôi.”

“Và nhân tiện nói về cái món Snack Trốn Việc của các anh,” Hermione nói, mắt sáng quắc nhìn Fred và George, “các anh không thể dán quảng cáo tìm người thử nghiệm ngay trên bảng thông báo của nhà Gryffindor.”

“Ai nói vậy?” George hỏi, đầy kinh ngạc.

“Em nói,” Hermione nói, “và Ron.”

“Đừng kéo mình vào chuyện này” Ron vội nói.

Hermione trừng mắt nhìn nó. Fred và George cười khẩy.

“Em sẽ thay đổi giọng điệu sớm thôi, Hermione,” Fred nói, phết một lớp bơ dày lên cái bánh xốp, “Em đang bắt đầu năm thứ năm, chẳng bao lâu nữa em sẽ phải van nài bọn anh cho một vài hộp Snack Trốn Việc thôi.”

“Tại sao khi em bắt đầu năm thứ năm nghĩa là em sẽ muốn một hộp Snack Trốn Việc?” Hermione hỏi.

“Năm thứ năm là năm thi OWL (Ordinary Wizarding Level – Phù Thủy Thường Đăng2),” George nói.

“Thì sao?”

“Thì em sẽ phải đối mặt với các kỳ thi, đúng không? Tụi em sẽ phải dí mũi vô học hành tới mức trầy da tróc vẩy luôn” Fred nói với vẻ hài lòng.

“Phân nữa học sinh năm bọn anh đã bị suy nhược nhẹ trước kỳ thi” George vui vẻ nói “Chảy nước mắt và gắt gỏng loạn xạ... Patricia Stimpson thì ngất luôn.”

“Kenneth Towler thì ra khỏi phòng thi như bị luộc chín vậy, anh còn nhớ không?” Fred hỏi tưởng lại.

“Đó là tại vì mày nhét bột Bulbadox (Buld-củ hành) vô bộ đồ ngủ của nó,” George nói.

“Ồ đúng vậy,” Fred toe toét cười. “Em quên bằng mất... thỉnh thoảng cũng khó mà lần ra, phải không?”

“Dù sao đi nữa, cái năm thứ năm này là một năm học ác mộng,” George nói, “Dẫu sao, nếu em quan tâm đến kết quả của các kỳ thi. Fred và anh đã phải cố hết cách để làm cho mình hăng hái lên.”

“Phải... rồi sao, mỗi người được hân ba cái chứng chỉ Phù Thủy Thường Đăng chứ gì?” Ron nói.

“Ờ,” Fred lơ đãng nói. “Nhưng mà bọn anh cảm thấy rằng tương lai của bọn anh không bị ảnh hưởng gì bởi những thành tích học tập”

“Bọn anh đã thảo luận nghiêm túc về việc bọn anh sẽ làm gì khi đến năm thứ bảy,” George vui vẻ nói, “bây giờ thì bọn anh đã có...”

Một cái nhìn cảnh cáo từ Harry đã cắt ngang lời của cậu chàng, nó biết là George đang định nói đến số tiền thưởng của cuộc thi Tam pháp thuật mà nó đã tặng cho hai người.

“...bọn anh đã có bằng Phù Thủy Thường Đăng,” George vội nói, “Anh muốn nói rằng liệu bọn anh thật sự có cần bằng Phù Thủy Bạc Cao hay không? Nhưng bọn anh không nghĩ rằng mẹ cho phép bọn anh rời trường sớm, lại thêm vụ Percy trở thành cái mông đất (prat4) to nhất thế giới này.

“Dù vậy bọn anh cũng không phí năm học cuối cùng của mình ở đây đâu,” Fred nói, nhìn quanh Đại sảnh với vẻ trù ối. “Bọn anh sẽ dùng năm cuối này để làm một cuộc nghiên

cứu thị trường, xác định chính xác xem học sinh Hogwarts cần gì ở một Tiệm Giởn, cẩn thận đánh giá lại cuộc nghiên cứu của mình, rồi chế tạo sản phẩm theo các yêu cầu đó.”

“Nhưng bọn anh kiếm đâu ra tiền để mở Tiệm Giởn chứ?” Hermione nói. “Bọn anh cần phải có nguyên liệu và các thành phần khác – và cả cơ sở sản xuất, em cho là...”

Harry không nhìn sang hai anh em sinh đôi. Mặt nó nóng bừng, nó cố tình đánh rơi cái nĩa và cúi xuống để nhặt nĩa lên. Nó nghe thấy Fred nói phía trên, “Chớ hỏi bọn anh thì bọn anh sẽ không nói dối với em, Hermione. Thôi nào, George, nếu tụi mình đến đó sớm thì mình có thể bán được vài Cái Tai Nổi Dài trước giờ Thảo Dược đó.”

Harry trồi lên từ dưới bàn để nhìn Fred và George bước đi, mỗi người cầm theo một chồng bánh mì nướng.

“Thế có nghĩa là gì nhỉ?” Hermione nói, nhìn từ Harry sang Ron. “Chớ hỏi bọn anh...” Có nghĩa là họ đã có tiền để bắt đầu mở Tiệm được rồi sao?”

“Bạn biết đấy, mình cũng đang tự hỏi về điều này,” Ron nhăn mày. “Hè rồi mấy ảnh mua cho mình một mớ áo choàng mới và mình không thể hiểu được làm sao mà mấy ảnh có tiền...”

Harry nghĩ rằng đã đến lúc phải lái cuộc đối thoại ra khỏi cái chủ đề nguy hiểm này.

“Mấy bạn có nghĩ rằng năm học này sẽ rất khó không? Bởi vì các kỳ thi ấy?”

“Ờ,” Ron nói. “Hẳn nhiên rồi ? Kỳ thi Phù Thủy Thường Đăng rất quan trọng, nó ảnh hưởng đến việc xin việc của bạn và mọi thứ khác nữa. Vào cuối năm nay bọn mình cũng sẽ nhận được các lời tư vấn hướng nghiệp, anh Bill nói mình thế. Từ đó bạn có thể quyết định xem vào năm tới bạn sẽ chọn lớp học Phù Thủy Bạc Cao3 nào.”

“Thế các bạn đã có dự định làm gì sau khi rời Hogwarts chưa?” Harry hỏi hai bạn khi bọn nó rời khỏi Đại sảnh ngay sau đó và bắt đầu đi tới lớp Lịch Sử Pháp Thuật.

“Chưa rõ lắm,” Ron chậm chạp nói, “Ngoại trừ... ờ...”

Nó trông có vẻ hơi ngượng.

“Cái gì chứ?” Harry hỏi bạn.

“Ờ, nếu mà trở thành một Thần Sáng thì tuyệt lắm.” Ron nói một cách hơi thiếu tự nhiên.

“Đúng vậy, rất tuyệt” Harry nồng nhiệt tán thành.

“Nhưng mà họ giống như là những tinh hoa vậy,” Ron nói “Phải thật là giỏi mới được. Còn bạn thì sao, Hermione?”

“Mình chưa biết,” cô bé nói. “Mình nghĩ mình sẽ làm một nghề gì đó thật là xứng đáng.”

“Một Thần Sáng thì xứng đáng lắm!” Harry nói.

“Vâng, đúng là vậy, nhưng đó đâu phải là nghề duy nhất có giá trị.” Hermione cẩn thận nói, “mình muốn nói là nếu mình có thể phát triển hội SPEW (Nôn mửa - A.K.A Hội cải thiện phúc lợi gia đình) 5...”

Harry và Ron cẩn thận tránh nhìn nhau.

Lịch sử Pháp thuật được hầu hết bọn nó tán thành là môn học chán nhất từ trước đến nay được nghĩ ra bởi giới phù thủy. Giáo sư Binns, ông thầy giáo hồn ma của bọn chúng, có một giọng nói khô khè đều đều, hầu như chắc chắn gây buồn ngủ ngay trong vòng mười phút, mà nếu thời tiết ẩm áp thì chỉ cần năm thôi. Ông không bao giờ thay đổi cách thức giảng bài, mà cứ thế giảng đều đều không ngừng trong khi bọn nhỏ ghi ghi chép chép, hoặc tệ hơn thì nhìn đờ đẫn ngái ngủ vào khoảng không. Harry và Ron cho đến nay chỉ có thể thi đậu được môn học này bằng cách chép lại bài vở của Hermione trước các kỳ thi, cô bé là người duy nhất có vẻ như kháng cự được khả năng gây mê bởi cái giọng của thầy Binns.

Hôm nay, chúng trải qua gần một tiếng rưỡi đồng hồ khốn khổ với bài giảng về chiến tranh của những người khổng lồ đều đều bên tai. Harry cố mà nghe được khoảng mười phút đủ để hiểu rằng giả như dưới tay một giáo viên khác chắc bài này cũng thuộc loại khá ư thú vị, rồi đầu óc nó bắt đầu thả lỏng, và nó dùng một giờ hai mươi phút còn lại để chơi trò Treo Cổ ở góc tờ giấy da của nó với Ron, trong khi Hermione ném cho chúng những cái nhìn tức giận từ khoé mắt.

"Mấy bạn sẽ thế nào?" cô bé lạnh lùng hỏi họ, khi chúng ra khỏi lớp trong giờ giải lao (ông Binns biến đi xuyên qua tấm bảng) "nếu như năm nay mình không cho mấy bạn mượn tập nữa?"

"Thì bọn mình sẽ thi rớt," Ron nói, "nếu như lương tâm của bạn muốn thế, Hermione..."

"Ờ, bạn đáng bị vậy lắm," cô bé ngắt lời. "Thậm chí bạn còn không buồn nghe lời thầy giảng nữa mà."

"Có chứ", Ron nói "Chúng mình chỉ là không có bộ óc của bạn hay trí nhớ của bạn hoặc sự tập trung của bạn- bạn thì thông minh hơn bọn mình rồi- có cần phải nhai đi nhai lại điều đó không hả?"

"Nè, đừng có nói vớ vẩn", Hermione nói, nhưng nó trông có vẻ dụi đi một chút khi nó đi theo hành lang ra ngoài mặt sân ẩm ướt.

Mưa phún rắc một màn sương mờ nhạt, lũ học sinh đứng lộn xộn xung quanh bờ bao quanh sân, lơ mơ nhìn vào bờ rào. Harry, Ron và Hermione chọn một góc tách biệt bên dưới một ban công nước đang nhỏ giọt tong tong, dựng cổ áo choàng lên trước cái lạnh cóng thán thán, và bàn coi Snape sẽ dạy bọn nó cái gì vào buổi đầu tiên của năm học. Bọn nó đã kịp nhất trí rằng đó nhất định sẽ là bài gì đó vô cùng khó, chỉ để trị bọn nó một trận hai tháng thoải mái nghĩ hè, khi ai đó vòng qua góc tới chỗ bọn nó.

"Chào, Harry!"

Đấy là Cho Chang và, hơn thế, cô bé chỉ có một mình. Thường thường vây quanh cô bé là một lũ nữ sinh cứ cười rúc rích; Harry vẫn còn nhớ sự khốn khổ mà nó phải chịu khi cố gắng gặp riêng cô bé để mời cô dự buổi khiêu vũ Giáng Sinh.

"Chào", Harry nói, cảm thấy mặt nó đang nóng lên. Ít nhất lần này mi cũng đâu bị phủ Stinksap (Nhựa-thối), nó tự nhủ với bản thân. Cho có vẻ cũng bối rối tương tự.

"Bạn nói chuyện xong rồi chứ ?"

"Ừ", Harry nói, cố nhe răng cười như thể ký ức về lần bọn nó gặp nhau gần đây nhất rất vui vẻ chứ không khổ sở tí nào. "Vây, bạn... ờ.. nghỉ hè vui vẻ chứ ?"

Vừa nói xong nó đã lập tức mong giá mà nó đừng nói – Cedric từng là bạn trai của Cho và, cũng giống với như Harry, ký ức về cái chết của anh chắc hẳn đã làm cho kỳ nghỉ của cô bé trở nên tệ hại. Gương mặt cô bé có vẻ căng thẳng, nhưng cô nói:

"À, cũng được, bạn biết đấy..."

"Đó có phải là phù hiệu Tornados (đội Lốc xoáy) ?". Ron chợt hỏi, trở vào mặt trước áo choàng của Cho, nơi một phù hiệu màu xanh da trời được vẽ rõ nét và gắn chữ T kép bằng vàng "Bạn không phải là cổ động viên của họ chứ ?".

"Có", Cho đáp.

"Bạn luôn ủng hộ họ chứ, hay chỉ từ khi họ thắng giải lần này ?", Ron nói bằng giọng mà Harry cho là buộc tội không cần thiết.

"Tôi là cổ động viên của họ từ khi tôi lên sáu", Cho lãnh đạm đáp "Dẫu sao... hẹn gặp lại, Harry".

Cô bé bỏ đi. Hermione đợi đến khi Cho đi quá nửa sân mới quay nhìn Ron:

"Bạn thật là bất lịch sự !"

"Sao ? Mình chỉ hỏi cô nàng..."

"Bạn không thấy là bạn ấy muốn nói chuyện riêng với Harry sao ?"

"Thì sao ? Cô nàng có thể mà, mình đâu có ngăn..."

"Vây vì cái quái gì bạn công kích bạn ấy về đội Quidditch của bạn ấy hả ?"

"Công kích ? Mình đâu có công kích, mình chỉ..."

"Ai quan tâm việc bạn ấy ủng hộ đội Tornados ?"

"Nào, coi, nửa số người mang phù hiệu ấy chỉ mua nó vào mùa (Quidditch) vừa rồi..."

"Nhưng thế thì có vấn đề gì !"

"Điều ấy có nghĩa họ không phải là người hâm mộ thực sự, họ chỉ là lũ theo đuôi..."

"Chuông rồi đấy", Harry giọng chán ngán, bởi vì Ron và Hermione mãi cãi nhau ảm tởm đến nỗi không thể nghe thấy nỗi. Hai đứa nó vẫn không ngừng tranh cãi mãi trên đường tới cái nhà ngục của thầy Snape, và vì thế Harry có nhiều thời gian để ngẫm ra rằng, giữa Neville và Ron, nó vẫn may mắn hơn nhiều vì có được hai phút trò chuyện với Cho mà sau này nó có thể nhớ lại mà không có ý nghĩ muốn bỏ sang nước khác".

Và dù sao, nó nghĩ khi bọn nó xếp hàng ngoài cửa phòng học của thầy Snape, cô ấy đã chọn tới bắt chuyện với nó, phải không nào ? Cô ấy đã từng là bạn gái của Cedric; cô ấy rất có thể ghét Harry vì đã còn sống mà thoát khỏi mê cung Tam-Pháp-Thuật trong khi Cedric

lại chết, hơn nữa cô ấy còn nói chuyện với nó bằng giọng điệu hết sức thân thiện, không có vẻ như là cô ấy nghĩ nó điên, hay là đùa dối trá, hay một cách khinh khủng nào đấy phải chịu trách nhiệm vì cái chết của Cedric... đúng thế, cô ấy đã dứt khoát tới bắt chuyện với nó, và đó là lần thứ hai trong hai ngày..., nghĩ tới đây tinh thần Harry phát phới. Ngay cả tiếng cọt kẹt khi cửa hầm của thầy Snape mở ra, vốn là tiếng "báo điềm gở" đối với Harry, cũng chẳng thể đâm thủng quả bóng hy vọng nho nhỏ đang mỗi lúc một phồng ra trong ngực nó. Harry nổi đuôi sau Ron và Hermione thành hàng đi vào lớp học, cùng hai đứa tới cái bàn quen thuộc ở cuối lớp. Nó ngồi xuống giữa Ron và Hermione, mặc kệ những tiếng om sòm cái kính mà hai đứa phát ra.

"Các cô cậu im đi cho", Snape đóng cánh cửa đằng sau, lạnh nhạt nói.

Thực ra không cần phải yêu cầu, ngay khi cả lớp nghe tiếng cửa đóng, lập tức toàn bộ trở nên im lặng và tất cả những tiếng sột soạt ngừng bặt. Chỉ cần sự hiện diện của thầy Snape đã là quá đủ để làm cả lớp nín thính.

"Trước khi chúng ta bắt đầu bài học hôm nay", Snape nói, phúi chiếc bàn của thầy và nhìn chằm chằm một lượt vô tất cả, "Tôi nghĩ cần nhắc nhở các cô cậu rằng chúng ta sẽ có một kỳ thi quan trọng vào tháng Sáu tới, trong đó các cô cậu sẽ phải chứng tỏ mình đã học được những gì về thành phần và công dụng của các loại độc dược ma thuật. Mặc dù một số cô cậu trong lớp rõ ràng là thứ thoái hóa não, nhưng tôi mong các cô cậu cố kiếm cho được một chữ "Chấp nhận" trên bằng Phù thủy thường đẳng, nếu không hãy ráng gánh lấy... sự không hài lòng của tôi.

Cái nhìn chằm chằm của thầy nấn ná lâu hơn một chút vào Neville, đứa vừa nuốt ực một cái trong cổ họng.

"Sau năm nay, dĩ nhiên, rất nhiều cô cậu sẽ không học với tôi nữa", Snape tiếp tục "Chỉ có đạt thành tích tốt nhất mới được vô lớp học Độc Dược bậc cao³, và điều đó cũng có nghĩa một số trong chúng ta nhất định sẽ phải gởi lời chào với lớp thôi".

Mắt thầy dừng lại ở Harry và cánh môi thầy cong lên. Harry nhìn trừng lại, thấy rõ một ước muốn không gì lay chuyển là nó sẽ bỏ môn Độc dược sau năm thứ năm.

"Nhưng phải mất một năm nữa trước cái lúc vui sướng được bye-bye cái lớp này", thầy Snape nói êm ru, "vì thế, dù các cô cậu có muốn tham gia lớp Bậc Cao hay không, tôi khuyên tất cả các cô cậu hãy tập trung hết nỗ lực để giữ cho được mức đỗ cao mà tôi đã mong chờ từ những học sinh Thường Đẳng của mình.

Hôm nay chúng ta sẽ pha chế một thứ linh dược thường được đặt ra với Bậc Phù thủy Thường đẳng: Thuốc nước Hòa bình, một loại linh dược dùng làm dịu đi lo âu và kích động. Cảnh báo với các cô cậu: nếu các cô cậu quá tay với những thành phần thuốc thì có thể khiến người uống nó rơi vào trạng thái ngủ sâu và đôi lúc dẫn đến không thể tỉnh lại, vì thế các cô cậu cần thật chú ý vào công việc của mình.

Bên trái Harry, Hermione ngồi thẳng dậy, trông có vẻ chú ý tới mức tối đa. Các thành phần và công thức..., thầy Snape gõ nhẹ cây đũa phép,... ở trên bảng... (chúng liền xuất hiện ở đó)...các trò sẽ thấy tất cả những thứ cần dùng..., ông gõ cây thước lần nữa,...trong tủ cất giữ... (cánh cửa tủ mà ông nói đến chợt hiện mở ra) các cô cậu có một giờ rưỡi... Bắt đầu.

Đúng như Harry, Ron và Hermione dự đoán, thầy Snape khó mà kiếm được thứ gì khó và phức tạp hơn như thế này. Các thành phần phải được cho vào vạc một cách thật chính xác về cả thứ tự lẫn số lượng; phải khuấy hỗn hợp đúng số lần, đầu tiên theo chiều kim đồng hồ, kế lại theo chiều ngược kim; sức nóng của ngọn lửa đun thuốc cũng phải hạ xuống đúng mức sau một thời gian nhất định trước khi thành phần cuối cùng được bỏ vô.

Một làn hơi bạc mỏng phải tỏa ra từ chỗ linh dược, Snape yêu cầu khi còn năm phút nữa hết giờ.

Harry, mồ hôi nhễ nhại, ngó một cách tuyệt vọng quanh căn hầm. Cái vạc của nó bốc đầy những đám hơi xám sẫm, còn của Ron lại bắn ra những tia lửa xanh lét. Seamus thì lúng túng chọc vô đám lửa đang có vẻ muốn tắt ngúm dưới đáy cái vạc của nó bằng đầu cây đũa phép. Tuy nhiên, trên mặt thứ thuốc của Hermione lại phủ một màn sương mờ màu bạc, và khi thầy Snape đi qua thầy cúi cái mũi khoằm khoằm xuống sẫm soi, rồi chẳng nói thêm gì, cũng có nghĩa thầy chẳng tìm được điều gì để chê trách.

Nhưng tới đồng thuốc của Harry, thầy Snape dừng lại, nhìn xuống với nụ cười tự mãn khùng khiếp.

Potter, cái thứ này là cái gì vậy ?

Những đứa nhà Slytherins ngồi đầu lớp đều có vẻ hăm hở, bọn nó rõ là rất thích coi thầy Snape chế nhạo Harry.

Thuốc nước Hòa bình Harry căng thẳng nói.

Nói coi, Potter, thầy Snape nói khế Cậu biết đọc chứ ?

Draco Malfoy cười cợt.

Dạ, con biết, Harry nói, các ngón tay ghì chặt cây đũa phép.

Đọc cho tôi dòng thứ ba trong công thức, Potter

Harry liếc lên bảng, cũng không dễ gì đọc được mấy dòng công thức qua đám sương mù hơi nước đủ màu đang tràn ngập căn hầm.

"Thêm bột đá mặt trăng, khuấy ba lần ngược chiều kim đồng hồ, để nhỏ lửa trong vòng bảy phút và cho thêm hai giọt xi-rô lê lư (cây lê lư, cây trị bệnh điên)". Tim nó chìm xuống. Nó đã không thêm xi-rô lê lư vô, mà làm luôn bước bốn của công thức sau khi ninh nhỏ lửa món thuốc của nó trong bảy phút.

Cậu có làm đúng mọi điều ở dòng thứ ba không hả, Potter ?

Không, Harry lí nhí.

Vui lòng nói to lên ?

Không ạ, Harry nói, có vẻ to hơn được một chút Con quên món lê lư.

Tôi biết cậu quên, Potter, và điều đó cũng có nghĩa cái đám hổ lốn này hoàn toàn vứt đi. Biến.

Món thuốc của nó biến mất; nó đứng chờ vợ một cách ngu ngốc bên cạnh chiếc vạc trống rỗng.

Tất cả những ai đã chịu khó đọc công thức, cho một ít mẫu thuốc vào một cái lọ, dán nhãn ghi tên rõ ràng và mang lên bàn tôi để kiểm tra., thầy Snape nói Bài tập về nhà, mười hai inch (30cm) giấy da về đặc tính của đá mặt trăng và công dụng của nó trong việc pha chế linh dược, nộp vào thứ Năm.

Trong khi tất cả những đứa khác cho thuốc vô lọ, Harry dọn đồ của nó, kích động. Thứ thuốc của nó chẳng tệ hơn cái của Ron, vốn đang tỏa một mùi khủng khiếp của trứng thối, hay của Neville, thứ đạt đến độ cứng của xi măng vừa trộn, và Neville giờ phải đục món thuốc của nó ra, vậy mà lại là nó, Harry, nhận điểm không cho buổi học hôm nay. Nó cất đĩa phép vô túi và ngồi phịch xuống ghế, nhìn những đứa khác hết đứa này đến đứa kia tới bàn thầy Snape với những lọ đầy nút chặt. Khi cuối cùng chuông cũng reo, Harry là đứa ra khỏi căn hầm đầu tiên và khi Ron với Hermione gặp nó ở Đại Sảnh, nó đã bắt đầu đang ăn trưa. Trần nhà thậm chí còn xám xịt hơn suốt buổi sáng. Mưa quất vô những cửa sổ cao.

Thật không công bằng, Hermione ngồi xuống cạnh Harry, tự lấy cho mình món thịt băm với khoai tây và an ủi, Món thuốc của bạn còn chả tệ như của Goyle; khi nó cho thuốc vô cái lọ vỡ tan làm cháy cả áo choàng của nó

Ờ, thì vậy, Harry nói, trừng mắt nhìn đĩa thức ăn của nó, đã bao giờ Snape công bằng với mình chưa ?

Không có đứa nào trả lời, cả ba đứa tụi nó đều biết sự thù hằn giữa Snape với Harry đã bắt đầu vô điều kiện từ khi nó đặt chân vô trường.

Mình đã nghĩ thầy ấy sẽ đối tốt với bạn hơn trong năm học này, Hermione nói giọng thất vọng. Ý mình là... bạn biết đấy... nó thận trọng nhìn xung quanh; có nửa tá ghế trống ở cả hai phía và không có ai di ngang qua...giờ thầy ấy trong Hội và mọi thứ...

Năm độc không đổi chỗ chúng mọc (thành ngữ), Ron mỉa mai. Dẫu sao mình vẫn luôn nghĩ thầy Dumbledore thật gần khi tin tưởng Snape. Bằng chứng nào nói ông ấy đã thực sự không làm cho Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ?

Mình nghĩ có lẽ thầy Dumbledore có nhiều chứng cứ, cho dù thầy không nói cho bạn, Ron, Hermione bực nói.

Thôi, cả hai im đi, Harry nặng nề nói, khi Ron mở miệng định cãi lại. Cả Hermione và Ron đều đông cứng lại, trông giận dữ và tổn thương. Hai bạn không thể để yên được à ? Harry nói Các bạn cứ luôn công kích lẫn nhau, nó làm mình phát ốm lên. Và bỏ món thịt hầm, nó quàng cặp xách lên vai để mặc hai đứa ngồi lại đó.

Harry đi hai bước một trên cầu thang cẩm thạch, luồn qua nhiều học sinh đang vội vã tới ăn trưa. Con tức giận đột ngột bùng lên vẫn sùng sục trong lòng nó, và vẻ mặt choáng váng của Ron và Hermione làm nó, trong thâm tâm cảm thấy thỏa mãn. Cũng đáng thôi, nó nghĩ, tại sao tụi nó không yên được chút nào hết... cãi vạt liên miên... quá đủ để làm ai cũng phải tăng xông đến đầu...

Nó lườn qua bức tranh lớn của Ngài Hiệp sĩ Cadogan ở đầu cầu thang, Ngài Cadogan rút gươm ra và khua mạnh về phía Harry, đưa đám phốt lò ông ta.

Trở lại, đồ chó má đáng khinh ! Mau dừng và chiến đấu ! Ngài Cadogan hét lên bằng giọng ngèn ngẹt sau tấm mũ sắt che mặt, nhưng Harry cứ đi tiếp và khi Ngài Cadogan định đuổi theo nó bằng các chạy sang bức tranh bên cạnh, nhưng ông ta đã bị chủ của nó, một con chó sói săn hung dữ và to lớn, đẩy lui trở lại.

Harry dùng quãng thời gian còn lại của giờ ăn trưa ngồi một mình dưới cái cửa sập trên đỉnh Tháp phía Bắc. Vì thế, nó là đứa đầu tiên trèo lên chiếc thang bạc dẫn tới phòng học của giáo sư Sybill Trelawney khi chuông reo.

Sau tiết Độc dược, Tiên tri là môn Harry thấy khó ưa nhất, phần lớn bởi vì thói quen của Giáo sư Trelawney trong việc tiên đoán những cái chết sớm xảy ra với nó cứ mỗi vài tiết một lần. Người đàn bà gầy, quần hàng lớp khăn choàng và chói lọi với những chuỗi hạt đeo đầy mình, luôn luôn nhắc nhở Harry về những thứ linh tinh đáng sợ, với đôi kính làm đôi mắt trở nên to một cách quá đáng. Bà đang bận xếp những cuốn sách bọc da cũ mèm lên từng chiếc bàn khẳng khiu, nhưng ánh sáng của những ngọn đèn bị phủ trùm bởi những chiếc khăn choàng và ánh lửa nhỏ bé yếu ớt quá mờ mịt khiến bà có vẻ không nhận thấy nó bước vào và chọn một chỗ ngồi trong bóng tối. Những đứa khác vào lớp sau nó khoảng hơn 5 phút. Ron xuất hiện từ sau cánh cửa lật, cẩn thận nhìn quanh, phát hiện ra Harry và đi thẳng về phía nó, hoặc đi thẳng nhất mà nó có thể trong lúc mãi tránh đám bàn ghế và những cái nệm quá sức rườm rà.

Hermione và mình đã không cãi nhau nữa, nó nói, ngồi xuống cạnh Harry.

Tốt, Harry lâu bầu.

Nhưng Hermione nói bạn ấy nghĩ sẽ tốt hơn nếu bạn không trút sự bức tức lên đầu bọn mình nữa, Ron nói.

Mình không..

Mình chỉ chuyển lời thôi, Ron ngắt lời, Nhưng mình nghĩ là bạn ấy đúng. Bọn mình không có lỗi gì khi Seamus và thầy Snape đối xử với bạn như vậy

Mình chưa bao giờ nói thế...

Chúc một ngày tốt lành, Giáo sư Trelawney nói bằng giọng mơ hồ huyền bí thường ngày, và Harry dùng bật, một lần nữa cảm thấy khó chịu và một chút hổ thẹn. Và chào mừng các con trở lại lớp Tiên tri. Dĩ nhiên, cô đã cẩn thận theo dõi số mệnh của các con trong dịp hè, và cô vui mừng thấy các con trở lại Hogwarts an toàn... và, tất nhiên, cô đã biết trước như vậy.

Các con có thể thấy trên bàn trước mặt các con những cuốn Sấm Đoán Mộng, tác giả Inigo Imago. Giải nghĩa các giấc mơ là một phương pháp quan trọng trong việc tiên đoán tương lai vì nó đạt tới nghệ thuật thiêng liêng của tiên tri. Nếu các con có Nội Nhãn, chúng chỉ và điểm số không thành vấn đề. Tuy nhiên, ngài Hiệu trưởng muốn các con phải có bài kiểm tra, vì thế...

Giọng bà kéo dài một cách công phu, làm bọn nó không chút nghi ngờ rằng giáo sư Trelawney coi môn của cô cao quý hơn nhiều mấy thứ trần tục hèn kém kiểu như các kỳ thi.

Nào, vui lòng chuyển sang phần giới thiệu và đọc coi Imago đã nói gì về giải mộng. Sau đó, chia thành cặp. Sử dụng Sấm Đoán mộng để cắt nghĩa những giấc mơ gần đây của nhau. Bắt đầu đi.

Điểm tốt duy nhất của môn học này là nó không chiếm luôn 2 tiết. Khi bọn nó đã xong phần giới thiệu của cuốn sách, bọn nó còn có mười phút để giải mộng. Ở bàn cạnh Harry và Ron, Dean cặp đôi với Neville, đưa ngay lập tức bắt tay vào kể một tràng dài về cơn ác mộng trong đó một cái kéo khổng lồ phá hoại chiếc mũ đẹp nhất của bà nó; trong khi Harry và Ron chỉ nhìn nhau ử rử.

Mình chưa bao giờ nhớ nổi những giấc mơ của mình, Ron nói, Bạn kể đi.

Bạn phải nhớ được một cái chứ, Harry nôn nóng nói.

Nó không định kể với ai về những giấc mơ của nó. Nó hiểu rõ cơn ác mộng thường xuyên về bãi tha ma ấy có ý nghĩa gì, nó không cần Ron hay Giáo sư Trelawney hoặc là cái thứ Sấm Đoán Mộng ngu ngốc ấy chỉ ra hộ.

"Thế này, một đêm nọ mình mơ thấy mình chơi Qidditch", Ron nói, cau mặt cố nhớ lại "Bạn đoán coi nó có nghĩa gì ?"

"Không khéo bạn lại sắp bị một cây thực quỳ khổng lồ hay cái gì đó xoi mất cũng nên", Harry nói, lật các trang Sấm Đoán Mộng với vẻ chẳng chút hứng thú. Tìm kiếm những mảnh của các giấc mơ trong bài Sấm thật là một công việc đần độn, và Harry cũng chẳng phấn khởi hơn khi Giáo sư Trelawney giao bài tập cho bọn nó về nhà làm là ghi nhật ký các giấc mơ trong vòng một tháng. Khi chuông reo hết giờ, nó và Ron xuống thang trở về, Ron cầu nhàu inh ỏi.

"Bạn có thấy chúng ta đã bị giao bao nhiêu bài tập về nhà rồi chứ ? Thầy Binns bắt chúng ta viết một bài luận dài một foot rưỡi (khoảng 30cm) về cuộc chiến với người khổng lồ, Snape thì đòi tụi mình viết một foot (25cm) về công dụng của đá mặt trăng, và bây giờ còn phải làm nhật ký về các giấc mơ trong một tháng trời ! Fred và George đâu có sai khi nói về năm Bạc Thường Đăng phải không ? Cái bà Umbridge đó tốt nhất không nên cho chúng ta thêm chút bài gì nữa..."

Khi bọn nó vào lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám bọn nó thấy Giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn trên bàn giáo viên, mặc chiếc áo len đan màu hồng mịn mượt hôm trước với một cái nơ bướm bằng nhung đen trên đầu, làm Harry lại lần nữa liên tưởng tới hình ảnh con ruồi đậu một cách thiếu khôn ngoan trên chóp một con cóc lớn.

Cả lớp im lặng vô lớp; Giáo sư Umbridge hãy còn là con số bí ẩn và không đứa nào biết bà có thể nghiêm khắc về kỷ luật tới mức nào.

"À, chào các con !", bà nói, khi cuối cùng cả lớp đều đã ngồi yên vị trí.

Vài đứa lăm băm đáp lại "Chào cô".

"Chắc chắc", giáo sư Umbridge nói "Không phải như thế chứ ? Ta muốn các con vui lòng đáp lại "Chào cô, Giáo sư Umbridge". Một lần nữa nào. Chào cả lớp !"

"Chào cô, Giáo sư Umbridge ", bọn nó đáp giọng đều đều.

"Đấy, coi", giáo sư Umbridge ngọt ngào nói "Không khó lắm, phải không ? Cất đũa phép đi và lấy bút lông ra nào".

Nhiều đũa trong lớp trao đổi những cái nhìn u ám; yêu cầu "cất đũa phép" chưa bao giờ mở đầu cho một tiết học thú vị. Harry nhét đũa phép của nó trở lại cặ và kéo ra bút lông, mực và cuộn giấy da. Giáo sư Umbridge mở túi xách, rút chiếc đũa phép ngắn khác thường ra, và gõ mạnh lên bảng; một dòng chữ hiện lên ngay lập tức:

"Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám, Trở lại những Khái niệm Cơ bản"

"Nào, mấy bài học của các con ở môn học này thường bị ngắt quãng và dở dang, phải không ?", Giáo sư Umbridge phát biểu, quay trở lại nhìn cả lớp với đôi tay nắm chặt ngay ngắn phía trước. Việc thay đổi giáo viên không ngọt, mà rất nhiều trong số đó lại có vẻ không theo bất cứ chương trình giảng dạy nào được Bộ phê chuẩn, đáng tiếc là đã dẫn tới trình độ quá thấp so với chuẩn mà chúng ta mong đợi ở các con vào năm Thường Đăng.

"Tuy nhiên, các con sẽ rất vui khi biết rằng, những vấn đề ấy nay sẽ được sửa. Chúng ta sẽ theo một giáo trình có kết cấu, tập trung vào lý thuyết và đã được Bộ phê chuẩn. Nào, chép vô".

Bà ta lại gõ vào tấm bảng; dòng chữ đầu tiên biến mất, thay vào đó là "Mục tiêu của khóa học"

.Hiểu nguyên lý cơ bản của ma thuật phòng vệ.

.Học nhận biết những trường hợp mà ma thuật phòng vệ có thể được sử dụng một cách hợp pháp.

.Xác định cách dùng ma thuật phòng vệ trong các ngữ cảnh thực tế.

Trong hai giây lớp học đầy những tiến sột soạt của bút lông ngỗng viết lên giấy da. Khi cả lớp đã chép xong ba mục tiêu khóa học của Giáo sư Umbridge, bà hỏi, "Tất cả các con đã có cuốn Lý Thuyết Ma Thuật Phòng Vệ của Wilbert Slinkhard rồi chứ ?"

Đáp lại cô là những tiếng "Dạ" ào ào uể oải.

"Cô thấy chúng ta nên thử lại lần nữa", giáo sư Umbridge nói "Khi cô đặt câu hỏi cho các con, cô muốn các con trả lời Vâng, thưa giáo sư Umbridge, hoặc "Không ạ, thưa giáo sư Umbridge". Nào ! Tất cả các con đã có cuốn Lý Thuyết Ma Thuật Phòng Vệ của Wilbert Slinkhard rồi chứ ?"

Vâng, thưa giáo sư Umbridge, tiếng cả lớp vang vang.

"Tốt", giáo sư Umbridge nói, "Bây giờ mở trang 5 ra và đọc Chương Một, Những khái niệm cơ bản cho Người mới học. Không cần thảo luận bàn tán gì cả".

Giáo sư Umbridge rời bảng và ngồi xuống chiếc ghế sau bàn giáo viên, chăm chú quan sát bọn trẻ với cặp mắt cóc hum húp. Harry mở trang 5 cuốn Lý thuyết Ma thuật Phòng vệ của nó và bắt đầu đọc.

Đó thật là một công việc chán òm, cũng tẻ chẳng khác nào nghe nghe Giáo sư Binns giảng bài. Nó càng lúc càng cảm thấy không thể tập trung nổi; nó đọc đi đọc lại một dòng đến nửa tá lần mà chẳng hiểu nổi quá vài từ đầu. Vài phút im lặng trôi qua. Bên cạnh nó, Ron lơ đãng quay quay cây bút của nó giữa các ngón tay, nhìn chăm chặp vào cùng một điểm trên trang sách. Harry nhìn sang phải và ngạc nhiên đến tỉnh cả ngủ. Hermione thậm chí còn chưa mở cuốn sách của nó ra. Nó đang nhìn chăm chăm vào Giáo sư Umbridge, tay giơ lên không.

Harry không thể nhớ nổi có bao giờ Hermione lại bỏ bê không đọc sách khi thầy cô yêu cầu, hoặc cưỡng lại nổi sự cám dỗ của bất cứ cuốn sách nào trước mũi cô bé. Nó nhìn Hermione về dò hỏi, nhưng cô bé chỉ khẽ lắc đầu ra dấu rằng chưa trả lời được, và tiếp tục chăm chú vào Giáo sư Umbridge, trong khi bà đương cương quyết nhìn theo hướng khác.

Tuy nhiên, vài phút sau, Harry không còn là đứa duy nhút nhìn Hermione. Cái chương bọn nó phải đọc chán đến nỗi càng lúc có nhiều đứa thà ngồi coi Hermione cố gắng một cách thăm lặng nhằm thu hút sự chú ý của Giáo sư Umbridge hơn là vật lộn với "Những khái niệm cơ bản cho Người mới học"

Khi có hơn nửa lớp nhìn Hermione hơn là nhìn vô mấy cuốn sách, Giáo sư Umbridge dường như đã quyết định không thể lờ đi được nữa.

"Con muốn hỏi gì về chương này à, cưng ?", bà hỏi Hermione, như thể bà vừa mới nhận ra.

"Không phải về chương này ạ", Hermione đáp.

"À, chúng ta đang đọc mà", Giáo sư Umbridge nói, phô ra hàm răng nhọn nhỏ tí, "Nếu con có thắc mắc gì khác chúng ta có thể bàn vào cuối tiết học".

"Con có một thắc mắc về mục tiêu khóa học này, thưa cô". Hermione nói.

Giáo sư Umbridge nhếch đôi lông mày.

"Và tên con là... ?"

Hermione Granger, Hermione trả lời.

Thế này, Trò Granger, cô nghĩ mục tiêu khóa học đã quá rõ ràng nếu con chịu khó đọc cho kỹ một chút", Giáo sư Umbridge cố nói bằng một giọng thật ngọt.

Con đọc không kỹ lắm, Hermione nói huých toẹt Trong đó không có đoạn nào nói về việc sử dụng các câu thần chú phòng vệ cả

Lập tức một sự im lặng bao trùm cả lớp và nhiều học sinh ngoảnh đầu lộ vẻ không tán thành với ba mục tiêu khóa học trên bảng.

Sử dụng thần chú phòng vệ ? Giáo sư Umbridge khẽ cười nhắc lại Tại sao, cô chẳng tưởng ra được có tình thế nào trong lớp của cô lại cần các trò sử dụng thần chú phòng vệ cả, Trò Granger. Chắc là trò không mong bị tấn công trong giờ học đấy chứ ?

Chúng con sẽ không sử dụng ma thuật sao ?", Ron la to.

Trong lớp của tôi học sinh giơ tay phát biểu khi họ muốn nói gì đó, Trò- ?"

Weasley, Ron đáp, tay bật giơ lên.

Giáo sư Umbridge, vẫn cười thoải mái, quay lại phía nó. Harry và Hermione cũng lập tức giơ tay. Đôi mắt mòng mọng của Giáo sư Umbridge nấn ná một chút ở Harry trước khi nhắm Hermione.

Rồi, Trò Granger ? Trò muốn hỏi gì nữa ?

Vâng, Hermione nói. Chắc hẳn nội dung chính của Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám là môn thực hành bùa chú phòng vệ chứ ạ ?

Trò có phải là chuyên gia Giáo dục do Bộ đào tạo không, trò Granger ? Giáo sư Umbridge hỏi bằng giọng ngọt ngào giả tạo.

Không, nhưng...

Vậy thì, cô e là trò không đủ tư cách để quyết định xem nội dung chính của bất cứ lớp học nào. Những phù thủy già dặn hơn và thông minh hơn trò rất nhiều đã lập ra giáo trình mới này cho chúng ta. Trò sẽ học về thần chú phòng vệ theo một cách an toàn và không nguy hiểm...

Cái đó thì dùng làm gì ? Harry nói to. Nếu chúng con bị tấn công, đó sẽ không theo một cách...

Tay.. Trò Potter Giáo sư Umbridge nói như hát.

Harry giơ mạnh nắm tay lên. Một lần nữa, Giáo sư Umbridge mau chóng quay mặt đi khỏi nó, nhưng bây giờ một số học sinh khác cũng giơ tay lên.

Và tên trò là... Giáo sư Umbridge nói với Dean.

Dean Thomas.

Được rồi, Trò Thomas?

Dạ, phải chăng như Harry nói, Dean phát biểu Nếu chúng ta bị tấn công, thì sẽ không thể không nguy hiểm

Cô nhắc lại, Giáo sư Umbridge cười khích bác Trò hy vọng bị tấn công trong giờ của cô lẫn phông ?

Không, nhưng...

Giáo sư Umbridge át lời nó Cô không muốn phê phán cái cách người ta điều hành cái trường này, bà nói, một nụ cười thiếu sức thuyết phục làm căng chiếc miệng rộng, nhưng các con đã bị đưa vào tình thế nguy hiểm bởi một số phù thủy tặc trách ở lớp này, quả thực rất vô trách nhiệm - không thể tuyên dương nổi, bà cười khinh, đặc biệt là những kẻ lai...

Nếu cô nói Giáo sư Lupin, Dean nói to giận dữ, thầy ấy là giáo viên tốt nhất mà bọn con từng...

Tay, Trò Thomas ! Như cô đã nói-các trò đã được dậy võ lòng bằng những thần chú phức tạp, không thích hợp với độ tuổi và có khả năng gây chết người. Các trò đã bị làm cho phát hoảng lên và tin rằng các trò có thể bị tấn công bởi Pháp thuật Hắc ám mọi lúc...

Không, bọn con không hoảng sợ, Hermione kêu, Bọn con chỉ...

Tay chưa giơ lên, Cô Granger !

Hermione đưa tay lên. Giáo sư Umbridge quay qua chỗ khác.

Tôi cho là người tiền nhiệm của tôi không chỉ biểu diễn những lời nguyên bất hợp pháp trước mắt các trò, ông ta đã thiết đã thực hiện nó lên mình các trò

Nói vậy, hóa ra thầy ấy là kẻ điên, phải không ?, Dean kịch liệt, Xin cô nhớ cho, bọn con vẫn học được rất nhiều.

Tay cậu chưa giơ lên, Cậu Thomas !, giọng Giáo sư Umbridge rung lên, Bây giờ, Bộ thấy là những kiến thức lý thuyết là quá đủ cho các trò qua được các kỳ thi, mà, rốt lại thì đây cũng là tất cả những gì các trò cần khi tới trường. Và tên trò là ?, bà ta tiếp, chăm chăm nhìn Parvati, đưa vừa giơ tay lên.

Parvati Patil ạ, con muốn hỏi bọn con có được thực hành chút nào ở môn Phòng chống Nghệ thuật Hắc Ám Thường đẳng không ạ ? Chúng con chẳng lẽ không được thể hiện xem chúng con có thể thực sự thực hiện thần chú phản-nguyên hay đại loại như thế sao ?

Khi nào các trò học lý thuyết đủ vững, không có lý do gì mà các trò không thể biểu diễn các câu thần chú dưới hoàn cảnh được kiểm soát cẩn thận của kỳ thi, Giáo sư Umbridge tùy tiện nói.

Mà không được thực hành từ trước ư ? Parvati giọng hoài nghi. Cô nói rằng lần đầu tiên chúng con được làm phép là trong kỳ kiểm tra sao ?

Cô nhắc lại, khi nào các trò học lý thuyết đủ vững...

Thế lý thuyết thì dùng được gì trong hoàn cảnh thực tế ? Harry nói to, nắm tay nó lại giơ lên.

Giáo sư Umbridge nhìn lên.

Đây là trường học, không phải hoàn cảnh thực tế, bà ta nói một cách êm ái.

Như vậy tức là chúng con không cần phải chuẩn bị cho những gì đang đợi chúng con ở ngoài đây ư ?

Không có gì đang đợi ngoài đó hết, Cậu Potter.

Ồ vậy sao ?, Harry nói. Sự tức giận của nó, có vẻ như âm ỉ trong lòng nó suốt ngày nay, đã sôi lên.

Cậu tưởng ai muốn tấn công lũ trẻ nít như các cô cậu chứ, Giáo sư Umbridge hỏi bằng một giọng ngọt ngào khủng khiếp.

Hmm, coi nào..., Harry nhại giọng trầm ngâm nói Có thể... Chúa tể hắc ám Voldemort chẳng ?

Ron há hốc miệng, Lavender Brown thét nhỏ một tiếng, Neville tuột ra khỏi ghế của nó. Giáo sư Umbridge, tuy vậy, không hề nao núng. Bà ta nhìn chăm chăm vào Harry với vẻ mặt đắc ý ác nghiệt.

Trừ mười điểm nhà Gryffindor, Cậu Potter.

Lớp học im phăng phắc. Tất cả đều nhìn vào bà Umbridge và Harry.

Nào, để tôi nói rõ một số điều.

Giáo sư Umbridge đứng lên và cúi đầu nhìn bọn nó, bàn tay với những ngón cùn cộn dần lên bàn.

"Các trò được thông báo rằng tên phù thủy Hắc ám nào đó đã trở về từ cõi chết

Hắn không chết, Harry tức giận, Nhưng đúng, hắn đã trở lại !

Cậu-Potter-cậu-đã-làm-mất-của-Nhà-cậu-mười-điểm-đừng-có-tự-làm-tình-thế-của-mình-xấu-đi, Giáo sư Umbridge nói một hơi không thèm nhìn nó. Như tôi đã nói, Các trò được thông báo rằng tên phù thủy Hắc ám nào đó đã hoành hành trở lại. Đó là điều dối trá.

Nó KHÔNG PHẢI là điều dối trá, Harry nói. Tôi đã nhìn thấy hắn, tôi đã chọi nhau với hắn !

Cấm túc, trò Potter !, Giáo sư Umbridge giọng đắc thắng. Tối mai. Vào lúc 5 giờ. Ở văn phòng của tôi. Tôi nhắc lại, đó là điều dối trá. Bộ Pháp Thuật bảo đảm rằng các trò không hề bị bất cứ nguy hiểm nào từ bất cứ phù thủy Hắc ám nào. Nếu các trò còn lo lắng nữa, bằng cách nào cũng được, tới gặp tôi ngoài giờ học. Nếu có ai gây hoang mang cho các trò bằng những trò bịa đặt về sự hồi sinh của phù thủy Hắc ám, tôi muốn được nghe về điều đó. Tôi ở đây để giúp đỡ. Tôi là bạn của các trò. Và bây giờ, các trò vui lòng tiếp tục đọc đi. Trang 5, Những khái niệm cơ bản dành cho Người mới học.

Giáo sư Umbridge ngồi xuống sau chiếc bàn giáo viên. Nhưng Harry vẫn đứng. Mọi người nhìn chăm chăm vào nó; Seamus trông nửa hoảng sợ, nửa mê hoặc.

Harry, không ! Hermione thăm thì cảnh cáo, kéo ống tay áo nó, nhưng giật tay ra.

Vậy, theo cô, Cedric Diggory chết vì tự sát, phải không ? Harry hỏi, giọng nó run lên.

Cả lớp dường như cùng lúc hít vô, không ai, ngoài Ron và Hermione, từng nghe Harry nói về những chuyện xảy ra vào đêm Cedric chết. Cả bọn nhìn ngấu ngiến hết Harry lại sang Giáo sư Umbridge, người đang trừng mắt nhìn nó, nụ cười giả tạo trên mặt không còn thấy đâu nữa.

Cái chết của Cedric Diggory là một tai nạn thảm thương, bà ta lạnh nhạt nói.

Đó là một vụ giết người, Harry tuyên bố. Nó có thể cảm nhận thân hình nó đang run lên. Nó hầu như không nói với ai về điều này, và chẳng nói tí nào với cả ba mươi đứa bạn cùng lớp đang háo hức lắng nghe. Voldemort đã giết anh ấy và cô biết điều đó

Gương mặt Giáo sư Umbridge thoáng bối rối. Trong khoảnh khắc, Harry tưởng bà ta sẽ thét vô mặt nó. Nhưng rồi bà nói, bằng giọng nữ ngọt ngào nhất, êm dịu nhất của mình: Tới đây, Trò Potter thân mến.

Nó đẩy ghế sang một bên, sải bước vòng qua Ron và Hermione lên bàn giáo viên. Nó có thể cảm nhận những đứa còn lại trong lớp đang nín thở. Nó quá giận dữ đến nỗi chẳng cần biết cái gì sẽ xảy ra nữa.

Giáo sư Umbridge rút ra khỏi túi xách một cuộn giấy da nhỏ màu hồng, trải nó lên bàn, nhúng bút lông chấm mực và bắt đầu viết ngoặc ngoạch, uốn cong cuộn giấy da che lên dạng Harry không nhìn được bà viết cái gì. Không ai nói câu nào. Sau khoảng một phút bà cuộn tờ giấy lại và lấy đầu phép gõ nhẹ vào đó, nó như bị gắn chặt không có đến một đường nối để Harry có thể mở ra.

Đưa nó cho Giáo sư McGonagall cầm, Giáo sư Umbridge giơ ra đưa cho nó.

Nó nhận lấy mà không nói một tiếng, xoay gót chân và rời khỏi phòng, thậm chí không hề nhìn Ron và Hermione, đóng sầm cánh cửa đằng sau nó. Nó đi rất nhanh theo hành lang, nắm chặt bức thư gửi Giáo sư McGonagall trong tay, và khi rẽ ngoặt nó va phải con yêu tinh Peeves, kẻ nhỏ thó miệng rộng đang thả mình lơ lửng giữa không trung và chơi trò tung hứng với vài lọ mực.

Sao lại là Potty Wee Potter? (Potter nhỏ bé ngớ ngẩn, cũng có nghĩa khác là Thợ gốm làm bột) !, Peeves cười khích khích, để hai lọ mực rơi xuống sàn nhà làm chúng vỡ ra và bắn mực tung tóe; Harry nhảy lùi lại tránh cùng với một tiếng gầm gừ:

Thôi cái trò đó đi, Peeves.

Ô hô, Crackpot (Người lập dị/Cái lọ vỡ) quạu rồi, Peeves nói, đeo đẳng nó suốt dọc hành lang, liếc mắt đều cả hai bên khi hắn bay vù vù trên đầu nó Lần này là chuyện gì thế, ông bạn tốt Potty (Cái bột/Ngu xuẩn) của tôi ? Nghe thấy những giọng nói ? Nhìn thấy ảo ảnh ? Nói bằng... Peeves trề dài miệng bĩu môi... ngữ ?

Tao nói, để tao MỘT MÌNH ! Harry hét, chạy xuống tầng cầu thang gần nhất, nhưng Peeves chỉ việc trượt theo thành cầu thang bên cạnh nó.

Ồ, coi cậu ta sửa kìa, cậu nhỏ Potty (Mất trí/Cái Bột), Nhưng những người tốt bụng thì nghĩ cậu ta buồn, Còn Peevesy biết rõ hơn và nói cậu ta điên...

IM ĐI !

Cánh cửa bên trái nó chột mở ra và Giáo sư McGonagall hiện ra từ trong phòng với vẻ dữ dằn và hơi phiền.

Con hét cái gì thế, Potter ?, bà cúi kính nói, trong lúc Peeves cười khích khích vui sướng và phóng mình khỏi tầm mắt. Sao con không học trong lớp ?

Con được cử tới gặp cô, Harry khó nhọc nói.

Được cử ? Con nói vậy là sao, được cử ?

Nó giờ bức thư của Giáo sư Umbridge ra. Giáo sư McGonagall cầm lấy, cau mày, rạch nó ra bằng cách gõ nhẹ cây đũa phép, duỗi thẳng và bắt đầu đọc. Trong lúc đọc, mắt bà lia ngang từ bên này sang bên kia đằng sau cặp kính vuông, và cứ mỗi lần như thế chúng lại càng thu hẹp lại.

Tới đây, Potter

Nó theo bà vào phòng làm việc của bà. Cánh cửa tự động đóng lại đằng sau nó.

Vậy, Giáo sư McGonagall bắt thần hỏi, Có đúng thế không ?

Cái gì đúng ạ ?, Harry hỏi, có vẻ hung hăng hơn dự định. Giáo sư ?, nó thêm, cố gắng nói bằng giọng lễ độ hơn.

Có đúng là con đã lớn tiếng với giáo sư Umbridge không ?

Vâng, Harry nói.

Con gọi bà ấy là kẻ nói dối ?

Vâng

Con bảo bà ấy Kẻ-chớ-gọi-tên-ra đã trở lại ?

Vâng

Giáo sư McGonagall ngồi xuống chiếc ghế sau bàn, nhìn nó một cách kỹ lưỡng. Rồi bà nói: Ăn bánh quy nhé, Potter.

Ăn... Cái gì ạ ?

Bánh quy, bà nhắc lại vẻ sốt ruột, chỉ chiếc hộp kẻ vuông đặt trên một trong những chồng sách trên bàn. Và ngồi xuống.

Đã có lần Harry tưởng sẽ bị Giáo sư McGonagall đánh cho mấy roi, mà cuối cùng lại được bà giới thiệu vào đội Quidditch Nhà Gryffindor. Nó ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bà và tự mình lấy một chiếc Bánh Sa Giông Vị Gừng, cảm thấy bối rối và thiếu chuẩn bị cũng giống như lần trước.

Giáo sư McGonagall đặt bức thông điệp của Giáo sư Umbridge xuống và nghiêm trang nhìn Harry.

Potter, con cần phải cẩn thận.

Harry nuốt vội miếng bánh đang đầy trong mồm và chăm chú nhìn bà. Giọng bà không giống như bất cứ lần nào nó đã nghe trước đây, nó không sôi nổi, mạnh mẽ và nghiêm khắc, nó chậm rãi, quan ngại và có vẻ gì đó tình cảm hơn nhiều lúc bình thường.

Hạnh kiểm xấu trong giờ học của Dolores Umbridge sẽ làm con phải trả giá rất nhiều hơn là điểm Nhà và Cầm túc.

Cô nói...

Potter, bình tĩnh mà phán đoán, Giáo sư McGonagall cúi kính, đột ngột trở lại cách cư xử thường ngày. Con biết bà ta đến từ nơi nào, con phải hiểu bà ta làm việc cho ai.

Tiếng chuông reo báo hiệu tiết học kết thúc. Bên trên và mọi phía xung quanh vang lên tiếng rầm rập của hàng trăm học sinh.

Trong này nói là bà ta phạt Cấm túc con vào tất cả các tối trong tuần này, bắt đầu từ ngày mai, Giáo sư McGonagall nói, nhìn lại bức thư của bà Umbridge.

Tất cả các tối trong tuần ! Harry lặp lại, kinh khiếp. Nhưng, Giáo sư, cô có thể... ?

Không, cô không thể, Giáo sư McGonagall thẳng thừng.

Nhưng...

Bà ta là giáo viên của con và có đủ quyền để phạt Cấm túc con. Con sẽ tới phòng của bà ta vào 5 giờ ngày mai để bắt đầu. Nhớ một điều: chỗ bà Dolores Umbridge thì đi đứng cho cẩn thận đấy.

Nhưng con đã nói sự thật !, Harry nói với giọng tổn thương. Voldemort đã trở lại, cô biết hắn đã trở lại, Giáo sư Dumbledore biết hắn đã trở lại.

Chúa ơi, Potter !, Giáo sư McGonagall nói, giận dữ đẩy kính lên (Bà nhăn mặt khủng khiếp khi nó nói ra tên của Voldemort). Con thực nghĩ đây là chuyện nói thật nói dối à ? Đây là chuyện nhấn nhay và kiểm soát tính khí của mình !

Bà đứng dậy, mũi phập phồng và miệng khép chặt, và Harry cũng đứng dậy theo.

Ăn cái bánh nữa đi, bà nói cúi kính, đẩy mạnh cái hộp về phía nó.

Không, con cảm ơn. Harry lạnh nhạt đáp.

Đừng có làm trò tức cười. Bà cắn cẩu.

Nó lấy một cái.

Con cảm ơn, nó miễn cưỡng nói.

Con có nghe bài diễn thuyết của Dolores Umbridge vào bữa tiệc đầu năm học không, Potter ?

Có, Harry nói Ờ.. bà ta nói... sự xúc tiến sẽ bị ngăn chặn hay... ờ... điều đó có nghĩa là...là Bộ Pháp thuật đang cố gắng can thiệp vào Hogwarts

Giáo sư McGonagall quan sát nó một cách tỉ mỉ trong một thoáng, rồi khẽ khụt khịt, đi vòng qua bàn và mở cửa cho nó.

Vậy, cô rất mừng là em chịu lắng nghe Hermione Granger trong mọi trường hợp, bà nói, ra hiệu cho nó ra khỏi phòng.

Chú thích:

1.It won't be hurt to have some new blood (sẽ không đau nếu có thêm một ít máu mới) thành ngữ, chỉ sự thay đổi cũng không có hại gì mấy.

2. O.W.L: Ordinary Wizarding Levels-Phù thủy thường đẳng: kỳ thi trình độ bậc trung ở trường Hogwarts. Bản thân từ OWL lại có nghĩa là CON CÚ.

3.NEWT: Nastily Exhausting Wizarding Tests-Kỳ thi Pháp thuật Mệt mỏi Tồi tệ, một kỳ thi bậc cao hơn ở Hogwarts. Bản thân từ NEWT nếu đọc lên phát âm như từ CON SA GIÔNG (động vật học)

Lớp học Độc dược bậc cao- NEWT Potions class: lớp học độc dược để đạt được bằng NEWT (ở đây tôi không dùng từ cấp cao vì bậc này chỉ cao với học sinh thôi ^^)

4. Prat-kẻ ngu, đồng thời có nghĩa là cái mông đít, ở đây có lẽ Percy dùng nhiều ở nghĩa sau hơn.

CHƯƠNG XIII: CẤM TỨC VỚI DOROLE

Bữa ăn tối trong Đại sảnh hôm đó thật không dễ chịu chút nào với Harry. Tin tức về vụ nó dám cự cãi lại giáo sư Umbridge đã lan ra với một tốc độ đáng kinh ngạc, kể cả so với tiêu chuẩn của trường Hogwarts (vốn loan tin rất lẹ). Nó nghe những tiếng thì thầm ở khắp xung quanh khi nó ngồi ăn giữa Ron và Hermione. Buồn cười là chẳng có tiếng thì thầm nào có vẻ quan tâm đến việc nó có thể nghe được họ nói gì về nó. Ngược lại, có vẻ như mấy đứa kia hy vọng nó sẽ nổi giận và lại bắt đầu quát tháo, để bọn chúng có thể trực tiếp nghe câu chuyện của nó.

“Nó nói rằng nó đã thấy Cedric Diggory bị giết...”

“Nó cho rằng nó đã chọi nhau với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy...”

“Thôi đừng nói nữa...”

“Nó nghĩ là nó đang đùa với ai chứ?”

“Tur-Zease...”

“Cái mà mình không hiểu là,” Harry nói qua hàm răng nghiến chặt, đặt dao và nĩa xuống, (tay nó run đến nỗi khó mà cầm chắc được) “Vì sao hai tháng trước khi cụ Dumbledore nói chuyện này, tất cả bọn họ đều tin...”

“Vấn đề là, Harry, mình không chắc là bọn họ đã tin,” Hermione nói dứt khoát “Đi khỏi đây thôi”

Cô bé đặt mạnh dao và nĩa của mình xuống; Ron nhìn nửa cái bánh táo còn lại của mình một cách thèm thuồng, nhưng nó vẫn đi theo các bạn. Mọi người cứ chăm chú tui nó suốt đoạn đường ra khỏi Đại sảnh.

“Lúc này bạn nói vậy là sao, bạn không chắc là bọn họ tin cụ Dumbledore à?” Harry hỏi Hermione khi bọn nó đã ở cầu thang tầng hai.

“Nhìn coi, bạn không hiểu sau khi chuyện đó xảy ra trông mọi thứ có vẻ như thế nào đâu,” Hermione khẽ nói. “Bạn đã trở lại giữa bãi cỏ, mang theo thi thể của anh Cedric... chẳng có ai trong bọn mình thấy được điều gì đã xảy ra trong mê cung... chúng mình chỉ được nghe cụ Dumbledore nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại, giết chết Cedric và đánh nhau với bạn.”

“Đó là sự thật mà!” Harry nói lớn.

“Mình biết, Harry, do đó bạn làm ơn đừng có làm mình nhức đầu lên như thế được không,” Hermione mệt mỏi nói, “Chỉ vì trước khi có đủ thời gian thấu hiểu toàn bộ sự thật, mọi người đã về nhà nghỉ hè, và họ đã có hai tháng để đọc rằng bạn là một kẻ điên rồ và cụ Dumbledore đã trở nên gàn dở đến thế nào !”

Mưa đang đập mạnh vào khung cửa sổ trong lúc bọn nó sải bước dọc theo những hành lang vắng tanh trở về Tháp Gryffindor. Harry cảm thấy như thể ngày đi học đầu tiên của nó đã kéo dài đến cả tuần, vậy mà nó còn có một núi bài tập phải làm trước khi đi ngủ. Một cơn

đau âm ỉ đang càng lúc càng nhức nhối bên mắt phải của nó. Nó liếc nhìn qua cánh cửa sổ đầm nước mưa về phía khoảng sân tối khi bọn nó rẽ vào hành lang của Bà Béo. Vẫn không hề có ánh sáng trong căn lều của bác Hagrid.

Mimulus mimbletonia, Hermione nói, trước khi Bà Béo kịp hỏi. Tấm chân dung mở ra và để lộ cái lỗ phía sau nó, và ba đứa chui vào.

Phòng sinh hoạt chung gần như hoàn toàn vắng vẻ; hầu hết mọi người đều đương còn ăn tối ở dưới. Từ chiếc ghế bành con Crookshanks vươn mình phóng đến đón, kêu gừ gừ thật lớn, và khi Harry, Ron và Hermione đã ngồi trên mấy chiếc ghế quen thuộc của bọn nó đặt bên lò sưởi, con mèo nhẹ nhàng nhảy vào lòng Hermione và cuộn tròn ở đó như một cái nệm lông thú màu hung. Harry nhìn vào đồng lửa, cảm thấy rã rời và kiệt sức.

“Sao thầy Dumbledore lại có thể để chuyện này xảy ra nhỉ?” Hermione đột ngột la lên, khiến Harry và Ron giật mình nhảy dựng, Crookshanks thì bật ra khỏi lòng cô bé, có vẻ tức giận. Hermione giận dữ đập tay xuống tay ghế, đến nỗi bông nhồi bên trong lò ra từ lỗ rách. “Làm sao mà thầy ấy lại để một người phụ nữ khủng khiếp như thế dạy chúng mình? Và lại là đúng năm mình thi Phù thủy thường đẳng nữa chứ!”

“Ờ, bọn mình chưa bao giờ có được một giáo viên Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám tuyệt vời cả, đúng không?” Harry nói, “Bạn biết nó nghĩa là thế nào mà, bác Hagrid đã nói, không ai muốn nhận công việc này; họ nói việc này rất xúi quẩy.”

“Thì thế, nhưng chẳng lẽ lại giao nó cho một người khẳng khẳng không chịu dạy phép thuật cho chúng ta! Cụ Dumbledore đang muốn gì thế nhỉ?”

“Mà bà ta còn định lôi kéo mọi người thành gián điệp cho bà nữa chứ!” Ron u ám nói. “Hãy nhớ lại những gì bà ta đã nói, bà ta muốn chúng ta tới nói ngay với bà khi chúng ta nghe bất kỳ ai nói rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại.”

“Tất nhiên là bà ta đến đây để dò xét tất cả chúng ta, chuyện đó thì rõ quá rồi, nếu không lão Fudge muốn bà tới để làm gì chứ hả?” Hermione ngắt lời.

“Đừng có lại cãi nhau nữa đấy,” Harry mệt mỏi nói, khi Ron lại há ngoác miệng ra chuẩn bị phản bác. “Tại sao chúng ta không thể chỉ... hãy lo làm bài tập về nhà thôi và mặc kệ chuyện đó...”

Tụi nó nhặt cặp xách ở góc phòng lên và trở về ghế bên lò sưởi. Những đứa khác cũng đang trở về sau bữa tối. Harry cố gắng không hướng cái nhìn về cái lỗ sau tấm chân dung, nhưng vẫn có thể cảm thấy những cái nhìn như bị thu hút về phía nó.

“Làm bài của thầy Snape giao cho trước chứ nhỉ?” Ron nói, nhúng cây bút lông ngỗng vào lọ mực. “Những tính chất... của đá mặt trăng... và công dụng chúng nó... trong việc chế tạo linh dược...” nó lẩm bẩm, vừa đọc vừa viết những từ này trên đỉnh tờ giấy da. “Đấy” Nó gạch dưới tựa đề, rồi bắt đầu nhìn sang Hermione với vẻ chờ đợi.

“Thế, những tính chất của đá mặt trăng và công dụng của chúng trong việc chế tạo linh dược là gì vậy?”

Nhưng Hermione không nghe thấy, cô bé đang liếc về phía góc phòng, nơi Fred, George và Lee Jordan đang ngồi giữa một đám học sinh năm nhất có vẻ khờ khạo, cả đám đều đang nhai nhai cái gì đó có vẻ như được lấy ra từ cái một cái túi giấy lớn mà Fred đang giữ.

“Không, mình rất tiếc, bọn họ đã đi quá xa,” cô bé nói, đứng dậy và nhìn, rõ ràng là rất giận dữ, “Đi nào, Ron.”

“Cái... cái gì?” Ron nói, rõ ràng là đang tìm cách câu giờ. “Không... thôi nào, Hermione... chúng ta không thể rầy mầy ảnh tội phân phát những viên kẹo được cả.”

“Bạn biết rõ về mấy cái thứ Kẹo Nuga Chảy Máu Cam hoặc – hoặc Puking Pastilles (Kẹo Thơm Nôn Mửa) hay...”

“Fainting Fancies (Giả Ngất) ?” Harry lặng lẽ nói thêm.

Như thể một cái vỗ vô hình nện vô đầu, đám học sinh năm nhất từng đưa một gục xuống bất tỉnh trên ghế, một số đưa té lăn ra nền nhà, số khác đổ gục trên tay vịn, lưng thè lè ra. Mọi người hầu hết đều cười phá lên; tuy nhiên Hermione thì lại thẳng vai bước tới chỗ Fred và George, lúc này đang đứng đấy với những tấm bìa kẹp hồ sơ, cẩn thận xem xét những học sinh năm nhất đang bất tỉnh. Ron đã nhổm nửa người lên khỏi ghế, thoáng ngập ngừng, rồi thì thảo với Harry, “Cô ấy giải quyết được thôi” trước khi ngồi sụp xuống ghế thấp hết mức cái độ cao lêu nghêu của nó cho phép.

“Đủ rồi!” Hermione uy lực nói với Fred và George, cả hai đang nhìn lên hơi ngạc nhiên.

“Ờ, em nói đúng,” George nói, gật đầu, “Liều lượng thuốc như vậy là đủ rồi, phải không?”

“Sáng nay em đã nói với các anh rồi, các anh không được thử nghiệm mấy thứ nhảm nhí của mình với các học sinh!”

“Bọn anh trả tiền cho chúng mà !” Fred bực nói.

“Em không cần biết, nó có thể sẽ gây nguy hiểm!”

“Nhảm nhí,” Fred nói.

“Bình tĩnh nào, Hermione. bọn chúng ổn cả mà!” Lee nói với vẻ đảm bảo khi nó đi tới từng đứa học sinh năm nhất một, nhét những viên kẹo tím vô miệng chúng.

“Ờ, nhìn coi. bây giờ thì chúng sẽ hồi phục liền thôi,” George nói. Một vài học sinh năm nhất đã thật sự nhúc nhích. Mấy đứa có vẻ khá sững sốt thấy mình đang nằm trên sàn nhà, hoặc đang rũ người trên ghế, điều đó làm Harry tin chắc là Fred và George đã không báo trước tác dụng của viên kẹo với bọn chúng.

“Cảm thấy khoẻ chứ hả?” George nói với một cô bé tóc sẫm nhỏ bé đang nằm sát chân nó.

“Em – em nghĩ vậy,” cô bé run run nói.

“Tuyệt,” Fred vui mừng nói, nhưng liền ngay sau đó Hermione đã giật lấy cả tấm bìa kẹp hồ sơ và cả cái túi giấy đựng những viên Giả Ngất ra khỏi tay nó.

“Cái này KHÔNG tuyệt chút nào!”

“Tất nhiên là nó tuyệt, chúng còn sống cả kìa, thấy không?” Fred giận dữ nói.

“Các anh không thể làm thế được, lỡ các anh làm cho đứa nào bệnh thiệt thì sao?”

“Bọn anh sẽ không làm chúng bệnh đâu, bọn anh đã tự mình thử nghiệm tất rồi, cái này chỉ để xem mọi người có cùng phản ứng như vậy không-“

“Nếu các anh không dừng lại, em sẽ...”

“Cấm túc bọn này à?” Fred nói, với cái giọng đầy vẻ tôi-thách-cô-làm-vậy-đấy.

“Hay bắt bọn này chép phạt?” George nói, cười khẩy.

Những người ngồi trong phòng cười phá lên. Hermione đứng thẳng người lên, mắt nó nheo lại và mái tóc dày dường như đang phóng điện lách tách.

“Không,” giọng cô bé run lên vì giận dữ, “nhưng tôi sẽ viết thư cho mẹ các anh.”

“Em sẽ không làm thế,” George nói, hoảng hốt, bước lùi lại một bước.

“Ồ, có chứ, em sẽ làm thế,” Hermione dứt khoát nói, “Em không thể ngăn các anh tự ăn những cái thứ ngu ngốc này, nhưng các anh không được phát nó cho các em năm nhất.”

Fred và George nhìn nhau sững sờ. Rõ ràng là, sự đe dọa ủa Hermione đã giáng trúng đích. Ném cái nhìn đe dọa lần chót, cô bé quẳng tập hồ sơ của Fred cùng với cái túi Giả Ngất về lại tay nó, rồi trở về ghế của mình bên lò sưởi.

Ron ngồi rúm mình lại tại chỗ, mũi nó gần như chạm vào đầu gối.

“Cám ơn sự hỗ trợ của bạn, Ron,” Hermione chua chát nói.

“Bạn xử lý tốt lắm,” Ron ấp úng nói.

Hermione nhìn xuống tờ giấy da trắng tinh của mình vài giây, rồi bực dọc nói, “Ồ, không được rồi, lúc này mình không thể tập trung, mình sẽ phải đi ngủ thôi.”

Cô bé mở cặp xách ra; Harry nghĩ là cô bé sẽ nhét sách vào, nhưng thay vì làm thế cô bé lại lôi ra hai cái gì đó như len chẳng ra hình thù gì, đặt chúng cẩn thận lên một cái bàn cạnh lò sưởi, phủ lên đó vài mẫu giấy da và một cái bút lông gầy, rồi cô bé đứng lùi lại nhìn ngắm với vẻ hài lòng.

“Ôi trời, bạn đang làm cái gì thế này ?” Ron nói, nhìn cô bé như thể nó đang sợ rằng cô bé đang lên cơn điên.

“Đó là những cái nón dành cho gia tinh,” Hermione đáp lại, đồng lúc nhét sách vào túi. “Mình đã làm chúng suốt mùa hè. Không được dùng phép, cắt gọt bằng dao rất là chậm, nhưng bây giờ mình đã trở lại trường rồi, mình có thể làm được nhiều hơn.”

“Này, bạn định phân phát nón cho bọn gia tinh à?” Ron chậm chạp nói, “Và bạn định đội lên đầu chúng cái thứ vớ vẩn này à?”

“Ừ,” Hermione buống bình nói, đeo cái cặp lên lưng.

“Không thể được,” Ron giận dữ nói. “Bạn đang cố nhử chúng nhặt những cái mũ. Bạn đang muốn trả tự do cho chúng trong khi chúng có thể chẳng hề muốn tự do.”

“Tất nhiên là chúng muốn tự do!” Hermione nói ngay, mặt cô bé đang ửng đỏ lên. “Thách bạn chạm vào những cái nón này đây, Ron!”

Cô bé quay gót và bỏ đi. Ron đợi cho đến khi cô bé biến mất đằng sau cánh cửa khu phòng nữ là lập tức dọn dẹp ngay mấy cái nón len kỳ cục kia đi.

“Ít nhất bọn chúng phải biết chúng đã nhặt lên cái gì,” nó cứng rắn nói, “Dù sao...” nó cuộn tờ giấy da mà nó viết được cái tiêu đề bài luận mà Snape giao cho lên đó, “Bây giờ cố làm thứ này cũng chẳng ích gì, tớ không thể hoàn thành nó mà không có Hermione, tớ chẳng có được chút manh mối gì về việc đá mặt trăng dùng để làm gì cả, bạn thì thế nào?”

Harry lắc đầu, nhận ra rằng khi nó làm thế thì cơn đau nửa đầu bên phải của nó càng tệ hơn. Nó nghĩ về cái bài luận dài ngoằng về cuộc chiến tranh của những người khổng lồ và cơn đau càng nhức nhối. Biết rõ rằng sáng mai, nó sẽ phải hối hận vì đã không làm cho xong bài tập về nhà vào đêm nay, nó gom góp đồng sách vào cặp.

“Tớ cũng đi ngủ đây.”

Nó đụng Seamus trên đường đi đến cửa dẫn về ký túc xá, nhưng không nhìn về phía nó. Harry thoáng có cảm giác rằng Seamus đang há miệng ra để nói cái gì đó, nhưng nó dần bước và tới chiếc cầu thang đá xoắn ốc yên tĩnh để chẳng phải bị chọc tức thêm nữa.

Bình minh của ngày tiếp theo vẫn mưa gió u ám như ngày trước. Bác Hagrid vẫn không xuất hiện trong bàn giáo viên khi ăn sáng.

“Nhưng dù sao hôm nay cũng có cái hay là không có giờ của thầy Snape,” Ron hí hửng nói.

Hermione ngáp dài và rót cà phê cho mình. Cô bé trông có vẻ như đang hài lòng về chuyện gì đó, và khi Ron hỏi xem cái gì làm cho nó có vẻ vui như vậy, Hermione chỉ đơn giản nói. “Không thấy mấy cái mũ đâu nữa. Có vẻ như là những gia tinh cuối cùng cũng đã muốn tự do.”

“Mình không cá vậy đâu,” Ron nói một cách cay độc. “Chúng có thể không được tính là quần áo. Mấy cái thứ đó đối với mình nhìn không giống mấy cái mũ chút nào, nhìn giống mấy cái ruột bóng bằng len hơn.”

Hermione không thèm nói chuyện với nó suốt buổi sáng.

Bữa Đồi được sử dụng cho phép Nhân đôi (thầy cô ai cũng vậy thôi ??). Giáo sư Flitwick và giáo sư McGonagall đều dùng mười lăm phút đầu tiên của trong các bài học của họ để giảng cho cả lớp nghe về tầm quan trọng của kỳ thi Phù thủy thường đẳng.

“Các trò phải nhớ là,” giáo sư Flitwick người bé nhỏ như thường lệ ngồi trên một đồng sách để ông có thể nhìn qua bàn, “Kỳ thi này có thể ảnh hưởng đến tương lai của các trò trong nhiều năm sau! Nếu các trò không suy nghĩ thật sự nghiêm túc về nghề nghiệp của mình, thì bây giờ là lúc phải làm như vậy. Và trong lúc đó, thầy e rằng, chúng ta sẽ phải làm việc chăm chỉ hơn bao giờ hết để bảo đảm rằng các trò đã dốc hết khả năng của mình!”

Rồi cả lớp dùng hơn một giờ tiếp theo để học lại phép sử dụng Bùa Triệu Tập, theo lời giáo sư Flitwick thì chắc chắn sẽ được hỏi trong kỳ thi Phù thủy thường đẳng, rồi ông kết thúc bài học bằng cách giao cho họ nhiều bài tập nhứt từ trước tới nay về các loại bùa.

Mọi sự diễn ra y như vậy, nếu như không muốn nói là còn tệ hơn, trong lớp Biến.

“Các trò không thể đậu được kỳ thi Phù thủy thường đẳng,” giáo sư McGonagall nói dứt khoát, “Mà không có ứng dụng, thực hành và nghiên cứu. Tôi không thấy một lý do nào để có ai trong lớp này không đạt được chứng chỉ Phù thủy thường đẳng về môn Biến khi mà người đó làm việc tốt.” Neville phát ra một tiếng ậm ừ không tin tưởng lắm. “Vâng, em cũng vậy, Longbottom,” giáo sư McGonagall nói. “Em chẳng có vấn đề gì ngoài việc thiếu lòng tự tin. Vì thế... hôm nay chúng ta bắt đầu học các câu Thần Chú Biến Mất. Nó dễ hơn so với các câu Thần Chú Hiện Hồn, những thần chú các trò sẽ không thường phải dùng cho tới khi lên lớp Bạc Cao, nhưng chúng vẫn là một trong những loại thần chú khó nhất mà các trò sẽ được kiểm tra trong kỳ thi Phù thủy thường đẳng.”

Bà đã nói đúng; Harry thấy Thần Chú Biến Mất khó khủng khiếp. Sau hai tiết học cả nó và Ron đều không thể nào làm biến mất được những con ốc sên trong lúc thực hành, mặc dù Ron đã nói đầy hy vọng rằng con ốc sên của nó đã có vẻ mờ hơn. Hermione, ngược lại, làm con ốc sên của cô bé biến mất thành công ở lần thử thứ ba, và giành được mười điểm thưởng cho nhà Gryffindor từ giáo sư McGonagall. Cô bé là người duy nhất không bị giao bài tập về nhà; những đứa khác được yêu cầu phải tập lại câu thần chú này suốt đêm, chuẩn bị sẵn sàng để thử lại với những con sên vào chiều hôm sau.

Bắt đầu kinh sợ về số lượng những bài tập về nhà mà tụi nó phải làm, Harry và Ron dùng hết những giờ nghỉ trưa trong thư viện để tìm kiếm công dụng của đá mặt trăng trong việc chế tạo linh dược. Vẫn còn giận dữ về sự dèm pha của Ron về những cái nón len, Hermione không nhập bọn với tụi nó. Khi chúng tới lớp Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào buổi chiều, đầu Harry lại đau nhức trở lại.

Thời tiết mát và có chút gió, và khi tụi nó đi xuống bãi cỏ dốc về phía căn lều của bác Hagrid nằm bên cạnh Khu Rừng Cấm, tụi nó có thể cảm thấy những giọt mưa thỉnh thoảng đập vào mặt. Giáo sư Grubbly-Plank đang đứng đợi cả lớp cách khoảng mười yard trước cửa lều bác Hagrid, một cái bàn dài có giá đỡ đặt trước mặt bà trĩu nặng bởi những cành cây; khi quay qua, bọn nó thấy Draco Malfoy đang bước về phía tụi nó, bao quanh bởi cái băng quen thuộc của nhà Slytherin. Rõ ràng nó pha trò gì đó, bởi vì Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson và những đứa còn lại đều tiếp tục cười khẩy khoái chí khi cả bọn đi vòng quanh cái bàn và, dựa trên cái cách mà chúng liếc về phía Harry, nó có thể đoán được chủ đề của câu chuyện đùa cợt kia chẳng khó khăn gì.

“Mọi người tới đủ cả rồi chứ?” giáo sư Grubbly-Plank giọng khàn khàn, ngay khi tất cả mọi người ở nhà Slytherin và Gryffindor đều đến. “Nhìn đây. Ai có thể nói với tôi rằng những cái này gọi là gì?”

Bà chỉ vào đỉnh của những cành cây trước mặt. Tay Hermione giơ cao lên. Đằng sau lưng cô bé, Malfoy làm động tác vầu rắng cửa ra bắt chước động tác nhấp nhồm của cô bé khi hăm hở muốn trả lời. Pansy Parkinson ré lên một tiếng cười khiến hầu hết mọi người đều quay phắt lại, và những cái cành cây trên bàn bắn vút lên không và tự lộ ra nguyên hình là

những sinh vật nhìn giống những con yêu tinh nhỏ làm bằng gỗ, mỗi con có những cái tay và chân nâu nâu nổi mấu, hai ngón tay dạng cành cây ở cuối mỗi ngón tay, và một khuôn mặt giống vỏ cây ngô nghĩnh bèn bẹt với một mắt lấp lánh dưới đôi lông mày sâu róm.

“Ồ !” Parvati và Lavender kêu lên, khiến cho Harry phát cáu. “Ai nấy chắc hẳn đều nghĩ rằng bác Hagrid sẽ chẳng bao giờ cho chúng xem những sinh vật ẩn tượng như vậy; phải thừa nhận rằng, những con Nhuyễn Trùng có hơi chán ngắt một chút, nhưng những con Rồng Lửa và Bằng Mã thì cũng thú vị đấy chứ, và những con Quái tôm đuôi nổ thì có thể còn vui hơn thế này nhiều.”

“Xin vui lòng giữ trật tự, các cô gái!” giáo sư Grubbly-Plank nói, vung ra một nắm những cái gì đó giống như gạo có màu nâu ra giữa đám sinh vật hình cây này, và cả đám lập tức ào xuống tìm thức ăn. “Vây... ai biết tên của những sinh vật này? Trò Granger?”

“Chúng là Bowtruckles (Luồn cong? -ND) ạ,” Hermione nói. “Chúng là những sinh vật bảo vệ cây, thường sống trên những cây dùng làm đũa thần.”

“Năm điểm cho nhà Gryffindor,” giáo sư Grubbly-Plank nói. “Đúng thế, chúng chính là Bowtruckles, và như trò Granger đã nói rất chính xác, chúng thường sống trên những cây mà gỗ của chúng có khả năng làm thành đũa thần. Có ai biết chúng ăn gì không?”

“Ăn một cây ạ,” Hermione nói liền, và Harry biết được vì sao mà cái nắm gạo màu nâu kia lại chuyển động, “Nhưng ăn cả trứng tiên nữa nếu như chúng bắt được.”

“Cô gái giỏi lắm, năm điểm nữa. Nào, khi nào mà các em cần lá cây hoặc gỗ từ một cái cây mà có nhà của một Bowtruckle, thì nên chuẩn bị một sẵn một ít một cây làm quà để dụ dỗ hoặc xoa dịu nó. Có thể là chúng trông không nguy hiểm lắm, nhưng khi nổi giận thì chúng sẽ cố móc mắt người bằng những ngón tay của chúng, các em thấy là chúng rất sắc bén và không nên để cho nó tiến lại gần đồng tử mắt chút nào. Vì vậy nếu các em muốn lại gần, thì nhặt vài con một cây và một Bowtruckle - tôi có đủ cho cứ mỗi ba em một con - các em có thể quan sát chúng gần hơn. Tôi muốn mỗi em nộp cho tôi một bản phác họa minh họa rõ mỗi bộ phận trên cơ thể chúng vào cuối buổi học này.”

Cả lớp tràn về phía cái bàn. Harry thận trọng vòng ra đằng sau để cuối cùng nó cũng đứng ngay bên cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

“Bác Hagrid đâu rồi cô?” nó hỏi bà, trong khi những đứa khác đang chọn Bowtruckles.

“Trò không cần quan tâm,” giáo sư Grubbly-Plank nói một cách thô bạo, giống như lần trước khi bác Hagrid không thể lên lớp. Với một nụ cười khẩy lan khắp khuôn mặt góc cạnh của mình, Draco Malfoy trườn qua phía Harry và tóm lấy con Bowtruckle lớn nhất.

“Có thể là,” Malfoy thì thầm thật nhỏ để chỉ một mình Harry có thể nghe thấy, “Cái lão lớn xác dần độn ngu xuẩn ấy đã tự làm cho mình bị thương nặng rồi.”

“Có thể mày sẽ bị như vậy đó nếu mày không cầm miệng đi,” Harry nói lớn.

“Có thể là lão ăn chung với những kẻ quá lớn so với lão, nếu như mày hiểu ý tao.”

--- từ phần này là bản dịch của lhxung ---

Malfoy bước đi, cười khẩy với qua vai nó với Harry, người đang hoàn toàn thất thần. Chẳng lẽ Malfoy đã biết được điều gì đó. Sau hết, cha nó là một Tử Thần Thực Tử; chẳng lẽ nó đã nghe được những thông tin nào đó về về số phận của Hagrid mà Hội huynh đệ chưa được biết đến? Nó vội vã quay lại bàn của Ron và Hermione, đang ngồi xồm ở một vùng cỏ phía xa và cố thuyết phục con Bowtruckle ở yên đủ lâu để chúng có thể vẽ nó. Harry rút tờ giấy da và bút lông ra, cúi xuống bên cạnh các bạn và thì thào lại những chuyện mà Malfoy vừa nói.

“Cụ Dumbledore chắc là biết chuyện gì xảy ra với bác Hagrid,” Hermione nói ngay, “Nếu chúng ta tỏ ra lo lắng là mắc bẫy thằng Malfoy, điều này sẽ cho nó biết là chúng ta chẳng biết được gì chính xác. Chúng ta phải lờ nó đi, Harry ạ. Này, giữ con Bowtruckle này một chút, để mình vẽ cái mặt của nó...”

“Vâng,” giọng của Malfoy lè nhè vang rõ lên từ một nhóm gần họ nhất, “Ba tao vừa nói chuyện với Bộ vài ngày trước, bọn mày biết rồi đó, và có vẻ như là Bộ thật sự đã quyết định đuổi thẳng bọn giáo viên kém chất lượng ở nơi này. Và thậm chí nếu như cái tay con nít to xác đó lại hiện ra, hẳn có thể sẽ phải thu xếp hành lý ngay.”

“OUCH!”

Harry nắm con Bowtruckle chặt quá khiến nó gần như phát cáu lên, và nó quật trả lại một cái quật mạnh trên tay cậu bé bằng những cái móng tay bén nhọn của nó và để lại đó hai vết cắt sâu hoắm. Harry buông nó ra, Crabbe và Goyle, đang cười hô hố với cái ý tưởng rằng Hagrid đã bị sa thải, càng cười lớn hơn khi con Bowtruckle bắt đầu mau chóng lao về phía khu Rừng, và cái sinh vật hình cây đó nhanh chóng biến mất hút vào giữa những cái rễ cây. Khi tiếng chuông từ đằng xa vang trên khắp vùng đất, Harry cuộn cái con Bowtruckle nhuộm máu của nó lại và đi đến lớp Thực vật học với cái cây dưa thần của nó được bọc trong khăn tay của Hermione, và tiếng cười chế nhạo của Malfoy vẫn còn vang trong tai nó.

“Nếu nó gọi bác Hagrid lại tên con nít to xác lần nữa...” Harry nói rít qua kẽ răng.

“Harry, đừng có mà gây sự với Malfoy, đừng quên rằng bây giờ nó đã là huynh trưởng, nó có thể gây khó dễ cho bạn...”

“Wow, mình đang tự hỏi có một cuộc sống khó khăn là như thế nào?” Harry nói mĩa mai. Ron cười, nhưng Hermione cau mày. Chúng cùng đi bên nhau băng qua luống rau. Bầu trời hình như vẫn chưa thể quyết định được là có nên mưa hay không.

“Mình chỉ mong sau bác Hagrid mau mau trở lại, thế thôi,” Harry nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, khi họ đi đến cái nhà kính. “Và đừng có nói rằng cái bà Grubbly-Plank ấy là một giáo viên giỏi hơn!” nó thêm vào với vẻ đe dọa.

“Mình có nói thế đâu,” Hermione bình thản nói.

“Bởi vì bà ấy không thể nào giỏi như bác Hagrid,” Harry chắc nịch nói, nó đang ý thức rõ là nó vừa trải qua một bài học Chăm sóc Sinh Vật Huyền Bí rất mẫu mực, và nó rất khó chịu về chuyện này.

Cánh cửa của ngôi nhà kính gần nhất mở ra và một số học sinh năm thứ tư ào ra, có cả Ginny.

“Chào,” cô bé tươi tắn nói khi băng qua. Vài giây sau, Luna Lovegood hiện ra, đi phía sau lớp, có một vệt đất trên mũi cô bé, và tóc của cô bé rối tinh vào nhau trên đầu. Khi cô bé thấy Harry, đôi mắt lộ của cô bé có vẻ như nhô lên đầu khích động và cô bé tiến thẳng đến chỗ cậu. Nhiều bạn học của cậu bé tò mò quay lại quan sát. Luna hít một hơi dài và nói, không cần phải chào hỏi gì hết, “Em tin là Kẻ Mà Không Được Gọi Tên Ra đã trở lại, em tin là anh đã chiến đấu với hắn và đã trốn thoát khỏi hắn.”

“Ờ- đúng.” Harry lúng túng nói. Luna đang đeo một cái gì đó giống như một cặp củ cải màu da cam để làm hoa tai, điều này hình như khiến cho Parvati và Lavender để ý, khi họ đều rúc rích cười và chỉ về phía tai cô bé.

“Các chị có thể cười,” Luna nói, giọng cô bé cao lên, có vẻ như cô bé tưởng rằng Parvati và Lavender cười vì những gì cô bé nói hơn là những gì cô đang đeo trên tai, “Như cũng đã từng chẳng có ai tin vào những chuyện như là Blibbering Humdinger hay Crumple-Horned Snorkack?”

“Ờ, thế những chuyện đó có thật không?” Hermione nóng nảy hỏi. “Chẳng hề có những chuyện như là Blibbering Humdinger hay Crumple-Horned Snorkack.”

Luna ném cho cô bé một cái nhìn khinh thường rồi vội vã bỏ đi, hai cái củ cải lúc lắc man dại. Lúc này thì không chỉ Parvati và Lavender là những người duy nhất bật cười.

“Bạn có thể nào không xúc phạm đến những người ít ỏi đã tin tưởng mình không?” Harry hỏi Hermione khi họ đi vào lớp.

“Ôi, vì chúa, Harry ạ, bạn nên hiểu hơn về cô bé ấy,” Hermione nói, “Ginny đã nói với mình về cô bé ấy; có vẻ như là nó chỉ tin về những chuyện khi mà chúng chưa được chứng minh mà thôi. Thế đấy, mình không chờ đợi những gì khác hơn từ những người có cha điều hành tờ Kẻ Ngụy Biện.”

Harry nghĩ đến những con ngựa hung hãn có cánh mà nó đã từng thấy trong cái đêm nó đến đây và nghĩ đến việc Luna nói rằng cô bé cũng nhìn thấy được chúng. Tinh thần nó hơi suy sụp. Chẳng lẽ cô bé nói dối ư? Nhưng trước khi nó có thể suy nghĩ thêm về chuyện này thì Ernie Mcmillan đã bước đến chỗ nó.

“Mình muốn bạn biết điều này, Potter,” nó nói bằng một giọng lớn, sang sảng “không chỉ có những người lập dị mới ủng hộ bạn. Cá nhân tôi tin tưởng bạn một trăm phần trăm. Gia đình tôi luôn tuyệt đối ủng hộ cụ Dumbledore, và tôi cũng vậy.”

“Ờ – cảm ơn bạn nhiều, Ernie,” Harry nói, lùi lại, nhưng hài lòng. Ernie có vẻ khá phô trương trong trường hợp này, nhưng Harry đang ở một tâm trạng mà nó vô cùng trân trọng những niềm tin được đưa đến từ ai đó không đeo củ cải ở hai bên tai. Những lời của Ernie đã hoàn toàn quét nụ cười ra khỏi mặt Lavender Brown và nó quay lại nói chuyện với Ron và Hermione. Harry thấy biểu hiện của Seamus, nhìn vừa có vẻ bối rối vừa có ngờ vực.

Chẳng có ai ngạc nhiên khi giáo sư Sprout bắt đầu bài học bằng cách giảng cho chúng nghe về tầm quan trọng của những Chứng chỉ Phù thủy thường đẳng. Harry ước sao tất cả các giáo viên ngừng làm việc này; nó bắt đầu cảm thấy một cảm giác lo lắng cuộn lấy tâm tưởng mỗi khi nó nhớ đến khối lượng bài tập lớn mà nó phải làm, với cảm giác này càng

tăng nặng hơn khi giáo sư Sprout cho họ một bài luận khác khi hết giờ. Một mẻ và tấm lợp bởi phân rồng, thứ phân bón ưa thích của giáo sư Sprout, toán học sinh nhà Gryffindor trở về lâu đài khoảng một giờ rưỡi sau, chẳng ai nói chuyện gì nhiều; ngày hôm nay đã khá vất vả rồi.

Do Harry đã đói ngấu, và vì nó phải chịu buổi cấm túc đầu tiên với giáo sư Umbridge vào lúc năm giờ, nó hướng thẳng về phía bữa tối mà không bỏ cái túi của nó lại tháp Gryffindor để nó có thể ăn ngón vài thứ gì đó trước khi đối mặt với bất kỳ thứ gì mà bà ta dành sẵn cho nó. Nó nó thể đến thẳng lối đi đến Hội Trường Lớn, tuy nhiên, một giọng nói lớn và giận dữ vang lên “Ôi, Potter!”

“Bây giờ là cái gì đây?” nó lầm bầm tức giận, quay lại đối mặt với Angelina Johnson, người đang nhìn như thể đang dùng đòn đùng đùng nổi giận.

“Chị sẽ nói với em cái gì bây giờ,” cô bé nói, bước thẳng đến chỗ cậu bé và chỉ mạnh ngón tay vào ngực cậu. “Làm sao mà em có thể đến được khi em bị cấm túc lúc năm giờ thứ Sáu?”

“Cái gì?” Harry nói, “Vì sao... ôi trời. Buổi tập kiểm tra cho Thủ Môn!”

“Bây giờ thì nó nhớ rồi!” Angelina nói. “Chị đã chẳng nói với em rằng chị muốn có một cuộc luyện tập kiểm tra với toàn bộ đội hình đó sao, và sẽ phải tìm một ai đó thích hợp với toàn bộ mọi người. Chẳng lẽ chị đã nói với em là chị đã phải đăng ký trước một buổi đặc biệt ở sân cho đội Quidditch? Và bây giờ thì em quyết định là sẽ không đến đấy!”

“Em không hề quyết định là không đến đấy!” Harry nói, đau nhói vì những lời không công bằng này, “Em bị cấm túc bởi lời bà Umbridge nói, chỉ vì em nói với bà ta sự thật về Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy.”

“Ờ, em có thể đến gặp thẳng bà ấy và nói với bà ấy để cho em được miễn vào ngày thứ Sáu được không,” Angelina tức giận nói, “và chị không cần biết em sẽ làm thế nào. Nói với bà ấy rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chỉ là một sự bịa đặt từ trí tưởng tượng của em nếu em thích, nhưng hãy đảm bảo là em sẽ đến đấy.”

Cô bé quay gót và biến đi.

“Các bạn biết gì không?” Harry nói với Ron và Hermione khi họ đi vào Hội Trường Lớn. “Mình nghĩ là tốt hơn chúng ta nên kiểm tra lại ở đội Puddlemere United xem anh Oliver Wood đã bị giết trong khi một phiên tập nào đó hay không, bởi vì chị Angelina xem ra đang được truyền vào linh hồn của anh ta.”

“Thế cậu định nói những chuyện kỳ quặc nào với Umbridge để bà ta miễn cho cậu khỏi cấm túc vào ngày thứ Sáu?” và Ron nổi tiếp, khi họ ngồi xuống bàn của nhà Gryffindor.

“Còn ít hơn là không nói gì nữa,” Harry rầu rĩ nói, lấy một miếng thịt cừu vào đĩa của nó và bắt đầu ăn. “Mặc dù tốt hơn là tớ nên thử, phải không?” Tớ sẽ đề nghị thêm hai buổi cấm túc nữa, tớ không biết...” Nó nuốt ực một miếng khoai tây và nói thêm, “Tớ hy vọng rằng bà ta sẽ không giữ tớ lại quá lâu trong buổi tối. Cậu cũng biết là bọn mình còn ba bài luận, thực hành những câu Thần Chú Biến Mất của cô McGonagall, làm việc với bài phản bùa của thầy Flitwick, vẽ cho xong con Bowtruckle và bắt đầu làm cái nhật ký giấc mơ ngu ngốc của cô Trelawney không?”

Ron rên lên với cùng lý do và liếc nhìn trần nhà.

“Có vẻ như trời sẽ mưa.”

“Thế nó liên quan gì đến bài tập của bọn mình?” Hermione nói, lông mày nhíu lại.

“Không có gì,” Ron nói ngay, tai đỏ lên.

Đến năm giờ kém năm thì Harry chào tạm biệt hai bạn và bắt đầu đi lên văn phòng của giáo sư Umbridge ở tầng ba. Khi nó gõ cửa bà ta nói, “Mời vào,” với một giọng ngọt ngào. Nó cẩn thận bước vào, nhìn quanh.

Nó đã biết căn phòng này khi ba người tiền nhiệm trước đây dùng nó.

Trong những ngày Gilderoy Lockhart sống ở đây thì nơi đây được dán đầy những bức chân dung rực rỡ của ông. Khi Lupin dùng căn phòng này, có vẻ như đây là nơi hấp dẫn để gặp một sinh vật Hắc Ám ẩn náu nếu như có ai đó muốn kiếm thử. Khi mà kẻ mạo danh Moody ở đây, nó được gắn đầy những dụng cụ và cổ vật khác nhau để phát hiện ra những sự phạm pháp và che đậy.

Tuy nhiên, lúc này, nó có vẻ như hoàn toàn khác hẳn. Các bề mặt đều được bao bọc bởi khăn phủ và vải ren. Có rất nhiều lọ đầy hoa khô ở đây, mỗi cái đều có một cái khăn lót riêng, trên một bức tường là một bộ sưu tập đĩa trang trí, mỗi cái được trang hoàng bởi một con mèo con thắt những cái nơ khác nhau quanh cổ. Chúng có vẻ hơi ngớ ngẩn khi Harry nhìn chúng, đầy sững sốt, cho đến khi giáo sư Umbridge lên tiếng trở lại.

“Xin chào, ngài Potter.”

Harry bắt đầu nhìn quanh. Nó không nhận ra bà ngay bởi vì bà đang mặc một cái áo đầm nhiều hoa đến nỗi nó lẫn lộn luôn vào tấm trải bàn phủ lên cái bàn phía sau bà.

“Xin chào, giáo sư Umbridge.” Harry nói một cách cứng rắn.

“Được, ngồi đi,” bà nói, chỉ về một cái bàn nhỏ phủ đầy ren kế bên mà bà đã để sẵn một cái ghế lưng thẳng. Một mẫu giấy da đen nằm trên bàn, có vẻ như đợi sẵn nó.

“Ồ,” Harry nói, không nhúc nhích. “Thưa giáo sư Umbridge. Ở – trước khi chúng ta bắt đầu, em – em muốn hỏi cô về một... sự chiếu cố.”

Đôi lông mày căng phồng của bà ta nhíu lại.

“Ồ, vâng?”

“Vâng, em... em ở trong đội Quidditch Gryffindor. Và em phải có mặt tại buổi tập để biết Thủ môn mới vào năm giờ ngày thứ Sáu và em đã – đã tự hỏi không biết em có thể được miễn buổi cấm túc đêm đó và thực hiện – thực hiện vào một đêm khác để... bù lại...”

Nó không cần đợi lâu trước khi kết thúc câu nói của nó để biết rằng kết quả không hay tí nào.

“Ồ, không,” Umbridge nói, mỉm cười thật rộng và bà nhìn như thể bà vừa nuốt một con ruồi đặc biệt nhiều nước. “Ồ, không, không, không. Đó là hình phạt của ngài về việc lan

truyền những câu chuyện đầy tai họa, ghê tởm nhằm thu hút sự chú ý, thừa ngài Potter, và hình phạt không thể điều chỉnh để làm cho phù hợp với hoàn cảnh của người phạm lỗi. Không, ngài sẽ phải đến đây vào lúc năm giờ ngày mai, ngày kế tiếp và cả ngày thứ Sáu, và ngài sẽ phải thực hiện việc cấm túc của mình theo đúng kế hoạch. Tôi nghĩ rằng đó sẽ là một điều tốt khi ngài phải lơ vãi chuyện mà ngài thật sự cần làm. Điều đó hẳn sẽ củng cố bài học mà tôi định dạy ngài.”

Harry cảm thấy máu bốc lên đầu và nghe thấy những tiếng lùng bùng trong lỗ tai. Nó đã nói những “câu chuyện đầy tai họa, ghê tởm nhằm thu hút sự chú ý” ư?

Bà ta hơi nghiêng đầu sang một bên để quan sát nó, vẫn mỉm cười thật rộng, như thể bà biết chính xác nó đang nghĩ gì và đợi để thấy nó lại la hét trở lại. Với một nỗ lực khủng khiếp, Harry nhìn lại bà, thả cái cặp sách sang một bên ghế và ngồi xuống.

“Thế đấy,” Giáo sư Umbridge dịu dàng nói, “Chúng ta sẽ cảm thấy tốt hơn nếu điều khiển được cảm xúc của mình, đúng không? Bây giờ thì ngài sẽ viết một số dòng cho tôi, ngài Potter. Không, không phải với cây bút của ngài,” bà ta thêm vào, khi Harry cúi xuống cái cặp của nó. “Ngài sẽ dùng một cây viết đặc biệt của tôi. Đây.”

Bà đưa cho nó một cây viết lông ngỗng dài, mảnh với ngòi đặt biệt nhọn.

“Tôi muốn ngài viết, tôi không được nói dối,” bà nhẹ nhàng nói với nó.

“Bao nhiêu lần ạ?” Harry nói, với một vẻ lễ phép được giả tạo một cách đáng khen ngợi.

“Ồ, cho đến khi nào thông điệp này được thấm nhuần hoàn toàn,” Umbridge nói ngọt ngào, “và ngài sẽ đi.”

Bà di chuyển qua bàn, ngồi xuống và cúi xuống nhìn về phía chồng giấy da nhìn giống như những bài luận để chấm điểm. Harry nhắc cái bút lông đen nhọn lên, và nhận ra rằng thiếu cái gì đó.

“Cô không cho em chút mực nào,” nó nói.

“Ồ, ngài sẽ không cần mực,” giáo sư Umbridge nói với vẻ ám chỉ nhẹ nhàng cùng với một tiếng cười trong giọng nói.

Harry đặt ngòi viết lên tờ giấy và viết: Tôi không được nói dối.

Nó há hốc miệng vì đau. Những từ vừa viết trên tờ giấy da đã hiện ra trong một thứ mực đỏ sáng rực. Cùng lúc đó, những từ ấy xuất hiện trên cổ tay phải của Harry, ăn qua da của nó như những con dao mổ – và sau khi bị chúng cắt vào với những vết cắt sáng loáng, da của nó liền trở lại, để lại chỗ mà những vết cắt vừa xuất hiện một vết đỏ hơn trước nhưng rất trơn mịn.

Harry nhìn về phía Umbridge. Bà đang nhìn nó, cái miệng cóc rộng của bà toét ra thành một nụ cười.

“Vâng?”

“Không có gì ạ,” Harry lặng lẽ nói.

Nó nhìn ngược vào tờ giấy da, đặt cây viết lên một lần nữa, viết Tôi không được nói dối, và cảm thấy cơn đau thiêu đốt lên mu bàn tay nó lần thứ nhì; một lần nữa, chúng lại liền lại vài giây sau đó.

Và nó cứ thế tiếp tục. Lặp đi lặp lại. Harry viết chữ lên tờ giấy da bằng cái mà nó đã nhanh chóng nhận ra rằng không phải là mực mà chính máu của nó. Và, hết lần này đến lần khác, những chữ cái cắt lên mu bàn tay nó, liền lại, rồi lại xuất hiện ở lần tiếp theo khi nó đặt cây bút lên tờ giấy da.

Bóng đêm đã phủ xuống bên ngoài cửa sổ của giáo sư Umbridge. Harry không hỏi xem nó đã được cho phép ngừng lại chưa. Thậm chí nó còn không buồn kiểm tra đồng hồ. Nó biết là bà đang quan sát xem nó đã có dấu hiệu yếu đi chưa và nó sẽ không tỏ ra bất kỳ dấu hiệu nào, dù thậm chí nó phải ngồi đây suốt đêm, cửa rách toang bàn tay nó với cái cây bút này...

“Đến đây thôi,” bà nói, sau khi đã mọi việc đã trôi qua hàng giờ.

Nó đứng dậy, tay nó đau nhói. Khi nó nhìn xuống thì những vết cắt đã liền lại, nhưng da nó vẫn còn những đường đỏ.

“Tay,” bà nói.

Nó chìa ra. Bà cầm nó lên bằng chính tay bà. Harry rùng mình khi bà chạm vào nó với những ngón tay nắn nắn đầy lông mà bà đã đeo lên một mớ nhẫn cổ rất xấu xí.

“Chắc chắn, có vẻ như tôi đã không tạo được nhiều ấn tượng lắm nhỉ?” Bà nói, mỉm cười, “Ờ, chúng ta sẽ thử lần nữa vào tối mai phải không? Ngài đi được rồi đó.”

Harry lờ khỏi văn phòng mà không nói một lời. Ngôi trường khá vắng lặng; rõ ràng là đã quá nửa đêm rồi. Nó chậm chạp đi lên hành lang, rồi, rồi nó rẽ vào góc và khi chắc chắn là lúc này bà giáo sư không thể nghe thấy được nó, nó vội vã chạy vụt đi.

Nó không có thời gian để thực hành những Câu Thần Chú Biến Mất, chẳng viết được một giấc mơ nào trong cuốn nhật ký giấc mơ của nó và không kịp vẽ cho xong con Bowtruckle và cũng không biết vượt bài luận nào hết. Nó bỏ luôn bữa ăn sáng vào hôm sau để nguệch ngoạc vài giấc mơ tự chế cho môn Bói toán, môn học đầu tiên của nó, và ngạc nhiên khi thấy Ron tóc tai bù đang làm giống như nó.

“Sao cậu không chịu làm tối qua chứ?” Harry hỏi, khi Ron đang nhìn loạn xạ khắp căn phòng chung để tìm ý tưởng. Ron, người đã ngủ say khi Harry trở về ký túc xá, lẩm bẩm điều gì đó về việc bận nó bận làm những chuyện khác, cúi xuống tấm giấy da của nó và nguệch ngoạc lên đó vài chữ.

“Đó sẽ là những việc phải làm,” nó nói, đóng sập cuốn nhật ký lại. “Tớ nói là là tớ đã mơ thấy tớ đang mua một cặp giày mới, và hẳn là bà ta sẽ không suy ra được những điều tệ hại nào từ đó, phải không?”

Chúng vội vã cùng đi về phía Tháp Bắc.

“Thế còn vụ cấm túc với bà Umbridge thì thế nào? Bà đã bắt cậu làm gì?”

Harry ngần ngừ trong một phần nhỏ của giây, rồi nói, “Chép phạt.”

“Đâu đến nỗi quá tệ, nhỉ?” Ron nói.

“Không,” Harry nói.

“Ngày – thôi quên đi – bà ta có cho cậu nghỉ bữa thứ Sáu không?”

“Không” Harry nói.

Ron rên lên một cách thông cảm.

Hôm nay không đến nỗi là một ngày tệ hại khác của Harry; nó không phải đũa kém nhất trong lớp Biển, không phải thực hành lại Những Câu Thần Chú Biển Mất. Nó đã phải hy sinh giờ nghỉ trưa để vẽ cho xong bức tranh con Bowtruckle và trong khi đó thì giáo sư McGonagall, Grubbly-Plank và Sinistra giao cho chúng thêm một mớ bài tập về nhà khác, những thứ mà nó không hề trông mong là sẽ hoàn thành trong tối nay vì nó còn buổi cấm túc thứ hai với giáo sư Umbridge. Hơn thế nữa, Angelina Johnson lại tìm đến nó ở buổi chiều, và khi biết được rằng nó không thể có mặt ở bữa tập Thủ môn vào thứ Sáu, cô bé nói với nó rằng cô ta hoàn toàn không có hài lòng về thái độ quan điểm của nó và cô bé chỉ muốn các cầu thủ muốn ở lại tập với đội trước khi bước vào các trận đấu.

“Nhưng em bị cấm túc!” Harry la lên với cô bé khi cô ta oai phong bỏ đi. “Bộ chị nghĩ là em thích bị nhốt trong cái phòng với con cóc già đó thay vì chơi Quidditch à?”

“Ít ra thì cũng chỉ là chép phạt thôi,” Hermione nói một cách nhẹ nhõm, khi Harry ngồi xuống băng ghế, nhìn xuống món thịt và bánh bầu dục của nó, những thứ mà nó chẳng có thích thú nữa. “Thật sự thì nó không giống như một hình phạt kinh khiếp...”

Harry mở miệng ra, đóng trở lại rồi gật đầu. Nó không thật sự biết chắc vì sao mà nó không nói với Ron và Hermione chính xác những gì xảy ra trong căn phòng của Umbridge: nó chỉ biết rằng nó không muốn thấy những cái nhìn kinh hãi của bọn họ; điều đó chỉ càng làm cho mọi chuyện tệ thêm và vì vậy càng khó mà đương đầu. Nó cảm thấy lờ mờ rằng đây chỉ là chuyện giữa nó và giáo sư Umbridge, một cuộc chiến ý chí cá nhân, và nó không muốn cho bà ta sự hài lòng khi nghe nó phàn nàn về chuyện này.

“Mình không thể tin là bọn mình có nhiều bài tập đến thế,” Ron đau khổ nói.

“Ờ, mà sao bạn không làm nó vào tối hôm qua chứ?” Hermione hỏi nó. “Thế bạn đã ở đâu nào?”

“Mình... ờ, mình thích đi bộ,” Ron nói với vẻ xảo nguyệt.

Harry cảm giác theo bản năng rằng nó không phải là người duy nhất che giấu mọi chuyện vào lúc này.

Buổi cấm túc thứ hai cũng tồi tệ như bữa đầu. Bây giờ thì da mu bàn tay của Harry trở nên mau đau đớn hơn, chúng nhanh chóng trở nên đỏ ửng và tấy lên. Harry nghĩ rằng nó không thể tự lành lại sau một lúc lâu được. Những vết cắt đã nhanh chóng để lại những cạnh sâu trên tay nó, và có vẻ là bà Umbridge hài lòng. Nó không biểu lộ ra một hơi thở đau đớn nào, tuy nhiên, kể từ lúc vào phòng cho đến lúc được ra về, một lần nữa lại quá nửa đêm, nó không nói gì ngoài những từ, “xin chào,” và “tạm biệt”.

Tuy nhiên tình trạng những bài tập về nhà của nó không đến nỗi quá tuyệt vọng, và khi nó trở về căn phòng chung của nhà Gryffindor thì nó không đi ngủ ngay, dù đã mệt lử, nó mở những cuốn sách nó ra và bắt đầu bài luận của Snape. Khi nó làm xong thì đã hai giờ rưỡi. Nó biết là nó vừa viết ra một bài luận khá tệ, nhưng không thể làm gì hơn; nếu không có gì để nộp thì nó sẽ lại lãnh tiếp buổi cấm túc của Snape. Nó lại lờ các câu hỏi mà giáo sư McGonagall đã nêu ra mà trả lời, rồi quệt vội mấy đường biểu diễn con Bowtruckle cho giáo sư Grubbly-Plank, rồi lảo đảo lên giường, nằm vật trên cái chăn, vẫn còn mặc nguyên quần áo và ngủ ngay tắp lự.

Ngày thức ba trôi qua trong một trạng thái mệt mỏi lơ mơ. Ron cũng có vẻ khá ngái ngủ, mặc dù Harry không thể hiểu được vì sao nó lại thế. Buổi phạt cấm túc thứ ba của Harry cũng trôi qua y như hai bữa trước, ngoại trừ một việc là sau hai giờ thì những từ “Tôi không được nói dối,” không có biến khỏi mu bàn tay của Harry nữa, mà để lại đó những vết trầy, những giọt máu rỉ ra. Tiếng ngòi viết ngừng lại khiến giáo sư Umbridge nhìn lên

“Ah,” bà nhẹ nhàng nói, di chuyển quanh cái bàn để tự mình kiểm tra tay nó. “Tốt. Nó sẽ là một lời nhắc nhở với ngài. Tối nay ngài có thể về được rồi.”

“Em có phải trở lại vào ngày mai không ạ?” Harry nhặt cặp xách lên, hỏi, tay trái của nó bây giờ còn thuận hơn cả tay phải.

“Ồ, tới chứ,” giáo sư Umbridge nói, mỉm cười rộng hoác như mọi khi, “Vâng, tôi nghĩ là chúng ta sẽ phải khắc thông điệp này sâu hơn một chút khi làm việc vào những tối khác.”

Trước đó Harry ko bao giờ nghĩ đến khả năng là trên đời này có thể có một giáo viên khác khiến nó căm ghét hơn cả Snape, nhưng khi nó đi bộ dọc về tháp của nhà Gryffindor nó phải thừa nhận là nó đã có một đối thủ đáng gờm. Bà ta thật ma quái, nó nghĩ, khi mà nó leo lên cầu thang tầng bảy, bà ta là một con quái vật già điên loạn hung hăng –

“Ron à?”

Nó đã lên đến đỉnh cầu thang, rẽ phải và gần như đâm vào Ron, đang lớn vồn đặng sau bức tượng Lachlan nhà Lanky, cầm theo cây chổi của nó. Nó nhảy dựng lên vì ngạc nhiên khi thấy Harry và cố giấu cái cây chổi Cleansweep Mười Một mới ra sau lưng.

“Cậu làm cái quái gì vậy?”

“Ờ, không có gì. Thế cậu làm gì ở đây?”

Harry cau mày với bạn.

“Thôi nào, cậu có thể nói với tớ mà! Cậu che giấu làm gì?”

“Tớ – tớ giấu anh Fred và George, bây giờ thì cậu biết rồi đấy” Ron nói. Họ chỉ mới vừa đi qua với một đám học sinh năm nhất, tớ cá là họ lại đang thử nghiệm mấy món thuốc của họ. Tớ muốn nói là bây giờ họ không thể làm điều này trong phòng sinh hoạt chung khi mà có Hermione ở đấy.”

Nó vội vã bước đi, chân quáng chân quàng.

“Nhưng mà cậu lấy cây chổi của cậu theo làm cái gì, cậu đâu có bay đâu?” Harry hỏi.

“Tớ – ờ – ờ – được rồi, tớ nói với cậu, nhưng mà cấm cười đấy nhá?” Ron nói, giữ miếng, mặt đỏ dần lên. “Tớ – tớ nghĩ là tớ sẽ cố làm Thủ môn của nhà Gryffindor khi mà bây giờ tớ đã có một cây chổi xịn. Đấy. Lại cười.”

“Tớ có cười đâu nào,” Harry nói. Ron chớp mắt, “Đấy là một ý kiến tuyệt vời! Nếu mà cậu cũng có trong đội thì tuyệt lắm! Tớ chưa thấy cậu chơi vai Thủ môn bao giờ cả, cậu chơi khá không?”

“Không tệ đâu,” Ron nói, nó đang chăm chú quan sát phản ứng của Harry. “Anh Charlie, Fred và George luôn cho tớ giữ gôn cho họ khi họ tập trong ngày nghỉ.”

“Thế tối nay cậu đã tập rồi à?”

“Tối nào cũng tập kể từ Thứ ba... mặc dù chỉ có mình tớ. Tớ đang cố đọc thần chú cho mấy quả Quaffle bay với tớ, những điều đó không dễ chút nào và tớ không biết sử dụng nó nhiều.” Ron có vẻ bối rối và lo lắng. “Anh Fred và George sẽ ngó cả ra khi tớ xuất hiện tại buổi tập kiểm tra cho mà xem. Mấy ảnh vẫn chưa thôi trêu tớ kể từ khi tớ được làm huấn luyện trưởng.”

“Ước gì tớ được ở đấy,” Harry giận dữ nói, khi họ bắt đầu đi về phòng sinh hoạt chung.

“Ừ, đúng vậy – Harry, cái gì trên mu bàn tay cậu vậy?”

Harry vừa gãi mũi bằng cái tay phải rảnh rỗi, cổ giấu nó đi cuống quýt như khi nãy Ron đã làm với cây Cleansweep của nó.

“Chỉ là một vết trầy – không có gì đâu – nó –“

Nhưng Ron đã chộp lấy cổ tay Harry và kéo mu bàn tay của bạn lên ngang tầm mắt. Nó ngừng một lúc để nhìn chăm chăm vào những dòng chữ được khắc lên da của bạn, rồi với vẻ kinh tởm, nó thả tay Harry ra.

“Tớ nghĩ là cậu đã nói rằng bà ta chỉ bắt cậu chép phạt thôi mà?”

Harry ngần ngừ, nhưng dù sao thì Ron cũng đã thành thực với nó, vì vậy nó kể cho Ron nghe sự thật về những giờ mà nó đã phải trải qua trong văn phòng của bà Umbridge.

“Mụ phù thủy già này!” Ron kinh tởm thì thào khi họ dừng trước Bà Béo, người đang mơ ngủ hướng đầu về phía khung ảnh. “Bà ta bệnh hoạn quá! Đến gặp cô McGonagall và nói lại đi!”

“Không,” Harry nói ngay. “Tớ sẽ không cho bà ta sự thoải mái khi biết rằng bà ta đã khuất phục được tớ.”

“Khuất phục cậu ấy à? Cậu không thể để bà ta tiếp tục làm cái trò đó đó được!”

“Tớ không biết là cô McGonagall có đủ quyền để nói chuyện với bà không,” Harry nói.

“Cụ Dumbledore, vậy thì, nói với cụ Dumbledore!”

“Không,” Harry nói dứt khoát.

“Sao không chứ?”

“Cụ ấy đã đủ việc để lo rồi,” Harry nói, nhưng đó không phải là lý do thật. Nó sẽ không đến nhờ cụ Dumbledore giúp nó khi mà cụ Dumbledore đã không hề nói chuyện với nó một lần nào kể từ tháng Sáu.

“Trời, tớ nghĩ là cậu nên-“ Ron bắt đầu, nhưng nó bị ngắt lời Bà Béo, đang ngái ngủ nhìn bọn chúng và bây giờ cái tiết la lên, “Bọn bây có định nói cho ta nghe mật mã không, hay là ta phải thức ở đây suốt đêm chờ cho bọn bây nói chuyện xong?”

Buổi bình minh của ngày thứ Sáu u ám và ẩm ướt như suốt tuần. Mặc dù Harry vẫn tự động liếc nhìn về phía bàn giáo viên khi nó đi vào Hội Trường Lớn, vẫn không chút xúy hy vọng thật sự nào để thấy được bác Hagrid, và tâm tưởng nó lập tức quay lại đến những vấn đề thúc ép hơn, như là hàng núi bài tập phải làm và viễn cảnh về một cuộc cấm túc nữa với giáo sư Umbridge.

Có hai điều nâng đỡ trong Harry lên trong ngày này. Một là ý nghĩ đã gần đến kỳ nghỉ cuối tuần; điều kia là, cùng với những ý nghĩ kinh khiếp về buổi cấm túc cuối cùng của nó với bà Umbridge buộc phải có, nó có thể nhìn từ xa sân Quidditch từ cửa sổ của nó, và có thể là nếu may mắn thì nó có thể thấy buổi kiểm tra của Ron sẽ diễn ra như thế nào. Đó là những tia hy vọng mỏng manh, đúng là như vậy, nhưng Harry lúc này vô cùng biết ơn bất kỳ điều gì khiến cho hiện tại đen tối của nó tươi sáng hơn, nó chưa bao giờ có tuần lễ bắt đầu học kỳ tồi tệ thế tại Hogwarts.

Đến năm giờ chiều thì nó gõ cửa phòng giáo sư Umbridge, nó thành thật hy vọng rằng đó sẽ là lần cuối cùng, và được mời vào. Mẫu giấy da đen đã để sẵn cho nó trên tấm bàn phủ ren, cây bút lông đen nhọn bên cạnh.

“Ngài đã biết phải làm gì rồi đấy, ngài Potter,” Umbridge nói, mỉm cười ngọt ngào với nó.

Harry nhặt cây bút lông lên và liếc qua cửa sổ. Nếu như nó dịch được cái ghế một inch hoặc khoảng thể qua bên phải... với cái có là để nhích gần lại bàn, nó cố làm như vậy. Nó bây giờ đã thấy được quang cảnh từ xa của đội Quidditch nhà Gryffindor đang bay lượn lên xuống trên sân, trong khi nửa tá bóng đen khác đang đứng trên ba cây cột gôn cao ngất, hình như đang sẵn sàng để đến lượt mình giữ gôn. Thật khó để biết ai là Ron từ cự ly này.

Tôi không được nói dối, Harry viết. Vết cắt trên mu bàn tay của nó tách ra và bắt đầu ăn vào da thịt.

Tôi không được nói dối. Và vết cắt ăn sâu hơn, nhức nhối và đau xé.

Tôi không được nói dối. Máu chảy xuống cổ tay nó.

Nó tận dụng cơ hội để liếc nhìn về cửa sổ. Dù cho ai đang đang giữ gôn đi nữa, thì rõ là người đó hiện đang chơi rất tệ. Katie Bell đã ghi hai bàn trong vài giây mà Harry bạo gan liếc nhìn. Hy vọng rằng tay thủ môn đó không phải là Ron, nó lại hạ mắt xuống tấm giấy da đang sáng lên những hàng máu.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Nó lại liếc nhìn lên bất kỳ lúc nào mà nó có thể mạo hiểm làm vậy; khi nó có thể nghe tiếng sột soạt từ ngòi viết của bà Umbridge hoặc là tiếng mở ngăn kéo. Người thứ ba vào thử đã chơi rất tốt, người thứ tư chơi tệ hại, người thứ năm đuổi theo quả Bludger đặc biệt giỏi như thủ kém quá. Trời đã tối hơn, và Harry nghi ngờ không biết nó có thể thấy được người thứ sáu và thứ bảy hay không.

Tôi không được nói dối.

Tôi không được nói dối.

Tờ giấy da bây giờ đã lấm đốm những giọt máu từ mu bàn tay của nó, đang tấy lên vì vết thương. Khi nó lại nhìn lên, trời đã tối, và sân Quidditch không thể nhìn rõ được nữa.

“Xem xem chúng ta đã có được thông điệp ấy chưa nhỉ?” Bà Umbridge nhẹ nhàng nói sau nửa giờ sau.

Bà hướng về phía nó, đưa những ngón tay ngắn cũn của bà về phía tay nó. Rồi bà giữ tay nó để kiểm tra rằng những từ ấy bây giờ đã ăn sâu vào da nó, vết thương lại đau nhói lên, không phải là về thương ở mu bàn tay, mà là vết thương trên trán nó. Cùng lúc đó, nó cảm thấy một cảm giác kỳ lạ quanh cơ hoành của nó.

Nó giật mạnh tay nó ra khỏi sự nắm chặt của bà và bật đứng dậy, nhìn bà chăm chăm. Bà nhìn ngược lại nói, một nụ cười toét ra trên cái miệng rộng nhão nhoẹt của bà.

“Đau lắm, phải không?” bà nhẹ nhàng nói.

Nó không trả lời. Tim nó đập thình thịch rất mạnh và nhanh. Bà đang nói về tay nó hay bà biết nó cảm thấy gì trên trán?

“Ờ, tôi nghĩ là tôi đã chấm điểm xong, ngài Potter. Ngài có thể đi được rồi.”

Nó nhặt cặp xách lên và rời khỏi phòng với khả năng nhanh nhất của nó.

“Bình tĩnh nào,” nó tự nói, khi nó chạy vù vù về phía cầu thang. “Bình tĩnh, chưa chắc điều đó có nghĩa là cái mà mày nghĩ đâu...”

“Mimulus mimbletonia” nó hỗn hển với Bà Béo, người lại một lần nữa hướng mình tới trước.

Một tiếng gầm chào mừng nó. Ron đang lao về phía nó, vẻ mặt hớn hở và Bia Bơ văng ra từ cái cốc mà nó đang cầm.

“Harry, tớ đã làm được rồi, tớ đã vào được rồi, tớ là Thủ môn!”

“Cái gì – ồ, tuyệt vời!” Harry nói, cố để mỉm cười thật tự nhiên, trong khi tim nó vẫn tiếp tục thình thịch, tay nó vẫn còn run và rỉ máu.

“Uống một cốc Bia Bơ nào.” Ron tóm lấy cái chai. “Tớ chẳng thể nào tin nổi – Hermione đâu rồi nhỉ?”

“Nó kìa,” Fred nói, nó cũng đang nốc Bia Bơ ừng ực và chỉ về cái ghế bên lò sưởi. Hermione đang ngủ gật, tay cô bé vẫn cầm hờ cái cốc.

“Ờ, bạn ấy nói là bạn ấy rất vui khi tớ nói với bạn ấy,” Ron nói, nhìn có vẻ bối rối.

“Để nó ngủ đi,” George vội vã nói. Chỉ trong giây lát sau Harry nhận thấy một đám học sinh năm nhất đang tập trung quanh họ với những dấu hiệu không thể nhầm lẫn được là chúng vừa chảy máu cam.

“Đến đây nào, Ron, và xem chiếc áo cũ của anh Oliver có vừa với em không,” Katie Bell nói, “chúng ta có thể tháo tên anh ấy ra và gắn tên em thay vào...”

Khi Ron bước đi, Angelina bước đến chỗ Harry.

“Chị xin lỗi là đã hơi nặng lời với em, Potter,” cô bé đột ngột nói. “Chuyện quản lý nhưc đầu lắm, em biết đấy, chị bắt đầu nghĩ là chị đã quá xét nét với anh Wood trước đây,” Cô bé nhìn Ron qua hình ảnh mờ mờ của cái cốc của cô với một cái cau mày nhẹ.

“Thế đấy, chị biết nó là bạn thân nhất của em, nhưng nó không phải là tuyệt lắm,” cô bé nói thẳng. “Mặc dù chị nghĩ là nếu luyện tập thì nó sẽ ổn thôi. Nó ở trong một gia đình chơi Quidditch rất giỏi. Thật ra mà nói, chị mong chờ là nó sẽ bộc lộ nhiều tài năng hơn so với những gì nó làm hôm nay. Tối nay Vicky Frobisher và Geoffrey Hooper đều bay khá hơn, nhưng Hooper thật sự là một tay hay rên rỉ, nó cứ hay than van về chuyện này chuyện nọ, còn Vicky thì bận nhiều công chuyện xã hội quá. Cô bé tự thú nhận là nếu lịch tập vướng với lịch sinh hoạt của Câu lạc bộ Bùa của nó thì nó sẽ ưu tiên cho Bùa. Dù sao thì chúng ta cũng sẽ có một buổi tập vào hai giờ chiều mai, vậy hãy bảo đảm là sẽ đến đúng giờ. Hãy giúp chị một tay và giúp Ron càng nhiều càng tốt, được chứ?”

Nó gật đầu và Angelina đi bộ về phía Alicia Spinnet. Harry đi đến ngồi cạnh Hermione, cô bé vừa giật mình tỉnh dậy khi nó đặt cặp xuống.

“Ờ, Harry, bạn đấy à... Ron tuyệt đấy nhỉ?” cô bé lơ đãng nói, “Mình chỉ là quá-quá-quá mệt.” cô bé ngáp. “Mình đã phải thức đến một giờ để làm thêm mấy cái mũ. Chúng cứ biến mất tiêu, diên lên được!”

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ thì khi nhìn quanh thì Harry đã thấy những cái mũ len được giấu khắp nơi trong phòng để cho một vài con gia tinh mất cảnh giác có thể vô tình nhặt nó lên.

“Tuyệt lắm,” Harry lơ đãng nói ; nếu như nó không nói chuyện với ai đó liền, nó sẽ nổ tung mất. “Nghe này, Hermione, mình vừa ở ở trong phòng cô Umbridge và bà ta chạm vào tay mình.”

Hermione lắng nghe. Khi Harry nói xong, cô bé nói thật chậm, “Bạn lo rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang điều khiển bà ấy giống như đã điều khiển Quirrell à?”

“Ờ,” Harry nói, hạ giọng, “Có thể lắm, phải không?”

“Mình nghĩ thế,” Hermione nói, mặc dù giọng của cô bé không chắc chắn lắm. “Nhưng mình không nghĩ rằng hắc có thể sở hữu bà ấy như cách hắc đã sở hữu Quirrell, mình muốn nói rằng, lúc này hắc đã có thể sống lại được rồi, hắc đã có cơ thể riêng, hắc không cần dùng chung cơ thể với người khác nữa. Hắc có điều khiển bà ấy bằng Lời Nguyên Imperius, mình nghĩ thế...”

Harry quan sát Fred, George và Lee Jordan đang tung hứng những cốc bia rỗng một thoảng. Rồi Hermione nói, “Nhưng năm vừa rồi vết sẹo của bạn bị đau khi có ai đó chạm vào bạn, và cụ Dumbledore đã chẳng nói là sẽ bị như thế khi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đang nghĩ đến vào lúc đó? Mình muốn nói là, có thể chẳng có gì xảy ra với cô Umbridge cả, có thể nó chỉ ngẫu nhiên xảy ra khi bạn ở cạnh bà ta?”

“Bà ta thật là ma quái,” Harry nói thẳng. “Xảo nguyệt.”

“Bà ta kinh thật, đúng vậy, nhưng mà... Harry này, mình nghĩ bạn nên nói với cụ Dumbledore rằng vết sẹo của bạn lại đau.”

Đây là lần thứ hai trong hai ngày nó được khuyên đi gặp cụ Dumbledore và câu trả lời của nó cũng giống như câu trả lời của nó dành cho Ron.

“Mình sẽ không quấy rầy cụ ấy về chuyện này đâu. Đúng như bạn nó, không phải là chuyện lớn đâu. Nó lâu lâu lại đau tấy lên trong suốt hè – tôi nay nó chỉ hơn tẹo hơn một chút, thế thôi –”

“Harry, mình tin chắc cụ Dumbledore rất muốn bị quấy rầy vì chuyện này –”

“Phải” Harry nói, trước khi nó có thể kìm lại được, “chỉ có một thứ của mình mà cụ Dumbledore quan tâm đến, đó là vết sẹo của mình?”

“Đừng nói vậy, điều đó không đúng!”

“Mình nghĩ là mình sẽ viết thư kể lại cho chú Sirius nghe, xem chú ấy nghĩ gì –”

“Harry, bạn không thể viết những thứ như vậy trong một bức thư được!” Hermione nói, đầy lo lắng. “Chẳng lẽ bạn không nhớ là ông Moody đã nói với chúng ta phải cẩn thận về những gì chúng ta viết! Chúng ta không thể bảo đảm được là những con cú không bị chặn lại nữa!”

“Được rồi, được rồi, vậy thì mình sẽ không nói với chú!” Harry cáy kính nói. Nó đứng dậy “Mình đi ngủ đây. Chào Ron hộ mình nhé?”

“Ồ không,” Hermione nói, có vẻ nhẹ nhõm, “Nếu như bạn đi thì tức là mình cũng có thể đi mà không có vẻ mất lịch sự. Mình đã hoàn toàn kiệt sức và mình muốn làm thêm vài cái nón vào tối mai. Nghe này, bạn có thể giúp mình nếu như bạn thích, nó vui lắm, mình làm khá hơn rồi, bây giờ thì mình có thể tạo hoa văn và những quả cầu len và những thứ khác nữa.”

Harry nhìn vào mặt cô bé, đang sáng lên đầy hân hoan, và cố tỏ ra là nó có vẻ bị quyến rũ với lời mời này.

“Ờ... không được, mình không nghĩ là mình làm được, cảm ơn nhé,” nó nói. “Ờ, tối mai, mình có một đồng bài tập để làm...”

Và nó vội vã leo lên cầu thang về dãy con trai, để lại cô bạn đang có vẻ đầy thất vọng.

CHƯƠNG XIV: PERCY VÀ CHÂN NHỒI BÔNG

Harry là người đầu tiên trong phòng tỉnh dậy vào sáng hôm sau. Cậu nằm ườn trên giường một lát, ngắm nhìn bụi bay lơ lửng trong tia nắng mặt trời đang chiếu qua khung không của cái màn bốn cọc, nhắm nháp các ý nghĩ để chịu hôm nay là ngày thứ Bảy. Tuần đầu tiên của học kỳ có vẻ dài hơn bao giờ hết, giống như một tiết học Lịch sử Pháp thuật lê thê.

Đắm chìm trong sự im lặng buồn ngủ và cái nhìn không chút vẩn đục vào các tia sáng mặt trời, đó thực sự là một ngày nghỉ. Cậu kéo rèm qua bên giường, ngồi dậy và bắt đầu mặc quần áo. Âm thanh duy nhất ngoài tiếng kêu lú lú của lũ chim từ xa vắng lại là tiếng thở sâu của các bạn cùng phòng của nhà Gryffindors. Cậu cẩn thận mở cặp sách, lấy ra một mẫu giấy da, cái bút lông ngỗng, đi ra khỏi phòng ngủ và đến phòng sinh hoạt chung.

Đi thẳng đến chiếc ghế bành cũ kỹ êm ái ưa thích của cậu bên cạnh đồng lửa giờ đã tắt, Harry ngồi xuống đầy thoải mái, mở cuộn giấy da và nhìn quanh gian phòng. Các mẫu giấy da vụn nhàu nhĩ, các mẫu Gobstones (đá-đom? - HĐ) cũ, những cái bình rỗng, và những mẫu giấy gói kẹo thường vung vãi trong phòng sinh hoạt chung vào cuối mỗi ngày đã được dọn sạch, chỉ còn lại những cái mũ gia tinh của Hermione. Lơ đãng tự hỏi có bao nhiêu con gia tinh đã được thả tự do liệu có muốn được như vậy hay không, Harry mở nắp bình mực, nhúng cây bút lông vào đó, sau đó giữ nó lơ lửng cách bề mặt màu màng nhện, nhả mìn của mẫu giấy da không 1 inch (~2,5cm - HĐ) và cậu nghĩ rất lung ... nhưng sau một phút hoặc hơn, cậu nhận thấy mình đang nhìn chăm chăm vào cái lò sưởi trông trơn, hoàn toàn không biết viết gì.

Bây giờ cậu mới thực sự nhận thức được là Ron và Hermione đã phải khó khăn như thế nào khi viết cho cậu các bức thư trong mùa hè vừa qua. Làm sao mà cậu có thể kể cho chú Sirius mọi việc đã xảy ra trong tuần vừa rồi và hỏi chú các câu hỏi mà cậu đang nung nấu trong lòng mà không để cho bọn đánh cắp thư nhận được những thông tin cậu không muốn bọn chúng biết?

Cậu ngồi bất động một lúc, nhìn chăm chăm vào cái lò sưởi, sau đó, cuối cùng đi đến quyết định, cậu nhúng cây bút lông ngỗng và bình mực một lần nữa và cứng quyết đặt bút lên mẫu giấy da.

Chú Snuffles (Khụt Khịt - bí danh của chú Sirius -HĐ) - thân mến,

Con hy vọng là chú vẫn khỏe, tuần đầu tiên trở lại đây thật là tồi tệ, con thực sự vui mừng khi ngày cuối tuần đến.

Bọn con đã có giáo viên môn Nghệ thuật phòng chống thể lực hắc ám mới, đó là giáo sư Umbridge. Bà ấy dễ thương gần bằng mẹ của chú. Con viết cho chú bởi vì cái điều mà con đã viết cho chú mùa hè vừa qua lại xảy đến với con đêm qua khi con bị phạt ở chỗ giáo sư Umbridge.

Tất cả bọn con đều nhớ người bạn to lớn, và hy vọng người bạn đó sẽ trở lại sớm.

Hãy viết thư trả lời con thật sớm nhé.

Chào chú,

Harry

Harry đọc lại lá thư vài lần, cố gắng đọc nó như một người không có liên quan. Cậu không thể phát hiện cái mà cậu đang nói đến – hay người mà cậu đề cập đến – nếu chỉ đọc bức thư này. Cậu hy vọng là chú Sirius sẽ hiểu được lời bông gió về bác Hagrid và nói cho bọn cậu biết khi nào bác quay về. Harry không muốn hỏi một cách trực tiếp phòng trường hợp câu hỏi sẽ lôi cuốn sự chú ý về cái mà bác Hagrid có thể đang làm trong lúc bác không có mặt tại trường Hogwarts.

Mặc dù đây là một lá thư ngắn, nhưng cậu đã mất nhiều thời gian để viết xong nó; ánh nắng đã trườn qua nửa gian phòng trong khi cậu viết thư và cậu đã có thể nghe thấy những tiếng động xa xôi vọng lại từ những chuyển động trong phòng ngủ phía trên. Gắn xi lên mẫu giấy da cẩn thận, cậu trèo qua lỗ hổng trên bức chân dung và đi đến Chuồng Cú.

Ta sẽ không đi lối đó nếu ta là cậu, Nick Suýt Mất Đầu nói, trôi lơ lửng qua bức tường phía trên đầu Harry khi cậu bước trên lối đi. Peeves đang chuẩn bị một trò quậy để chọc người tiếp theo bằng ngang qua bức tượng bán thân Paracelsus ở giữa hành lang đấy.

Có phải là bức tượng đó sẽ rơi trúng đỉnh đầu tôi không? Harry hỏi.

Kỳ quặc thật, trúng phóc, Nick Suýt Mất Đầu nói với giọng tẻ ngắt. Sự quỉ quyệt chưa bao giờ là thế mạnh của Peeves. Ta phải cố gắng kiểm cho ra Bloody Baron... ông ta có thể ngừng cái trò đó lại ... gặp cậu sau nhé, Harry

Vâng, tạm biệt, Harry nói và thay vì rẽ phải, cậu rẽ sang trái, chọn một lối đi xa hơn nhưng an toàn hơn để đến Chuồng Cú. Tinh thần cậu phấn khởi hẳn lên khi cậu đi qua các ô cửa sổ nối tiếp nhau và nhìn thấy bầu trời xanh rực rỡ; lát nữa cậu sẽ luyện tập, cuối cùng thì cậu cũng được trở lại với sân Quidditch.

Có cái gì đó cọ vào mắt cá chân cậu. Cậu nhìn xuống và thấy con mèo xương xẩu màu xám của Thầy Giám thị, bà Norris, đang lượn lơ quanh cậu. Con mèo hướng đôi mắt màu vàng trông như ngọn đèn vào cậu trong giây lát rồi biến mất ra đằng sau bức tượng Wilfred Ké đăm chiêu.

Tao chẳng làm gì sai cả, Harry gọi với theo con mèo. Nó có vẻ của một con mèo không thể sai lầm khi báo cáo mọi việc lên chủ nó, Harry không biết tại sao; rõ ràng là cậu có quyền đi lên Chuồng Cú vào một buổi sáng thứ Bảy.

Mặt trời đã lên cao và khi cậu đi lên tới Chuồng Cú, các cô cửa sổ không có kính làm loá mắt cậu; ánh nắng chói chang đan chéo vào nhau trong căn phòng hình tròn chứa hàng trăm tổ cú đặt ở các dầm trên mái nhà, một chút xáo động trong ánh mặt trời buổi sáng sớm, một vài con cú hẳn là mới đi săn trở về. Sàn nhà phủ đầy rơm rạ kêu rảng rặc khi cậu bước qua những cái xương bé tí, ngھn cổ tìm con Hedwig.

Mày đây rồi, cậu nói, khi phát hiện thấy con cú đang đậu gần đỉnh của mái vòm trần nhà. Bay xuống đây, Tao cần gửi một bức thư."

Với một tiếng kêu trầm trầm, con cú si đôi cánh trắng và lượn xuống vai cậu bé.

Phải, tao biết lá thư này để bên ngoài gửi người có tên là Snuffles, cậu nói với con cú, đưa cho nó bức thư mà nó ngậm chặt trong mỏ, và không biết chính xác tại sao, cậu thì thầm, nhưng nó là cho chú Sirius, nhớ chưa?

Con cú chớp đôi mắt to cồ cộ và cậu biết điều đó có nghĩa là nó đã hiểu.

Bay cho cẩn thận nhé, Harry nói và cậu đưa con cú ra một trong các ô cửa sổ; nó tỳ lên tay cậu trong giây lát rồi Hedwig cất cánh bay vào bầu trời trong sáng. Cậu theo dõi con cú cho đến khi nó chỉ còn là một chấm màu đen nhỏ bé và cuối cùng biến mất, sau đó chuyển tia nhìn sang túp lều của bác Hagrid, túp lều trông rất rõ khi nhìn từ cửa sổ này, và hiển nhiên là không giống như thường lệ, ống khói không có khói bốc lên còn các bức rèm thì vẫn kéo xuống.

Các ngọn cây trong Khu Rừng Cấm đu đưa nhẹ nhàng. Harry nhìn đám cây, thường thức không khí trong lành mơn man trên mặt cậu, nghĩ về trận Quidditch sắp tới... rồi cậu nhìn thấy nó. Một con ngựa có cánh khổng lồ trông như loài bò sát, giống những con ngựa đã kéo xe cho trường Hogwarts, con ngựa có cánh phủ đầy lông đen xoi rộng đôi cánh như một con thần lằn bay đang bay khỏi những cái cây, trông giống một con chim khổng lồ kịch cỡm. Con ngựa lượn tròn, sau đó lao trở lại sau những cái cây. Toàn bộ sự việc xảy ra quá nhanh, đến mức Harry khó có thể tin được cái mà cậu vừa nhìn thấy, trừ phải cậu bị điên.

Cửa Chuồng Cú mở ra đằng sau cậu. Vẫn còn sững sờ, cậu quay nhanh lại và nhìn thấy Cho Chang đang cầm một lá thư và một cái gói trong tay.

Chào, Harry máy móc nói.

Ờ... xin chào, co bé nín thở nói. Tớ không nghĩ là có ai lại lên đây vào sáng sớm như thế này ... Tớ chỉ vừa chợt nhớ ra cách đây 5 phút, hôm nay là sinh nhật má tớ.

Cô gi cái gói lên.

À há, Harry nói. Đầu óc cậu đặc lại. Cậu muốn nói một cái gì đó khôi hài và thú vị, nhưng ký ức về những con ngựa có cánh khủng khiếp đó vẫn còn quá sống động trong đầu cậu.

Một ngày đẹp trời, cậu nói, hắt hàm ra hiệu về cửa sổ. Ruột cậu quặn thắt lại vì bối rối. Thời tiết. Cậu đang nói chuyện về thời tiết...

Ờ phải, Cho nói và nhìn quanh để tìm một con cú thích hợp. Rất tuyệt để chơi Quidditch. Tớ đã không ra ngoài cả tuần nay rồi, cậu thì sao?

Cũng vậy, Harry nói.

Cho lựa lấy một con cú trong đám cú của trường. Cô vẫy nó đậu xuống cánh tay mình và đỡ dành nó giơ chân ra để cô buộc cái gói vào.

Này, nhà Gryffindor đã kiếm được Thủ môn mới chưa? cô hỏi.

Đã, Harry nói. Đó là bạn tớ tên là Ron Weasley, cậu có biết cậu ấy không?

Người ghét bảo đó hả? Cho nói không sốt sáng lắm. Cậu ấy giỏi chứ?

Ờ, Harry nói, Tớ nghĩ là như thế. Tớ chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy chơi thử bởi tớ đang bị phạt Cầm túc mà.

Cho ngược nhìn lên, cái gói buộc dờ vào chân con cú.

Cái bà Umbridge đó thiệt là bần tính cô bé nói rất nhỏ Giam cầm cậu vì cậu đã nói sự thật về lý - lý - lý do mà ảnh đã chết. Mọi người đã nghe cả rồi, việc đó lan ra toàn trường. Cậu đã thực sự dũng cảm dám đứng lên để xem khinh bà ta như vậy.

Harry nở nang hết cả ruột gan đến mức cậu cảm thấy như thể cậu đang trôi đi vài inch trên sàn nhà vưng vãi đầy rơm. Ai lại có thể quan tâm đến cái con ngựa bay ngu ngốc đấy chứ; Cho đã nghĩ cậu thực sự dũng cảm. Trong chốc lát, cậu cân nhắc xem cậu có nên cho Cho xem cánh tay bị cắt của cậu không khi cậu giúp cô bé cột bức thư vào chân con cú... nhưng trước khi cậu có thể thực thi cái ý nghĩ táo gan đó, cánh cửa Chuồng Cú lại mở ra.

Thầy giám thị Filch thở khò khè và bước vào gian phòng. Có những đốm màu tím trên hai gò má gân guốc và hõm xuống của thầy, cằm thầy giật giật và mái tóc mỏng màu xám của thầy rối bù; rõ ràng là thầy vừa chạy đến đây. Bà Norris chạy lon ton theo gót thầy, liếc nhìn những con cú trên cao và kêu meo meo thêm khát. Có tiếng vỗ cánh ở phía trên và một con cú lớn màu nâu tấp tắp cái mỏ với vẻ đe dọa.

A ha! thầy Filch nói và tiến một bước quả quyết về phía Harry, hai má xệ xuống của thầy rung rung vì giận dữ. Ta đã nhận được một lời cảnh báo là trò đang có ý định đặt hàng một ổ Bom Phân rất lớn

Harry thu tay lại và nhìn chằm chằm vào thầy Giám thị.

Ai nói với thầy điều đó ạ?

Cho hết nhìn Harry lại chuyển sang thầy Filch, cô cau mày không tán thành; con cú vẫn nằm trong tay cô bé, đang buồn chán đứng trên một chân, kêu những tiếng kêu thúc giục nhưng cô lờ đi.

Ta có những nguồn tin riêng, thầy Filch rít lên bằng giọng hài lòng với bản thân. Bây giờ trò hãy đưa cái mà trò định gửi đi ra đây.

Cảm thấy hết sức may mắn vì cậu đã không chậm trễ gửi lá thư đi, Harry nói, Em không thể, em đã gửi nó đi rồi.

Đi rồi? Filch nói, khuôn mặt thầy trở nên méo mó vì thịnh nộ.

Đã đi rồi ạ, Harry bình tĩnh nói.

Filch há miệng giận dữ trong vài giây, sau đó nhìn vào bộ quần áo của Harry.

Làm sao ta biết được là cậu không giấu nó trong túi?

Bởi vì...

Em đã nhìn thấy Harry gửi nó đi rồi, Cho giận dữ nói.

Thầy Filch quay lại phía cô bé.

Trò đã nhìn thấy -?

Đúng thế, em đã nhìn thấy, cô bé khẳng định.

Có một khoảng dừng khi thầy Filch nhìn trừng trừng vào Cho và cô bé đáp trả, sau đó thầy giám thị quay gót và đi về phía cửa. Thầy đặt tay lên tay nắm cửa, dừng lại và quay lại nhìn Harry.

Nếu như ta mà bắt gặp dù chỉ là một quả Bom Phân -

Thầy quay bước xuống thang. Bà Norris ném một cái nhìn thèm muốn lần cuối vào những con cú trước khi đi theo thầy.

Harry và Cho nhìn nhau.

Cám ơn, Harry nói.

Không có vấn đề gì, Cho nói, cuối cùng thì cô cũng buộc xong cái gói vào chân con cú, gương mặt cô hơi hồng lên. Cậu không đặt hàng Bom Phân đấy chứ?

Không, Harry nói.

Tớ tự hỏi, tại sao ông ấy lại nghĩ là cậu đang ở đây? cô bé nói trong lúc mang con cú ra cửa sổ.

Harry nhún vai. Cậu cũng bị hoang mang chẳng kém cô, mặc dù rất lạ lùng là nó chẳng làm cậu chú ý lắm vào lúc này.

Họ cùng rời Chuồng Cú. Tại lối đi hành lang đến tới chái nhà phía Tây của lâu đài, Cho nói, Tớ đi lối này. Ờ...Gặp lại cậu sau nhé, Harry.

Ờ... hẹn gặp sau.

Cô bé mỉm cười với cậu và bước đi. Harry đi tiếp và cảm thấy vô cùng phấn chấn. Cậu đã có thể nói chuyện một cách trọn vẹn với Cho mà không bị lúng túng... Cậu thực là dũng cảm khi phản đối bà ấy như vậy... Cho đã bảo cậu là người dũng cảm ... Cô ấy không ghét cậu vì cậu vẫn còn sống...

Dĩ nhiên là cô ấy thích Cedric hơn, cậu biết điều đó... cho dù nếu cậu mời cô ấy đi dự Vũ hội trước khi Cedric làm việc đó, mọi việc có thể đã đi theo một hướng khác ... cô ấy có vẻ thực sự tiếc khi từ chối lời mời của Harry ...

Chào buổi sáng, Harry nói vui vẻ với Ron và Hermione khi cậu nhập bọn cùng họ tại bàn của nhà Gryffindor ở Đại sảnh Đường.

Cái gì làm bạn trông phờn chí thế? Ron nói, nhướn mắt nhìn Harry đầy ngạc nhiên.

Ờ... trận Quidditch sắp tới, Harry vui sướng nói, kéo một đĩa tương thịt lợn muối xông khói và trứng về phía mình.

Ờ... phải... Ron nói. Cậu đặt miếng bánh mì nướng đang ăn dở xuống và uống một ngụm lớn nước bí ngô. Sau đó, cậu nói Nghe này... bạn có thể ra sân sớm một chút cùng mình

không? Chì là...tớ muốn được thực hành một chút trước khi luyện tập thôi? Bởi vì tớ có thể, bạn biết đấy, khởi động trước một tý (? -HĐ).

Được thôi, Harry nói.

Nghe này, tớ nghĩ là các bạn không nên đi, Hermione nghiêm túc nói. Cả hai người còn cả đồng bài tập chưa hoàn thành -

Nhưng cô đột nhiên ngừng lại; chuyển thư buổi sáng đã đến và như thường lệ, một con cú ngậm trong mỏ tờ Nhật báo Tiên tri bay về phía cô bé, vừa bay vừa kêu the thé, nó đậu một cách khinh suất xuống gần lộ đường và giơ chân ra. Hermione bỏ một đồng Knut vào cái túi bằng da của con cú, nhặt lấy tờ báo, và lướt nhanh tranh nhất trong khi con cú bay đi.

Có gì hay không? Ron nói. Harry nhe răng cười, vì biết là Ron đang muốn kéo cô bé nhăng đi khỏi đề tài bài tập ở nhà.

Không có, cô bé thở dài, Chỉ là chuyện hết sức vớ vẩn về vụ kết hôn của tay chơi bass trong nhóm Weird Sisters (những chị em của định mệnh - HĐ).

Hermione mở tờ báo và biến mất sau tờ báo. Harry giành hết tâm trí vào một đĩa thịt lớn muối hun khói và trứng khác. Ron nhìn chăm chăm vào các cửa sổ cao, trông như có vẻ đang bận tâm với một suy nghĩ nào đó.

Đợi một chút, đột nhiên Hermione nói. Ôi không... chú Sirius này!

Có chuyện gì vậy? Harry nói, giật tờ báo một cách thô bạo khiến cho nó bị rách toạc ra ở giữa, và kết quả là cậu và Hermione mỗi người cầm một nửa tờ báo.

Bộ Pháp thuật nhận được thông tin từ một nguồn đáng tin cậy nói rằng Sirius Black, kẻ giết người hàng loạt khét tiếng ... vân vân và vân vân... hiện đang lẩn trốn tại Luân đôn!" Hermione đọc từ nửa tờ báo nằm trong tay bằng giọng thì thầm đau khổ.

Chính là Lucius Malfoy, tớ cược đây, Harry hạ thấp giọng giận dữ. Hắn đã nhận ra chú Sirius trên sân ga...

Cái gì? Ron hong sợ nói. Cậu không định nói là...

Suyt! cả Harry và Hermione cùng nói.

..."Bộ cảnh báo cộng đồng phù thủy là Black hết sức nguy hiểm... hắn đã giết 13 người ... trốn thoát khỏi nhà tù Azkaban ..."

Lại những thứ rác rưởi như thường lệ, Hermione kết luận, ngả nửa người lên nửa tờ báo, nhìn Harry và Ron đầy sợ hãi. Chú ấy sẽ không thể rời khỏi ngôi nhà đó một lần nữa, không thể, cô bé thì thầm. Cụ Dumbledore đã cảnh cáo chú ấy không được làm như thế.

Harry rầu rĩ nhìn xuống mẫu báo mà cậu vừa giật rách. Phần lớn của trang báo là qung cáo bán hạ giá Trang phục cho Mọi dịp của Bà Malkin.

Này! cậu nói và vuốt phẳng tờ báo ra để Hermione và Ron có thể nhìn thấy. Nhìn đây nè!

Tớ có đủ quần áo rồi, Ron nói.

Không phải cái đó, Harry nói. Nhìn đi... cái mẫu tin nhỏ ở đây cả ...

Ron và Hermione cúi người sát hơn; mẫu tin rất sơ sài, chỉ chiếm một đoạn dài khoảng 1 inch (~2,5 cm - HĐ) ngay ở cuối cột báo. Nó có tựa đề:

Một vụ xâm nhập Bộ Pháp thuật

Sturgis Podmore, 38, ngụ tại số 2, Laburnum Gardens, Clapham, đã xuất hiện trước toà án Wizengamot với tội danh đột nhập và cố gắng đánh cướp Bộ Pháp thuật hôm 31 tháng 8. Podmore bị một phù thủy canh gác của Bộ Pháp Thuật có tên là Eric Munch bắt giữ, ông này bắt quả tang Sturgis Podmore đang cố gắng đột nhập qua cánh cửa được bảo vệ chặt chẽ nhất vào lúc 1h sáng. Podmore từ chối phát biểu để tự bảo vệ đã bị buộc phạm cả hai tội danh trên và nhận bản án 6 tháng tù tại nhà tù Azkaban.

Sturgis Podmore? Ron chậm rãi nói. Ông ấy là cái người có mái tóc dày bờm xờm đúng không? Ông ấy cũng tham gia vào Hội Huynh đệ...

Ron, suýt! Hermione nói, nắm cái nhìn lo lắng ra xung quanh.

6 tháng ở Azkaban! Harry sững sờ thì thầm. Chỉ vì cố gắng đột nhập qua một cái cửa!

Đừng có ngốc thế, đó không chỉ là bởi vì ông ấy đột nhập qua một cái cửa. Ông ấy làm cái quái quỷ gì ở Bộ Pháp thuật vào lúc 1h sáng nhỉ? Hermione thở ra.

Cậu có cho là ông ấy đang làm gì đó cho Hội Huynh đệ không? Ron thì thầm.

Khoan đã... Harry nói từ từ. Sturgis chính là người đáng lẽ sẽ đến đón và đưa chúng ta đi, nhớ không?

Cả hai đưa nhìn cậu.

Phải, ông ấy đáng lẽ là một trong những người bảo vệ chúng ta đi đến Ngã Tư Vua, nhớ không? Và thầy Moody rất bức mình vì ông ấy không trở lại; cho nên ông ấy không thể tham gia vào công việc với bọn thầy ấy, đúng không?

Phải, có lẽ họ không nghĩ tới khả năng ông ấy bị bắt giữ, Hermione nói.

Đó có thể là một vụ mưu hại! Ron xúc động kêu lên. Không được – nghe này! cậu tiếp tục, hạ giọng xuống thấp khi bắt gặp cái nhìn đe dọa trên gương mặt của Hermione. Bộ Pháp Thuật nghi ngờ ông ấy là người của cụ Dumbledore – có lẽ thế, tớ cũng không biết nữa – họ nhử ông ấy tới Bộ Pháp Thuật, và ông ấy cũng chẳng đột nhập qua cái cửa nào hết! Có thể họ đã nghĩ ra cái cớ nào đó để bắt ông ấy!

Có một lúc ngừng khi Harry và Hermione xem xét ý kiến đó. Harry nghĩ nó có vẻ còn xa mới đúng sự thực. Mặt khác Hermione lại có vẻ bị gây ấn tượng.

Các bạn có biết không, tớ sẽ chẳng ngạc nhiên lắm đâu nếu đó là sự thực.

Cô bé tư lự gập nửa tờ báo lại. Khi Harry đặt dao và đĩa xuống, cô bé có vẻ đã thoát khỏi mơ màng.

Thôi được rồi, tớ nghĩ là chúng ta cần hoàn thành cho xong một bài luận cho giáo sư Sprout về cây tự dưỡng, và nếu gặp may chúng ta có thể bắt đầu luyện tập Lời Nguyên Ma thuật Vô tri Vô Giác trước bữa ăn trưa ...

Harry cảm thấy hơi có cảm giác cắn rút lưng tâm với ý nghĩ về đồng bài tập về nhà đang đợi cậu trên gác, nhưng bầu trời thật là trong xanh rực rỡ và cậu thì đã không cưỡi cây Tia chớp cả tuần nay rồi ...

Ý bọn tớ là, chúng tớ sẽ làm bài tập vào buổi tối, Ron nói, khi cậu và Harry đi qua bãi cỏ nằm thoải thoải về phía sân Quidditch, vai vác cây chổi, tai lưng búng với những lời cảnh cáo ghê gớm của Hermione về việc bọn chúng sẽ trượt trong kỳ thi Chứng chỉ phù thủy Thường Đẳng. Và chúng ta sẽ có vào sáng mai. Hermione đã chuẩn bị rất kỹ, đó là vấn đề của cậu ấy ... Dừng một lát, cậu bổ sung thêm với giọng có vẻ hi lo lắng, Cậu có nghĩ là cậu ấy định ngụ ý điều đó khi cậu ấy nói là chúng ta sẽ không có bài của cậu ấy không?

Phải, tớ nghĩ thế, Harry nói. Tuy nhiên, điều quan trọng là chúng ta phải luyện tập nếu chúng ta muốn ở lại đội Quidditch...

Phải, đúng vậy, Ron nói với giọng phấn khởi. Và chúng ta còn vô khối thời gian để hoàn thành công việc...

Khi họ đến sân Quidditch, Harry liếc nhìn qua bên phải cậu, chỗ những cái cây của Khu Rừng Cấm đang đu đưa buồn rầu. Chẳng có cái gì bay lên khỏi chỗ đó cả; bầu trời trong sáng không có vật gì cả ngoài mấy con cú xa xa đang lượn quanh tháp Chuồng Cú. Cậu không lý do để lo lắng; những con ngựa bay không làm hại cậu được; và cậu đẩy nó ra khỏi đầu óc mình.

Bọn chúng lấy những quả bóng ra khỏi hộp đựng bóng trong phòng thay đồ và bắt đầu luyện tập, Ron bảo vệ khung gôn cao ba feet, Harry chỉ ở vị trí Tầm thủ và cố gắng ném trái banh Quaffle qua Ron. Harry nghĩ rằng Ron chơi rất tốt; Ron chặn đứng được 3/4 số trái bóng mà Harry cố gắng ném qua Ron, bọn chúng càng luyện tập lâu, Ron chơi càng tốt. Sau vài tiếng đồng hồ, bọn trẻ quay trở về lâu đài để ăn trưa – trong khi đó Hermione ra sức biểu lộ ý nghĩ của cô bé rằng bọn chúng thật là vô trách nhiệm — sau đó, hai đứa lại quay trở lại sân Quidditch để sẵn sàng cho bài luyện tập thực sự. Toàn đội, trừ Angelina đã đợi sẵn trong phòng thay quần áo khi bọn chúng bước vào.

Ồn chứ, Ron? George nháy mắt nói với cậu.

Vâng ạ, Ron nói, cậu trở nên ít nói hơn lúc mọi người đi ra sân luyện tập.

Đã sẵn sàng thể hiện chưa, Thủ lĩnh Lả lướt? Fred nói, mái tóc bù xù phủ lên cái cổ áo của bộ đồ cầu thủ Quidditch, một nụ cười hằn học trên gung mặt.

Anh hãy im mồm đi, Ron nói, gương mặt trở nên lạnh lùng, và lần đầu tiên mặc bộ quần áo cầu thủ vào. Bộ quần áo vừa khít với nó hơn là Oliver Wood, cậu này có vai rộng hơn.

Tốt lắm tất cả mọi người, Angelina nói gia nhập với mọi người từ văn phòng Đội trưởng, cô đã thay quần áo. Alicia và Fred, các cậu hãy hộp đựng bóng lại đây. Ôi, có vài người đang quan sát chung ta đấy, nhưng tớ muốn các cậu hãy lơ đi, được chứ?

Có một cái gì đó trong giọng nói lẽ ra là ngẫu nhiên của cô khiến cho Harry nghĩ rằng cậu biết ai là vị khách không mời, và nó được khẳng định, khi họ rời khỏi phòng thay đồ ra đến sân bóng tránh ngập ánh nắng mặt trời rực rỡ, ở đó cang lên inh ỏi tiếng huýt sáo và những lời chế giễu từ phía đội Quidditch nhà và những kẻ cổ vũ đủ loại, những kẻ này đang đứng thành nhóm ở lưng chừng khán đài và giọng của bọn chúng vang lên oang oang khắp sân vận động.

Thằng nhãi Weasley đang cười cái gì thế kia? Malfoy gọi bằng giọng nói nhừa nhựa đầy châm chọc. Tại sao vẫn có người bay trên những cái gậy cũ kỹ bẩn thỉu như thế nhỉ?

Crabbe, Goyle và Pansy Parkinson cười hô hố. Ron cười lên cái chối và đập xuống đất, Harry theo sát Ron, từ phía sau cậu nhìn thấy tai Ron đỏ bừng lên.

Lờ bọn chúng đi, cậu nói, cố gắng bắt kịp Ron, Chúng ta sẽ xem ai là người cười sau khi chúng ta chiến thắng bọn chúng ...

Đó chính là thái độ mà tớ muốn các cậu thể hiện, Harry, Angelina nói với vẻ tán thành, cô lượn xung quanh bọn chúng với trái banh Quaffle trong tay, gim tốc độ và lơ lửng ngay trước đội bay của mình. Tốt lắm, tất cả các cậu, chúng ta sẽ khởi động một chút cho ấm người, toàn đội chú ý -

Này, Johnson, đó là kiểu tóc gì vậy? Pansy Parkinson rú lên từ phía dưới. Tại sao lại có người muốn mình trông giống như thể là có những con giun nhô ra từ đầu vậy nhỉ?

Angelina hất mái tóc tết bím dài của mình ra khỏi khuôn mặt và vẫn hết sức bình tĩnh, Tản rộng ra, được rồi, xem chúng ta có thể làm được cái gì nào ...

Harry lộn ngược lại từ tít tận bên kia sân. Ron hướng về phía gôn đối diện. Angelina nâng trái banh Quaffle bằng một tay và ném thẳng về phía Fred, Fred ném cho George, George ném cho Harry, Harry ném cho Ron, Ron đánh rơi trái bóng.

Bọn nhà Slytherin, cầm đầu là Malfoy, rú lên cười. Ron hạ xuống để đón lấy trái banh trước khi nó rơi xuống đất, cậu lượn một đường cầu thả, nghiêng khỏi cây chổi, và lấy lại độ cao, mặt cậu đỏ lên. Harry nhìn thấy Fred và George trao đổi những cái nhìn, nhưng trái với tính cách thường lệ, không ai trong hai người nói gì, và cậu thầm cảm ơn hai người vì việc đó.

Bắt lấy, Ron, Angelina gọi như chưa hề có gì xảy ra.

Ron ném trái banh Quaffle cho Alicia, Alicia ném trả lại cho Harry, Harry ném cho George...

Này, cái sẹo của mày sao rồi? Malfoy nói. Mày có chắc không cần nói dối không? Chắc hẳn rồi, đã một tuần mày nằm trong bệnh xá rồi, phải không?

George ném cho Angelina; cô ném ngược lại cho Harry, tuy bị bất ngờ nhưng cậu vẫn bắt được trái banh bằng các đầu ngón tay và nhanh chóng ném cho Ron, lúc này bị bất ngờ và bắt trượt trái banh hàng inch.

Tiếp tục đi nào, Ron, Angelina cáu kỉnh nói, khi cậu bé hạ xuống đất một lần nữa để đuổi theo trái banh. Hãy chú ý vào.

Khó có thể nói mặt của Ron hay trái banh đỏ hơn khi cậu lấy lại độ cao. Malfoy và đội nhà Slytherin lại rú lên cười.

Với nỗ lực lần thứ ba, Ron bắt được trái Quaffle; có lẽ do quá căng thẳng, cậu ném nó khá mạnh khiến nó bay thẳng về phía Katie và đâm trúng mặt cô bé.

Xin lỗi! Ron rên lên, phóng vọt về phía trước để xem cậu có gây ra thiệt hại gì không.

Quay trở lại vị trí, cô ấy không sao! Angelina gầm lên. Nhưng khi cậu ném banh cho một đồng đội, cô gắng đừng làm người ta ngã khỏi chổi, nhớ chưa? Có những trái Bludgers làm việc đó rồi!

Mũi của Katie đang chảy máu. ở phía dưới, bọn nhà Slytherins đang dậm chân chế giễu. Fred và George lại chỗ Katie.

Cầm lấy cái này, Fred nói, lôi ra từ trong túi và đưa cho cô bé vật gì đó nhỏ và có màu tím, Nó sẽ làm sạch trong nháy mắt.

Được rồi, Angelina gọi to, Fred, George, hãy lấy gậy và trái banh Bludger ra đây. Ron, hãy đứng vào vị trí trước gôn. Harry thả trái banh Snitch khi chị bảo nhé. Chúng ta sẽ tập trung mục tiêu vào khung thành của Ron, rõ chưa.

Harry bám theo hai anh em sinh đôi để tìm trái Snitch.

Ron vụng về như một con lợn, đúng không? George cài nhàu, khi ba bọn chúng hạ cánh xuống gần cái hộp đựng banh, mở nó ra để lấy một trái Bludgers và một trái Snitch.

Cậu ấy chỉ căng thẳng quá thôi, Harry nói, Cậu ấy chơi rất tốt khi chúng em luyện tập cùng nhau vào sáng hôm nay.

Phải, anh hy vọng là nó không ốm o gầy mòn qua nhanh, Fred ử rử nói.

Họ quay trở lại không trung. Khi Angelina huýt sáo, Harry thả trái Snitch ra, Fred và George thả trái Bludger. Từ lúc đó, Harry khó có thể theo dõi người khác đang làm gì. Nhiệm vụ của cậu là bắt được trái banh vàng nhỏ xíu đang vỗ cánh điên cuồng để thu được 150 điểm, để làm được điều này cần phải đạt được tốc độ khủng khiếp và kỹ năng điều luyện. Cậu tăng tốc, lộn mèo, quẹo lên và xuống qua các người đang bám đuổi, không khí ẩm áp của mùa thu đập vào mặt cậu, và tiếng kêu xa xăm của bọn Slytherin trở thành những tiếng vô nghĩa trong tai cậu ... nhưng không lâu, tiếng còi làm cậu phải ngừng lại.

Dừng lại – dừng lại – Dừng lại! Angelina thét lên. Ron – cậu không tập trung bảo vệ khu vực giữa!

Harry nhìn Ron, lúc này đang lượn ngay trước cái vòng bên tay trái, để lại hai cái vòng còn lại hoàn toàn trống và không được bảo vệ.

Ôi... xin lỗi...

Cậu phải di chuyển xung quanh trong khi cậu trông chừng bọn Truy thủ! Angelina nói. Và hãy ở vị trí trung tâm trừ phải cậu phải di chuyển để bảo vệ cái vòng, hoặc bay lượn tròn quanh chúng, nhưng không được trượt hẳn sang một phía như vậy, cách mà cậu đã làm trong ba bàn thua gần đây!

Xin lỗi... Ron lặp lại, gương mặt đỏ bừng của cậu sáng lên như đèn hiệu nổi bật trên nền trời trong xanh rực rỡ.

Còn Katie, cậu không thể làm gì với cái mũi chảy máu của mình à?

Đã càng lúc càng tệ! Katie khó nhọc nói trong lúc vẫn cố gắng chặn máu chảy từ mũi.

Harry liếc nhìn Fred, lúc này trông rất lo lắng và đang soát lại các túi quần. Cậu nhìn thấy Fred lôi ra cái gì đó màu tím, kiểm tra nó trong giấy lát rồi nhìn trở lại Katie, rõ ràng là rất hoảng sợ.

Thôi nào, hãy cố gắng lần nữa thử coi, Angelina nói. Cô lò tẹt bon nhà Slytherin, lúc này đang hô khẩu hiệu Bọn nhà Gryffindor là lũ bại trận, Bọn nhà Gryffindor là lũ bại trận, nhưng chắc chắn là cô cứng người lại trên cây chổi.

Lần này họ bay được khoảng 3 phút thì tiếng còi của Angelina lại vang lên. Harry dõi theo trái banh Snitch bay vòng vòng ở khung thành đối diện, và cảm thấy buồn phiền.

Cái gì nữa đây? cậu nói với Alicia là người đứng gần cậu nhút với vẻ thiếu kiên nhẫn.

Katie có vấn đề, cô nói cộc lốc.

Harry quay nhìn Angelina, Fred và George đang bay hết sức nhanh đến mức có thể về phía Katie. Harry và Alicia cũng lao theo họ. Rõ ràng là Angelina đã ngừng luyện tập rất đúng lúc; Katie trắng bệch như viên phấn và đầy máu.

Cô ấy cần đến bệnh xá, Angelina nói.

Chúng tớ sẽ đưa Katie đi, Fred nói. Cô ấy, ờ... có thể đã vô tình nuốt nhầm phải Blood Blisterpod -

Thôi được, không thể luyện tập mà thiếu Tấn thủ và Truy thủ được, Angelina rầu rĩ nói khi Fred và George đỡ Katie về phía lâu đài. Đi thay đồ thôi.

Bọn nhà Slytherin vẫn tiếp tục la ó khi họ quay về phòng thay đồ.

Buổi luyện tập thế nào? Hermione lạnh nhạt hỏi một tiếng rưỡi sau đó, khi Harry và Ron trèo qua lỗ hổng sau bức chân dung vào phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

Hôm nay... Harry mở mồm.

Hoàn toàn tệ hại, Ron uể oải nói, đắm mình trong cái ghế bành cạnh Hermione. Cô bé nhìn Ron và vẻ băng giá của cô có vẻ bắt đầu tan ra.

Không sao, đó mới chỉ là lần đầu tiên thôi mà, cô nói với vẻ an ủi, chắc chắn là chuyện đó cần có thời gian -

Ai nói là do tớ mà buổi luyện tập hôm nay trở nên tệ hại đâu? Ron làu bàu.

Không ai nói cả, Hermione nói, có vẻ thủ thế, Mình nghĩ là -

Bạn nghĩ mình chỉ là đồ vô dụng thôi chứ gì?

Không, tất nhiên là mình không nghĩ thế! Xem này, bạn nói là hôm nay rất tệ hại nên tớ chỉ... -

Mình đi làm bài tập đây, Ron tức giận nói và nhảy mạnh trên các bậc thang gác dẫn đến Phòng Ngủ Nam và biến mất khỏi tầm nhìn. Hermione quay sang Harry.

Cậu ấy chơi tồi lắm hả?

Không tệ lắm, Harry nói khẳng định.

Hermione nhướn mày lên.

Mình cho rằng cậu ấy không thể chơi tốt hơn, Harry lầu bầu, nhưng đó chỉ là buổi đầu tiên, như bạn nói đấy ...

Cả Harry lẫn Ron đều có vẻ không thể tập trung vào đồng bài tập ở nhà được vào tối hôm đó. Harry biết là Ron quá bận tâm với kết quả tồi tệ của buổi luyện tập Quidditch và tự Ron cảm thấy rất khó vứt bỏ những lời chế giễu Gryffindor là lũ bại trận ra khỏi đầu.

Bọn chúng mất cả ngày Chủ Nhật trong Phòng Sinh Hoạt Chung, vui mình trong đồng sách, trong khi đó gian phòng hết đầy những người lại chuyển sang trống trơn. Đó là một ngày đẹp trời và phần lớn học sinh của nhà Gryffindors tiêu khiển bằng cách ra ngoài, tắm trong ánh nắng mặt trời cuối cùng của năm. Khi tối đến, Harry bắt đầu cảm thấy như có ai đó đang gõ trong đầu cậu.

Bạn biết không, trong tuần chúng ta nê cố gắng hoàn thành các bài tập nhiều hơn, Harry cầu nhàu với Ron, khi bọn chúng cuối cùng cũng gác bài luận dài lê thê về những lời phù phép buồn tẻ của Giáo sư McGonagall sang một bên và chuyển sang bài luận cũng dài và khó không kém của Giáo sư Sinistra về Các mặt trăng của sao Mộc.

Phi đấy, Ron nói, cậu lấy tay day day đôi mắt mọng máu và lần thứ năm, ném mẩu giấy da hồng vào đồng lửa bên cạnh đó. Nghe này... chúng ta có nên đề nghị Hermione cho xem những cái mà cậu ấy đã làm không?

Harry liếc nhìn Hermione; cô bé đang ngồi với con Crookshanks trong lòng và tán gẫu vui vẻ với trong khi một đôi kim đan đang nhảy nhót trong không trung trước mặt cô bé, nó đang đan một đôi tất gia tinh chưa thành hình dáng.

Không, cậu nặng nề nói, Bạn biết là cậu ấy sẽ không để cho chúng ta xem đâu.

Và bọn chúng lại cắm cúi với đồng bài vở trong khi bên ngoài cửa sổ, bầu trời bầu trời bắt đầu sẫm màu dần. Đám đông trong Phòng Sinh hoạt chung bắt đầu thưa dần. Vào lúc Mười một giờ rưỡi, Hermione đi qua bọn chúng, gấp dài.

Gần xong rồi chứ?

Không, Ron cộc cằn nói.

Mặt trăng lớn nhất của Sao Mộc là Ganymede chứ không phải là Callisto, cô bé nói và chỉ qua vai Ron dòng chữ bị sai trong bài luận Thiên Văn Học, Và ở chỗ này có núi lửa.

Cám ơn, Ron cầu nhàu và xóa đi những câu bị sai.

Xin lỗi, mình chỉ -

Tốt thôi, nếu cậu đến đây để chỉ trích -

Ron -

Mình không dư thời gian để nghe ba lời thuyết pháp đó, được chưa, Hermione, mình đang ngập cổ ở đây -

Không phải đâu, xem này!

Hermione chỉ ra cửa sổ gần nhất. Cả Harry và Ron ngược nhìn lên. Một con cú bảnh chọe đang kêu rít lên đậu ngoài cửa sổ, nhìn chăm chăm vào Ron.

Đó có phải là con Hermes không nhỉ? Hermione nói có vẻ ngạc nhiên.

Chính nó! Ron nói lặng lẽ, ném cây bút lông xuống và đứng dậy. Anh Percy viết cái quái gì cho mình được nhỉ?

Cậu băng qua gian phòng đến bên cửa sổ, mở nó ra; con Hermes bay vào trong, đậu lên bài luận của Ron và chìa chân có một lá thư buộc ở đó. Ron tháo lấy lá thư và con cú bay đi ngay lập tức để lại một vết mực hình dấu chân trên cái bản đồ mặt trăng của cậu bé.

Đó là một bức thư tay của anh Percy, Ron nói, quay trở lại ngồi phịch xuống cái ghế và nhìn trừng trừng vào những từ viết ngoài cuộn giấy: Ronald Weasley, Nhà Gryffindor, trường Hogwarts. Cậu nhìn lên hai đứa. Các bạn có hình dung được nó là cái gì không?

Mở nó ra! Hermione hăm hở nói, và Harry gật đầu tán thành.

Ron tháo cuộn giấy ra và bắt đầu đọc. Cậu càng đọc thì càng tỏ ra giận dữ. Khi cậu đọc xong, trông cậu có vẻ vô cùng phẫn nộ. Ron ném lá thư cho Harry và Hermione, hai đứa chum đầu vào và cùng đọc lá thư:

Ron thương mến,

Anh vừa được biết (từ không ai khác mà chính là ông Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, ông ấy đã được nghe tin này từ cô giáo mới của em là Giáo sư Umbridge) rằng em đã trở thành một Huynh trưởng của trường Hogwarts.

Thực sự là anh đã rất ngạc nhiên và hài lòng khi anh nghe được tin này và muốn chúc mừng em. Anh phải thừa nhận là anh luôn lo ngại em sẽ đi theo con đường của Fred và George, chứ không lựa chọn con đường của anh đã đi, vì thế em có thể hình dung những cảm xúc của anh khi anh nghe rằng em đã không còn lươn lẹo mà quyết định gánh vác trách nhiệm thực sự.

Nhưng anh muốn không chỉ đơn thuần là chúc mừng em, mà còn hơn thế nữa, Ron à, anh muốn cho em vài lời khuyên, và đó là lý do tại sao anh gửi lá thư này vào tối nay chứ không phải đợi đến chuyển thư vào buổi sáng như thường lệ. Hy vọng rằng em có thể đọc lá thư này tránh xa những con mắt tọc mạch và quấy rầy.

Từ những gì mà ông Bộ trưởng vô tình hở ra khi thông báo cho anh cái tin em đang là một Huynh trưởng, anh suy ra là em vẫn gặp gỡ thường xuyên thằng bé Harry Potter. Anh

phải nói với em, Ron à, là không gì có thể làm em có nguy cả bị mất cái huy hiệu Huynh Trưởng cao bằng việc tiếp tục thân thiết với thằng bé đó. Phải, anh chắc là em sẽ ngạc nhiên nghe nghe thấy như vậy – anh không nghi ngờ là em hẳn sẽ nói Potter luôn được cụ Dumbledore ưu ái — nhưng anh cảm thấy chắc chắn phải nói với em rằng cụ Dumbledore có thể sẽ làm hiệu trưởng trường Hogwarts không lâu nữa và những người có quan điểm rất khác – và chắc chắn là chính xác hơn – sẽ giám sát hành vi của thằng Potter. Anh không thể nói nhiều ở đây, nhưng nếu em xem tờ Nhật Báo Tiên Tri sáng mai, em sẽ rõ ràng gì đang thổi theo hướng nào — và xem liệu em có thể nhận thức rõ vai trò của mình không!

Thực sự, Ron, em không muốn bị trừng phạt theo thằng Potter chứ, điều đó có thể sẽ phương hại đến tiền đồ của em, ý anh là đến cuộc sống sau khi em tốt nghiệp. Em hẳn phải nhận thức được hậu quả việc ba chúng ta hộ tống thằng bé đến phiên toà, thằng Potter đã vương phải một phiên toà kỷ luật mùa hè rồi, trước toàn thể thành viên của Wizengamot và nó đã không phải là dễ dàng thoát ra khỏi đó. Nó thoát khỏi chỉ nhờ một bằng chứng rất vật vãnh không có sức thuyết phục, nếu em hỏi anh, và nhiều người mà anh đã nói chuyện vẫn tin là nó có tội.

Có thể là em sợ việc cắt đứt quan hệ với thằng Potter – anh biết là thằng bé đó không bình thường cho lắm, hơn thế nữa có khuynh hướng bạo lực – nhưng nếu em có bất kỳ lo lắng nào đại loại như vậy, hay phát hiện bất cứ điều gì trong hành vi của thằng Potter có thể làm phiền em, anh khẩn thiết khuyên em nên nói chuyện với cô Umbridge, một người phụ nữ trung thực và rất thú vị, người mà anh biết sẽ rất vui mừng được cho em lời khuyên.

Nhắc đến chuyện này lại buộc anh phải cho em thêm một lời khuyên nữa. Như anh đã ám chỉ ở trên, để chế Dumbledore sẽ kết thúc sớm trong nay mai. Sự trung thành của em, Ron à, không phải là giành cho ông ta, mà là cho trường học và Bộ Pháp thuật. Anh rất lấy làm tiếc phải nói với em như vậy, hơn nữa, giáo sư Umbridge đang phải đương đầu với một số các giáo viên liên kết với nhau khi cô ấy cố gắng tiến hành một số thay đổi cần thiết trong trường Hogwarts mà Bộ Pháp thuật thiết tha mong muốn (mặc dù công việc đó sẽ trở nên dễ dàng hơn vào tuần tới — một lần nữa anh lại nhắc lại, hãy xem Nhật báo Tiên tri ngày mai!). Anh chỉ có thể nói thế này – một học sinh thể hiện ý muốn giúp đỡ giáo sư Umbridge bây giờ sẽ có thể đạt được một vị trí tốt ở Đoàn Huynh Trưởng trong vài năm!

Anh rất lấy làm tiếc phải nói rằng anh không thể gặp em mùa hè vừa qua. Thật là đau đớn phải chê trách ba má của chúng ta, nhưng anh e là anh không thể sống dưới mái nhà của ba má thêm một giây phút nào nữa chừng nào họ còn tiếp tục tham gia vào cái đám người nguy hiểm quanh lão Dumbledore. (Nếu như em định viết cho má, em có thể nói cho má biết là ông Sturgis Podmore, người bạn lớn của lão Dumbledore hiện đã được đưa đến nhà tù Azkaban vì tội đột nhập vào Bộ Pháp Thuật. Có thể điều đó sẽ mở mắt cho ba má về những tên tội phạm tầm thường mà ba má đang qua lại.) Bản thân anh cảm thấy thực là may mắn vì đã thoát ra khỏi việc quan hệ với cái đám người tội lỗi đó – ông Bộ trưởng thực sự là đã tỏ ra không thể tử tế hơn thế nữa — và anh hy vọng, Ron à, em sẽ không để cho những ràng buộc với gia đình che mắt em khỏi những bản chất lầm lạc trong niềm tin và hành động của ba má. Anh tuyệt đối tin hy vọng là ba má sẽ nhận ra ba má đã sai lầm như thế nào đúng lúc và anh sẽ, tất nhiên rồi, luôn sẵn lòng chấp nhận lời xin lỗi của ba má khi cái ngày đó đến.

Hãy suy nghĩ cẩn thận những điều anh vừa nói, đặc biệt là về Harry Potter, và một lần nữa chúc mừng em đã trở thành Huynh Trưởng.

Anh trai thương mến của em,

Percy

Harry ngược nhìn Ron.

Ờ, cậu nói, cố gắng cho giọng có vẻ như cậu xem lá thư như một trò giỡn, Nếu bạn muốn - ờ - cái gì ấy nhỉ? - cậu kiểm tra lá thư của Percy - À phải - "cắt đứt quan hệ" với mình, mình thề là mình sẽ không sử dụng bạo lực.

Trả nó lại cho tớ, Ron chìa tay ra. Anh ấy là - Ron nói nhất gừng, xé lá thư của Percy làm đôi một tên git - cậu xé làm tư lớn nhất - cậu xé làm tám thế giới. Cậu ném những mẩu giấy bị xé vào lửa.

Thôi nào, chính mình phải làm xong những bài tập này trước khi trời sáng, cậu mạnh mẽ nói với Harry, và kéo bài luận của giáo sư Sinistra trở lại phía mình.

Hermione nhìn Ron với vẻ mặt lạ lùng.

Nào đưa đây cho mình, cô bất ngờ nói.

Cái gì cả? Ron nói.

Đưa chúng cho mình, mình sẽ xem và sửa cho, cô nói.

Bạn nghiêm túc chứ? Hermione, bạn đúng là cứu tinh của mình, Ron nói, Mình có thể đền đáp bạn cái gì đây-?

Cái mà bạn có thể nói là, "Chúng mình hứa là sẽ không bao giờ làm bài tập chậm trễ như vậy nữa," cô bé nói, đưa cả hai tay ra cầm lấy các bài luận, nhưng trông cô có vẻ lại vui vẻ như mọi khi.

Cám ơn bạn cả triệu lần, Hermione, Harry yếu ớt nói trong khi chuyển bài luận của cậu qua và thả mình vào chiếc ghế bành, day nhẹ đôi mắt.

Bây giờ đã quá nửa đêm và phòng sinh hoạt chung chẳng còn ai ngoài ba bọn chúng và con mèo Crookshanks. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng bút lông của Hermione tẩy xóa những câu này hay câu khác trong bài tập và tiếng lật những trang giấy khi cô bé kiểm tra các chi tiết khác nhau trong các quyển sách tham khảo nằm vung vãi khắp bàn. Harry đã kiệt sức. Cậu có cảm giác muốn bệnh, trống rỗng và lạ lùng trong dạ dày vì chẳng thể làm gì được với sự mệt nhọc và tất cả những điều làm với lá thư hiện đang cháy đen giữ đông lửa.

Cậu biết là một nửa số người tại Hogwarts nghĩ rằng cậu không bình thường, thậm chí còn điên nữa; cậu biết là tờ Nhật báo Tiên tri đăng những lời đánh giá đầy ác ý về cậu hàng tháng nay rồi, nhưng việc nhìn thấy nó được viết ra như anh Percy đã làm, việc biết rằng anh Percy đang khuyên bảo Ron bỏ rơi cậu và thậm chí báo các câu chuyện về cậu cho bà Umbridge, những việc đó làm cho hoàn cảnh của cậu trở nên thực hơn bất cứ cái gì. Cậu biết anh Percy được bốn năm, đã ở trong nhà anh suốt các kỳ nghỉ hè, ở chung lều với anh ấy trong thời gian diễn ra Cúp thế giới Quidditch, đã được anh ấy cho điểm tối đa trong

nhệm vụ thứ hai của của thi Cúp Tam Pháp Thuật hồi năm ngoái, nhưng bây giờ, anh Percy nghĩ rằng cậu là không bình thường và có khả năng gây bạo lực.

Lòng tràn ngập nỗi cảm thông với cha đỡ đầu, Harry nghĩ rằng chú Sirius hẳn là người duy nhất cậu nghĩ là có thể thực sự hiểu được cậu cảm thấy như thế nào vào lúc này, bởi chú Sirius cũng ở trong hoàn cảnh giống vậy. Gần như tất cả mọi người trong giới phù thủy đều nghĩ rằng chú Sirius là một tên giết người nguy hiểm và là một kẻ tay sai của Voldemort vĩ đại, và chú đã phải sống với áp lực đó trong 14 năm ròng ...

Harry chớp mắt. Cậu vừa nhìn thấy cái gì đó trong đồng lửa mà đúng ra thì không thể ở đó được. Nó thành linh xuất hiện và biến mất ngay lập tức. Không... không thể như thế được ... hẳn là cậu đã tưởng tượng ra nó bởi cậu đang nghĩ về chú Sirius...

OK, viết lại cái này đi, Hermione nói với Ron, đẩy bài luận và một tờ giấy phủ lên bài viết của cô bé về phía Ron, Sau đó, bổ sung phần kết luận mà mình đã viết cho bạn.

Hermione, bạn quả thực là người tuyệt vời nhất mà mình từng gặp, Ron yếu ớt nói, Và nếu như mình lại tỏ ra thô lỗ với bạn một lần nữa -

- Mình nghĩ là cậu sẽ trở lại như cũ thôi, Hermione nói. Harry, bài của bạn bỏ cả trừ một đoạn gần cuối, mình nghĩ là bạn hẳn đã nghe nhầm lời giáo sư Sinistra, Europa bị bao phủ bởi băng chứ không phải là chuột (ND:hai từ này đọc vắn với nhau: ice và mice) –Harry à?

Harry đã trượt khỏi ghế, quì trên đầu gối và bây giờ đang cúi người trên tấm thảm mơn xơ xác trải trước lò sưởi, nhìn chăm chăm vào đồng lửa.

Này - Harry? Ron nhập ngừng nói. Tại sao bạn lại ngồi như vậy?

Vì mình vừa nhìn thấy đầu của chú Sirius trong đồng lửa, Harry nói.

Cậu nói hoàn toàn bình tĩnh; lần cuối cùng, cậu đã nhìn thấy đầu của chú Sirius trong đồng lửa và nói chuyện với chú vào năm ngoái; tuy nhiên, cậu không chắc lắm là lần này cậu đã thực sự nhìn thấy ... cái đầu biến mất rất nhanh ...

Đầu của chú Sirius? Hermione lặp lại. Bạn định nói là giống như khi chú ấy muốn nói chuyện với bạn trong suốt thời gian diễn ra cuộc thi Cúp Tam Pháp Thuật à? Nhưng chú ấy sẽ không làm như thế vào lúc này, nó sẽ quá là - chú Sirius!

Cô bé thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào đồng lửa; Ron đánh rơi cây bút. Ở giữa đồng lửa đang nheo vui nhảy múa hiện ra đầu của chú Sirius, mái tóc đen dài bao phủ quanh gương mặt đang cười toe toét.

Chú bắt đầu nghĩ là con đã vào giường trước khi những người khác biến mất khỏi đây, chú nói. Chú kiểm tra hàng tiếng đồng hồ rồi.

Chú thò đầu ra khỏi đồng lửa mỗi tiếng đồng hồ à? Harry nói, suýt phá ra cười.

Chỉ vài giây thôi để kiểm tra xem còn ai không.

Thế nhờ chú bị nhìn thấy thì sao? Hermione lo lắng nói.

Ờ, chú nghĩ là có một cô bé năm nhất, chú đoán dựa vào cái nhìn của cô bé – có thể đã thoáng nhìn thấy chú lúc sớm, nhưng đừng có lo Sirius vội vàng nói khi thấy Hermione bịt tay lên mồm, Chú biến ngay lúc cô bé nhìn trở lại và chú cá là cô bé chỉ nghĩ rằng đó là một khúc gỗ có hình dáng bất bình thường hay cái gì đó tương tự vậy.

Nhưng mà, chú Sirius, đây là rủi ro rất tồi tệ - Hermione bắt đầu.

Con nói sao mà giống bác Molly quá, chú Sirius nói. Đây là cách duy nhất để chú có thể gặp Harry và trả lời bức thư của nó mà không phải sử dụng mật mã - mà mật mã nào rồi cũng có thể bị phá.

Ngay khi chú nhắc đến lá thư của Harry, cả Hermione và Ron quay lại nhìn chăm chăm vào cậu.

Bạn không nói là bạn đã viết cho chú Sirius! Hermione nói với vẻ buột tội.

Mình quên mất, Harry nói, điều này hoàn toàn là sự thực; cuộc chạm trán với Cho tại Chuồng Cú đã quét sạch mọi thứ khỏi đầu cậu. Đừng có nhìn mình như thế, Hermione, không một ai có thể đoán ra được thông tin bí mật gì từ lá thư đó, đúng không chú Sirius?

Đúng vậy, lá thư rất kín đáo, chú Sirius mỉm cười nói. Dù sao, chúng ta cũng phải nhanh lên để phòng trường hợp chúng ta bị quấy rầy cắt ngang – vết thẹo của con.

Cái gì cơ -? Ron bắt đầu, nhưng Hermione cắt ngang cậu. Chúng ta sẽ nói sau. Tếp tục đi chú Sirius.

Chú biết không thể giỡn chơi được mỗi khi nó bị đau đầu, nhưng chúng ta không nghĩ là thực sự cần phải lo lắng nhiều về nó, đúng không?

Vâng ạ, và cụ Dumbledore nói rằng nó sẽ đau mỗi khi Voldemort có tình cảm mạnh mẽ, Harry nói, và như thường lệ, lờ đi những cái nhìn mặt của Ron và Hermione. Vì vậy, có thể là, con cũng không biết nữa, hẳn đã tức giận hay đại loại như vậy vào cái đêm con bị phạt cấm túc.

Tốt lắm! bây giờ hẳn đã trở lại nên vết thẹo sẽ bị đau thường xuyên hơn, Schú irius nói.

Chú có nghĩ là giáo sư Umbridge đã làm cái gì đó khi chạm vào con lúc con bị phạt cấm túc ở chỗ bà ấy không? Harry hỏi.

Chú nghi ngờ việc đó, chú Sirius nói. Chú biết tiếng tăm của bà ấy và chú chắc chắn bà ấy không phải là một Tử thần Thực tử -

Bà ấy đủ xấu xa để trở thành bọn chúng, Harry ủ rũ nói, Ron và Hermione gật đầu mạnh mẽ để tán thành.

Phải, nhưng thế giới này lại không chia ra thành những người tốt và những Tử Thần Thực Tử, chú Sirius nói với nụ cười châm biếm. Chú biết là bà ấy rất khó chịu trong công việc, tuy nhiên — cháu nên lắng nghe thầy Remus nói về bà ấy.

Thầy Lupin cũng biết bà ấy ạ? Harry sốt sắng hỏi, cậu nhớ lại những lời bình phẩm của giáo sư Umbridge về những kẻ tạp chủng nguy hiểm trong tiết học đầu tiên.

Không, chú Sirius nói, Nhưng bà ấy đã thảo ra một Đạo luật chống lại Người Hoá Sói cách đây hai năm khiến cho thầy Lupin không thể kiếm được việc làm.

Harry nhớ lại trông thầy Lupin tồi tàn như thế nào vào thời gian đó và sự căm ghét giành cho giáo sư Umbridge trở nên sâu sắc hơn bao giờ hết.

Cái gì làm cho bà ấy chống lại những Người Hoá Sói?" Hermione tức giận nói.

Chắc là do sợ hãi, chú đoán thế, chú Sirius nói, mỉm cười khi thấy cô bé phẫn nộ. Rõ ràng là bà ấy ghê tởm những người mang trong mình một nửa dòng máu người; năm ngoái, bà ấy phát động một chiến dịch tập trung những người đó lại, buộc họ đeo thẻ. Hãy thử tưởng tượng xem phải hao phí thời gian và công sức như thế nào để khùng bố mấy người đó trong khi thả lỏng những đám giẻ rách như Kreacher.

Ron cười to nhưng Hermione có vẻ không vui.

Chú Sirius! cô nói với vẻ quả trách. Thiết tình mà nói, nếu như chú nỗ lực một chút xíu với Kreacher, con tin chắc là ông ấy sẽ đáp ứng lại. Suy cho cùng, chú là thành viên duy nhất trong gia đình mà ông ấy phục vụ, và Giáo sư Dumbledore nói rằng -

Thế nào, bài ging của giáo sư Umbridge như thế nào? Sirius cắt ngang. Liệu bà ấy có luyện cho các con giết những kẻ tạp chủng không?

Không, Harry nói, lẽ Hermione trông có vẻ bị sỉ nhục khi bị cắt ngang bài phát biểu bảo vệ. Bà ấy không để cho bọn con thực hiện phép thuật nữa cơ!

Tất cả những gì bọn con làm là đọc quyển sách giáo khoa ngu ngốc, Ron nói.

Rõ rồi, chú Sirius nói. Nguồn tin nội bộ của chúng ta từ Bộ Pháp Thuật cho biết ông Fudge không muốn các con được luyện tập chiến đấu.

Luyện tập chiến đấu! Harry hoài nghi lặp lại. Thế ông ấy nghĩ bọn con làm cái quái gì ở đây, lập một đội quân phù thủy chắc?

Đó chính xác là cái ông ấy nghĩ con đang làm, chú Sirius nói, Ờ, đúng hơn thì, đó chính xác là cái mà ông ấy sợ cụ Dumbledore đang làm - lập một đội quân riêng, để cụ có thể kiểm soát được Bộ Pháp Thuật.

Tất cả ngừng lặng vào lúc đó, sau đó Ron nói, Đó là điều ngu ngốc nhất mà con được nghe, không kể đến cái đồng mà Luna Lovegood đã nói.

Vì vậy, bọn con bị ngăn không cho học môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám chỉ bởi vì ông Fudge sợ bọn con sẽ sử dụng những Lời Nguyên để chống lại Bộ Pháp Thuật? Hermione nói hết sức giận dữ.

Trúng phóc, chú Sirius nói. Ông Fudge cho rằng cụ Dumbledore sẽ không ngừng lại chừng nào cụ chưa nắm được quyền lực. Ông ấy bị hoang tưởng về cụ Dumbledore. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi ông ấy vu cáo một tội gì đó và bắt giữ cụ Dumbledore thôi.

Điều đó nhắc nhở Harry về lá thư của anh Percy.

Chú có biết cái gì sẽ xảy đến với cụ Dumbledore trong tờ Nhật Báo Tiên tri ngày mai không? Anh trai Percy của Ron cho rằng sẽ có -

Chú không biết, chú Sirius nói, Chú không gặp ai trong Hội Huynh đệ Phượng Hoàng suốt những ngày cuối tuần qua, tất cả bọn họ đều bận. Chỉ có mỗi Kreacher và chú ở đó thôi

Rõ ràng là có chút cay đắng trong giọng chú Sirius.

Thế chú cũng không có tin tức gì của bác Hagrid à?

À phải... chú Sirius nói, Bác ấy đáng lẽ đã trở về lúc này rồi, nhưng không ai ai biết chắc cái gì đã xảy ra với bác. Sau đó khi nhìn thấy vẻ mặt bị tác động mạnh của bọn chúng, chú nói thêm, Nhưng cụ Dumbledore không lo lắng lắm, vì vậy các con cũng đừng có tự đặt mình vào tình trạng lo lắng đó; Chú chắc là bác Hagrid sẽ ổn thôi.

Nhưng nếu bác ấy đáng lẽ là phải trở về rồi ... Hermione nói với giọng nhỏ và lo lắng.

Bà Maxime đi cùng với bác ấy, chúng ta vẫn liên lạc với bà ấy và bà ấy nói rằng họ đã chia tay nhau để trở về nhà - nhưng không có vẻ gì là bác ấy bị thương hay là - không có vẻ gì là bác ấy không ổn.

Không tin tưởng lắm, Harry, Ron và Hermione trao đổi cho nhau những cái nhìn lo lắng.

Nghề này, đừng có hỏi quá nhiều về bác Hagrid, chú Sirius hấp tấp nói, nó chỉ khiến cho người ta chú ý thêm vào sự thật là bác ấy chưa trở lại và chú biết là cụ Dumbledore không muốn thế. Bác Hagrid rất vững chãi, bác ấy sẽ ổn thôi. Và khi bọn chúng không có vẻ vui mừng với điều đó, chú Sirius để thêm, Khi nào bọn cháu có chuyến viếng thăm làng Hogsmeade vào cuối tuần? Chú đang nghĩ, chúng ta đã ở ga với một con chó, đúng không? Chú nghĩ rằng chú có thể —

Không! Harry và Hermione cùng nói to.

Chú Sirius, chẳng lẽ chú không đọc Nhật báo Tiên tri? Hermione nói với vẻ lo lắng.

Tờ báo đó, chú Sirius lầu bầu nói, Bọn họ luôn đoán mò xem chú ở đâu, họ chẳng bao giờ biết nơi ẩn trốn thực sự của chú -

Phải, nhưng bọn con nghĩ rằng, lần này họ sẽ đoán ra, Harry nói. Cái điều mà thằng Malfoy nói trên tàu ho khiến bọn con nghĩ rằng nó đã biết đó là chú, và bố nó cũng có mặt trên sân ga lúc đó, chú Sirius - chú biết đấy, là lão Lucius Malfoy - vì vậy chú đừng có đến đây, bất kể chú làm điều gì. Nếu thằng Malfoy nhận ra chú nữa -

Thôi được, thôi được, chú biết rồi, chú Sirius. Chú có vẻ không hài lòng. Chỉ là ý tưởng thôi mà, chú nghĩ là con thích chúng ta đi cùng nhau.

Con rất muốn, con chỉ không muốn chú bị đưa vô lại ngục Azkaban! Harry nói.

Có một lúc ngừng khi cú nhìn vào Harry, có một nếp nhăn giữa hai mắt trũng sâu của chú.

Con không giống ba con nhiều như chú nghĩ, cuối cùng chú nói, có một chút lạnh nhạt trong giọng chú. Hiếm nguy luôn là trò giỡn đối với anh James.

Xem này -

Thôi được rồi, chú nên đi thôi, chú nghe thấy tiếng Kreacher đang xuống gác, chú Sirius nói, nhưng Harry chắc chắn là chú đang nói dối. Hãy viết cho chú thông báo thời gian chú có thể trở lại đây qua đồng lửa, được không? Nếu như cháu có thể chấp nhận rủi ro?

Có một tiếng bụp nhẹ, và ni vồn đầu của chú Sirius hiện ra lại hoàn toàn là ngọn lửa như cũ.

CHƯƠNG XV: THANH TRA TỐI CAO TRƯỜNG HOGWARTS

Bọn chúng đều chờ đợi để cào nát tờ Nhật báo Tiên Tri của Hermione vào sáng hôm sau để tìm bài báo mà Percy nói đến trong lá thư của anh. Tuy nhiên, con cú phát thư đã phải lao vọt ra khỏi đỉnh bình sữa khi Hermione há hốc miệng ra và trải tờ báo ra, để lộ ra một tấm ảnh lớn của Dolores Umbridge, đang cười thật rộng và thông thả nháy mắt với họ từ dưới cái tựa.

BỘ ĐANG THEO ĐUỔI KẾ HOẠCH ĐIỀU CHỈNH LẠI CƠ CẤU GIÁO DỤC.

DOLORES UMBRIDGE VỪA ĐƯỢC CHỈ ĐỊNH LÀ THANH TRA CAO CẤP ĐẦU TIÊN

“Umbridge- Thanh tra cao cấp à?” Harry ngơ ngác hỏi, miếng bánh mì nướng đang ăn dở trượt khỏi những ngón tay nói. “Điều đó có nghĩa là gì?” Hermione đọc lớn lên.

Trong một diễn tiến bất ngờ vào tối qua, Bộ Pháp Thuật đã thông qua dự luật để ban hành thêm một mức quản lý chưa từng có tiền lệ trước đây tại Trường Phù Thủy và Pháp Thuật Hogwarts.

Ngài Bộ trưởng ngày càng tỏ ra bất an về những diễn tiến gần đây tại Hogwarts, Trợ lý cấp thấp của Bộ Trưởng, Percy Weasley nói, “Ngài ấy đang đáp ứng lại những kiến nghị của một số phụ huynh đang lo lắng vì cảm thấy ngôi trường có thể đang hoạt động theo những khuynh hướng không được chấp nhận.

Đây không phải là lần đầu tiên trong những tuần gần đây ngài Bộ trưởng, Corneliuss Fudge, đã ban hành những điều luật mới trong nỗ lực cải thiện ngôi trường phù thủy này. Gần đây vào ngày 30 tháng Tám, Đạo Luật Giáo Dục Số Hai mươi hai đã được thông qua để đảm bảo rằng nếu xảy ra trường hợp hiệu trưởng đương thời không thể cung cấp được một ứng viên cho một vị trí giáo viên, thì Bộ sẽ chọn người thích hợp cho vị trí này. “Đó là lý do vì sao mà bà Dolores Umbridge được chỉ định đến giảng dạy tại Hogwarts,” ngài Weasley đã nói vào tối qua “Ông Dumbledore đã không thể tìm ra được người nào nên ngài Bộ trưởng đã chỉ định bà Umbridge, và tất nhiên là bà ấy đã khởi đầu thành công ngay tức khắc –

“Bà ấy đã làm CÁI QUÁI GÌ chứ?” Harry la lớn lên. “Đợi nào, còn nữa này,” Hermione nói.

--- Đã thành công ngay tức khắc, đã hoàn toàn cải tổ việc giảng dạy môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, và cung cấp cho ngài Bộ trưởng những phản hồi rất tinh tế về những gì đang thật sự diễn ra tại Hogwarts.

Trong buổi lễ cuối cùng mà Bộ đã chính thức thông qua Đạo Luật Giáo Dục số Hai Mươi Hai, một chức vụ mới đã lập ra, Thanh Tra Cao Cấp cho trường Hogwarts.

Đó là một phần mới mẻ và năng động trong kế hoạch của Bộ để nắm vững được cái đang gọi là sự sa sút chuẩn mực ở Hogwarts.” ngài Weasley nói, “Ngài Thanh tra sẽ có quyền để thanh tra về những nhân viên giáo dục của bà và để đảm bảo là họ sẽ hành động chuẩn mực. Giáo sư vừa được đề nghị nhận chức vụ này bổ sung vào công việc giảng dạy của bà tại trường và chúng tôi rất vui mừng để nói rằng bà đã nhận lời.”

Diễn tiến mới tại Bộ đã nhận được sự ủng hộ nhiệt thành từ một số bậc phụ huynh tại Hogwarts.

“Tôi cảm thấy tâm tưởng đã thoải mái hơn nhiều khi tôi biết rằng ông Dumbledore đã được đặt dưới một sự đánh giá công bằng và khách quan,” ông Lucius Malfoy, 41 tuổi, nói tại lâu đài Wiltshire vào tối qua. “Nhiều người trong số chúng tôi cùng với những đứa trẻ yêu thương nhất tận đáy lòng rất lo lắng về những quyết định rất lập di của ông Dumbledore vào những năm vừa qua và rất vui mừng khi biết rằng Bộ đã quan tâm đến tình hình này.”

Không nghi ngờ gì nữa, trong số những quyết định lập dị đó hẳn phải có những sự bổ nhiệm giáo viên gây tranh cãi đã được tường thuật trên báo trước đây, bao gồm việc thu nhận người sói Remus Lupin, người nửa khổng lồ Rubeus Hagrid và người cự Thần Sáng giả mạo Moody “Mắt Đen”.

Tất nhiên là đã có những lời đồn đại rằng ông Albus Dumbledore, từng là Chủ Tịch Tối Cao của Liên Đoàn Phù Thủy và Ngăn Chặn Chiến Tranh Quốc Tế Wizengamot, sẽ không còn đảm nhiệm vai trò quản lý tại ngôi trường đầy uy tín Hogwarts lâu nữa.

“Tôi nghĩ rằng việc bổ nhiệm vai trò Thanh tra sẽ là bước đầu tiên để đảm bảo rằng trường Hogwarts có một hiệu trưởng mà chúng ta có thể đặt trọn niềm tin,” một người làm việc trong Bộ vừa nói vào đêm qua.

“Hai thành viên lão thành của Wizengamot Griselda Marchbank và Tiberius Ogden vừa từ chức để phản đối tại buổi giới thiệu Thanh tra mới tại Hogwarts.

“Hogwarts là một ngôi trường, không phải là một tiền đồn của văn phòng Cornelius Fudge,” bà Marchbanks nói. “Việc là một cố gắng khác để làm mất uy tín Albus Dumbledore.”

(Để đọc đầy đủ những luận cứ của bà Marchbank xin hãy lật đến bài về những nhóm yêu tinh nổi dậy ở trang mười bảy.)

Hermione ngừng đọc và nhìn hai bạn qua bàn.

“Thế bây giờ thì chúng ta đã biết là chúng ta đã có cái gì với việc của bà Umbridge! Fudge đã thông qua “Đạo luật Giáo dục” và cử bà ta đến quản chúng ta! Và bây giờ lão ấy cho bà ta quyền được thanh tra các giáo viên khác!” Hermione thở gấp và mắt cô bé sáng quắc. “Mình không thể tin được. Điều này thật là thái quá!”

“Mình biết mà,” Harry nói. Nó nhìn xuống tay phải của nó, siết chặt trên bàn, và nó nhìn thẳng những vết trắng mờ còn lại của những từ mà Umbridge đã bắt nó phải cắt vào da thịt nó.

Những một nụ cười vừa nở ra trên khuôn mặt của Ron.

“Cái gì thế?” Harry m Hermione cùng lúc nhìn vào nó.

“Ồ, mình không thể đợi để thấy cô McGonagall bị thanh tra,” Ron vui vẻ nói. “Bà Umbridge không biết là gặp phải tay ai đâu.”

“Được, thôi nào,” Hermione nói, nhảy dựng dậy, “chúng ta nên đi thôi, nếu như bà ta định thanh tra lớp của thầy Binns thì chúng ta đừng có mà đến trễ...”

Nhưng giáo sư Umbridge không thanh tra các bài học Lịch sử Phép thuật của họ, vốn cũng vẫn chán ngắt như buổi thứ Hai tuần trước, cũng không xuất hiện trong hầm của thầy Snape khi họ đến họ Linh Dược đôi, nơi mà bài luận về đá mặt trăng của Harry được trả lại nó với một con “D” (Dở) lớn, đen ngòm và rõ nét ở góc trên.

“Ta vừa cho các em điểm mà các em sẽ nhận nếu các em làm việc như thế ở kỳ thi OWL,” Snape nói với một nụ cười khẩy khi ông lượn vòng quanh họ, phát lại các bài tập về nhà của họ. Nó sẽ cho các em một khái niệm về những gì đang thật sự chờ đợi các em ở kỳ thi.”

Snape bước lên trước lớp và quay gót lại để nhìn họ.

Nhìn chung bài tập về nhà này các em làm rất tệ. Phần lớn các em sẽ rớt nếu làm như thế trong kỳ thi. Ta muốn thấy nhiều nỗ lực hơn nữa trong bài luận tuần này về các loại thuốc giải độc khác nhau, hoặc là ta sẽ phải bắt đầu ban bố sự cấm túc với những kẻ tối dạ nào nhận được điểm “D.”

Ông cười nhạt khi Malfoy cười khẩy và nói bằng một giọng thì thầm dài thượt, “Có ai đó bị điểm D à? Ha!”

Harry nhận ra là Hermione đang liếc qua để xem điểm mà nó vừa nhận; nó vội nhét bài luận về đá mặt trăng vào cặp càng nhanh càng tốt, cảm thấy là nó nên giữ lại cho mình một ít thông tin riêng tư.

Quyết tâm không để cho Snape có cơ hội chấm rớt nó trong bài học này, Harry đọc đi đọc lại mọi dòng chỉ dẫn trên tấm bảng đen ba lần trước khi thực hiện nó. Cái món thuốc Sức Mạnh Hoà Tan của nó không hoàn toàn có được cái sắc ngọc lam thẫm óng ánh như của Hermione, nhưng ít nhất cũng xanh hơn cái màu hồng của Neville, và nó đưa bình thuốc của nó lên bàn của Snape vào cuối giờ học với cảm giác thách thức và tự tin trộn lẫn vào nhau.

“Ờ, không tệ như tuần vừa rồi hả?” Hermione nói, khi họ leo lên khỏi hầm và băng ngang Hội Trường Lớn để ăn trưa. “Và bài tập về nhà cũng không đến nỗi quá tệ chứ?”

Khi chẳng có ai trong số Ron hay Harry trả lời, cô bé nhấn mạnh, “Được thôi, mình muốn nói là, mình không chờ đợi điểm tối đa, nếu như ông ấy không chấm theo chuẩn của OWL, nhưng việc đủ điểm đậu cũng là một sự khuyến khích lớn trong hoàn cảnh này mà, các bạn không nói gì sao?”

Harry phát ra một tiếng ậm ừ vô thưởng vô phạt trong cổ họng.

“Tất nhiên là còn nhiều chuyện có thể xảy ra từ đây đến lúc thi, chúng ta có nhiều thời gian để cải thiện, nhưng điểm mà chúng ta mà nhận lúc này là chính là một loại đường ranh giới, đúng không? Chúng ta có thể xây dựng cái gì đó trên...”

Họ ngồi xuống cạnh nhau tại bàn Gryffindor.

“Hồi nãy, mình sướng run lên khi mình nhận được một điểm “T” (Tốt) -

“Hermione này,” Ron nói gọn “nếu bạn muốn biết bọn này được bao nhiêu điểm, thì cứ việc hỏi.”

“Mình không – mình không nói vậy – ở, nếu bạn muốn nói với mình thì-“

“Mình nhận được một con P (Phình phồng)” Ron nói, mức súp vào tô. “Vui không?”

“Ờ, chẳng có gì phải xấu hổ về chuyện này,” Fred nói, nó vừa chuyển đến bàn này với George và Lee Jordan và ngồi xuống bên phải Harry. “Chẳng có gì tệ với một con “P” tràn trề sinh lực cả.”

“Nhưng,” Hermione nói, “không phải là “P” biểu diễn cho...”

“Phình phồng, phải,” Lee Jordan nói, “Nhưng mà vẫn còn khá hơn “D” mà, phải không? Dở?”

Harry cảm thấy mặt nóng bừng và giả vờ ho, cuối xuống ổ bánh của nó. Khi nó ngẩng lên thì nó chán ngán khi thấy Hermione vẫn còn đang quần quanh vấn đề điểm OWL.

“Vì vậy điểm hàng đầu “T” là “Tốt”” cô bé đang nói, “rồi tới “A”-

“Không, “X”, George chỉnh lại cho cô bé, “X” là “Xuất sắc” Và anh luôn luôn nghĩ là Fred và anh đang lý phải nhận “X” trong mọi thứ, vì bọn anh luôn vượt quá mong đợi trong việc quây tung các kỳ thi.”

Họ cười phá lên ngoại trừ Hermione, đang chau mày, “Vây, sau “X” là “C” tức là “Chấp chận”, và đó là điểm cao nhất, đúng không?”

“Phải,” Fred nói, nhúng toàn bộ cái bánh mì tròn vào chén súp, chuyển lên miếng và nuốt chửng.

“Và vì vậy các anh nhận được “P” là Phình Phồng, - Ron đưa hai tay lên với vẻ chế nhạo – “và D là Dở,”

“Và rồi “Q”; George nhắc nó.

“Q”? Hermione hỏi, có vẻ thất kinh. “Thậm chí dưới cả D? Nó biểu diễn cho cái quái gì vậy?”

“Quá Dở” George trả lời ngay.

Harry lại phì cười, cho dù nó không biết chắc là George có đang đùa hay không. Nó tưởng tượng đến việc mình phải cố giấu Hermione khi nó nhận được điểm Q trong tất cả các kỳ OWL của nó, và ngay lập tức nó nhận ra là phải làm việc chăm chỉ hơn ngay từ lúc này.

“Các em đã bị thanh tra về các giờ học chưa?” Fred hỏi họ.

“Chưa,” Hermione nói ngay, “Còn anh?”

“Ngay khi nãy, trước bữa trưa,” George nói. “Môn Bùa.”

“Thế nó như thế nào?” Harry và Hermione cùng hỏi.

Fred nhún vai.

“Không tệ lắm. Bà Umbridge chỉ lớn vồn ở góc phòng, ghi ghi chép chép cái gì đó vô hồ sơ. Bọn em biết thầy Flitwick rồi đó, ông ấy coi bà như một vị khách, không quan tâm gì đến bà ta cả. Bà ta không nói nhiều. Hỏi Alicia vài câu về việc lớp học thường như thế nào, Alicia trả lời bà ta rằng chúng rất tốt, thế thôi.”

“Anh chưa bao giờ thấy thầy Flitwick già nua ấy cho điểm thấp cả,” George nói, “ông ấy thường cho mọi người đậu hết các kỳ thi.”

“Thế chiều nay thì bọn em học ai?” Fred hỏi Harry.

“Trelawney-“

“Một “Q”, như tôi đã từng nói.”

“- và chính cái bà Umbridge đó.”

“Ờ, hãy làm một cậu bé tốt và ráng điều khiển tâm tính của mình với Umbridge với bữa nay nhé,” George nói. “Angelina sẽ lên cơn điên nên như em lại bỏ lỡ thêm bất kỳ buổi tập Quidditch nào nữa.”

Nhưng Harry không phải đợi đến giờ học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám để gặp giáo sư Umbridge. Nó chỉ vừa rút cái cuốn nhật ký giấc mơ ra tại chỗ ngồi ở cái góc tăm tối trong phòng Bói Toán thì chợt Ron thúc khuỷu tay vào xương sườn nó, và khi nhìn ra, nó thấy giáo sư Umbridge đang hiện ra qua cái cửa chớp ở nền nhà. Cả lớp, vẫn đang nói chuyện vui vẻ, bỗng nhiên im bất đi. Sự im lặng đột ngột giữa khung cảnh ồn ào khiến cho giáo sư Trelawney, đang đứng đưa nhẹ một bản sao của quyển Sự Tiên Tri Của Giấc Mơ, quay lại.

“Xin chào, giáo sư Trelawney,” giáo sư Umbridge nói với một nụ cười thật rộng, “Tôi tin là bà đã nhận được thông báo của tôi? Bà đã được cho biết ngày giờ của cuộc thanh tra về lớp bà?”

Giáo sư Trelawney gật đầu cộc lốc, và có vẻ như rất bất bình, bà quay mặt lại phía giáo sư Umbridge và vẫn tiếp tục vung vẩy mấy cuốn sách. Vẫn mỉm cười, giáo sư Umbridge tóm lấy lưng cái ghế dựa gần nhất và kéo nó ra trước lớp, chỉ cách phía sau chỗ ngồi của giáo sư Trelawney vài inch. Bà ngồi xuống, lấy hồ sơ ra khỏi cái túi u ám của mình và nhìn một cách đầy mong mỏi về phía lớp để bắt đầu.

Giáo sư Trelawney siết chặt cái khăn choàng quanh mình với những bàn tay hơi run và ngó khắp lớp qua cặp kính to tướng của bà.

“Hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục bài học về việc tiên đoán các giấc mơ,” bà nói với một cố gắng phi thường để giữ được giọng nói thần bí thường lệ, mặc dù giọng bà hơi run. “Hãy chia thành cặp, và tiên đoán về viễn ảnh của giữa giấc mơ mới nhất của nhau bằng cách dùng cuốn Tiên Tri.”

Bà làm như thế quay lại chỗ ngồi, liếc về phía giáo sư Umbridge đang ngồi ngay bên phải, rồi ngay lập tức quay trái về hướng Parvati và Lavender, đang tranh luận say sưa về giấc mơ mới nhất của Parvati.

Harry mở cuốn Sự Tiên Tri của Giấc Mơ của nó ra, lén quan sát Umbridge. Bà đang ghi ghi chép chép vào hồ sơ. Sau vài phút bà đứng dậy và bắt đầu đi theo Trelawney, lắng nghe những cuộc thảo luận của bà với học sinh và thỉnh thoảng lại hỏi vài câu. Harry vội cúi đầu xuống cuốn sách.

“Hãy nghĩ ra một giấc mơ lạ đi,” nó nói với Ron, “để phòng con cóc già ấy đến tận đây.”

“Lần vừa rồi tớ đã làm rồi,” Ron phản đối, “đến lượt cậu, cậu kể cho tớ một giấc mơ gì đó đi..”

“Ồ, tớ không biết...” Harry nói tuyệt vọng, nó không thể nhớ ra được một giấc mơ trong mấy ngày gần đây, “Hãy nói rằng tớ mơ thấy tớ đang... dìm lão Snape vô cái vạc của tớ. Ờ, vậy đó...”

Ron cười sặc lên khi nó mở cuốn Tiên Tri của Giấc Mơ.

“OK, bây giờ bọn mình cần cộng tuổi của cậu và ngày cậu có giấc mơ này, thêm vào con số các chữ cái của chủ đề... chủ đề nên là “dìm” hay “vạc” hay Snape nhỉ?”

“Sao cũng được, chọn đại đi,” Harry nói, tranh thủ liếc mắt ra sau. Giáo sư Umbridge đang đứng cạnh vai giáo sư Trelawney và ghi chép trong khi người giáo viên môn Bói Toán vẫn đang hỏi Neville về cuốn nhật ký giấc mơ của nó.

“Cậu lại mơ thấy điều này vào đêm nào?” Ron nói, mãi mê tính toán.

“Tớ chả biết, đêm qua, hoặc là đêm nào cậu thích cũng được,” Harry nói với bạn, cố nghe xem Umbridge đang nói gì với giáo sư Trelawney. Lúc này họ chỉ cách bàn nó và Ron một bàn. Giáo sư Umbridge đang ghi một chú thích khác lên hồ sơ của bà còn giáo sư Trelawney thì có vẻ như rất khó chịu.

“Bây giờ,” Umbridge nói, nhìn sang Trelawney, “bà đã làm nghề này bao lâu rồi, một cách chính xác?”

Giáo sư Trelawney cúi kính nhìn bà ta, khoanh tay lại và vai cong lên như thể muốn bảo vệ mình càng nhiều càng tốt trước sự sỉ nhục từ cuộc thanh tra này. Sau khi ngừng một lúc, bà có vẻ như cảm thấy rằng câu hỏi này đến nỗi quá xúc phạm để bà có thể bỏ qua nó một cách hợp lý, bà nói bằng một giọng bức bối. “Gần mười sáu năm.”

“À, thâm niên thật,” giáo sư Umbridge nói, lại ghi chú lên hồ sơ. “Vậy có phải giáo sư Dumbledore bổ nhiệm bà không?”

“Phải,” giáo sư Trelawney nói ngắn gọn.

Giáo sư Umbridge lại ghi ghi chép chép.

“Và bà chính là cháu gái vĩ-vĩ- đại của Seer Cassandra Trelawney lấy lừng?”

“Phải,” giáo sư Trelawney nói, đầu hơi ngẩng cao lên.

Lại thêm những dòng ghi chép khác.

“Nhưng tôi nghĩ rằng – chính lại cho tôi nếu tôi sai – rằng bà là người đầu tiên trong gia đình bà kể từ Cassandra có khả năng Linh Cảm?”

“Những khả năng đó thường được bỏ qua – ờ – cách khoảng ba thế hệ.” giáo sư Trelawney nói.

Giáo sư Umbridge lại toét một nụ cười như con cóc.

“Tất nhiên rồi,” bà ngọt ngào nói, lại ghi chép tiếp. “Ờ, bà có thể tiên đoán chỉ một điều gì đó cho tôi được chứ?” Và bà nhìn vói về chờ đợi, vẫn cười.

Giáo sư cứng người lại như thể không tin vào tai mình. “Tôi không hiểu bà,” bà nói, kéo mạnh cái khăn quanh cái cổ khẳng khiu của mình.

“Tôi muốn bà thử đưa ra một tiên đoán cho tôi,” giáo sư Umbridge nói thật rõ.

Harry và Ron không phải là những người duy nhất đang nhìn và nghe lén sau những cuốn sách của chúng. Gần như cả lớp đang nhìn cứng vào giáo sư Trelawney khi bà vươn thẳng người lên, những chuỗi hạt và vòng của bà kêu xúng xoảng.

“Tuệ Nhãn không thể Thấy được khi bị bắt ép!” bà nói với một giọng the thé.

“Tôi hiểu,” giáo sư Umbridge nhẹ nhàng nói, lại ghi thêm cái gì đó lên hồ sơ.

“Tôi – nhưng – nhưng ... đợi đã!” giáo sư Trelawney chột nói, trong cổ gắng để giữ cho giọng có vẻ siêu nhiên như thường lệ, mặc dù cái hiệu ứng ma thuật của nó đã bị phai đi phần nào khi nó run lên trong giận dữ. “Tôi... Tôi nghĩ là tôi đang thấy một cái gì đó... cái gì đó liên quan đến bà... vì sao, tôi cảm thấy một cái gì đó... cái gì đó đen tối... một sự nguy hiểm tột cùng...”

Giáo sư Trelawney chỉ ngón tay run rẩy của mình về phía giáo sư Umbridge vẫn đang mỉm cười dịu dàng với bà, lông mày nhướn lên.

“Tôi e rằng... tôi e rằng bà đang ở trong một mối nguy tột cùng!” giáo sư Trelawney kết thúc một cách thật là kịch.

Ngừng một lúc. Giáo sư Umbridge quan sát kỹ lưỡng giáo sư Trelawney.

“Phải,” bà dịu dàng nói, lại nguệch ngoạc lên hồ sơ một lần nữa. “Ờ, đó thật sự là những gì tốt nhất mà bà có thể làm...”

Bà quay đi, để giáo sư Trelawney đứng chôn chân tại chỗ, ngực phập phồng. Harry nhìn sang Ron và biết rằng Ron đang nghĩ đúng điều nó nghĩ: hai đứa đều biết giáo sư Trelawney là một kẻ lừa đảo già giận, nhưng mặt khác, chúng căm ghét Umbridge nhiều đến nỗi chúng lại hoàn toàn đứng về phe Trelawney – cho đến bà nhào xuống chỗ chúng vài giây sau.

“Sao?” và bà nói, xĩa những ngón tay dài của bà ra ngay dưới mũi Harry, đặc biệt nhanh. “Cho cô xem em đã bắt đầu ghi cuốn nhật ký giấc mơ của em thế nào nào.”

Và nhân thể bà lại bắt đầu suy diễn những giấc mơ của Harry bằng một giọng cao nhất (tất cả những giấc mơ của nó, kể cả việc nó ăn cháo, đều có vẻ như tiên đoán trước cho một cái chết yếu đầy bi thảm), và nó lại cảm thấy sự thông cảm của nó dành cho bà giảm đi

nhiều. Trong lúc đó, giáo sư Umbridge đứng cách đó vài bước chân, ghi chép lên hồ sơ, và khi chuông vang lên, bà là người đầu tiên đi xuống cái cầu thang bạc và đứng đợi cả bọn chúng cho đến khi chúng đi vào lớp Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám mười phút sau.

Bà ậm à ậm ừ và mỉm cười với chính mình khi chúng đi vào phòng. Harry và Ron nói lại với Hermione, người đang đọc cuốn Sổ học, tất cả những gì đã xảy ra trong lớp Bói Toán khi chúng rút những cuốn Lý Thuyết Phép Thuật Phòng Thủ ra, nhưng trước khi Hermione kịp hỏi gì thì giáo sư Umbridge đã kêu chúng trật tự và sự im lặng trùm lên tất cả.

“Hãy cất đi” bà ra lệnh cho chúng với một nụ cười, và khi mọi người chỉ vừa rút chúng ra, thì đã buồn rầu nhét nó lại vào túi. “Khi chúng ta đã kết thúc Chương Một trong bài trước, thì hôm nay cô muốn tất cả các em lật đến trang mười chín và bắt đầu đọc “Chương Hai, Lý Thuyết Phòng Thủ Chung và Nguồn Gốc của chúng.” Không cần phải giảng về phần này.

Vẫn cười toét đầy vẻ tự thoả mãn, bà lại ngồi xuống tại bàn mình. Cả lớp thở dài thành tiếng khi lật đến trang mười chín. Harry buồn chán tự hỏi là có đủ các chương trong cái cuốn sách này để đọc trong tất cả các giờ học trong cả năm hay không và với ý nghĩ này nó lật trang mục lục để kiểm tra thì nó thấy Hermione lại giơ tay lên.

Giáo sư Umbridge cũng thấy, và có vẻ như là bà đã có sẵn một chiến lược cho tình huống như vậy. Thay vì giả vờ như không thấy Hermione bà đứng dậy và bước đến dãy bàn cho đến khi họ đối mặt nhau, rồi bà cúi xuống và thì thào, để cho những người còn lại trong lớp không thể nghe được, “Thế lần này là chuyện gì đây, cô Granger?”

“Em đã đọc Chương Hai rồi ạ,” Hermione nói.

“Ờ, nếu vậy thì tiếp tục Chương Ba.”

“Em cũng đã đọc rồi ạ. Em đã học hết cả cuốn sách rồi ạ.”

Giáo sư Umbridge chớp mắt, nhưng lại phục hồi vẻ thản nhiên gần như ngay tức khắc.

“Tốt, vậy thì em có thể nói cho cô nghe xem Slinkhard đã nói gì về việc phản –nguyên ở Chương Mười Lăm.”

“Ông ấy nói rằng phản-nguyên là một cái tên không đúng quy cách,” Hermione trả lời ngay “Ông ấy nói rằng “phản-nguyên” chỉ là một cái tên mà mọi người đặt cho những nguyên của họ khi họ muốn chúng có vẻ nghe chấp nhận được hơn.”

Giáo sư Umbridge nhướn mày lên và Harry biết bà ta đã có ấn tượng, ngược với ý muốn của bà.

“Nhưng em không đồng ý,” Hermione tiếp tục.

Lông mày giáo sư Umbridge lại nhướn cao lên và cái nhìn của bà trở nên lạnh lùng hơn rõ rệt.

“Em không đồng ý?” bà lặp lại.

“Vâng ạ,” Hermione nói, giống như Umbridge, cô bé đã không còn thì thào nữa, mà nói rõ, vang khiến cho cả lớp đều chú ý. “Ông Slinkhard hình như không thích những lời nguyên, phải không ạ? Nhưng em nghĩ chúng có thể rất hữu dụng nếu được dùng để phòng thủ.”

“Ồ, em cho là thế à?” giáo sư Umbridge nói, quên phắt đi việc thì thầm và đứng hẳn lên. “Ờ, tôi e rằng quan điểm của ông Slinkhard, chứ không phải của cô, là những điều được bàn thảo lại lớp học này, cô Granger.”

“Nhưng-“ Hermione bắt đầu.

“Thế là đủ rồi,” giáo sư Umbridge nói. Bà đi ngược lại trước lớp và đứng trước họ, tất cả sự vui vẻ mà bà biểu lộ lúc bắt đầu giờ học đã mất hẳn. “Cô Granger, tôi sẽ trừ năm điểm của nhà Gryffindor.”

Có những tiếng thì thào vang lên vì việc này.

“Vì chuyện gì?” Harry giận dữ nói.

“Bạn đừng dính vào!” Hermione vội thì thào với bạn.

“Vì đã cắt ngang giờ học vì những sự gián đoạn vô nghĩa,” giáo sư Umbridge nói liền liền. “Tôi đến đây để dạy các vị cách dùng những phương pháp đã được Bộ xác nhận và điều đó không bao hàm việc mời học sinh đứng dậy để đưa ra quan điểm của mình về những vấn đề mà họ đã rất hiểu. Những người thầy trước đây trong môn này có thể cho phép các vị nhiều quyền hạn hơn, nhưng không ai trong số họ – ngoại trừ trường hợp có thể ngoại lệ của giáo sư Quirrel, người đã cuối cùng đã phải tự giới hạn mình và những chủ đề phù hợp với lứa tuổi - có thể qua được cuộc thanh tra của Bộ.

“Vâng, Quirrel là một người thầy vĩ đại,” Harry nói lớn, “ông ấy chỉ có một khuyết điểm là để cho Chúa Tể Voldemort bám chặt phía sau đầu thôi.”

Câu nói này theo sau bởi một trong những sự im lặng ghê gớm nhất mà Harry có thể nghe. Và rồi –

“Tôi nghĩ là một tuần lễ cấm túc nữa sẽ tốt cho ngài, ngài Potter,” Umbridge nói mượt mà.

Vết cắt trên mu bàn tay Harry đã gần như lành, và qua buổi sáng tiếp theo, nó lại chảy máu trở lại. Nó không phản nản gì trong suốt buổi tối cấm túc; nó đã xác định là không ban cho Umbridge một sự tha thứ nào; nó cứ viết đi viết lại hàng chữ Tôi không được nói dối mà không một âm thanh nào toát ra khỏi môi, cho dù vết cắt nghiến sâu vào với từng chữ được viết.

Cái giá tẻ nhất cho tuần thứ hai bị cấm túc là, đúng như George tiên đoán, phản ứng của Angelina. Cô bé đâm vào nó ngay khi nó vừa đến bàn của nhà Gryffindor để ăn sáng vào thứ Ba và la lớn đến nỗi giáo sư McGonagall phải đi chỗ hai đứa từ bàn giáo viên.

“Cô Johnson, sao cô dám làm huyên náo như vậy trong Hội Trường Lớn! Trừ năm điểm cho nhà Gryffindor!”

“Nhưng thưa giáo sư – nó lại tự làm cho nó bị cấm túc nữa rồi-“

“Chuyện gì đấy, Potter?” giáo sư McGonagall nói gọn, quay sang phía Harry. “Cấm túc nữa à? Bởi ai?”

“Bởi giáo sư Umbridge,” Harry lí nhí, không dám nhìn lên đôi mắt tròn sáng, vuông vắn của giáo sư McGonagall.

“Em đang nói với tôi là,” bà nói, hạ giọng để cho cái đám học sinh tò mò của nhà Ravensclaws đằng sau họ không thể nghe được “rằng sau khi cô đã khuyến cáo em vào thứ Hai vừa rồi em lại tiếp tục không tự chủ được trong lớp của giáo sư Umbridge?”

“Vâng ạ,” Harry lí nhí, cúi gằm mặt xuống đất.

“Potter, em phải biết tự kiềm chế chứ! Em đang dẫn vào một sự rắc rối nghiêm trọng! Trừ năm điểm tiếp cho nhà Gryffindor!”

“Nhưng – sao ạ - ? Giáo sư ơi, không!” Harry nói, giận dữ về sự bất công này, “Em sẵn sàng bị phạt bởi bà ta, nhưng sau cô lại vì thế mà trừ điểm nhà?”

“Bởi vì sự cấm túc tỏ ra chẳng hề có tác dụng với em!” giáo sư McGonagall bực tức nói. “Không, không được khiếu nại thêm lời nào nữa, Potter! Và về phần cô, cô Johnson, trong tương lai cô chỉ nên giữ tiếng la hét của mình ở ngoài sân Quidditch, hoặc là cô sẽ phải chịu sự rủi ro mất đi chức đội trưởng của mình!”

Giáo sư McGonagall bước trở lại bàn giáo viên. Angelina ném cho Harry một cái nhìn rất phần nộ rồi bước đi, để lại cậu bé đang tự quảng mình trở lại trên băng ghế bên cạnh Ron, bùng bùng lửa giận.

“Cô ấy trừ điểm nhà Gryffindor bởi vì mình chỉ xoè ngựa bàn tay mỗi đêm! Thế là công bằng sao?”

“Tớ hiểu mà, ông bạn!” Ron nói với vẻ thông cảm, đẩy một miếng thịt muối vào đĩa của Harry, “cô ấy làm sai luật rồi.”

Tuy nhiên Hermione thì lại cúi mũi vào những trang báo Nhật báo Tiên Tri và không nói gì.

“Thế bạn nghĩ rằng cô McGonagall đúng à?” Harry giận dữ nói với bức hình Cornelius Fudge đang che trước mặt Hermione.

“Mình không muốn cô ấy trừ điểm bạn, nhưng mình nghĩ rằng cô ấy đã đúng khi cảnh báo bạn không được mất tự chủ với bà Umbridge,” Hermione nói, trong khi ông Fudge hăng hái khoa chân múa tay ở trang nhất, rõ ràng là đang định đọc một bài diễn văn.

Harry không nói chuyện với Hermione suốt cả giờ Bùa, nhưng khi họ vào lớp Biến thì nó quên khuấy đi chuyện cãi cọ với cô bé. Giáo sư Umbridge cùng với cái hồ sơ của bà ta đang ngồi ở góc phòng và sự xuất hiện của bà đã xua ngay ký ức về bữa sáng của Harry đi mất biến ngay.

“Tuyệt lắm,” Ron thì thào, khi họ ngồi vào chỗ ngồi thường lệ. “Hãy xem và Umbridge nhận cái mà bà ta đáng nhận.”

Giáo sư McGonagall đi đều vào phòng mà không lộ ra một dấu hiệu nhỏ nhất nào rằng bà đã thấy giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn ở đó.

“Nghe này” bà nói và cả lớp im lặng ngay tức khắc. “Ngài Finnigan, vui lòng lên đây và phát lại các bài tập về nhà, - cô Brown, cầm lấy hộp chuột này - đừng có khờ khạo, cô gái, chúng không có cắn em đâu, - và phát cho các bạn.”

“Hem,hem” giáo sư Umbridge nói, dùng đúng cái giọng ho ngớ ngẩn mà bà đã dùng để ngắt lời cụ Dumbledore trong đêm đầu học kỳ. giáo sư McGonagall không buồn để ý đến bà ta. Seamus đưa bài luận của Harry ra; Harry cầm lấy mà không nhìn bạn, và với một sự khoan khoái, thấy rằng mình đã được một con “C”.

“Bây giờ thì, các em nghe cho kỹ đây - Dean Thomas, nếu em lại làm như vậy với con chuột thì tôi sẽ cho em một buổi cấm túc - phần lớn các em đến nay đã thực hiện được việc làm Biến Mất con ốc sên, còn những ai còn làm sót lại một mẫu vỏ nào thì phải cố nắm được nguyên lý chính của câu thần chú. Hôm nay, chúng ta sẽ,-“

“Hem, hem” giáo sư Umbridge lại ho.

“Vâng?” giáo sư McGonagall nói, quay lại, lông mày của bà nhú sít lại với nhau khiến chúng có vẻ như tạo thành một đường thẳng tắp.

“Tôi chỉ mới vừa tự hỏi, thưa giáo sư, rằng bà có nhận được thông báo của tôi thông báo với bà về ngày giờ của cuộc thanh-“

“Tất nhiên là tôi nhận được, nếu không thì tôi đã hỏi bà là đang làm gì trong lớp tôi,” giáo sư McGonagall nói, lạnh lùng quay lưng về phía giáo sư Umbridge. Nhiều học sinh khoái chí nhìn nhau. “Như tôi đã nói: hôm nay, chúng ta sẽ cùng thực hành việc Biến Mất những con chuột, một việc khó hơn nhiều. Bây giờ, câu Thần Chú Biến Mất -“

“Hem hem,”

“Tôi không biết,” giáo sư McGonagall nói bằng một giọng lạnh ngắt, quay về phía giáo sư Umbridge, “là làm sao bà có thể thu thập được ý kiến về phương pháp giảng dạy quen thuộc của tôi nếu như cứ liên tục ngắt đoạn lời giảng của tôi? Bà thấy đấy, tôi thường không cho phép người khác nói trong khi tôi đang nói.”

Giáo sư Umbridge nhìn như thể vừa bị một cái tát vào mặt. Bà không nói gì, nhưng nhìn thẳng vào mẫu giấy da trong cái hồ sơ của mình và bắt đầu ghiền bút giận dữ.

Với vẻ chẳng buồn chú ý, giáo sư McGonagall lại quay về với lớp học.

“Như tôi đã nói: những Câu Thần Chú Biến Mất sẽ trở nên khó hơn khi làm Biến Mất những con thú phức tạp hơn. Con ốc sên và một loài vật không xương sống, nên không gây ra nhiều trở ngại; nhưng con chuột là một động vật hữu nhũ, thì sẽ gây ra nhiều trở ngại hơn. Do đó, không thể nào mà các em thi hành được phép thuật này khi mà tâm trí cứ lớn vồn về bữa chiều của mình. Do đó - các em đều đã biết câu thần chú rồi, hãy cho tôi xem các em có thể làm gì...”

“Giá mà cô ấy có thể dạy cho tớ cách đừng mất tự chủ với bà Umbridge ấy nhỉ!” Harry thì thầm với Ron, nhưng nó lại đang cười tươi – cơn giận của nó với giáo sư McGonagall đã bay hơi mất.

Giáo sư Umbridge không đi theo giáo sư McGonagall đi lòng vòng trong lớp như bà đã đi theo giáo sư Trelawney; có thể vì bà nhận ra rằng giáo sư McGonagall sẽ không cho phép như vậy. Tuy nhiên, bà lại ghi chép nhiều hơn nhiều khi ngồi tại góc của bà, và khi giáo sư McGonagall cuối cùng cũng nói cả lớp bỏ lại chuột vào hộp, bà ta đứng dậy với một vẻ dữ tợn hiện rõ trên mặt.

“Thế đấy, bắt đầu đây,” Ron nói, chụp cái đuôi dài ngoe nguẩy của con chuột và thả nó trở lại vào cái hộp mà Lavender vừa đưa qua.

Khi chúng lục tục ra khỏi lớp, Harry thấy giáo sư Umbridge tiến lại bàn giáo viên; nó thúc Ron, đến lượt mình Ron thúc Hermione, và cả ba đưa đầu thận trọng nghe trộm xem hai người nói gì.

“Bà đã dạy ở Hogwarts bao lâu rồi?” giáo sư Umbridge hỏi.

“Ba mươi chín năm tính đến tháng Chạp này,” giáo sư Umbridge nói gọn, đóng mạnh cái cặp của bà lại.

Giáo sư Umbridge ghi ghi chép chép.

“Tốt lắm,” bà nói, “bà sẽ nhận kết quả cuộc thanh tra của bà vào mười ngày tới.”

“Tôi sẽ cố đợi,” giáo sư McGonagall nói với một vẻ lạnh lùng khác hẳn, và bước về phía cửa. “Nhanh lên nào, ba em,” bà nói, xua Harry, Ron và Hermione ra trước.

Harry không thể nào không nở một nụ cười tán thưởng với cô giáo của mình và nhận lại một cái cười âu yếm của cô.

Nó đã nghĩ là lần tiếp theo nó sẽ gặp Umbridge sẽ là lần cấm túc vào buổi tối, nhưng nó đã lầm. Khi chúng đi xuống bãi cỏ về phía Khu Rừng để học môn Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, chúng lại thấy bà ta và với cái cặp hồ sơ của mình đợi sẵn cạnh giáo sư Grubbly-Plank.

“Bà không thường xuyên dạy môn này phải không?” Harry nghe thấy bà hỏi khi chúng đi về cái bàn dài có một nhóm những con Bowtruckle bị bắt sẵn đang nhốn nháo quanh đám mọt cây như một đám cảnh cây sống.

“Gần như vậy,” giáo sư Grubbly-Plank nói, chấp tay sau lưng và ngược mắt lên. “Tôi là giáo viên thay thế cho giáo sư Hagrid.”

Harry trao đổi những cái nhìn khó chịu với Ron và Hermione. Malfoy huýt sáo với Crabbe và Goyle; rõ là nó rất thích cơ hội này để dựng chuyện về với Hagrid với một thành viên của Bộ.

“Hmm,” giáo sư Umbridge nói, hạ giọng, cho dù Harry vẫn có thể nghe giọng bà khá rõ, “Tôi không biết là – ngài hiệu trưởng có vẻ như đã bỏ qua một cách khá lạ lùng việc cho tôi biết những thông tin về vấn đề này - bà có thể nói với rằng nguyên nhân nào đã khiến giáo sư Hagrid đã kéo dài kỳ đi nghỉ của mình của mình lâu thế không?”

Harry nhìn thấy Malfoy đang hăm hở ngược nhìn lên và nhìn Umbridge với Grubbly-Plank một cách chăm chú.

“E rằng tôi không thể,” giáo sư Grubbly-Plank nói một cách hớn hở. “Tôi không biết gì hơn về việc này hơn bà. Tôi nhận được một tin cú từ cụ Dumbledore, hỏi rằng tôi có thể nhận việc này vài tuần không. Tôi đồng ý. Đó là những gì tôi biết. Vâng... tôi bắt đầu được rồi chứ?”

“Vâng, xin mời,” giáo sư Umbridge nói, ghi nguệch ngoạc vào hồ sơ.

Với môn này, Umbridge dùng một chính sách khác, bà đi vào giữa các học sinh, hỏi chúng về các sinh vật huyền bí. Phần lớn mọi người đều có thể trả lời khá tốt và điều này làm Harry khá lên tinh thần. Ít nhất thì lớp này không làm cho uy tín của bác Hagrid bị hạ xuống.

“Nhìn chung,” giáo sư Umbridge nói, quay trở về ngồi cạnh giáo sư Grubbly-Plank sau khi hỏi han kỹ lưỡng Dean Thomas, “bà nghĩ như thế nào, với tư cách là một giáo viên tạm thời – một người khách quan ngoài cuộc. Tôi nghĩ là bà nên nói xem – bà nghĩ như thế nào về Hogwarts? Bà cảm thấy là bà đã nhận được sự hỗ trợ đầy đủ từ phía lãnh đạo trường?”

“Ồ, vâng, cụ Dumbledore tuyệt lắm,” giáo sư Grubbly-Plank nhiệt thành nói. “Vâng, tôi hài lòng với công việc, thật sự là rất hài lòng.”

Với vẻ hoài nghi rất lịch sự, Umbridge ghi chú ngắn trên hồ sơ và tiếp tục “Thế vào năm nay bà định dạy lớp này những gì- giả sử như là giáo sư Hagrid không trở lại?”

“Ồ, tôi sẽ dạy các em về những sinh vật huyền bí thường được hỏi đến ở kỳ thi OWL,” giáo sư Grubbly-Plank nói. “Không còn nhiều thứ để dạy - các em đã học về kỳ lân và về Nifflers, tôi nghĩ và chúng tôi sẽ làm việc tiếp với những con Porlock và Kneazle, bảo đảm rằng các em có thể phân biệt được những con Crup với Knarl, bà biết đấy...”

“Vâng, bà rất có vẻ như biết rõ rằng bà đang làm gì,” giáo sư Umbridge nói, vệt một dấu rất rõ trên hồ sơ. Harry không thích vẻ nhấn mạnh khi bà ta nói chữ “bà” và thậm chí còn không thích hơn khi câu hỏi tiếp theo được bà ta dành cho Goyle.” Nào, tôi nghe nói rằng em đã bị thương khi học môn này?”

Goyle nở một nụ cười ngu ngốc. Malfoy hăm hở trả lời.

“Đó là em. Tôi bị một con Bằng Mã tấp.”

“Một con Bằng Mã?” giáo sư Umbridge nói, ghi vội ghi vâng.

“Chỉ vì bạn ta quá ngốc mà không chịu nghe lời dặn của bác Hagrid,” Harry giận dữ nói.

Cả Ron và Hermione đều rên lên. Giáo sư Umbridge chậm chạp quay đầu về phía Harry.

“Tôi nghĩ là sẽ có những đêm cấm túc khác,” bà nói nhẹ nhàng, “Vâng, cảm ơn bà rất nhiều, giáo sư Grubbly-Plank, tôi nghĩ rằng đó là tất cả những gì tôi cần ở đây. Bà sẽ nhận kết quả thanh tra của bà sau trong vòng mười ngày.”

“Hay lắm,” giáo sư Grubbly-Plank nói, và giáo sư Umbridge bắt đầu trở về bãi cỏ hướng trở lại lâu đài.

Đêm đó, khi Harry rời khỏi văn phòng của Umbridge thì đã gần nửa đêm, tay nó bây giờ đã chảy máu rất nhiều đến nỗi nó rịn ra cả cái khăn mà nó dùng để băng vết thương. Nó tưởng là căn phòng sinh hoạt chung sẽ vắng lặng khi nó trở về, nhưng cả Ron và Hermione lại ngồi đó đợi nó. Nó rất mừng khi thấy các bạn, đặc biệt khi Hermione biểu lộ một sự thông cảm hơn là phê phán.

“Đây,” cô bé lo lắng nói, đưa một cái hũ nhỏ đựng một chất lỏng màu vàng về phía bạn, “hãy ngâm tay vào, nó là nước lọc từ nước ngâm vôi của con Murtlap, nó có lợi cho bạn đó.”

Harry đưa cánh tay đầy máu đau nhức của nó vào cái hũ và cảm thấy một cảm giác dễ chịu lạ thường. Con Crookshanks cọ vào chân nó, gừ gừ rõ to, và nhảy vào lòng nó và ngồi yên.

“Cám ơn,” nó nói với vẻ biết ơn, gỡ tai con Crookshanks bằng tay trái.

“Tớ vẫn nghĩ là cậu nên báo lại về việc này,” Ron nhỏ nhẹ nói.

“Không,” Harry dứt khoát nói.

“Cô McGonagall sẽ giận lắm nếu cô biết –“

“Vâng, có thể cô ấy sẽ như vậy,” Harry buồn buồn nói. “Và cậu nghĩ là bà Umbridge ấy sẽ cần bao nhiêu thời gian để thông qua một đạo luật khác quy định rằng bất kỳ ai phản nản về Thanh Tra Cao Cấp sẽ bị sa thải ngay tức khắc?”

Ron há hốc miệng để tranh cãi nhưng chẳng có lời nào lọt ra, và sau một lúc, nó đóng miệng trở lại, chịu thua.

“Bà ta là một phụ nữ xấu xa,” Hermione nói nhỏ, “Xấu xa. Bạn biết không, mình vừa nói chuyện với Ron khi bạn đi... bọn mình nên làm điều gì đó với bà ấy.”

“Mình đề nghị là nên đầu độc bà ta,” Ron gằn giọng.

“Không... mình muốn nói, làm gì đó về việc bà ấy là một giáo viên khủng khiếp như thế nào, và về việc chúng mình không thể học được một phép Phòng thủ nào từ bà,” Hermione nói.

“Ờ, thế bọn mình có thể làm gì được nào?” Ron nói, ngáp. “Quá trễ rồi, phải không? Bà ta đã nhận việc, bà ta đến đây để ở đây luôn. Lão Fudge muốn chắc chắn về việc này mà.”

“Vâng,” Hermione nói ngập ngừng. “Bạn biết đấy, hôm nay mình vừa nghĩ ra...” cô bé ném một cái nhìn hơi lo lắng về phía Harry và nói luôn với vẻ quyết tâm, “mình nghĩ rằng, - có thể là đã đến lúc mà bọn mình nên chỉ - chỉ tự mình làm điều đó.”

“Tự mình làm ấy à?” Harry nói với vẻ nghi ngờ, vẫn đứng đưa tay trong lọ nước vôi Murtlap.

“Vâng, tự mình học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Hermione nói.

“Bỏ đi,” Ron rên lên. “Bạn muốn chúng mình phải học thêm ngoài giờ? Bạn không thấy là cả Harry và mình đều đã lịm hụi với mớ bài tập về nhà và đây chỉ mới là tuần thứ hai thôi sao?”

“Nhưng chuyện này quan trọng hơn cả bài tập về nhà!” Hermione nói.

Harry và Ron nhìn cô bé chăm chăm.

“Mình không nghĩ là có cái gì trong vũ trụ này quan trọng hơn bài tập về nhà cả!” Ron nói.

“Đừng có khờ thế chứ, tất nhiên là có rồi,” Hermione nói, với một vẻ lo lắng, theo như Harry thấy, vẻ mặt cô bé đang thành linh ánh lên vẻ hăng hái mà những vấn đề về SPEW (hội cải thiện phúc lợi gia đình) thường gây ra với cô ta. “Đó là việc chúng ta phải tự chuẩn bị, như Harry đã nói trong giờ bà Umbridge ấy, cho những gì đang chờ đợi chúng ta. Đó là việc chúng ta phải chắc chắn được là chúng ta có thể tự vệ. Nếu chúng ta không được học điều gì trong suốt cả năm –“

“Tự chúng mình thì không làm được điều gì nhiều đâu,” Ron nói với vẻ cam chịu. “Mình muốn nói, được thôi, chúng mình có thể đọc về những lời nguyền ở thư viện và thực hành chúng, mình cho là–“

“Không, mình đồng ý là chúng ta có thể vượt hơn được những gì mà chúng chỉ có thể đọc từ những quyển sách,” Hermione nói, “Chúng ta cần có thầy, một người thầy đúng nghĩa, người có thể chỉ cho chúng ta cách dùng các câu thần chú và chỉnh lại cho chúng ta nếu chúng ta làm sao.”

“Nếu như bạn muốn nói về thầy Lupin...” Harry bắt đầu.

“Không, không, mình không nói về thầy Lupin,” Hermione nói, “Thầy ấy quá bận với Đội quân rồi, dù sao đi nữa, chúng ta có thể gặp thầy trong kỳ nghỉ cuối tuần ở Hogsmeade và điều này đã quá đủ thương xuyên rồi.”

“Thế thì ai chứ?” Harry hỏi, cau mày nhìn cô bé.

Hermione thờ dãi thườn thợt.

“Chưa rõ sao?” cô bé nói. “Mình đang nói về bạn đấy, Harry.”

Có một khoảng im lặng. Một cơn gió đêm nhẹ lao xao ngoài cửa sổ, và ánh lửa bập bùng.

“Về mình là sao?” Harry nói.

“Mình đang nói là bạn sẽ dạy mình Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Harry ngó cô bé chăm chú. Rồi nó quay sang Ron, sẵn sàng để trao đổi những cái nhìn tức bực mà chúng vẫn trao cho nhau khi Hermione hò hét về những thứ ba trợn như SPEW. Tuy nhiên, trước vẻ thất kinh của Harry, Ron chẳng có vẻ bực bội gì hết.

Nó khẽ cau mày, có vẻ suy nghĩ. Rồi nó nói, “Đấy là một ý kiến?”

“Ý kiến gì chứ?” Harry nói.

“Cậu,” Ron nói, “dạy bọn này học món đó.”

“Nhưng...”

Harry bây giờ đã cười toe toét, tin chắc là hai đứa bạn đang chơi mình.

“Nhưng tớ không phải là thầy giáo, tớ không thể-“

“Harry ạ, bạn đứng đầu trong năm về Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Hermione nói.

“Mình ấy à?” Harry nói, bây giờ thì nụ cười của nó càng rộng hơn bao giờ, Không đây, bạn hơn mình trong tất cả các bài kiểm tra“

“Thật sự thì không phải vậy đâu,” Hermione lạnh lùng nói. “Bạn hơn mình trong năm thứ ba – năm duy nhất mà bọn mình thật sự ngồi thi và có được một thầy giáo hiểu rõ môn này. Nhưng mình không nói về kết quả kiểm tra, Harry ạ. Hãy nghĩ về những chuyện mà bạn đã làm.”

“Bạn đang muốn nói chuyện quái gì thế?”

“Bạn biết không, mình không chắc là mình muốn cái kẻ ngu ngốc kia dạy mình,” Ron nói với Hermione, hơi cười. Và nó quay sang Harry.

“Nghĩ đi nào,” nó nói, tạo ra vẻ mặt giống như Goyle đang suy nghĩ. “Ừ – năm nhất thì bạn bảo vệ được Hòn đá Phù Thủy khỏi bàn tay Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy.”

“Nhưng đó là may mắn thôi,” Harry nói, “nó không phải là tài năng-“

“Năm thứ hai,” Ron ngắt lời, “bạn giết được con Tử Xà và tiêu diệt Riddle.”

“Nhưng nếu con Fawkes không đến thì tớ –“

“Năm thứ ba,” Ron vẫn nói lớn, “cậu một mình hạ cùng cùng lúc cả trăm Giám Ngục-“

“Bạn biết rằng đó cũng là rùa, nếu như mà cái Xoay Thời Gian không-“

“Năm vừa qua,” Ron nói, lúc này thì nó gần như hét lên, “cậu lại đánh bại Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy-“

“Nghe tớ đây nè!” Harry nói, gần như tức điên lên, vì lúc này cả Ron và Hermione đều cười cười, “Chỉ nghe tớ thôi, được không? Rất tuyệt khi nghe cậu nói vậy, nhưng những chuyện đó đều là may mắn cả, gần nửa thời gian khi đụng chuyện tớ không biết phải làm gì hết, tớ chẳng có kế hoạch nào về chúng, tớ chỉ làm bất kỳ chuyện gì mà tớ có thể nghĩ ra, và tớ gần như luôn có được sự giúp đỡ-“

Ron và Hermione vẫn cứ cười, và Harry cảm thấy tức lồng lên; nó thậm chí không thể hiểu vì sao mà nó điên tiết như thế.

“Đừng có ngồi đó mà cười như thế các bạn biết rành hơn mình vậy, mình đã ở đó phải không” nó hét toáng lên. “Mình biết mọi chuyện đã diễn ra thế nào, đúng không? Và mình chẳng hề vượt qua được những chuyện đó bởi vì mình xuất sắc trong môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, mình vượt qua bởi vì – bởi vì những sự giúp đỡ đến đúng lúc, hoặc bởi vì mình đoán đúng – nhưng mình chỉ mò mẫm mà qua được thôi, mình chẳng có ý niệm gì về việc mình làm cả – ĐỪNG CÓ CƯỜI NỮA!:

Cái hồ nước ngâm Murtlap rơi xoảng xuống nền nhà và vỡ tan. Nó nhận ra rằng nó đã đứng dậy, dù nó chẳng hề nhớ được là mình đã đứng dậy từ lúc nào. Crookshanks luôn đi dưới ghế bành. Những nụ cười của Ron và Hermione biến mất.

“Các bạn không biết nó như thế nào đâu! Các bạn – bất kỳ ai trong số các bạn – đều chưa hề đối mặt với hắn, đúng không? Các bạn nghĩ rằng chỉ đơn thuần là nhớ về các câu thần chú và tung nó vào mặt hắn à, giống như các bạn làm trong lớp vậy hả? Suốt cả thời gian đó bạn biết chắc là chẳng có gì giữa bạn và cái chết ngoài trừ chính bạn – trí khôn của bạn, hoặc lòng can đảm của bạn, hoặc là bất kỳ cái gì đó - những gì bạn có thể nghĩ ra khi bạn biết rằng chỉ còn cách một nanô giây (~khoảng thời gian siêu ngắn) nữa thì bạn sẽ bị giết, hoặc bị tra tấn, hoặc thấy bạn mình bị giết, họ không có dạy bạn những điều đó trong lớp đâu, để đương đầu với những chuyện như vậy – và hai bạn ngồi đó cư xử như thể mình là một thằng bé rất thông minh để còn đứng ở đây và sống sót, còn anh Diggory thì thật ngu ngốc khi anh ta thất bại - các bạn chỉ là chưa từng trải qua, chuyện đó có thể dễ dàng xảy ra với mình, nếu như không phải là Voldemort còn cần đến mình-“

“Chúng mình không nói như vậy đâu, ông bạn,” Ron nói, kinh hãi. “Bọn mình không xúc phạm anh Diggory, bọn mình không – cậu đã hiểu sai về –“

Nó nhìn một cách tuyệt vọng sang phía Hermione, đang có một vẻ mặt đầy đau khổ.

“Harry ơi,” cô bé rụt rè nói, “bạn không thấy sao? Đây là... đây chính xác là những gì mà bọn mình cần đến bạn... bọn mình cần biết là nó thật sự như thế nào khi ... đối mặt với hắn... đối mặt với Voldemort.”

Đó là lần đầu tiên cô bé nói đến tên của Voldemort, và chuyện này, hơn hẳn mọi thứ khác, đã làm Harry dịu lại. Vẫn còn thờ ơ mạnh, nó ngồi trở lại xuống ghế, bắt đầu nhận thức rõ là tay nó lại đau nhói một cách khủng khiếp. Nó ước là nó đã không làm vỡ cái hũ đựng nước ngâm Murlapt.

“Phải rồi... bạn hãy nghĩ về điều ấy,” Hermione khẽ nói. “Nhé?”

Harry không thể nghĩ ra điều gì để nói. Nó cảm thấy xấu hổ vì lại nổi nóng. Nó gật đầu, không rõ lắm là nó đồng ý với chuyện gì.

Hermione đứng dậy.

“Được lắm, mình đi ngủ đây,” cô bé nói, với một giọng rõ là cố làm ra vẻ càng tự nhiên càng tốt. “Erm... chào nhé.”

Ron cũng đứng dậy.

“Đi chứ?” Nó ngượng ngịu nói với Harry.

“Vâng,” Harry nói. “Chỉ... chỉ một phút thôi. Tớ cần phải dọn dẹp cái đồng hồ này.”

Nó muốn nói đến cái đám lọ vỡ nằm trên sàn nhà. Ron gật đầu và rời đi.

“Reparo (~Sửa chữa),” Harry lầm bầm, chỉ đưa thần về phía đám mảnh sứ. Chúng liền trở lại, tốt như mới, nhưng không còn nước ngâm Murtlap trong hũ.

Nó thỉnh thoảng cảm thấy đầy mệt mỏi đến nỗi nó muốn ngồi phịch trở lại vào ghế và ngủ luôn ở đó, nhưng thay vì làm vậy thì nó tự bắt mình đứng dậy và đi theo Ron lên cầu thang. Cái đêm xáo trộn đó của nó bị lại ngắt quãng bởi những giấc mơ về những cái hành lang dài và những cái cửa khoá kín và khi nó thức dậy thì vết sẹo của nó lại nhức buốt.

CHƯƠNG XVI: TRONG QUÁN ĐẦU HEO

Hermione không nhắc đến việc Harry sẽ dạy các bài học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám trong vòng hai tuần sau khi cô bé đưa ra lời đề nghị đầu tiên. Những buổi cấm túc của Harry với Umbridge cuối cùng cũng chấm dứt (nó nghi ngờ không biết những cái từ bây giờ đã khắc sâu và mu bàn tay nó có thể xoá đi được hoàn toàn hay không); Ron đã tập thêm được bốn buổi Quidditch nữa và đã không bị la hét trong hai bữa tập sau; và tất cả ba đứa bọn nó đều có thể Làm Biến Mất được những con chuột của chúng (Hermione thật ra đã có thể tiến đến việc Làm Biến Mất những con mèo con), trước khi chủ đề này được khơi lại, vào một buổi chiều gió lộng vào cuối tháng Chín, khi mà cả ba đứa đều đang ngồi trong thư viện, tìm kiếm nguyên liệu làm linh dược theo yêu cầu của Snape.

“Mình không biết là,” Hermione thỉnh linh nói, “không biết là bạn đã có nghĩ gì thêm về việc Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám chưa, Harry.”

“Tất nhiên là mình đã nghĩ đến rồi,” Harry gắt gỏng nói, “chúng ta có thể quên nó đi được không, với cái mụ phù thuỷ đang dạy ta thì...”

“Mình muốn nói đến ý kiến của mình và Ron kìa,” Ron liếc sang cô bé cánh cào, với vẻ đe dọa. Cô bé nhú mày với nó – “Ồ, được thôi, ý kiến của mình là bạn có thể dạy cho bọn mình.”

Harry không trả lời ngay. Nó giả vờ như đang nghiên cứu trang sách Chống-Độc Châu Á, bởi vì nó không muốn nói ra những gì trong tâm tưởng nó.

Nó đã được đề nghị vấn đề này với một khoảng thời gian rộng rãi hai tuần trước đây để suy nghĩ. Đôi khi cái ý tưởng này có vẻ điên khùng, như vào cái đêm mà Hermione đề nghị nó, nhưng vào những lúc khác, nó lại thấy mình đang nghĩ về những câu thần chú hữu dụng với nó nhất trong những lần đụng độ khác nhau với các sinh vật Hắc Ám và các Tử Thần Thực Tử – nó thấy chính bản thân nó đang thật sự chuẩn bị các bài học trong tiềm thức.

“Ờ,” nó chậm chạp nói, khi mà nó không thể giả vờ tìm kiếm trong cuốn Chống-Độc Châu Á được nữa. “vâng – mình đã suy nghĩ rồi.”

“Và?” Hermione hăm hờ nói.

“Mình không biết,” Harry nói, câu giờ. Nó nhìn sang Ron.

“Tớ nghĩ rằng đó là một ý kiến tốt để bắt đầu,” Ron nói, nó có vẻ đã sẵn lòng hơn để tham gia vào cuộc tranh luận khi thấy Harry không la hét trở lại.

Harry lắc lư người một cách không thoải mái trên ghế.

“Các bạn đã nghe mình nói rằng nhiều lần trong số đó chỉ là may mắn rồi chứ?”

“Ừ Harry,” Hermione dịu dàng nói, “nhưng cùng với những chuyện đó, chẳng có ích gì để giả vờ rằng bạn không giỏi môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám cả, bởi vì bạn rất giỏi. Bạn là người duy nhất trong năm qua có thể thực hiện câu thần chú Imperius (Lời nguyên Độc đoán) hoàn hảo, bạn có thể tạo ra được Thần Hộ Mệnh, bạn có thể làm được nhiều điều

mà ngay những phù thủy đã trưởng thành hoàn toàn cũng không thể, anh Viktor đã luôn nói thế...”

Ron liếc sang cô bé nhanh đến nỗi nó cổ nó kêu rắc rắc. Xoa lên cổ, nó hỏi. “Thế ư? Vicky nói thế nào?”

“Hờ hờ,” Hermione nói bằng một giọng buồn chán, “Anh ấy nói rằng Harry biết làm những chuyện mà thậm chí anh ấy cũng không làm nổi, trong khi anh ấy đang là học sinh năm cuối ở Durmstrang.”

Ron nhìn Hermione với vẻ nghi ngờ.

“Bạn không liên lạc với anh ta nữa chứ?”

“Thế mình làm gì đây?” Hermione lạnh lùng nói, dù mặt cô bé hơi hồng lên. “Mình có thể có được một người bạn qua thư nếu như mình...”

“Anh ấy không chỉ muốn làm bạn qua thư với bạn đâu,” Ron nói với vẻ kết án.

Hermione lắc đầu giận dữ và, mặc kệ Ron, vẫn đang quan sát cô, cô bé nói với Harry, “Thế nào, bạn nghĩ thế nào? Dạy bọn mình chứ?”

“Chỉ bạn và Ron thôi nhé?”

“Ờ,” Hermione nói, lại có vẻ hơi bối rối. “Ờ... này, xin bạn đừng lảng tránh như vậy Harry... mình thật sự nghĩ rằng bạn nên dạy cho bất kỳ ai muốn học. Mình muốn nói là chúng ta đang nói đến việc tự bảo vệ mình chống lại V...Voldemort. Ồ, đừng có mà sợ như vậy chứ, Ron. Nó có vẻ như không được công bằng nếu như mình không cho các bạn khác cơ hội.”

Harry ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói. “Ờ, nhưng mình nghi ngờ rằng ngoài trừ hai bạn thì còn có ai muốn được mình dạy không. Mình là một kẻ gàn dở mà, nhớ không?”

“Ờ, mình nghĩ là bạn có thể ngạc nhiên khi biết có bao nhiêu người đã rất ấn tượng khi nghe những gì mà bạn đã phải nói,” Hermione nói nghiêm túc. “Nhìn này,” cô bé trườn về phía nó – Ron với nhìn cô bé với vẻ trầm tư trên mặt, cũng trườn tới trước để nghe – các bạn cũng biết là trong kỳ nghỉ cuối tuần ở tuần cuối cùng ở tháng Mười sẽ diễn ra ở Hogsmeade chứ? Thế nếu bọn mình nói với những ai có hứng thú đến gặp bọn mình ở làng để chúng ta có thể nói chuyện thì sao?”

“Vì sao bọn mình phải thực hiện điều này ở ngoài trường?” Ron nói.

“Bởi vì,” Hermione nói, quay lại với cái hình vẽ món Cải Bắp Nhai Rào Rạo Trung Quốc mà cô bé vừa sao lại, “mình không nghĩ là bà Umbridge lại vui vẻ nếu bà ta thấy bọn mình tụ tập lại.”

*

Harry vô cùng mong ngóng đến cuộc đi chơi ở Hogsmeade, nhưng còn một điều làm nó lo lắng. Chú Sirius vẫn im như thóc kể từ lần xuất hiện trong lửa vào đầu tháng Chín, Harry biết là bọn nó đã làm cho ông giận vì họ không muốn ông đến đó – nhưng lúc nào nó cũng canh cánh là chú Sirius sẽ ném tung những lời khuyến cáo ra trước gió và lại đến bữa. Bọn

chúng sẽ làm gì nếu một con chó đen to tướng lao về phía chúng ở Hogsmeade, có thể là ngay trước mũi Draco Malfoy?

“Ờ, cậu không thể trách chú ấy về việc chú ấy muốn ra ngoài được,” Ron nói, khi Harry thảo luận về nỗi sợ hãi của nó với Ron và Hermione. “Mình muốn nói là chú ấy đã bị săn đuổi suốt hai năm ròng, và mình biết rằng chuyện này chẳng vui vẻ gì, nhưng ít ra thì chú ấy vẫn còn đang được tự do, phải không? Và lúc này chú ấy lại phải im lặng suốt với cái lão gia tinh dở điên dở dại đó.”

Hermione quắc mắt với Ron, nhưng cô bé đành phải bỏ qua sự khinh thường dành cho Kreacher này.

“Vấn đề rắc rối là,” cô bé nói với Harry, cho đến khi V...Voldemort – ồ, vì chúa, Ron ơi là Ron – khi đi ra ngoài, chú Sirius vẫn phải lẫn trốn, đúng không? Mình muốn nói là cái Bộ ngu si ấy vẫn không thể nhận ra rằng chú Sirius vô tội trừ khi họ chấp nhận là mọi chuyện cụ Dumbledore nói về chú ấy đều là sự thật. Và khi những gã ngốc ấy bắt đầu phải bắt bọn Tử Thần Thực Tử trở lại, thì sẽ rõ là chú Sirius không phải là một người trong số chúng... Mình muốn nói, chú ấy không có Dấu Hiệu, là một chuyện nhé.”

“Mình không nghĩ là chú ấy khờ đến nỗi lại xuất hiện,” Ron nói chắc chắn. “Cụ Dumbledore sẽ phát điên lên nếu chú ấy làm thế và chú Sirius luôn nghe lời cụ Dumbledore thậm chí nếu chú ấy không thích những gì chú ấy nghe.”

Khi Harry vẫn có vẻ lo lắng, Hermione nói, “Nghe này, Ron và mình phải đã thông báo với những người nào mà bọn mình nghĩ là họ có thể muốn học một số bài học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám chính thống, và có một số đã có hứng thú. Bọn mình đã nói bọn họ đến gặp mình ở Hogsmeade.”

“Ờ,” Harry lơ đãng nói, tâm trí nó vẫn còn mãi nghĩ về chú Sirius.

“Đừng lo, Harry,” Hermione khẽ nói, “Bạn đã có quá đủ chuyện để lo ngoài chuyện chú Sirius rồi.”

Tất nhiên là cô bé khá có lý, nó chỉ vừa bắt kịp đồng bài tập về nhà, cho dù nó đã làm khá hơn nhiều khi không phải đêm đêm bị cấm túc ở chỗ Umbridge nữa. Ron thậm chí vẫn còn tụt lại sau đồng bài tập về nhà hơn Harry, bởi vì trong khi hai đứa cùng tập luyện Quidditch hai tuần một lần, thì Ron còn bốn phần của một huynh trưởng. Tuy nhiên, Hermione người đăng ký nhiều môn hơn cả hai đứa, không chỉ làm sạch sành sanh mọi bài tập của cô bé mà còn tìm được thời gian để đan quần áo cho bọn gia tinh. Harry phải công nhận là cô bé đã làm khá hơn nhiều; bây giờ thì chúng đã luôn có thể phân biệt được đầu là nón và đầu là vớ.

Buổi sáng đi chơi đến Hogsmeade là một buổi bình minh sáng sủa nhưng lộng gió. Sau bữa ăn sáng họ xếp hàng trước mặt Flinch, người đang đọc tên họ từ một cái danh sách học sinh dài được phép của cha mẹ hoặc người giám hộ cho phép đến làng chơi. Với với nỗi sốt xả nhẹ, Harry nhớ lại rằng nếu không có Sirius, thì nó sẽ không thể nào đi được.

Khi Harry đến lượt mình đến chỗ Flinch, ông thầy giám thị khịt mũi thật mạnh như thể muốn phát hiện đánh hơi một cái gì đó từ Harry. Rồi ông gật đầu khẽ và khiến xương hàm

ông lại run run, và Harry bước qua, bước lên những bậc đá và bước vào một ngày lạnh giá nhưng chan hoà ánh nắng

“Er – vì sao mà ông Flinch lại đánh hơi cậu thế?” Ron hỏi, khi nó, Harry và Hermione bước nhanh xuống lối đi rộng mở về phía cổng.

“Tớ cho rằng ông ta đang kiểm tra xem có mùi Bom Thối không,” Harry nói, cười nhạt, “Tớ quên kể cho các bạn nghe...”

Và nó kể lại câu chuyện về việc gửi thư cho Sirius và ông Flinch hăm hăm xông đến trong những giây sau đó, yêu cầu được thấy bức thư. Trước vẻ hơi ngạc nhiên của nó, Hermione thấy câu chuyện này rất thú vị, thật sự là thú vị hơn nhiều so với nó cảm thấy.

“Ông ta nói là nhận được tố cáo là bạn đang đặt Bom Thối à? Nhưng mà ai mách với ông ta chứ?”

“Mình đâu có biết,” Harry nói, nhún vai. “Có thể là Malfoy,” và nó bật cười khi nghĩ đến chuyện này.

Chúng vẫn đi giữa những cái cột đá cao ngất với những con lợn lòi có cánh trên đỉnh và rẽ trái vào con đường dẫn vào làng, gió thổi tóc rũ xuống mắt chúng.

“Malfoy à?” Hermione nói, suy nghĩ. “Ờ.. ừ.. có thể...”

Và cô bé vẫn miên man suy nghĩ trên suốt đoạn đường ra ngoại ô của Hogsmeade.

“Ờ, nhưng mà bọn mình đang đi đâu đây?” Harry hỏi. Đến Chỗ Ba Cây Chối?”

“Ờ... không,” Hermione nói, dứt khỏi cơn mơ mộng. “không, chỗ đó lúc nào cũng đông và ồn, mình đã nói với mọi người đến gặp bọn mình ở chỗ Đầu Heo, một quán rượu khác, bạn biết chỗ đấy rồi đấy, nó không nằm trên đường lớn. Mình nghĩ nó có phần... bạn hiểu không... có phần... láu cá (dodgy)... nhưng học sinh không thường đến đó đâu, vì thế bọn mình không sợ bị nghe lén.”

Họ đi xuống con đường lớn, băng qua Tiệm Giởn Phù Thuỷ của Zonko, nơi mà chúng chẳng hề ngạc nhiên khi thấy Fred, George và Lee Jordan, băng qua bưu điện, chỗ bọn cú đang đều đặn làm việc, và leo lên một con phố nhỏ dẫn đến một quán rượu nhỏ nằm trên đỉnh. Một cái bảng hiệu gỗ xiêu vẹo treo trên cái giá đỡ bụi bặm phía trên cửa, với một bức tranh đầu một con heo rừng hoang dại, máu nhỏ ra từ tấm vải trắng bao quanh nó. Cái dấu hiệu kêu cọt két trong gió khi họ lại gần. Cả ba đều hơi ngần ngừ ngoài cửa.

“Thôi, vào đi nào,” Hermione nói, hơi lo ngại. Harry mở đường vào trong.

Nơi đây hoàn toàn không giống như Ba Cây Chối, nơi có một quầy bar lớn mang đến một ấn tượng ấm cúng, sáng sủa và sạch sẽ. Quầy bar của quán Đầu Heo bao bọc một căn phòng nhỏ, xám xịt và dơ bẩn bốc đầy một cái mùi gì đó giống như mùi dê. Những cánh cửa sổ bên hông thì bám một lớp bụi dày cứng khiến cho rất ít ánh sáng thấm được vào phòng, thay vào đó căn phòng được chiếu sáng bằng những giá nến đặt nằm trên những cái bàn bằng gỗ thô. Nền nhà khi nhìn lướt qua thì có vẻ như giống như làm bằng đất nện, cho dù khi Harry bước trên nó thì nó nhận ra rằng có những lớp đá bên dưới những thứ trông giống như rác rưởi đã được tích tụ lại đây hàng thế kỷ.

Harry nhớ rằng ông Hagrid đã từng nói đến quán rượu này trong năm học đầu tiên của nó. “Kó khá nhiều trò vui ở Đầu Heo, ông đã nói thế khi giải thích về việc làm cách nào mà ông có được trứng rồng từ một người lạ mặt che mặt ở đây. Lúc đó Harry đã tự hỏi vì sao mà Hagrid không thấy lạ lùng khi người lạ mặt đó luôn che mặt trong suốt cuộc nói chuyện, bây giờ nó mới biết là việc che mặt là cái gì giống giống như thời trang ở Đầu Heo. Có một người đàn ông ngồi ở quầy bar, đầu được phủ bởi những dải băng xám dơ bẩn, cho dù ông ta vẫn cố nuốt ừng ực hết ly này đến ly khác của một cái chất gì đó bốc khói nóng bỏng qua miệng; hai người khác liếm người trong áo choàng trùm đầu đang ngồi ở một cái bàn bên một cửa sổ, Harry đã thoáng nghĩ rằng họ là các Giám Ngục nếu như họ không nói chuyện với nhau bằng một giọng nặng thổ âm Yorkshirre, và ở một góc tối khác bên ngoài lò sưởi có một bà phù thủy đang ngồi với tấm voan đen dày phủ đến tận ngón chân. Họ chỉ có thể thấy chót mũi của bà vì nó hơi nhô lên từ tấm voan.

“Mình không biết nơi này, Hermione ạ,” Harry thì thầm, khi họ băng ngang quầy bar. Nó đặc biệt chú ý đến bà phù thủy che voan dày. “Có thể nào là bà Umbridge ở đó không ta?”

Hermione ném một tia mắt đánh giá người đeo voan kia.

“Umbridge thấp hơn bà này,” nó khẽ nói, “Và dù sao đi nữa, thậm chí nếu Umbridge đến đây thì bà cũng không thể làm gì để ngăn cản bọn mình được, Harry à, bởi vì đã kiểm tra lại luật của trường hai ba lần rồi. Chúng ta không bị giới hạn; mình đã đặc biệt hỏi giáo sư Flitwick xem học sinh có được quyền đến Đầu Heo không, thầy ấy nói được, nhưng thầy đã đặc biệt khuyên mình rằng phải mang theo những cái cốc của chính mình. Và khi mình đánh giá mọi thứ mình có thể nghĩ rằng việc này giống như một hoạt động học nhóm và làm bài tập nhóm và hiển nhiên chúng hoàn toàn được phép. Mình chỉ không nghĩ rằng chúng mình nên phô trương những gì chúng ta đang làm.”

“Không,” Harry nói lạnh nhạt nói, “đặc biệt khi mà thứ bạn hoạch định không chính xác là một việc làm bài tập nhóm, phải không?”

Người đàn ông ở quầy bar khẽ khàng đi đến chỗ họ. Ông ta là một người đàn ông già nhìn có vẻ cục cằn râu tóc bạc, rậm rạp. Ông ta cao, gầy và có vẻ gì đó quen thuộc với Harry.

“Uống gì?” ông hỏi cộc lốc.

Ba Bia Bơ ạ,” Hermione nói.

Người đàn ông vươn tay xuống dưới quầy thu tiền và rút lên ba cái chai bụi bặm rất dơ bẩn và đặt mạnh lên quầy bar.

“Sáu Sickle” ông ta nói.

“Cứ giữ hết” Harry vội nói, đưa ra một đồng bạc. Mắt người đàn ông đảo khắp Harry, dừng lại khoảng một phần nhỏ của giây ở vết sẹo của nó. Rồi ông quay đi đặt đồng tiền của Harry vào một cái ngăn kéo cổ bằng gỗ, nó tự động đẩy ngăn ra để nhận nó. Harry, Ron và Hermione rút ra một cái bàn xa nhất và ngồi xuống, nhìn quanh. Người đàn ông trong lớp băng xám tiến lại quầy với những đồng knuckle và nhận tiếp một cốc cái chất uống bốc khói từ người chủ quán.

“Các bạn biết gì không?” Ron thì thầm, hăm hở nhìn về phía quầy. “Chúng ta có thể gọi bất kỳ món gì mà chúng ta thích tại đây. Mình cá là cái lão ấy sẽ bán cho chúng ta bất kỳ món gì, ông ta không quan tâm đâu. Mình luôn muốn thử uống cái món Whisky Lửa-”

“Bạn-là-một-huynh-trưởng,” Hermione ngắt lời.

“Ồ” Ron nói, nụ cười tắt khỏi gương mặt, “Vâng...”

“Nếu thế thì những người mà bạn nói sẽ đến gặp bọn mình đâu?” Harry hỏi, mở cái nắp bụi bặm của chai Bia Bơ của nó ra và tợp một ngụm.

“Chỉ có vài người thôi,” Hermione nói, nhìn đồng hồ và nhìn với vẻ lo lắng về phía cửa. “Mình nói họ đến đây vào lúc này, và mình chắc là tất cả bọn họ đều biết chỗ – ồ, nhìn kia, có thể là bọn họ.

Cánh cửa quán rượu lại mở ra. Một đám bụi nắng tràn vào phòng trong một thoáng và biến mất, bị che khuất bởi một toán người đang vội vã đi vào.

Đi vào đầu tiên là Neville cùng với Dean và Lavender, theo sát họ là Parvati và Padma Patil rồi (bao tử Harry quặn lên) Cho và một cô bạn gái đang ba chí ba choé, rồi (đi riêng ra và đầy mơ mộng như thể chỉ vô tình đến đây) Luna Lovegood; rồi Katie Bell, Alicia Spinnet và Angelina Johson, Coin và Dennis Creevey, Ernie Macmillan. Justin Finch-Fletchley, Hannah Abbott, một cô bé nhà Hufflepuff với một cái bím tóc dài trên lưng mà Harry không biết tên; ba cậu bé nhà Ravenclaws mà nó chắc rằng được gọi là Anthony Goldstein, Michael Corner và Terry Boot, Ginny, theo sát bởi một cậu bé tóc vàng gầy nhảnh với cái mũi hếch mà Harry lờ mờ nhận ra là một thành viên của đội Quidditch nhà Hufflepuff và, đi cuối, là Fred với George Weasley cùng người bạn thân Lee Jordan của họ, cả ba đều mang theo những túi giấy đầy những hàng hoá mua ở tiệm Zonko.

“Chỉ vài người đấy à?” Harry khàn giọng nói với Hermione, “Chỉ vài người?”

“Vâng, ý kiến này có vẻ khá được lan rộng,” Hermione vui mừng nói, “Ron này, bạn lấy thêm vài cái ghế nhé?”

Người chủ quán dờ ra trong khi đang lau những cái cốc bằng một miếng giẻ rách dơ bẩn trông như thể chưa bao giờ được giặt. Có thể là ông chưa bao giờ thấy quán của ông lại đầy người đến thế.

“Chào,” Fred nói, nó là người đầu tiên tới quầy bar và nhanh chóng đếm số bạn của mình, “cho chúng tôi... hai mươi lăm chai Bia Bơ?”

Người chủ quán nhìn nó chằm chằm một thoáng, rồi ném mạnh nắm giẻ rách của ông xuống như thể ông bị ngắt ngang khi đang làm một công chuyện quan trọng, ông bắt đầu nhắc lên những chai Bia Bơ từ dưới quầy.

“Chúc mừng,” Fred nói, đưa chúng ra. “Xem nào, mọi người, tôi không có đủ tiền để trả cho tất cả những thứ này...”

Harry lạng người khi cái đám đông đang lao xao kia nhận bia từ tay Fred và lục trong túi áo choàng của họ để tìm tiền. Nó không thể tưởng tượng được là có bao nhiêu người đây

xuất hiện cho đến khi một ý nghĩ khủng khiếp chập chờn vào óc nó rằng có thể họ đang chờ đợi một bài diễn văn nào đó, và với ý nghĩ đó nó quay sang Hermione.

“Bạn đã nói gì với mọi người thế?” nó hạ giọng nói, “Họ đang chờ đợi cái gì?”

“Mình nói với bạn rồi, họ chỉ đến để nghe những gì bạn phải nói,” Hermione nói dịu dàng, nhưng Harry vẫn nhìn cô bé đầy giận dữ đến nỗi cô bé phải nhanh chóng thêm vào, “nhưng bạn khỏi phải làm cái gì hết, để mình nói với họ trước cho.”

“Chào, Harry,” Neville nói, hớn hở đến ngồi cạnh bạn.

Harry cố mà cười trả, nhưng không nói được gì; miệng nó khô rang. Cho vừa mỉm cười với nó và ngồi bên phải Ron. Bạn của cô bé, một cô bé có một mái tóc vàng hung quần, không cười mà nhìn Harry một cách hoàn toàn thiếu tin tưởng như muốn nói rõ với nó rằng, tránh đường cho cô, cô sẽ không ở lại đây đâu.

Trong những toán hai và ba người mới đến ngồi quanh Harry, Ron và Hermione, một số có vẻ rất hăm hở, một số thì tò mò, Luna Lovegood nhìn mơ mộng vào không trung. Khi mọi người đều đã yên vị trên ghế, thì tiếng xì xào tắt hẳn đi. Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Harry.

“E...” Hermione nói, giọng cô bé hơi cao hơn vẻ bình tĩnh ngày thường. “E... hèm... xin chào.”

Nhóm người bây giờ chuyển sự chú ý của họ sang cô bé, dù vẫn chốc chốc lại liếc về phía Harry.

“Vây... erm... vậy là, các bạn đã biết vì sao mà các bạn ở đây rồi đó. Erm... ờ, bạn Harry đây có một ý tưởng – mình muốn nói (Harry liếc nhìn cô bé thật sắc), “là mình có một ý tưởng – đó sẽ là một ý hay với những người muốn học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám – và mình muốn nói, thật sự muốn học, bạn biết đấy, không phải cái thứ mà Umbridge đang nhồi nhét cho chúng ta –” (giọng Hermione thành linh trở nên mạnh mẽ và tự tin hơn)- bởi vì chẳng có ai gọi nổi chúng là Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám cả’ (Phải, phải,” Anthony Goldstein nói, và Hermione trông có vẻ càng cuồng nhiệt) – “Ờ, mình nghĩ rằng nếu bọn mình có thể, ờ tự mình giải quyết vấn đề thì thật là hay.”

Cô bé ngừng lại, nhìn liếc sang Harry, và nói tiếp, “Và cái mà mình muốn nói đến là việc học cách bảo vệ chúng ta hữu hiệu như thế nào, không chỉ bằng lý thuyết mà bằng cách thực hiện những câu thần chú thật sự-“

“Bạn cũng muốn thi đậu môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám ở kỳ thi OWL luôn chứ gì?” Michael Corner nói, nó đang nhìn cô bé chăm chú.

“Tất nhiên là vậy rồi,” Hermione nói ngay. “Nhưng hơn cả thế, mình muốn được huấn luyện một cách đúng đắn kỹ thuật phòng thủ bởi vì... bởi vì...” cô bé thở mạnh và bắt đầu, “bởi vì Chúa tể Voldemort đã trở lại rồi.”

Phản ứng có ngay tức thì và có thể tiên đoán trước. Bạn của Cho ré lên và té luôn Bia Bơ vào chính mình; Terry Boot thì co giật lại không sao kìm được;; Padma Patil nhún vai, và

Neville la lên một cách kỳ lạ khi cu cậu cố gắng biến nó thành một cái ho. Cả bọn, tuy vậy, lại nhìn chăm chú và thậm chí hăm hở hơn về phía Harry.

“Ờ... dù sao thì đó cũng là kế hoạch,” Hermione nói. “Nếu các bạn muốn gia nhập với chúng tôi, chúng ta sẽ cần phải quyết định là chúng ta sẽ phải-“

“Có gì chứng minh là Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại?” tuyển thủ tóc vàng nhà Hufflepuff nói với vẻ công kích.

“Ờ, cụ Dumbledore đã tin như vậy” – Hermione nói.

“Bạn muốn nói rằng cụ Dumbledore đã tin cậu ta,” cậu bé tóc vàng nói, hất đầu về phía Harry.

“Bạn là ai?” Ron nói, có vẻ hơi thô lỗ.

“Zacharias Smith,” cậu bé nói, “và tôi nghĩ là chúng ta có quyền biết chính xác những chuyện gì đã khiến cậu ta nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại.”

“Nghe này,” Hermione can thiệp ngay, “đây không thật sự là vấn đề mà cuộc họp này nói đến...”

“Điều đó đúng mà, Hermione,” Harry nói.

Mọi chuyện đã rõ ràng với nó về việc sao mà có nhiều người đến đây thế. Nó nghĩ là Hermione không thấy được vấn đề này. Một số trong bọn họ – thậm chí có thể là phần lớn bọn họ – đã đến với hy vọng rằng có thể nghe trực tiếp câu chuyện của Harry.

“Điều gì đã khiến tôi nói rằng Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở lại ư?” nó lặp lại, nhìn thẳng vào mặt Zacharias. “Tôi đã thấy hắn. Nhưng cụ Dumbledore đã nói với cả trường những điều gì đã xảy ra vào năm ngoái, và nếu bạn không tin cụ, bạn sẽ không tin tôi, và tôi sẽ không tốn thời gian của buổi trưa này để thuyết phục bất kỳ ai.”

Cả nhóm người đều hầu như nín thở khi Harry nói. Harry có ấn tượng rằng thậm chí cả tay chủ quán cũng lắng nghe. Ông ta cứ lau cùng một cái cốc với cái giẻ dơ bẩn của mình, khiến cho nó càng bẩn thêm khủng khiếp.

Zacharias nói một cách mạnh bạo, “Tất cả những gì mà cụ Dumbledore nói với chúng tôi vào năm ngoái rằng anh Cedric Diggory đã bị Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy giết và bạn đã mang xác anh Diggory trở về Hogwarts. Cụ ấy không kể cho chúng tôi nghe chi tiết, cụ ấy không nói chúng tôi rõ về việc anh Diggory bị giết như thế nào, tôi nghĩ là tất cả bọn tôi đều muốn biết...”

“Nếu bạn đến để nghe tường tận việc Voldemort giết người như thế nào thì tôi không thể giúp bạn.” Harry nói. Cơn giận của nó, mấy ngày nay cứ âm ỉ dưới bề mặt, lại sục sôi lên. Nó không nhìn vào khuôn mặt đầy vẻ công kích của Zacharias Smith, và nhìn đầy chủ đích sang Cho. “Mình không muốn nói về anh Cedric Diggory, được không? Và nếu đó là lý do các bạn đến đây, các bạn có thể đi được rồi.”

Nó ném một cái nhìn giận dữ sang phía Hermione. Điều này, nó cảm thấy, là lỗi của cô bé, cô bé đã quyết định trình diễn nó như một nhân vật đặc biệt và tất nhiên mọi người đều

muốn đến xem câu chuyện hấp dẫn này là như thế nào. Nhưng không ai trong số họ rời khỏi ghế, thậm chí cả Zacharias Smith, cho dù nó vẫn tiếp tục nhìn Harry trừng trừng.

“Vâng,” Hermione nói, giọng cô bé vút cao lên trở lại. “Vâng... như tôi đã nói... nếu các bạn muốn học một số kỹ thuật phòng thủ, thì chúng ta cần phải làm rõ là chúng ta sẽ học chúng như thế nào, chúng ta sẽ gặp nhau vào những lúc nào và ở đâu-“

“Có đúng là” cô bé với cái bím tóc dài thả xuống lưng ngất lờ, nhìn sang Harry, “bạn có thể gọi được Thần Hộ Mệnh không?”

Có những tiếng xì xào thích thú vang lên về chuyện này.

“Đúng vậy,” Harry nói với vẻ hơi đề phòng.

“Một Thần Hộ Mệnh hữu hình?”

Cái cụm từ này gợi cho Harry nhớ một cái gì đó.

“Ơ – bạn biết bà Bones à?” nó hỏi.

Cô bé mỉm cười.

“Bà ấy là dì mình,” cô bé nói. “Mình là Susan Bones. Bà ấy đã kể cho mình nghe về phiên toà của bạn. Vậy ra – điều đó là đúng à? Bạn gọi được một con hươu Hộ Mệnh à?”

“Vâng,” Harry nói.

“Trời đất, Harry ạ!” Lee nói, với vẻ đầy ấn tượng. “Anh chưa bao giờ biết chuyện này!”

“Mẹ nói Ron không được tuyên truyền chuyện này,” Fred nói, cười với Harry. “Mẹ nói rằng nó đã có quá đủ sự chú ý rồi.”

“Mẹ anh không sai đâu,” Harry làm bà làm bầm, và vài người bật cười.

Bà phù thuỷ che voan đang ngồi một mình khẽ chuyển động trên chỗ ngồi của bà.

“Và bạn đã giết con Tử Xà bằng thanh gươm trong văn phòng của cụ Dumbledore à?” Terry Boot hỏi. “Đó là điều mà những bức tranh trên tường kể với mình khi mình ở đấy vào năm ngoái...”

“Ơ, vâng, tôi đã làm vậy” Harry nói.

Justin Finch-Fletchley huýt sáo, và anh em nhà Creevey trao đổi những cái nhìn kinh hoàng và Lavender Brown kêu khẽ “Wow!”. Harry cảm thấy nóng nơi cổ áo; nó có thể nhìn về bất cứ đâu trừ chỗ Cho.

“Và khi bọn này học năm nhất,” Neville nói lớn với đám đông, “cậu ta đã bảo vệ được Hòn đá Ngữ Văn (Philological)...“

“Phù Thuỷ (Philosopher),” Hermione rít lên.

“Vâng, cái hòn đá ấy – khỏi tay Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy,” Neville dứt lời.

Mắt Hannah Abbot tròn xoe như những đồng Galleons.

“Còn chưa kể đến,” Cho nói (mắt Harry liếc nhanh sang cô bé, cô bé nhìn lại nó, mỉm cười, khiến trống ngực nó lên một cơn lô tô mới)”những nhiệm vụ mà anh ấy đã phải vượt qua trong kỳ thi Tam Pháp Thuật vào năm ngoái - vượt qua những con rồng, những người cá (merpeople – not siren or mermaid), con Chân Kềnh và những thứ khác nữa...”

Những tiếng thì thào tán thưởng lan khắp bàn. Harry cảm thấy thật lúng túng. Nó cố điều chỉnh nét mặt để không tỏ ra là nó đang quá hài lòng với chính mình. Việc Cho tán dương nó khiến cho nó rất rất khó để nó nói lên chuyện mà nó đã tự hứa sẽ nói với họ.

Nghe này,” nó nói, và mọi người đều im bật ngay. “Mình... mình không muốn tỏ ra là mình đang làm ra bộ khiêm tốn hoặc đại loại như thế, nhưng... mình đã nhận được rất nhiều sự giúp đỡ trong những việc này...”

“Không phải với những con rồng,” Michael Corner nói ngay. “Đó là một đường bay rừng rợn...”

“Vâng, phải,” Harry nói, cảm thấy nếu phản đối lại thì thô quá.

“Và không có ai giúp bạn quét sạch bọn Giám Ngục hồi hè hết,” Susan Bones nói.

“Không” Harry nói, “không ai cả, đúng vậy, mình biết là là mình làm được vài chuyện mà không cần giúp đỡ, nhưng vấn đề mà mình muốn nói là...”

“Bạn đang lẩn tránh việc cho chúng tôi thấy bất kỳ bằng chứng gì của việc ấy à?” Zacharias Smith nói.

“Đây có một ý này,” Ron nói lớn, trước khi Harry có thể nói, “vì sao mà bạn không thử đóng cái miệng lại giùm?”

Có thể là từ lẩn tránh (weasel) đã tác động mạnh đến Ron. Và lúc này, nó đang nhìn Zacharias như thể nó không muốn gì hơn là được nện cậu ta. Zacharias đỏ bừng mặt.

“Ờ, tất cả mọi người bọn ta đều đến đây để học từ cậu ta và bây giờ cậu ta đang nói là cậu ta chẳng hề thật sự làm gì cả,”

“Đó không phải là cái mà cậu ta nói,” Fred ngắt lời.

“Thế chú có cần bọn anh rửa tai cho không thì bảo?” George hỏi, lấy ra một cái vật gì đó dài ngoằng nhìn rất ghê từ bên trong một trong những túi đồ Zonko.

“Vâng, được rồi,” Hermione nóng nảy nói, “tiếp tục nào, vấn đề là, có phải chúng ta đều đồng ý là chúng ta sẽ được Harry dạy không?”

Có một tiếng xì xào tán thành chung. Zacharias khoanh tay lại và không nói gì, mặc dù có thể chuyện này là do nó đang phải để mắt đến cái vật dài dài trên tay Fred.

“Được rồi,” Hermione nói, có vẻ an tâm hơn khi cuối cùng cũng đã quyết định được một cái gì đó. “Ờ, vậy thì, câu hỏi tiếp theo là chúng ta sẽ gặp nhau vào những lúc nào. Mình thật sự không nghĩ là chuyện này có ý nghĩa nếu như chúng ta gặp nhau ít hơn một lần một tuần.”

“Đợi nào,” Angelina nói, “chúng ta cần phải đảm bảo rằng nó không đụng với lịch tập Quidditch của tụi này,”

“Không,” Cho nói, “không đụng độ với lịch tập của bọn em nữa.”

“Của bọn tôi nữa,” Zacharias Smith nói.

“Mình tin chắc là bọn mình sẽ tìm ra được một buổi tối thích hợp với tất cả mọi người,” Hermione nói, hơi nóng nảy, “nhưng các bạn cũng biết là chuyện này quan trọng hơn này, chúng ta phải bàn về việc học cách chống lại bọn Tử Thần Thực Tử của V...Voldemort.”

“Nói hay lắm!” Ernie Macmillan khàn giọng, Harry chờ đợi cậu này lên tiếng này giờ, “Cá nhân tôi nghĩ rằng điều này thật sự quan trọng, có thể còn quan trọng hơn bất kỳ chuyện gì chúng ta sẽ làm trong năm nay, thậm chí với cả kỳ thi OWL!”

Nó nhìn quanh với vẻ tinh tướng, mặc dù vẫn chờ đợi là có ai đó la lên “Chắc chắn là không!” Khi không ai nói gì, nó nói tiếp, “Cá nhân tôi rất bối rối không hiểu vì sao Bộ lại đưa đến đây một giáo viên vô dụng như thế vào đúng thời điểm quan trọng này. Rõ ràng là, họ đang chối bỏ sự trở về của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, mà lại cho bọn mình một giáo viên thật sự đang ra sức ngăn cản chúng ta dùng đến những câu thần chú phòng thủ...”

“Bọn mình nghĩ lý do mà Umbridge không muốn chúng mình tập Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám,” Hermione nói, “là bà ta có một số... một số ý tưởng điên rồ rằng cụ Dumbledore có thể dùng các học sinh ở đây để thành lập một loại quân đội riêng. Bà ta nghĩ rằng cụ ấy đang hướng dẫn chúng ta chống lại Bộ.”

Gần như chẳng có ai sững sờ trước tin này; ngoại trừ Luna Lovegood chợt nói to lên. “Ờ, điều này có ý nghĩa lắm. Dù sao thì Cornelius đã có quân đội riêng rồi.”

“Cái gì chứ?” hoàn toàn sững sờ trước cái tin không chờ đợi này.

“Vâng, ông ta có một đạo quân Heliopath,” Luna trịnh trọng nói.

“Không, không có.” Hermione quát lên.

“Có, có mà.” Luna nói.

“Heliopath là cái gì?” Neville hỏi, ngơ ngác.

“Chúng là những linh hồn của lửa,” Luna nói, mắt cô bé mở to và nhô lên khiến cô bé càng có vẻ dài dại hơn lúc nào hết, “những sinh vật làm từ lửa rất to lớn, chúng ào qua mặt đất và đốt sạch những gì trước mặt...”

“Chúng không tồn tại, Neville ạ” Hermione bực bội nói.

“Ồ, có, chúng tồn tại mà!” Luna giận dữ.

“Tôi xin lỗi, nhưng có gì chứng minh không?” Hermione nói lớn.

“Có rất nhiều bài tường thuật của các phù thủy đã thấy tận mắt. Chỉ vì chị quá hẹp hòi nên chị mới cần phải thấy mọi thứ hiện ra trước mũi chị trước khi chị...”

“Hem, hem” Ginny nói, bắt chước giáo sư Umbridge rất tuyệt khiến nhiều người giật mình nhìn lại và bật cười. “Sao mà bọn mình không quyết định về việc sẽ gặp nhau vào những lúc nào và học những bài phòng thủ nào nhỉ?”

“Phải,” Hermione nói ngay, “phải, chúng ta nên làm thế, em đúng lắm, Ginny.”

“Ờ, một tuần một lần là được rồi,” Lee Jordan nói.

“Khi mà...” Angelina bắt đầu.

“Vâng, vâng, bọn em biết về chuyện Quidditch rồi,” Hermione nói với vẻ căng thẳng. Ờ, vấn đề khác cần bàn là việc chúng ta sẽ gặp ở đâu...”

Chuyện này có vẻ khó, và cả nhóm đều im lặng.

“Thư viện được không?” Katie Bell đề nghị, sau một lúc.

“Khó mà tin được là bà Pince sẽ vui mừng hơn hở khi chúng ta thực hiện các lời nguyện trong thư viện.” Harry nói.

“Có thể là một căn phòng bỏ hoang chẳng?” Dean nói.

“Được đấy,” Ron nói, “cô McGonagall có cho chúng ta mượn phòng, cô ấy đã làm vậy khi Harry tập để thi Tam pháp thuật”.

Nhưng Harry tin chắc là lần này cô McGonagall không sẵn lòng đến thế. Với những gì Hermione nói về việc cho phép học và làm bài tập nhóm, nó cảm giác theo bản năng rằng điều này có thể đưa đến nhiều sự phản đối.

“Được rồi, chúng ta sẽ tìm thấy một nơi nào đó,” Hermione nói “Chúng tôi sẽ nhấn tin cho mọi người khi chúng tôi có được một thời gian và địa điểm thích hợp cho lần họp mặt đầu tiên.”

Cô bé lục lọi trong túi và lấy ra một tấm giấy da và một cây bút lông ngỗng, rồi với vẻ ngập ngừng, như thể cô bé đang cố tự động viên mình để nói điều gì đó.

“Mình... mình nghĩ rằng mọi người nên viết tên vào đây, chỉ để biết rằng ai đã đến đây. Nhưng mà mình nghĩ rằng,” cô bé hít một hơi sâu, “rằng chúng ta nên thoả thuận với nhau là sẽ không nói với người khác về việc chúng ta đang làm. Vì vậy khi các bạn ký tên bạn, coi như các bạn đồng ý rằng sẽ không nói với Umbridge hoặc với bất kỳ ai khác về những gì chúng ta đã thoả thuận.”

Fred giật lấy tờ giấy da và hăm hờ ký tên, nhưng Harry thấy ngay là có nhiều người khác không có vẻ vui lắm với viễn cảnh điền tên họ vào danh sách.

“Ờ...” Zacharias chậm chạp nói, không cầm tờ giấy da khi George đưa sang nó, “Ờ... tôi tin chắc là Ernie sẽ nói với tôi về thời điểm cuộc họp.”

Nhưng Ernie cũng trông có vẻ ngần ngại về việc ký tên. Hermione nhú mào với nó.

“Tôi... ờ, chúng ta là huynh trưởng mà.” Ernie nói lớn. “Và nếu cái danh sách này bị phát hiện thì... ờ, tôi muốn nói là... bạn nên tự hiểu, nếu Umbridge tìm thấy...”

“Bạn chẳng phải vừa mới nói rằng nhóm học tập này là điều quan trọng nhất mà bạn làm trong năm nay sao?” Harry nhắc nó.

“Tôi... vâng,” Ernie nói, “vâng, tôi tin là tôi đã nói vậy, nó chỉ...”

“Ernie à, chẳng lẽ bạn lại thật sự tin là tôi lại để tờ danh sách này hờ hênh sao?” Hermione nói thăm dò.

“Không. Không, tất nhiên là không,” Ernie nói, có vẻ đã bớt lo hơn. “Tôi... ờ, tất nhiên là tôi ký rồi.”

Sau Ernie, không ai phản đối nữa, cho dù Harry thấy bạn của Cho ném cho cô bé một cái nhìn khuyến cáo trước khi ghi tên mình vào. Khi người cuối cùng – Zacharias – ký vào, Hermione nhặt tờ giấy da trở lại và cẩn thận đặt nó vào túi. Lúc này trong cả nhóm đều có một cảm giác là lạ. Có vẻ như họ vừa ký một loại hợp đồng nào đó.

“Ờ, đến giờ rồi,” Fred lanh lẹn nói, đứng phắt dậy. “George, Lee và tôi có vài món đồ mang tính nhạy cảm phải mua, bọn này sẽ gặp lại các bạn sau.”

Những nhóm hai ba người còn lại cũng rời đi.

Cho nhìn có vẻ gặp khó khăn khi cài lại móc khoá túi xách của cô trước khi rời đi, mái tóc đen xoăn của cô bé rũ xuống phía trước che kín mặt cô bé, nhưng bạn cô bé đứng liền sau, tay khoanh lại, tặc lưỡi, và Cho chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi ra với bạn. Khi bạn cô bé đi qua cửa, Cho nhìn lại và vẫy tay với Harry.

“Ờ, mình nghĩ là mọi việc đã diễn tiến khá tốt,” Hermione vui mừng nói, khi cô bé, Harry và Ron đi ra khỏi quán Đầu Heo và tắm mình trong ánh mặt trời rực rỡ sau đó. Harry và Ron xách theo những chai Bia Bơ của chúng.

“Cái tay Zacharias ấy khó chịu thật,” Ron nói, nhìn về phía bóng của Smith, có thể nhận rõ từ xa.

“Mình cũng chẳng thích cậu ta lắm.” Hermione thừa nhận. “nhưng cậu ta nghe lỏm được khi mình đến nói chuyện với Ernie và Hannah ở bàn Hufflepuff và khi cậu ta cũng có vẻ thích đến đây, thì mình nói gì được bây giờ? Nhưng có nhiều người thật sự khá hơn – mình muốn nói Michael Corner và đám bạn của cậu ấy đã không đến đây nếu như cậu ta không đang đi chơi với Ginny.”

Ron vừa nốc cạn những giọt cuối cùng trong cái chai Bia Bơ của nó, sặc và phun Bia Bơ ra phía trước.

“Thằng đó làm cái gì?” Ron lắp bắp, giận điên, tai nó nhúm lại như thịt bò sống. “Con bé đi chơi với... em tôi đi... bạn nói gì, Michael Corner?”

“Ờ, đó là lý do mà cậu ta đến đây với đám bạn của mình, mình nghĩ vậy – ờ, họ rõ ràng là thích học cách phòng thủ, nhưng nếu Ginny không nói trước với Michael chuyện gì xảy ra?”

“Vào lúc nào... vào lúc nào mà nó...?”

“Bọn họ gặp nhau ở buổi Dạ Vũ Giáng Sinh và kết bạn với nhau vào cuối năm,” Hermione điềm tỉnh nói. Bọn chúng đi vào Con Đường Cao và cô bé ngừng lại bên ngoài Tiệm Viết

Scrivenhaft, nơi đang những cây bút lông chim trĩ nhìn thật đẹp đang hiện ra qua cửa sổ.
"Hmm... mình sẽ mua một cây viết mới vậy."

Cô bé rẽ vào tiệm. Harry và Ron đi theo bạn.

"Thế thằng nhóc nào là Michael Corner chứ?" Ron tức tối hỏi.

"Cái cậu đen đen ấy," Hermione nói.

"Mình cóc thích nó," Ron nói ngay.

"Kỳ vậy" Hermione thì thầm.

"Nhưng mà," Ron nói, đi theo Hermione dọc theo những dãy bút đặt trong những cái hộp đồng "Mình cứ nghĩ là Ginny si mê Harry!"

Hermione nhìn bạn với vẻ thương hại và lắc đầu.

"Ginny đã từng mê Harry, nhưng cô bé đã từ bỏ từ hàng tháng rồi. Không phải vì cô bé không thích bạn, tất nhiên rồi," nó dịu dàng nói với Harry khi kiểm tra một cây viết dài đen và vàng.

Harry, đầu óc vẫn tràn ngập cái vẫy tay tạm biệt của Cho, chẳng thấy hứng thú về cái chủ đề này như Ron, đưa đang run lên vì tức, nên nó đã không hề tham gia câu nào cho đến khi bị lôi vào cuộc.

"Thế đó là lý do khiến nó nói chuyện vào lúc này à?" nó hỏi Hermione. "Nó chẳng hề nói gì trước mặt mình trước đây."

"Chính thế," Hermione nói, "Ờ, mình nghĩ là mình sẽ lấy cây này..."

Cô bé tiến tới quầy thu tiền đặt lên mười lăm Sickle và hai Knut, với Ron vẫn thờ hững hục sau gáy.

"Ron," cô bé nghiêm khắc nói khi cô quay lại và giẫm phải chân bạn. "Đó chính là lý do vì sao mà Ginny không nói gì với bạn về việc nó đã gặp Michael, nó biết bạn sẽ khó chấp nhận chuyện này. Vì vậy, vì chúa, đừng có nói tới nói lui mãi về chuyện này."

"Bạn nói gì vậy? Ai khó chấp nhận chuyện gì chứ? Mình chả có nói tới nói lui về chuyện gì sất..." Ron tiếp tục kêu ca bằng một giọng thì thầm suốt cả đoạn đường.

Hermione tròn mắt với Harry và hạ giọng, trong khi Ron vẫn lầm bầm lầm bầm chửi rủa Michael Corner không tiếc lời. "Và khi đã nói về chuyện của Michael và Ginny... còn chuyện của Cho và bạn thì sao?"

"Bạn muốn nói gì?" Harry nói nhanh.

Hơi nước đang bốc ngùn ngụt bên trong nó, một cảm giác rất mặt bùng lên khiến mặt nó chuyển ngay sang vẻ lạnh lùng – chẳng lẽ nó đã quá lộ liễu à?

"Ờ," Hermione nói, khẽ mỉm cười, "cô bé ấy không thể rời mắt khỏi bạn, phải không?"

Harry chưa bao giờ say sưa nhận thức rằng cái làng Hogsmeade này lại đẹp đến thế.

CHƯƠNG XVII: ĐẠO LUẬT GIÁO DỤC SỐ HAI MƯƠI BỐN

Harry cảm thấy vui hơn trong phần thời gian còn lại của cuối tuần hơn bất kỳ thời gian nào trong suốt năm học. Nó và Ron dùng phần lớn thời gian của ngày Chủ Nhật để giải quyết mớ bài tập về nhà của chúng, và mặc dù công việc này khó có thể gọi là vui vẻ được, những tia nắng mặt trời cuối cùng của ngày thu này vẫn còn sáng rõ, vì vậy thay vì ngồi cứng ở những cái bàn trong phòng sinh hoạt chung, chúng mang bài vở ra ngoài trời và ngồi tản mạn trong bóng râm của một cây sồi lớn ở bên bờ hồ. Hermione tất nhiên là đã giải quyết xong hết các bài tập của mình, cô bé mang ra ngoài một mớ len và niêm chú cho mấy cây kim đan của mình để chúng loé lên lách cách trong khoảng không trước mặt cô bé, đan tiếp những cái nón và khăn quàng.

Biết rõ rằng bọn nó đang làm một chuyện chống lại Umbridge và Bộ, và biết rằng mình giữ vai trò chính yếu trong kế hoạch nổi loạn này, những việc này khiến cho Harry cảm thấy vô cùng hài lòng. Nó ôn lại buổi họp mặt thứ Bảy trong đầu: tất cả những người đã đến với nó để Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám... và những cái nhìn trên mặt họ khi họ nghe về những việc mà nó đã làm... và Cho đã ca tụng những thành tích của nó trong cuộc thi Tam pháp thuật – nó đã biết rằng tất cả những người đó đã không cho rằng nó là một kẻ lập dị nói dối, họ còn tán phục và nâng cao tinh thần nó đến nỗi nó vẫn còn ở trên mây vào sáng thứ Hai, bất chấp cái viễn cảnh sắp tới về những môn học chán nhất của nó.

Nó và Ron đi xuống lầu từ khu ký túc xá của chúng, thảo luận về ý kiến của Angelina về việc bọn nó sẽ tập một chiến thuật mới gọi là Sự Xoay Tròn Chậm và Chặt vào đêm tập Quidditch, và cho đến khi bọn nó đã băng qua được nửa căn phòng sinh hoạt chung tràn ngập ánh nắng thì tụi nó mới để ý đến một thứ mới của căn phòng chung đang tập trung sự chú ý của một nhóm nhỏ người.

Một tờ thông báo mới vừa được dán lên tấm bảng thông báo của nhà Gryffindor, nó lớn đến nỗi che hết mọi tấm thông báo khác, - những danh sách sách thần chú cũ được rao bán, tờ nhắc nhở thường trực về những luật lệ cũ rích của trường được dán bởi Argus Flinch, lịch tập luyện của đội Quidditch, những lời rao về việc trao đổi những tấm thẻ Chocolate Éch với những người khác, tờ quảng cáo mới nhất của anh em nhà Weasley về việc tuyển những người thử nghiệm. Tờ thông báo mới được in bằng một thứ chữ đen lớn và được đóng một cái dấu có vẻ từ một cơ quan cao cấp ở cuối trang, dưới một chữ ký rõ và ngắn.

THƯA LỆNH CỦA THANH TRA CAO CẤP CỦA HOGWARTS

Tất cả các tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm và chức câu lạc bộ của học sinh đều bị đình chỉ kể từ lúc này.

Một tổ chức, đoàn thể, đội và hoặc câu lạc bộ tức là những cuộc họp thường trực của một nhóm của ba học sinh hoặc nhiều hơn.

Quyết định cho phép tổ chức lại các hoạt động trên có thể được cấp bởi Thanh tra Cao Cấp (giáo sư Umbridge).

Không một tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm hoặc câu lạc bộ học sinh nào được phép tồn tại mà không được Thanh Tra Cao Cấp chấp nhận.

Bất kỳ học sinh nào tìm cách thành lập, hoặc tham gia vào một tổ chức, đoàn thể, đội, nhóm hoặc câu lạc bộ có mà không được chấp nhận bởi Thanh tra Cao cấp sẽ bị trục xuất.

Những thông báo trên đây dựa trên Đạo Luật Giáo Dục số Hai Mươi Bốn.

Ký tên, Dolores Jane Umbridge, Thanh tra Cao cấp

Harry và Ron đọc thông báo qua đầu của một đám học sinh năm thứ hai trông có vẻ đầy băn khoăn.

“Chẳng lẽ điều này có nghĩa là họ đóng cửa Câu lạc bộ Chơi Bi sao?” một trong số đám trẻ hỏi.

“Anh nghĩ là bọn em sẽ được chơi Bi thôi,” Ron u ám nói, khiến bọn học sinh năm hai nhảy dựng lên mừng rỡ. “Nhưng mà chắc bọn mình không có được cái may mắn đó đâu hi?” nó hỏi Harry khi đám học sinh năm hai tản đi.

Harry đọc lại tám thông báo lần nữa. Những niềm vui lòng lộng đang tràn ngập nó từ thứ Bảy đã tan biến. Tâm tưởng nó ngập tràn giận dữ.

“Đây không thể nào là một sự ngẫu nhiên được,” nó nói, tay nắm chặt lại. “Bà ta đã biết rồi.”

“Không thể được,” Ron nói ngay.

“Chắc là có ai đó đã nghe lén ở quán rượu. Và hãy đối mặt với chuyện này, chúng ta không thể nào biết được có bao nhiêu người trong số những người có mặt ở đó chúng ta có thể tin tưởng được... có thể có ai đó đã chạy đi mách lẻo bà Umbridge...”

Thế mà nó đã nghĩ rằng bọn họ tin nó, nghĩ rằng bọn họ thậm chí còn thán phục nó...

“Zacharias Smith!” Ron nói ngay, đấm vào tay mình, “hoặc – tớ nghĩ rằng cái thằng Michael Corner cũng trông có vẻ gian lận-”

“Không biết Hermione đọc cái này chưa nhỉ?” Harry nói, nhìn về phía cửa khu ký túc xá nữ

“Đi nói với cô ấy thôi,” Ron nói. Nó phóng tới trước, kéo cửa ra và lao lên cái cầu thang cuộn.

Nó vừa leo đến tầng sáu thì một tiếng động lớn, nghe như tiếng còi ré lên và tất cả những bậc thang hoà vào nhau tạo thành một khối đá nghiêng trượt dài trông cái cầu trượt. Ron còn chạy được theo đà một chút xiu, tay vung vẩy điên cuồng như cái cối xay gió, rồi nó trượt ngược xuống và rơi ào theo cái cầu trượt mới tạo ra, nằm thẳng căng ngay dưới chân Harry.

“Ờ – tớ không nghĩ là bọn mình được phép vào khu ký túc xá nữ,” Harry nói, đỡ Ron đứng dậy dưới chân nó và cố để không cười lăn cười bò ra.

Hai cô bé năm thứ tư thích thú trượt phóng xuống từ cái cầu trượt đá.

“Ồ, ai vừa định leo lên đấy?” họ khúc khích cười thích thú, đứng dậy và nguýt bọn Harry và Ron.

“Là anh,” Ron nói, nó vẫn còn rũ rượi, “tớ không biết rằng sẽ xảy ra như vậy. Không công bằng tí nào!” nó nói với Harry, trong khi các cô gái đi về phía cái lỗ chân dung, vẫn còn cười như điên. “Hermione được phép đi vào khu ký túc xá của bọn mình, vậy tại sao bọn mình lại không được?”

“Ờ, đó là một cái luật cổ lỗ sĩ,” Hermione nói, cô bé vừa trượt xuống đứng ngay vào một cái thảm trước mặt họ và đang đứng dậy, “nhưng trong cuốn Hogwarts: Một lịch sử nói rằng các cậu bé không đáng tin bằng các cô gái. Dù sao đi nữa, thì các bạn tìm cách mò lên đó làm gì.”

“Để kiểm bạn chứ làm gì – nhìn này,” Ron nói, kéo cô bé về phía tấm bảng thông báo.

Mắt Hermione lướt nhanh xuống tờ thông báo. Vẻ mặt cô bé trở nên lạnh lùng.

“Có ai đó mách lẻo với bà ta rồi!” Ron giận dữ nói.

“Họ không làm như vậy đâu,” Hermione nhỏ nhẹ nói.

“Bạn khờ quá,” Ron nói, “bạn nghĩ thế vì bạn quá chính trực và ngay thẳng-“

“Không đâu mà, họ không làm vậy đâu, bởi vì mình đã ếm một lời nguyền lên tấm giấy da mà tất cả chúng ta đều đã ký lên,” Hermione quả quyết nói, “tin mình đi, nếu có ai đó chạy đi mách lẻo với bà Umbridge, tất cả chúng ta đều biết kẻ đó là ai và người đó sẽ phải hối tiếc đấy.”

“Chuyện gì xảy ra với nó?” Ron hăm hở hỏi.

“Ờ, sẽ giống như thế này,” Hermione nói, “nó sẽ làm kẻ đó nổi lên những cái mụn trứng cá của Eloise Midgeon như một một loại tàn nhang tuyệt đẹp. Thôi đi nào, hãy đi xuống ăn sáng và xem xét những chuyện khác... Không biết cái thông báo này đã được dán lên những nhà khác chưa nhỉ?”

Gần như ngay sau khi bước vào Đại sảnh họ đã thấy rằng cái thông báo của Umbridge đã không chỉ xuất hiện ở tháp Gryffindor. Nó là chủ đề thảo luận đặc biệt của mọi người và Hội trường nhốn nháo một cách đặc biệt khi mọi người lăng xăng bàn tán về những gì họ vừa được đọc. Harry, Ron và Hermione chỉ vừa mới kiểm được chỗ ngồi thì Neville, Dean, Fred, George và Ginny xán đến chỗ họ.

“Thấy rồi chứ?”

“Mấy em có cho rằng mục ấy biết rồi không?”

“Bọn mình làm gì đây?”

Cả bọn đều nhìn Harry. Nó liếc quanh để đảm bảo rằng không có giáo viên nào đang ở gần chỗ họ.

“Tất nhiên là bọn mình vẫn cứ tiến hành,” nó khẽ nói.

“Biết là thế nào em cũng nói vậy mà,” George nói, hớn hở và đấm lên tay Harry.

“Thế các vị huynh trưởng cũng vậy chứ?” Fred nói, liếc nhìn Ron và Hermione một cách giễu cợt.

“Tất nhiên” Hermione lạnh lùng nói.

“Ernie và Hannah Abbott đến kìa,” Ron nói, nhìn qua vai nó, “Và cả đám nhà Ravensclaws nữa và cả Smith... không có ma nào nổi mụn cả.”

Hermione liếc quanh với vẻ cảnh giác.

“Đừng quan tâm đến những cái mụn, những tên ngốc đó không thể đến đây đâu, vì nó sẽ gây nghi ngờ – ngồi xuống đi!” cô bé nói với Ernie và Hannah, đang thân thiện vẫy họ sang bàn nhà Hufflepuff ngồi. “Lát nữa đã! Bọn-mình-sẽ-nói-chuyện-với-các-bạn-sau!”

“Để em nói với Michael,” Ginny nóng nảy, đứng lên khỏi ghế, “cái cậu ngốc thật thà này...”

Cô bé chạy vội về phía bàn Ravensclaws, Harry nhìn cô bé chạy đi. Cho đang ngồi phía xa xa, đang nói chuyện với cô bạn tóc quăn đã đi cùng cô tới quán Đầu Heo. Có khi nào cái thông báo của Umbridge khiến cho cô bé sợ không dám gặp lại họ không?

Nhưng những tác động của tờ thông báo nọ vẫn không hề tan đi khi tụi nó rời khỏi Đại sảnh để đi học môn Lịch Sử Pháp Thuật.

“Harry! Ron!”

Đấy là Angelina và cô bé đang chạy vội về phía họ với vẻ hoàn toàn tuyệt vọng.

“Không sao đâu,” Harry khẽ nói, khi cô bé chạy đến đủ gần để nghe nó. “Chúng ta vẫn sẽ...”

“Em có nhận ra là bà ta bao hàm luôn cả Quidditch trong cái thứ đó không?” Angelina la lên với nó. “Chúng ta phải đi xin phép để tổ chức lại đội Quidditch.”

“Cái gì?” Harry nói.

“Không thể nào,” Ron nói, thất kinh.

“Bọn em không đọc cái tờ thông báo ấy à, nó cũng đề cập đến cả các đội mà! Nghe này, Harry... chị nói điều này lần cuối cùng nhá... xin, xin em đừng có mất tự chủ với bà Umbridge lần nữa nếu không thì bà ta sẽ không cho bọn mình chơi nữa đâu!”

“OK, OK,” Harry nói, bởi vì Angelina nhìn có vẻ như sắp khóc đến nơi. “Đừng lo, em sẽ tự chủ mà...”

“Cá là mụ Umbridge ấy đã có mặt ở lớp Lịch sử Pháp thuật,” Ron quả quyết nói, khi họ bắt đầu đi đến lớp của Binns. “Bà ta chưa thanh tra thầy Binns... cá với cậu bất kỳ cái gì cũng được là mụ ta đang ở đó...”

Nhưng nó đã lắm; người giáo viên duy nhất có mặt khi chúng đi vào lớp là giáo sư Binns. đang bay lơ lửng khoảng một inch trên cái ghế của ông như thường lệ và chuẩn bị tiếp tục

cái bài diễn văn đơn điệu của ông về cuộc chiến tranh của những người khổng lồ. Hôm nay Harry thậm chí không buồn cố để mà nghe xem ông đang nói gì, nó nguếch ngoác vô hồn trên tờ giấy da của nó mặt kệ Hermione cứ chốc chốc lại liếc sang và huých nó, cho đến khi một cú thọc thật đau vào xương sườn làm nó giật dử ngược qua.

“Gì chứ?”

Cô bé chỉ ra cửa sổ. Harry ngó ra. Hedwig đang đậu bên cửa cái bờ khung cửa sổ nhỏ hẹp, nhìn qua tấm kính dày về phía nó, một bức thư buộc trên chân nó. Harry không thể hiểu nổi, chúng chỉ mới ăn sáng xong, có trời mới biết tại sao mà nó lại không phát thư vào lúc đó như thường lệ? Có nhiều bạn của cũng đang chỉ nhau về phía Hedwig.

“Ồ, mình luôn thích con cú này, nó đẹp quá!” Harry nghe Lavender thở dài với Parvati.

Nó liếc về phía giáo sư Binns vẫn đang đều đều đọc bài giảng của ông, chẳng hề biết được rằng sự chú ý của cả lớp giành cho ông thậm chí còn kém hơn bình thường nữa. Harry khẽ trượt khỏi ghế, cúi thấp người và luồn giữa các dãy ghế về phía cửa sổ, nó khẽ kéo then và từ từ mở ra.

Nó cứ tưởng Hedwig sẽ lại đưa chân ra để nó có thể lấy lá thư ra rồi lại bay về Tổ Cú, nhưng khi cửa sổ chỉ vừa mở hé ra đủ khoảng trống là nó ào vào ngay, kêu rít lên đầy buồn thảm. Nó đóng vội cửa sổ và lo lắng liếc về giáo sư Binns, lại cúi thấp người xuống và trườn về chỗ ngồi với Hedwig đậu trên vai. Nó ngồi lên ghế, chuyển Hedwig xuống lòng và tháo thư ra khỏi chân con cú.

Chỉ đến lúc đó nó mới nhận ra rằng lông con Hedwig đang xù lên một cách kinh dị, vài chỗ dựng ngược lên, và một bên cánh của nó nghiêng đi rất kỳ.

“Nó bị thương rồi!” Harry thì thào, cuối đầu xuống sát con cú. Hermione và Ron trườn lại gần; Hermione thậm chí buông rơi cả bút. “Nhìn này... có cái gì lạ bên cánh nó...”

Hedwig vẫn còn run; khi Harry chạm vào bên cánh nó thì nó khẽ nhảy dựng lên, tất cả lông đều run liên tục như thể nó đang cố lấy lại can đảm, và nó nhìn cậu bé với vẻ trách móc.

“Thưa giáo sư Binns,” Harry nói lớn, và mọi người trong lớp đều quay lại nhìn nó. “Em cảm thấy không được khoẻ ạ.”

Giáo sư Binns nhướn mắt ra khỏi bài giảng của ông, có vẻ ngạc nhiên, như thường lệ, khi thấy căn phòng trước mặt ông đầy người với người.

“Không cảm thấy khoẻ à?” ông lặp lại mơ hồ.

“Không được khoẻ lắm ạ,” Harry nói lớn, đứng thẳng lên với con Hedwig được giấu sau lưng. “Em nghĩ em cần phải vào bệnh xá ạ.”

“Ờ,” giáo sư Binns nói, rõ ràng là rất bất ngờ. “Ờ... ờ, bệnh xá, ờ, em đi đi, Perkins...”

Khi ra khỏi phòng, Harry thả Hedwig lại lên vai và chạy vội theo dọc hành lang, chỉ ngừng lại khi nó nghĩ rằng đã ra khỏi tầm mắt của Binns. Quyết định đầu tiên của nó nếu phải tìm ai đó chữa thương cho Hedwig thì đó là Hagrid, tất nhiên, nhưng vì nó chẳng biết bác ấu ở

đâu nên nó chỉ còn một giải pháp và đi tìm giáo sư Grubbly-Plank và hy vọng là bà có thể giúp được.

Nó liếc qua cửa sổ về phía bãi đất u ám lộng gió. Không thấy dấu hiệu nào của bà ấy cạnh lều của bác Hagrid; nếu như bà không phải đang dạy, thì có thể là bà đang ở phòng giáo viên. Nó đi xuống cầu thang, Hedwig kêu lên yếu ớt khi nó lắc lư trên vai Harry.

Hai con gargoyle <một loại quái vật bay được, ai chơi War3 thì biết con này> bằng đá chực hai bên cửa phòng giáo viên. Khi Harry đến gần, một con khọt khẹt. “Mi đáng lý phải ở trong lớp, hồi đưa con trai của Jim.”

“Đây là một trường hợp khẩn cấp,” Harry nói ngắn.

“Ồồồồồồồồ, khẩn cấp hả?” con gargoyle kia nói bằng một giọng the thé. “Ờ, điều đó đặt chúng ta vào vị trí của mình, phải không?”

Harry gõ cửa. Nó nghe thấy tiếng chân, rồi cánh cửa mở ra, và nó thấy mình đang đối mặt với giáo sư McGonagall.

“Không phải là em lại bị cấm túc nữa chứ” bà nói ngay, cặp kính vuông của bà loé lên lo ngại.

“Không, thưa giáo sư!” Harry vội nói.

“Vậy thì, sao em lại không ở trong lớp,”

“Có vẻ như đây là một trường hợp khẩn cấp,” con gargoyle thứ hai cạnh khoé.

“Em đang tìm giáo sư Grubbly-Plank,” Harry giải thích, “Con cú của em, nó bị thương rồi cô ời.”

“Con cú bị thương, em nói thế à?”

Giáo sư Grubbly-Plank hiện ra bên cạnh giáo sư McGonagall, hút một cái tẩu và cầm một tờ Tiên Tri Hàng Ngày.

“Vâng,” Harry nói, cẩn thận đưa Hedwig khỏi vai, “nó về đến đây sau những con cú đưa thư khác, và một bên cánh của nó kỳ lắm, cô trông này...”

Giáo sư Grubbly-Plank ngậm chặt cái tẩu giữa hàm răng và nhận Hedwig từ tay Harry trong khi giáo sư McGonagall quan sát.

“Hmm,” giáo sư Grubbly-Plank nói, cái tẩu của bà lắc nhẹ khi bà nói. “Có cái gì đó đã tấn công vào nó, Nhưng tôi không thể nghĩ ra được là cái gì đã làm điều này. Tất nhiên là đôi khi Thestral cũng sẵn chim, nhưng ông Hagrid đã huấn luyện kỹ lưỡng những con Thestral không được chạm vào cú.”

Harry không biết và cũng không quan tâm xem Thestral là gì <cá mùi ăn một rằng đó là cái con ngựa có cánh-LHX>, chỉ muốn biết xem Hedwig có sao không. Tuy nhiên giáo sư McGonagall lại liếc nhanh sang Harry vào nói, “Em biết con cú bay bao xa không, Potter?”

“Ờ,” Harry nói, “em nghĩ là từ London, thưa cô.”

Nó liếc nhanh lên mắt cô, và qua việc lông mày cô đang chạm nhau ở giữa trán, nó biết rằng cô đã hiểu, “London tức là số mười hai, quảng trường Grimmauld.”

Giáo sư Grubbly-Plank lấy ra cái kính một mắt của bà từ trong cái áo choàng và đeo nó vào mắt, kiểm tra cánh của Hedwig thật kỹ. “Tôi nghĩ rằng nên giải quyết bằng cách em để nó lại với tôi, Potter,” bà nói, “trong bất kỳ trường hợp nào cũng không để cho nó bay một đoạn đường dài trong vài ngày tới.”

“Ờ- vâng ạ – cảm ơn cô ạ.” Harry nói, ngay khi tiếng chuông hết giờ vang lên.

“Không có gì,” giáo sư Grubbly-Plank nói gọn, quay lưng lại và đi vào phòng giáo viên.

“Đợi một chút, Wilhelmina à!” giáo sư McGonagall nói, “Còn cái thư của Potter nữa!”

“Ồ vâng!” Harry nói, nó đã trong một thoáng quên cái cuộn giấy buộc dưới chân Hedwig. Giáo sư Grubbly-Plank đưa nó ra và biến luôn vào phòng giáo viên, mang theo Hedwig, con cú vẫn nhìn Harry thể không sao tin được là cậu bé lại bỏ rơi nó như vậy. Cảm thấy hơi căng rứt, nó quay đi, giáo sư McGonagall gọi nó lại.

“Potter!”

“Dạ, thưa giáo sư?”

Bà ngó quanh hành lang, đang có nhiều học sinh đi đến từ hai đầu.

“Nhớ này,” bà nói nhanh và khế, mắt bà vẫn nhìn vào cuộn giấy trên tay nói, “các kênh liên lạc ra vào Hogwarts đều bị theo dõi, biết không?”

“Em...” Harry nói, nhưng đám học sinh đang đi tới đi lui đã gần đến chỗ nó. Giáo sư McGonagall gạt đầu khế với nó và lui lại vào phòng giáo viên, để Harry đi ra sân cùng với học sinh. Nó thấy Ron và Hermione đang đứng ở góc mái, cổ áo choàng dựng lên chống gió. Harry mở tung cái thư khi nó chạy vội đến chỗ các bạn và thấy năm từ viết tay của Sirius như sau:

“Hôm nay, giờ cũ, chỗ cũ.”

“Hedwig không sao chứ?” Hermione lo lắng hỏi, khi mà nó đã đến đủ gần để nghe.

“Cậu mang nó đi đâu thế?” Ron hỏi.

“Đến chỗ Grubbly-Plank,” Harry nói, “Và tớ đã gặp cô McGonagall... nghe này...”

Và nó nói với các bạn về những điều giáo sư McGonagall đã nói. Trước sự ngạc nhiên của nó, chẳng có ai trong hai đứa bạn nó có vẻ sốc cả. Ngược lại, chúng còn trao đổi cho nhau những cái nhìn đầy ý nghĩa.

“Cái gì vậy?” Harry nói, nhìn từ Ron qua Hermione rồi nhìn ngược trở lại.

“Ờ, mình chỉ vừa mới nói với Ron... có lẽ có kẻ nào đó cố chặn Hedwig lại? Mình muốn nói, trước đây nó đâu có bao giờ bị thương đâu.”

“Dù sao thì, ai gửi lá thư đó vậy?” Ron hỏi, cầm lấy lá thư từ tay Harry.

“Snuffles” Harry khẽ nói.

“Giờ cũ, chỗ cũ?” Chẳng lẽ chú ấy nói đến cái lò sưởi trong phòng chung?”

“Rõ là thế rồi,” Hermione nói, cô bé cũng đang đọc lá thư. Cô bé có vẻ khó chịu. “Mình chỉ hy vọng là chưa có ai khác đọc cái thư này...”

“Nhưng nó vẫn còn được niêm kín mà,” Harry nói, cố thuyết phục mình cũng như bạn “Và cũng sẽ chẳng có ai hiểu nó có nghĩa là gì nếu như họ không biết là mình đã nói chuyện với chú ấy trước đây, phải không?”

“Mình không biết,” Hermione buồn buồn nói, khoác cái túi lên vai khi tiếng chuông reo vang. “không quá khó để mở niêm cuộn thư bằng pháp thuật đâu... và nếu có ai đó theo dõi mạng Floo thì... nhưng mình thật sự không biết làm cách nào bọn mình có thể khuyến cáo chú ấy đừng đến mà nó không bị ngăn chặn!”

Chúng chậm chạp lê bước xuống những bậc đá đi vào căn hầm học môn Linh Dược, cả ba đều miên man suy nghĩ, nhưng khi chúng bước xuống những bậc đá cuối cùng thì chúng đều bừng tỉnh với cái giọng lạnh lạnh của Draco Malfoy đang đứng ngay bên ngoài phòng học của Snape, vẩy một mẫu giấy da có vẻ đúng nghi thức và đang nói lớn hơn mức cần thiết để họ có thể nghe thấy từng lời của nó.

“Ờ, cô Umbridge đã cho đội Quidditch Slytherin được phép tiếp tục chơi bóng ngay tức khắc, tao đã đến xin bà ấy đầu tiên trong sáng nay. Ờ, nó chỉ có vẻ là thủ tục thôi, tao muốn nói, bà ấy biết rõ ba tao, ba tao ra vào Bộ như đi chợ mà... để coi xem nhà Gryffindor có được phép tiếp tục chơi không nhỉ?”

“Đừng có nóng lên đấy,” Hermione thì thầm van nài với Harry và Ron, cả hai đang trừng mắt nhìn Malfoy, mặt đỏ lên và nắm đấm siết lại. “Đó là cái nó muốn mà.”

“Tao muốn nói,” Malfoy nói, cất cao giọng hơn nữa, đôi mắt xám của nó sáng lên đầy ác ý về hướng Harry và Ron, “nói đến những tin đồn đang lan trong Bộ, tao không nghĩ là họ có nhiều cơ hội... từ những gì ba tao nói, họ đang tìm lý do để sa thải Arthur Weasley nhiều năm rồi... và về Potter... ba tao nói là chỉ là vấn đề thời gian trước khi Bộ tổng mày về St Mungo... có vẻ như ở đây có một sự chăm sóc đặc biệt dành cho những kẻ bị loạn óc vì ma thuật.”

Malfoy tạo ra một vẻ mặt kỳ khôi, miệng nó mở ra trệ xuống dưới và mắt nó trợn tròn lên. Crabbe và Goyle lại phá lên cười như thường lệ, Pansy Parkinson ré lên vì khoái chí.

Có cái gì đó giật mạnh lên vai Harry, kéo nó qua một bên. Liên đó nó thấy Neville vừa bước qua khỏi nói, hướng thẳng về phía Malfoy.

“Neville ơi, dừng!”

Harry phóng lên và nắm lưng áo choàng Neville lại, Neville vùng vằng dữ dội, nắm đấm nó hoa lên, cố để phóng đến chỗ Malfoy, lúc đó đang rất sừng sốt.

“Giúp tớ!” Harry la lên với Ron, cố choàng tay quanh cổ Neville và kéo bạn trở lại, tránh xa khỏi nhà Slytherin. Crabbe và Goyle đang cung tay lên khi chúng bước lên trước mặt Malfoy, sẵn sàng đánh nhau. Ron nắm lấy tay Neville, và nó cùng với Harry cuối cùng cũng

đã kéo được Neville về phía Gryffindor. Khuôn mặt Neville đỏ bừng, lực mà Harry siết quanh cổ nó khiến nó phát ra những từ khó hiểu, những khá lạ lùng từng miệng nó.

“Không... buồn cười... không được... Mungo s... cho...nó biết...”

Cửa hầm mở tung. Snape hiện ra. Đôi mắt đen của ông lướt qua đám học sinh Gryffindor, dừng lại ở chỗ Harry và Ron đang giằng co với Neville.

“Đánh nhau à? Potter, Weasley, Longbottom?” Snape nói bằng một giọng lạnh lùng và chế nhạo. “Trừ mười điểm cho nhà Gryffindor. Thả Longbottom ra, Potter, nếu không sẽ là cấm túc đấy. Đi vào, tất cả các em.”

Harry thả Neville ra, nó vẫn đứng hốt hển và ngó về phía bạn.

“Mình phải ngăn cậu lại,” Harry hốt hển, nhặt cặp lên. “Crabbe và Goyle sẽ làm gỏi cậu mất.”

eville không nói gì; nó chỉ đơn giản là nhắc lại cái túi của nó lên và đi thẳng vào hầm.

“Thề có tên của thánh Merlin,” Ron chậm chạp nó, khi chúng đi theo Neville, “thế là thế nào?”

Harry không trả lời. Nó biết vì sao mà vấn đề những người phải điều trị ở St Mungo’s vì những tác hại của pháp thuật lên não bộ của họ lại khiến cho Neville xúc động cực độ như vậy, nhưng nó đã thề với cụ Dumbledore rằng nó sẽ không nói với bất kỳ ai về bí mật của Neville. Thậm chí cả Neville cũng không biết là Harry biết.

Harry, Ron và Hermione ngồi vào chỗ ngồi thường lệ của họ ở cuối lớp, rút mấy tờ giấy da, bút lông và cuốn Một Ngàn Loại Thảo Mộc và Năm Phép ra. Trong lớp vẫn thì thào về việc của Neville, nhưng khi Snape đóng sầm cửa hầm với một tiếng vang lớn, mọi người lập tức im ngay.

“Các em sẽ thấy là,” Snape nói với một giọng trầm, khinh bỉ “là chúng có một vị khách vào hôm nay.”

Ông vẫy tay về một góc tối trong hầm và Harry thấy giáo sư Umbridge đã ngồi sẵn đó, hồ sơ đặt trên đầu gối. Nó liếc qua Ron và Hermione, lông mày nhướng lên. Snape và Umbridge, hai giáo viên mà nó ghét nhất. Thất khó mà quyết định ai là người mà nó muốn sẽ là người chiến thắng.

“Chúng ta tiếp tục với bài học Dung Dịch Sức Mạnh. Các em sẽ nhận lại hỗn hợp các em đã làm pha vào buổi học trước; nếu các em làm đúng thì chúng sẽ phát triển tốt vào kỳ nghỉ cuối tuần, - các lời chỉ dẫn - ‘ông lại vấy dĩa’ - trên bảng. Làm đi.”

Giáo sư Umbridge dùng nửa giờ đầu của bài học để ghi chép ở cái góc của bà. Harry rất muốn nghe những câu hỏi của bà với Snape, nó quá ham chuyện này đến nỗi lại sợ ý với món linh dược của nó.

“Máu rồng lửa, Harry!” Hermione rên lên, chụp lấy cổ tay bạn để ngăn chặn bạn pha sai được chất lần thứ ba, “chứ không phải là nước ép quả lựu!”

“Phải” Harry lơ đãng nói, hạ cái chai xuống và tiếp tục quan sát về góc phòng. Umbridge chỉ vừa đứng dậy. “Ha”, nó nói nhẹ nhàng, khi bà luồn giữa hai dãy bàn hướng về phía Snape, đang cúi người về phía cái vạc của Dean Thomas.

“Ờ, cả lớp tỏ ra rất khá so với trình độ của chúng,” bà lạnh lợi nói sau lưng Snape. “Mặc dù tôi vẫn có có câu hỏi là liệu có nên không khi dạy học sinh một loại linh dược như Dung Dịch Sức Mạnh. Tôi nghĩ là Bộ sẽ vui nếu như nó được loại khỏi chương trình học.”

Snape thông thả đứng thẳng dậy và quay lại nhìn bà.

“Bây giờ thì... ông đã dạy ở Hogwarts bao lâu rồi?” bà ta hỏi, bút lông đặt sẵn trên cặp hồ sơ.

“Mười bốn năm,” Snape trả lời. Vẻ mặt của ông kín như bưng. Harry vẫn đang quan sát ông cẩn thận, nhỏ thêm vào giọt vào món linh dược của nó, nó kêu xèo xèo đầy đe dọa và chuyển từ màu lam sang màu da cam.

“Tôi tin là ban đầu ông nộp đơn xin dạy môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám?” giáo sư Umbridge hỏi Snape.

“Vâng,” Snape lặng lẽ nói.

“Nhưng ông đã không thành công?”

Môi Snape bĩu ra.

“Rõ là thế.”

Giáo sư Umbridge nguệch ngoạc lên cái cặp hồ sơ.

“Và ông vẫn thường xin dạy lại môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám từ khi ông làm việc tại trường, đúng không?”

“Vâng” Snape nói khẽ, môi ông run lên rõ. Ông có vẻ tức giận.

“Thế ông có biết vì sao ông Dumbledore vẫn luôn từ chối bổ nhiệm ông?” Umbridge hỏi,

“Tôi đề nghị bà nên hỏi cụ ấy,” Snape trả lời nhát gừng.

“Ồ, tôi sẽ làm thế,” giáo sư Umbridge nói, với một nụ cười ngọt ngào.

“Tôi không biết là chuyện này có cần thiết không?” Snape hỏi, cặp mắt đen của ông nheo lại.

“Ồ, vâng,” giáo sư Umbridge nói, “vâng, Bộ muốn hiểu về... ờ... nội tình giữa các giáo viên.”

Bà quay đi, bước về phía Pansy Parkinson và bắt đầu hỏi nó về các bài học. Snape quay về phía Harry và mắt họ chạm nhau trong một giây. Harry vội vã nhìn xuống món linh dược của nó, lúc này đang đông lại và bốc lên một mùi cao su khét đậm đặc.

“Thế thì, thêm một con zero, Potter.” Snape nói một cách hung hiểm, xoá cặn cái vạc của Harry với một cái vẩy dũa. “Em sẽ viết cho tôi một bài luận về thành phần chính xác của

món linh dược này, chỉ rõ em đã làm sai như thế nào và vì sao, nộp vào buổi học sau, em hiểu chứ?”

“Vâng,” Harry tức giận nói. Snape vừa mới cho chúng một mớ bài tập, và nó còn phải tập Quidditch vào chiều nay nữa; và điều này có nghĩa là lại thêm vài đêm không ngủ nữa. Điều này không có vẻ gì là nó sẽ được thức dậy trong sáng khoái vào buổi sáng. Tất cả những gì mà nó mong muốn thiết tha vào lúc này là cái ngày này chấm dứt cho rồi.

“Chắc mình cúp môn Tiên Tri quá,” nó nói mạnh, khi họ đứng ngoài sân sau giờ ăn trưa, gió quất mạnh vào những cái áo choàng và vành mũ. Chắc sẽ lại giả vờ ốm và làm cho xong bài luận của thầy Snape, để tớ khỏi phải thức hết phân nửa buổi đêm.”

“Bạn không thể cúp môn được,” Hermione nghiêm khắc nói.

“Nghe xem ai nói kìa, chính bạn đã bỏ môn Tiên Tri, bạn ghét cô Trelawney lắm mà!” Ron tức giận nói.

“Mình không ghét bà ta,” Hermione nói một cách trịch thượng. “Mình chỉ nghĩ rằng bà ta là một giáo viên tuyệt đối đáng ghê sợ và là một bà bợm già. Nhưng Harry vừa bỏ lỡ môn Lịch Sử Pháp Thuật và mình không nghĩ là bạn ấy nên bỏ thêm một môn nào đó vào hôm nay!”

Điều này quá đúng và không thể lờ được, vì vậy trong suốt một giờ rưỡi sau đó Harry ngồi trong cái không khí nóng hầm hập ở lớp học Tiên Tri, cảm thấy tức giận với tất cả mọi người. Giáo sư Trelawney lại bắt đầu rút cái cuốn Đoán Mộng ra. Harry nghĩ rõ là nó nên làm cái bài luận mà Snape phạt hơn là ngồi đây để tìm ý nghĩ của hàng đồng những giấc mơ được chế ra.

Tuy nhiên có vẻ như nó không phải là người duy nhất trong lớp đang nổi cơn. Giáo sư Trelawney nện mạnh cuốn Đoán Mộng xuống cái bàn nằm giữa Harry và Ron và bước đi, môi mím lại; bà ném mạnh cuốn Đoán Mộng khác về phía Seamus và Dean, nó bay sượt qua đầu Seamus, và đẩy mạnh một cuốn khác vô ngực Neville với một lực mạnh đến nỗi nó trượt ra khỏi ghế.

“Ờ, tiếp tục nào!” giáo sư Trelawney nói lớn, giọng bà the thé và có vẻ hơi kích động “các em biết phải làm gì rồi! Hay là tôi là một giáo viên dưới tiêu chuẩn đến nỗi các em chưa bao giờ học được cách mở sách?”

Cả lớp bắt đầu bối rối nhìn bà, rồi nhìn nhau. Tuy nhiên, Harry nghĩ là nó biết vấn đề. Khi giáo sư Trelawney khoa tay múa chân đi về chiếc ghế giáo viên, đôi mắt trong chiếc kính phóng đại của bà đầy những giọt lệ căm hờn, nó nghiêng đầu về phía Ron và thì thào, “Tớ nghĩ là bà đã có kết quả thanh tra.”

“Thưa giáo sư?” Parvati Potter nói với một sự sệt (cô bé và Lavender luôn luôn thán phục giáo sư Trelawney). “Thưa giáo sư, có chuyện gì... ơ... không ổn à?”

“Không ổn à?” giáo sư Trelawney hét lớn lên với một giọng run lên vì xúc động. “Tất nhiên là không! Chính xác ra là tôi đã bị làm nhục... có những lời bóng gió nhắm vào tôi... những lời buộc tội kết án được đưa lên... nhưng không, không có gì không ổn cả, hoàn toàn không!”

Bà hít một hơi đầy run rẩy và nhìn tránh khỏi Parvati, giữa giọt lệ căm giận ứa ra dưới kính bà.

“Tôi không nói gì” bà nắc lên, “về mười sáu năm phục vụ... nó đã qua, có vẻ vậy, trong quên lãng... nhưng tôi sẽ không bị lãng mạ, không, không được như vậy!”

“Nhưng, thưa giáo sư, ai lãng mạ cô ạ?” Parvati rụt rè hỏi.

“Giới Quyền uy!” giáo sư Trelawney nói, bằng một giọng sâu lắng, đầy cảm xúc, run rẩy. “Vâng, những kẻ với những đôi mắt bị che phủ bởi những vấn đề trần tục để có thể Thấy được như tôi Thấy, để Biết như tôi Biết... tất nhiên, những điều chúng ta Thấy luôn đáng sợ, nó luôn hành hạ chúng ta... đó là – than ôi – là số mệnh của chúng ta.”

Bà nuốt nước mắt, chặm cái góc khăn choàng lên đôi má ướt đẫm, rồi bà lấy ra một cái khăn thêu từ cổ tay, và xì mũi thật mạnh gây ra một âm thanh giống như Peeves đang búng lười.

Ron cười khẩy. Lavender ném cho nó một cái nhìn phẫn nộ.

“Thưa giáo sư,” Parvati nói, “cô muốn nói... nói về giáo sư Umbridge-?”

“Đừng có nói với tôi về người đàn bà ấy!” giáo sư Trelawney la lên, đứng phắt dậy, những chuỗi hạt của bà rổn rảng và bà cặp kính của bà loé lên. “Vui lòng tiếp tục công việc của các em đi!”

Và suốt cả phần còn lại của buổi học bà đi đi lại lại giữa các học sinh, nước mắt vẫn chảy ra dưới cặp kính, thì thầm những tiếng gì đó có vẻ như đe dọa dưới hơi thở.

“... có thể nên rời đi... sự xỉ nhục này... thử thách... chúng ta sẽ... sao mà mụ ta dám...”

“Bạn và bà Umbridge có một điểm chung,” Harry nói với Hermione khi chúng gặp lại nhau ở bộ môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. “Bà ta rõ ràng cũng cho rằng cô Trelawney là một bà bọm già... hình như bà ta quyết định thử thách cô ấy.”

Umbridge bước vào phòng khi nó đang nói, đeo cái nơ đen ngòm của mình, bà có vẻ rất phờn phơ.

“Xin chào cả lớp,”

“Xin chào, giáo sư Umbridge,” cả đám rầu rĩ tụng lại.

“Xin cất đũa đi.”

Nhưng lần này chẳng có tiếng động nào đáp trả; chẳng ai quan tâm đến việc rút đũa thần ra trước đó.

“Bây giờ xin lật trang ba mươi bốn của quyển Lý Thuyết Pháp Thuật Phòng Thủ và đọc chương ba, có tựa “Trường hợp Không Tấn Công Đáp trả Sự Tấn Công Pháp Thuật.” Phần này thì-

“-không cần phải giảng,” Harry, Ron và Hermione cùng thì thầm đồng loạt.

*

“Không được tập Quidditch,” Angelina nói bằng một giọng trống rỗng khi Harry, Ron và Hermione đi vào phòng sinh hoạt chung sau buổi ăn tối đêm đó.

“Nhưng em đã tự chủ mà!” Harry nói, kinh hoảng. “Em không nói gì với bà ta cả, chị Angelina, em thề đấy, em-“

“Chị biết, chị biết mà,” Angelina đầu khở nói. “Bà ta chỉ nói là cần thêm thời gian để xem xét.”

“Xem xét cái gì chứ?” Ron giận dữ nói. “Mụ ta cho phép nhà Slytherin, sao lại không cho phép chúng ta?”

Nhưng Harry có thể tưởng tượng việc Umbridge tận hưởng việc đưa lời đe dọa không cho đội Quidditch Gryffindor hoạt động lơ lửng trên đầu họ và có thể dễ dàng hiểu được vì sao mà bà ta bỏ món vũ khí này sớm.

“Ờ” Hermione nói, “hãy nhìn vào mặt tích cực của vấn đề – ít nhất các bạn sẽ có thời gian để làm bài luận của thầy Snape!”

“Đấy là mặt tích cực ấy à?” Harry la lên, trong khi Ron hoài nghi nhìn Hermione. “Không có Quidditch, và thêm các bài Linh dược làm thêm?”

Harry buông mình xuống ghế, rút cái bài luận Linh dược còn dở dang ra khỏi túi và lại bắt đầu làm việc. Khó mà tập trung được, cho dù nó biết sẽ còn lâu nữa chú Sirius mới lại hiện ra trong đám lửa, nhưng nó không thể không liếc nhìn và ánh lửa cứ vài phút một lần. Cũng có những tiếng động nhộn nhịp trong phòng: Fred và George cuối cùng cũng đã hoàn thành được một loại Snack Trốn Việc, và họ đang minh họa nó cho một đám đông hào hứng cổ vũ xem.

Đầu tiên, Fred cắn một nửa vàng của miếng kẹo, liền đó nó nôn ăng ặc vào một cái thùng đặt sẵn trước mặt. Rồi nó ráng sức nuốt nửa tím của mẫu kẹo, và cơn nôn ngừng ngay tức thì. Lee Jordan, người trợ giúp cho buổi biển diễn, đang lười nhác Làm Biển Mất những gì được nôn ra sau những chu kỳ đều đặn, dùng cùng câu Thần Chú Biển Mất mà Snape dùng để xử lý những món linh dược của Harry.

Với những âm thanh thường trực của sự nôn mửa, hoan hô và những tiếng lao xao khi Fred và George nhận những sự đặt hàng trước từ đám đông, Harry cảm thấy đặc biệt khó khăn trong việc tập trung vào việc xác định phương thức đúng để pha chế món Dung Dịch Sức Mạnh. Hermione không giúp được trong chuyện này; những tiếng hoan hô và tiếng động khi cái những vũng nôn chạm vào đáy cái xô của Fred và George liên tục bị ngắt quãng bởi những tiếng khịt mũi lớn và bất mãn của cô bé, là cái thứ càng làm cho Harry rối trí hơn nữa.

“Đến ngăn họ lại đi!” nó cáu kỉnh nói, sau khi gạch xóa cái số lượng sai bét của món bột móng của sư tử đầu chim cần dùng đến lần thứ tư.

“Không thể được, về mặt kỹ thuật họ không làm gì sai cả,” Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt. “Họ đã cư xử trong quyền hạn của mình khi tự mình ăn cái thứ nhảm nhí đó và mình không thể tìm ra một luật nào nói rằng những gã ngốc khác không được quyền mua chúng, trừ phi chúng được chứng minh là có thể gây nguy hiểm hơn những gì đang diễn ra.”

Cô bé, Harry và Ron quan sát George nôn thẳng vào xô, nuốt ực phần còn lại của mẫu kẹo và đứng thẳng lên, tươi hơn hớn với hai tay dang rộng để đón nhận những tiếng hoan hô.

“Bạn biết không, mình không biết vì sao mà hai anh Fred và George mỗi người chỉ được có ba chứng chỉ Phù Thủy Thường Đẳng,” Harry nói, quan sát khi Fred, George và Lee hí hửng gom tiền từ đám đông cuồng nhiệt. “Họ thật sự biết nhiều thứ.”

“Ồ, mấy ảnh chỉ biết những cái món hoa hoè chả hữu dụng gì với bất kỳ ai,” Hermione nói một cách chê bai.

“Không hữu dụng à?” Ron nói bằng một giọng gây gổ. “Hermione à, họ thu được hai mươi sáu Galleons rồi kìa.”

Một lúc lâu sau đám đông quanh anh em sinh đôi nhà Weasley mới giải tán, rồi Fred, Lee và George lại còn ngồi lại đếm tiền thêm một lúc nữa, nên đến quá nửa đêm Harry, Ron và Hermione cuối cùng mới có thể dùng được căn phòng sinh hoạt chung cho riêng mình. Anh em sinh đôi rời khỏi phòng, vung vẩy hộp tiền với vẻ khoe khoang đến nỗi Hermione lại quắc mắt lên. Harry, đạt được rất ít tiến bộ trong bài luận Linh dược của mình, quyết định đêm nay thế là đủ. Và nó đẩy sách đi, Ron, vẫn đang ngủ gà gật trên ghế, phát ra một tiếng kêu ăng ặc, rồi bật dậy và lơ lơ nhìn vào đám lửa.

“Chú Sirius!” nó nói.

Harry quay phắt lại. Cái đầu bù xù của chú Sirius lại hiện ra trong đám lửa.

“Chào,” ông nói, cười toe toét.

“Chào chú,” Harry, Ron và Hermione cùng nói, và cả ba quỳ gối trên tấm thảm trải lò sưởi. Con Crookshanks gừ gừ rõ lớn và tiến lại gần lò sưởi, và cố đưa mặt lại gần Sirius, bất chấp cái nóng.

“Thế nào rồi?” Sirius hỏi.

“Không tốt lắm,” Harry nói, trong khi Hermione kéo con Crookshanks lại để ngăn nó không làm tự cháy râu mình. Bộ lại cưỡng bách thông qua một đạo luật khác, có nghĩa là không ai được cho phép tham gia vào một đội Quidditch –

“Hoặc một nhóm bí mật học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám?” Sirius nói.

Có một khoảng im lặng ngắn.

“Làm sao mà chú biết vậy?” Harry hỏi.

“Các con phải chọn chỗ hội họp cẩn thận hơn nữa mới được,” Sirius nói, nụ cười càng lúc càng rộng. “Cái chỗ Đầu Heo ấy không ổn.”

“Ờ, dù sao thì nó vẫn tốt hơn Ba Cây Chối!” Hermione cãi lại. “Ở đó lúc nào cũng đông nghẹt người...”

“Điều đó có nghĩa là các con sẽ khó bị nghe lén hơn,” Sirius nói. “Cháu phải học thêm nhiều, Hermione ạ.”

“Ai nghe lén bọn con?” Harry hỏi.

“Mundungus, tất nhiên,” Sirius nói, và khi cả đám nhìn nhau chưng hửng thì ông phá lên cười, “Ông ta là cái bà phù thủy che voan đó.”

“Đó là ông Mundungus đấy à?” Harry nói, ngờ ngáo. “Ông ta làm gì ở Đầu Heo vậy?”

Thế con nghĩ là ông ta làm gì?” Sirius nóng nảy nói. “Trông chừng con, tất nhiên rồi.”

“Con vẫn bị theo dõi à?” Harry giận dữ hỏi.

“Ờ, vẫn thế,” Sirius nói, “và điều đó là quá đúng rồi, phải không, khi mà điều đầu tiên bọn con làm trong kỳ nghỉ của mình là tổ chức một nhóm học phòng thủ bất hợp pháp.”

Nhưng ông không có vẻ giận dữ hoặc lo lắng. Ngược lại, ông nhìn Harry với vẻ hạnh diện ngầm.

“Nhưng vì sao Dung lại giấu bọn con chứ?” Ron hỏi, có vẻ thất vọng, “bọn con thích gặp ông lắm.”

“Ông ta bị cấm vào Đầu Heo hai mươi năm rồi,” Sirius nói, “và cái tay chủ quán ấy có một trí nhớ tốt lắm. Chúng ta đã mất Chiếc Áo Tàng Hình dự trữ của Moody khi Sturgis bị bắt, do đó gần đây Dung đã phải cải trang làm một bà phù thủy... dù sao đi nữa, Ron ạ, - chú đã trịnh trọng hứa là sẽ chuyển cho cháu một thông điệp từ mẹ cháu.”

“Ồ vâng?” Ron nói, có vẻ e ngại.

“Mẹ cháu nói cháu không được tham dự gì vào cái nhóm học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám bí mật. Bà nói là cháu chắc chắn sẽ bị trục xuất và tương lai của cháu sẽ tiêu tụt. Bà ấy nói rằng có nhiều thời gian để cháu tự học cách phòng thủ sau này và cháu còn quá trẻ để nghĩ về chúng vào lúc này. Bà cũng “(mắt Sirius chuyển sang nhìn hai người kia) khuyên Harry và Hermione đừng tiếp tục tiến hành cái nhóm này nữa, cho dù bà chấp nhận rằng bà không có quyền với hai đứa và chỉ đơn giản mong hai đứa nhớ là bà luôn đặt hai đứa vào những chỗ sâu thẳm nhất trong tim. Bà muốn viết thư cho các con, nhưng nếu con cú bị chặn thì các con sẽ gặp rắc rối lớn, và bà không thể tự mình nói vì tối nay bà bận nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì thế chú?” Ron hỏi nhanh.

“Cháu không cần biết đâu, chỉ là công việc của Đội quân,” Sirius nói, “Thế là chú trở thành một người truyền tin và hãy đảm bảo là các cháu sẽ nói lại với bà là chú đã truyền đạt lại hết, bởi vì chú không nghĩ là bà ấy tin chú.”

Có một khoảng lặng khác khi con Crookshanks kêu meo meo, cố cào cái đầu của Sirius, và Ron ghì ghì một cái lỗ trên thảm.

“Thế chú muốn cháu nói là sẽ không tham gia trong nhóm học Phòng thủ à?” cuối cùng nó nói.

“Chú ấy à? Hẳn nhiên là không!” Sirius nói, đầy ngạc nhiên. “Chú nghĩ rằng đó là một ý kiến tuyệt vời!”

“Chú nghĩ thế à?” Harry nói, tim nó đập mạnh.

“Tất nhiên là chú nghĩ vậy rồi!” Sirius nói. “Thế con nghĩ rằng ba con và chú lại có thể nằm im và nhận lệnh của một mụ phù thủy già như Umbridge ấy à?”

“Nhưng – trong học kỳ trước ai cũng nói con phải cẩn thận và không mạo hiểm-“

“Năm ngoái, tất cả bằng chứng đều cho thấy có ai đó trong Hogwarts đang cố giết con, Harry ạ!” Sirius nói với vẻ nóng nảy. Năm nay, bọn ta biết rằng có ai đó bên ngoài Hogwarts đang muốn giết sạch chúng ta, vì vậy chú nghĩ học tự bảo vệ mình đúng cách là một ý kiến tốt!”

“Thế nếu bọn cháu bị trục xuất?” Hermione hỏi, một vẻ giễu cợt hiện ra trên mặt cô bé.

“Hermione ạ, cái chuyện này là ý kiến của bạn mà!” Harry nói, nhìn sang cô bé.

“Mình biết mà. Mình chỉ muốn biết ý nghĩ của chú Sirius thôi,” cô bé nói, nhún vai.

“Ờ, tốt hơn là bị trục xuất nhưng có khả năng tự bảo vệ mình hơn là ngồi an toàn trong trường mà chẳng biết gì,” chú Sirius nói.

“Phải, phải,” Harry và Ron hăm hở nói.

“Vậy,” Sirius nói, “thế các con tổ chức cái nhóm này thế nào? Các con sẽ gặp nhau ở đâu?”

“Đang nhúc nhích về chuyện này nè chú,” Harry nói. “Bọn con không biết phải đi đâu bây giờ đâu.”

“Thế cái Lều Hét đâu?” Sirius đề nghị.

“Hey, ý kiến này hay đấy,” Ron mừng rỡ la lên, nhưng Hermione phát ra một tiếng kêu và cả ba quay lại nhìn cô bé, đầu Sirius quay đi trong đám lửa.

“Ờ, chú Sirius ạ, chỉ có bốn người bọn chú họp nhau ở Lều Hét khi bọn chú đi học,” Hermione nói, “và tất cả bọn chú đều có khả năng biến thành loài thú và cháu nghĩ rằng tất cả bọn chú đều chen nhau dưới một Chiếc Áo Tàng Hình duy nhất nếu các chú cần. Nhưng ở đây là hai mươi lăm đứa bọn cháu và không ai biết phép Hóa Thú cả, nếu bọn cháu rất cần một Chiếc Áo Tàng Hình thì nó phải to bằng một Cái Lều Tàng Hình-“

“Phải đấy-“ chú Sirius nói, có vẻ hơi cụt hứng. “Ờ, chú chắc là bọn con cuối cùng sẽ tìm được một nơi nào đó. Có một lối đi bí mật rộng rãi nằm sau cái gương lớn ở tầng thứ tư, các con có thể có đủ chỗ để thực hành các lời nguyền ở đấy.”

“Anh Fred và George nói với con là nó bị khoá rồi,” Harry nói, lắc đầu, “Bị sập hầm hay sao đó.”

“Ồ...” Sirius nói, cau mày. “Ờ, chú sẽ nghĩ ra ý nào đó và trở lại...”

Ông ngưng lời. Mặt ông thành lỉnh cẳng thẳng, đề phòng. Ông quay đi, có vẻ như nhìn vào bức tường gạch của lò sưởi.

“Chú Sirius?” Harry lo lắng hỏi.

Nhưng ông biến mất. Harry há hốc mồm nhìn ngọn lửa một thoáng, rồi quay lại nhìn Ron và Hermione.

“Vì sao ông lại?”

Hermione thở mạnh đầy kinh sợ và đứng dậy, vẫn nhìn vào ngọn lửa.

Một bàn tay vừa xuất hiện giữa đám lửa, mờ mẫm như thể đang nắm một vật gì, một bàn tay nắn nắn với những ngón ngắn mập đeo đầy với những cái nhẫn cổ xấu xí,

Cả ba đứa vội vã bỏ chạy. Đến cửa phòng ký túc xá nam Harry nhìn ngược lại. Bàn tay của Umbridge vẫn đang cố vồ lấy cái gì đó ở giữa ngọn lửa, như thể bà biến chính xác mái tóc của Sirius trước đó ở chỗ nào và quyết định tóm lấy nó.

CHƯƠNG XVIII: ĐOÀN QUÂN DUMBLEDORE

“Mụ Umbridge ấy đọc được thư của bạn rồi, Harry. Không còn cách giải thích nào khác.”

“Bạn nghĩ là Umbridge tấn công Hedwig à?” nó nói, gần như phát điên.

“Mình gần như tin chắc thế,” Hermione quả quyết thế. “Hãy nhìn con ếch của bạn đi, nó thoát rồi.”

Harry vung đũa về phía con ếch ương và đang mừng rơn nhảy về phía góc kia của bàn – “Acio” – và con ếch ương buồn rầu chịu bị lôi ngược về phía cây đũa của nó.

Bùa luôn là một bài học thích hợp bậc nhất để nói chuyện riêng; có quá nhiều sự di chuyển và hoạt động lộn xộn nên mỗi nguy bị nghe lén là rất ít. Hôm nay, cả phòng vang đầy tiếng ộp ộp của ếch ương và tiếng quạ kêu kháo nơi, và với tiếng mưa rơi đầu hạt va đập vào cửa sổ, Harry, Ron và Hermione tha hồ thì thầm thảo luận về việc Umbridge đã suýt bắt được chú Sirius mà không sợ ai chú ý.

“Mình thậm chí đã nghi ngờ điều này từ khi Flinch kết án bạn về việc đặt mua Bom Thối, bởi vì nó là một lời nói dối cực kỳ nhảm,” Hermione thì thầm, “mình muốn nói, khi thư bạn bị đọc lén thì họ biết rõ rằng bạn chẳng hề đặt mua chúng, vì thế cho nên bạn chẳng gặp phải rắc rối gì sau đó – nó giống như một chuyện đùa đúng không? Thế đấy, đó là cách tốt nhất để Umbridge thực hiện điều này – mụ mách lẻo với Flinch, để ông ấy làm cái việc bẩn thỉu là tịch thu lá thư, rồi có thể hoặc là ăn trộm nó từ chỗ ông hoặc yêu cầu được xem nó – mình không nghĩ là thầy Flinch sẽ phản đối, khi mà ông ta bao giờ cũng dè dặt với quyền của học sinh? Harry, bạn ép con ếch của bạn dẹp lép rồi kìa.”

Harry nhìn xuống; nó thật sự đã siết con ếch ương quá mạnh khiến mắt con vật lồi ra, nó vội vã thả lại con ếch ương lên bàn.

“Tối hôm qua thì đã gần như rõ cả,” Hermione nói. “Mình nghi ngờ không biết mụ Umbridge đã biết rõ đến mức nào. Silencio.”

Con ếch ương mà nó đang tập Bùa Im Lặng lập tức hết phương ộp ộp và nhìn cô bé một cách tức giận.

“Nếu mà mụ ta bắt được Snuffles...”

Harry kết thúc câu nói cho cô bé.

“... thì ba đã có thể bị tống trở lại vào Azkaban ngay sáng hôm nay rồi.” nó vẫy đũa thần mà không thật sự tập trung; con ếch ương của nó phình lên thành một trái bóng màu lục và kêu thất thanh.

“Silencio!” Hermione vội nói, chỉ cây đũa thần của cô bé về phía con ếch của Harry, khiến nó câm lặng và xẹp lại trước mặt tụi nó. “Ờ, chú ấy không được làm vậy lần nữa. Mình chỉ không biết làm cách nào bòn mình cho chú ấy biết đây. Không thể gửi cú cho chú ấy được rồi.”

“Mình không nghĩ là chú ấy lại làm như vậy lần nữa đâu,” Ron nói, “Chú ấy không khờ vậy đâu, chú biết làm mụ ta suýt bắt được chú ấy rồi. Silencio.”

Con quạ lớn và xấu xí trước mặt nó phát ra một tiếng kêu chế giễu.

“Silencio. SILENCIO!”

Con quạ càng quặc lên ầm ĩ.

“Tại vì bạn không chịu di chuyển nữa,” Hermione nói, nhìn Ron với vẻ trách móc, “bạn chẳng chịu vậy nó gì cả, bạn làm nhìn giống như là đăm ấy,”

“Quạ khó hơn ếch nhiều,” Ron nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Được, vậy đổi nào,” Hermione nói, tóm lấy con quạ của Ron và thay nó bằng con ếch ương béo phệ của cô bé. “Silencio!” Con quạ vẫn tiếp tục há mỏ bển của nó ra rồi khép lại, nhưng không còn âm thanh nào phát ra.

“Tuyệt lắm, cô Granger!” giáo sư Flitwick nói bằng cái giọng chút chít, khiến cho Harry, Ron và Hermione giật bắn. “Nào, bây giờ c thử cho tôi xem nào, cậu Weasley.”

“Cái... ? Ồ – ồ, vâng ạ,” Ron nói, rất bối rối, “Ơ – silendo!”

Nó đăm cây đũa về phía con ếch ương mạnh đến nỗi nó chọc đúng mắt con vật; con ếch ương kêu inh ỏi và nhảy chồm chồm trên bàn.

Chẳng có ai ngạc nhiên khi Harry và Ron nhận thêm các bài tập về Bùa Im Lặng để về nhà làm.

Tại nó được phép ở lại trong phòng vào giờ giải lao vì mưa vẫn rơi lớn ngoài sân. Tại nó tìm chỗ ngồi giữa một đám đông ồn ào lộn xộn trong căn phòng ở tầng nhất khi Peeves lơ lửng mơ mộng gần ngọn đèn trần, thỉnh thoảng lại bắn vài viên mực lên đầu ai đó. Tại nó vừa mới ngồi đó thì Angelina hăm hở lao về phía tại nó qua một đám học sinh đang tán chuyện tầm phào.

“Chị được phép rồi!” cô bé nói. Để thành lập lại đội Quidditch!”

“Tuyệt vời!” Ron và Harry cùng la lên.

“Vâng,” Angelina nói, hớn hở, “chị đi gặp cô McGonagall và chị nghĩ có thể cô đã kiến nghị lên cụ Dumbledore. Dù sao đi nữa thì bà Umbridge ấy cũng đã cho phép rồi. Ha! Bây giờ thì chị muốn các em có mặt tại sân lúc bảy giờ tối nay, được rồi, bởi vì chúng ta phải tranh thủ thời gian. Các em cũng biết là còn ba tuần nữa là tới trận đầu rồi chứ?”

Cô bé băng ra khỏi tại nó, một viên mực của Peeves bay sượt qua, văng trúng vào một học sinh năm nhất gần đó, và cô biến mất.

Ron mỉm cười nhẹ nhẹ khi nó nhìn qua cửa sổ, lúc này đang mờ đục với cơn mưa nặng hạt.

“Hy vọng là nó sẽ tạnh. Chuyện gì với bạn thế, Hermione?”

Cô bé cũng đang nhìn chăm chăm ra cửa sổ, nhưng không có vẻ như cô bé đang nhìn nó. Mắt cô bé bất định và trên mặt cô bé hiện ra vẻ trầm tư.

“Chỉ nghĩ thôi...” cô bé nói, vẫn trầm ngâm nhìn về phía cửa sổ dầm nước mưa.

“Về Siri... Snuffles à?” Harry hỏi.

“Không... không phải chính xác về chuyện đó...” Hermione chậm chạp nói, “Hơn thế nữa... tự hỏi... mình không biết là chúng ta làm như vậy có đúng không... mình nghĩ... bọn mình?”

Harry và Ron nhìn nhau.

“Ờ, làm rõ đi,” Ron nói. “Nếu bạn không chịu giải thích với chính bạn một cách đúng đắn thì phiền đấy.”

Hermione nhìn bạn như thể chỉ mới nhận ra là nó đang đứng đấy.

“Mình chỉ tự hỏi,” cô bé nói, lúc này giọng cô bé đã mạnh mẽ hơn, “bọn mình làm như vậy có đúng không, việc lập cái nhóm học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám ấy.”

“Cái gì?” Harry và Ron cùng nói.

“Hermione à, vào ban đầu đó chính là ý kiến của bạn mà!” Ron tức giận la lên.

“Mình biết chứ,” Hermione nói, đan những ngón tay vào nhau. “Nhưng sau khi nói chuyện với Snuffles...”

“Nhưng chú Sirius hoàn toàn ủng hộ mà” Harry nói.

“Phải,” Hermione nói, lại nhìn ra cửa sổ, “Phải, điều đó khiến mình lại nghĩ rằng đó không phải là một ý hay...”

Peeves vẫn lơ lửng, nằm sấp, cái ống thổi sẵn sàng trên tay; cả ba đứa đều tự động nâng túi lên che đầu khi nó bay qua.

“Hãy đi thẳng vào vấn đề,” Harry giận dữ nói, khi chúng hạ túi xuống đất, “chú Sirius đã đồng ý với bọn mình, và vì thế bạn nghĩ là chúng mình không nên làm điều đó nữa?”

Hermione có vẻ căng thẳng và hơi đau khổ. Bây giờ thì nhìn vào chính tay mình, cô bé nói, “Bạn có thật sự tin sự đánh giá của chú ấy không?”

“Có chứ!” Harry nói ngay. “Chú luôn cho bọn mình những lời khuyên hay.”

Một giọt mực sượt qua túi nó, bắn trúng vào tai Katie Bell.

Hermione quan sát Katie đang nhảy dựng lên và bắt đầu lấy đồ chơi Peeves; một lúc sau Hermione mới nói trở lại, và có vẻ như cô bé đã rất cẩn thận lựa lời.

“Bạn không nghĩ là chú ấy đã trở thành... giống như là... thiếu thận trọng... bởi vì chú ấy bị giam ở quảng trường Grimmauld? Bạn không nghĩ là chú ấy... giống như là... sống qua chúng mình?”

“Bạn nói thế là sao, “sống qua chúng mình?” Harry vặn lại.

“Mình muốn nói... ờ, mình nghĩ là chú ấy thích tạo nên một đoàn thể học Phòng thủ bí mật ngay dưới mũi một ai đó từ Bộ... Mình nghĩ là chú ấy thật sự đã thất bại trong một số ít chuyện gì đó chú ấy có thể làm khi chú ấy ở đây... vì vậy mình nghĩ chú ấy đại loại như là... thúc giục chúng ta.”

Ron có vẻ lúng túng.

“Chú Sirius nói đúng quá,” nó nói, “bạn nói giống y như mẹ mình vậy.”

Hermione cắn môi và không trả lời. Tiếng chuông vang lên khi Peeves hạ xuống về phía Katie và ném cái bình mực rỗng qua đầu cô bé.

*

Sau đó thời tiết vẫn chẳng khá hơn, và vì vậy đến bảy giờ tối đó, khi Harry và Ron xuống sân Quidditch để tập, thì tụi nó ướt sũng, chân đi trơn trượt trên nền cỏ ướt nhẹp. Bầu trời xám xịt đầy giông tố, tụi nó cảm thấy dễ chịu hơn khi có được cái ẩm và ánh sáng trong phòng thay đồ, thậm chí cả khi chúng biết rõ rằng sự trì hoãn này chỉ là tạm thời. Tụi nó thấy Fred và George đang trao đổi về việc dùng chính những cái Skiving Snackboxes của tụi nó để trốn khỏi phải bay vào lúc này.

“... nhưng tôi cá là cô ta sẽ biết liền nếu tụi mình dùng,” Fred thì thào ở góc, “tôi chỉ mới chào hàng cô ta mấy viên Thuốc Thơm Nôn Mửa hồi hôm qua.”

“Chúng ta có thể thử Kẹo Mềm Gây Sốt,” George lầm bầm, “chưa ai biết món này hết...”

“Nó có tác dụng không?” Ron khấp khởi nói, khi mưa càng rơi nặng hạt trên trần và gió rít lên quanh toà nhà.

“Tất nhiên là có,” Fred nói, “nhiệt độ của em sẽ tăng cao.”

“Nhưng em cũng sẽ mọc đầy nhọt mủ,” George nói, “mà bọn anh chưa tìm được cách để khử mấy cái nhọt này,”

“Em đâu thấy cái nhọt nào đâu,” Ron nói, nhìn hai anh em sinh đôi.

“Không, đúng thế, em đã không thấy,” Fred ủ ê nói, “chúng không mọc ở chỗ mà bọn anh có thể phô ra nơi công cộng.”

“Nhưng chúng làm cho em bị đau khi ngồi lên chổi, đau ngay ở...”

“Được rồi, mọi người, nghe này,” Angelina la lớn, hiện ra từ phòng đội trưởng. “Tôi biết thời tiết không lý tưởng, nhưng có thể bọn mình phải đấu với bọn Slytherin trong điều kiện như thế này, vì vậy nên thử xem bọn mình có thể chơi được không. Harry, em đã làm chuyện gì đó để ngăn không cho nước mưa làm mờ kính khi bọn mình chơi với Hufflepuff trong cơn bão phải không?”

“Hermione đã làm điều đó,” Harry nói. Nó rút đũa thần ra, vỗ lên kính và nói, “Impervius!”

“Tôi nghĩ là tất cả chúng ta nên thử,” Angelina nói. “Nếu chúng ta giữ không cho mưa tấp vào mặt thì chúng ta sẽ nhìn rõ hơn... tất cả, làm nào... Impervius! Ok. Đi thôi.”

Cả bọn nhét đĩa trở lại vào trong túi áo choàng, vác chổi lên vai và theo Angelina ra khỏi phòng thay đồ.

Tụi nó bước sâu vào vũng bùn ở giữa sân; tầm nhìn có được rất hẹp cho dù đã dùng bùa Impervius; những tia chớp loé lên rất nhanh và màn mưa vẫn phủ đầy mặt đất.

“Được rồi, theo lệnh còi của tôi,” Angelina la lớn.

Harry bay lên từ mặt đất, toé bùn lên khắp mọi hướng, và vọt thẳng lên, gió rít lên quanh nó.

Nó không biết là nó có thể thấy được trái Snitch trong thời tiết này hay không; nó đã quá đủ vất vả để thấy được một trái Bludger khi tụi nó tập; trong lúc tập đã có một quả suýt nữa hất văng nó và nó phải dùng Cú Lượn Vòng Chậm và Chắc để tránh nó. Không may, Angelina không thấy được điều đó. Thật ra, cô bé không thể thấy được gì cả; không ai thấy được chút gì về việc người khác đang làm. Gió vẫn thổi mạnh; thậm chí từ xa Harry cũng có thể nghe tiếng âm thanh phần phật rầm rập của mưa đang quất mạnh xuống mặt hồ.

Angelina gắng gượng giữ tụi nó tập lại khoảng gần một giờ trước khi chịu thua. Cô bé dẫn đội bóng ướt sũng và cáu kỉnh của mình trở về phòng thay đồ, khẳng khẳng cho rằng buổi tập này không hề phí. Fred và George tỏ ra rất bức; cả hai liên tục khuỳnh chân và nhăn mặt. Harry có thể nghe tụi nó phàn nàn bằng giọng thì thầm khi nó lau khô tóc.

“Tôi nghĩ là vài cái của tôi tiêu rồi,” Fred nói bằng một giọng trống rỗng.

“Cái của tôi thì không” George nói, rằng nghiêng lại, “chúng đập như điên... cảm thấy mọi thứ đều lớn hơn.”

“OUCH!” Harry nói.

Nó ấn mạnh cái khăn lên mặt, mắt nó trợn lên vì đau. Vết sẹo trên trán nó lại đau buốt trở lại, đau hơn những lần trước trong suốt mấy tuần qua.

“Chuyện gì thế?” có nhiều giọng nói vang lên.

Harry hiện ra sau cái khăn tắm; căn phòng mờ ảo vì nó không đeo kính, nhưng nó vẫn có thể thấy rằng khuôn mặt của mọi người đang hướng về phía nó.

“Không có gì,” nó lầm bầm, “em... chọc phải mắt mình, thế thôi.”

Nhưng nó liếc nhìn ra hiệu với Ron và đôi bạn tụt lại sau khi cả đội thay nhau đi ra, trùm kín áo choàng, mũ kéo sụp đến tai.

“Chuyện gì thế?” Ron hỏi, ngay khi Alicia biến mất khỏi cửa. “Lại vết sẹo à?”

Harry gật đầu.

“Nhưng...” nhìn với vẻ kinh hãi, Ron bước về phía cửa sổ và nhìn chằm chằm vào màn mưa, “hắn... hắn không thể ở gần chúng ta vào lúc này.”

“Không,” Harry thì thầm, ngồi xuống ghế và chà lên trán. “Hắn có thể đang ở xa đây hàng dặm. Nó đau bởi vì... hắn... nổi giận.”

Harry không muốn nói thế chút nào, và nghe những điều này như thể có một người lạ đang nói với chúng – nó biết ngay rằng những điều này là đúng. Nó không biết vì sao mà nó lại nghĩ thế, nhưng nó biết; Voldemort, dù hắn đang ở đâu, dù hắn đang làm gì, đang cực kỳ nổi giận.

“Cậu thấy hắn à?” Ron nói, nhìn thật kinh dị, “Cậu... cậu thấy một cảnh tượng, hoặc một cái gì đó?”

Harry vẫn ngồi yên, nhìn xuống chân, để cho tâm tưởng và trí nhớ của nó thư giãn sau cơn đau.

Những hình bóng lộn xộn hoà vào nhau, nhưng tiếng tru vang vọng...

“Hắn muốn một cái gì đó được làm, và việc này tiến hành chưa đủ nhanh,” nó nói.

Một lần nữa, nó cảm thấy ngạc nhiên khi nghe thấy những từ đang phát ra khỏi miệng mình, và một lần nữa lại tin chắc là chúng hoàn toàn đúng.

“Nhưng... làm sao mà cậu biết?” Ron nói.

Harry lắc đầu và lấy tay che mắt, vuốt xuống chúng bằng lòng bàn tay. Có những đom đóm nảy lên trong chúng. Nó cảm thấy Ron đang ngồi xuống băng ghế cạnh nó và biết rằng Ron đang nhìn nó chăm chăm.

“Có phải nó giống như lần cuối không?” Ron nói bằng một giọng lặng lẽ. “Khi mà vết sẹo của cậu đau trong phòng của mẹ Umbridge ấy? Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy nổi giận à?”

Harry lắc đầu.

“Vậy thì sao?”

Harry đang hồi tưởng lại. Nó đang nhìn vào khuôn mặt của Umbridge... vết sẹo của nó tấy đau... và nó cảm thấy một cảm giác lạ lạ trong bụng... một cảm giác lạ dâng trào... một niềm vui dâng trào... nhưng tất nhiên là, nó không nhận ra nó đấy là gì khi nó đang tự cảm thấy vô cùng đau khổ...

“Lần cuối, thì bởi vì hắn hài lòng,” nó nói. “Rất hài lòng. Hắn nghĩ... một cái gì đó tốt đẹp đang diễn ra. Và trong đêm trước khi chúng ta trở về Hogwarts...” nó hồi tưởng lại khi vết sẹo của nó nhói đau khủng khiếp trong phòng của nó và Ron ở quảng trường Grimmauld... “hắn đang tức giận.

Nó nhìn sang Ron, người đang nhìn nó chăm chăm.

“Cậu có thể kể tục cô Trelawney được rồi đấy, ông bạn,” nó nói bằng một giọng kính sợ.

“Tớ đâu có nói ra những lời tiên đoán,” Harry nói.

“Không à, thế cậu biết cậu đang làm gì không?” Ron nói, tỏ ra vừa sợ hãi vừa ấn tượng, “Harry, cậu đang đọc tâm trí của Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy!”

“Không,” Harry nói, lắc đầu. “Nó có vẻ là... trạng thái của hắn thì đúng hơn. Tớ chỉ cảm thấy thoáng qua về những gì hắn cảm thấy. Cụ Dumbledore nói rằng một điều giống như

vậy đã xảy ra vào năm ngoái. Cụ nói rằng khi Voldemort ở gần tớ, hoặc khi hắn cảm thấy bức bối, thì tớ có thể nói được những chuyện này. À, bây giờ thì tớ cũng có thể cảm thấy được khi hắn hài lòng...”

Ngừng một lúc. Gió mưa vẫn thét gào khắp toà nhà.

“Cậu phải nói với ai đó thôi,” Ron nói.

“Mình đã nói với chú Chú Sirius lần rồi.”

“Vậy thì, nói với chú ấy về lần này nữa!”

“Làm sao bây giờ?” Harry buồn rầu nói. “Mụ Umbridge canh chừng khắp các con cú và lò sưởi rồi, nhớ không?”

“Vậy thì, nói với cụ Dumbledore.”

“Tớ đã nói với cậu, cụ ấy biết rồi,” Harry nói gọn, đứng dậy, lấy cái áo choàng ra khỏi mắc áo và choàng quanh người. Nói lại với cụ ấy lần nữa chẳng có ích gì.”

Ron đã choàng sát cái áo choàng của nó, trầm ngâm nhìn Harry.

“Cụ Dumbledore sẽ muốn biết đấy,” nó nói.

Harry nhún vai.

“Đi nào... chúng ta còn phải tập Bùa Im Lặng nữa.”

Chúng vội vã quay về bãi đất đen ngòm, trượt vấp trên bãi cỏ lầy lội, không nói gì. Harry nghĩ rất lung. Chuyện gì mà Voldemort muốn tiến hành và nó đã không được tiến hành nhanh như ý của hắn?

“... hắn có những kế hoạch khác... những kế hoạch mà hắn không thể tiến hành trong bí mật được... những thứ mà hắn chỉ có thể có bằng sự lén lút... chẳng hạn như vũ khí. Những thứ mà hắn không có trong lần vừa rồi.”

Harry đã không nghĩ về những từ này suốt cả tuần; nó đã quá bị thu hút bởi những gì đang diễn ra ở Hogwarts, đã quá bận đương đầu với những trận chiến triền miên với Umbridge, về tất cả những sự can thiệp vô lý từ Bộ... nhưng bây giờ những ý nghĩ này trở lại với nó và khiến nó băn khoăn... cơn giận của Voldemort hình như có ý nghĩa là hắn đã không thể tiến gần hơn đến việc nắm trong tay vũ khí, bất kể đó là cái gì. Đội quân đã ngăn được hắn, đã cản hắn nắm trong tay vũ khí nào sao? Nó được giữ ở đâu? Lúc này ai đang giữ nó?”

“Mimulus mimbletonia” giọng của Ron vang lên chỉ khiến nó bưng tĩnh lại khi lăm qua cái lỗ chân dung đi vào phòng sinh hoạt chung.

Hermione đã đi ngủ sớm, để Crookshanks nằm cuộn tròn gần bên ghế và một dây mũ len nằm trên bàn cạnh lò sưởi. Harry cảm thấy mừng khi cô bé không có ở đây, bởi vì nó không muốn thảo luận thêm về cái đau của vết sẹo của nó và lại để cô bé thuyết phục nó đi gặp cụ Dumbledore. Ron vẫn nhìn nó bằng những cái nhìn băn khoăn, nhưng Harry lôi cuốn sách Bùa chú của nó ra và bắt đầu làm việc để hoàn thành bài luận của nó, cho dù nó chỉ giả vờ

tập trung và cho đến khi Ron nói rằng nó cũng sẽ đi ngủ, thì nó vẫn chả viết được gì cho ra hồn.

Thời khắc nửa đêm đã đến và qua khi Harry đọc đi đọc lại đoạn nói về cách dùng cỏ co rút, cây cần núi và cỏ hắt hơi mà không nắm được một từ nào.

Những thực vật này có tác động kích động rất mạnh lên não bộ, và vì vậy được dùng nhiều trong Thuốc Nước Lẫn Lộn và Ngớ Ngẩn, là thứ mà các phù thủy thèm muốn để tạo ra các cơn nóng nảy và bất cẩn...

... Hermione đã nói rằng chú Sirius đã trở nên bất cẩn khi phải giam mình ở quảng trường Grimmauld...

... có tác dụng kích động mạnh lên não bộ, và vì vậy được dùng nhiều...

... tờ Tiên Tri Hàng Ngày đã nghĩ rằng não nó bị kích động và nếu họ biết được rằng nó biết Voldemort đang cảm thấy thế nào thì...

... vì vậy được dùng nhiều trong Thuốc Nước Lẫn Lộn và Ngớ Ngẩn...

... cả thế giới này lẫn lộn hết rồi, đúng vậy; vì sao mà nó biết Voldemort cảm thấy gì? Giữa họ đã có sự kết nối kinh dị nào, cái mà cụ Dumbledore chẳng bao giờ giải thích thảo đáng cả?

... cái mà các phù thủy luôn mong muốn...

... Harry muốn ngủ lắm rồi...

... để tạo ra các cơn nóng nảy...

... thật là ấm áp và dễ chịu khi ngồi trên ghế bành trước lò sưởi, với tiếng mưa rơi mạnh bên khung cửa sổ, Crookshanks gừ gừ, và tiếng lửa lách tách...

Cuốn sách trượt khỏi cái nắm tay hờ hững của Harry và rơi ục xuống tấm thảm trải trước lò sưởi. Đầu nó nghiêng sang một bên.

Nó một lần nữa lại đi dọc theo một cái hành lang không cửa sổ, tiếng chân nó vang lên trong im lặng. Khi cánh cửa ở cuối lối đi hiện ra lớn hơn, tim nó đập nhanh vì kích động... giá như mà nó có thể mở nó ra... và đi vào phía sau...

Nó vươn tay ra... những ngón tay của nó chỉ còn cách cánh cửa ấy vài inch...

“Thưa ngài Harry Potter!”

Nó giật mình. Những ngọn nến đã tắt hẳn trong căn phòng sinh hoạt chung, nhưng có cái gì đó đang di chuyển sát bên.

“Ai đấy?” Harry nói, ngồi thẳng lên trên ghế. Ngọn lửa cũng đã gần tắt, căn phòng rất tối.

“Dobby với con cú của ngài, thưa ngài!” một giọng lạnh lạnh vang lên.

“Dobby à?” Harry khó nhọc nói, nhìn qua vùng tối hướng về nơi phát ra giọng nói.

Con gia tinh Dobby đang đứng cạnh cái bàn mà Hermione đã để lại nữa tá nón đan của cô bé. Cặp tai nhọn lớn của nó bây giờ vểnh ra từ dưới cái gì đó trông giống như tất cả những cái nón mà Hermione đã từng đan, nó đội cái này chồng lên cái kia, cho nên đầu của nó có vẻ kéo dài lên hai hoặc ba foot, và trên đỉnh của cái quả cầu len đó là Hedwig, đang kêu khe khẽ và rõ ràng đã hoàn toàn lạnh lặn.

“Dobby tự nguyện trả lại ngài Harry Potter con cú,” con gia tinh nói lạnh lạnh, với một cái nhìn đầy yêu mến lan toả khắp mặt, “giáo sư Grubbly...Plank nói rằng con cú đã hoàn toàn khỏi hẳn, thưa ngài.” Nó gập người thật sâu cúi chào khiến cái mũi hình bút chì của nó quét lên cái bề mặt xước xước của cái thảm trải lò sưởi và Hedwig kêu lên một tiếng lên phần nộ rồi bay lên cái tay vịn của cái ghế của Harry.

“Cám ơn, Dobby!” Harry nói, vuốt ve đầu con Hedwig và nhắm chặt mắt, cố dứt nó ra khỏi cái hình ảnh của cái cửa trong giấc mơ... nó có vẻ quá chói chang. Nhìn kỹ Dobby hơn, nó nhận ra rằng con gia tinh cũng mang nhiều cái khăn và một số không đếm nổi vớ, nên chân nó có vẻ lớn hơn nhiều so với cơ thể của nó.

“Ơ... thế ông đã lấy hết tất cả các loại y phục mà Hermione để lại đây à?”

“Ồ không, thưa ngài,” Dobby phần khởi nói, “Dobby có lấy vài thứ cho Winky nữa, thưa ngài.”

“Vâng, thế Winky thế nào?” Harry hỏi.

Tai Dobby gục xuống chán nản.

“Winky vẫn uống bí tỉ, thưa ngài,” nó buồn rầu nói, đôi mắt xanh to tròn của nó, vốn lớn những quả banh tennis, cụp xuống. “Cô ta vẫn không quan tâm đến y phục, thưa ngài Harry Potter. Và những gia tinh khác cũng vậy. Không ai trong bọn họ lau chùi tháp Gryffindor nữa, khi mà nón và vớ được giấu khắp nơi, họ cảm thấy bị sỉ nhục, thưa ngài. Dobby phải tự làm hết, thưa ngài, nhưng Dobby không lấy làm phiền, vì nó luôn hy vọng được gặp ngài Harry Potter, và vào tối nay, thưa ngài, nó đã được điều ước nguyện!” Dobby lại cúi gập xuống. “Nhưng ngài Harry Potter có vẻ không được vui,” Dobby nói tiếp, đứng trở lên và rút rè nhìn Harry. “Dobby nghe thấy cậu ta thì thầm trong giấc ngủ. Harry Potter gặp những cơn mộng tệ hại ư?”

“Không thật sự tệ lắm,” Harry nói, ngáp và dụi mắt. “Tôi đã từng có những cơn mộng tệ hơn.”

Con gia tinh nhìn Harry với cặp mắt to tướng hình cầu của nó. Rồi nó nói với vẻ rất nghiêm trọng, tai nó cụp xuống. “Dobby ước là nó có thể giúp được ngài Harry Potter, vì Harry Potter đã mang đến tự do cho Dobby và Dobby lúc này rất rất vui.”

Harry mỉm cười.

“Ông không giúp tôi được đâu, Dobby, nhưng cám ơn vì lời đề nghị này.”

Nó cúi xuống và nhặt cuốn sách Linh dược lên. Nó sẽ cố để hoàn tất bài luận ngày mai. Nó đóng cuốn sách lại và khi nó làm vậy thì ánh lửa bập bùng phản chiếu vết sẹo trắng trên mu bàn tay của nó – kết quả buổi cấm túc của nó với Umbridge...

“Đợi chút nào – có một chuyện mà ông có thể làm được cho tôi đấy, Dobby,” Harry chậm chạp nói.

Con gia tinh nhìn lại, hớn hờ.

“Xin hãy nói đi, thưa ngài Harry Potter!”

“Tôi cần một nơi để hai mươi lăm người có thể tập luyện Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám mà không một giáo viên nào phát hiện được. Đặc biệt là,” Harry siết chặt tay trên sách, khiến vết sẹo trên tay nó sáng lên những đường trắng “giáo sư Umbridge.”

Nó tưởng là nụ cười của con gia tinh sẽ biến mất, tai nó sẽ rũ xuống; nó tưởng là con gia tinh sẽ nói rằng chuyện này là bất khả thi, hoặc khác đi thì nó sẽ nói là nó sẽ cố tìm một nơi nào đó, nhưng đừng đặt nhiều hy vọng vào đó. Cái mà nó không chờ đợi là Dobby lại nhảy cẩng lên, tai nó vẩy một cách khoái khí, và hai tay vỗ mạnh vào nhau.

“Dobby biết một chỗ tuyệt vời, thưa ngài!” nó nói một cách vui vẻ, “Dobby có nghe nói về nó bởi những con gia tinh khác khi nó đến Hogwarts, thưa ngài. Chúng ta biết nó dưới cái tên Phòng Đến Và Đi, thưa ngài, hoặc có thể gọi khác là Phòng Yêu Cầu!”

“Sao thế?” Harry tò mò hỏi.

“Bởi vì căn phòng này chỉ có một người có thể vào,” Dobby nói thật nghiêm trọng, “khi họ thật sự cần đến nó. Đôi khi nó ở đây, đôi khi nó không có, nhưng khi nó xuất hiện, nó sẽ luôn được trang bị cho nhu cầu của những người tìm kiếm. Dobby đã dùng nó, thưa ngài,” con gia tinh nói, hạ giọng và nhìn có vẻ như đang thú tội, “khi Winky rất say, nó đã giấu cô ta trong Căn Phòng Yêu Cầu và nó đã tìm thấy thuốc giải Bia Bơ ở đây, và một cái giường gia tinh xinh xắn để đặt cô ấy nằm ngủ ở đó, thưa ngài... và Dobby cũng biết là ngài Flinch đã tìm thấy một số vật liệu lau dọn phụ trội ở đó khi ông ta thiếu chúng, thưa ngài, và...”

“Và nếu như ông thật sự cần một buồng tắm,” Harry nói, thỉnh linh nhớ lại những gì cụ Dumbledore nói trong buổi Dạ Vũ Giáng Sinh ở kỳ Noel trước, “nó có thể tự phá nước đầy bồn tắm được chứ?”

“Dobby cho rằng như vậy, thưa ngài,” Dobby nói, gật đầu hăm hờ, “Đó là căn phòng kỳ ngộ nhất, thưa ngài.”

“Bao nhiêu người biết về nó?” Harry nói, ngồi thẳng người lên ghế.

“Rất ít, thưa ngài. Phần lớn mọi người tình cờ gặp nó khi họ thật sự cần nó, thưa ngài, nhưng thường thì họ chẳng bao giờ gặp lại nó lần nữa, bởi vì họ không biết nó vẫn luôn ở đó để đợi được gọi phục vụ, thưa ngài.”

“Nghe tuyệt đấy,” Harry nói, tim đập mạnh. “Nghe hoàn hảo lắm, Dobby. Khi nào thì ông có thể chỉ tôi nó ở đâu?”

“Bấy kỳ lúc nào, thưa ngài Harry Potter.” Dobby nói, vui mừng nhìn về phía Harry đầy nồng nhiệt. “Chúng ta có thể đi ngay, nếu ngài muốn!”

Trong một thoáng Harry đã định đi với Dobby. Nó đã nửa ngồi dậy, đi ào lên lầu lấy Chiếc Áo Tàng Hình, nhưng rồi, lần đầu tiên, tiếng thì thầm của Hermione lại vang lên trong tai

nó: bất cần. Dù sao thì, cũng đã quá trễ rồi, nó đã kiệt sức, và vẫn còn bầu luận của Snape để làm cho xong.

“Đêm nay không được, Dobby,” Harry miễn cưỡng nói, ngồi phịch trở lại xuống ghế. “Điều này rất quan trọng... tôi không muốn làm ầu, nó cần phải được chuẩn bị kỹ lưỡng. Nghe này, ông có thể nói với tôi chính xác Căn phòng Yêu Cầu ở đâu, và làm cách nào để đi vô nó?”

*

Áo choàng của chúng cuộn lên và quăn chặt vào chúng khi chúng vừa đi vừa tung toé nước lên nền những luống rau để học hai tiết Thực vật học, nơi mà chúng phải rất vất vả để nghe xem giáo sư Sprout nói gì giữa những tiếng mưa rơi nặng hạt nhưng những nhát búa đóng đinh trên trần nhà kính. Bài học Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí vào buổi trưa được dời từ khu đất đang tắm trong bão và một phòng trống ở tầng trệt, và trước sự nhẹ nhõm của chúng, Angelina tìm đến đội của cô bé vào buổi trưa để nói rằng buổi tập Quidditch của chúng đã được huỷ bỏ.

“Tốt lắm,” Harry nói khẽ, khi cô bé nói với nó, “bởi vì chúng ta đã tìm được một nơi để họp mặt cho buổi học Phòng thủ đầu tiên của chúng ta. Tối nay, lúc tám giờ, ở tầng bảy đối diện với tấm thảm của Barnabas Gàn Dở đang bị tên quỷ khổng lồ nện. Chị nói giùm với Katie và Alicia được không?”

Cô bé có vẻ hơi ngạc nhiên nhưng hứa là sẽ nói với những người khác. Harry vội vã trở về món xúc xích và cháo khoai tây của nó. Khi nó ngẩng lên để lấy một cốc nước bí, nó thấy Hermione đang nhìn mình.

“Gì thế?” nó nặng nề nói.

“Ờ... mình chỉ muốn nói rằng kết hoạch của Dobby không được an toàn lắm. Bạn không nhớ là nó đã làm bạn mất luôn tất cả xương ở trên tay à?”

“Căn phòng ấy không phải là một ý tưởng điên rồ của Dobby đâu; cụ Dumbledore cũng đã biết về nó, cụ ấy đã nói về nó với mình tại buổi Dạ Vũ Giáng Sinh.”

Sự quan tâm của Hermione hiện rõ.

“Cụ Dumbledore đã nói với bạn về nó?”

“Chỉ thoáng qua thôi,” Harry nói, nhún vai.

“Ồ, được rồi, thế thì ổn rồi,” Hermione lạnh lợi nói và không đưa ra lời phản đối nào nữa.

Cùng với Ron, bọn trẻ đã dùng gần hết ngày hôm đó để tìm những người đã ký tên trong danh sách ở Đầu Heo và nói với tụi nó về nơi gặp nhau vào buổi tối. Harry hơi thất vọng, khi Ginny nhanh nhẩu đảm nhiệm việc tìm Cho Chang và bạn cô ta; tuy nhiên, đến cuối buổi ăn tối nó vững tin rằng tin tức đã được truyền đến từng người trong số hai mươi lăm người đã đến quán Đầu Heo.

Đến bảy giờ rưỡi, Harry, Ron và Hermione rời khỏi căn phòng chung của nhà Gryffindor, Harry cầm chặt trên tay một mẫu giấy da cũ. Học sinh năm thứ năm được cho phép rời khỏi

hành lang đến chín giờ, nhưng cả ba đưa tụi nó đều nhìn quanh một cách căng thẳng khi chúng đi dọc tầng bảy.

“Giữ nó,” Harry nói, trải mẫu giấy ra trên đỉnh cái cầu thang cuối cùng, gõ cây đũa thần lên và thì thầm, “Tôi xin long trọng thề rằng cái tôi đang làm chẳng có gì tốt đẹp cả.”

Một tấm bản đồ Hogwarts xuất hiện trên bề mặt trống trơn của tờ giấy da. Những chấm đen di chuyển, được gắn với những cái tên, chỉ ra là có nhiều người khác nhau đang đến.

“Thầy Flinch đang ở tầng hai,” Harry nói, giữ tấm bản đồ sát gần mắt, “và bà Norris đang ở tầng bốn.”

“Còn mụ Umbridge?” Hermione lo ngại hỏi.

“Trong phòng mụ,” Harry nói, chỉ lên bản đồ. “Được rồi, đi thôi.”

Chúng vội vã lao đi dọc cầu thang về phía cái nơi mà Dobby đã mô tả cho Harry, một khoảng tường liên tục đối diện với một tấm thảm khổng lồ tả lại cảnh Barnabas Gàn Dở ngốc nghếch đang cố dạy cho tên khổng lồ tập balê.

“OK,” Harry lặng lẽ nói, trong khi tên khổng lồ bị một ăn khấp người ngừng việc nên không thương xót ông thầy dạy balê của hắn để nhìn mọi người. “Dobby nói rằng đi qua chỗ tường này ba lần, hết sức tập trung vào cái mà chúng ta cần.”

Tụi nó làm như vậy, quay về phía cánh cửa sổ đằng sau bức tượng trống, rồi đến cái bình lớn bằng vóc người ở phái đối diện. Ron trợn mắt lên khi cố tập trung; Hermione thì thầm cái gì đó; Harry siết nắm đấm lại khi nó nhìn lên trên.

Chúng tôi cần một nơi để học chiến đấu... nó nghĩ. Chỉ để cho chúng tôi một nơi để tập luyện... một nơi mà họ không tìm thấy chúng tôi...

“Harry!” Hermione chột nói, khi nó vòng quanh bức tường ba lần.

Một cánh cửa tao nhã vừa hiện ra trên tường. Ron nhìn nó chằm chằm, có vẻ rất thận trọng. Harry bước đến, nắm lấy cái tay nắm cửa bằng đồng, kéo mở cửa và đi vào căn phòng rộng rãi đầy những ngọn nến lung linh đang phản chiếu căn hầm tám cửa phía dưới.

Những bức tường đầy những giá sách gỗ xếp dọc và thay vào những cái ghế có một cái nệm tơ lớn ở trên nền. Một dãy kệ nằm ở góc xa của phòng đầy những dụng cụ như Sneakoscope, những Bộ Cảm Ứng Bí Mật và một cái Kính Kẻ Thù cốt kết mà Harry chắc là đã từng treo trong năm ngoái ở văn phòng của tay Moody giả mạo.

“Tập phép Bất Tỉnh ở đây thì tuyệt quá,” Ron hăm hở nói, nhún nhảy trên một cái nệm.

“Và nhìn những cuốn sách này,” Hermione cuồng nhiệt nói, lướt một ngón tay quanh trên gáy những cuốn sách lớn bọc da. “Một Bản Trích Yếu của Những lời Nguyên Thông Dụng và cách Phản Công... Những Nghệ Thuật Hắc Ám Nổi Trội... Những Câu Thần Chú Tự Bảo Vệ... wow...” cô bé nhìn sang Harry, mặt cô sáng lên, và nó thấy rằng sự có mặt của hàng trăm cuốn sách tốt cuộc cũng đã thuyết phục được Hermione rằng họ đã làm đúng. “Harry à, tuyệt quá, chúng ta có hết mọi thứ mình cần ở đây!”

Và không rời rít nữa, cô bé rút ngay cuốn Những Lời Nguyên Rủa để Nguyên Rủa từ cái kệ, ngồi xuống tấm nệm gần nhất và bắt đầu đọc.

Có tiếng gõ nhẹ ở phía cửa. Harry liếc ra. Ginny, Neville, Lavender, Parvati và Dean vừa đi đến.

“Whoa,” Dean nói, bắt đầu nhìn quanh với vẻ ấn tượng. “Đây là nơi nào thế?”

Harry bắt đầu giải thích, nhưng nó chưa kịp nói xong thì lại có thêm người đến và nó lại phải bắt đầu lại. Đến tám giờ, mọi tấm nệm đã đầy người. Harry tiến đến cửa và vặn khoá lại; nó kêu lách cách một cách hài lòng và mọi người im lặng, nhìn vào nó. Hermione cẩn thận đánh dấu lại trang cô bé đang đọc trên cuốn Những Lời Nguyên Rủa để Nguyên Rủa và đặt nó sang một bên.

“Ờ,” Harry nói, hơi căng thẳng. Đây là nơi mà bọn mình tìm được để tập các bài học, và các bạn thấy là – ờ – nó rõ ràng là rất tuyệt.”

“Nó tuyệt vời!” Cho nói, và nhiều người khác thì thảo tán thưởng.

“Thật là quái,” Fred nói, trầm ngâm nhìn quanh, “Bọn mình đã từng trốn khỏi Flinch ở trong đây, nhớ không, George? Nhưng chỉ có một cái tủ đựng chổi ở kia thôi.”

“Hey, Harry, thế cái gì kia?” Dean hỏi từ cuối phòng, chỉ về phía cái Ống kính mách lẻo và Tấm Kính Kẻ Thù.

“Những thứ phát hiện các ma thuật Hắc Ám,” Harry nói, bước giữa các tấm nệm về phía chúng, “Về cơ bản thì tất cả chúng sẽ hiện lên các phù thủy Hắc Ám hoặc các kẻ thù đang ở quanh, nhưng bạn không nên dựa vào chúng quá nhiều, chúng có thể bị đánh lừa...”

Nó nhìn một thoáng vào Tấm Kính Kẻ Thù đang cốt kết; có những bóng đen đang di chuyển bên trong nó, cho dù những cái bóng này không thể nhận rõ được. Harry quay lưng lại nó.

“Ờ, tôi đã nghĩ về những chuyện mà chúng ta nên làm trước tiên và... ờ” nó thấy một cánh tay giơ lên “Gì thế, Hermione?”

“Mình nghĩ chúng ta nên bầu một thủ lĩnh,” Hermione nói.

“Harry là thủ lĩnh,” Cho nói ngay, nhìn Hermione như thể cô bé bị điên.

Bao tử Harry lại cuộn lại.

“Vâng, nhưng mình nghĩ là chúng ta nên bầu chọn một cách chính quy,” Hermione nói, bình thản. “Nó làm cho mọi việc đúng nghi thức và cho bạn ấy quyền lực cần thiết. Vì vậy... ai nghĩ là Harry nên là thủ lĩnh của chúng ta nào?”

Mọi người giơ tay lên ngay, thậm chí cả Zacharias Smith, mặc dù nó làm một cách không nhiệt thành lắm.

“Ơ... được rồi, cảm ơn các bạn,” Harry nói, nó cảm thấy mặt mình đang nóng bừng, “Và... gì nữa thế, Hermione?”

“Mình nghĩ là chúng ta nên có một cái tên,” cô bé vui vẻ nói, tay vẫn còn giơ cao. “Nó có thể thúc đẩy tinh thần và sự đoàn kết của cả đội, các bạn nghĩ sao?”

“Chúng ta có thể gọi là Liên Đoàn Anti-Umbridge được không?” Angelina thích thú nói.

“Hoặc là Nhóm Bộ Pháp Thuật là Những Đứa Trẻ To Xác?” Fred đề nghị.

“Em đang nghĩ đây,” Hermione nói, cau mày với Fred “có lẽ là một cái tên để nói với mọi người là chúng ta đang làm gì, để chúng ta có thể nói đến nói một cách an toàn bên ngoài các cuộc họp.”

“Hiệp hội Phòng thủ?” Cho nói. Gọi tắt là DA (Defence Associataion), và thế là chẳng ai biết bọn ta đang nói gì hết?”

“Vâng, cái chữ DA ấy hay lắm,” Ginny nói, “Mình dùng nói để gọi tắt cho chữ Quân đội Dumbledore (Dumbledore’s Army). bởi vì đó là điều mà Bộ sợ nhất, đúng không?”

Những tiếng thì thầm và cười tán thưởng vang lên.

“Thế tất cả đều đồng ý là DA phải không?” Hermione nói với giọng quan dạng, quỳ lên trên tấm nệm của mình để đếm. “Có đa số rồi... thông qua!”

Cô bé trải tờ giấy da với chữ ký của tụi nó ra viết cái tên lên đỉnh với những chữ cái lớn:

“Được rồi,” Harry nói, khi cô bé ngồi xuống trở lại, “chúng ta sẽ bắt đầu tập chứ? Mình nghĩ rằng điều đầu tiên chúng ta nên tập là bài Expelliarmus, các bạn biết đấy, Bùa Tước Vũ Khí. Mình biết rằng nó khá cơ bản nhưng mình thấy là nó khá hữu dụng...”

“Ôi, xin đừng,” Zacharias Smith nói, tròn mắt lên và khoanh tay lại. “Tôi không nghĩ là Expelliarmus sẽ giúp chúng ta chống lại được Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, đúng không vậy?”

“Tôi đã dùng nó chống lại hắn,” Harry nói nhẹ nhàng, “Nó đã cứu mạng tôi vào tháng Sáu.”

Smith há hốc miệng một cách ngớ ngẩn. Cả phòng còn lại im lặng.

“Nhưng nếu các bạn nghĩ là nó dưới tầm bạn, các bạn có thể đi.” Harry nói.

Smith không đi. Và cũng không ai đi.

“Được rồi,” Harry nói, miệng nói hơi khô lại hơn bình thường khi mọi cặp mắt đều đổ dồn về nó. “Mình nghĩ là chúng ta nên chia thành từng cặp và tập.”

Có một cảm giác rất lạ khi bắt đầu đưa ra những lời chỉ dẫn, nhưng càng lạ hơn khi thấy mọi người đều răm rắp tuân theo. Mọi người đứng dậy và chia cặp. Có thể đoán trước, Neville không có bạn tập.

“Bạn có thể tập mới mình,” Harry nói với nó. <quái, hai mươi lăm người thì phải có số lẻ chứ, bà Rowling quên môn toán rồi!> “Được rồi – đếm đến ba nhé, bắt đầu – một, hai, ba –”

Cả phòng thành linh vang lên tiếng hô Expelliarmus. Đũa thần vung lên khắp mọi hướng; những câu thần chú chệch hướng giáng trúng những quyển sách trên kệ và hất chúng bay văng lên lung tung trong không khí. Harry quá nhanh so với Neville, cây đũa của Neville

văng ra khỏi tay nó, văng trúng cái trần, toé lửa ra, và bay tuốt luốt lên đỉnh kệ sách, kêu lách cách trên đó, và Harry gọi nó lại bằng Bùa Triệu Tập. Nhìn quanh, nó nghĩ là nó đúng khi nó đề nghị mọi người tập những phép cơ bản trước; có nhiều người dùng câu thần chú này một cách trật lất; nhiều người không thể Tước Vũ Khí đối phương được, mà chỉ khiến đối thủ lùi lại vài bước hoặc nhắm mặt khi câu thần chú yếu ớt của họ suýt qua đối thủ.

“Expelliarmus!” Neville nói, và Harry, đang sơ ý, thấy cây đũa thần của nó bay tuốt ra khỏi tay nó.

“TÔI LÀM ĐƯỢC RỒI!” Neville la lên khoái chí. “Trước đây tôi chưa bao giờ làm được cả – TÔI LÀM ĐƯỢC RỒI!”

“Tốt lắm!” Harry nói với giọng khuyến khích, quyết định không chỉ rõ ra rằng trong một trận đấu thật sự thì đối thủ của Neville sẽ không nhìn đi hướng khác và cầm đũa một cách hồ hững như thế. “Nghe này, Neville, cậu có thể sang tập đổi phiên với Ron và Hermione vài phút để mình để có đi vòng quanh và xem mọi người khác tập không?” <quả là bà Rowling quên búng mất tính chảnh lẻ của sổ rồi

Harry đi về phía giữa phòng. Có cái gì đó rất lạ xảy ra cho Zacharias Smith. Cứ mỗi lần nó há miệng ra để tước vũ khí Anthony Goldstein thì vũ khí của nó lại văng đi, cho dù Anthony có vẻ như chưa hề phát ra một âm thanh nào. Harry không cần phải nhìn đâu xa để giải điều bí mật này: Fred và George đứng cách Smith vài foot và thay phiên nhau chĩa đũa vào lưng nó.

“Xin lỗi, Harry,” George lắp liếm nói, khi Harry nhìn sang nó, “Không cưỡng lại được.”

Harry bước sang những đôi khác, cố chỉnh lại cho những ai thực hiện câu thần chú sai. Ginny bắt cặp với Michael Corner; cô bé thực hiện rất tốt, còn Michael có vẻ như rất tệ hoặc chẳng hề muốn tấn công cô bé <i see>. Ernie Macmillan đang lả lướt cây đũa thần của mình một cách không cần thiết, khiến cho đối thủ của nó có thời gian để phòng thủ; anh em nhà Creevey rất hăng nhưng làm sai bét và chịu trách nhiệm cho việc tất cả những cuốn sách văng ra khỏi những cái kệ chung quanh chúng; Luna Lovegood khá thất thường, đôi khi cô bé hất văng được đũa thần của Justin Finch...Fletchley ra khỏi tay nó, và những lần khác thì chỉ làm cho tóc cậu bé dựng đứng cả lên.

“OK, ngừng lại thôi!” Harry la lên. “Ngừng lại! Ngừng lại!”

“Tôi cần một cái còi,” nó nghĩ, và ngay lập tức phát hiện ra một cái hiện ra nằm trên đỉnh một dãy sách gần nhất. Nó tóm lấy và thổi to. Mọi người hạ đũa xuống.

“Không tồi lắm,” Harry nói, “nhưng rõ ràng có vài người cần phải cải thiện thêm.” Zacharias nhìn nó chằm chằm. “Thử lại thôi.”

Nó lại đi quanh phòng, dừng lại đây đó để đưa ra những chỉ dẫn. Dần dần rồi khả năng chung của mọi người cũng được cải thiện từ từ.

Nó tránh đi lại gần Cho và bạn cô bé một thoáng, nhưng sau khi đi hai lần quanh những đôi khác trong phòng, nó cảm thấy không thể bỏ qua họ được nữa.

“Ồ không,” Cho nói có vẻ lộn xộn khi nó tiến lại gần, “Expelliarmious! Mình muốn nói, Expellimelius’t! Mình – ôi, xin lỗi, Marietta!”

Cổ tay áo của cô bạn tóc quăn của Cho bắt đầu bắt lửa; Marietta đập nó bằng cây đũa của mình và nhìn Harry như thể đó là lỗi của nó.

“Anh là em bối rối quá, trước đó em làm tốt lắm!” Cho thiếu não nói với Harry.

“Nó cũng khá tốt mà,” Harry nói dối, nhưng cô bé nhướn mày lên khi cậu bé nói, “Ồ, không, nó khá tồi, nhưng anh nghĩ em có thể làm được mà, anh đã quan sát ở đằng kia này giờ,”

Cô bé cười. Cô bạn Marietta của cô nhìn họ với vẻ chua như dấm và quay đi.

“Đừng để ý bạn ấy,” Cho thì thào. “Bạn ấy thật sự không muốn đến đây nhưng em đã đem bạn ấy theo mình. Ba mẹ bạn ấy cấm bạn ấy làm điều gì phật ý Umbridge. Anh biết không – mẹ bạn ấy làm việc ở Bộ.”

“Thế còn ba mẹ em?” Harry hỏi.

“Ờ, họ cũng cấm em nghịch ý bà Umbridge luôn,” Cho nói, ngẩng đầu lên với vẻ kiêu hãnh. “Nhưng nếu họ nghĩ là em sẽ không chiến đấu với Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy sau những gì đã xảy ra cho anh Cedric...”

Cô bé ngừng lời, có vẻ bối rối, và một sự im lặng lúng túng diễn ra với họ; tiếng cây đũa thần của Terry Boot rít lên qua tai Harry và nó văng trúng ngay mũi Alicia Spinnet.

“Ờ, ba của em rất ủng hộ cho bất kỳ hành động anti...Bộ nào!” Luna Lovegood nói một cách tự hào từ phía sau Harry; rõ ràng là cô bé đã nghe trộm cuộc trao đổi của cậu bé trong khi Justin Finch...Fletchey cố gắng dây thoát ra khỏi cái áo choàng đang trùm lên đầu cậu. “Ba em luôn nói rằng ông ta tin vào những chuyện của lão Fudge; em muốn nói về số yêu tinh mà Fudge đã ám sát! Và tất nhiên ông ta đã dùng Bộ Bí Ẩn để phát triển những thứ chất độc kinh dị, nà ông ta đã bí mật dùng để đầu độc bất kỳ ai không tán đồng ông ta. Và đó là cái món Umgubular Slashkilter –”

“Đừng có hỏi,” Harry thì thào với Cho khi cô bé há hốc mồm ra, đầy sững sốt. Cô bé rúc rích cười.

“Hey Harry,” Hermione gọi từ góc kia của căn phòng, “bạn có coi lại giờ chưa?”

Nó nhìn xuống đồng hồ, và sững sốt khi nhận ra rằng đã chín giờ mười phút, điều đó có nghĩa là chúng cần phải trở về phòng sinh hoạt chung hoặc có thể rủi ro bị tóm và phạt bởi Flinch vì vi phạm kỷ luật. Nó thối còi, mọi người ngừng hò hét “Expelliarmus” và những chiếc đũa thần cuối cùng lẳng lặng trên nền nhà.

“Được rồi, nhìn chung là khá tốt,” Harry nói, “nhưng bọn mình quá giờ rồi, bọn mình nên rời khỏi đây. Giờ này, nơi này tuần sau nhé?”

“Sớm hơn đi!” Dean Thomas hăm hở nói và nhiều người gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, Angelina lại nói nhanh. “Mùa Quidditch đã bắt đầu rồi, bọn mình cũng cần nhiều thời gian để luyện tập.”

“Vậy thì tối thứ Tư tuần sau vậy,” Harry nói, “bọn mình có thể quyết định về việc những buổi tập thêm. Thôi nào, bọn mình nên đi thôi.”

Nó lại rút tấm Bản Đồ Kẻ Cướp ra và kiểm tra cẩn thận xem có dấu vết nào của các giáo viên ở tầng bảy không. Nó để mọi người đi ra từng nhóm ba và bốn người, lo lắng dõi theo những dấu nhỏ của họ để thấy họ đã an toàn trở về ký túc xá: nhóm Hufflepuff trở về hành lang ngầm nên họ đi ra hướng bếp, nhóm Ravenclaws đi về ngọn tháp phía tây của lâu đài, còn nhóm Gryffindor đi dọc theo hành lang về chỗ tấm chân dung của Bà Béo.

“Rất, rất là tốt, Harry à,” Hermione nói, khi cuối cùng chỉ còn cô bé, Harry và Ron ở lại.

“Phải, đúng vậy!” Ron hăm hở nói, khi tụi nó đi ra khỏi cửa và quan sát nó tan trở lại thành đá đằng sau tụi nó. “Cậu có thấy tức tởm vũ khí Hermione không, Harry?”

“Chỉ được mỗi một lần,” Hermione nói với vẻ chọc tức. “Mình tức được của bạn mình hơn bạn tức của mình...”

“Mình không chỉ thắng bạn một lần, mình thắng bạn ít nhất ba lần...”

“Ờ, nếu như bạn tính luôn cái lần bạn bị vấp và đánh văng cây đũa khỏi tay mình...”

Chúng tôi tranh cãi suốt quãng đường trở về căn phòng chung, nhưng Harry không lắng nghe chúng. Nó vẫn để mắt lên tấm Bản Đồ Kẻ Cướp nhưng nó lại đang mãi nghĩ về việc Cho nói rằng nó làm cho cô bé bối rối.

CHƯƠNG XIX: SỰ TỬ VÀ RẪN

Harry cảm thấy như nó đang mang một loại bùa chú trong lồng ngực suốt 2 tuần tiếp đó, một bí mật rực ngời ủng hộ nó qua suốt những tiết học của Umbridge và giúp nó mỉm cười hòa nhã khi nó nhìn vào cặp mắt ốc nhồi khủng khiếp của bà ta. Nó và nhóm DA đang chống lại Umbridge ngay dưới mũi bà ta, làm cái việc mà bà và Bộ Pháp thuật cảm sợ nhất, và bất cứ khi nào Harry phải đọc cuốn sách của Wilbert Slinkhard trong những tiết học của bà, thì nó liền thay thế bằng việc hồi tưởng về những ký ức đầy thích thú về buổi gặp mặt gần đây nhất, nhớ lại Neville đã Giải Giới Hermione thành công như thế nào, Colin Creevey đã áp chế được bùa Xúi Quấy Trở Ngại sau nỗ lực của ba buổi họp mặt ra sao, Parvati Patil đã làm ra được một Lời Nguyên Thu Nhỏ tốt như thế nào đến nỗi cô đã thu nhỏ chiếc bàn mang tất cả những Bùa Hót Léo lại thành bụi luôn.

Harry thấy rằng gần như không thể ấn định một tối cố định mỗi tuần cho những buổi họp mặt của nhóm DA, khi mà tụi nó phải dàn xếp các buổi tập Quidditch cho cả ba nhóm, cái mà thường xuyên được sắp đặt lại vì những điều kiện thời tiết xấu; nhưng Harry không cảm thấy lấy làm tiếc vì điều này; nó có cảm giác rằng dường như tốt hơn để giữ thời gian họp mặt của nhóm không thể đoán trước được. Nếu bất cứ kẻ nào đang theo dõi tụi nó, thì cũng khó mà nhận ra một sự trùng lặp nào.

Hermione đã nhanh chóng đặt ra một phương pháp liên lạc rất thông minh về thời gian và ngày của buổi họp mặt tới đến tất cả các thành viên, phòng trường họp tụi nó cần thay đổi chúng trong thông báo ngắn gọn, bởi vì trông sẽ rất đáng nghi nếu học sinh của các nhà khác nhau được nhìn thấy đi qua Đại sảnh để nói chuyện quá thường xuyên. Hermione đưa cho mỗi thành viên của nhóm DA một đồng Galleon dỏm (Ron trở nên rất thích thú khi lần đầu tiên nó nhìn thấy cái rở và tin rằng Hermione thực sự đang phát vàng).

"Các bạn có thấy các chữ số vòng quanh mép của những đồng tiền không?" Hermione nói, giơ một cái lên để kiểm tra vào cuối buổi họp thứ tư. Đồng tiền phát ra một ánh lấp lờ to và vàng trong ánh sáng từ những ngọn đuốc. "Trên những đồng Galleon thật nó chỉ là một con số theo thứ tự dựa vào yêu tinh nào đã tính đồng xu. Trên những đồng giả này, tuy vậy, các con số sẽ thay đổi để đưa lại thời gian và ngày của buổi họp tới. Những đồng xu sẽ trở nên nóng khi ngày họp thay đổi, vì vậy nếu các bạn đang mang nó trong túi, các bạn sẽ có thể cảm thấy ngay.

Mỗi bạn lấy một đồng, và khi Harry chọn ngày họp của buổi họp tới bạn ấy sẽ thay đổi các con số trên đồng xu của bạn ấy, và bởi vì mình đã đặt một Bùa Không Kiên Định lên tụi nó, tất cả sẽ tự thay như cái của bạn Harry."

Một sự yên lặng hoàn toàn chào đón những lời nói của Hermione. Cô bé nhìn quanh tất cả các khuôn mặt đang quay lên nhìn mình, đúng hơn là khá bối rối.

"Ừm - mình nghĩ đó là một ý kiến hay," Cô bé nói ngập ngừng, "Ý mình là, ngay cả nếu Umbridge hỏi chúng mình dốc túi ra, thì cũng không có gì ám muội về việc mang một đồng galleon, phải không? Nhưng...ừm, nếu các bạn không muốn sử dụng chúng - "

"Bạn có thể tạo ra một Bùa Không Kiên Định?" Terry Boot nói.

"Ừh," Hermione trả lời.

"Nhưng đó....đó là kiến thức thường đẳng, đúng vậy," Cậu nói một cách yếu ớt.

"Ồ," Hermione nói, cố gắng trông thật khiêm tốn."Ồ.....ừm.....đúng, mình cho là nó như vậy."

"Vậy tại sao bạn không ở trong nhà Ravenclaw?" cậu bé hỏi gặng, nhìn chăm chăm vào Hermione với chút ít gần như bắn khoăn. "Cùng với bộ não như của bạn?"

"Ừm, Chiếc mũ phân loại đã nghiêm túc xem xét đặt mình vào nhà Ravenclaw trong suốt lúc phân loại," Hermione nói sáng ngời, "nhưng cuối cùng nó quyết định mình vào Gryffindor. Vậy thì, đó có nghĩa là chúng mình sẽ dùng những đồng Galleon, phải không?"

Có vài tiếng rầm rì tán thành và mọi người tiến tới chọn một đồng từ cái giỏ. Harry nhìn nghiêng vào Hermione.

"Bạn biết những điều này nhắc mình tới cái gì không?"

"Không, gì vậy?"

"Những vết sẹo của tội Tử Thần Thực Tử. Voldemort chạm vào một trong số bọn chúng, và tất cả những vết sẹo của chúng cháy bỏng, và chúng biết rằng chúng phải nhập bọn với hắn."

"Ừm....đúng," Hermione yên lặng nói, "Mình lấy cái ý tưởng từ đó. Nhưng bạn chú ý mình đã quyết định khắc ngày lên những mảnh kim loại hơn là lên da thịt các thành viên của tội mình."

"Ừh.....mình thích cách của bạn hơn," Harry nói, cười toe toét khi nó rút nhanh đồng Galleon vào túi. "Mình cho rằng nguy hiểm duy nhất với những đồng này là chúng ta có thể vô tình sử dụng chúng."

"Khó lắm," Ron nói, nó đang kiểm tra đồng Galleon giả của mình với một dáng điệu hơi ảm đạm. "Mình chưa bao giờ có một đồng Galleon thực sự nào để mà nhầm lẫn đâu."

Khi mà trận Quidditch đầu tiên của mùa giải, Gryffindor đấu với Slytherin, đang đến gần hơn, những buổi họp DA của chúng được đặt vào sự tạm giữ bởi vì Angelina khẳng khăng đòi trên hầu hết những buổi tập hàng ngày. Sự thật rằng Cúp Quidditch đã quá lâu không được giữ cộng thêm nhiều vào với sự thích thú và quan tâm xung quanh cuộc thi đấu sắp tới; những học sinh nhà Ravenclaw và Hufflepuff đều nói chuyện một cách thích thú sống động trong sự tác động, đối với họ, tất nhiên, sẽ chơi vào năm tới; và Đứng đầu mỗi nhà của đội ganh đua, mặc dù họ cố gắng che giấu nó dưới sự giả vờ hòa nhã của tinh thần thể thao, đều quyết tâm để nhìn thấy chiến thắng riêng của mình. Harry nhận thấy Giáo sư McGonagall quan tâm nhiều đến việc đánh bại Slytherin như thế nào khi bà kiêng khem trong việc giao bài tập về nhà cho chúng trong tuần dẫn tới trận đấu.

"Ta nghĩ các trò đã nhận đủ tiến bộ thời gian này" Bà trình thượng nói. Không ai có thể tin vào tai mình cho đến khi bà nhìn trực tiếp vào Harry và Ron và nói dứt khoát, "Ta đã quen với việc nhìn thấy chiếc cúp Quidditch trong phòng làm việc của mình, các cậu bé, và

ta thực sự không muốn phải đưa nó cho Giáo sư Snape đâu, vì vậy hãy sử dụng thời gian phụ để luyện tập, nhớ chứ?"

Snape rõ ràng không kém thiên vị hơn; ông đã giữ chỗ tập ném Quidditch trước cho sự luyện tập của nhà Slytherin quá thường xuyên đến nỗi những thành viên nhà Gryffindor gặp khó khăn trong việc xoay sở để được chơi. Ông cũng quay một cái tai hươu tới rất nhiều bản báo cáo những cố gắng của nhà Slytherin để bỏ bùa những cầu thủ nhà Gryffindor trong hành lang. Khi Alicia Spinnet xuất hiện trong cánh bệnh viện cùng cặp lông mày của cô bé trở nên quá dày và nhanh, chúng che mờ tầm nhìn và làm tắc nghẽn miệng của cô bé, Snape khẳng định rằng cô đã phải thử Bùa Dày Đặc Tóc lên bản thân và từ chối lắng nghe theo mười bốn nhân chứng, những người nhấn mạnh rằng họ đã nhìn thấy Thủ môn Slytherin, Miles Bletchley, đánh cô bé từ đằng sau cùng một Bùa Xúi Quấy trong khi cô đang học trong thư viện.

Harry cảm thấy lạc quan về những cơ hội của nhà Gryffindor; xét cho cùng, họ chưa bao giờ thua đội của Malfoy. Phải thừa nhận rằng, Ron vẫn chưa thực hiện được như trình độ của Wood, nhưng nó đang tập luyện cực kỳ chăm chỉ để cải thiện. Điểm yếu lớn nhất của nó là một cái xu hướng đánh mất sự tự tin sau khi nó mắc một lỗi ngớ ngẩn; nếu Ron để lọt một bàn, nó trở nên bối rối và do đó có thể thất bại nhiều hơn. Mặt khác, Harry đã nhìn thấy Ron làm một vài sự cứu nguy thực sự ngoạn mục khi nó đang trên sự phấn khởi; trong một lần luyện tập đáng ghi nhớ, Ron đã treo một tay từ cây chổi và đá mạnh trái Quaffle đi từ vòng gôn đến nỗi nó bay vút lên chiều dài của đường ném bóng và qua tâm vòng ở đầu kia. Những người còn lại trong đội cảm thấy sự cứu nguy này có thể so sánh được một cách tốt đẹp với cái được làm bởi Barry Ryan, Thủ môn Quốc tế Ai-len đầu lại Tầm thủ đỉnh cao của Ba Lan, Ladislaw Zamojski. Ngay cả Fred đã nói rằng Ron có thể làm anh ấy và George tự hào, và rằng họ đang nghiêm túc xem xét thừa nhận Ron có họ hàng với họ, thứ mà họ quả quyết với Ron họ đã cố gắng phủ nhận trong bốn năm.

Điều duy nhất thực sự làm Harry lo lắng là Ron đang cho phép bao nhiêu mẹo vặt của đội Slytherin để làm nó bối rối trước khi cả họ có thể bước vào sân. Harry, tất nhiên, đã chịu đựng được những lời bình luận cạnh khé của bọn chúng suốt bốn năm học, vì thế những lời xì xào như, "Này, Potty, tao nghe thấy Warrington thề đánh bật mày ra khỏi cây chổi của mày vào thứ bảy đấy," chẳng những không làm ớn lạnh máu của Harry, mà nó còn làm Harry cười thêm. "Ý định của Warrinton quá là lâm ly. Tao sẽ lo lắng hơn đấy nếu nó nhắm vào cái người cạnh tao đây." Harry trả miếng, làm Ron và Hermione cười phá lên và làm tắt cái nụ cười tự mãn ra khỏi mặt Pansy Parkinson.

Nhưng Ron chưa bao giờ chịu đựng được một chiến dịch lăng mạ, chế nhạo và hăm dọa triền miên. Khi những đứa nhà Slytherin, một vài đứa là học sinh năm thứ bảy và lớn hơn Ron nhiều, thì thậm chí chúng đi ngang qua trong hành lang, "Giữ sẵn cái giường của mày trong nhà thương chưa, Weasley?". Nó không cười, nhưng trở nên hơi xanh xao mảnh khảnh. Khi Draco Malfoy bắt chước Ron làm rơi trái Quaffle (lần nào Ron cũng vậy khi chúng gặp nhau), đôi tai Ron nóng bừng lên và tay nó rung quá mạnh đến nỗi nó có thể đánh rơi bất cứ cái gì nó đang giữ lúc đó.

Tháng Mười tự tiêu tan trong một luồng gió rít và cơn mưa nặng hạt. Tháng Mười Một tới, lạnh như đóng băng, cùng gió mạnh mỗi buổi sáng và những cơn gió đóng băng cắt vào

những khuôn mặt và đôi tay trần. Bầu trời và trần nhà Đại sảnh chuyển sang một màu xám nhợt nhạt ngọc trai, những dãy núi xung quanh trường Hogwarts bao phủ trong tuyết, và nhiệt độ trong lâu đài hạ xuống quá thấp đến nỗi rất nhiều học sinh phải đeo găng tay da rồng bảo vệ khá dày trong hành lang giữa các tiết học.

Buổi sáng trận thi đấu hé một chút sáng sủa và lạnh lẽo. Khi Harry thức giấc, nó nhìn quanh vào giường Ron và thấy cậu đang ngồi thẳng dậy, đôi tay vòng quanh đầu gối, nhìn chằm chằm bất động vào không gian.

"Bạn khỏe chứ?" Harry nói.

on gật đầu nhưng không nói. Harry nhớ lại sinh động lúc Ron vô tình đặt Bùa Nôn Sên lên bản thân; giờ nó trông cũng xanh xao và đầm mồ hôi như hồi đó, không kể đến miễn cưỡng phải mở miệng.

"Bạn chỉ cần một chút bữa sáng thôi," Harry nói khoẻ khoắn. "Đi nào."

Đại sảnh tràn ngập người nhanh chóng khi chúng xuống, nói chuyện to hơn và không khí hồ hởi hơn thường ngày. Khi chúng đi qua chiếc bàn nhà Slytherin, có một sự âm ỉ bùng lên. Harry nhìn quanh và thấy, cộng thêm với những cái khăn quàng và mũ màu xanh bạc như thường lệ, mỗi người trong bọn họ đều đang đeo một phù hiệu bạc với hình dáng giống như một cái vương miện. Với rất nhiều lí do chúng vẫy tay với Ron, cười ồn ào. Harry cố gắng nhìn xem cái gì được viết trên những phù hiệu khi nó đi ngang qua, nhưng nó quá lo âu đưa Ron vượt qua chiếc bàn đó một cách nhanh chóng nên không nấn ná đủ lâu để đọc.

on và Harry nhận một sự chào đón nồng nhiệt tại bàn nhà Gryffindor, nơi mọi người đều đang mặc đồng phục đỏ và vàng, nhưng trái lại làm phấn chấn tinh thần của Ron lên, sự cổ vũ dường như làm cạn đi tinh thần cuối cùng của nó. Ron ngồi sụp xuống cái ghế gần nhất nhìn như thể nó đang đối mặt với bữa ăn cuối cùng của mình.

"Mình hẳn là điên mới làm việc này." Nó nói trong giọng trầm thì càu nhàu. "Điên".

"Đừng có ngốc thế." Harry cứng rắn nói, đưa Ron các loại ngũ cốc để chọn. "Bạn sẽ ổn thôi. Căng thẳng là chuyện bình thường mà."

"Mình thật vô tác dụng." Ron rên rỉ. "Mình thật tệ hại. Mình không thể chơi để cứu vãn cuộc đời mình. Mình đang nghĩ gì vậy nè?"

"Hiểu cái này này," Harry nghiêm nghị nói. "Nhìn vào lần cứu nguy bạn và chân bạn làm hôm trước, ngay cả Fred và George nói rằng nó thật xuất sắc."

Ron quay bộ mặt bị tra tấn sang Harry.

"Đó chỉ là một sự tình cờ." Ron khổ sở thì thầm. "Mình không có ý làm thế - Mình bị tuột ra khỏi cây chổi khi không ai trong số mấy bạn nhìn thấy và khi mình cố gắng ngồi lại, mình đã đá trái Quaffle hoàn toàn vô tình."

"Ừm." Harry nói, lấy lại tinh thần nhanh chóng từ bất ngờ không được thú vị lắm này. "Thêm một vài sự tình cờ nữa như vậy và cuộc đấu ở trong túi chúng mình, phải không?"

Hermione và Ginny ngồi xuống đối diện chúng, cũng đeo khăn quàng, găng tay và phù hiệu hoa hồng đỏ vàng.

"Anh thấy thế nào?" Ginny hỏi Ron, người đang nhìn chăm chăm vào chút xíu sữa còn lại ở đáy bát ngũ cốc trống rỗng của nó, như thể đang nghiêm túc cân nhắc việc thử trầm mình tử tử vào trong đó.

"Bạn ấy chỉ căng thẳng thôi" Harry nói.

"Ồ, đó là một dấu hiệu tốt đó, mình chưa bao giờ thấy bạn biểu diễn cũng như trong bài kiểm tra nếu bạn không có chút xíu căng thẳng." Hermione nồng nhiệt nói.

"Xin chào" Một giọng nói mơ màng mập mờ vang lên sau lưng. Harry nhìn lên: Luna Lovegood vừa đi qua từ dãy bàn nhà Ravenclaw. Rất nhiều người đang nhìn chăm chăm vào cô bé và một vài đang cười một cách công khai và chỉ trỏ, cô bé đã thành công kiếm được một cái mũ hình dáng trông như đầu của một con sư tử to thật sự.

"Em ủng hộ đội Gryffindor." Luna nói, chỉ một cách không cần thiết lên cái mũ. "Nhìn coi.."

Cô tiến lên và gõ nhẹ cây đũa phép vào cái mũ. Nó mở rộng miệng và vang ra một tiếng gầm cực kỳ giống thật khiến tất cả học sinh xung quanh đó nháy dưng lên.

"Tuyệt không?" Luna vui vẻ nói. "Em muốn nó nhai một con rắn tượng trưng cho nhà Slytherin, anh chị biết đấy, nhưng mà không có đủ thời gian. Dù sao.....chúc may mắn, Ronald!"

Cô bé lại đi. Tụi nó vẫn chưa hoàn hồn từ cú sốc về cái mũ của Luna trước khi Angelina hấp tấp tiến đến, đi cùng Katie và Alicia, đôi lông mày của cô bé đã khoan dung quay trở lại như bình thường bởi Bà Pomfrey.

"Khi mấy em sẵn sàng" Cô nói, "Chúng ta sẽ đi thẳng xuống sân, kiểm tra các điều kiện và sự thay đổi."

"Chúng em sẽ xuống đó ngay" Harry cam đoan với cô. "Ron chỉ phải ăn sáng chút xíu thôi."

uy vậy, nó trở nên rõ ràng là sau mười phút, Ron không có khả năng ăn được thêm bất cứ thứ gì và Harry nghĩ rằng tốt nhất là đưa Ron xuống phòng thay đồ. Khi chúng đứng lên từ bàn ăn, Hermione cũng đứng dậy, và cầm tay Harry kéo sang một bên.

"Đừng để Ron nhìn thấy cái gì trên mấy tấm phù hiệu của nhà Slytherin." Cô bé thì thầm gấp.

arry nhìn một cách dò hỏi vào Hermione, nhưng cô bé rung cây đũa phép cảnh báo; Ron vừa mới đi nhẹ nhàng tới chỗ của họ, trông thất bại và tuyệt vọng.

"Chúc may mắn, Ron" Hermione nói, đứng kiễng lên và hôn lên má cậu. "Và bạn, Harry-"

Ron dường như trở nên tỉnh táo hơn một chút khi chúng bước trở lại ngang qua Đại sảnh. Nó chạm vào chỗ trên má nơi Hermione đã hôn, nhìn bối rối, như thể nó khá là không chắc chắn cái vừa mới xảy ra. Ron dường như quá mất trí để nhận thấy nhiều thứ xung quanh,

nhưng Harry quăng một cái liếc nhìn tò mò vào những tấm phù hiệu hình vương miện khi chúng đi qua chiếc bàn nhà Slytherin, và lần này cậu hiểu những từ khắc trên đó:

Weasley là vị vua của chúng ta. (Weasley is our King)

Cùng với một cảm giác khó chịu rằng đây không có gì tốt đẹp, nó thúc giục Ron đi qua Lối vào Đại sảnh, đi xuống những bậc thang đá và ra ngoài không khí lạnh băng.

Cỏ phủ đầy sương giá kêu lạo xạo dưới chân Harry và Ron khi chúng vội vàng đi xuống bãi cỏ nghiêng tới sân vận động. Hoàn toàn không có ngọn gió nào và bầu trời là một màu trắng ngọc trai đều đều; điều đó có nghĩa là tầm nhìn sẽ khá tốt mà không có điều trở ngại của ánh nắng mặt trời trực tiếp vào mắt. Harry chỉ ra những nhân tố có lợi này với Ron khi chúng bước đi, nhưng cậu không chắc chắn rằng Ron đang lắng nghe.

Angelina đã thay đồ và đang nói chuyện với mọi người trong đội khi chúng bước vào. Harry và Ron kéo áo choàng của chúng lên (Ron cố gắng làm chiếc áo của nó từ đằng sau ra đằng trước trong vài phút trước khi Alicia thấy thương hại và đến giúp nó), sau đó chúng ngồi xuống lắng nghe cuộc nói chuyện trước trận đấu trong khi những tiếng nói rì rào bên ngoài trở nên to hơn đều đều khi đám đông đổ ra từ toà lâu đài tiến tới sân thi đấu.

"Ok, chị chỉ vừa khám phá ra đội hình cuối cùng của nhà Slytherin," Angelina nói, tra cứu một tấm da dê. "Những Tấn thủ năm ngoái, Derrick và Bole, đều không còn, nhưng xem chừng Montague vẫn thay thế chúng bằng mấy con khỉ đột như thường lệ, hơn là một ai có thể bay giỏi đặc biệt. Đó là hai chàng cục mịch tên Crabble và Goyle, chị không biết nhiều về chúng -"

"Tụi em biết," Harry và Ron đồng thanh nói.

"Ừm, chúng không nhìn đủ thông minh để nói đâu là đuôi chổi từ cái kia," Angelina nói, bỏ mảnh da dê vào túi, "nhưng chị luôn luôn ngạc nhiên Derrick và Bole có thể tìm được đường vào sân mà không cần biển hướng dẫn."

"Crabble và Goyle là giống y như vậy," Harry cam đoan với cô.

Họ có thể nghe hàng trăm tiếng bước chân đang trèo lên những chiếc ghế dài được chất đống tại chỗ đứng cho khán giả. Một vài người đang hát, mặc dù Harry không thể nghe ra lời. Nó đang bắt đầu trở nên căng thẳng, nhưng nó biết những bồn chồn lo lắng của nó chẳng là gì so với của Ron, người đang ôm chặt bụng và lại nhìn chằm chằm thẳng về phía trước, quai hàm của nó đang nghiến và nước da trở nên tái xám đi.

"Đến giờ rồi," Angelina nói trong giọng im lặng, nhìn đồng hồ. "Đi thôi mọi người.....Chúc may mắn!"

Cả đội đứng lên, đặt cây chổi lên vai và đi thành hàng đơn ra khỏi phòng thay đồ và vào ánh sáng mặt trời chói loà. Một âm thanh gầm lên chào đón họ mà lẫn vào đó Harry vẫn nghe thấy những giọng hát, mặc dù nó bị nghẹt lại bởi tiếng hoan hô và huyết sáo.

Đội Slytherin đang đứng đó đợi họ. Chúng cũng đeo những phù hiệu bạc giống hình vương miện. Thủ quân mới, Montague, xây dựng dọc theo một đội hình như Dudley Dursley, cùng căng tay đồ sộ như đuôi lợn có lông. Crabble và Goyle núp sau nó, gần như to

bằng, nháy mắt dần dần trong ánh nắng mặt trời, đu đưa những cái vợt Tấn thủ mới của chúng. Malfoy đứng sang một bên, ánh nắng lập loè trên cái đầu vàng trắng bệch của nó. Nó bắt được ánh mắt Harry và cười khẩy, vỗ nhẹ vào phù hiệu hình vương miện trên ngực.

"Hai thủ quân, bắt tay nhau" Bà Hooch-trọng tài ra lệnh, khi Angelina và Montague tiến đến gần nhau hơn. Harry có thể nói rằng Montague đang cố gắng bóp nát những ngón tay của Angelina, mặc dù cô không hề cau mày. "Trèo lên chổi..."

Bà Hooch đưa còi lên miệng và thổi.

Những trái bóng được thả ra và mười bốn cầu thủ bắn vợt lên không. Ra khỏi khoé mắt Harry nhìn thấy Ron phóng vợt lên về phía cầu môn. Harry vợt lên cao hơn, tránh trái Bludger, và bắt đầu lên đường trên một khu rộng của sân, nhìn chăm chú xung quanh cho một tia sáng màu vàng; mặt bên kia của sân vận động, Draco Malfoy cũng làm chính xác y hệt như vậy.

"Và đó là Johnson - Jonhson cùng trái Quaffle, thật là một cầu thủ nữ tuyệt vời, tôi đã nói hàng năm trời mà cô ấy vẫn không chịu hèn hò với tôi -"

"JORDAN!" Giáo sư McGonagall la lên.

" - Chỉ là một phần thú vị thôi mà, Giáo sư, cộng thêm một ít sự chú ý - và cô ấy cúi thành linh xuống né Warrington, vượt qua Montague, cô ấy - ái- vừa bị đánh từ đằng sau bởi một trái Bludger từ Crabbe...Montague bắt được trái Quaffle, Montague phóng ngược trở lại sân và - một trái Bludger đẹp từ George Weasley, đó là trái Bludger về phía trước dành cho Montague, cậu đã làm rơi trái Quaffle, Katie Bell bắt được rồi, Katie Bell của Gryffindor chuyển ngược qua cho Alicia Spinnet và Spinnet đã bay xa -"

ời tường thuật của Lee Jordan vang xa qua sân vận động. Harry chăm chú lắng nghe như có thể qua tiếng gió huýt trong tai cùng tiếng ầm ĩ của đám đông, tất cả đều đang hét lên, la ó và hát.

"- né qua Warrington, tránh một trái Bludger - thoát hiểm rồi, Alicia - và đám đông thực sự yêu thích điều này, hãy lắng nghe họ, xem họ đang hát gì nào?"

à khi Lee dừng lại để lắng nghe, bài hát vang lên to và rõ hơn từ biển người xanh bạc trong khu vực nhà Slytherin trên chỗ đứng.

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì. Nó không thể chặn đứng cả một cái nhẵn. Đó là lí do Slytherin đều hát: Weasley là vị vua của chúng ta.

easley được sinh ra trong một cái thùng. Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle. Weasley sẽ chắc chắn rằng chúng ta thắng. Weasley là vị vua của chúng ta."

" - và Alicia ném lại cho Angelina !" Lee hét lên, và khi Harry đổi hướng, trong người nó sôi lên vì cái vừa nghe được, nó biết Lee đang cố gắng nhấn chìm những lời bài hát. "Cố lên nào, Angelina - xem chừng cô ấy chỉ cần đập qua Thủ môn! CÔ ẤY SÚT - CÔ ẤY - aaaaa....."

etchley, Thủ môn nhà Slytherin, đã cứu được khung thành; nó ném trái Quaffle tới Warrington người tăng tốc độ vợt lên với trái bóng, chạy ngoằn ngoèo giữa Alicia và Katie; tiếng hát từ bên dưới trở nên to hơn và to hơn khi nó đến gần nữa và nữa cạnh Ron.

"Weasley là vị vua của chúng ta, Weasley là vị vua của chúng ta, Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle, Weasley là vị vua của chúng ta."

Harry không thể giúp bản thân; nó từ bỏ việc tìm kiếm trái Snitch, lượn vòng xung quanh để xem Ron, một hình dáng cô độc ở tận cuối sân, bay lượn đằng trước ba cầu môn trong khi Warrington to lớn ném loạn xạ về phía nó.

"- và đó là Warrington cùng trái Quaffle. Warrington tiến về phía khung thành, cậu ấy đã ra khỏi tầm trái Bludger với duy nhất một Thủ môn phía trước-"

à hát mạnh lên kinh khủng từ phía dãy nhà Slytherin bên dưới:

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì. Nó không thể che được dù chỉ một cái nhẵn tí ti..."

"- vậy đó là bài kiểm tra đầu tiên cho Thủ môn mới nhà Gryffindor Weasley, em trai của hai Tấn thủ Fred và George, và một tài năng mới hứa hẹn cho đội tuyển - tiến lên nào, Ron !"

hưng tiếng hét của sự sung sướng từ đoạn cuối nhà Slytherin: Ron đã lao xuống đỡ đội, hai tay nó dang ra, và trái Quaffle bay vút lên giữa chúng thẳng qua tâm vòng khung thành của Ron.

"Slytherin ghi điểm!" Giọng Lee vang lên giữa tiếng hò reo và la ó của đám đông bên dưới.

"Vây là 10-0 cho Slytherin- Không may rồi, Ron."

Nhà Slytherin hát to hơn nữa:

"Weasley được sinh ra trong một cái thùng

Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle.."

"- và Gryffindor quay trở lại trong khu vực riêng và đó là Katie Bell đang đổ đầy năng lượng vào sân-" Lee quả quyết la lên, mặc dù tiếng hát giờ đây quá inh tai đến nỗi cậu khó mà nghe được giọng mình trên đó.

"Weasley sẽ chắc chắn rằng chúng ta thắng. Weasley là vị vua của chúng ta..."

"Harry, em đang làm gì thế?" Angelina hét lên, bay vút lên vượt qua nó để tiếp tục với Katie.

"Đi tiếp đi!"

Harry nhận ra mình đã đứng bất động giữa không trung hơn một phút, theo dõi sự tiến triển của trận đấu mà không để suy nghĩ tới trái Snitch ở nơi nào; sợ hãi, nó phóng vút xuống và bắt đầu bay quanh sân thi đấu một lần nữa, nhìn chăm chú xung quanh, cố gắng lờ đi cái hợp xướng giờ đang ầm ầm như sấm qua sân vận động.

"Weasley là vị vua của chúng ta, Weasley là vị vua của chúng ta....."

không có dấu hiệu nào của trái Snitch bất cứ nơi nào Harry nhìn; Malfoy vẫn bay lượn quanh sân vận động như nó. Chúng vượt qua nhau ở nửa đường xung quanh sân, đi theo các hướng đối diện, và Harry nghe thấy Malfoy hét to:

"Weasley sinh ra trong một cái thùng..."

"- và một lần nữa lại là Warrington" Lee gầm lên. "Chuyền cho Pucey, Pucey đi qua Spinnet, tiến lên nào, Angelina, bạn có thể bắt nó - hoá ra là không thể - nhưng một trái Bludger đẹp từ Fred Weasley, ý tôi là, George Weasley, ồ, không quan tâm, dù sao cũng là một trong hai người đó, và Warrington làm rơi trái Quaffle và Katie Bell - ờ - cũng làm rơi nó - vậy là Montague cùng trái Quaffle, Thủ quân Slytherin Montague bắt lấy trái Quaffle và bay lên sân, tiến lên nào, Gryffindor, chặn cậu ấy lại!"

Harry phóng vọt lên quanh đầu cuối sân vận động đằng sau cầu môn nhà Slytherin, dự định sẽ không nhìn vào chuyện gì đang diễn ra đầu cuối bên kia của Ron. Khi nó tăng tốc độ vượt qua Thủ môn Slytherin, nó nghe Bletchley hát vang cùng đám đông bên dưới:

"Weasley không thể cứu vãn một thứ gì...."

"- và Pucey lại né được Alicia và đang hướng thẳng về hướng khung thành, chặn nó lại, Ron!"

Harry không phải nhìn xem cái gì đã diễn ra: có một tiếng rên rỉ khủng khiếp từ đầu nhà Gryffindor, gần với những tiếng rú lên và vỗ tay từ nhà Slytherin. Nhìn xuống, Harry thấy khuôn mặt như khỉ của Pansy Parkinson ngay phía trước vị trí đứng, lưng nó quay lại sân khi nó chỉ huy những đứa ủng hộ Slytherin đang gào lên:

"ĐÓ LÀ VÌ SAO TẤT CẢ SLYTHERIN HÁT WEASLEY LÀ VỊ VUA CỦA CHÚNG TA."

Nhưng 20-0 chẳng là cái gì, vẫn còn thời gian cho Gryffindor đuổi kịp hoặc bắt trái Snitch. Một vài bàn thắng và họ sẽ dẫn trước như thường lệ, Harry quả quyết với bản thân, nhấp nhô và len lỏi qua các cầu thủ khác đuổi theo thứ gì đó sáng chói hoá ra là dây đồng hồ của Montague.

Nhưng Ron cho vào thêm hai bàn. Có một sự nguy khốn hoảng sợ trong mong muốn của Harry tìm thấy trái Snitch bây giờ. Nếu cậu chỉ có thể bắt được nó sớm và kết thúc trận đấu một cách nhanh chóng.

"- và Katie Bell của Gryffindor né được Pucey, cú nhanh qua Montague, chuyển hướng đẹp lắm, Katie, và cô ném trái banh cho Johnson, Angelina Johnson bắt trái Quaffle, cô ấy vượt qua Warrington, tiến thẳng về phía khung thành, cổ lên nào, Angelina - GRYFFINDOR GHI ĐIỂM! Giờ là Bốn mươi- Mười, Bốn mươi - Mười nghiêng về Slytherin và Pucey có trái Quaffle-"

Harry có thể nghe cái mũi sư tử lồ bích của Luna gầm lên giữa tiếng reo hò của nhà Gryffindor và cảm thấy phấn khởi lên; chỉ còn hơn ba mươi điểm, đó chẳng là gì, họ có thể dàn hoà dễ dàng. Harry len lỏi qua một trái Bludger mà Crabble vừa gửi phóng như tên lửa vào hướng của nó và tiếp tục lại sự tìm kiếm trên sân diên rồ cho trái Snitch, theo dõi Malfoy trong trường hợp nó tỏ ra những dấu hiệu phát hiện ra trái banh, nhưng Malfoy, cũng như Harry, đang tiếp tục phóng vút quanh sân, tìm kiếm một cách vô ích....

"- Pucey chuyền cho Warrington, Warrington chuyền cho Montague, Montague chuyền trở lại Pucey - Johnson xen vào, Johnson bắt lấy trái Quaffle, Johnson chuyền cho Bell, xem

ra khá tốt - ý tôi là tệ - Bells bị đánh bởi một trái Bludger từ Goyle của nhà Slytherin và đó là Pucey không chế trái -"

"Weasley được sinh ra trong một cái thùng

Nó luôn luôn để lọt lưới trái Quaffle

Weasley sẽ chắc chắn chúng ta thắng"

Nhưng cuối cùng Harry cũng thấy nó: trái Snitch vàng bé xíu rung động đang bay lượn ở mấy feet trên mặt đất ở đầu nhà Slytherin sân thi đấu.

Harry lao đầu xuống....

Trong vài giây, Malfoy phóng vọt ra khỏi bầu trời bên trái Harry, một cái dáng mập mờ xanh bạc nằm thẳng đứng trên cây chổi của nó....

Trái Snitch bay dọc theo chân một cầu môn và lĩnh ra phía bên kia khán đài; sự thay đổi hướng bay của nó có lợi cho Malfoy, giờ nó đã ở gần hơn. Harry kéo cây Tia chớp vòng quanh, nó và Malfoy ngang bằng nhau....

Vài feet trên mặt đất, Harry giơ tay phải ra từ cây chổi, vươn tới trái Snitch....bên phải nó, cánh tay Malfoy cũng dãn ra, đang quờ quạng tiến tới....

Tất cả kết thúc trong hai giây nín thở, căng thẳng, quật vào gió - những ngón tay Harry khép lại quanh trái banh nhỏ đang giãy giụa - những móng tay Malfoy bắt lực cào vào mặt sau bàn tay Harry - Harry vút cây chổi lên không, giữ trái banh vẫn đang vật lộn trong tay và cổ động viên nhà Gryffindor hét lên trong sung sướng.

Họ đã được cứu thoát, chẳng vấn đề gì rằng Ron đã để lọt lưới những bàn đó, không ai sẽ nhớ điều đó chừng nào mà nhà Gryffindor còn chiến thắng.

RẦM.

Một trái Bludger đánh trúng vào lưng Harry tạo thành góc vuông nhỏ và Harry tuột ra khỏi cây chổi ngã về phía trước. May mắn sao, nó chỉ ở năm hay sáu feet trên mặt đất vì đã lao xuống quá thấp để bắt trái Snitch, nhưng nó vẫn mệt đứt hơi khi lưng đập xuống mặt sân đóng băng. Nó nghe tiếng còi chói tai của Bà Hooch, một tiếng huých, sau đó là cái giọng phát điên lên của Angelina.

"Em ổn chứ?"

"Tất nhiên rồi" Harry nói dứt khoát, nắm lấy tay cô và để cô kéo nó dậy. Bà Hooch đang phóng vọt về phía một cầu thủ nhà Slytherin ở trên nó, mặc dù Harry không thể nhìn thấy đó là ai từ góc độ này.

"Đó là thằng Crabbe du côn" Angelina tức giận nói. "Nó đã đánh mạnh trái Bludger vào em lúc nó thấy em bắt được trái Snitch - nhưng chúng ta thắng rồi, Harry, chúng ta thắng!"

Harry nghe thấy một tiếng khịt mũi đằng sau lưng và quay lại, vẫn nắm chặt trái Snitch trong tay: Draco Malfoy đã hạ xuống đất gần đó. Mặt trắng bệch vì giận dữ, nó vẫn cười chế nhạo được.

"Cứu Weasley thoát chết, phải không?" Nó nói với Harry. "Tao chưa bao giờ thấy một thủ môn nào tệ hơn vậy....nhưng nó được sinh ra trong một cái thùng mà....mày có thích lời bài hát của tao không, Potter?"

Harry không trả lời. Nó quay đi gặp những thành viên khác của đội, giờ đang hạ xuống đất từng người một, hét lên và đâm vào không khí trong chiến thắng; tất cả ngoại trừ Ron, nó vẫn chưa trèo ra khỏi chổi bên trên cầu môn và dường như đang chậm chạp quay trở về phòng thay đồ một mình.

"Chúng tao muốn viết thêm một vài cặp câu nữa!" Malfoy nói với theo, khi Katie và Alicia ôm chầm lấy Harry. "Nhưng chúng tao không thể tìm thấy vần thơ cho béo và xấu xí - chúng tao muốn hát về mẹ của nó, hiểu chưa- "

"Nói về cái chòm nho thối của mày ý," Angelina nói, ném một cái nhìn căm ghét vào Malfoy.

"- chúng tao cũng không thể đặt cho khớp cụm Kẻ thua cuộc vô tích sự vào - cho bố của nó, mày biết đấy -"

Fred và George nhận ra Malfoy đang nói về cái gì. Nửa đường từ qua chỗ bắt tay Harry, chúng cứng đờ cả người, nhìn vào Malfoy.

"Mặc kệ nó!" Angelina nói ngay, dùng tay giữ Fred lại. "Mặc kệ nó, Fred, cứ để nó hét, nó chỉ tức giận vì thua cuộc thôi, phát lên được một chút -"

"- nhưng mày thích nhà Weasley, phải không, Potter?" Malfoy nói chế nhạo. "Dùng những ngày nghỉ ở đó và mọi thứ khác, đúng không? Không thể hiểu được làm thế nào mà mày chịu nổi cái mùi hôi thối đó, nhưng tao cho rằng khi mày bị nuôi dạy bởi bọn Muggle, thì cái mùi túp lều của nhà Weasley cũng ok thôi -"

Harry túm lấy cái nắm của Geogre. Cùng lúc đó, Angelina, Acilia và Katie đang cố gắng phối hợp để ngăn Fred nhảy vào Malfoy, đứa đang công khai cười sảng khoái. Harry nhìn quanh tìm Bà Hooch, nhưng bà vẫn đang quát mắng Crabbe vì cú tấn công Sludger trái luật.

"Hoặc là có lẽ" Malfoy nói, liếc mắt đều cả hai khi nó quay đi. "Mày có thể nhớ được ngôi nhà mẹ mày bốc mùi giống cái gì, Potter, và cái chuồng heo nhà Weasleys nhắc mày nhớ đến nó -"

Harry không nhận thấy mình đã thả George ra, tất cả nó biết là một giây sau cả hai đứa đều xông vào Malfoy. Nó hoàn toàn quên rằng tất cả giáo viên đang theo dõi: tất cả điều nó muốn làm là đánh cho Malfoy càng đau như nó có thể; cũng không có thời gian rút cây đũa phép ra, nó chỉ đơn thuần kéo lùi cái nắm tay giữ trái Snitch và hạ xuống càng mạnh như có thể vào bụng Malfoy-

"Harry! Harry! George! Không !"

Harry có thể nghe giọng các bạn nữ hét lên, Malfoy hét lên, George chửi rủa, một tiếng huýt còi thổi lên và tiếng gầm lên của đám đông xung quanh nó, nhưng nó không quan tâm. Cho đến khi ai đó ở xung quanh hét lên "Impedimenta!" (Bùa trở ngại) và nó bị đánh bật lên

về phía sau bởi sức mạnh của cây thần chú, làm cho nó phải từ bỏ nỗ lực đâm mỗi inch vào Malfoy mà nó có thể vươn tới.

"Trò nghĩ trò đang làm gì hả?" Bà Hooch hét lên, khi Harry nhảy lên. Dường như đó là Bà Hooch người đã đánh nó với bùa Xúi Quấy Trở Ngại; bà đang giữ cái còi trong một tay và cây đũa phép trong tay kia; cây chổi của bà nằm vắt vương vài feet cách đó. Malfoy ngã sụp xuống đất, khóc thút thít và rên rỉ, mũi nó chảy đầy máu; George đang chùng ra cái môi sưng phồng; Fred vẫn đang bị giữ lại bằng sức mạnh bởi ba Tiền đạo, và Crabbe đang nói lảm nhảm phía sau. "Ta chưa bao giờ thấy một cách xử sự như vậy - quay trở lại lâu đài ngay, cả hai trò, và đi thẳng tới văn phòng Giáo viên nhà các trò! Đi! Ngay bây giờ!"

Harry và George quay gót giày và đi ra khỏi sân, cả hai thở hổn hển, không đứa nào nói một lời với đứa kia. Tiếng la hét và chế nhạo của đám đông trở nên yếu hơn và yếu hơn cho đến khi chúng tiến đến Lối vào Đại sảnh, nơi chúng chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng bước chân của bản thân. Harry trở nên nhận ra rằng thứ gì đó vẫn đang vùng vẫy trong bàn tay phải của nó, những đốt ngón tay nó đã thâm tím chống lại hàm dưới của Malfoy. Nhìn xuống, Harry thấy những cái cánh bạc của trái Snitch thò ra giữa những ngón tay nó, giãy giụa để được giải thoát.

Chúng đã gần tiến tới cánh cửa văn phòng giáo sư McGonagall khi bà đi dọc theo hành lang đằng sau. Bà đang quàng một cái khăn nhà Gryffindor, nhưng xé tan nó ra từ cổ họng bằng đôi tay run rẩy khi bà sải bước về phía chúng, trông giận tím gan.

Vào trong!" bà nói giận dữ, chỉ vào cánh cửa. Harry và George đi vào. Bà sải bước quanh đằng sau bàn làm việc và đối mặt với chúng, run lên vì tức giận khi bà ném cái khăn quàng Gryffindor sang một bên trên nền nhà.

"Thế nào?" Bà nói. "Ta chưa bao giờ nhìn thấy một sự biểu lộ nhục nhã như vậy. Hai đánh một! Giải thích đi!"

"Malfoy khiêu khích tụi em." Harry cứng rắn nói.

"Khiêu khích các trò?" Giáo sư McGonagall quát to, đâm tay một cái sầm xuống bàn đến nỗi chiếc hộp vải len kẻ ô vuông của bà trượt ra khỏi bàn và bật tung ra, rải rác trên nền nhà cùng những viên kẹo sa giông vị gừng. "Trò ấy vừa mới thua, phải không? Tất nhiên là trò ấy muốn khiêu khích các trò! Nhưng trò ấy đã nói về cái quái gì để bào chữa cho việc hai trò..."

"Nó lăng mạ bố mẹ em" George gầm gừ. "Và mẹ Harry."

"Nhưng thay vào việc để nó cho Bà Hooch giải quyết, hai trò quyết định đưa ra một cái cách biểu hiện cuộc đấu tay đôi của dân Muggle, phải không?" Giáo sư McGonagall gầm lên. "Các trò có suy nghĩ gì về việc các trò vừa - ?"

"Hèm, hèm."

Cả Harry và George quay sang. Dolores Umbridge đang đứng trong hành lang, mặc một chiếc áo khoác vải tuyết xanh lá cây, làm nổi bật sự tương đồng của bà với một con cóc khổng

lồ, và đang nở một nụ cười khủng khiếp, độc địa, quái gở làm Harry liên tưởng tới một việc khốn khổ sắp xảy ra.

"Tôi có thể giúp gì không, Giáo sư McGonagall?" Giáo sư Umbridge hỏi trong giọng điệu ngọt ngào hiểm độc nhất của bà.

Máu dồn lên mặt giáo sư McGonagall.

"Giúp ư?" Bà nhắc lại trong giọng thiển cận. "Ý giáo sư là gì, giúp đỡ?"

Giáo sư Umbridge đi vào căn phòng, vẫn nở cái nụ cười độc địa.

"Sao chứ, tôi nghĩ giáo sư có thể thấy biết ơn cho một người có thẩm quyền hơi đặc biệt hơn."

Harry không ngạc nhiên khi thấy những tia lửa loé lên lỗ mũi Giáo sư McGonagall.

"Vậy giáo sư nghĩ sai rồi." Bà nói, quay lưng lại Umbridge.

"Bây giờ, hai trò tốt hơn hết là nghe cho kỹ. Ta không quan tâm Malfoy đã chọc tức các trò cái gì, ta không quan tâm nếu trò ấy đã lăng nhục mọi thành viên trong gia đình trò, sự cư xử của các trò thật là ghê tởm và ta yêu cầu mỗi trò một tuần phạt cấm túc! Đừng có nhìn ta như thế, Potter, trò đáng bị như vậy! Và nếu ai trong hai trò bao giờ - "

"Hèm, hèm."

Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại như thể cầu chúa cho sự kiên nhẫn khi bà quay mặt lại đối diện với giáo sư Umbridge một lần nữa.

"Vâng?"

"Tôi nghĩ chúng đáng bị nhiều hơn là phạt cấm túc." Umbridge nói, mỉm cười rộng hơn.

Mắt Giáo sư McGonagall mở to ra.

"Nhưng rất đáng tiếc" Bà nói, cùng một cố gắng với nụ cười có đi có lại, khiến bà trông như đang cố chứng khít hàm. "Đó là cái tôi nghĩ đáng quan tâm, khi chúng còn ở trong nhà của tôi, Dolores."

"Ừm, thực sự, Minerva." Giáo sư Umbridge cười điệu. "Tôi nghĩ rằng Giáo sư sẽ thấy rằng cái tôi nghĩ cũng đáng quan tâm. Giờ nó ở đây? Cornelius vừa gửi nó đến...Ý tôi là," Bà phát ra một chút tiếng cười giả dối khi lục lọi trong túi xách, "Bộ Pháp thuật vừa gửi nó đến....àh vâng...."

Bà lôi ra một mảnh da dê, trải nó ra, sửa lại giọng một cách cầu kỳ trước khi bắt đầu đọc nó nói gì.

"Hèm, hèm...." "Nghị định Giáo dục Số Hai Mươi Lăm".

"Không phải một cái nữa chứ!" Giáo sư McGonagall kịch liệt kêu lên.

"Ừm, có đó." Umbridge nói, vẫn mỉm cười. "Như là thực tế, Minerva, đó là giáo sư người cho tôi thấy rằng chúng ta cần một sự bổ sung xa hơn....giáo sư có nhớ giáo sư đã gạt tôi

sang một bên như thế nào không, khi mà tôi không có ý định cho phép Đội Quidditch nhà Gryffindor cải tạo lại đó? Giáo sư đã đưa trường hợp lên với Dumbledore như thế nào, người nhấn mạnh rằng đội sẽ được phép chơi đó? Ừm, bây giờ, tôi sẽ không để như vậy nữa. Tôi đã liên lạc với Bộ trưởng ngay lập tức, và ngài khá là đồng ý với tôi rằng Đại diện Thẩm tra Cấp cao phải có quyền tước đi những đặc quyền của học sinh, hoặc là cô ấy - ý nói rằng, tôi - sẽ có ít quyền lực hơn những giáo viên bình thường! Và giáo sư thấy đấy, phải không, Minerva, tôi đã đúng như thế nào trong việc cố gắng ngăn đội Quidditch Gryffindor cải cách lại? Tâm tính đáng khiếp sợ.... dù thế nào đi nữa, tôi đang đọc sự sửa đổi bổ sung của chúng ta....hèm hèm..."Đại diện Thẩm tra Cấp cao từ nay trở đi sẽ có quyền lực tối cao trên tất cả mọi hình phạt, phê chuẩn và cách chức những đặc quyền thuộc về học sinh của trường Hogwarts, và quyền để thay đổi những hình phạt, phê chuẩn và cách chức những đặc quyền như thế này có thể được ra lệnh bởi các thành viên ban tham mưu khác. Ký tên, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ pháp thuật, Huân chương Merlin Hạng Một, vân vân và vân vân...."

Bà cuộn tấm da dê lại và đặt nó vào túi xách, vẫn mỉm cười.

"Vì thế.....tôi thực sự nghĩ rằng tôi sẽ phải cấm hai em này chơi Quidditch mãi mãi về sau." Bà nói, nhìn từ Harry tới George và lùi lại.

Harry cảm thấy trái Snitch vẫy cánh điên cuồng trong tay.

"Cấm chúng em?" Nó nói, và giọng nó nghe xa xăm một cách kỳ lạ. "Mãi mãi...không được chơi tiếp?"

" Vâng, ngài Potter, tôi nghĩ rằng một lệnh cấm đoán suốt đời sẽ có thể ăn tiền đó." Umbridge nói, nụ cười của bà rộng hơn khi bà theo dõi nó đấu tranh để lĩnh hội điều bà vừa nói. "Ngài và Ngài Weasley đây. Và tôi nghĩ rằng, cho an toàn, người anh em sinh đôi của chàng trai trẻ này cũng nên ngừng chơi - nếu đồng đội của cậu ấy không ngăn cậu ấy lại, thì tôi chắc chắn rằng cậu ấy cũng sẽ tấn công Ngài Malfoy trẻ như vậy mà thôi. Tất nhiên, tôi sẽ muốn những cây chổi của chúng bị tịch thu; tôi sẽ giữ nó an toàn trong phòng làm việc, để đảm bảo rằng sẽ không có sự vi phạm lệnh cấm của tôi. Nhưng tôi không phải là quá đáng, Giáo sư McGonagall," Bà tiếp tục, quay lưng lại Giáo sư McGonagall, người giờ đang đứng như bức tượng đá, nhìn chăm chăm vào bà ta. Những thành viên còn lại của đội vẫn có thể chơi tiếp, tôi không thấy dấu hiệu nào của bạo lực từ họ. Ừm....tạm biệt mọi người."

Và cùng cái nhìn thoả mãn tốt bậc, Umbridge rời khỏi phòng, để lại một sự yên lặng kinh sợ sau lưng.

*

"Bị cấm," Angelina nói trong giọng rỗng tuếch, khá muộn buổi tối hôm đó trong phòng chung.

"Bị cấm. Không Truy thủ và không Tấn thủ....Chúng ta sẽ làm cái quái gì được?"

Chẳng hề có cái cảm giác họ vừa mới thắng gì cả. Mọi nơi Harry nhìn vào đều có những khuôn mặt giận dữ và chán nản; cả đội ngồi sụp xuống quanh ngọn lửa, tất cả trừ Ron, không ai thấy nó kể từ khi trận đấu kết thúc.

"Thật không công bằng." Alicia đố người nói. "Ý mình là, Crabbe cùng trái Bludger nó ném sau khi còi đã được thổi thì sao? Bà ấy có cấm nó không?"

"Không." Ginny buồn bã nói; nó và Hermione đang ngồi ở mỗi bên Harry. "Nó chỉ bị chép phạt thôi, em nghe Montague cười vì điều đó vào bữa tối."

"Và cấm Fred khi bạn ấy chẳng làm gì cả!" Alicia tức giận nói.

"Đó không phải là lỗi của mình là mình không làm gì cả." Fred nói cùng một cái nhìn khó chịu trên mặt. "Mình đã nện cái thằng xấu xa đó thành cục bột nhão rồi nếu ba bạn không giữ mình lại."

Harry buồn rầu nhìn chăm chú lên cánh cửa sổ tối đen. Tuyết đang rơi. Trái Snitch nó bắt hồi này giờ đang bay vù vù quanh và quanh căn phòng chung; mọi người đang ngồi theo dõi cuộc hành trình của nó như bị thôi miên và Crookshanks đang nhảy từ ghế này sang ghế khác cố bắt nó.

"Chị đi ngủ đây," Angelina nói, đứng dậy chậm chạp. "Có thể tất cả hoá ra chỉ là một cơn ác mộng...có thể sáng mai chị thức dậy và phát hiện ra rằng chúng ta vẫn còn chưa thi đấu..."

Alicia và Katie sớm đi theo cô ấy. Fred và George chuồn lên giường một lúc sau, nhìn trừng trừng vào mọi người khi họ đi qua, và Ginny đi không lâu sau đó. Chỉ còn Harry và Hermione còn ngồi lại bên đồng lửa.

"Bạn có thấy Ron đâu không?" Hermione hỏi nhỏ.

Harry lắc đầu.

"Mình nghĩ bạn ấy đang tránh tụi mình," Hermione nói. "Bạn nghĩ bạn ấy đang ở đâu - ?"

Nhưng đúng lúc đó, có một tiếng cọt két sau lưng chúng khi Bà Béo lắc lư về phía trước và Ron trèo qua lỗ bức chân dung. Nó thực sự rất xanh xao và có tuyết phủ trên mái tóc. Khi nó thấy Harry và Hermione, nó đứng sững lại trên đường.

"Bạn đã ở đâu vậy?" Hermione lo lắng hỏi, nhảy bật lên.

"Đi dạo," Ron lầm bầm. Nó vẫn đang đeo những thứ của nhà Gryffindor.

"Trông bạn đóng băng rồi kìa." Hermione nói. "Đến đây và ngồi xuống đi!"

Ron đi tới chỗ cạnh lò sưởi và ngồi chìm vào chiếc ghế xa Harry nhất, không hề nhìn vào nó. Trái Snitch ăn trộm phóng vèo vèo trên đầu tụi nó.

"Mình xin lỗi," Ron nhìn xuống chân lầm bầm.

"Vì cái gì?" Harry nói.

"Vì nghĩ rằng mình có thể chơi Quidditch," Ron nói. "Mình sẽ xin thôi đầu tiên vào ngày mai."

"Nếu bạn bỏ," Harry gắt gỏng nói. "Sẽ chỉ còn lại ba cầu thủ trong đội." Và khi Ron nhìn lên bối rối, nó nói. "Mình vừa bị cấm suốt đời. Fred và George cũng vậy."

"Cái gì?" Ron kêu lên.

Hermione kể cho nó toàn bộ sự việc; Harry không thể chịu đựng để kể lại một lần nữa được. Khi cô bé kết thúc, Ron nhìn đau khổ hơn bao giờ hết.

"Đó là lỗi của mình - "

"Bạn chẳng làm mình đấm Malfoy," Harry tức giận nói.

" - nếu mình không chơi Quidditch quá tệ - "

" - chẳng liên quan gì tới cái đó cả."

" - cái bài hát đó đã xúc phạm mình - "

" - nó xúc phạm tất cả mọi người - "

Hermione đứng dậy và đi tới bên cửa sổ, tránh xa cuộc tranh cãi, dựa vào tấm kính ngắm nhìn tuyết rơi.

" Nghe này, chấm dứt nó đi, được không!" Harry nói âm thầm. "Bạn không cần tự đổ lỗi cho bản thân vì mọi thứ, nó cũng đủ tệ lắm rồi!"

Ron không nói gì ngoài việc ngồi nhìn buồn bã vào đường viền áo choàng ẩm ướt của mình. Sau một lúc nó nói trong giọng thẫn thờ. "Đây là điều tồi tệ nhất mình đã từng phải chịu trong đời."

"Hãy tham gia đội đi!" Harry nói chua chát.

"Ừm," Hermione nói, giọng cô bé hơi run run. "Mình nghĩ có một thứ có thể làm các bạn vui lên."

"Ồ gì vậy?" Harry ngờ vực hỏi.

"Ừh" Hermione trả lời, quay lại từ cánh cửa sổ tối đen như mực, lốm đốm tuyết, một nụ cười rộng nở ra trên khuôn mặt cô bé. "Bác Hagrid đã quay trở lại."

CHƯƠNG XX: CÂU CHUYỆN CỦA BÁC HAGRID

Harry chạy hết tốc lực lên phòng nam để tìm cái áo tàng hình và bản đồ Kẻ Cướp trong rừng; nó làm lẹ đến nỗi nó và Ron đã sẵn sàng để đi ít ra là được năm phút rồi mới thấy Hermione trở lại từ phòng ngủ nữ sau khi choàng khăn, đi găng và mang theo một trong những cái mũ gia tinh có chỏm.

Ở ngoài lạnh lắm! cô bé nói khi Ron chặc lưỡi về thiếu kiên nhẫn.

Bọn chúng chui qua lỗ chân dung và phủ lên mình áo choàng tàng hình - Ron lớn nhanh quá nên nó phải cúi lom khom để không hở đôi chân ra khỏi cái áo - sau đó, bọn chúng di chuyển từ từ và rất thận trọng, bọn chúng đi xuống nhiều cầu thang, dừng lại tại các chiếu nghỉ giữa các cầu thang để kiểm tra trên bản đồ các dấu hiệu xuất hiện của thầy Filch hay bà Norris. Bọn chúng gặp may; bọn chúng chẳng nhìn thấy ai ngoài Nick Suýt Mất đầu đang bay lượn lơ đãng và kêu la cái gì đó nghe có vẻ như là Weasley là Vua của chúng ta. Họ rón rén lên qua Gian Sảnh Chính và ra ngoài không khí yên tĩnh và đất phủ đầy tuyết. Tim nó nhảy lên khi Harry nhìn thấy những ô vuông sáng ánh đèn phía trước vfa khói cuộn lên từ ống khói túp lều của bác Hagrid. Nó tăng tốc, những người khác xô đẩy và va vào nhau phía sau nó. Tuyết dày bị nghiêng xào xạo theo chân chúng cho đến khi bọn chúng đến cánh cửa làm bằng gỗ. Khi Harry gõ tay gõ cửa ba lần, có tiếng chó bắt đầu sủa ầm ầm phía trong.

Bác Hagrid, chúng cháu đây! Harry gọi qua cái lỗ khoá.

Làm sao mà ta biết được! một giọng nói cộc cằn vang lên.

Bọn chúng cười với nhau dưới cái áo tàng hình; giọng nói của bác Hagrid nói cho bọn chúng biết là bác đang hài lòng. Ba giây thôi ... tránh ra, Fang... tránh ra, cái con chó lười biếng này...

Cái then được kéo lên, cánh cửa kéo kẹt mở ra và đầu của bác Hagrid xuất hiện ở chỗ khe hở.

Hermione la lên.

Ôi trời, hạ giọng xuống! bác Hagrid nhón nhác nói, và nhìn chằm chằm qua đầu bọn chúng ra khắp xung quanh. Nấp dưới cái áo đi, được rồi? Vào nhà đi, vào đi!

Chú xin lỗi! Hermione thì thầm khi ba đứa bọn chúng lách qua bác Hagrid để vào nhà và cởi cái áo tàng hình ra để bác có thể nhìn thấy bọn chúng. Cháu chỉ... ôi, bác Hagrid!

Không sao, không sao ! bác Hagrid hấp tấp nói, đóng cánh cửa đằng sau bọn chúng và vội vã kéo tất cả cá tấm rèm lại, nhưng Hermione vẫn tiếp tục nhìn bác hết sức hoảng sợ.

Tóc bác Hagrid bết máu, mắt trái thì híp tịt lại thành đường chỉ giữa một khoảng thâm tím lớn. Có rất nhiều vết cắt trên mặt và tay bác, một số vẫn đang còn rỉ máu,, và bác đi lại hết sức rón rén thận trọng, có vẻ như là bị gãy xương sườn. Rõ ràng là bác chỉ vừa mới về đến nhà; một cái áo choàng lữ hành đầy bình bịch vắt ngang qua lưng cái ghế và một cái túi dệt đủ lớn để nhét vài đứa trẻ dựa vào bức tường đối diện cánh cửa. Bản thân bác Hagrid,

kích thước gấp đôi người bình thường, đang khập khiễng đi về phía lò sưởi và đặt lên đó một cái ấm bằng đồng.

Bác gặp chuyện gì vậy? Harry hỏi, trong khi con Fang nô giỡn xung quanh ba đứa, cố gắng liếm mặt bọn chúng.

Đã nói rồi, không sao hết, bác Hagrid dứt khoát nói. Uống trà nhé?

Bác đừng có nói như thế nữa đi, Ron nói, bác đang ở một chỗ an toàn mà!

Bác nói là bác ổn mà, bác Hagrid nói, trong khi thẳng lưng lên và quay sang cười với tất cả bọn chúng nhưng không nhìn cái nhả mặt. Ồ, rất mừng được gặp lại các cháu – nghỉ hè vui chứ hả?

Bác Hagrid, bác đã bị tấn công! Ron nói.

Lần cuối cùng bác nói là hông có gì cả! Hagrid nói hết sức khẳng định.

Bác có thể nói là không có gì được không nếu một trong ba đứa bọn cháu có một bộ mặt trông như thịt băm thế kia? Ron chất vấn.

Bác nên đến chỗ bà Pomfrey, bác Hagrid, Hermione lo lắng nói, một số vết cắt trông tệ quá.

Bác có thể xử lý được, gõ chứ? bác Hagrid nói về thỏ bạo.

Bác đi ngang về phía cái bàn gỗ khổng lồ nằm ở giữa căn lều và giật sang bên cái khăn trải bàn đang phủ lên một cái gì đó. Dưới cái khăn là một miếng thịt sống hơi ngả xanh, vẫn còn thơm máu và lớn hơn một cái lốp xe ô tô trung bình.

Bác không định ăn cái thứ đó đấy chứ, bác Hagrid? Ron nói, ngả người ra để nhìn rõ hơn. Nó trông có vẻ độc.

Nó trông như dzậy thôi, đó là thịt rồng, bác Hagrid nói. Và bác không lấy về đây để ăn nó.

Bác cầm miếng thịt lên và vỗ vỗ nó vào nửa mặt bên trái. Máu màu xanh nhạt chảy thành dòng xuống bộ râu trong khi bác rên rỉ hài lòng.

Bác đỡ hơn rồi. Cái này giúp bác bớt nhức nhối, các cháu biết đấy.

Bác có định nói cho chúng cháu biết cái gì xảy ra với bác không? Harry hỏi.

Bác không thể, Harry à. Tuyệt mật đấy. Thà là bác mất việc làm chứ hông thể nói được.

Có phải những người khổng lồ tấn công bác không, bác Hagrid? Hermione hỏi.

Các ngón tay của Hagrid trượt khỏi miếng thịt rồng và nó rơi xuống ngực bác.

Những người khổng lồ? bác Hagrid nói, kịp bắt miếng thịt trước khi nó rơi xuống đến thắt lưng và áp nó trở lại mặt, có ai nói gì đó về những người khổng lồ? Cháu đã nói chuyện này với ai rồi? Ai nói với cháu điều đó – ai nói là bác đã ở chỗ đó... ờ?

Chúng cháu chỉ đoán thôi, Hermione nói hết sức hối lỗi.

Ồ, cháu chỉ đoán thôi à? bác Hagrid nói, nhìn cô bé hết sức thăm dò với con mắt chưa bị miếng thịt che khuất.

Thì rõ ràng là như vậy..., Ron nói. Harry gật đầu tán thành.

Bác Hagrid liếc nhìn bọn chúng, sau đó thờ phì phì, ném miếng thịt lên bàn, sải bước đến bên cái ấm lúc này đã bắt đầu reo.

Bác không sao có thể biết được là những đứa trẻ như ba đứa bọn bây lại có thể biết nhiều hơn những gì có thể, bác gầm gừ, và rót tung toé nước sôi vào ba cái ca có hình dáng như cái thùng. Và bác cũng sẽ hông khen các cháu về sự hiểu biết đó đâu. Người ra gọi đó là tò mò đấy. Xen vào chuyện người khác.

Nhưng chòm râu của bác thì giật giật.

Có nghĩa là bác đã tìm gặp những người khổng lồ? Harry nói và nhe răng ra cười khi nó ngồi xuống cạnh bàn.

Bác Hagrid đặt chèn xuống trước mặt bọn chúng, ngồi xuống và lại nhặt miếng thịt lên, ắp nó trở lại vào mặt bác.

Phải, đúng thế, bác cần nhằn, Bác đã đi đến đó.

Và bác tìm thấy bọn họ chứ? Hermione nói với giọng bí mật.

Phải, trung thực mà nói, tìm thấy bọn họ không khó lắm, bác Hagrid. những con người to lớn xinh đẹp.

Họ ở đâu ạ? Ron nói.

Trên những ngọn núi, bác Hagrid nói không nhiệt tình lắm.

Thế tại sao dân Muggles không...?

Bọn họ có, Hagrid u ám nói. Chỉ những cái chết của bọn họ lun được qui cho là tai nạn trên núi, đúng hông?

Bác sửa lại miếng thịt để nó có thể phủ lên toàn bộ vết tím.

Tiếp tục đi, bác Hagrid, bác hãy kể cho chúng cháu bác làm gì ở đó! Ron nói. Bác hãy kể về cuộc tấn công của những người khổng lồ và Harry sẽ kể cho bác bạn ấy bị bọn Giám Ngục tấn công như thế nào-

Bác bóp chặt cái ca và buông rơi miếng thịt cùng một lúc; một đồng tương nước dãi, chèn và máu rồng văng ra khỏi bàn khi bác Hagrid ho, nói lắp bắp và miếng thịt trượt xuống sàn.

Cháu định nói gì vậy, bị bọn Giám ngục tấn công? bác Hagrid gầm lên.

Bác không biết à? Hermione hỏi bác, mắt mở to.

Bác chẳng biết cái gì hết trơn kể từ khi bác đi. Bác đang làm nhiệm vụ bí mật mà, bác hông muốn những con cú theo bác khắp mọi chốn – bọn Giám Ngục đáng nguyên rủa! Hông có gì nghiêm trọng chứ?

Có nghiêm trọng, bọn chúng đến và tấn công cháu và thằng anh họ cháu, và sau đó Bộ Pháp thuật đuổi cháu khỏi trường -

Cái gì?

- và cháu phải ra trước một phiên toà và mọi thứ khác, nhưng hãy nói cho chúng cháu về những người khổng lồ trước đã.

Cháu bị đuổi học!

Hãy kể cho chúng cháu về kỳ nghỉ hè của bác và cháu sẽ kể cho bác chuyện của cháu.

Bác Hagrid nhìn nó giận dữ bằng con mắt mở lớn. Harry nhìn trả, vẻ quả quyết vô tội hiện rõ trên mặt nó.

Thôi được, bác Hagrid nói với giọng đầu hàng.

Bác cúi xuống và giật miếng thịt rỗng ra khỏi miệng con Fang.

Ôi, bác Hagrid, đừng làm như thế, nó không vệ sinh lắm đâu— Hermione bắt đầu, nhưng Hagrid đã ấp miếng thịt trở lại con mắt sừng phòng của mình.

Bác uống thêm một ngụm nước trà nữa để lấy hơi, sau đó nói, Bọn bác ra đi ngay sau khi học kỳ kết thúc-

Bà Maxime đi cùng bác đúng không? Hermione nói xen vào.

Phải rồi, bác Hagrid nói, và một vẻ dịu dàng xuất hiện trên vùng vạt in-sơ của khuôn mặt bác, chỗ chưa bị bộ râu hay miếng thịt che khuất mất. Phải, hai người bọn bác cùng đi. Và bác phải nói điều này, bà ấy chẳng sợ điều gì hết, bà Olympe ấy. Các các biết đấy, bà ấy rất tốt, ăn mặc lịch sự, và biết rõ nơi chúng ta sẽ đến, bác tự hỏi bà ấy cảm thấy như thế nào khi trèo qua những tảng đá và ngủ trong các hang động, nhưng bà ấy không hề phàn nàn.

Bác có biết nơi bác đến ở chỗ nào không? Harry lặp lại. Bác có biết những người khổng lồ đó ở đâu không?

À, cụ Dumbledore biết, và cụ nói cho bác, bác Hagrid nói.

Are they hidden? Ron hỏi. Nó có bí mật không, họ ở đâu ạ?

Cũng không bí mật lắm đâu bác Hagrid nói, lắc lắc cái đầu bồm xồm. Đó chỉ là phần lớn các phù thủy không bao giờ thắc mắc la bọn họ ở đâu thôi, khá xa chỗ này đấy. Nhưng ở nơi đó bọn họ rất khó chạm trán với con người, vì vậy chúng ta cần phải có những chỉ dẫn của cụ Dumbledore. Chúng ta phải mất khoảng 1 tháng để đi đến đó -

Một tháng? Ron nói, như thể là cậu chưa bao giờ nghe nói tới một chuyến đi dài và lâu như vậy. Nhưng mà - nhưng sao bác không sử dụng một Khoá Cảng hay một cái gì đại loại như thế?

Có một vẻ lạ lùng hiện ra trong con mắt không bị che khuất của bác Hagrid khi bác nhìn Ron đầy dò xét; cái nhìn gần như thương hại.

Chúng ta đang bị theo dõi, Ron, bác cục cằn nói.

Ý bác là gì vậy?

Cháu không hiểu à, bác Hagrid nói. Bộ đang để mắt đến cụ Dumbledore và bất kỳ ai mà họ nghi là đứng về phe của, ờ -

Chúng cháu biết điều đó, Harry nói nhanh, nó nóng lòng muốn nghe phần còn lại trong câu chuyện của bác Hagrid, chúng cháu biết Bộ đang theo dõi cụ Dumbledore -

Vì thế bác đã không thể sử dụng phép thuật để đi đến đó? Ron hỏi, trông có vẻ rất sững sờ, bác đã đi theo cách của dân Muggles?

À, cũng không hoàn toàn chính xác là như thế bác Hagrid nói không cởi mở lắm. Bọn bác chỉ hết sức cẩn thận thôi, bởi vì bác và Olympe, chúng ta có cớ chối, thỉnh thoảng thôi —

Ron tạo ra một tiếng động có vẻ nửa gần như tiếng huýt và nửa giống tiếng hít vào và vội vàng uống một ngụm nước trà.

- vì vậy chúng ta cũng không vất vả lắm. Bọn bác giả như là đang đi nghỉ cùng nhau, và bọn bác đã đi đến Pháp giống như là bọn bác...

Bác đi thẳng đến chỗ trường của Olympe, bởi bọn bác biết là sẽ bị người của Bộ bám đuôi. Chúng ta phải đi hết sức chậm, bởi bác không thực sự được sử dụng pháp thuật và bọn bác biết là Bộ đang tìm lý do để bắt giam bọn bác. Nhưng bọn bác cố gắng để con chó bám đuôi đó lượn quanh Dee-John —

Ồi không, Dijon? Hermione nói vẻ thích thú. Cháu đã ở đó vào kỳ nghỉ, bác có nhìn thấy -?

Cô bé ngừng bật khi bắt gặp vẻ mặt của Ron.

Chúng ta có cơ hội sử dụng pháp thuật và đó không phải là một chuyến đi tồi. Bọn bác đã chạy như những người khổng lồ điên cuồng đến biên giới Ba Lan và bác đã có một chút bất đồng với một con ma cà rồng trong một quán rượu ở Minsk, nhưng sau đó thì mọi việc đều trôi chảy hơn.

Và khi bọn bác đến nơi, bọn bác đã men theo đường mòn lên núi, tìm kiếm dấu hiệu của bọn họ...

Bọn bác không được sử dụng phép thuật khi bọn bác ở gần bọn họ. Một phần bởi vì bọn họ không thích các phù thủy và chúng ta không muốn họ quay lưng quá sớm, và một phần bởi vì cụ Dumbledore đã cảnh báo chúng ta Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là ai cũng đang có ý định về bọn người khổng lồ. Có vẻ lạ lùng nhưng hẳn ta đã gửi thống điệp đến những người khổng lồ rồi. Cụ nói là chúng ta phải hết sức cẩn thận đừng có lôi kéo sự chú ý về phía chúng ta khi chúng ta ở đó phòng trường hợp có bọn tử Thần Thực tử lượn quanh đó.

Bác Hagrid ngừng lại để uống một ngụm trà lớn.

Tiếp đi bác! Harry nói vẻ thúc giục.

Bọn bác đã tìm thấy họ, bác Hagrid nói không màu mè và có chút khoe khoang nào. Bọn bác vượt qua một mỏm núi vào một đêm và thấy bọn họ ở đó, ngay dưới bọn bác. Có những đồng lửa nhỏ đang cháy và những cái bóng khổng lồ ... trông như là những ngọn núi đang chuyển động.

Họ lớn chừng nào hả bác? Ron hỏi với giọng hạ thấp.

Cao khoảng 20 feet, bác Hagrid nói. Một số thậm chí cao đến 25 feet.

Và bọn họ có bao nhiêu người? Harry hỏi.

Bác nghĩ là khoảng 70 hoặc 80, bác Hagrid nói.

Đó là tất cả ả? Hermione nói.

Ờ phải, bác Hagrid buồn rầu nói, chỉ còn 80 người, và còn những nhóm khác nữa, khoảng 100 nhóm khác nhau trên khắp thế giới. Nhưng bọn họ đang chết dần theo thời gian. Các phù thủy tiêu diệt một số, dĩ nhiên, nhưng chủ yếu là bọn họ tiêu diệt lẫn nhau, và bây giờ bọn họ chết còn nhanh hơn bao giờ hết. Bọn họ không bị buộc phải sống co cụm với nhau như vậy. cụ Dumbledore nói đó là lỗi của chúng ta, là lỗi của các phù thủy đã buộc họ phải ra đi và sống cách xa chúng ta, và họ không có cơ hội đoàn kết với nhau để tự bảo vệ.

Rồi sao nữa, Harry nói, bác nhìn thấy họ và cái gì xảy ra sau đó?

Chúng ta đợi đến sáng hôm sau, vì không muốn đi đến chỗ họ với vẻ lén lút trong đêm, cho sự an toàn của bản thân chúng ta thôi, bác Hagrid nói. "Vào khoảng 3h sáng bọn họ đã say ngủ tại nơi họ ngồi. Bọn ta không dám ngủ. Chỉ vì chúng ta muốn chắc chắn là không ai trong số họ thức giấc và đi đến chỗ chúng ta đứng, và lý do khác là tiếng ngáy của bác không đáng tin cậy lắm. Có một cơn tuyết lở lúc gần sáng.

Dù sao, khi trời sáng, chúng ta đi xuống và gặp họ.

Bác đi như thế nào ả? Ron nói, trông nó có vẻ khiếp sợ. Bác chỉ đơn giản là đi thẳng đến lều của một người khổng lồ thôi à?

À, cụ Dumbledore đã bày cho bác phải làm như thế nào, bác Hagrid nói. Trao cho vị Gurg những món quà, bày tỏ cho ông ấy thấy sự kính trọng của mình, các cháu biết đấy.

Bác đã đưa trao quà cho ai ả? Harry hỏi.

Ồ, vị Gurg – nghĩa là người đứng đầu.

Làm sao bác có thể biết ai là Người Đứng Đầu được? Ron hỏi.

Hagrid lau bầu với vẻ thích thú.

Rất đơn giản, bác nói. Người Đứng Đầu là người to lớn nhất, xấu xí nhất và lười biếng nhất. Là người chỉ ngồi đó chờ những người khác mang thức ăn dâng cho mình. Những con dê chết và những thứ tương tự. Tên người đó là Karkus. Bác ước ông ấy cao khoảng 22 đến 23 và trọng lượng tương đương hai con voi đực. Da trông như da con tê giác.

Và bác đi thẳng đến chỗ ông ấy? Hermione nín thở nói.

Ờ... chúng ta đi đến chỗ ông ấy đang nằm trong thung lũng. Bọn họ đang ở trong chỗ trũng giữa bốn ngọn núi cao đẹp đẽ, bên cạnh một cái hồ núi, còn Karkus đang nằm cạnh bờ hồ, la hét những người khác mang thức ăn lại cho ông ấy và vợ ông ta. Olympe và bác đi xuống men theo sườn núi -

Thế họ không cố giết bác khi bọn họ nhìn thấy bác à? Ron hoài nghi hỏi.

Chắc chắn là bọn họ có ý tưởng đó trong đầu, bác Hagrid nói, và nhún vai về coi khinh, nhưng chúng ta là điều mà cụ Dumbledore bảo, đó là giờ món quà lên cao, nhìn hong ròi mắt khỏi Người Đứng Đầu và lờ những người khác đi. Đó là những cái mà chúng ta đã làm. Và những người còn lại sẽ im lặng quan sát chúng ta đi qua và chúng ta có thể đi thẳng đến dưới chân Karkus, chúng ta cúi đầu chào và đặt các quà tặng ngay trước mặt ông ta.

Bác đã đưa tặng món quà gì vậy? Ron hăm hở hỏi. Thức ăn à?

Không, ông ta có tất cả những thức ăn ông ta cần rồi, bác Hagrid nói. Chúng ta mang cho ông ta một phép màu. Những người khổng lồ thích phép thuật, họ chỉ không thích chúng ta sử dụng phép thuật để chống lại bọn họ thôi. Dù sao, đó cũng là lần đầu tiên chúng ta trao cho họ một chùm lửa Gubraithian.

Hermione nói khê, Không thể như thế được!, nhưng Harry và Ron cả hai nhăn mặt về không hiểu.

Một chùm -?

Lửa bất diệt, Hermione cúi kính nói, các bạn nên biết là giáo sư Flitwick đã nhắc đến nó tới hai lần lận trong lớp học!

Ờ, dù sao, bác Hagrid nhanh chóng nói, xen vào trước khi Ron có thể đáp trả, cụ Dumbledore đã ế mồi vào chùm lửa để nó cháy mãi không bao giờ tắt, điều đó không phải phù thủy nào cũng có thể làm được, và bác đã đặt cái chùm lửa đó trên tuyết dưới chân Karkus và nói, "Một món quà từ Albus Dumbledore gửi cho Người Đứng Đầu những người khổng lồ kèm theo những lời chào trân trọng nhất."

Và ông Karkus đã nói gì? Harry nôn nóng hỏi.

Chẳng gì cả, bác Hagrid nói. Ông ấy không nói được tiếng Anh.

Bác nói giỡn à!

Không hề gì, bác Hagrid nói không chút nao núng, cụ Dumbledore đã cảnh báo bác về điều đó có thể xảy ra. Karkus bít đủ để kêu một vài người khổng lồ bít thứ tiếng của chúng ta và người đó đã dịch lại cho ông ấy.

Thế ông ta thích món quà chứ ạ? Ron hỏi.

Tất nhiên rồi, nó như là một cơn bão khi họ hiểu đó là cái gì, bác Hagrid vừa nói vừa lật miếng thịt rỗng lại và áp mặt mát hơn vào con mắt bị sưng. Bọn họ rất hài lòng. Và rồi bác nói, "Ngài Albus Dumbledore đề nghị Người Đứng Đầu sẽ trả lời cho ông một thông điệp khi chúng ta quay trở lại cùng một món quà khác vào ngày mai."

Thế tại sao bác không nói với họ vào ngày hôm đó? Hermione hỏi.

Cụ Dumbledore muốn chúng ta tiến hành từ từ thôi, bác Hagrid nói. Hãy để cho họ thấy là chúng ta sẽ giữ lời hứa. Chúng ta trở lại vào ngày mai với một món quà khác và chúng ta lại trở lại với một món quà khác nữa - để tạo ấn tượng tốt với bọn họ? Và cho họ thời gian để kiểm tra xem liệu món quà đầu tiên của chúng ta có tốt không, làm cho họ háo hức hơn.

Trong bất kỳ trường hợp nào, những người khổng lồ như Karkus – sẽ chất lên họ vô số thông tin và họ sẽ giết chóc chỉ để đơn giản hoá mọi việc. Vì thế chúng ta chỉ cúi chào, zòì khỏi chỗ đó và tìm một cái hang nhỏ xinh đẹp để qua đêm, và sáng hôm sau nữa chúng ta trở lại, lần này chúng ta thấy Karkus đang ngồi đợi chúng ta, tất cả bọn họ đều rất háo hức.

Và bác đã trò chuyện với ông ta?

Ờ. Đầu tiên, chúng ta tặng ông ấy một cái mũ trụ dùng trong giao chiến rất đẹp – những con yêu tinh đã làm ra và nó không thể phá huỷ được, các cháu bít đấy – sau đó chúng ta ngồi xuống và bắt đầu trò chuyện.

Ông ấy nói gì?

Không nhiều, bác Hagrid nói. Ông ấy lắng nghe là chủ yếu. Nhưng họ tỏ ra có những tín hiệu tốt. Ông ấy đã được nghe về cụ Dumbledore, rằng cụ phản đối việc tiêu diệt những người khổng lồ cuối cùng ở Anh. Karkus có vẻ rất qua tâm đến những điều cụ Dumbledore đã nói. Và một vài người khác, đặc biệt là những người có chút ít tiếng Anh, họ tụ tập xung quanh và cũng lắng nghe. Chúng ta đã tràn trề hy vọng khi chúng ta đi khỏi vào ngày hôm đó. Chúng ta đã hứa là sẽ quay trở lại vào buổi sáng tiếp theo với một món quà khác ...

Nhưng tối hôm đó, tất cả đã thay đổi.

Bác định nói gì cơ ạ? Ron hấp tấp nói.

Ờ, như bác đã nói, bọn họ không sống tập trung cùng nhau, những người khổng lồ đó, bác Hagrid buồn bã nói. Không thành từng nhóm lớn như vậy. Họ không thể tự giúp đỡ chính bọn họ, cứ vài tuần, bọn họ lại giết chóc lẫn nhau vội đi một nửa. Những người đàn ông đánh nhau với những người đàn ông, còn những người đàn bà thì đánh lẫn nhau, và họ đánh nhau thậm chí không vì những cuộc tranh giành thức ăn, lửa hay những chỗ ngủ tốt. Các cháu hãy nghĩ xem, thử hình dung cuộc chiến đấu của bọn họ kết thúc như thế nào, bọn họ tách khỏi nhau, nhưng ...

Bác Hagrid thở đánh sượt một cái.

Đêm đó, một cuộc chiến đã nổ ra, chúng ta nhìn thấy nó từ trên miệng cái hang mà chúng ta qua đêm, chúng ta nhìn xuống thung lũng. Cuộc chiến diễn ra trong vài giờ, các cháu sẽ không thể hình dung ra những tiếng động kinh khủng đó đâu. Và khi mặt trời mọc, tuyết nhuộm đỏ máu, còn cái đầu của ông ta đã nằm ở đấy hồ.

Đầu của ai cơ ạ? Hermione nói hớn hển.

Của Karkus, bác Hagrid nặng nề nói. Bọn họ đã có người đứng đầu mới, tên là Golgomath. Bác thở dài. Chúng ta đã không mặc cả gì với Người Đứng Đầu mới trong hai ngày sau khi chúng ta đã thiết lập được mối quan hệ thân thiện với người đầu tiên, và chúng ta có cảm giác là Golgomath sẽ không thiết tha lắng nghe chúng ta, nhưng chúng ta phải thử xem.

Bác đi đến nói chuyện với hắn ta? Ron sợ hãi hỏi. Sau khi bác nhìn thấy hắn cắt đầu một người khổng lồ khác?

Tất nhiên là chúng ta phải làm như thế, bác Hagrid nói, chúng ta không thể đi chùng ầy quãng đường rồi để từ bỏ tất cả chỉ sau có hai ngày! Chúng ta đi xuống đó với món quà tiếp theo chúng ta định tặng cho Karkus.

Bác đã bít là không ổn trước khi bác mở miệng. Hắn ta ngồi đó, đầu đội mũ trụ của Karkus, liếc mắt khả ố nhìn chúng ta khi chúng ta lại gần. Hắn rất đồ sộ, là một trong những người to lớn nhất ở đó. Hắn có mái tóc đen, răng đều và đeo vòng cổ làm bằng xương. Một số có vẻ là xương người. Bác đưa món quà ra-một cuộn da rồng thiết bị - và nói, "Một món quà tặng cho Người đứng đầu những người khổng lồ —" Điều tiếp theo bác được bít, là bác bị treo ngược trên chân, lơ lửng trong không khí, hai tuý tùng của hắn đã túm lấy bác.

Hermione giơ cả hai tay bịt lấy miệng.

Làm thế nào mà bác thoát khỏi đó được? Harry hỏi.

Bác sẽ chẳng thể nào thoát ra được nếu không có bà Olympe ở đó, bác Hagrid nói. Bà ấy rút cây đũa phép ra và thực hiện một câu thần chú nhanh nhất mà bác đã từng nhìn thấy. Thật là đáng kinh ngạc. Tấn công hai tên đang nắm bác vào mắt với lời nguyên Conjunctivitis và bọn họ phải thả bác ra –nhưng chúng ta đã gặp rắc rối lớn sau đó, bởi vì chúng ta đã sử dụng pháp thuật chống lại họ, và đó là cái mà những người khổng lồ ghét nhất ở các phù thủy. Chúng ta phải thoát cho mau và chúng ta bít rằng chẳng có cách nào có thể vào cái lều đó nữa.

Ồ, bác Hagrid, Ron lặng lẽ nói.

Thế sau bác lâu trở về đây thì nếu bác chỉ ở đó có ba ngày? Hermione hỏi.

Chúng ta đã không đi khỏi đó sau ba ngày! bác Hagrid nói, trông có vẻ bị xúc phạm. cụ Dumbledore đã tin cậy vào chúng ta!

Nhưng bác vừa nói là chẳng có cách nào để có thể quay trở lại đó cơ mà!

Có phải hiển nhiên như ban ngày là chúng ta không thể đâu. Chúng ta chỉ suy nghĩ lại một chút. ở lại thêm vài ngày trong hang và quan sát. Và cái mà chúng ta nhìn thấy không được tốt cho lắm.

Hắn lại cắt đầu ai đó à? Hermione hỏi, giọng cô coe vẻ phẫn nộ.

Không, bác Hagrid nói, Bác ước là hắn bị cắt đầu.

Bác định nói gì vậy?

ý bác là chúng ta chẳng bao lâu đã phát hiện ra là hắn không phải là chống lại toàn bộ giới phù thủy – hắn chỉ phản đối chúng ta thôi.

Bọn Tử Thần Thực Tử? Harry nói nhanh.

Phải, bác Hagrid u ám nói. Một vài tiên đến thăm hắn hàng ngày, mang theo quà cáp, và hắn không treo ngược lũ đó lên.

Làm sao mà bác biết đó là những Tử Thần Thực Tử? Ron nói.

Bởi vì bác nhận ra một tên trong bọn chúng, bác Hagrid gầm gừ. Macnair, có nhớ lão đó không? Gã đao phủ được gửi đến để giết con Buckbeak? Maniac, chính là hắn ta. Thích giết chóc như Golgomath; không hy vọng là bọn chúng trở nên tử tế được.

Thế bọn Macnairs đã thuyết phục được những người khổng lồ đi theo Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai rồi chứ? Hermione nói.

Hãy đừng có đoán mò, bác còn chưa kể hết chuyện mà! bác Hagrid phần nộ nói, bác chính là người ban đầu không muốn kể cho chúng bất cứ chuyện gì, bây giờ có vẻ rất phấn khích. Bác và bà Olympe đã nói chuyện với nhau và bọn bác nhất trí về điều đó

bởi vì Người Đứng Đầu có vẻ ngả về phía Kẻ-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không có nghĩa là tất cả những người khổng lồ đều như thế. Chúng ta phải thử cố và thuyết phục một số người khác, những người không muốn Golgomath làm Người Đứng Đầu.

Làm sao bác có thể biết được bọn họ là những người nào? Ron hỏi.

À thì, họ là những người bị đánh đập, đúng không? bác Hagrid nói hết sức kiên nhẫn. Những người mong muốn tránh xa khỏi tên Golgomath, trốn trong những cái hang xung quanh đó như chúng ta vẫn làm. Và rồi chúng ta quyết định lục lọi quanh những cái hang vào ban đêm và tìm hiểu xem liệu chúng ta có thể thuyết phục nổi một vài người trong số họ không.

Bác mò mẫm trong những cái hang tối để tìm kiếm những người khổng lồ? Ron nói, rõ ràng có sự kính trọng trong giọng nói.

Phải, không phải những người khổng lồ lo ngại chúng ta nhất, bác Hagrid nói. Bon Tử Thần Thực Tử rất quan tâm theo dõi chúng ta. Cụ Dumbledore đã nói cho chúng ta chúng ta cố gắng không khuấy động bọn chúng lên nếu chúng ta tránh được điều đó, và vấn đề là ở chỗ bọn chúng biết chúng ta đang ở quanh đó — tên Golgomath đã kể cho bọn chúng và chúng ta. Vào ban đêm, khi những người khổng lồ đã ngủ và chúng ta muốn đi vào các hang động,, Macnair và một tên nữa lén lút lượn quanh các quả núi để tìm chúng ta. Bác đã phải rất khó khăn để ngăn bà Olympe không nhảy xổ vào bọn chúng, bác Hagrid nói, mép bác nhếch lên, nâng cả bộ râu rậm rạp, bà ấy nóng lòng tấn công bọn chúng... bà ấy rất khó tả khi bị chọc tức, bà Olympe ấy... nảy lửa, các cháu biết đấy... có lẽ là do dòng máu Pháp trong người bà ấy...

Hagrid mơ màng nhìn vào đồng lửa. Harry để cho bác hồi tưởng lại trong 30 giây trước khi lên tiếng thúc giục bác.

Sau đó như thế nào nữa ạ? Bác có lại gần được những người khổng lồ nào khác không?

Cái gì cơ? à... à, có chứ, chúng ta đã gặp được. Phải, vào đêm thứ ba sau khi Karkus bị giết, chúng ta đi khỏi cái hang mà chúng ta lẩn trốn và hướng xuống thung lũng, đồng thời để mắt xem có tên Tử Thần Thực Tử nào lảng vảng quanh đó không. Cúng ta đi vào vài cái hang, nhưng chẳng thấy ai cả - sau đó, ở cái hang thứ sáu, chúng ta gặp được ba người khổng lồ đang lẩn trốn.

Cái hang đó chắc là bị lèn chặt, Ron nói.

Nó không phải là một căn phòng để cho một Kneazle, bác Hagrid nói.

Chẳng lẽ họ không tấn công bác khi họ nhìn thấy bác à? Hermione hỏi.

Chắc chắn là họ sẽ làm điều đó nếu như họ có khả năng, bác Hagrid nói, nhưng họ bị thương rất nặng, cả ba người; Golgomath đã đánh bọn họ đến bất tỉnh; bọn họ tỉnh dậy và bò vào nơi ẩn náu gần nhất mà họ có thể tìm được. Rất may là một người trong bọn họ có thể nói được một chút tiếng Anh và anh ta đã dịch cho những người khác, và những điều mà chúng ta nói ra có vẻ cho phản ứng không tồi lắm. Vì thế chúng ta tiếp tục quay trở lại, thăm những người bị thương ... Bác nghĩ bọn bác có khoảng 6 hay bảy người đã tin bọn bác ở một điểm.

Sáu hoặc bảy? Ron háo hức nói. Thật không tệ nhỉ – thế bọn họ có đến đây và cùng với chúng ta đánh nhau với Kẻ-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không?

Nhưng Hermione nói, ý bác là gì khi bác nói "ở một điểm", bác Hagrid?

Bác Hagrid nhìn cô bé buồn rầu.

Golgomath lùng sục các hang. Những người còn sống sót sau đó không muốn tiếp tục với chúng ta nữa.

Thế... thế sẽ chẳng có người khổng lồ nào đến đây nữa à? Ron nói, trông rất thất vọng.

Không có, bác Hagrid nói, thốt ra một hơi thở dài khi bác lật mặt lạnh hơn của miếng thịt áp vào mặt, nhưng chúng ta đã thực hiện được cái mà chúng ta định làm, chúng ta đã trao cho bọn họ một thông điệp của cụ Dumbledore, một số bọn họ đã nghe được thông điệp đó và bác tin là một số sẽ nhớ thông điệp đó. Có khả năng nào đó họ sẽ không muốn ở lại với Golgomath, bọn họ sẽ đi khỏi những ngọn núi, khi đó, có khả năng họ sẽ nhớ đến sự thân thiện của cụ Dumbledore... và có thể họ sẽ đến đây.

Tuyết đang rơi ngoài cửa sổ. Harry nhận thấy gầy áo của nó bị ngấm ướt sũng: con Fang đang chảy dãi dớt khi ngả đầu trên vạt áo của nó.

Bác Hagrid? sau một lúc, Hermione lặng lẽ nói.

Hả?

Bác có... có dấu hiệu gì ... bác có nghe được gì về ... về... mẹ của bác khi bác ở đó không?

Con mắt không bị che khuất của bác Hagrid dừng lại trên cô bé và Hermione trông rất sợ hãi.

Cháu xin lỗi... cháu... thôi quên nó đi -

Đã chết, Hagrid lẩm bẩm. Đã chết cách đây nhiều năm. Họ nói với bác như thế.

Ồi... cháu... cháu rất tiếc Hermione nói với giọng rất nhỏ. Bác Hagrid nhún bờ vai khổng lồ của mình.

Không cần đâu, bác nói ngắn gọn. Bác cũng không thể nhớ được nhiều về bà ấy. Bà ấy không phải là một người mẹ tốt.

Bọn chúng lại im lặng. Hermione căng thẳng liếc nhìn Harry và Ron, rõ ràng là đợi bọn chúng mở miệng.

Nhưng bác vẫn chưa giải thích là làm thế nào bác lại ở trong tình trạng này, bác Hagrid, Ron nói, ra hiệu chỉ về bộ mặt đầy máu của bác Hagrid.

Hặc là tại sao bác lại trở về muộn như vậy, Harry nói. Chú Sirius nói bà Maxime đã trở về chỗ của bà ấy lâu rồi -

Ai đã tấn công bác? Ron nói.

Bác không bị tấn công! bác Hagrid nói khẳng định. Bác -

Nhưng phần cuối của câu bị ngừng lại bất thành linh bởi tiếng gõ cửa. Hermione há hốc miệng; cái ca của cô bé trượt khỏi những ngón tay và rơi vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà; con Fang sủa ăng ẳng. Bốn người nhìn chăm chăm vào cửa sổ bên cạnh lối cửa ra vào. Cái bóng của một ai đó nhỏ và béo lùn lơ mờ hiện ra qua lớp rèm mỏng.

Bà ta đấy! Ron thì thầm.

Chui vào đây mau lên! Harry nói gấp; chớp lấy cái áo tàng hình, nó trùm nó qua mình và Hermione trong khi Ron chạy vòng qua cái bàn và cũng chui vào dưới cái áo. Đứng chen chúc với nhau, bọn chúng dồn lại vào góc nhà. Con Fang sủa như điên dại về phía cánh cửa. Bác Hagrid trông rất bối rối.

Bác Hagrid, giấu những cái ca của chúng cháu đi!

Bác Hagrid cầm những cái ca của Harry và Ron lên, đem nhét chúng dưới tấm thảm trong cái ổ của con Fang. Con Fang đang cào cào vào cánh cửa; bác Hagrid dùng chân đẩy con chó tránh đường và mở cánh cửa.

Giáo sư Umbridge đang đứng trước cửa, mặc một cái áo choàng len màu xanh lục, một cái mũ cùng màu với hai miếng che tai. Mũi bấu ra, bà ta ngả ra sau để nhìn gương mặt của bác Hagrid; bà ta chỉ đứng đến ngang rốn của bác.

Thế là, bà ta nói chậm và to, như thể nói với một người bị điếc. Ông là Hagrid đúng không?

Không đợi câu trả lời, bà ta đi vào căn nhà, đôi mắt lối của bà ta đảo theo mọi hướng.

Đi ra, bà ta cúi kính nói, đắp đập cái túi xách tay vào con Fang, lúc này đang nhảy lên theo và cố gắng liếm mặt bà ta.

Ờ - Tôi không muốn tỏ ra thô lỗ, bác Hagrid nói, và nhìn chăm chăm vào bà ta, nhưng bà là cái đồ chết tiệt nào vậy?

Tên tôi là Dolores Umbridge.

Đôi mắt của bà ta nhìn bao quát cả căn lều. Chúng nhìn thẳng vào cái góc Harry đang đứng tới hai lần, xuyên giữa Ron và Hermione.

Dolores Umbridge? bác Hagrid nói, giọng có vẻ bối rối. Tôi nghĩ là bà làm ở Bộ – bà làm việc với ông Fudge đúng không?

Tôi là Trợ lý cao cấp của ông Bộ trưởng, đúng đấy, bà Umbridge nói, và đi qua lại trong căn lều, xem xét kỹ mọi thứ, từ cái túi dệt để dựa vào tường tới cái áo choàng lữ hành được cởi ra. Bây giờ tôi là giáo viên môn Phòng chốn Nghệ thuật hắc ám -

Bà thật là dũng cảm, bác Hagrid nói, không có nhiều người muốn nhận công việc đó.

- và là Thanh tra Giáo dục cao cấp của Hogwarts, bà Umbridge nói, không tỏ ra dấu hiệu nào là bà ta nghe thấy những lời bác nói.

Cái gì cơ? bác Hagrid nói và cau mày.

Chính xác là cái tôi đang định hỏi bác đây, bà Umbridge nói và chỉ vào những mảnh sứ vỡ trên sàn vốn là cái ca của Hermione.

À, bác Hagrid nói, liếc nhìn vào góc nhà nơi Harry, Ron và Hermione đang nấp, À, đó là... đó là do con Fang. Nó làm vỡ cái ca. Vì thế tôi phải sử dụng cái này để thay thế.

Bác Hagrid chỉ vào cái ca mà bác đang uống, một tay bác vẫn áp miếng thịt bò lên con mắt. Bà Umbridge đứng đối diện với bác, xem xét diện mạo bác một cách chi tiết chứ không nhìn quanh căn lều nữa.

Tôi nghe thấy có giọng nói, bà ta lặng lẽ nói.

Tôi trò chuyện với con Fang, bác Hagrid quả quyết nói.

Và nó đáp chuyện bác?

À... ở khía cạnh đó, bác Hagrid nói, trong không được thoải mái. Tôi đôi khi có thể nói rằng con Fang gần giống với người -

Có ba dấu chân trên tuyết dẫn từ lâu đài đến lều của bác, bà Umbridge nói ngọt xớt.

Hermione thở hổn hển; Harry giơ tay lên bịt miệng cô bé. Rất may, con Fang đang đánh hơi khịt khịt âm ỹ xung quanh gấu áo của giáo sư Umbridge và bà ta không có vẻ là đã nghe thấy những tiếng động đó.

Ờ, Tôi chỉ vừa mới trở về, bác Hagrid nói, vẫy vẫy tay về phía cái túi dệt. Có thể có ai đó đến gọi tôi lúc sớm và tôi không gặp được họ.

Không có dấu chân đi rời khỏi lều bác.

À, tôi... tôi không biết được, có thể là ... bác Hagrid nói, giật mạnh bộ râu một cách căng thẳng và lại liếc về phía Harry, Ron và Hermione đứng, như thể cầu cứu sự giúp đỡ. E hèm...

Umbridge lượn quanh ngôi nhà, sục sạo hết chiều dài của căn lều, xem xét hết sức cẩn thận. Bà ta cúi gập người nhòm xuống dưới giường. Bà ta mở tủ chén của bác Hagrid. Bà ta lướt ngang cách có 2 in-sơ qua chỗ Harry, Ron và Hermione đang đứng ép sát vào tường; dạ dày của Harry lộn tùng phèo khi bà ta đi ngang qua. Sau khi xem xét kỹ cái vạc khổng lồ bác

Hagrid dùng để nấu ăn, bà ta vòng trở lại và nói, Có chuyện gì xảy ra với bác vậy? Làm sao mà bác lại có những vết thương đó?

Bác Hagrid vội vàng bỏ miêng thịt rỗng ra khỏi mặt, theo ý kiến của Harry, phương pháp của bác có vẻ sai lầm, bởi cái đám tím đen quanh mắt bác bây giờ trông càng rõ, không phải là do máu tươi và khô bám trên mặt bác. À, tôi... tôi bị một tai nạn nhỏ, bác đừng đặt nói.

Tai nạn như thế nào?

Tôi – tôi bị ngã.

Bác bị ngã, bà ta lặp lại hết sức lạnh lùng.

Phải, đúng vậy. từ... từ chối một người bạn. Tự tôi không bay. Bà xem, với thân hình tôi như vậy, tôi không nghĩ là có cây chổi nào có thể mang được tôi. Bạn của tôi có nuôi lây giống những con ngựa Abraxan, tôi hông biết là bà đã nhìn thấy chúng bao giờ chưa, ngực nở nang, có cánh, bà biết đấy, tôi đã cười một chút và rồi -

Bác đã ở đâu? bà Umbridge hỏi, lạnh lùng cắt ngang câu nói lấp bắp của bác Hagrid.

Tôi đã -?

Ở đâu, đúng thế, bà ta nói. Học kỳ đã bắt đầu cách đây hai tháng. Một giáo viên khác phải thay thế cho bác. Không một ai trong số đồng nghiệp của bác có thể cho tôi bất kỳ thông tin nào về nơi bác đang ở. Bác đã không để lại địa chỉ. Bác đã ở đâu?

Có một lúc dừng trong khi bác Hagrid nhìn chằm chằm bà ta với con mắt không bị che phủ nữa. Harry gần như có thể nghe được đầu bác đang làm việc điên cuồng.

Tôi – Tôi đi chữa bệnh, bác nói.

Chữa bệnh, giáo sư Umbridge nhắc lại. Đôi mắt của bà ta dò xét bộ mặt sưng vù và đổi màu của bác Hagrid; máu rùng chảy từ từ thành dòng trên cái áo chên lưng của bác. Tôi hiểu.

Phải, bác Hagrid nói, tôi cần một chút không khí trong lành, bà biết đấy...

Phải, với vai trò là người gác cửa, không khí trong lành quả là khó kiếm, bà Umbridge ngọt ngào nói. Khoảng nhỏ chưa bị ngả màu tím hay đen trên gương mặt bác Hagrid giãn ra.

À vâng... chỉ là thay đổi không khí một chút, bà biết...

Không khí vùng núi à? bà Umbridge ngọt ngào nói.

Bà ta biết, Harry tuyệt vọng nghĩ.

Núi? Hagrid lặp lại, rõ ràng bác đang nghĩ hết sức nhanh. Không, tôi đến miền Nam nước Pháp. một chút nắng ... và biển.

Thật à? bà Umbridge nói. Bác có vẻ không râm nắng lắm.

À... vâng... tôi có làn da nhạy cảm, bác Hagrid nói, cố gắng nở nụ cười lấy lòng. Harry để ý là hai răng bác đã gãy. Bà Umbridge nhìn bác lạnh lùng; nụ cười của bác chuyển thành ngập

ngừng. Sau đó, bà ta nhắc cái túi sách của bà ta lên cao hơn một chút, máng nó vào tay và nói, Tất nhiên là tôi sẽ phải thông báo với Bộ về việc bác trở về trễ.

Được thôi, bác Hagrid nói, gật đầu đồng ý.

Bác cũng cần phải biết, là với tư cách là Thanh tra Giáo dục cao cấp, nhiệm vụ rất đáng tiếc nhưng lại cần thiết của tôi là thanh tra các giáo viên đồng nghiệp của tôi. Vì thế, tôi có thể nói là chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi.

Bà ta quay ngoắt đi và tiến ra cửa.

Bà thanh tra chúng tôi? Hagrid lặp lại, ngây người ra nhìn theo bà ta.

À, vâng, bà Umbridge nhẹ nhàng nói, nhìn trở lại bác trong khi một tay đã để lên quả nắm cửa. Bộ quyết định loại bớt một số giáo viên không thích hợp, bác Hagrid. Chúc bác ngủ ngon.

Bà ta đi khỏi sau khi đóng cửa đánh sầm. Harry định chui ra khỏi cái áo tàng hình nhưng Hermione lôi cổ tay nó lại.

Chưa được, cô bé thở vào tai nó. Bà ấy có thể chưa đi đâu.

Bác Hagrid có vẻ cũng nghĩ như vậy; bác chạy qua căn phòng vệ kéo cái rèm qua bên độ vài inơ.

Bà ấy đang trở lại lâu đài, bác hạ thấp giọng. Ôi trời... thanh tra mọi người, đúng bà ta hong?

Phải, Harry nói, nó chui ra khỏi cái áo. Cô Trelawney đang ở trong thời gian thử thách ...

Hừm... thế bác định kế hoạch như thế nào với lớp học, bác Hagrid? Hermione hỏi.

Ờ, các cháu đừng có lo về điều đó, bác đã bố trí hàng đồng bài giảng cho các cháu rồi, bác Hagrid hăng hái nói, nhặt miếng thịt rỗng lên từ cái bàn và áp lại nó vào mắt bác. bác đang có một số sinh vật dành riêng cho năm học các cháu thi Chứng chỉ Phù thủy Thường đẳng; các cháu hãy chờ xem, bọn chúng thực sự đặc biệt.

E hèm... đặc biệt theo cách nào ạ? Hermione cảnh giác hỏi.

Bác sẽ không nói đâu, bác Hagrid sung sướng nói. Bác không muốn các cháu mất đi sự ngạc nhiên.

Cẩn thận bác Hagrid, Hermione nôn nóng nói, cô không giả vờ nữa, Giáo sư Umbridge sẽ không vui một tẹo nào nếu bác mang vào lớp bất kỳ cái gì gây nguy hiểm đâu.

Nguy hiểm? bác Hagrid nói, trông hết sức sững sốt. Đừng có ngốc thế, bác sẽ hong mang cái gì nguy hiểm vào lớp học đâu! Ý bác là, bọn chúng có thể tự chăm sóc bản thân...

Bác Hagrid, bác phải vượt qua kỳ thanh tra của bà Umbridge, và sẽ thực sự tốt nếu bà ấy nhìn thấy bác dạy bọn cháu làm thế nào để chăm sóc bọn Porlocks, hay giảng cho bọn cháu sự khác nhau giữa Knarls và Nhím Âu, những thứ như vậy! Hermione nghiêm túc nói.

Mí đó đâu có vui, Hermione, bác Hagrid nói. Cái thứ mà bác có gây ấn tượng hơn nhiều. Bác đã có chúng hàng năm rồi, bác nghĩ bác là người duy nhất có giống sinh vật này ở Anh.

Bác Hagrid... làm ơn đi... Hermione nói, có chút tuyệt vọng trong giọng cô bé. Bà Umbridge đang tìm cách để giữ bỏ những giáo viên mà bà ta nghĩ là quá thân cận với cụ Dumbledore. Làm ơn đi, bác Hagrid, hãy dạy chúng cháu cái gì đó cũng được đủ để bọn cháu vượt qua kỳ thi Chứng chỉ Phù Thủy Thường đẳng.

Nhưng bác Hagrid chỉ ngáp dài và hướng cái nhìn chỉ một bên mắt về phía cái giường khổng lồ ở trong góc.

Nghe này, bác đã có một ngày rất dài và đã muộn rồi, bác nói, vỗ nhẹ lên vai Hermione, khiến cho đầu gối cô bé khụy xuống và đập vào sàn. Ôi – bác xin lỗi - Bác nắm lấy cổ áo và kéo cô bé lên. Các cháu đừng có lo lắng quá cho bác, bác xin hứa là bác đã chuẩn bị kỹ cho tiết học của các cháu, bác đã trở về ... bây giờ tất cả các cháu tốt hơn hết là nên quay về lâu đài, và đừng có quên xoá các dấu chân đàng sau bọn cháu nhé!

Mình không biết là liệu bạn có thể thuyết phục được bác ấy không, Ron nói sau một lát, khi bọn chúng đã kiểm tra thấy không có ai và trở về lâu đài, lội qua tuyết dày, xoá mọi dấu vết đàng sau bằng cầu bùa chú Obliteration mà Hermione thực hiện khi bọn chúng rời đi.

Mình sẽ quay lại đó vào ngày mai, Hermione quả quyết nói. Thậm chí là chuẩn bị bài giảng cho bác ấy nếu cần thiết. Mình không quan tâm nếu bà ta đuổi cô Trelawney nhưng bà ta không thể đuổi được bác Hagrid!

CHƯƠNG XXI: MẮT RẰN

Hermione quày quả trở lại túp lều của Hagrid trên một lớp tuyết dày hai food vào sáng Chủ nhật. Harry và Ron muốn đi cùng cô bé, nhưng núi bài tập về nhà của chúng đã đạt đến mức báo động, và chúng đành bất đắc dĩ ở lại phòng sinh hoạt chung, trong khi các học sinh khác giải trí với việc trượt patanh trên mặt hồ đóng băng, đi trượt tuyết và tệ hơn nữa là niệm phép cho những hòn tuyết bay lên tháp Gryffindor và đập mạnh vào cửa sổ.

“Oi!” Ron kêu lên, cuối cùng cũng đã mất kiên nhẫn và thò đầu ra khỏi cửa sổ, “tớ là một huynh trưởng và nếu có thêm một hòn tuyết nữa đập vào cửa sổ này thì – OUCH!”

Nó rụt vội đầu vào, mặt phủ đầy tuyết.

“Là anh Fred và George,” nó giận dữ nói, đập mạnh cửa sổ lại. “những tay càn quấy...”

Hermione quay lại từ chỗ ông Hagrid ngay trước bữa trưa, run rẩy, áo choàng của cô bé ướt đẫm ngang đầu gối.

“Thế?” Ron nói, nhìn lên khi cô bé đi vào. “Đã soạn hết các bài học cho bác ấy chưa?”

“Ờ, mình đã cố,” cô bé u ám nói, ngồi vào cái ghế cạnh Harry. Cô bé rút đũa thần ra và biểu diễn một điệu vẩy phức tạp khiến một luồng hơi ấm toả ra từ đầu đũa; rồi cô bé chỉ nó vào áo choàng của mình, để hong khô nó. “Bác ấy thậm chí còn không ở đó khi mình đến, mình gõ cửa ít nhất là nửa giờ liền. Và rồi bác ấy đi ra từ Khu Rừng...”

Harry rên lên. Khu Rừng Cấm đầy những sinh vật có khả năng làm Hagrid bị sa thải. “Thế bác ấy nuôi con gì trong đó? Bác ấy có nói không?” nó hỏi.

“Không,” Hermione đau khổ nói. “Bác ấy nói bác ấy muốn gây bất ngờ bằng những con ấy. Mình cố giải thích về Umbridge, nhưng bác ấy không hiểu được. Bác ấy cứ nói đi nói lại là chẳng ai muốn học Knarl bằng Chimaera <một loại quái vật, thường gặp trong các game FF> cả - ời, mình không nghĩ là bác ấy đang nuôi một con Chimaera,” cô bé thêm vào với một cái nhìn hoảng hốt về phía Harry và Ron, “nhưng hình như bác ấy chưa thử, qua việc bác ấy than vãn về việc khó mà có được trứng của tụi nó. Mình đã nói không biết bao nhiêu lần là bác ấy nên theo giáo trình của cô Grubbly-Plank, thành thật mà nói mình không nghĩ rằng bác ấy nghe được phân nửa những gì mình nói. Bác ấy đang rất là hưng phấn, các bạn biết đấy. Và bác ấy vẫn không chịu kể vì sao mà bác ấy bị thương.”

Sự xuất hiện trở lại bên bàn giáo viên của Hagrid vào buổi ăn sáng hôm sau không được các học sinh chào đón nồng nhiệt. Một số, như Fred, George và Lee thì reo lên vui mừng và chạy dọc theo lối đi giữa hai bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff để bắt cánh tay khổng lồ của Hagrid; một số khác, như Parvati và Lavender, trao đổi với nhau những cái nhìn buồn bã và lắc đầu. Harry biết rằng nhiều người trong bọn họ thích những bài học của giáo sư Grubbly-Plank hơn, và ít ra cũng có một phần tí tẹo trong nó hiểu được rằng họ có một lý do hợp lý: một lớp học lý tưởng của Grubbly-Plank không phải là một lớp học mà có ai đó có thể bị mất đầu.

Harry, Ron và Hermione có phần e sợ khi đi xuống lớp học của Hagrid vào thứ ba, chúng mặc kỹ để chống lạnh. Harry lo lắng, không chỉ vì những thứ mà Hagrid có thể dùng để dạy

chúng, mà còn về thái độ của những người người còn lại trong lớp, đặc biệt là Malfoy và đồng đảng, nếu như Umbridge đến quan sát lớp học.

Tuy nhiên, chẳng ai thấy vị Thanh tra Cao cấp ấy đâu khi cả lớp xuyên qua màn tuyết về phía Hagrid, đang đứng đợi tụi nó bên bìa Rừng. Về ngoài cửa ông không tạo được sự an tâm; những vết bầm có màu tím vào thứ Bảy nay đã chuyển sang màu lục và vàng, và một số vết thương của ông vẫn còn chảy máu. Harry không thể nào hiểu nổi điều này: có thể Hagrid đã bị tấn công bởi một loài sinh vật nào đó có nọc độc khiến cho những vết thương nó gây ra không lành lại được? Như thế để hoàn thành bức tranh u ám, Hagrid mang theo một cái gì đó trông giống như một nửa con bò chết trên vai ông.

“Hôm nay chúng ta sẽ học ở đây!” Hagrid vui vẻ gọi với những học sinh đang đi đến, hất đầu về phía những cái cây u ám phía sau ông. “Ở đây kín đáo hơn! Dù sao thì chúng cũng thích bóng tối hơn!”

“Cái gì thích bóng tối chứ?” Harry nghe Malfoy nói ngay với Crabbe và Goyle, một vẻ kinh sợ hiện ra trong giọng của nó. “Ông ta nói cái gì thích bóng tối hơn – bọn bây nghe không?”

Harry nhớ rằng trước đây chỉ có một trường hợp mà Malfoy bước vào Khu Rừng Cấm; tên này không được can đảm lắm. Nó tự mỉm cười với chính mình; sau trận Quidditch vừa rồi thì bất kỳ cái gì khiến cho Malfoy bất an đều làm cho nó hài lòng.

“Sẵn sàng gồi chứ?” Hagrid vui vẻ nói, nhìn quanh khắp lớp, “Được gồi, ta đã chuẩn bị sẵn một chuyến du ngoạn vào Khu Rừng Cấm cho mí học sinh năm thứ năm bọn bây. Tưởng tượng coi bọn ta có thể đi zà ngấm các sinh vật huyền bí trong môi trường tự nhiên của chúng. Nào, những thứ mà bọn ta sẽ học hôm nay rất hóm thúy, ta cho gặng ta có thể là người duy nhứt ở Anh có thể huấn liện được chúng.”

“Ông có chắc là chúng được huấn liện rồi chứ?” Malfoy nói, vẻ kinh hoàng trong giọng nói càng rõ rệt. “Chỉ vì đây không phải là lần đầu tiên ông mang những thứ kinh dị vào lớp, đúng không?”

Nhà Slytherin lao xao đồng ý và vài học sinh Gryffindor cũng có vẻ như cho rằng điều Malfoy nói là hợp lý.

“Tất nhiên là chúng đã được huấn liện gồi,” Hagrid nói, quắc mắt nói và xốc con bò chết của ông lên cao hơn lên vào,

“Thế chuyện gì đã xảy ra với mặt ông thế?” Malfoy hỏi.

“Không phải chiện của trò!” Hagrid giận dữ nói, “Bây giờ, nếu bọn bây đã hỏi xong những câu hỏi ngớ ngẩn, thì đi theo ta!”

Ông quay lại và đi thẳng vào Khu Rừng. Không có ai có vẻ sẵn lòng đi theo ông. Harry liếc nhìn Ron và Hermione, cô bé thở dài nhưng gặt đầu, và ba đứa bọn chúng bắt đầu đi theo sau Hagrid, dẫn đầu cả lớp.

Chúng đi được khoảng mười phút thì họ đến một nơi mà cây mọc rất um tùm khiến cảnh vật tối tăm chạng vạng và không có tuyết bám trên nền đất. Với một tiếng cầu nhàu, Hagrid ném nửa con bò của ông xuống nền đất, bước lùi lại và quay mặt về phía cả lớp, phần lớn

đều đang đi lên lối qua những cái cây về phía ông, nhìn quanh đầy lo lắng như thể chờ đợi sẽ bị tấn công bất kỳ lúc nào.

“Tập hợp lại đây, tập hợp lại đây,” Hagrid khuyến khích, “Bây giờ thì, chúng sẽ bị hấp zăn bởi mùi thịt và ta cũng sẽ gọi chúng, bởi zì chúng bít và thích ta.”

Ông quay lại, lắc mạnh đầu để rũ tóc khỏi mặt và phát ra một tiếng kêu kỳ lạ vang vọng qua những cái cây u ám như tiếng gọi của một số loài chim khổng lồ. Không ai cười cả: phần lớn bọn chúng đều quá sợ không phát ra nổi một tiếng động nào.

Hagrid lại cất cái tiếng gọi kinh dị ấy lần nữa. Một phút trôi qua, cả lớp vẫn tiếp tục hoang mang nhìn qua vai mình và nhìn quanh những cái cây để cố tìm xem cái gì đang đến. Và rồi, khi Hagrid hất mái tóc của ông về phía sau lần thứ ba và ưỡn bộ ngực khổng lồ của ông lên, Harry thúc Ron và chỉ về một vùng đen giữa hai cây thủy tùng rậm rạp.

Một cặp mắt trắng dã, vô hồn và rực sáng đang hiện lớn dần qua vùng tối lờ mờ và một thoáng sau thì một khuôn mặt rỗng, một cái cổ và thân hình xương xẩu của một con ngựa lớn, đen và có cánh hiện ra từ vùng tối đen. Nó nhìn quanh cả lớp một vài giây, vung vẩy cái đuôi dài và đen của nó, rồi cúi đầu xuống và bắt đầu xé thịt từ con bò chết bằng cặp răng nanh sắc nhọn của nó.

Một cảm giác nhẹ nhõm lan toả khắp Harry. Ít nhất thì điều này cũng chứng minh rằng nó không tưởng tượng ra những con vật này: chúng đều có thật và Hagrid cũng biết về chúng. Nó hăm hờ liếc về phía Ron, nhưng Ron vẫn đứng trơ trơ nhìn về giữa các hàng cây và sau vài giây nó lẩm bẩm” Sao bác Hagrid không thử gọi lần nữa?”

Phần lớn những học sinh còn lại trong lớp cũng đang tỏ ra đầy bối rối và hồi hộp chờ đợi như Ron và nhìn dáo dạt khắp nơi trừ chỗ con ngựa đang đứng cách chúng khoảng một food. Chỉ có hai người có vẻ là có thể thấy được chúng: một cậu bé nhà Slytherin gầy nhẳng đứng ngay sau Goyle đang đứng nhìn con ngựa ăn với một vẻ ghê tởm hiện rõ trên mặt; và Neville, mắt dôi theo từng cái vung vẩy của cái đuôi đen dài thòng.

Ồ, lại thêm một con khác đến!” Hagrid hãnh diện nói, khi một con ngựa đen thứ hai hiện ra khỏi đám cây đen sì, khép đôi cánh da vào sát người và cúi đầu xuống để tọng thịt vào bụng. “Bây giờ thì... ai có thể thấy được chúng thì zơ tay lên.”

Vô cùng hài lòng khi cảm thấy cuối cùng nó cũng sẽ hiểu được bí ẩn của những con ngựa này, Harry giơ tay lên. Hagrid gật đầu với nó.

“Được... được, ta bít là cháu có thể thấy được, Harry,” rồi ông nói tiếp, “Zà con cũng zậy à, Neville, ề? Zà...”

“Xin lỗi,” Malfoy nói bằng một giọng khinh bỉ, “nhưng chính xác ra thì bọn tôi sẽ phải thấy cái gì?”

Để trả lời, Hagrid chỉ về phía xác con bò trên đất, Cả lớp nhìn chăm chăm vào nó vài giây, rồi nhiều người trong số chúng há hốc miệng và Parvati kêu thét lên. Harry hiểu lý do vì sao: những miếng thịt bị dút ra khỏi xương và biến mất vào khoảng không khí trống rỗng hẳn là sẽ trông vô cùng kỳ dị.

“Cái gì đang làm chuyện đó?” Parvati hỏi bằng một giọng kinh hãi, thụt lùi trở lại sau cái cây gần nhất, “Cái gì đang ăn nó?”

“Thestral,” Hagrid hãnh diện nói và Hermione kêu khế lên “Ồ!” một cách hiểu biết sau lưng Harry, “Trường Hogwarts có nuôi một bầy ở đây. Nào, ai biết...?”

“Nhưng chúng rất rất xui xẻo!” Parvati cắt ngang, nhìn đầy hốt hoảng. “Chúng sẽ mang những nỗi bất hạnh khủng khiếp cho những ai thấy chúng. Giáo sư Trelawney đã nói với tôi một lần rồi –”

“Hông, Hông, Hông,” Hagrid nói, cười khúc khích, “đó chỉ là những điều mê tín, tức là, chúng không mang đến xui xẻo đâu, chúng thông minh và hữu dụng cực kỳ! Tất nhiên, chúng không có nhiều việc để làm, nhiệm vụ chính của chúng là kéo những cỗ xe của trường trừ khi cụ Dumbledore muốn đi xa mà không muốn Độn thổ – zà xem kìa, lại có một cặp khác nữa-”

Thêm hai con ngựa khác nhẹ nhàng lướt ra khỏi hàng cây, một con đi sát ngang Parvati, đang run như cây sậy và nép sát vào cái cây, nói, “tôi nghĩ là tôi vừa cảm thấy cái gì đó, tôi cảm thấy nó gần sát bên tôi!”

“Đừng lo, nó không làm cháu bị thương đâu,” Hagrid kiên nhẫn nói. “Bây zờ, ai có thể nói với ta zì sao có một số người có thể thấy chúng zà một số khác thì không?”

Hermione giơ tay.

“Chỉ có một số người có thể nhìn thấy Thestral,” cô bé nói, “đó là những ai đã nhìn thấy cái chết.”

“Hoàn toàn chính xác,” Hagrid trịnh trọng nói, “mười điểm cho nhà Gryffindor. Bây giờ thì, Thestral-”

“Hem, hem.”

Giáo sư Umbridge vừa đến. Bà đứng cách Harry vài bước, vẫn đội mũ và mặc cái choàng xanh, hồ sơ trên tay. Hagrid, vốn chưa bao giờ nghe tiếng giả ho của Umbridge trước đó, đang nhìn chăm chú vào con Thestral gần nhất, rõ ràng là ông nghĩ rằng con vật vừa phát ra âm thanh này.

“Hem, hem.”

“Ồi, xin chào!” Hagrid nói, mỉm cười, ông đã phát hiện ra nơi phát ra tiếng động.

“Ông đã nhận được thông báo của tôi gửi đến lều ông sáng nay?” Umbridge nói, với cái giọng lớn và chậm rãi mà bà đã dùng để nói chuyện với ông trước đây, như thể bà đang nói chuyện với một người ngoại quốc và rất chậm chạp. Nói với ông rằng tôi sẽ thanh tra lớp học của ông.”

“Ồ, vâng,” Hagrid vui vẻ nói, “Rất mừng là bà có thể tìm được địa điểm! Ờ, liệu bà có thể... hoặc, tui không biết...bà có thể không? Hôm nay bọn tui học về Thestral...”

“Xin lỗi?” giáo sư Umbridge nói lớn, đưa tay lên vành tai và nhú mày. “Ông vừa nói gì?”

Hagrid nhìn có vẻ hơi bối rối.

“Ờ – Thestral!” ông nói lớn. “Những con ngựa... ờ... bụi zà có cánh, bà bít đấy!”

Ông vỗ mạnh những cánh tay to tướng của ông một cách khấp khểnh. Giáo sư Umbridge nhú mào về phía ông và khi bà ghi chú lên hồ sơ: “Phải... sử dụng... đến... dấu hiệu... ngôn ngữ... thô lỗ”

“Ờ, dù sao thì...” Hagrid nói, quay về phía cả lớp và nhìn có vẻ bối rối, “erm... ta nói đến đâu gồi?”

“Có vẻ... như... có... trí nhớ... tồi... kém” bà Umbridge lầm bầm, nói đủ lớn để mọi người có thể nghe được. Draco Malfoy nhìn vui như thể mùa Noel đang đến sớm cả tháng; Hermione, ngược lại, đỏ bừng mặt lên và tỏ ra giận dữ.

“Ồ, zâng,” Hagrid nói, ném một cái nhìn bất an về cái hồ sơ của Umbridge, nhưng vẫn quả quyết tiếp tục. “Vâng, ta sẽ nói zới bọn bây về việc làm sao chúng ta có được một bày. Ờ, đầu tiên bọn ta có được một con đực và năm con cái. Con này,” ông chỉ sang con ngựa xuất hiện đầu tiên <ống khùng chắc, có bao nhiêu người thấy được đâu mà chỉ-LHX>, “tên của nó là Tenebrus, nó là con ưa thích của ta, con đầu tiên được sinh ga trong Rừng.”

“Ông có biết là,” Umbridge nói lớn, ngắt lời ông, “rằng Bộ Phép Thuật đã phân loại Thestral thuộc nhóm “nguy hiểm” không?”

Tim Harry như hoá đá, nhưng Hagrid chỉ đơn thuần là bật cười.

“Thestral không nguy hiểm! Đồng ý chúng là có thể hơi hung hăng nếu thật sự bị làm phiền...”

“Đưa ra... những.... dấu hiệu... hài lòng... về... ý tưởng... bạo lực,” bà Umbridge lầm bầm, tiếp tục rột rết trên cái hồ sơ.

“Không...coi nào,” Hagrid, lúc này đã có vẻ tức giận.” Tui muốn nói là ngay một con chó cũng sẽ cắn nếu như bị chọc, đúng không –nhưng Thestral bị tiếng xấu chỉ zì cái zấn đề zề cái chít – mọi người nghĩ gằng chúng báo đim xấu, đúng không? Nhưng họ không hiểu? Đúng không?”

Umbridge không trả lời, bà ghi cho xong những dòng ghi chú cuối cùng, rồi nhìn lên Hagrid và nói, cũng vẫn rất lớn và chậm, “Xin hãy tiếp tục dạy tiếp như bình thường, tôi sẽ đi,” bà giả vờ động tác đang đi (Malfoy và Pansy Parkinson bật lên một cơn cười trong im lặng), giữa các học sinh, (bà chỉ về phía các học sinh trong lớp, “và hỏi họ các câu hỏi,” bà chỉ vào miệng ra hiệu về sự nói chuyện.

Harry nhìn bà ta chăm chăm, rõ ràng là không hiểu vì sao bà lại cư xử như ông Hagrid không hiểu tiếng Anh bình thường. Những giọt lệ giận dữ đang ứa ra trên mắt Hermione.

“Mi là một mụ phù thủy, một mụ phù thủy độc ác!” cô bé thì thầm, khi Umbridge đi về phía Pansy Parkinson, “Ta biết mi đang làm gì, kẻ ghê tởm, ma quái, xấu xa kia...”

Cũng như Hermione, Pansy đang ứa nước mắt, nhưng vì do nó đã cười quá nhiều; thật ra, những câu trả lời của nó gần như chẳng có gì mạch lạc vì nó phải cố để kìm tiếng rúc rích của nó.

“Không... bởi vì... ờ... nó có vẻ như là... giống như tiếng lều bầu suốt mọi lúc.

Umbridge sột soạt ghi chép trên cặp hồ sơ. Phần mặt không bị sưng của Hagrid ửng đỏ lên, nhưng ông vẫn cố cư xử như ông không nghe thấy câu trả lời của Pansy.

“Ờ... vâng... những điều tốt về Thestral. Ờ, khi chúng đã được thuần hoá, giống như những con này, thì không bao giờ ta có thể mất chúng. Chúng có cảm giác tốt zia phương hướng, chỉ cần nói zoi chúng zia nơi mình muốn đi...”

“Tất nhiên là giả sử rằng chúng hiểu được ông,” Malfoy nói lớn, và Pansy Parkinson đổ vật ra vì một tràng cười mới. giáo sư Umbridge mỉm cười bao dung với chúng và quay về phía Neville.

“Em có thể thấy Thestral à, Longbottom?” bà nói.

Neville gật đầu.

“Vây là em đã thấy người chết rồi à?” bà hỏi bằng một giọng khác lạ.

“Ông... ông của em,” Neville nói.

“Thế em nghĩ sao về chúng?” bà nói, vẩy cánh tay thô ngắn của mình về phía những con ngựa, lúc này đã rửa cái xác lớn đến tận xương.

“Erm,” Neville hồi hộp nói, liếc về phía Hagrid, “Ờ, chúng trông... ơ... trông cũng được...”

“Học sinh ... đã ... bị... đe nẹt... để không... thú nhận... rằng... chúng... khiếp sợ...” Umbridge lầm bầm, lại tiếp tục ghi chép lên hồ sơ.

“Không!” Neville nói, có vẻ bối rối, “Không, em không có sợ chúng!”

“Được rồi,” Umbridge nói, vỗ lên vai với một một nụ cười mà bà rõ ràng là làm cho có vẻ thông hiểu, cho dù với Harry thì nó giống một cái liếc mắt đều cáng hơn. “Được, ông Hagrid,” bà lại quay trở lại phía ông, lại bằng một giọng thật to và chậm, “tôi nghĩ là tôi đã thu thập đủ các thông tin cần thiết. Ông sẽ nhận (bà làm điệu bộ như đang lấy một vật gì từ khoảng không trước mặt) “kết quả về buổi thanh tra của ông, (bà chỉ lên cặp hồ sơ), trong mười ngày nữa.” Bà giơ những ngón tay bè bè của mình lên, rồi nụ cười của bà càng toét rộng hơn và nhìn càng giống một con cóc hơn bao giờ hết dưới cái nón xanh của bà, rồi bà hối hả bỏ trước mặt mọi người, khiến cho Malfoy và Pansy Parkinson lại lăn ra mà cười, Hermione lắc đầu giận dữ và Neville thì ngó đầy bối rối và lúng túng.

“Đồ cái đầu già, ngớ ngẩn, láo lếu và ma quái kia!” Hermione bùng lên vào nửa giờ sau, khi tụi nó trở về lâu đài theo lối đi băng tuyết mà tụi nó đã đi trước đó. “Các bạn xem mụ ta muốn gì kìa? Mụ ta lại tiếp tục làm những gì đã làm với những người lai – bà ta cố làm cho bác Hagrid giống như một con quỷ khổng lồ tối dạ, chỉ vì bác ấy có một người mẹ khổng lồ – và ôi, điều đó chẳng hề công bằng tí nào, đấy hoàn toàn không phải là một bài học tồi – mình

muốn nói, tất nhiên, nếu như nó lại là Quái Tôm Đuôi Nổ thì khác, nhưng những con Thestral thì cũng tốt rồi, - thật ra, đối với bác Hagrid, chúng thật sự rất tuyệt!"

"Mụ Umbridge nói rằng chúng nguy hiểm," Ron nói.

"Ồ, như bác Hagrid nói, chúng có thể tự trông chừng chính chúng," Hermione nóng nảy nói, "và mình cho rằng một giáo viên như cô Grubbly-Plank chưa chắc gì sẽ cho chúng ta xem những thứ như vậy trước khi chúng ta đạt được chứng chỉ NEWT, nhưng mà, chúng thật sự rất thú vị đấy chứ? Có một số người có thể thấy được và một số người khác không thể! Giá mà mình có thể thấy nhỉ."

"Bạn muốn à?" Harry nhẹ nhàng hỏi cô bé.

Cô bé trông giống như bị khiếp hãi bất thành lời.

"Ồ, Harry - mình xin lỗi - không, tất nhiên là mình không - nói lên một điều như vậy thì thật là ngu xuẩn."

"Không sao đâu," Harry nói nhanh, "đừng lo."

"Mình ngạc nhiên là lại có nhiều người có thể thấy chúng như thế," Ron nói. "Đây là một lớp học..."

"Phải, Weasley, bọn ta cũng chỉ vừa tự hỏi điều đó," một giọng nói hiểm độc vang lên. Malfoy, Crabbe và Goyle đang đi sau ngay sau lưng họ, nhưng chẳng có ai nghe thấy chúng trong tiếng tuyết rơi. "Thế mà có nghĩ rằng nếu mà thấy ai đó chết nghèo thì mà có thể thấy quả Quaffle tốt hơn không?"

Nó, Crabbe và Goyle cùng cười phá lên khi bọn chúng băng lên và đi về phía lâu đài, và lại bắt đầu hát vang bài điệp khúc "Weasley là Vua của bọn này." Tại Ron lại ửng đỏ.

"Mặc kệ chúng đi, chỉ việc mặc kệ chúng thôi," Hermione nói khẽ, rút đũa thần ra và lại thực hiện câu thần chú tạo ra không khí nóng, nhờ đó cô bé đã đưa tụi nó vào một con đường dễ đi hơn để xuyên qua mà không chạm vào đám tuyết ngăn cách giữa tụi nó và ngôi nhà kính

*

Tháng chạp lại đến, tuyết lại rơi nhiều thêm, và cơn thác bài tập bề nhà cho học sinh năm thứ năm vẫn tuôn không ngớt. Nhiệm vụ huynh trưởng của Ron và Hermione càng lúc càng trở nên nặng nề khi lễ Giáng sinh đến gần. Tụi nó được gọi đi giám sát việc trang hoàng lâu đài ("bọn mình phải treo những sợi kim tuyến trong khi Peeves nắm một đầu kia và tìm cách siết cổ bọn mình với những thứ đó", Ron nói), để trông chừng cho học sinh năm thứ nhất và năm thứ hai chỉ được nghỉ giải lao trong nhà trong vì trời quá lạnh ("Và bọn chúng thật sự là những thằng nhóc hỗn xược thò lò mũi xanh, cậu biết đấy, bọn mình không hề hư như vậy khi bọn mình học năm nhất, Ron nói) và để đi tuần các hành lang cùng với Argus Flinch, người luôn nghi ngờ rằng cái không khí lễ hội có thể gây nên những trận ẩu đả giữa các phù thủy ("Cái đầu lão ấy thật là bã đậu, Ron giận dữ nói). Họ quá bận đến nỗi Hermione phải ngừng việc đan những cái nón và cô bé cúi kính nói khi cô đặt xuống ba cái cuối cùng của mình.

“Những con gia tinh tội nghiệp mà mình chưa trả tự do kịp sẽ phải ở lại đây trong mùa Giáng sinh chỉ vì không có đủ nón!”

Harry không nỡ nói cho bạn nghe về việc Dobby đã thu dọn sạch tất cả những món y phục mà cô bé đã làm ra, nó cúi gằm xuống cái bài luận Lịch sử Pháp Thuật của mình. Trong bất kỳ trường hợp nào, nó cũng không muốn nghĩ về Lễ Giáng Sinh. Lần đầu tiên trong cuộc đời học sinh của mình, nó lại rất muốn được nghỉ lễ tránh xa khỏi Hogwarts. Với việc bị cấm chơi Quidditch và lo lắng không biết Hagrid có bị thử thách hay không, nó cảm thấy nơi này thật là đáng chán vào lúc này. Điều duy nhất mà nó thật sự trông đợi là những buổi họp DA, và những việc này cũng phải tạm ngừng vào kỳ nghỉ, khi mà gần như các thành viên của DA đều về nghỉ với gia đình. Hermione sẽ đi trượt tuyết với bố mẹ cô bé, những chuyện này làm Ron rất thích thú, nó chưa bao giờ nghe chuyện những người Moople buộc những mảnh gỗ vào chân để trượt từ trên núi xuống. Ron sẽ trở về nhà nó ở The Burrow (trang trại Hang Sóc-ND). Harry đã phải cam chịu nhiều ngày sống trong đồ ký trước khi Ron nói, để trả lời cho việc Harry hỏi nó về việc nó sẽ trở về nhà trong dịp Giáng sinh: “Nhưng cậu cũng sẽ đi mà! Bộ tớ không nói à? Mẹ đã viết thư nó tớ mời cậu cả tuần trước rồi!”

Hermione tròn mắt, nhưng tinh thần Harry lại được nâng lên: ý nghĩ về việc hưởng Giáng sinh ở The Burrow thật là tuyệt vời, mặc dù Harry vẫn còn lẩn cấn với mặc cảm tội lỗi rằng nó không thể nghỉ lễ cùng với Sirius. Nó không biết là nó có thể thuyết phục bà Weasley để mời cha đỡ đầu của nó đến cùng tham dự những ngày lễ hay không. Mặc dù nó vẫn nghi ngờ không biết cụ Dumbledore có cho phép chú Sirius rời khỏi quảng trường Grimmauld hay không, nó không thể làm gì được khi nghĩ rằng bà Weasley có thể không thích ông; họ vẫn thường bất hoà với nhau. Sirius đã không liên lạc với Harry kể từ lần xuất hiện cuối của ông trong đám lửa, và mặc dù Harry biết rằng Umbridge vẫn thường xuyên theo dõi mọi chuyện, và vì thế thật không khôn ngoan khi cố tìm cách liên lạc với ông, nó vẫn không thích nghĩ đến việc chú Sirius cô đơn thui thủi trong căn nhà cũ của mẹ ông, có thể lại sủng cồ trong cô đơn với Kreacher.

Harry đến Phòng Yêu Cầu sớm trong buổi họp DA cuối trước kỳ nghỉ, và nó rất vui, vì khi những ngọn đuốc bùng sáng nó thấy rằng Dobby đã tự mình ngồi trang trí nơi này cho buổi Giáng Sinh. Nó có thể nói chắc là Dobby đã làm việc này, vì không ai khác có thể treo hàng trăm sợi trang sức bằng vàng dọc ngang trên trần nhà, mỗi cái đều hiện ra hình khuôn mặt của Harry cùng với dòng chữ : “CHÚC MỘT LỄ GIÁNG SINH THẬT HARRY (A VERY HARRY CHRISTMAS)!”

Harry chỉ vừa kịp hạ cái ảnh cuối cùng xuống trước khi cửa cót két mở và Luna Lovegood đi vào, vẫn mơ mơ màng màng như thường lệ.

“Xin chào,” cô bé lơ đãng nói, nhìn những mẫu vật trang trí còn lại. “Đẹp thật, anh làm đấy à?”

“Không,” Harry nói, “đó là con gia tinh Dobby.”

“Cây tầm gửi,” Luna mơ màng nói, chỉ về một nhánh cây lớn với những chùm quả trắng nằm ở gần như ngay trên đầu Harry. Nó nháy ra khỏi vị trí ngay dưới cái cây. “Hay đấy,” Luna trịnh trọng nói, “Nó thường bị phá hoại bởi bọn Nargles.”

Harry để dành lại việc hỏi xem Nargle là cái gì vì Angelina, Katie và Alicia đi vào. Cả ba đều hỗn hển và có vẻ rất lạnh.

“Ờ,” Angelina buồn buồn nói, tháo áo khoác ra và ném nó vào góc, “cuối cùng bọn chị cũng đã thay thế bọn em.”

“Thay thế bọn em?” Harry ngờ ngác nói.

“Em và Fred và George,” cô bé nóng nảy nói, “bọn ta có một tầm thủ mới!”

“Ai thế?” Harry hỏi nhanh.

“Ginny Weasley,” Katie nói

Harry ngó cô bé trên trời.

“Vâng, chị biết,” Angelina nói, rút đũa thần ra và cong tay lại, “nhưng cô bé ấy cũng tuyệt lắm. Tất nhiên là không bằng em,” cô bé nói, ném cho nó một cái nhìn rười rượi, “nhưng khi mà bọn chị không có em...”

Harry rất muốn trả đũa lại bằng điều mà nó day dứt từ lâu: có khi nào cô bé nghĩ được rằng nó đã hối tiếc về việc bị trục xuất ra khỏi đội gấp cô bé cả trăm lần hay không.

“Thế còn các Tấn thủ?” nó hỏi, cố giữ giọng tự nhiên.

“Andrew Kirke,” Alicia nói với vẻ không nhiệt tình lắm, “và Jack Sloper. Không ai trong số họ thật xuất sắc cả, nhưng nếu so với những gã gốc còn lại xuất hiện tại đó thì...”

Sự xuất hiện của Ron, Hermione và Neville đã kết thúc cuộc nói chuyện chán nản này, và năm phút sau căn phòng đã đủ người để ngăn Harry không nhìn sang Angelina những cái nhìn nóng nảy và trách móc nữa.

“Được rồi” nó nói, gọi mọi người trật tự trở lại, “Mình nghĩ rằng tối nay chúng ta nên ôn lại những gì chúng mình đã tập cho đến nay, bởi đây là buổi tập cuối trước kỳ nghỉ và vì vậy không nên bắt học một cái gì mới trước kỳ nghỉ ba tuần...”

“Chúng ta sẽ không tập cái gì mới ư?” Zacharias Smith nói, với một tiếng huýt sáo bất bình đủ lớn để vọng khắp phòng. “Nếu tôi biết điều này, tôi đã không đến.”

“Vậy thì tất cả bọn này đều xin lỗi là Harry đã không nói với chú mày trước đó,” Fred nói lớn.

Nhiều người bật cười. Harry thấy Cho đang cười và cảm thấy tâm tưởng lại rộn rã lên một cách quen thuộc, như thể nó lại vừa bước hụt một bậc thang.

“... chúng ta có thể tập từng đôi,” Harry nói. “Chúng ta bắt đầu với Lời Nguyên Ngăn Trở trong mười phút, sau đó chúng ta trải nệm ra và tập Bùa Choáng Váng trở lại.”

Họ chia cặp ra theo lệnh của cậu, Harry vẫn bắt cặp với Neville như thường lệ. Căn phòng lại nhanh chóng vang lên những tiếng “Impedimenta”. Những người nào trúng đòn thì bị đông cứng lại khoảng một phút, trong khi bạn tập của họ thì nhìn ngó vu vơ khắp phòng,

quan sát những đôi khác tập, cho đến khi bạn của họ được giải đông và lại thay phiên nhau tập câu nguyên này.

Ai cũng công nhận là Neville đã tiến bộ rõ rệt. Một lúc sau, khi mà Harry phải giải đông liên tiếp ba lần, nó để Neville nhập bọn với Ron và Hermione trở lại để nó có thể đi khắp phòng và quan sát những người khác. Khi nó đi chỗ Cho thì cô bé vui vẻ nhìn nó; nó phải cố lắm mới không quay lại chỗ cô bé thêm nhiều lần nữa.

Sau mười phút tập Lời Nguyên Ngăn trở, họ trải những tấm nệm ra nền nhà và bắt tập lại Bùa Choáng Váng. Không gian khá hạn chế để cho tất cả bọn họ có thể tập câu thần chú này cùng lúc; nửa nhóm quan sát các bạn tập một lúc, rồi họ đổi phiên.

Harry cảm thấy thật sự hạnh diện khi nó quan sát tất cả các bạn. Đúng là Neville đã làm Choáng Váng Padma Patil hơn là Dean, là người mà nó đang nhắm đánh, nhưng khoảng cách chệch đi đã ngắn hơn thường lệ rất nhiều còn những người khác đã có sự tiến bộ rõ nét.

Được khoảng một giờ, Harry gọi mọi người dừng lại.

“Các bạn tập tốt lắm,” nó nói, vui mừng nhìn mọi người, “Khi chúng ta trở lại sau kỳ nghỉ chúng ta có thể bắt đầu tập những thứ khó hơn, - thậm chí có thể là Phép Hộ Mệnh.”

Những tiếng xì xào phấn khích vang lên. Căn phòng lại bắt đầu thưa dần khi từng nhóm hai và ba người quen thuộc rời đi, phần lớn mọi người đều chúc Harry “Giáng sinh vui vẻ” khi họ đi qua. Cảm thấy thật phấn khởi, nó cùng với Ron và Hermione thu lại những tấm nệm và xếp chúng chồng ngăn nắp lên nhau. Ron và Hermione rời đi trước khi nó làm xong, nó nán lại một chút bởi vì Cho vẫn còn đó, và nó hy vọng sẽ nhận được câu chúc “Giáng sinh vui vẻ” từ cô bé.

“Không, bạn đi trước đi,” nó nghe cô bé nói với cô bạn Marietta của mình, và tìm nó giật mạnh nó.

Nó giả vờ như đang đuổi thẳng đám nệm ra. Nó chắc là lúc này chỉ còn hai đứa nó và nó chờ cô bé lên tiếng. Nhưng nó lại nghe thấy những tiếng sục sục.

Nó quay lại và thấy Cho đang đứng giữa phòng, nước mắt chảy dài trên mặt cô bé,

“Cái...?”

Nó không biết phải làm gì. Cô bé đứng đấy, khóc lặng lẽ.

“Chuyện gì thế?” nó yếu ớt nói.

Cô bé lắc đầu và lấy tay chùi nước mắt.

“Mình... xin lỗi,” cô bé mệt mỏi nói, “Mình nghĩ rằng... chỉ là... khi học tất cả những phép này... nó chỉ làm cho mình... mình nghĩ là... giá mà anh ấy cũng biết được... thì chắc là anh ấy vẫn còn sống.”

Tim Harry trượt vội xuống và bây giờ nó nằm chặt ở chỗ nào đó quanh rốn nó. Nó lẽ ra phải biết điều này. Cô bé muốn nói về Cedric.

“Anh ấy biết hết những phép này,” Harry nặng nề nói. “Anh ấy thực hiện chúng giỏi lắm, nếu không thì anh ấy không thể nào đi vào giữa cái mê cung ấy được đâu. Nhưng nếu Voldemort muốn giết ai, thì người đó không có cơ hội đâu.”

Cô bé nấc lên khi nghe thấy tên Voldemort, nhưng lại nhìn Harry chăm chăm không hề nao núng.

“Bạn đã sống sót ngay khi bạn chỉ là một em bé,” cô bé lặng lẽ.

“Phải, ờ” Harry mệt mỏi nói, đi về phía cửa, “mình không biết vì sao hay có ai khác làm được không, nhưng chẳng có gì đáng tự hào đâu.”

“Ôi, đừng đi mà,” Cho kêu lên, giọng lại đầy nước mắt. “Mình thật sự xin lỗi đã khiến mọi chuyện trở nên buồn như thế... mình không muốn thế...”

Cô bé lại nấc lên. Cô bé nhìn thật là xinh, cho dù mắt cô bé đỏ và mọng lên. Harry cảm thấy hoàn toàn đau khổ. Nó hẳn đã là rất vui dù với chỉ một câu “Giáng sinh vui vẻ.”

“Mình biết là đối với bạn điều đó kinh dị lắm,” cô bé nói, lại quệt mắt bằng cổ tay áo, “Mình muốn nói đến anh Cedric, khi mà bạn thấy anh ấy chết... mình nghĩ là bạn chỉ muốn quên nó đi?”

Harry không nói gì về việc này; điều đó thật đúng, nhưng nó cảm thấy nói như thế thì thật là nhẫn tâm.

“Bạn là m...một giáo viên rất cừ, bạn biết không,” Cho nói, với một nụ cười đầm nước. “Trước đây mình chưa bao giờ thực hiện được Bùa Choáng Váng cả.”

“Cám ơn,” Harry ngượng ngịu nói,

Họ nhìn nhau thật lâu. Harry cảm thấy thèm khát dữ dội được chạy ra khỏi phòng, nhưng cùng lúc đó, chân nó hoàn toàn không thể nào chuyển động được.

“Cây tầm gửi kìa,” Cho khẽ nói, chỉ về phía khoảng trần trên đầu nó.

“Vâng,” Harry nói. Miệng nó khô khốc. “Nhưng có thể nó cũng bị Nargle phủ đầy rồi.”

“Nargle là gì thế?”

“Không biết,” Harry nói. Cô bé bước lại gần hơn. Ốc nó có vẻ như đang trúng phải một cái Bùa Choáng Váng. “Bạn nên hỏi Loony ấy. Mình muốn nói Luna.”

Cho phát ra một âm thanh ngộ nghĩnh giữa tiếng nức nở và tiếng cười. Lúc này thì cô bé lại càng tiến sát Harry hơn nữa. Nó thậm chí có thể đếm được nốt tàn nhang trên mũi cô bé.

“Mình rất thích bạn, Harry à.”

Harry chẳng thể nghĩ gì được. Một cảm giác lẫn lộn lan toả khắp nó, làm cho tay, chân và não của nó đều tê liệt.

Cô bé đã ở gần sát bên nó. Harry đã có thể thấy những giọt lệ còn vương trên mi cô bé ...

Harry trở về phòng sinh hoạt chung một giờ rưỡi sau, nó thấy Hermione và Ron đang ngồi ở những cái ghế tốt nhất bên lò sưởi, tất cả mọi người khác đã đi ngủ cả. Hermione đang viết một lá thư thật là dài, cô bé đã viết được hơn nửa cuộn giấy da, đang thông ra đũa đưa từ cạnh bàn. Ron đang nằm bò trên tấm thảm, cố làm cho xong bài luận môn Biến của nó.

“Sao ở lại lâu thế?” nó hỏi, khi Harry ngồi vào cái ghế cạnh Hermione.

Harry không trả lời. Nó vẫn còn đang sốc. Nó nửa muốn kể cho Ron và Hermione về những gì vừa diễn ra, nửa lại muốn mang theo bí mật này bên mình xuống tận mồ.

“Bạn khoẻ không, Harry?” Hermione hỏi, nhìn qua nó từ trên đỉnh cây viết lông của mình.

Harry nhún vai một cách miễn cưỡng. Thật sự, nó cũng không biết là nó có khoẻ hay không nữa. “Chuyện gì thế?” Ron nói, chống khuỷu tay ngồi dậy để nhìn Harry rõ hơn. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Harry không biết nên bắt đầu kể cho các bạn như thế, và nó vẫn thật sự không chắc là nó muốn thế. Thế là nó quyết định không nói gì hết. Hermione giật mạnh tay nó.

“Cho phải không?” cô bé chủ động hỏi, “bạn ấy đã ở lại với bạn sau buổi họp à?”

Điếng cả người vì kinh ngạc, Harry gật đầu. Ron bật cười, nhưng im bật đi khi gặp ánh mắt của Hermione.

“VẬY... Ơ... thế cô ta muốn gì?” nó hỏi bằng một giọng làm ra vẻ vô tình.

“Bạn ấy...” Harry bắt đầu, hơi khàn giọng, nó hắng giọng và thử lại. “Bạn ấy... Ơ”

“Hôn chưa?” Hermione lạnh lợi hỏi.

Ron ngồi bật dậy nhanh đến mức bình mực của nó đổ ập ra thảm. Hoàn toàn không quan tâm đến việc đó, nó ngấu nghiến nhìn Harry.

“Thế nào?” nó hỏi.

Harry nhìn vẻ mặt tò mò lẫn vui nhộn của Ron, rồi nhìn sang vẻ mặt hơi nghiêm của Hermione, rồi gật đầu.

“HA!”

Ron là một động tác mừng chiến thắng bằng cú đấm của nó rồi cười sặc lên bằng một giọng khàn khàn và khiến cho một đám học sinh năm thứ hai nhút nhát bên ngoài cửa sổ giật bắn cả người. Một nụ cười bất đắc dĩ được gắn lên mặt Harry khi nó nhìn Ron lăn lộn trên tấm thảm.

Hermione nhìn Ron với một vẻ cực kỳ kinh tởm rồi quay trở về với lá thư của mình.

“Thế nào?” Ron cuối cùng cũng nói được, nó nhìn lên Harry. “Nó ra sao?”

Harry lưỡng lự một chút.

“Ướt nhẹp,” nó nói một cách thật thà. <ẶẶẶ>

Ron phát ra một tiếng động rất có thể ám chỉ một sự vui mừng mà cũng có thể là kinh tởm, khó mà nói được.

“Bởi vì cô ấy đang khóc,” Harry nặng nề nói.

“Ồ,” Ron nói, nụ cười dạt đi, “Thế là khi hôn nhau các cậu cảm thấy tệ vậy à?”

“Tớ không biết,” Harry nói, nó không nghĩ đến việc này, và lập tức cảm thấy lo lắng. “Có thể tớ thấy như thế.”

“Tất nhiên là bạn không thể rồi,” Hermione lơ đãng nói, vẫn viết lấy viết để trên lá thư.

“Sao mà bạn biết?” Ron nói thật nhanh.

“Bởi vì Cho khóc suốt mấy ngày nay,” Hermione trả lời một cách vô tâm. “Bạn ấy khóc trong giờ ăn, trong nhà vệ sinh, và những nơi khác nữa.”

“Thế bạn có nghĩ là việc hôn sẽ khiến bạn ấy vui lên không?” Ron nói, toét miệng cười.

“Ron à,” Hermione nói bằng một giọng đường hoàng, nhúng ngòi viết vào hộp mực của mình, “bạn là một gã vô tâm nhất trên đời mà mình đã xui xẻo gặp phải.”

“Thế điều đó có nghĩa là gì,” Ron cau kính nói. “Thế những người khóc trong khi hôn là loại người gì?”

“Phải,” Harry nói, hơi tuyệt vọng “ai lại làm như vậy?”

Hermione nhìn đôi bạn với một vẻ mặt gần như là thương hại.

“Các bạn không hiểu tình cảm của Cho vào lúc ấy à?” cô bé hỏi.

“Không,” cả Harry và Ron cùng nói.

Hermione thở dài và đặt viết xuống.

“Ờ, rõ ràng là bạn ấy rất buồn vì cái chết của anh Cedric. Và mình nghĩ rằng bạn ấy bối rối vì bạn ấy đã thích anh Cedric và bây giờ lại thích Harry, và bạn ấy không thể biết là mình thích ai nhất. Rồi bạn ấy cảm thấy có lỗi, nghĩ rằng bạn ấy đã xúc phạm đến ký ức của anh Cedric khi hôn Harry, rồi bạn ấy lo lắng về những gì mà những người khác nói về bạn ấy khi bạn ấy bắt đầu đi chơi với Harry. Và bạn ấy không thể hiểu rõ được tình cảm của mình đối với Harry vào lúc này, bởi vì dù sao đi nữa Harry là người cũng là người ở cạnh anh Cedric khi anh Cedric chết, những thứ ấy trộn lẫn vào nhau và làm cho bạn ấy cảm thấy đau khổ. Ồ, và bạn ấy còn sợ rằng bạn ấy sẽ bị loại ra khỏi đội Quidditch của nhà Ravensclaws nữa vì gần đây bạn ấy bay tệ lắm.”

Một sự im lặng chόang váng tiếp đón sự kết thúc của bài nói, và Ron nói “Nếu một người cảm thấy tất cả những thứ như vậy cùng lúc thì nổ tung mất thôi.”

“Chỉ vì nếu tình cảm của bạn chỉ đủ đựng đầy trong một muỗng cà phê thì không có nghĩa tất cả bọn tôi đều thế,” Hermione nói với vẻ kinh tởm nói và lại nhặt cây bút lên.

“Bạn ấy không phải là người bắt đầu,” Harry nói, “Mình không... bạn ấy chỉ là đến bên mình... và điều tiếp theo là bạn ấy khóc với mình... mình không biết phải làm gì...”

“Ông bạn, đừng đổ lỗi cho mình,” Ron nói, có vẻ suy nghĩ rất lung.

“Bạn phải dịu dàng với bạn ấy,” Hermione nói, có vẻ áy náy, “bạn đã làm như thế chứ?”

“Ờ,” Harry nói, mặt nóng bừng lên một cách khó chịu, “mình giống như là... vô lương bạn ấy nhè nhẹ.”

Có vẻ phục hồi trở lại tình trạng bình thường sau khi trợn tròn mắt là một việc làm cực kỳ khó khăn với Hermione vào lúc này.

“Ờ, mình nghĩ rằng thế cũng không tệ lắm,” cô bé nói. “Thế bạn sẽ gặp lại bạn ấy chứ?” <chẳng lẽ không?>

“Vẫn phải gặp mà?” Harry nói. “Bọn mình vẫn còn những buổi họp DA mà, đúng không?”

“Bạn biết mình muốn nói gì mà,” Hermione nóng nảy nói.

Harry không nói gì. Những lời của Hermione vừa mở ra một khung cảnh hãi hùng trước mắt nó. Nó cố tưởng tượng ra một nơi nào đó để đưa Cho đi chơi – có thể là Hogsmead – và chỉ có mình nó với cô bé hàng giờ. Tất nhiên là cô bé sẽ chờ nó đưa cô bé đi chơi sau những gì vừa xảy ra... ý nghĩ này làm dạ dày nó lại lên cơn đau <dạ dày tui cũng đang lên cơn đau – vì cười-lhx>

“Ồ, được rồi,” Hermione nói với vẻ lạnh nhạt, lại cúi xuống với lá thư của mình, “bạn sẽ có nhiều cơ hội để hỏi bạn ấy mà.”

“Thế nếu cậu ấy không muốn hỏi cô ta thì sao?”, Ron nói, nó đang quan sát Harry với một vẻ mặt khôn ngoan kỳ lạ.

“Đừng có khờ thế,” Hermione lơ đãng nói, “Harry thích bạn ấy từ lâu rồi, đúng không, Harry?”

Nó không trả lời. Phải, nó đã thích Cho từ lâu, nhưng mỗi khi nó tưởng tượng đến một khung cảnh chỉ có hai người bọn nó với thì luôn là hình ảnh Cho đang rất vui cười tươi tỉnh, hoàn toàn ngược lại với việc Cho sụt sùi nức nở không tìm được trên vai nó.

“Thế bạn đang viết tiểu thuyết cho ai vậy?” Ron hỏi Hermione, cố đọc cái phần giấy da đang trải ra trên nền nhà. Hermione vội giấu nó khỏi tầm nhìn.

“Anh Viktor.”

“Krum ấy à?”

“Thế bọn mình biết được bao nhiêu Viktor hả?”

Ron không nói gì, nhưng nó có vẻ bất bình lắm. Họ ngồi im lặng thêm hai mươi phút nữa, Ron làm cho xong bài luận về môn Biến của nó với nhiều cái khịt mũi nóng nảy và gạch xóa tùm lum, Hermione vẫn tỉnh bơ viết cho xong cuộn giấy da, cuộn nó lại và niêm phong, còn Harry nhìn trừng trừng vào lò sưởi, ước gì đầu chú Sirius lại hiện ra và cho nó những lời khuyên về các cô bé. Nhưng ngọn lửa cứ lách tách tàn dần và tàn dần, cho đến khi những mẩu than hồng cũng trở thành tàn tro. Nhìn quanh, Harry lại nhận thấy một lần nữa rằng họ là những người cuối cùng còn lại trong phòng sinh hoạt chung.

“Ờ, khuya rồi,” Hermione nói, ngáp dài khi nó đi về cầu thang dành cho nữ.

“Cô ta thấy được điểm gì hay ở Krum nhỉ?” Ron hỏi, khi nó và Harry leo lên cầu thang dành cho con trai.

“Ờ,” Harry nói, tỏ vẻ quan tâm đến vấn đề, “mình cho rằng vì anh ấy lớn tuổi hơn, đúng không... và anh ấy là tuyển thủ Quidditch quốc tế...”

“Nhưng ngoài chuyện đó ra,” Ron nói, có vẻ càng bức thêm, “mình nói, anh ta là một con gà trống bản tính, đúng không?”

“Ờ, hơi bản tính, đúng vậy,” Harry nói, những ý nghĩ của nó lại hướng về Cho.

Họ cởi áo choàng ra, mặc đồ ngủ vào trong im lặng; Dean, Seamus và Neville đã ngủ từ lâu. Harry đặt kính lên cái bàn cạnh giường và nằm lên giường như nó không kéo rèm lại quanh bốn tấm bích chương của nó; thay vào đó, nó nhìn chằm chằm vào khoảng trời đầy sao hiện ra qua khung cửa sổ kế bên giường của Neville. Nếu như nó biết, điều đó xảy ra vào đêm nay, trong khoảng thời gian hai mươi bốn giờ nó đã hôn Cho Chang...

“Ngủ ngon,” Ron nói, từ đầu đó bên phải nó.

“Ngủ ngon,” Harry nói.

Có thể lần sau... nếu như có lần sau... cô bé sẽ hạnh phúc hơn. Nó nên rủ cô bé đi chơi, cô bé có thể là đang chờ điều ấy và bây giờ đang cảm thấy giận nó... hay là cô bé nằm trên giường, vẫn còn khóc vì Cedric? Nó muốn suy nghĩ nữa. Những lời giải thích của Hermione khiến cho mọi việc càng phức tạp thay vì dễ hiểu hơn.

Đáng lý họ nên dạy chúng ta về việc này, nó suy nghĩ, trở mình, đầu óc của các cô gái là như thế nào... dù sao thì vấn đề này còn hữu dụng hơn cái trò Bói Toán kia...

Neville khịt khịt trong giấc ngủ. Và một con cú tru lên vợ vẫn trong đêm.

Harry mơ là nó đã trở lại phòng DA. Cho đang buộc tội nó là đã dụ dỗ cô bé đến bằng một lý do giả mạo, cô bé nói nó đã hứa cho cô một trăm năm mươi tấm thẻ Chocolate Éch nếu cô bé chịu đến. Harry phản đối... Cho la lên “Anh Cedric đã cho tôi vô số tấm thẻ Chocolate Éch, nhìn này!” rồi cô bé rút ra một nắm thẻ từ trong áo choàng và ném chúng vào không khí. Rồi cô bé quay sang Hermione, người đang nói, “Bạn đã hứa với bạn ấy mà Harry... mình nghĩ là bạn nên cho bạn ấy cái gì khác bù vào... thế cây Tia Chớp của bạn thì thế nào?” Và Harry phản đối rằng nó không thể nào cho Cho cây Tia Chớp của nó, bởi vì mẹ Umbridge đã lấy nó, và dù sau đi nữa mọi việc cũng thật là buồn cười, nó chỉ đến phòng DA chỉ để treo một số hình trang trí cho lễ Giáng Sinh có hình dáng giống như cái đầu của Dobby...

Giấc mơ lại thay đổi...

Cơ thể của nó có vẻ như rất uyển chuyển, mạnh mẽ và mềm dẻo. Nó đang lướt giữa những thanh kim loại sáng loại, băng qua những tảng đá lạnh ngắt, tối tăm... nó đang nằm trên nền, trượt trên bụng nó... khung cảnh rất tối tăm, nó có thể thấy những gì chung quanh nó đều tỏ ra những màu sắc rực rỡ và mờ ảo lạ lùng... nó quay đầu lại... khi nhìn lần đầu thì có vẻ như hành lang trống rỗng... nhưng không... một người đàn ông đang ngồi trước nền đất, cảm ông gục xuống ngực, dáng người của ông lập loè trong bóng tối...

Harry thè lưỡi ra... nó có cảm thấy được hương của người đàn ông này trong không khí...ông ta vẫn còn sống nhưng đang ngủ lơ mơ... ngồi trước cánh cửa ở cuối hành lang...

Harry muốn cắn người đàn ông... nhưng nó phải điều khiển được cảm xúc của mình... nó còn việc quan trọng hơn để làm....

Nhưng người đàn ông chuyển động... một cái Áo Khoác bạc rơi khỏi chân ông khi ông nhảy đứng dậy, và Harry có thể thấy một hình bóng rục rờ và mờ ảo ở phía trên nó, thấy cây đuũa thần ở thắt lưng... không còn lựa chọn nữa... nó ngẩng lên từ nền đất và cắn một, hai, ba lần, cắn sâu răng nanh của nó vào da thịt người đàn ông, cảm thấy xương sườn của ông ta vỡ vụn dưới hàm mình, cảm thấy dòng máu nóng phun ra...

Người đàn ông thét lên đau đớn... rồi ông ta im lặng... ông ta bật lùi trở lại bức tường... máu rơi tung toé trên nền đất...

Trán nó đau nhức dữ dội... cơn đau như thiêu đốt nó...

“Harry! HARRY!”

Nó mở bừng mắt. Khắp cơ thể nó đều được đầy mồ hôi lạnh; tấm trải giường của nó cuộn quanh nó như một cái áo bó; nó cảm thấy như thể có một cái dùi sắt nung trắng lên vừa dí vào trán nó.

“Harry!”

Ron đang đứng bên giường nó, có vẻ rất kinh hãi. Có nhiều bóng người khác ở chân giường Harry. Nó đang ôm đầu bằng tay mình, cơn đau làm nó tối tăm mặt mũi.... nó cuộn mình lại và nôn ra một góc đệm.

“Cậu ta bị bệnh rồi,” một giọng lo sợ nó, “Nên gọi ai đó chứ?”

“Harry! Harry ơi!”

Nó phải nói với Ron, có một điều quan trọng nói phải nói với bạn... hóp một ngụm không khí, Harry đẩy nó lại giường, nỗ lực để không quăng mình đi, cơn đau làm mắt nó hoa lên.

“Ba của cậu,” nó hỗn hển, ngực phập phồng, “ba của cậu... bị tấn công...”

“Cái gì chứ?” Ron nói, có vẻ chưa ý thức được.

“Ba của bạn! Ông ấy bị cắn, nghiêm trọng lắm, chỗ nào cũng có máu...”

“Mình đi gọi người giúp đây” vẫn cái giọng nói kinh hoàng cũ, và Harry nghe thấy tiếng chân chạy ra khỏi ký túc xá.

“Harry, cậu à,” Ron nói một cách ngập ngừng, “cậu chỉ... cậu chỉ mơ thôi....”

“Không!” Harry giận dữ nói; chuyện sống còn bây giờ là phải làm cho Ron hiểu.

“Không phải là mơ.... không phải là một giấc mơ thường... tớ đã ở đấy... tớ thấy... tớ làm...”

Nó nghe thấy tiếng Seamus và Dean thì thầm nhưng nó không quan tâm. Con đau trên trán nó đã giảm bớt, dù nó vẫn cảm thấy mờ hôi tuôn ra và người run cầm cập. Nó lại oẹ ra và Ron bật lùi lại.

“Harry ơi, cậu không khỏe,” nó run rẩy nói, “Neville chạy đi gọi người giúp rồi.”

“Tớ khỏe!” Harry nấc lên, chùi miệng bằng cái áo ngủ và run lên không sao điều khiển được. Chẳng có gì bất ổn với tớ đâu, cậu phải lo về ba cậu – chúng ta cần phải tìm xem ông ấy ở đâu – ông ấy nhuộm máu – tớ đã – đó là một con rắn khổng lồ.”

Nó cố lao ra khỏi giường nhưng Ron đã đẩy nó nằm lại, Dean và Seamus vẫn thì thầm đâu đó bên cạnh. Đã một hay mười phút trôi qua, Harry không biết; nó chỉ ngồi đó và rung lên, cảm thấy vết thương đang dịu dần từ vết sẹo của nó... và có nhiều tiếng chân vội vã lao lên cầu thang, và nó lại nghe thấy tiếng Neville.

“Đây này, giáo sư.”

Giáo sư McGonagall vội vã lao vào ký túc xá trong cái váy sọc của bà, kiếng của bà trệ xuống cái mũi xương xẩu của bà.

“Sao thế, Potter? Em đau ở đâu?”

Nó chưa bao giờ cảm thấy vui mừng khi thấy bà đến thế, một thành viên của Đội quân Phượng Hoàng là thứ mà nó cần lúc này, chứ không phải là ai đó nặng xị bên nó và kê cho nó những món linh dược gì đó.

“Ba của Ron, cô ơi,” nó nói, ngồi phắt dậy. “Ông ấy bị tấn công bởi một con rắn, nghiêm trọng lắm, em thấy nó xảy ra.”

“Em muốn nói gì, em thấy nó xảy ra à?” giáo sư McGonagall nói, cặp lông mày sẫm của cô nhíu lại.

“Em không biết... em ngủ và thế là em ở đây...”

“Em muốn nói em mơ thấy thế?”

“Không!” Harry giận dữ nói; sao không ai hiểu nó thế này? “Đầu tiên em mơ về những chuyện hoàn toàn khác, những chuyện vớ vẩn... và rồi nó cắt ngang. Nó là sự thật, em không tưởng tượng đâu. Bác Weasley ngủ trên đấy và bị tấn công bởi một con rắn khổng lồ, máu vương ra khắp nơi, bác ấy đổ xuống, phải có ai đó tìm xem bác ấy đang ở đâu...”

Giáo sư McGonagall nhìn nó chằm chằm qua cặp kính trễ xuống như thể kinh hoàng trước những gì mà bà đang thấy.

“Em không nói dối và em không điên!” Harry nói với bà, giọng nó vút lên thành một tiếng hét. “Em nói với cô rồi, em thấy nó diễn ra!”

“Cô tin em, Potter,” giáo sư McGonagall nói gọn. “Mặc đồ đi, chúng ta đi gặp thầy hiệu trưởng.”

CHƯƠNG XXII: BỆNH VIỆN THÁNH MUGO CHUYÊN TRỊ THƯƠNG TÍCH VÀ BỆNH TẬT PHÁP THUẬT

Chuyên trị các chứng bệnh và các thương tích do ma thuật

Harry nhẹ cả người vì bà rất nghiêm túc khi thấy nó không ngập ngừng lưỡng lự, bà nhảy ngay lập tức ra khỏi giường, mặc quần áo và đeo kính lên mũi.

Trò Weasley, trò nên qua đây luôn, giáo sư McGonagall nói.

Bọn nó theo giáo sư McGonagall băng ngang qua các hình hài bất động của Neville, Dean và Seamus, ra khỏi căn phòng ngủ, đi xuống theo cái cầu thang xoáy ốc đến phòng sinh hoạt chung, qua cái lỗ trên bức chân dung và đi dọc theo hành lang có treo bức chân dung Bà béo được ánh trăng soi rọi. Harry cảm thấy như thể nỗi sợ hãi bên trong nó có thể trào ra bất kỳ lúc nào; nó muốn chạy, muốn kêu tên cụ Dumbledore; ông Weasley vẫn đang bị chảy máu khi bọn họ đi im lặng đi tiếp, và liệu những cái răng nanh đó có bị tẩm độc không (Harry khó nhọc cố không nghĩ đến đó là những cái răng nanh của nó)? Họ đi qua bà Norris, lúc này đang nhìn bọn họ bằng đôi mắt như ngọn đèn và rít lên những tiếng uể uải, nhưng giáo sư McGonagall nói, Xuỵ! bà lẩn vào bóng tối, và vài phút sau, bọn họ đi đến chỗ bức tượng hình đầu thú bằng đá gác trước lối vào văn phòng cụ Dumbledore.

Fizzing Whizzbee, giáo sư McGonagall nói.

Bức tượng trở nên sống động và trượt qua bên; bức tường đằng sau tách làm đôi để lộ một cầu thang bằng đá chuyển động liên tục như một cái thang cuốn hình xoắn ốc. Ba người bọn họ bước lên các bậc thang đi chuyển động; bức tường đứng đằng sau họ đóng lại cái thịch và bọn họ chuyển động lên phía trên theo những vòng tròn nhỏ cho đến khi chạm tới một cánh cửa gỗ sồi bóng loáng, trên cánh cửa có gắn một nắm đấm gỗ cửa hình con quái vật sư tử đầu chim.

Mặc dù nửa đêm qua đã lâu nhưng vẫn có những giọng nói vang lại từ phía trong phòng, nghe như ai đó đang rì rầm nói chuyện. Có vẻ như cụ Dumbledore đang vui vẻ với ít nhất là một tá người.

Giáo sư McGonagall động tay nắm cửa ba lần và những giọng nói đó dừng lại ngay lập tức như thể có ai đó vặn tắt chúng vậy. Cánh cửa tự mở ra, giáo sư McGonagall đẩy Harry và Ron bước vào.

Căn phòng tranh tối tranh sáng; những dụng cụ lạ lùng bằng bạc đứng trên những cái bàn và vẫn đang kêu vo vo và phun ra những làn khói như thường lệ; các bức chân dung cụ ông và bà hiệu trưởng phủ đầy các bức tường đang ngủ gà ngủ gata trong các khung tranh. Phía sau cánh cửa, một con chim có màu vàng và đỏ hết sức lộng lẫy, có kích thước một con thiên nga đang ngủ lơ mơ trên giá đậu, rúc đầu vào cánh cửa mình.

Ôi, bà đấy à, giáo sư McGonagall... và đây... a.

Cụ Dumbledore đang ngồi phía sau cái ghế lưng cao phía sau cái bàn; cụ đang ngả người về phía vùng ánh sáng đèn nền đang soi rọi những tờ giấy nằm trước mặt. Cụ mặc một một

cái áo choàng màu vàng và tía thêu rực rỡ khoác ngoài cái áo ngủ trắng như tuyết, nhưng có vẻ cụ thức dậy đã lâu, đôi mắt màu xanh sáng có sức xuyên thấu nhìn giáo sư McGonagall đầy ý nghĩa.

Giáo sư Dumbledore, Potter có có... ờ, một cơn ác mộng, giáo sư McGonagall nói. Trò ấy nói rằng...

Đó không phải là một cơn ác mộng, Harry nói nhanh.

Giáo sư McGonagall ngoái nhìn Harry vẻ không tán thành.

Thôi được, Potter, trò nói cho Hiệu trưởng về câu chuyện của trò đi.

Con... à, con đang ngủ... Harry nói và, ngay cả khi nó vẫn còn đang rất kinh hoàng và nỗ lực tuyệt vọng để làm cho cụ Dumbledore hiểu, nó vẫn cảm thấy cụ Hiệu trưởng không nhìn mình mà đang xem xét những ngón tay đan vào nhau. Nhưng đó không phải là một giấc mơ bình thường ... nó là thực... con nhìn thấy nó xảy ra ... Nó hít mạnh một hơi, Ba của Ron – bác Weasley - đã bị một con rắn khổng lồ tấn công.

Những từ đó có vẻ như treo lơ lửng trong không khí khi nó nói chúng ra, âm hưởng của chúng nghe hơi tức cười, thậm chí khôi hài. Một lúc ngừng trong lúc cụ Dumbledore ngả người ra phía sau và nhìn hết sức trầm ngâm lên trần nhà. Ron hết nhìn từ Harry sang cụ Dumbledore, gương mặt trắng bệch và sững sờ.

Làm thế nào mà con nhìn thấy cảnh đó được? cụ Dumbledore lặng lẽ hỏi, vẫn không nhìn Harry.

Ơ... con không biết, Harry nói vẻ tức giận - điều đó có ý nghĩa không ạ? con cho là con nhìn thấy từ trong đầu con...

Con hiểu nhầm ý ta, cụ Dumbledore nói vẫn hết sức bình tĩnh. ý ta là... con có thể nhớ được — ờ – con đứng ở vị trí nào khi con nhìn thấy cuộc tấn công đó xảy ra? Có thể lúc đó con đứng cạnh nạn nhân, hoặc là nhìn thấy cảnh đó từ trên cao?

Đó quả thực là một câu hỏi hết sức tò và làm cho Harry há hốc miệng ra; gần như là cụ biết hết mọi chuyện ...

Com là con rắn, nó nói. Còn nhìn mọi việc với vai trò là một con rắn.

Trong giây lát, không ai thốt nổi một lời, sau đó cụ Dumbledore bây giờ nhìn Ron đang đứng đó với gương mặt trắng bệch và hỏi với giọng sắc nhọn hơn, Bác Arthur có bị thương nghiêm trọng lắm không?

Có, Harry trả lời với giọng khẳng định – tại sao tất cả bọn họ lại chậm hiểu đến như vậy, chẳng lẽ họ không nhận biết được một người có thể bị chảy máu đến cỡ nào khi bị những cái răng cắn sâu như vậy vào sườn? Và tại sao cụ Dumbledore lại không thể hạ cổ nhìn xuống nó?

Nhưng cụ Dumbledore đã đứng lên, làm cho Harry nhảy dựng lên, cụ hướng vào một trong những bức chân dung cũ kỹ treo tít gần trần nhà. Everard? cụ nói sắc nhọn. và bà nữa, Dilys!

Một ông phù thủy với gương mặt vàng vọt, chòm râu ngắn màu đen và một bà phù thủy khác già hơn có mái tóc bạc quấn dài trong cái khung bên cạnh, cả hai đang có vẻ chìm sâu trong giấc ngủ say sưa, họ mở mắt ra ngay khi được hỏi.

Mọi người đã nghe cả rồi chứ? cụ Dumbledore nói.

Ông phù thủy gật đầu; còn bà phù thủy nói, Tự nhiên rồi.

Người đàn ông có mái tóc đỏ và đeo kính, cụ Dumbledore nói. Everard, ông sẽ phải đề cao cảnh giác đó, hãy đảm bảo là ông ấy sẽ được người thích hợp phát hiện ra -

Cả hai gật đầu tỏ ý đã hiểu và di chuyển ra khỏi các khung tranh, nhưng họ chẳng xuất hiện ở bức tranh bên cạnh (như thường vẫn xảy ra tại Hogwarts) hay hiện ra. Một khung bây giờ chẳng có gì cả ngoài nền sẫm cửa bức rèm, ở bức khác, người ta chỉ nhìn thấy một cái ghế bành bằng da bảnh choẹ. Harry để ý là có rất nhiều các ông hoặc bà hiệu trưởng khác trên các bức tường, mặc dù đang ngáy và chảy nước dãi, nhưng vẫn lén lút liếc trộm nó qua hàng mi, và bất thành linh nó hiểu ra ai đang trò chuyện khi bọn họ gõ cửa.

Everard và Dilys là hai hiệu trưởng lừng danh nhất của Hogwarts, cụ Dumbledore nói, bây giờ cụ đang đi vòng qua Harry, Ron và giáo sư McGonagall để đến chỗ con chim lộng lẫy đang say ngủ trên cái giá gần cửa. Danh tiếng của họ đủ để các bức chân dung của họ được treo trong các trụ sở của phù thủy quan trọng khác. Và bởi vì họ có thể tự do ôi khỏi các bức chân dung của chính mình nên họ có thể nói cho chúng ta cái gì đang xảy ra ở đâu đó ..."

Nhưng bác Weasley có thể ở bất kỳ đâu! Harry nói.

Mọi người hãy ngồi xuống, cụ Dumbledore nói, như thể là Harry chưa nói gì, Everard và Dilys chưa thể về ngay được đâu. Giáo sư McGonagall, liệu cô có thể lấy thêm ghế được không.

Giáo sư McGonagall rút cây dấu phép ra khỏi túi áo và vẩy vẩy; ba cái ghế hiện ra trong không khí, những cái ghế bằng gỗ, lưng thẳng, hầu như khác với cái ghế bành bọc hoa sặc sỡ êm ái mà cụ Dumbledore đã làm xuất hiện tại phiên tòa xét xử Harry. Harry ngồi xuống, ngắm nhìn qua vai cụ Dumbledore. Cụ Dumbledore bây giờ vuốt ve cái đầu vàng óng của con Fawkes bằng một ngón tay. Con phượng hoàng thức dậy ngay lập tức. Nó vươn cao cái đầu đẹp đẽ và quan sát cụ Dumbledore bằng đôi mắt đen và sáng.

Chúng ta cần, cụ Dumbledore nói hết sức êm ái với con chim, một lời cảnh báo.

Có ánh lửa nháng lên và con phượng hoàng bay đi.

Cụ Dumbledore cầm lấy một cái dụng cụ bạc mỏng mảnh và Harry không biết rõ công dụng, mang nó qua bàn của mình, ngồi xuống đối diện bọn họ một lần nữa và gõ nhẹ vào nó bằng câu đũa của mình.

Cái dụng cụ đó trở nên sống động với những kêu tinh tinh rất có nhịp điệu. Những làn khói màu xanh nhạt nhỏ mảnh phun ra từ cái ống bé xíu trên đỉnh. Cụ Dumbledore ghé sát vào để quan sát làn khói, lông mày cụ nhăn tít lại. Sau vài giây, làn khói mảnh mai trở thành một làn khói dày và toả thành vòng tròn trong không khí... một cái đầu hình con rắn từ từ mọc lên ở cuối của làn khói, miệng há hốc. Harry tự hỏi có phải cái dụng cụ này đang xác

nhận lại câu chuyện của nó không: nó nhìn cụ Dumbledore hết sức chăm chú hòng tìm ra một dấu hiệu chứng tỏ là nó đúng, nhưng cụ Dumbledore không nhìn lên.

Rất tự nhiên, rất tự nhiên, cụ Dumbledore rõ ràng là đang tự lằm bằm, cụ vẫn đang quan sát làn khói mà không tỏ ra chút ngạc nhiên nào. Nhưng bản chất của chúng là phân đôi chứ?

Harry không thể bắt được đầu hay đuôi của câu hỏi này. Tuy nhiên, cái đầu con rắn trong làn khói bắt đầu tách ra thành hai con rắn, cả hai đều cuộn mình uốn éo trong làn không khí sẫm màu. Với cái nhìn thoả mãn, cụ Dumbledore gõ vào dụng cụ đó một lần nữa bằng cây đũa phép của mình: âm thanh chậm dần và tắt ngấm, con rắn mờ nhạt dần, hình dáng của nó trở nên không rõ ràng và cuối cùng biến mất.

Cụ Dumbledore đặt cái dụng cụ đó trở lại cái bàn xoay nhỏ giành cho nó. Harry nom thấy rất nhiều vị cựu hiệu trưởng trong các bức chân dung đang theo dõi nó, sau đó khi nhận ra là Harry đang quan sát bọn họ lại nhanh chóng giả vờ đang ngủ. Harry muốn hỏi những cái dụng cụ lạ lùng bằng bạc kia dùng để làm gì, nhưng trước khi nó có thể làm điều đó, có một tiếng kêu ngay trên đỉnh bức tường bên phải họ; phù thủy có tên là Everard đã xuất hiện trở lại trong bức chân dung của ông, hơi thở hổn hển.

Ông Dumbledore!

Có tin gì không? cụ Dumbledore nói ngay.

Tôi la hét cho đến khi có ai đó chạy tới, ông phù thủy nói, ông đang dụi trán lên bức rèm đằng sau, Tôi chắc là tôi nghe thấy cái gì đó đang xuống thang gác – không chắc là họ có tin tôi không nhưng vẫn đi xuống để kiểm tra – ông biết đấy, chẳng có bức chân dung nào ở đó để dòm ra cả. Dù sao, họ cũng đã mang ông ấy đi vài phút sau đó. Ông ta trông có vẻ không được tốt lắm, ông ta đầm máu, tôi chạy vào bức chân dung của Elfrida Cragg để nhìn cho rõ khi họ đi khỏi đó -

Tốt lắm, cụ Dumbledore nói khi Ron làm một chuyển động nôn nóng hoảng sợ. Tôi chắc là bà Dilys sẽ nhìn thấy ông ấy đến, sau đó -

Và một giây lát sau, bà phù thủy có mái tóc bạc quăn xuất hiện trong bức chân dung của bà; bà ta ném mình vào ghế bành, hắng giọng ho và nói, Phải, bọn họ đã mang ông ấy đến chỗ bệnh viện St Mungo, Dumbledore... bọn họ mang ông ấy đi ngang qua bức chân dung có tôi ... ông ta trông tệ lắm ...

Cám ơn, cụ Dumbledore nói. Cụ ngược nhìn giáo sư McGonagall.

Minerva, tối cần bà đi đánh thức lũ trẻ nhà Weasley.

Tất nhiên rồi...

Giáo sư McGonagall đứng dậy và lướt ra cửa. Harry ném một cái liếc sang Ron, lúc này trông rất hoảng sợ.

Ông Dumbledore – thế còn Molly? giáo sư McGonagall nói, ngừng lại chỗ cửa.

Việc đó giành cho con Fawkes sau khi nó làm một vòng kiểm tra xem có ai đang tới gần không, cụ Dumbledore nói. Nhưng bà ấy có thể đã biết ... bà ấy có cái đồng hồ rất tuyệt vời ...

Harry biết cụ Dumbledore đang đề cập đến cái đồng hồ không phải để xem thời gian mà để thông báo vị trí và tình trạng của những thành viên gia đình nhà Weasley, và với tâm trạng dần vật khi nó nghĩ đến chuyện cái kim chỉ ông Weasley chắc hẳn bây giờ đang chỉ vào chỗ nguy hiểm chết người. Nhưng bây giờ đã rất muộn. Bà Weasley chắc hẳn đã ngủ và không thể xem cái đồng hồ. Harry cảm thấy lạnh mình khi nó nhớ thân hình không có sự sống của ông Weasley, cặp kính lệch đi, máu chảy xuống từ khuôn mặt ... nhưng ông Weasley không thể chết được ... bác ấy không thể...

Cụ Dumbledore bây giờ lục tìm gì đó trong cái tủ chén đằng sau Harry và Ron. Cụ lôi ra khỏi tủ một cái ấm cũ đen xỉ và đặt rất thận trọng lên bàn. Cụ giơ cây đũa phép lên và lầm rầm, Portus! Trong chốc lát, cái ấm rung lên, sinh động hẳn lên với ánh sáng màu xanh trông rất lạ thường; sau đó nó run nhẹ nhẹ khi chuyển sang màu đen kịt.

Cụ Dumbledore đi qua một bức chân dung khác, lần này là một phù thủy trông rất thông minh với bộ râu nhọn, được vẽ đang mặc một bộ trang phục nhà Slytherin có màu xanh lá cây và bạc, người này rõ ràng là ngủ rất say nên không thể nghe thấy giọng nói của cụ Dumbledore khi cụ cố đánh thức ông ta dậy.

Phineas. Phineas.

Các nhân vật trong các bức chân dung khác treo trên tường gian phòng không tiếp tục giả vờ đang ngủ nữa; Bọn họ di chuyển trong các khung tranh và theo dõi cái gì đang xảy ra. Khi ông phù thủy trông có vẻ thông minh vẫn tiếp tục giả vờ ngủ, một số họ bắt đầu cũng la tên ông ta.

Phineas! Phineas! PHINEAS!

Ông ta không thể tiếp tục giả vờ ngủ nữa; ông ta giật mình và mở to mắt ra.

Có ai gọi tôi thì phải?

Tôi cần ông viếng thăm một bức chân dung khác của chính ông một lần nữa, Phineas, cụ Dumbledore nói. Tôi có một thông điệp nữa cần gửi.

Thăm một bức chân dung khác của tôi? Phineas nói với giọng lạo xạo, mở miệng ngáp dài đầy giả tạo (cặp mắt của ông ta đảo khắp gian phòng và dừng lại ở Harry). Ôi, không, Dumbledore, tối nay tôi quá mệt rồi.

Có cái gì đó trong giọng nói của Phineas rất quen thuộc với Harry, nó đã nghe thấy nó ở đâu rồi thì phải? Nhưng trước khi nó có thể nghĩ ra, các bức chân dung trên các bức tường xung quanh la hét phản đối.

Đó là sự không phục tùng,! một phù thủy có cái mũi đỏ, to béo vung vẩy quả đấm. Lơ là bốn phen!

Chúng ta rất vinh dự được phục vụ vị Hiệu trưởng đương tại vị của trường Hogwarts! một phù thủy già ẻo lả la lên, người này Harry nhận ra là người tiền nhiệm của cụ Dumbledore, Armando Dippet. thật là xấu hổ cho anh, Phineas!

Tôi có cần phải thuyết phục ông ấy không, Dumbledore? một bà phù thủy có đôi mắt sắc lẹm, giơ một cây đũa phép to đùng không bình thường, trông có vẻ làm bằng gỗ cây bulô.

Ồ, thôi được, phù thủy có tên là Phineas nói, nhìn trừng trừng vào cây đũa phép, mặc dù hẳn đã có thể phá huỷ bức chân dung của tôi hoàn toàn vào lúc này, hẳn ta đã làm như thế đối với phần lớn gia đình hẳn...

Sirius không phá huỷ bức chân dung của ông, cụ Dumbledore nói, và Harry ngay lập tức nhận nó đã nghe thấy giọng nói của Phineas ở đâu trước đó: từ cái khung tranh rỗng trong căn phòng ngủ tại Lâu đài ở Quảng trường Grimmauld Place. Ông hãy gửi cho Sirius một thông điệp là ông Arthur Weasley đã bị thương nặng, và vợ ông cùng các con ông ấy và Harry Potter sẽ đến nhà ông ấy ngay lập tức. Ông có hiểu không?

Arthur Weasley, bị thương, vợ, con và Harry Potter đang đến đó, Phineas nhắc lại với giọng buồn chán. Được rồi, được rồi... thôi được

Ông ta trượt khỏi cái khung của bức chân dung và trong giây lát biến mất. Cánh cửa lại mở ra, Fred, George và Ginny được giáo sư McGonagall dẫn vào, cả ba đều tóc tai bù xù, vẫn còn mặc đồ ngủ và có vẻ sưng sờ.

Anh Harry... có chuyện gì vậy? Ginny hỏi với vẻ sợ hãi. Giáo sư McGonagall nói anh nhìn thấy ba của em bị thương...

Ba của các con bị thương trong khi thực hiện nhiệm vụ của Hội Huynh đệ Phượng Hoàng, cụ Dumbledore cất tiếng trước khi Harry kịp nói. Ông ấy được đưa đến bệnh viện St Mungo chuyên trị các chứng bệnh và thương tích do ma thuật. Ta đưa các con trở về nhà của chú Sirius, ở đó sẽ thuận tiện cho các con trong việc thăm nom tại bệnh viện hơn là ở Trang trại Hang sóc. Các con sẽ gặp má của các con ở đó.

Chúng cháu đi bằng cách nào ạ? Fred hỏi trông nó có vẻ run rẩy. Bằng bột Floo ạ?

Không, cụ Dumbledore nói, Lúc này bột Floo không an toàn, Mạng đang bị theo dõi. Các con sẽ sử dụng Khoá cảng. Cụ chỉ chiếc ấm cũ đang nằm trên bàn. Chúng ta sẽ đợi Phineas Nigellus trở về để báo cáo tình hình ... Ta muốn chắc là mọi việc đều an toàn trước khi đưa các cháu đi...

Bỗng nháng lên tia lửa giữa gian phòng và một cái lông băng vàng đơn độc bay la đà xuống sàn nhà.

Đó là thông báo của con Fawkes cụ Dumbledore nói và nhặt cái lông lên khi nó rơi xuống. Giáo sư Umbridge hẳn là đã biết các con rời khỏi giường ... Minerva, bà hãy đánh lạc hướng bà ta... hãy kể cho bà ta câu chuyện gì đó...

Giáo sư McGonagall đi ra với tiếng quần áo kêu sột soạt.

Hắn ta nói là hắn ta rất vui mừng, một giọng nói cất lên phấp sau cụ Dumbledore; phù thủy có tên là Phineas lại xuất hiện ngay trước biểu ngữ nhà Slytherin của ông ta. Đứa cháu mảy đời của ta luôn có khẩu vị lạ lùng về những vị khách của nó.

Đến đây, cụ Dumbledore nói với Harry và những đứa trẻ nhà Weasley. Nhanh lên nào, trước khi có ai xuất hiện.

Harry và những đứa khác tập trung xung quanh cái bàn của cụ Dumbledore.

Tất cả các cháu đã bao giờ sử dụng Khoá cổng chưa? cụ Dumbledore hỏi, và tất cả gật đầu, tất cả đưa tay ra chạm lấy một phần của cái ấm đen kịt. Tốt. Đếm đến ba nhé, ba, nào... một... hai...

Nó chỉ xảy ra trong một phần của giây: một lúc ngừng tưởng chừng như vô tận trước khi cụ Dumbledore nói ba, Harry ngược nhìn cụ – bọn họ đứng rất gần nhau – và đôi mắt xanh sáng của cụ Dumbledore chuyển từ cái Khoá cổng lên gương mặt của nó.

Ngay lập tức, vết sẹo của cháy bỏng lên, như thể một vết thương cũ nay lại tấy lên – không báo trước, không mong muốn, nhưng rất mạnh mẽ, bên trong Harry, nó cảm thấy dấy lên một sự căm thù cháy bỏng, như thể nó không muốn gì hơn là được đánh - được cắn - được cắn ngập những cái răng của nó vào người đàn ông đứng trước nó —

... ba.

Harry cảm thấy bị giật rất mạnh bất thành linh ở ngay trung tâm, mặt đất biến mất dưới chân nó, tay dính chặt vào cái ấm; nó va mạnh vào những người khác khi tất cả bọn họ lao nhanh vào vòng xoáy đầy màu sắc và gió lốc, cái ấm đẩy tuột bọn họ đi ... cho đến khi chân nó lại chạm mạnh vào đất khiến cho đầu gối nó khuỵu xuống, cái ấm va uỳnh vào nền đất, và ở nơi nào đó rất gần, vang lên giọng nói:

Lại quay lại, bọn lão xược, bọn phản bội dòng máu. Có đúng là cha bọn nó đã chết rồi không?

ĐI RA! giọng thứ hai gầm lên.

Harry đứng dậy và nhìn quanh; bọn chúng đang đứng trong căn bếp ở tầng hầm tối tăm của Nhà số 12, Quảng trường Grimmauld. Nguồn sáng duy nhất là đồng lửa và một cây nến chiếu sáng phần còn lại của bữa ăn tối cho một người. Kreacher đã biến mất qua cánh cửa dẫn vào gian tiền sảnh, ngoài lại nhìn bọn chúng đầy ác ý khi ông ta xiết chặt lại thắt lưng; chú Sirius vội vã đi đến chỗ bọn chúng, trông rất căng thẳng. Chú chưa cạo râu và vẫn mặc quần áo ban ngày; người chú có mùi ôi thiu giống Mundungus khi ông ta uống rượu.

Có chuyện gì vậy? chú nói và giơ tay ra để đỡ Ginny đứng dậy. Thineas Nigellus nói là anh Arthur bị thương rất nặng...

Hãy hỏi Harry ấy, Fred nói.

Đúng thế, cháu cũng muốn nghe, George nói.

Hia anh em sinh đôi và Ginny nhìn chăm chăm vào nó. Tiếng bước chân của Kreacher ngừng lại ở cầu thang phía ngoài.

Đó là... Harry bắt đầu; nó còn tệ hơn là kể cho bà McGonagall và cụ Dumbledore. Con có... một năng lực... về nhìn

Và nó kể lại cho bọn họ tất cả những gì nó nhìn thấy, tuy nhiên nó chọn cách kể câu chuyện như thể câu nhìn thấy với tư cách người ngoài cuộc khi con rắn tấn công, chứ không phải là từ chính mắt con rắn. Ron vẫn còn trắng bệch nhưng không nói gì cả. Khi Harry kết thúc, Fred, George và Ginny tiếp tục nhìn chăm chăm vào nó trong một lúc. Harry không biết là nó có tưởng tượng không, nhưng nó cảm thấy là có một chút gì đó như là buộc tội trong cái nhìn của bọn họ. Nếu như họ định đổ lỗi cho nó vì đã nhìn thấy cuộc tấn công thì nó lấy làm mừng là đã không nói cho họ biết thực ra nó chính là con rắn trong câu chuyện lúc đó.

Má cháu có ở đây không ạ? Fred quay sang chú Sirius nói.

Chắc là bà ấy còn chưa biết cái gì đã xảy ra đâu, chú Sirius nói. Vì điều quan trọng là phải đưa bọn con đi khỏi đó trước khi bà Umbridge có thể xen vào. Chú nghĩ chắc bây giờ cụ Dumbledores đã cho chị Molly biết chuyện rồi.

Chúng cháu muốn đi đến bệnh viện St Mungo s, Ginny hỏi thúc. Cô bé nhìn các anh mình; bọn chúng vẫn còn đang mặc pyjamas. Chú Sirius, chú có thể cho bọn cháu mượn áo choàng hay thứ gì đó để mặc không?

Họm đã, các cháu không thể đi đến bệnh viện St Mungo s! chú Sirius nói.

Dĩ nhiên là chúng cháu có thể đi nếu chúng cháu muốn, Fred bướng bỉnh nói. Đó là ba chúng cháu!

Thế các cháu định giải thích như thế nào về chuyện các cháu biết ba Arthur của các cháu bị tấn công thậm chí trước cả vợ của ông ấy?

Có chuyện gì không ạ? George nóng nảy nói.

Vấn đề là ở chỗ chúng ta không muốn lôi kéo sự chú ý về sự thật rằng Harry có khả năng nhìn thấy những sự việc đang xảy ra cách đó hàng trăm dặm! chú Sirius tức giận nói. Các cháu có thể hình dung ra là Bộ sẽ phản ứng với cái thông tin đó như thế nào không?

Fred và George nhìn như thể chúng chẳng thèm quan tâm Bộ có thể làm gì. Ron vẫn còn tái mét và giữ im lặng.

Ginny nói, Phải có ai đó nói cho chúng cháu ... chúng cháu phải nghe từ một ai khác ngoài anh Harry.

Ai chẳng hạn? chú Sirius nói hết sức thiếu kiên nhẫn. Nghe này, cha của các cháu đang bị thương trong khi làm nhiệm vụ của Hội Huynh đệ, tình huống rất không rõ ràng và các con của ông không thể biết ngay sau khi nó xảy ra, các con có thể gây tổn thất nghiêm trọng cho hội...

Chúng cháu không quan tâm đến cái Hội chết tiệt đó! Fred la lên.

Chính ba của chúng cháu mới là người đang sắp chết! George kêu lên.

Ba của các con nhận thức rõ cái mà ông ấy đang tham gia và ông ấy sẽ không cảm ơn các con vì đã làm rối tung cái Hội này lên đâu! chú Sirius nói, cũng tức giận không kém. Chính là vì như thế – là lý do tại sao mà các con không được tham gia vào Hội – các con không hiểu – có những thứ mà chúng ta cần phải hi sinh vì nó!

Chú nói thì dễ rồi, vì chú chỉ ngồi ở đây thôi! Fred gầm lên. Cháu thấy là chú có phải mạo hiểm tính mạng của mình đâu!

Chút màu sắc hồng hào trên mặt chú Sirius mất hẳn khi chú nghe thấy câu nói đó. Chú nhìn một lát như thể muốn đánh Fred, nhưng khi chú bắt đầu nói, giọng chú hoàn toàn bình tĩnh.

Chú biết là rất khó khăn, nhưng tất cả chúng ta phải xử sự như là chúng ta không biết gì hết. Chúng ta phải ở yên đây, ít nhất là cho đến khi chúng ta nghe được tin tức từ mẹ của các con, được chứ?

Fred và George vẫn còn có vẻ muốn phản đối. Tuy nhiên Ginny đã đi vài bước đến bên chiếc ghế bành gần nhất, quăng mình vào đó. Harry nhìn Ron đang có cử động tức cười giữa gật đầu và nhún vai, và cuối cùng bọn chúng cũng ngồi xuống. Hai anh em sinh đôi nhìn chú Sirius trừng trừng thêm vài phút rồi cũng ngồi xuống cạnh Ginny.

Tốt lắm, chú Sirius nói giọng động viên, Thôi nào, tất cả... tất cả chúng ta hãy uống chút gì đó trong lúc chờ đợi. Bia bơ lại đây!

Chú giơ cây đũa phép khi chú nói và khoảng nửa tá chai bia bay khỏi chạn, trượt theo cái bàn về phía bọn chúng, làm văng tung toé những mẩu thức ăn thừa trong bữa ăn còn lại của chú Sinus, và dừng lại có thứ tự ngay trước mặt sáu người. Tất cả mọi người uống bia, và trong một lúc âm thanh duy nhất chỉ là tiếng reo của lửa trong lò sưởi bếp và tiếng chai va nhẹ vào mặt bàn.

Harry uống chỉ vì hai tay nó không biết làm gì. Bao tử nó quặn lên vì mặc cảm có tội khủng khiếp. Bọn họ đã không phải ở đây nếu không là vì nó; tất cả mọi người lẽ ra là đang trong giường ngủ. Và không tốt khi tự nhủ là chỉ cần báo động là có thể đảm bảo người ta sẽ tìm ra ông Weasley, bởi nó không thể trốn chạy được sự thực là nó chính là người tấn công ông Weasley ở chỗ đó.

Đừng có ngốc thế, mày không có những cái răng nanh, nó tự nhủ, cố gắng giữ bình tĩnh, mặc dù bàn tay cầm chai bia bơ của nó đang run bần bật, mày đang nằm trên giường, mày chẳng tấn công ai cả...

Nhưng sau đó, cái gì đã xảy ra trong văn phòng cụ Dumbledore? nó tự hỏi mình. Mình đã cảm thấy là mình muốn tấn công cụ Dumbledore ...

Ngoài ý muốn, nó đặt chai bia xuống bàn hơi mạnh và nó đổ cả lên mặt bàn. Không ai để ý cả. Sau đó, một đốm lửa bùng lên giữa không trung chiếu rõ một cái đĩa bắn trước mặt mọi người, và khi bọn họ bật kêu lên sững sờ, một cuộn giấy da rơi xuống bàn kèm theo một cái lông đuôi phượng hoàng bằng vàng.

Của con Fawkes! chú Sirius nói ngay lập tức và giơ tay bắt lấy cuộn giấy da. Đây không phải là chữ của cụ Dumbledore – hẳn là từ mẹ của các cháu... đúng rồi...

Chú nhét lá thư vào tay George, nó vội vã xé toạc ra và đọc to lên: Ba vẫn còn sống. Má sẽ đi ngay đến chỗ bệnh viện. Các con hãy ở yên đó. Má sẽ gọi tin sớm cho các con ngay khi má có thể. Má của các con.

George nhìn quanh bàn.

Vẫn còn sống... nó chậm rãi nói. Nhưng nó nghe như có vẻ ...

Nó không cần phải nói hết câu. Đối với Harry cũng vậy, nó nghe như có vẻ ông Weasley đang nằm giữa sự sống và cái chết. Vẫn còn nhột nhạt lạ lùng, Ron nhìn chăm chăm vào là thư của má từ phía sau như thể nó sẽ nói những lời an ủi nó. Fred giật tờ giấy ra khỏi tay George và tự mình đọc nó, sau đó nhìn Harry, lúc này lại cảm thấy bàn tay cầm chai bia của mình bắt đầu run và nó nắm chặt hơn để ngừng nó lại.

Harry không thể nhớ nổi nó đã bao giờ trải qua một đêm dài như đêm này chưa. Một lần chú Sirius thử gợi ý nhưng không mấy thuyết phục là bọn chúng nên đi ngủ, nhưng những cái nhìn phẫn nộ của bọn trẻ nhà Weasleys đủ nói lên câu trả lời. Phần lớn bọn chúng ngồi xung quanh cái bàn, im lặng, theo dõi ngọn nến tan chảy dần thành sáp lỏng, thỉnh thoảng nâng chai bia lên môi, chỉ nói khi hỏi giờ, tự hỏi cái gì đang xảy ra và để đảm bảo là nếu có tin xấu bọn chúng sẽ biết ngay lập tức vì bà Weasley hẳn là đã đến chỗ bệnh viện St Mungo được khá lâu.

Fred rơi vào giấc ngủ gà gật, đầu của nó ngật sang bên vai. Ginny cuộn mình như con mèo trên ghế, nhưng mắt vẫn mở; Harry có thể nhìn thấy chúng đang lấp lánh ánh lửa. Ron ngồi ôm đầu trong tay, không thể biết là đang thức hay đã ngủ. Harry và Sirius thường xuyên nhìn nhau, họ là những người đang xâm phạm vào nỗi buồn của gia đình, chờ đợi... chờ đợi...

Lúc 10h5 phút theo đồng hồ của Ron, cánh cửa bếp mở ra và bà Weasley bước vào. Trông bà hết sức nhột nhạt xanh xao nhưng khi bọn họ nhìn bà, Fred, Ron và Harry nhồm nừa người khỏi ghế thì bà nở nụ cười mệt mỏi.

Ba các con sẽ ổn thôi, bà nói với giọng yếu ớt và mệt mỏi. Ba đang ngủ. Chúng ta có thể thăm ba sau. Bây giờ anh Bill đang ở đó; Anh ấy xin nghỉ sáng nay.

Fred rơi trở lại ghế, tay giơ lên khỏi mặt. George và Ginny đứng dậy, nhanh chóng đi đến bên mẹ và ôm lấy bà. Ron cười run rẩy và nốc cạn một hơi chai bia bơ.

Bữa sáng! chú Sirius nói to và vui vẻ, và nhảy lên. Cái con gia tinh đang ghê tởm ở đâu rồi nhỉ? Kreacher! KREACHER!

Nhưng Kreacher không trả lời câu gọi đó.

Thôi, quên nó đi, chú Sirius càu nhàu và đếm số người đang đứng trước mặt mình. để xem bữa sáng có bao nhiêu người nào – bảy người... thịt lợn muối xông khói và trứng, chú nghĩ thế, một ít trà, và bánh mỳ nướng -

Harry vội vã đi đến chỗ cái lò để giúp chú. Nó không muốn xen vào niềm vui của nhà Weasley và cảm thấy sợ khi nghĩ đến cái giây phút bà Weasley đề nghị nó thuật lại những gì

nó nhìn thấy. Tuy nhiên, nó vẫn lấy những cái đĩa từ tủ để bát đĩa ra trong khi bà Weasley lấy chúng ra khỏi tay nó và ôm ghì lấy nó.

Bác không biết là cái gì sẽ xảy ra nếu cháu không nhìn thấy, Harry à, bà nói, giọng nheo lại. Bọn họ có thể không tìm thấy Arthur trong hàng tiếng đồng hồ, và sẽ là quá muộn, nhưng nhờ cháu ông ấy vẫn còn sống và Dumbledore có thể nghĩ ra một câu chuyện hợp lý giải thích cho việc bác Arthur có mặt ở nơi mà người ta tìm thấy bác ấy, cháu không thể hình dung ra bác ấy sẽ gặp phiền phức như thế nào nếu sự tình khác đi, cháu hãy coi ông Sturgis tội nghiệp ấy..."

Harry khó có thể nuốt trôi quan điểm của bà được, nhưng rất may là bà đã thả nó ra, quay sang chú Sirius và cảm ơn chú đã trông nom bọn trẻ suốt đêm. Chú Sirius nói là chú rất mừng được giúp đỡ mọi người, và chú hy vọng là bọn trẻ sẽ ở lại đây với chú chừng nào ông Weasley còn nằm trong viện.

Ôi, anh Sirius, tôi thực là mừng ... người ta nói là ông ấy sẽ phải ở đó trong một thời gian và chẳng còn gì tốt hơn là chúng tôi ở gần đó ... dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là chúng tôi sẽ ở đây đến tận Giáng Sinh.

Càng lâu tôi càng mừng! chú Sirius nói chân thành khiến cho bà Weasley phải mỉm cười với chú, bà phù khăn trải bàn lên và bắt đầu giúp chuẩn bị bữa ăn sáng.

Chú Sirius, Harry thì thầm, nó không thể chịu đựng giây phút này thêm được nữa. Cháu có thể nói chuyện ngắn gọn với chú được không? Ngay bây giờ?

Nó đi phòng để đồ tối và chú Sirius theo sau. Không mào đầu, Harry kể cho cha nuôi mọi chi tiết mà nó nhìn thấy, bao gồm cả sự thực chính nó là con rắn đã tấn công ông Weasley.

Khi nó ngừng lại để thở, chú Sirius nói, Con đã kể cho cụ Dumbledore chưa?

Con đã, Harry nói với vẻ thiếu kiên nhẫn, nhưng cụ không hề nói cho con biết điều đó có nghĩa là gì. Phải đấy, cụ chẳng nói cho con bất cứ điều gì.

Nhưng chú chắc là cụ sẽ nói cho con nếu có điều gì cần phải lo ngại, chú Sirius điềm tĩnh nói.

Nhưng chưa hết đâu, Harry nói với giọng hạ thấp xuống thành tiếng thì thầm. Chú Sirius, con... con nghĩ là con sắp bị mất trí rồi. Khi bọn con ở trong văn phòng của cụ Dumbledore, ngay trước khi bọn con nắm lấy cái Khoá Càng ... trong vài giây ở đó, con đã nghĩ con là một con rắn, con cảm thấy như thế – vết sẹo của con đau nhói khi con nhìn cụ Dumbledore – chú Sirius, con đã muốn tấn công cụ Dumbledore!

Nó chỉ có thể nhìn thấy một phần khuôn mặt của chú Siriuss; phần còn lại chìm trong bóng tối.

Đó hẳn là hậu quả của những cái mà con nhìn thấy, có thể thôi chú Sirius nói. Con vẫn còn đang nghĩ về giấc mơ hay những gì đại loại như vậy và...

Không phải, Harry nói và lắc đầu, nó giống như là một cái gì đó dâng lên trong con, giống như là có một con rắn trong con.

Con cần ngủ một giấc, chú Sirius kiên quyết nói. Con đi ăn sáng đi, sau đó lên gác ngủ một giấc, và sau bữa trưa con có thể đi thăm bác Arthur với những người khác. Con vừa bị sốc, Harry à; con đang đổ lỗi cho bản thân vì một điều mà con chỉ được chứng kiến, và rất may là con đã chứng kiến nó, nếu không bác Arthur có thể chết. Hãy đừng lo lắng nữa.

Chú vỗ vào vai Harry và rời khỏi phòng chứa, để Harry đứng một mình trong bóng tối.

Tất cả mọi người trừ Harry ngủ suốt phần còn lại của buổi sáng. Nó lên gác vào phòng ngủ mà nó và Ron đã chung nhau suốt vài tuần cuối mùa hè vừa rồi, nhưng trong khi Ron cuộn mình trong giường và thiết đi chỉ trong vài phút, thì Harry vẫn mặc nguyên quần áo, cố uốn cong các thanh kim loại lạnh lẽo của cái khung giường, cố ý giữ mình không được thoải mái, quyết tâm không để rơi vào giấc ngủ vì sợ mình sẽ lại một lần nữa trở thành con rắn trong giấc ngủ và thức giấc thấy mình đang tấn công Ron, hoặc trườn qua ngói nhà tấn công những người khác ...

Khi Ron tỉnh dậy, Harry giả vờ như nó cũng vừa có một giấc ngủ rất ngon lành. Những cái rương của bọn chúng đã đến nơi trong khi bọn họ dùng bữa trưa, vì vậy bọn chúng có thể mặc đồ như dân Muggles để đi đến bệnh viện của ông St Mungos. Tất cả mọi người, ngoại trừ Harry đều hết sức vui mừng và trò chuyện rôm rả khi thay đổi quần áo, mặc những cái quần jean và áo len ngắn tay. Khi cô Tonks và thầy Mắt điên quay trở lại để hộ tống bọn họ lên London, bọn họ chào đón hai người hết sức vui mừng, cười nhạo cái mũ quả dưa mà thầy Mắt điên đang đội sụp xuống để che đi con mắt thần, mặc dù vậy thực tình mà nói cô Tonks với mái tóc ngắn và có màu hồng tươi sẽ còn ít thu hút sự chú ý hơn.

Cô Tonks rất quan tâm đến việc Harry nhìn thấy cuộc tấn công vào ông Weasley, tuy nhiên đó là điều mà nó hoàn toàn không thích thú đưa ra bàn luận.

Hoàn toàn không có chút dòng máu của Người tiên tri nào trong gia đình cháu đấy chứ? cô hỏi hết sức tò mò, khi họ ngồi cạnh nhau trên xe lửa lao nhanh về trung tâm thành phố.

Không có, Harry nói, nó nghĩ ngay tới giáo sư Trelawney và cảm thấy bị xúc phạm.

Không, cô Tonks đảm chiêu nói, không, cô cho đó không thực sự là một lời tiên tri. Ý cô là, cháu không nhìn thấy tương lai, cháu nhìn thấy hiện tại ... thật là lạ lùng? Rất hữu ích, mặc dù...

Harry không trả lời; rất may bọn chúng đã đến nơi, đó là một nhà ga ở trung tâm London, và trong khi hồi hải xuống tàu, nó có thể đi theo Fred và George để ngăn nó với cô Tonks đang đi dẫn đường. Tất cả mọi người theo cô lên thang cuốn, thầy Moody đi chặn hậu đằng sau nhóm người, cái mũ quả dưa của thầy sụp xuống, bàn tay xương xẩu của thầy thu trong áo khoác giữa mấy cái cúc, nắm chặt cây đũa phép. Harry cảm thấy con mắt bị che khuất của thầy đang chìn nó hết sức chăm chú. Cố gắng tránh mọi câu hỏi về giấc mơ của nó, nó hỏi thầy Mắt điên là bệnh viện St Mungo ở chỗ nào.

Không xa đây lắm đâu, thầy Moody lau nhàu khi họ bước ra trong không khí đầy gió trên một con phố toàn là các cửa hàng lớn đầy những người đang đi mua sắm cho Giáng Sinh. Thầy đẩy nhẹ Harry về phía trước và i ngay sau cậu; Harry biết con mắt thần của thầy đang đảo tít theo mọi hướng dưới cái mũ. Không dễ dàng tìm một vị trí tốt để đặt một bệnh viện. Chẳng có chỗ nào trong trong Hẻm Xổ đủ lớn và chúng ta thì không để đặt nó ngầm dưới

đất như Bộ Pháp Thuật được – không khí không tốt. Cuối cùng, người ta quyết định xây dựng một toà nhà ngay đằng kia. Lý thuyết là, các phù thủy ốm có thể đến và đi, chỉ cần hoà vào đám đông.

Thầy nắm lấy vai Harry để bọn họ khỏi tách nhau ra bởi một nhóm người đi mua sắm đang lang thang xô đẩy họ vào một cái cửa hàng đầy đồ điện gần đó.

Chúng ta tới nơi rồi, thầy Moody nói sau một giây lát.

Bọn họ đang đứng ngoài một cửa hàng lớn, cổ lỗ có tên là Purge & Dowse Ltd. Cái nơi đó trông tồi tàn, cũ kỹ; Qua cửa sổ, có thể trông thấy vài hình nộm sứt mẻ đội những mái tóc giả bị xô lệch, đứng rải rác và mặc những bộ quần áo lỗi mốt ít nhất là 10 năm. Trên tất cả các cánh cửa bẩn thỉu, người ta có thể đọc được ở các tấm bảng lớn: Đóng cửa để cải tạo lại. Harry nghe thấy rõ ràng nghe thấy một người phụ nữ xách nặng trĩu những túi đồ mua hàng bằng chất dẻo nói với bạn khi đi ngang qua, Cái cửa hàng này chẳng bao giờ mở cửa cả ...

Chính xác, cô Tonks nói, đẩy bọn họ về phía một cửa sổ chẳng trưng bày cái gì ngoài một con hình nộm phụ nữ xấu xí. Hàng mi giả của hình nộm nhắm hờ và nó khoác một bộ váy không tay bằng nylon màu xanh lá cây. Tất cả đã sẵn sàng chưa?

Mọi người gật đầu, đứng vây xung quanh cô. Thầy Moody đẩy vào giữa hai bờ vai của Harry để nó đi lên phía trước và cô Tonks ngả lại gần cửa kính, nhướn nhìn con người nộm rất xấu xí kia, hơi thở cô làm mờ mặt kính. Wotcher, cô nói, chuns tôi đến đây để thăm ông Arthur Weasley.

Harry nghĩ cô Tonks thật là ngớ ngẩn khi trông đợi hình nộm đó nghe được lời cô thì thầm cô nói thầm qua lớp cửa kính, với cả đồng xe ô tô chạy rầm rầm đằng sau cô và tiếng động huyền ảo của con phố đầy người đi mua hàng. Rồi nó tự nhắc mình là những hình nộm thì không thể nghe được. Giây lát sau, miệng nó há hốc ra vì kinh ngạc khi hình nộm khẽ gật đầu và ra hiệu bằng ngón tay được nối khớp, và cô Tonks kéo khuỷu tay Ginny và bà Weasley lại, bước ngay qua cửa kính và biến mất.

Fred, George và Ron bước theo họ. Harry liếc nhìn đám đông đang xô đẩy; không một ai thèm liếc nhìn cái cửa kính xấu xí của cửa hàng Purge & Dowse Ltd; hay có vẻ để ý là có sau người vừa mới tan biến vào không khí ngay trước mũi họ.

Đi thôi, thầy Moody gầm gừ, đẩy Harry một lần nữa từ đằng sau, và họ cùng bước về phía trước xuyên qua một lớp như nước mát lạnh và xuất hiện ở bên kia khô ráo và ấm áp.

Không có dấu hiệu nào của con hình nộm xấu xí hay nơi mà nó đứng. Họ đang đứng trong một khu vực đông đúc có vẻ là chỗ tiếp tân, nơi có một hàng các nữ phù thủy và nam phù thủy đang ngồi trên những cái ghế gỗ ọp ẹp, một số trông hoàn toàn khoẻ mạnh và đang chăm chú đọc những số Tuần báo Phù Thủy đã cũ, một số có vẻ bị biến dạng khủng khiếp chẳng hạn như có thân hình to như con voi hay có những cái tay phụ mọc ra trên ngực. Căn phòng còn huyền ảo đáng sợ hơn ngoài phố bởi có nhiều bệnh nhân đang tạo ra những tiếng ồn lạ lùng: một bà phù thủy nhể nhại mồ hôi trên mặt ngồi ở giữa hàng ghế trước, quạt lấy quạt để bằng một tờ Nhật báo Tiên tri, đang phát ra tiếng huýt sáo the thé và một luồng hơi thoát ra khỏi miệng bà ta; một phù thủy trông dơ dáy trong góc rung lên như

chuông mỗi khi cử động, và mỗi một tiếng kêu, đầu của ông lại rung lên dễ sợ khiến cho ông phải nắm lấy tai của mình để giữ nó đứng yên.

Các nữ phù thủy và nam phù thủy mặc những cái áo choàng màu vàng-xanh đang đi lại dọc theo hàng ghế, hỏi han và ghi chú vào cái bìa kẹp hồ sơ giống của bà Umbridge. Harry để ý thấy cái biểu tượng được thêu trên ngực áo của họ: cây đũa phép và một cái xương bắt chéo.

Bọn họ là bác sỹ à? nó lặng lẽ hỏi Ron.

Bác sỹ? Ron nói, trông có vẻ giật mình. Những người Muggle chuyên cắt người ta ra á? Không, họ là những Thầy thuốc.

Qua đây! bà Weasley kêu át tiếng chuông phát ra từ người phù thủy trong góc, và bọn họ theo bà đứng xếp vào hàng người trước một cô phù thủy tóc vàng mũm mĩm đang ngồi trước một cái bàn có đề Chỉ dẫn. Bức tường đằng sau cô phủ đầy những thông báo và quảng cáo đại loại như: MỘT CÁI VẠC SẠCH SẼ GIỮ CHO MÓN LINH ĐƯỢC KHÔNG TRỞ THÀNH THUỐC ĐỘC VÀ MỌI LIỀU THUỐC GIẢI ĐỘC ĐỀU BỊ CẤM TRỪ PHI ĐƯỢC CHẤP THUẬN BỞI MỘT THẦY THUỐC CÓ ĐỦ TƯ CÁCH. Có một bức chân dung cỡ lớn của một bà phù thủy với mái tóc quần dài màu bạc, bức chân dung đề:

Dilys Derwent

Thầy thuốc của bệnh viện St Mungo năm 1722-

Hiệu trưởng trường Phù thủy Hogwarts năm 1741-

Bà Dilys đang dán mắt vào nhóm nhà Weasley ở rất gần như thể là đang đếm bọn họ; khi Harry bắt gặp mắt bà ta, bà ta khẽ nháy mắt, đi khỏi bức chân dung và biến mất.

Trong lúc đó, ngay trước dòng người đang xếp hàng, một phù thủy trẻ đang thực hiện một điệu nhảy jig tại chỗ hết sức lạ lùng, và đang cố gắng giữa những tiếng rên rỉ đau đớn giải thích tình trạng của nó cho cô phù thủy đằng sau cái bàn.

Đó là... óái... đôi giày anh trai cháu cho cháu... ôi... chúng ăn thịt cháu... Óái... cái chân... hãy nhìn bọn chúng, chắc hẳn là phải có... á... cái gì đó quái quái ồm lên đôi giày và cháu không thể... AAAAAH... cởi chúng ra hộ cháu với. Nó nhảy tung tung hết trên chân này lại đổi qua chân khác như thể đang nhảy trên than nóng.

Đôi giày không thể ngăn cháu đọc được chứ? cô phù thủy tóc vàng nói, cúi kính chỉ vào cái biển lớn bên trái bàn của cô. Cháu cần đến chỗ MA Thuật gây thương tích, tầng bốn. Giống như trên bảng chỉ dẫn các tầng. Tiếp theo!

Khi nó phù thủy tập tễnh đi khỏi hàng, gia đình nhà Weasley nhích lên phía trước được một vài bước và Harry đọc thấy bảng chỉ dẫn các tầng:

CÁC TAI NẠN DO DỤNG CỤ ... Tầng trệt

Nổ vạc, đũa phép bắt cháy, chổi rơi, v.v...

CÁC THƯƠNG TẬT DO CÁC SINH VẬT GÂY RA ... Tầng một

Các vết cắn, đốt, bỏng, gai châm, v.v....

CÁC LOÀI SINH VẬT HUYỀN BÍ ... Tầng hai

Các chứng bệnh lây, ví dụ như mụn rồng, chứng ốm biến, scrojungulus, v.v...

LINH DƯỢC VÀ NGỘ ĐỘC THỰC VẬT ... Tầng ba

Mẩn đỏ, nôn mửa, mất khả năng kiểm soát, v.v...

MA THUẬT GÂY THƯƠNG TÍCH ... Tầng bốn

Lời nguyên không giải được, bùa ma thuật, thần chú áp dụng sai, v.v...

PHÒNG UỐNG TRÀ CHO KHÁCH THĂM VIẾNG / CỬA HÀNG ... Tầng năm

NẾU BẠN KHÔNG CHẮC CHẮN VỀ NƠI CẦN ĐẾN, KHÔNG THỂ TRÌNH BÀY RÕ RÀNG HOẶC KHÔNG THỂ NHỚ TẠI SAO BẠN Ở ĐÂY, CÁC NỮ PHÙ THUỶ TIẾP ĐÓN CỦA CHÚNG TÔI SẼ RẤT VUI LÒNG ĐƯỢC GIÚP ĐỠ.

Một ông phù thủy già với một cái tai nghe đứng ở đầu hàng bây giờ đang lê bước đến bàn lễ tân. Tôi muốn gặp Broderick Bode! ông nói trong khi thở khò khè

Phòng 49, nhưng tôi sợ là cụ chỉ lãng phí thời gian thôi, cô phù thủy thô bạo nói. Ông ấy hoàn toàn lẫn trí rồi, cụ biết đấy - ông ấy vẫn nghĩ mình là một cái ấm trà. Tiếp theo!

Một phù thủy có cái nhìn ưu phiền dắt một đứa con gái nhỏ bằng cách nắm chặt mắt cá chân cô bé trong khi cô bé đập cánh phành phạch vào đầu ông, một đôi cánh cực lớn, phủ đầy lông nhô ra ngay sau lưng.

Tầng bốn, cô phù thủy nói, giọng buồn chán mà không thêm hỏi han gì, và người đàn ông biến mất qua cánh cửa đôi bên cạnh cái bàn, tay vẫn nắm đứa con gái trong như quả bóng có hình dáng lạ lùng. Tiếp theo!

Bà Weasley nhích về phải cái bàn.

Xin chào, bà nói, chồng tôi, tên Arthur Weasley, hình như là đã được chuyển sang phòng khác sáng nay, có có thể nói cho chúng tôi...?

Arthur Weasley? cô phù thủy nói, rê ngón tay theo một bảng danh sách dài đặt trước mặt. Phải, tầng một, cánh cửa thứ hai, Phòng của Dai Llewellyn.

Cám ơn, bà Weasley nói. Đi thôi nào, tất cả mọi người.

Tất cả mọi người theo chân bà qua cánh cửa đôi và đi dọc theo hành lang hẹp có treo chân dung những Thầy thuốc nổi tiếng được chiếu sáng bằng những cây nến đặt trong những bóng đèn pha lê đang lơ lửng trên trần nhà trông giống như những cái bong bóng xà phòng khổng lồ. Có nhiều nữ phù thủy và bnam phù thủy trong bộ áo choàng xanh-vàng ra vào qua cánh cửa mà bọn họ vừa đi qua; một thứ khí màu vàng hôi thối toả ra trên lối đi khi bọn họ đi qua một cánh cửa, và bây giờ họ nghe thấy tiếng kêu khóc vắng lại từ mọi phía. Bọn họ vội vã chạy lên một cầu thang và đi vào hành lang có tên Các Vết Thương do Sinh vật gây ra, ở đó, trên cánh cửa thứ hai có ghi dòng chữ: Nguy hiểm Phòng Dai Llewellyn: Các vết

cẩn nghiêm trọng. Ngay dưới dòng chữ đó, có một tấm danh thiếp trong một cái giá bằng đồng, trên đó có dòng chữ được viết bằng tay: Thầy thuốc chính: Hippocrates Smethwyck. Thực tập sinh: Augustus Pye.

Chúng ta sẽ đợi ở ngoài, anh Mắt điên, cô Tonks nói. Anh Arthur không muốn có quá nhiều người viếng thăm một lúc đâu ... phải ưu tiên cho gia đình trước đã.

Thầy Mắt điên lau bầu tỏ ý tán thành và lùi lại dựa lưng vào tường hành lang, con mắt thần của thầy quay tít thò lò nhìn mọi hướng. Harry cũng lùi lại, nhưng bà Weasley đã giơ tay đẩy nó qua cánh cửa và nói, Đứng ngốc thế, Harry, bác Arthur muốn cảm ơn cháu.

Căn phòng bé và xám xịt, trong khi cửa sổ duy nhất thì hẹp và nằm tít trên cao của bức tường đối diện cửa ra vào. Phần lớn ánh sáng phát ra từ những bóng đèn pha lê treo lơ lửng giữa trần nhà. Các bức tường được phủ bằng gỗ sồi và có một bức chân dung của một phù thủy trông rất xấu xa treo trên tường, dưới có đề: Urquhart Rackharrow, 1612—1697, Phát minh ra Lời Nguyền Entrail-expelling (Lời Nguyền Thòi Ruột-có lẽ để khỏi phải mổ chằng?).

Chỉ có ba bệnh nhân trong đó. Ông Weasley chiếm cái giường tít cuối phòng, bên cạnh cái cửa sổ bé tí xíu. Harry vui mừng và yên tâm khi nhìn thấy ông đang dựa vào mấy cái gối và đọc tờ Nhật báo Tiên tri dưới tia sáng mặt trời rơi trên giường. Ông ngược nhìn lên và nở nụ cười rạng rỡ khi bọn họ đi về phía ông.

Chào mọi người! ông vui vẻ kêu to và ném tờ báo Tiên tri qua bên. Bill vừa đi, Molly à, nó phải trở lại làm việc, nhưng nó nói là sẽ tạt vào thăm em sau.

Anh cảm thấy như thế nào rồi, Arthur? bà Weasley hỏi trong khi cúi xuống để hôn má ông Weasley và lo lắng nhìn vào mặt ông. Trông anh vẫn còn yếu lắm.

Anh cảm thấy hoàn toàn khỏe, ông Weasley rạng rỡ nói, giơ cánh tay còn lành lặn ra để ôm ghì lấy Ginny. Nếu bọn họ có thể tháo cái băng này ra, anh hoàn toàn khỏe để về nhà.

Tại sao họ lại không thể tháo băng, ba? Fred hỏi.

À, ta đã bị chảy máu như điên mỗi khi họ cố thử, ông Weasley vui vẻ nói, giơ tay với cây đũa phép của ông đang nằm trên cái tủ đầu giường, vẫy vẫy và thêm sáu cái ghế xuất hiện bên cạnh giường của ông và tất cả ngồi xuống. Hình như trên răng nanh của con rắn có một loại chất độc không bình thường khiến cho vết thương luôn hở ra. Chắc chắn là họ sẽ tìm ra thuốc giải độc; họ nói là bọn họ đã tiếp nhận nhiều ca tệ hơn thế này, và trong lúc chờ đợi, mỗi giờ ba phải uống Thuốc Bổ Sung Máu. Nhưng cái người nằm ở đằng kia, ông hạ thấp giọng và hất đầu về phía cái giường đối diện, nơi có một người đàn ông xanh xao và ốm yếu đang nằm nhìn trừng trừng lên trần nhà. Bị một Người Hoá Sói cắn, tội nghiệp. Không thể chữa được.

Một Người Hoá Sói? bà Weasley thì thầm trông có vẻ cảnh giác. Ông ta có gây nguy hiểm ở khu vực công cộng không? Đáng lẽ ông ấy phải ở trong phòng riêng chứ?

Còn hai tuần nữa mới tới lúc trăng tròn, ông Weasley lặng lẽ nhắc. Người ta đã nói chuyện với ông ấy sáng nay, những thầy thuốc cố gắng thuyết phục ông ấy là ông ấy có thể quay về một cuộc sống hoàn toàn bình thường. Tôi nói với ông ấy mà không nêu tên- dĩ

nhiên – là tôi biết có một Người Hoá Sói, một người đàn ông rất dễ thương đã tìm ra được cách rất tốt để vượt qua.

Ông ấy nói gì? George hỏi.

Nói là ông ấy sẽ cần ba nếu ba không im đi, ông Weasley buồn rầu nói. Và người phụ nữ ở đằng kia, ông chỉ người duy nhất còn lại đang nằm trên giường bên phải cửa ra vào, không chịu nói cho người chữa trị cái gì đã cần bà ta, việc đó khiến cho chúng ta nghĩ rằng hẳn là bà ta đã làm một điều gì đó phi pháp. Cho dù là cái gì, thì nó cần bà ta một miếng khá tệ hại vào chân, nó có thứ mùi kinh tởm khi họ tháo băng.

Thế ba sẽ kể cho chúng con cái gì đã xảy ra chứ, ba? Fred hỏi và kéo cái ghế lại gần giường hơn.

Các con đã biết rồi còn gì, đúng không? ông Weasley nói với một nụ cười đầy ý nghĩa về phía Harry. Mọi việc rất đơn giản – Ba đã trải qua một ngày dài, ngủ lơ mơ, bị đánh thức dậy và bị cần.

Tờ báo Tiên tri có nói rằng ba bị tấn công không? Fred hỏi và chỉ vào tờ báo mà ông Weasley để sang bên cạnh.

Không, tất nhiên là không, ông Weasley nói với một nụ cười hơi chua chát, Bộ không muốn mọi người biết có một con rắn lớn và bắn thủ tấn công...

Anh Arthur! Mrs Weasley cảnh cáo.

...tấn công... e hèm... ba, ông Weasley vội vàng nói, mặc dù Harry có thể chắc rằng đó không phải là cái ông định nói.

Thế ba ở đâu khi sự việc xảy ra? George hỏi.

Đó là việc của ba, ông Weasley nói tuy vẫn cười. Ông cầm lấy tờ Nhật báo Tiên Tri và mở nó ra lại, Ba vừa đọc được là Willy Widdershins đã bị bắt khi trước khi mọi người đến đây. Các con biết là Willy bị nghi là đứng đằng sau vụ mấy cái bồn cầu phun ngược nước mùa hè vừa qua? Một cái chẳng may bắt lửa, cái bồn cầu phát nổ và người ta tìm thấy ông ấy nằm bất tỉnh, từ đầu đến chân phủ đầy mảnh vỡ...

Khi ba nói là ba đang "làm nhiệm vụ", Fred chen vào với giọng hạ thấp, thì ba đang làm cái gì vậy?

Con nghe thấy ba con nói rồi đấy, bà Weasley thì thầm, chúng ta không thảo luận những vấn đề đó ở đây! Tiếp tục chuyện về Willy Widdershins đi anh Arthur.

Đừng có hỏi tôi bằng cách nào, nhưng ông ta đã thực sự thoát khỏi vụ mấy cái bồn cầu, ông Weasley khẳng định. Tôi chỉ có thể phỏng đoán là vàng đã làm thay đổi mọi thứ...

Ba đang bảo vệ nó, đúng không ba? George lặng lẽ nói. Vũ khí ấy mà? Thứ mà Kê-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đang tìm kiếm?

George, hãy yên lặng đi! bà Weasley nạt.

Dù sao, ông Weasley nói với giọng cao hơn, lần này Willy bị bắt quả tang đang bán nhưng cái nắm đấm cửa biết cần cho dân Muggles nhưng anh không nghĩ là ông ta có thể thoát khỏi vụ này bởi vì theo bài báo này, hai dân Muggles đã bị mất ngón tay và bây giờ đang ở trong bệnh viện St Mungo để tái tạo xương khớp cấp và điều chỉnh trí nhớ. Thử nghĩ mà xem, dân Muggles đang ở trong St Mungo! Anh tự hỏi bọn họ đang ở khu nào?

Và ông phần khích nhìn xung quanh như thể hy vọng sẽ trông thấy một cái biển báo nào đó.

Em đã chẳng nói Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy có một con rắn mà Harry? Fred hỏi và nhìn và ba để thăm dò phản ứng. Một con rắn lớn? Em đã nhìn thấy vào đêm mà hấn trở lại, đúng không?

Bấy nhiêu đó đủ rồi, bà Weasley cắt ngang. Anh Mắt điên và cô Tonks gác ở ngoài, Arthur, bọn họ đến gặp anh. Và các con hãy đợi bên ngoài, bà nói thêm với lũ trẻ và Harry. Các con có thể đến chào tạm biệt sau. Đi nào.

Họ đi thành đoàn trở lại hành lang. Thầy Mắt điên và cô Tonks bước vào và đóng cánh cửa ngăn đằng sau họ lại. Fred nhướn mày.

Tốt lắm, nó bình tĩnh nói và lục lọi trong túi quần áo, phải như vậy thôi. Đừng ai nói gì nữa cả.

Anh tìm cái này à? George nói và lôi ra một cái gì đó trông như sợi dây màu da người.

Anh đọc được ý nghĩ của em, Fred nói và nhe răng ra cười. Để xem vái bệnh viện St Mungo có ếm bùa Chặn vào cánh cửa không?

Nó và George gỡ sợi dây ra và tách năm cái Tai nối dài ra khỏi nhau. Fred và George giơ chúng lên. Harry ngại ngần không muốn cầm.

Thôi nào, Harry, cầm lấy đi! Em đã cứu sống ba. Nếu như ai có quyền nghe trộm ba, thì đó chính là em.

Nhe răng ra cười ngoài ý muốn, Harry cầm lấy một đầu sợi dây và nhét nó vô tai bắt chước hai anh em sinh đôi.

OK, đi thôi! Fred thì thầm.

Sợi dây màu da người uốn éo trườn đi như một con sâu mảnh và dài, luồn qua cánh cửa. Đầu tiên, Harry chẳng nghe thấy gì, sau đó nó nhảy dựng lên khi nó nghe thấy cô Tonks thì thầm rất rõ như thể là cô đứng ngay bên cạnh nó.

... bọn họ đã tìm kiếm toàn bộ khu vực đó nhưng không tìm thấy con rắn đó ở bất kỳ đâu. Có vẻ như nó đã biến mất sau khi tấn công anh Arthur... nhưng Kẽ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không thể hy vọng vào việc sử dụng một con rắn để đột nhập được?

Tôi cho là hấn ta gửi con rắn đó đến để do thám, thầy Moody gầm gừ, "bởi hấn ta không thể gặp may mắn được nữa, đúng không? Không, Tôi cho rằng hấn đang cố gắng có được một hình ảnh rõ hơn về cái hấn đang phải đương đầu và nếu anh Arthur không có ở đó, hấn

sẽ càng có thêm nhiều thời gian để dòm ngó xung quanh. Thế thằng bé Potter nói là nó nhìn thấy tất cả những điều đó xảy ra à?

Phải, bà Weasley nói. Bà thốt ra có vẻ khó khăn. Mọi người biết đấy, cụ Dumbledore có vẻ trông đợi Harry sẽ nhìn thấy một cái gì đó tương tự như thế.

À, phải, thầy Moody nói, có cái gì đó rất lạ lùng về thằng bé Potter, tất cả chúng ta đều biết điều đó.

Cụ Dumbledore có vẻ lo lắng về thằng bé Harry khi tôi nói chuyện với cụ vào sáng nay, bà Weasley thì thầm.

Dĩ nhiên là cụ phải lo lắng rồi, thầy Moody làu bàu. Thằng bé nhìn thấy mọi thứ qua đôi mắt con rắn của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy. Rõ ràng là Potter không nhận ra điều đó có nghĩa là gì, nhưng nếu Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy làm chủ được thằng bé...

Harry gỡ cái Tai nổi dài ra, trái tim nó đập rất nhanh và hơi nóng toả lên mặt. Nó nhìn những người khác. Bọn họ đang nhìn chăm chăm vào nó, những sợi dây vẫn còn lòng thông trên tai, trông họ có vẻ rất ghê sợ.

CHƯƠNG XXIII: GIẢNG SINH TRONG PHÒNG KÍN

Có phải đây chính là lý do mà cụ Dumbledore không nhìn vào mắt Harry nữa? Có phải cụ cho rằng Voldemort đang quan sát họ, sợ rằng, rất có thể tuổi trẻ rực rỡ của họ có thể biến thành màu đỏ, với những vết xước giống như mèo cào gây ra cho học sinh? Harry vẫn nhớ khuôn mặt rắn của Voldemort đã thoát khỏi đằng sau đầu giáo sư Quirrel và trói cánh tay của nó ra sau lưng như thế nào, thắc mắc không biết rằng nó sẽ cảm thấy gì nếu như Voldemort thoát ra khỏi thể xác nó.

Nó cảm thấy mình bẩn thỉu, ô uế, giống như nó đang chứa trong mình mầm mống của chết chóc, cảm thấy không xứng đáng để được ngồi trên chuyến xe điện ngầm trở về từ bệnh viện với những con người trong sạch, vô tội, mà cả linh hồn và thể xác đều không bị ràng buộc bởi sự nhơ bẩn của Voldemort... Nó không chỉ nhìn thấy con rắn đó, mà nó là con rắn, giờ thì nó đã biết...

Một ý nghĩ khủng khiếp, rất thật chợt loé lên trong đầu nó, một ký ức đang trôi nổi dần lên trong ý thức, suy nghĩ đã làm thâm tâm nó lặn lội, quần quai giống như những con rắn thực sự.

Ngoài việc tập trung bọn tay chân thì hắn còn làm gì nữa không?

Những thứ mà hắn chỉ có thể làm một cách lén lút... giống như một thứ vũ khí mà lần trước hắn chưa kịp xài...

Mình là thứ vũ khí đó, Harry nghĩ, và ý nghĩ đó giống như một thứ chất độc đã bơm vào huyết quản, làm nó nhụt chí, khiến cho nó toát mồ hôi khi ngồi trên chiếc xe điện lắc lư qua đường hầm tối mịt. Mình là thứ mà Voldemort đang cố gắng sử dụng, đó là lý do mà họ cho người bảo vệ xung quanh mình bất cứ mình ở đâu, đó không phải là bảo vệ mình, mà để bảo vệ những người khác, chỉ có một nơi mà họ không thể bảo vệ, họ không thể cho người nào đó để mắt đến mình suốt ngày ở Hogwarts... Mình đã tấn công bác Weasley tối qua, kẻ đó chính là mình... Voldemort đã bắt mình phải làm điều đó, và lúc này hắn có thể đang ở trong con người mình, đang nghe những suy nghĩ của mình...

“Con có sao không Harry?” bà Weasley thì thầm, vươn người qua Ginny để nói với nó trong khi chiếc xe điện vẫn lắc lư trong hầm tối. “Con trông không được khoẻ lắm đâu. Con có thấy mệt không?”

Mọi người đều nhìn về phía nó. Harry lắc đầu quả quyết và nhìn lên tờ quảng cáo về bảo hiểm gia đình.

“Harry, con có chắc là con khoẻ không?” bà Weasley nói với một giọng lo lắng khi họ đi ngang qua khu đất hoang đầy cỏ dại ở giữa Grimmauld Place. “Con trông nhợt nhạt quá đấy... Sáng nay con có ngủ không vậy? Con lên gác ngay và nghỉ ngơi lấy vài giờ trước bữa tối, được không?”

Harry gật đầu. Đây có lẽ là một lý do được chuẩn bị sẵn để không phải nói chuyện với bất cứ người nào khác, lý do nó thực sự muốn, nên khi bà vừa mở cửa chính, nó vội vã chạy thẳng vào, vượt qua cái giá để dù, lên gác, vào phòng ngủ của nó và Ron.

Ở đó, nó bắt đầu đi đi lại lại, giữa hai cái giường và bức tranh trống rỗng của Phineas Nigellus, trong đầu nó đang sôi sục đầy rẫy những câu hỏi và thậm chí những ý nghĩ điên rồ.

Làm thế nào mà nó lại có thể biến thành một con rắn? Chẳng lẽ nó lại là một người hoá thú... không, không thể nào, nó biết như vậy... có thể Voldemort là một người hoá thú... đúng rồi, Harry nghĩ, điều đó có vẻ hợp lý, tất nhiên rằng hắn đã biến thành một con rắn... và khi hắn điều khiển mình, cả hai biến đổi... điều đó vẫn không thể giải thích làm thế nào mình có thể tới London và quay lại giường trong vòng 5 phút... nhưng lúc này Voldemort là phù thủy hùng mạnh nhất trên thế giới, trừ cụ Dumbledore, rất có khả năng là hắn di chuyển người như vậy rất dễ dàng.

Và sau đó, cùng với một cơn đau nhói hoảng loạn, nó nghĩ, nhưng điều này thật điên rồ, nếu Voldemort điều khiển được mình, mình đang cho hắn một cái nhìn tuyệt vời trong đại bản doanh của Hội Huynh đệ Phượng hoàng ngay lúc này! Hắn sẽ biết ai nằm trong tổ chức và chú Sirius đang ở đâu... và mình đã nghe rất nhiều thứ mà mình không nên, mọi thứ mà chú Sirius đã kể cho mình vào cái đêm đầu tiên mình ở đây...

Chỉ có một cách để giải quyết: nó phải rời Grimmauld Place ngay lập tức. Nó sẽ hưởng trọn Giáng Sinh ở Hogwarts mà không có những người khác, ít ra để giữ cho họ an toàn trong ngày lễ... nhưng không, điều đó không thể, vẫn còn rất nhiều người ở Hogwarts có thể bị thương. Cái gì sẽ xảy ra nếu như lần tới là Seamus hay Neville? Nó dừng lại và đứng nhìn chằm chằm vào bức chân dung trống rỗng của Phineas Nigellus. Một cảm giác nặng nề đang lắng xuống ở phía cuối dạ dày nó. Nó không có sự lựa chọn nào khác. Nó sẽ phải trở lại đường Privet Drive, tách biệt hoàn toàn khỏi những phù thủy khác.

Thế đấy, nếu như nó phải đi, thì không còn lý do gì để luẩn quẩn ở đây. Cố gắng hết sức để không nghĩ đến nhà Dursley sẽ ca thán thế nào khi họ thấy nó ở trước ngưỡng cửa nhà họ sáu tháng sớm hơn họ nghĩ, nó bước nhanh đến rương của mình, đóng mạnh nắp và khoá lại, sau đó tự động nhìn quanh tìm con Hedwig trước khi nhớ ra rằng nó vẫn còn ở Hogwarts - tốt, điều đó tức là bớt đi một thứ phải mang - nó nắm một đầu của cái rương và đã lê hết một nửa đường về phía cửa khi một giọng nói cạnh khoé vang lên “Chạy trốn hả?”

Nó nhìn quanh. Phineas Nigellus đã trở lại trên bức chân dung và tựa vào khung tranh, quan sát Harry với một vẻ mặt thích thú.

“Không phải chạy trốn, không” Harry nói ngắn gọn, kéo cái rương của nó thêm vài feet nữa qua căn phòng. (1 foot bằng 31 cm, feet là số nhiều của foot - ND)

“Ta nghĩ rằng”, Phineas Nigellus vượt chòm râu nhọn của ông, “để thuộc về nhà Gryffindor cậu phải dũng cảm! Cậu đang cho ta thấy rằng cậu tốt hơn là phải thuộc về nhà của ta. Slytherin chúng ta dũng cảm, đúng, nhưng không hề ngu ngốc. Chẳng hạn, nếu phải chọn, chúng ta luôn chọn để bảo đảm an toàn cho cái đầu của chúng ta.”

“Không phải tôi đang bảo vệ cái đầu của tôi,” Harry nói cụt lủn, kéo mạnh cái rương qua phần sàn nhà đặc biệt gồ ghề, một tấm thảm cũ rách trước cửa ra vào.

“Ồ, ta thấy rồi,” Phineas Nigellus nói, vẫn đang mân mê chòm râu, “đây không phải là một cuộc trốn chạy bẩn thỉu - cậu đang tỏ ra rất đáng khâm phục.”

Harry mặc kệ ông ta. Bàn tay nó đang cầm cái tay nắm cửa thì Phineas Nigellus nói một cách uể oải, “Ta có một thông báo cho cậu từ Albus Dumbledore.”

Harry quay lại.

“Đó là gì?”

“Hãy ở nguyên đó.”

“Tôi có di chuyển đâu!” Harry nói, tay nó vẫn đặt trên quả đấm cửa. “Thế thông báo là gì vậy?”

“Ta đã đưa nó cho nó rồi còn gì, hả kẻ điên độn,” Phineas Nigellus nói nhẹ nhàng. “Dumbledore nói ‘Hãy ở nguyên đó’”

“Tại sao?” Harry nôn nóng nói, buông tay ra khỏi cái rương. “Tại sao ông ấy lại muốn tôi ở lại đây? Ông ấy còn nói gì nữa không?”

“Chẳng thấy ông ấy nói gì cả,” Phineas Nigellus nói, nhướn đôi lông mày đen và mỏng giống như ông cảm thấy Harry đang rất hỗn láo.

Tâm trạng của Harry bùng lên giống như một con rắn phóng ra khỏi một bãi cỏ dài. Nó đã cạn kiệt, nó đang bối rối trong khoảng không gian bao la, nó đã đối mặt với sự kinh hoàng, rồi bình yên, rồi lại kinh hoàng một lần nữa trong vòng có 12 tiếng qua, và thầy Dumbledore vẫn không muốn nói gì với nó!

“Thế ra đó chính là thông điệp, phải không?” nó nói to. “ ‘Hãy ở nguyên đó’! Đó cũng là tất cả những gì mà người ta có thể ra lệnh tôi sau khi tôi bị tấn công bởi những Giám ngục! Hãy ở đó để những người lớn giải quyết mọi chuyện, Harry! Chúng ta sẽ không nói với cháu mọi thứ đâu, bởi vì bộ não nhỏ bé của cháu sẽ có thể không đủ sức để đương đầu với nó!”

“Cậu biết không,” Phineas Nigellus nói, thậm chí còn to hơn cả Harry “đây chính xác là lý do mà ta căm ghét việc trở thành thầy giáo! Những người trẻ tuổi luôn luôn tin chắc tuyệt đối rằng họ hoàn toàn đúng đắn về mọi thứ. Có phải điều đó đã không hiện ra rõ ràng trước mặt cậu, hả kẻ đáng thương đang dương dương tự đắc kia, rằng phải có một lý do chính đáng nào đó mà vị Hiệu trưởng của Hogwarts không tiết lộ mọi chi tiết cụ thể trong kế hoạch của ông cho cậu? Cậu có bao giờ dừng cái việc nghĩ mình bị đối xử tàn tệ, để lưu ý rằng tuân theo sự chỉ bảo của Dumbledore chưa bao giờ khiến cho cậu gặp một nguy hiểm tai hại nào? Không. Không, giống như tất cả những đứa trẻ khác, cậu hoàn toàn chắc chắn rằng cậu đang cô đơn suy nghĩ và chịu đựng một mình, cậu một mình nhận ra sự nguy hiểm, cậu là người duy nhất đủ thông minh để nhận ra Chúa tể Hắc Ám đang có những kế hoạch như thế nào.”

“Hắn đang lên kế hoạch để làm điều gì đó với tôi đúng không?” Harry nói ngay lập tức.

“Ta có nói thế không?” Phineas Nigellus nói, lười nhác mân mê đôi găng tay bằng lụa của ông. “Bây giờ, nếu cậu tha lỗi cho ta, ta có những thứ khác quan trọng phải làm hơn là nghe những nỗi đau của trẻ con ... chúc cậu một ngày tốt lành.”

Rồi ông bước qua mép khung bức tranh và biến mất.

Bức tranh trống rỗng vẫn yên lặng. Tức giận, Harry kéo chiếc rương của nó trở lại chân giường và ném mình úp mặt xuống tấm trải giường đã cũ, mắt nó nhắm tịt, cơ thể nặng trĩu và đau nhức.

Nó cảm thấy giống như đã trải qua một cuộc hành trình dài hàng dặm... khó có thể tin được khi chưa đầy 24 giờ trước Cho Chang đã lại gần nó dưới cây tầm gửi... nó mệt mỏi quá... nó rất sợ ngủ... nhưng nó không biết nó có thể chịu đựng điều đó trong bao lâu... thầy Dumbledore đã bảo nó ở lại... điều đó có nghĩa là nó được phép ngủ... nhưng nó sợ... điều gì sẽ xảy ra nếu như nó lại tiếp diễn một lần nữa?

Nó đang chìm vào bóng tối...

Tất cả giống như một cuộc phim có sẵn trong đầu nó chỉ chờ để bắt đầu. Nó đang đi bộ dọc theo một hành lang vắng vẻ hướng tới một cánh cửa đen giản dị, đi qua những bức tường đá xù xì, những ngọn đuốc và một cánh cửa mở sẵn tới những bậc thang bằng đá dẫn xuống tầng dưới ở phía bên trái...

Nó đã đến cánh cửa đen nhưng không thể mở được nó... nó đứng nhìn chằm chằm vào nó, tuyệt vọng... những gì nó tha thiết muốn bằng cả trái tim mình đang ở ngoài tầm với... điều mong ước ở ngoài giấc mơ của nó... giá mà vết sẹo của nó thôi đau nhức... lúc đó nó có thể suy nghĩ thông suốt hơn...

"Harry," giọng của Ron vang lên, ở xa, rất xa, "Mẹ nói là bữa tối đã xong, nhưng mẹ sẽ để phần lại cho nó nếu như cậu muốn nghỉ ngơi."

Harry mở mắt, nhưng Ron đã rời căn phòng.

Bạn ấy không muốn ở một mình với mình, Harry nghĩ. Không phải sau những gì bạn ấy nghe thầy Moddy nói.

Nó cho rằng không một ai muốn nó ở lại đó cả, bây giờ thì họ đã biết cái gì ở trong con người nó.

Nó không xuống để ăn tối, nó không muốn áp đặt sự có mặt của nó cho mọi người. Nó quay người sang hướng khác, và một lúc sau, chìm vào giấc ngủ. Nó tỉnh dậy rất lâu sau đó, vào lúc sáng sớm, bụng nó nhức nhối vì đói và Ron đang ngáy đều đều ở giường bên. Nhìn quanh căn phòng, nó nhìn thấy cái hình dáng đen đen của Phineas Nigellus đã trở lại bức tranh của ông và điều này có nghĩa là thầy Dumbledore rất có thể đưa Phineas Nigellus tới để trông nom nó, trong trường hợp nó lại tấn công một ai khác.

Cảm giác không được trong sạch lại trỗi dậy. Đôi lúc nó ước rằng mình đã không tuân theo cụ Dumbledore... nếu như đây là cách mà cuộc sống trôi qua đối với nó khi nó ở lại Grimmauld Place kể từ bây giờ, thì xét cho cùng có thể nó đã khấm khá hơn ở Privet Drive.

Tất cả mọi người khác giành toàn bộ buổi sáng hôm sau để trang hoàng nhà cửa cho Giáng Sinh. Harry không thể nhớ được chú Sirius đã từng ở trong một tâm trạng vui vẻ bao giờ chưa; chú thực sự đang hát những bài hát mừng, hình như rất vui mừng rằng chú đã có bạn bè xung quanh trong dịp Noel. Harry có thể nghe thấy giọng chú vang lên qua sàn nhà trong phòng khách lạnh lẽo khi nó ngồi một mình, nhìn ra bầu trời ngày càng trắng hơn ở ngoài cửa sổ, tuyết rơi dữ dội, lúc nào cũng cảm thấy một niềm thích thú hoang dại rằng nó

đang cho mọi người cơ hội để nói chuyện với nhau về nó, giống như họ bắt buộc phải làm điều đó. Khi nó nghe thấy bà Weasley gọi tên nó một cách nhẹ nhàng lúc bữa trưa tối, nó rút vào xa hơn ở trên gác và mặc kệ.

Khoảng sáu giờ tối, chuông cửa reo vang và bà Black lại bắt đầu rú lên. Cho rằng Mundungus hoặc một vài thành viên khác của Hội Huynh Đệ đến gọi, Harry chỉ chỉnh lại tư thế cho thoải mái hơn, dựa vào bức tường của căn phòng Buckbeak cư trú, nơi nó đang ẩn mình, cố gắng quên đi cái đói cồn cào khi nó cho con Bàng Mã ăn những con chuột chết. Vài phút sau, có ai đó đập mạnh vào cửa làm nó thoáng giật mình.

“Mình biết là cậu ở đây,” giọng Hermione vang lên. “Cậu có thể ra ngoài được không? Mình muốn nói chuyện với cậu.”

“Bạn làm cái quái gì ở đây thế?” Harry hỏi cô bé, mở cửa ra khi Buckbeak tìm kiếm những mảnh vụn của những con chuột chết trên sàn nhà phủ rơm mà nó có thể làm rơi ra. “Mình nghĩ là bạn đang trượt tuyết cùng với bố mẹ chứ?”

“Thôi, nói thật, trượt tuyết không thực sự là việc của mình,” Hermione nói. “Nên mình đến đây đón Giáng Sinh.” Có tuyết bám trên tóc của cô bé và mặt cô bé đã tím bầm vì lạnh. “Nhưng đừng có nói với Ron nhé. Mình bảo cậu ấy rằng trượt tuyết thực sự thú vị vì cậu ấy cứ cười suốt. Ba và mẹ có đôi chút không đồng tình, nhưng mình nói với họ rằng những ai lo lắng đến bài thi đều ở lại Hogwarts để học. Họ muốn mình làm tốt bài thi, họ sẽ hiểu thôi. Dù thế nào đi chăng nữa,” cô nói mạnh mẽ, “hãy vào phòng ngủ của cậu, mẹ Ron đã đốt lò sưởi ở đó và bác ấy đã gửi lên vài cái sandwich.”

Harry theo cô bé xuống tầng hai. Khi nó vào trong phòng ngủ, nó đã khá ngạc nhiên khi nhìn thấy cả Ron và Ginny đang chờ, ngồi trên giường của Ron.

“Mình đến đây bằng Chuyến Xe Đò Hiệp Sĩ,” Hermione nói nhẹ nhàng, cởi áo vét ra trước khi Harry có thời gian để nói. “Cô Dumbledore đã nói cho mình biết vào sáng sớm nay điều gì xảy ra, nhưng mình phải chờ cho đến khi chương trình học thực sự kết thúc mới rời đi. Umbridge thực sự cáu tiết khi thấy tất cả các cậu đã biến mất trước mũi bà ta, mặc dù cô Dumbledore thậm chí đã nói với bà ta rằng bác Weasley đang ở bệnh viện St Mungo và cô đã cho phép tất cả các bạn được đến thăm. Vì thế nên...”

Cô bé ngồi xuống bên cạnh Ginny, và hai cô gái cùng với Ron đều nhìn thẳng vào Harry.

“Cậu cảm thấy thế nào?” Hermione hỏi.

“Mình khỏe,” Harry nói một cách khó nhọc.

“Ồ, đừng nói dối, Harry,” cô bé nôn nóng. “Ron và Ginny nói rằng cậu đã tránh mặt mọi người kể từ khi cậu trở về từ St Mungo.”

“Họ đã nói thế à?” Harry nói, trừng trừng nhìn Ron và Ginny. Ron cúi xuống nhìn vào chân mình, nhưng Ginny dường như hoàn toàn không bối rối.

“Đúng, anh đã như thế!” cô bé nói. “Và anh sẽ không nhìn bất cứ ai nữa!”

“Chính là tất cả mọi người sẽ không nhìn vào tôi đấy chứ!” Harry giận dữ.

“Có thể cậu cứ nghĩ qua nghĩ lại như vậy, và cứ thế làm cho cậu tưởng mọi người không nhìn cậu,” Hermione gợi ý, khoé miệng của cô bé giật giật.

“Buồn cười thật,” Harry cúi, quay mặt đi chỗ khác.

“Thôi, đừng có gây thêm hiểu lầm nữa,” Hermione nói lạnh lạnh. “Xem nào, mọi người đã nói với mình về những gì cậu nghe lén được tối qua bằng cái Tai Nổi Dài”

“Rồi sao?” Harry càu nhàu, dứt hai tay sâu vào trong túi áo khi nhìn tuyết rơi ngày càng dày ở bên ngoài. “Tất cả đều nói về tôi, đúng không? Thế đấy, tôi đang phải làm quen với điều đó đây.”

“Chúng em muốn nói chuyện với anh, Harry,” Ginny nói, “nhưng anh cứ trốn biệt từ khi chúng ta về đây...”

“Tôi không muốn bất cứ ai nói chuyện với tôi hết,” Harry nói, càng lúc càng thấy tức giận hơn.

“Tốt thôi, anh hơi bị ngu ngốc đấy,” Ginny tức tối, “chẳng lẽ anh không biết chính em là người đã bị điều khiển bởi Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy, và em có thể nói cho anh biết em cảm thấy thế nào.”

Harry vẫn yên lặng khi tác dụng của những lời nói này dần đánh gục nó. Sau đó nó quay đầu ra xung quanh.

“Anh đã quên mất,” nó nói.

“Thật may mắn cho anh,” Ginny điềm tĩnh.

“Anh xin lỗi” Harry nói, và nó muốn nói. “Thế... thế thì, em có nghĩ rằng anh đã bị điều khiển không?”

“Để xem, anh có nhớ tất cả những gì anh làm không?” Ginny hỏi. “Có những khoảng thời gian dài nào mà anh không biết anh đang làm gì không?”

Harry lục lọi trong trí nhớ của mình.

“Không,” nó nói.

“Thế thì Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy chưa từng chiếm hữu anh đâu,” Ginny nói một cách đơn giản. “Khi hắn làm điều đó cho em, em không thể nhớ được em đã làm gì trong nhiều giờ. Em thấy mình ở một nơi nào đó và không thể biết được mình tới đó thế nào.”

Harry không dám tin cô bé, nhưng trái tim của nó đã loé lên hầu như bất chấp chính bản thân nó.

“Giấc mơ đó là về ba của em và con rắn đó, mặc dù--”

“Harry, cậu đã có những giấc mơ như vậy từ trước rồi,” Hermione nói. “Cậu đã có những hình ảnh về những việc mà Voldemort dự định từ năm trước.”

“Đó là chuyện khác,” Harry lắc đầu. “Mình đã ở trong con rắn đó. Điều đó giống như mình là con rắn... điều gì sẽ xảy ra nếu Voldemort bằng cách nào đó đưa mình tới London --?”

“Một ngày nào đó,” Hermione thực sự tức tối, “cậu sẽ phải đọc Hogwarts: Một Lịch Sử, và có thể nó sẽ chỉ cho nó thấy rằng nó không thể hiện ra rồi lại biến mất trong Hogwarts được. Thậm chí cả Voldermort cũng không thể làm cho cậu bay ra khỏi phòng ngủ của cậu được, Harry ạ.”

“Cậu không hề rời khỏi giường ngủ, bạn thân ạ,” Ron nói. “Mình nhìn thấy cậu quấy đạp trong giấc ngủ ít nhất là một phút trước khi chúng mình có thể đánh thức cậu dậy.”

Harry bắt đầu đi đi lại lại trong phòng, nghĩ ngợi. Những gì họ nói không chỉ để an ủi. mà còn rất hợp lý... không phải nghĩ nhiều, nó lấy một cái sandwich từ cái đĩa đặt trên giường tống vào mồm nghiền ngấu.

Cuối cùng mình không phải là vũ khí, Harry nghĩ. Trái tim nó căng lên vì hạnh phúc và thoải mái, và nó cảm thấy mình thực sự hoà nhập vào mọi người khi họ nghe thấy chú Sirius đi qua cửa để vào phòng Buckbeak, hát “God Rest Ye, Merry Hippogriffs” với giọng cao nhất có thể.

Làm thế nào mà nó lại có thể từng mong muốn trở lại đường Privet Drive để đón Giáng Sinh nhỉ? Niềm vui của chú Sirius vì căn nhà lại đông đúc như trước, và đặc biệt là Harry đã quay lại, thật là dễ lây lan sang người khác. Chú không còn là một chủ nhà ủ rũ như mùa hè vừa rồi nữa, bây giờ chú dường như đã xác định rằng mọi người nên thưởng thức ngày lễ cùng nhau, nếu như ngày lễ không vui hơn những gì có ở Hogwarts, và chú làm việc không mệt mỏi để chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh, dọn dẹp và trang hoàng với sự giúp đỡ của bọn trẻ, đến nỗi khi chúng lên giường ngủ Đêm Giáng Sinh, ngôi nhà hầu như không thể nhận ra được nữa. Cái đèn chùm mờ xỉn đã không còn bị mạng nhện giăng đầy nữa mà giờ đây được bao phủ bởi những vòng hoa của cây nhựa ruồi và những lá cờ dài bằng vàng, bạc; tuyết ma thuật rơi lấp lánh thành từng đồng trên những tấm thảm xác xơ; một cây thông Noel to đùng mà Mundungus kiếm được, đã được trang hoàng bởi những nàng tiên thật sự, che khuất cái cây gia phả của chú Sirius, và thậm chí những cái đầu gia tinh nhồi bông trên tường của đại sảnh cũng được đeo râu và mũ ông già Noel.

Harry tỉnh dậy vào sáng Noel để mở đồng quà ở chân giường của nó và Ron đã mở được một nửa đồng quà có vẻ to hơn của nó ta.

“Năm nay thu nhập tốt thật,” nó thông báo cho Harry qua một đám giấy lộn. “Cảm ơn vì cái La bàn hình Chổi Thần, nó thật là tuyệt, ăn đứt quà của Hermione - bạn ấy cho mình cả một bản kế hoạch bài tập về nhà..”

Harry sắp xếp lại đồng quà của nó và tìm thấy một món quà với chữ viết tay của Hermione ở trên. Cô bé cũng tặng nó một quyển sổ giống như một quyển nhật ký, chỉ trừ có một điều là mỗi khi nó mở một trang nào đó, nó lại rống lên những câu đại loại như: “Làm ngay hôm nay hoặc bạn sẽ phải trả giá!”

Chú Sirius và thầy Lupin tặng Harry một bộ sách tuyệt hảo có tựa đề Thực hành Ma thuật Phòng thủ và ứng dụng của nó để chống lại Nghệ thuật Hắc ám, với những minh hoạ tuyệt vời sinh động cho những Phép Giải Bùa và ma thuật được miêu tả trong đó. Harry hăm hở rút ra quyển tập một và nó có thể thấy ngay rằng nó rất hữu ích cho kế hoạch sắp tới của DA. Bác Hagrid đã gửi tới một cái ví da màu nâu có những chiếc răng nanh, có lẽ đó là một

cách để chống trộm, nhưng không may là Harry không thể nhét tiền vào mà ngón tay không bị cắn toạc ra. Quà của cô Tonks là một mô hình nhỏ của cây Tia chớp, có thể hoạt động được, khi Harry nhìn nó bay vòng quanh phòng, nó ước rằng nó vẫn còn chiếc chổi thần với kích cỡ bình thường (Tia chớp là một cây chổi thần, có thể tăng tốc từ 0 đến 150 dặm trên giờ trong vòng 10 giây - ND); Ron tặng nó một túi Đậu Đủ Vị to đùng, của ông bà Weasley thì vẫn là một cái áo len tự đan như bình thường và một vài cái bánh pate (thường dùng trong dịp Noel - ND), và quà của Dobby là một bức tranh thực sự tồi tệ mà Harry ngờ rằng nó được con gia tinh tự vẽ lấy. Nó đã phải lộn ngược bức tranh từ đầu này sang đầu khác xem đằng nào thì đẹp hơn khi mà, với một tiếng rắc lớn, Fred và George độn thổ tới chân giường nó.

“Giáng Sinh tốt lành,” George nói. “Đừng xuống tầng dưới vào lúc này nhé.”

“Tại sao không?” Ron nói.

“Mẹ lại khóc nữa,” Fred nói nặng nề. “Percy đã gửi trả cái áo len chui đầu của anh ấy.”

“Không một lời giải thích,” George thêm vào. “Không hề hỏi thăm xem bố thế nào, hoặc nói về việc qua thăm bố, hay những thứ đại loại như thế.”

“Các anh đã cố an ủi mẹ,” Fred nói, đi vòng qua giường để xem bức tranh của Harry. “Nói với mẹ rằng Percy chẳng là cái gì tốt hơn một đồng phân chuột.”

“Không hiệu quả,” George nói, với tay lấy một cái kẹo Sô-cô-laẾch Nhái. “Nên thầy Lupin thay thế. Tốt nhất là nên để cho ông ta làm cho mẹ vui lên trước khi chúng ta xuống dưới ăn sáng, anh nghĩ thế,”

“Cái này có thể là gì nhỉ?” Fred hỏi, mắt liếc sang bức tranh của Dobby. “Giống như một con vượn với cặp mắt đen.”

“Đó là Harry đấy!” George nói, chỉ vào đằng sau bức tranh, “đằng sau viết thế.”

“Giống thật đấy,” Fred cười toe toét. Harry ném quyển nhật-ký-bài-tập-về-nhà mới của nó về phía anh ta; nó đâm vào bức tường đối diện và rơi xuống sàn nhà, vẫn ngân nga một cách hạnh phúc: “Nếu bạn đã đánh đủ dấu chấm lên những chữ i và vẽ đủ những nét ngang của chữ t thì bạn có thể làm bất cứ thứ gì bạn muốn!”

Họ đứng dậy và thay đồ. Họ có thể nghe thấy những người trong nhà đang nói “Merry Christmas” với nhau. Trên đường xuống cầu thang họ gặp Hermione.

“Cám ơn về cuốn sách, Harry” cô bé nói một cách hạnh phúc. “Mình đã muốn có cuốn Thuyết Số Học Mới đó từ lâu rồi! Và lọ nước hoa đó thật là không bình thường Ron ạ.”

“Không sao đâu,” Ron nói. “Còn cái đó là cho ai vậy?” nó thêm vào, hất đầu về phía món quà được gói ghém gọn gàng mà cô bé đang cầm trên tay.

“Kreacher,” Hermione nói vui vẻ.

“Không được cho nó quần áo đấy nhé!” Ron cảnh báo cô bé. “Bạn biết chú Sirius nói gì rồi đấy: Kreacher biết quá nhiều, chúng ta không thể giải phóng cho nó được!”

“Đây không phải là quần áo đâu,” Hermione nói, “mặc dù nếu mình có con đường riêng mình sẽ tặng ông ấy một cái gì đó để mặc, thay cho cái mảnh vải cũ rách nát ấy. Không, đây chỉ là một cái chăn cũ mình khâu lại. mình nghĩ rằng nó sẽ làm cho phòng ngủ của ông ấy sáng sủa hơn.”

“Phòng ngủ nào cơ?” Harry hỏi, hạ thấp giọng xuống đến mức nói thầm khi họ đi qua bức chân dung của mẹ chú Sirius.

“Chú Sirius nói rằng đó không hẳn là phòng ngủ, nói đúng hơn là một căn lều nhỏ tồi tàn,” Hermione nói. “Hình như ông ấy ngủ dưới cái nồi hơi trong cái tủ sâu trong bếp.”

Bà Weasley là người duy nhất ở trong tầng hầm khi họ tới. Bà đang đứng trước lò sưởi, giọng nói giống như bà bị cảm lạnh trầm trọng khi bà chúc lũ trẻ “Merry Christmas”, và chúng rời mắt đi chỗ khác.

“Thế đây là phòng ngủ của Kreacher à?” Ron nói, bước vượt qua để tới một cánh cửa bán thiu ở góc tường đối diện cái chạn để thức ăn. Harry chưa bao giờ thấy nó mở ra cả.

“Ừ,” Hermione nói, nghe có vẻ hơi lo lắng. “Ơ... Mình nghĩ là chúng ta nên gõ cửa.”

Ron gõ nhẹ vào cánh cửa nhưng không có hồi âm.

“Nó có thể ở đâu đó trên gác,” nó nói, và không khó khăn lắm, kéo bật cánh cửa ra. “Urgh!”

Harry nhòm vào trong. Kệ đồ bát đĩa hầu như được đỡ bằng một cái nồi hơi cổ lỗ sĩ rất to, nhưng ở phía cuối của khoảng không gian dưới những cái ống dẫn hơi, Kreacher đã làm cho nó một cái gì đó trông giống như một cái tổ chim. Một mớ hỗn độn những miếng giẻ rách đủ loại và những tấm chăn cũ bốc mùi được chất đống trên sàn và một cái hõm nhỏ ở giữa cho biết nơi Kreacher nằm ngủ mỗi đêm. Đây đó ở giữa những miếng vải là những mẩu bánh mì đã mốc và những lát pho mát ôi thiu. Ở trong một góc sâu có những đồ vật và đồng xu lấp lánh mà Harry cho rằng Kreacher đã giữ lại, giống như một con chim ác là, trong lúc chú Sirius dọn dẹp căn nhà, và nó cũng tìm thấy được những bức ảnh chụp gia đình có khung bằng bạc mà chú Sirius đã ném đi trong mùa hè. Những tấm kính của chúng đã vỡ, nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy những hình người nhỏ trong bức ảnh đen trắng đang nhìn nó một cách kiêu căng, kể cả - nó cảm thấy có một cú sốc nhẹ trong bụng - một phụ nữ đen, vẻ mặt nặng nề mà phiên toà xử bà ta nó đã được chứng kiến trong Cái Tường Ký của thầy Dumbledore: Bellatrix Lestrange. Cứ theo bề ngoài của nó mà xét thì những bức ảnh của bà ta được Kreacher thích nhất; bức ảnh đó được đặt ở trước tất cả những bức ảnh khác và tấm kính được gắn một cách vụng về bằng Bùa Nổi Liền.

“Mình nghĩ rằng mình sẽ để lại quà cho ông ấy ở đây,” Hermione nói, đặt gói quà gọn gàng vào giữa chỗ lổm của những miếng giẻ và chăn, và đóng cửa nhẹ nhàng. “Ông ấy sẽ tìm thấy nó sau, sẽ ổn thôi mà.”

“Hãy thử nghĩ xem nào,” chú Sirius hiện ra từ phía cái chạn đang đựng một con gà tây to khi bọn trẻ đóng cánh cửa tủ, “gần đây có ai thực sự nhìn thấy Kreacher không?”

“Cháu không nhìn thấy nó từ cái đêm mà chúng ta quay lại đây,” Harry nói. “Chú đã ra lệnh cho nó ra khỏi bếp.”

“Ừ...”, chú Sirius tư lự. “Cháu biết đấy, đó cũng là lần cuối cùng mà chú nhìn thấy nó... nó có thể đang trốn đâu đó trên gác.”

“Nó không thể rời đi phải không?” Harry nói. “Ý cháu là khi chú nói ‘ra khỏi’, có thể nó nghĩ là chú muốn nó ra khỏi căn nhà?”

“Không, không, những con gia tinh không được rời đi trừ khi chúng bị cho quần áo. Chúng đã bị trói buộc vào gia đình nhà chủ,” chú Sirius nói.

“Chúng có thể rời nhà nếu thực sự chúng muốn thế,” Harry bác lại. “Dobby đã làm thế, nó đã rời nhà Malfoy để cho cháu lời cảnh báo hai năm trước. Nó đã phải tự phạt mình sau đó, nhưng nó vẫn làm thế.”

Chú Sirius hơi bối rối trong giây lát, và nói, “Sẽ tìm nó sau vậy, chú mong rằng sẽ tìm thấy nó ở trên gác đang khóc trước những cái quần của mẹ chú hay một vài thứ khác. Chắc chắn rồi, có thể nó đã bò vào cái tủ đang phun khí và chết... (Cái tủ được đặt trên cái nôi hơi - ND) nhưng chú không được đặt niềm hy vọng cao như thế.”

Fred, George và Ron đều bật cười; mặc dù Hermione nét mặt rất quả trách.

Trong khi ăn bữa trưa trong Noel, nhà Weasley, Harry và Hermione đã lên kế hoạch đi thăm ông Weasley một lần nữa, được hộ tống bởi Mất-Điên và thầy Lupin. Mundungus xuất hiện đúng lúc mọi người ăn bánh pudding và bánh xốp kem, đã được nhờ đi ‘mượn’ một chiếc xe hơi cho dịp này, vì xe điện ngầm không làm việc trong Giáng Sinh. Chiếc xe, mà Harry rất nghi ngờ rằng nó liệu có được lấy đi với sự chấp thuận của người chủ, đã được làm rộng ra bằng câu thần chú mà đã một lần được niệm trên chiếc xe Ford Anglia cũ của nhà Weasley. Mặc dù với bề ngoài có kích thước bình thường, mười người với tài xế Mundungus vẫn có thể vừa vặn trong chiếc xe hoàn toàn thoải mái. Bà Weasley lưỡng lự trước khi vào xe - Harry biết việc bà không tán thành với Mundungus đang đấu tranh với việc bà không thích đi lại mà không có ma thuật - nhưng, cuối cùng, cái rét ở bên ngoài cùng với sự van nài của lũ trẻ đã thắng, và bà thả mình vào một chỗ ngồi đằng sau, giữa Fred và Bill với một tâm trạng thoải mái.

Chuyến đi đến bệnh viện St Mungo tốn rất ít thời gian vì hầu như không có xe cộ chạy trên đường. Những nhóm nhỏ phù thủy đang lén lút, dần dần đi đến một con phố vắng vẻ khác để vào bệnh viện. Harry cùng những người khác ra khỏi xe, và Mundungus lái xe về phía góc phố để chờ họ. Họ đi bộ một cách tinh cò về phía cái cửa sổ có một hình nộm mặc quần áo nylon đứng đó, sau đó, lần lượt từng người một bước qua tấm kính.

Khu tiếp tân trông rất phù hợp với ngày lễ: quả cầu thủy tinh thấp sáng St Mungo đã mang màu đỏ và vàng, càng trở nên khổng lồ, sặc sỡ với đồ trang hoàng cho Giáng Sinh; những cây nhựa ruồi được treo ở mỗi cửa ra vào; và những cây thông Noel sáng ngời bao phủ bởi tuyết ma thuật và những cột băng lỏng lảy ở mỗi góc tường, mỗi cây đều có một ngôi sao vàng lấp lánh trên đỉnh. Lúc này, bệnh viện không đông như lần trước họ tới đây, mặc dù ở giữa phòng Harry vẫn bị đẩy sang một bên bởi một phù thủy có một quả quất gắn chặt nơi lỗ mũi bên trái của bà ta.

“Bất hoà gia đình phải không?” cô phù thủy tóc vàng khẽ cười đằng sau cái bàn. “Bà là người thứ ba tôi gặp trong ngày hôm nay đấy... Ma thuật gây thương tích, tầng bốn.”

Họ thấy ông Weasley đang ngồi tựa vào thành giường, với phần còn lại của con gà tây làm bữa tối đặt trong lòng và một vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

“Một thứ đều ổn chứ, anh Arthur?” bà Weasley hỏi, sau khi tất cả chúc mừng và tặng quà cho ông.

“Tốt, tốt,” ông Weasley nói, hơi quá nồng nhiệt. “Em - ơ - chưa gặp Thầy Lang Smethwyck phải không?”

“Chưa,” bà Weasley có vẻ nghi ngờ, “thế thì sao?”

“Không có gì, không có gì,” ông Weasley nói nhẹ nhõm, bắt đầu mở đồng quà của mình. “Sao, mọi người vẫn vui vẻ chứ? Mọi người đã được tặng những gì trong Noel thế?Ồ - Harry - cái này thật tuyệt vời đấy!” Ông vừa mới mở quả của Harry, là mỏ hàn và những cái tua vít.

Bà Weasley không hoàn toàn bằng lòng với câu trả lời của ông Weasley. Khi chồng của bà vươn tới để bắt tay Harry, bà nhòm vào dải băng trắng bên trong áo ngủ của ông.

“Anh Arthur,” bà nói, với một tiếng ‘táp’ trong giọng nói giống như bầy chuột sập, “anh đã thay băng rồi à. Tại sao anh lại phải thay băng sớm một ngày hả Arthur? Họ nói với em rằng họ sẽ không phải thay cho tới ngày mai cơ mà.”

“Gì cơ?” ông Weasley có vẻ hoảng sợ và kéo tấm trải giường cao lên tận ngực. “Không, không - không có gì đâu - nó chỉ là - ”

Ông có vẻ nhụt chí dưới cái nhìn sắc nhọn của bà Weasley.

“Thôi được - đừng tức giận nghe Molly, nhưng Augustus Pye có một ý tưởng... nó ấy là Thầy Lang thực tập, em biết đấy, một thằng cha rất dễ gần và rất yêu thích... um... thuốc bổ... Ý anh là, một vài cách chữa bệnh của dân Muggle... chúng được gọi là những vết khâu, Molly, và chúng có tác dụng rất tốt để - chữa lành vết thương cho dân Muggle - ”

Bà Weasley phát ra một âm thanh có vẻ ở đâu đó giữa tiếng rít và tiếng gầm. Lupin bước ra khỏi giường và tiến về phía Người Sói, một bệnh nhân không có người đến thăm và đang nhìn một cách thèm muốn vào đám đông xung quanh ông Weasley; Bill thăm thì một điều gì đó về việc lấy cho mình một tách trà, còn Fred và George nhảy tới cùng anh, cười toe toét.

“Có phải là anh muốn nói với em,” giọng của bà ngày càng to theo từng lời nói và hình như không để ý rằng những người đi cùng bà đang tìm chỗ trốn, “rằng anh đã tào lao với cái thứ thuốc của dân Muggle đó?”

“Không phải là tào lao đâu em yêu à,” ông Weasley van nài, “đó chỉ là - là thứ mà Pye và anh nghĩ rằng bọn anh chỉ thử mà thôi, nhưng tiếc là - thế đấy, với những loại vết thương như thế này, có vẻ nó không hoạt động tốt như bọn anh nghĩ”

“Thế có nghĩa là gì?”

“Thế... để xem, anh không biết rằng liệu em có biết - những vết khâu là gì không?”

“Nghe có vẻ như anh đang cố khâu da của anh lại,” bà Weasley nói với một nụ cười rầu rĩ, “nhưng thậm chí là anh, Arthur, cũng không nên ngu ngốc như thế - ”

“Cháu cũng muốn một tách trà,” Harry chạy đi.

Hermione, Ron và Ginny cũng chạy nhanh ra cửa cùng nó. Khi cánh cửa đóng lại phía sau bọn trẻ, chúng nghe thấy bà Weasley hét lên, “ANH NÓI GÌ CỜ, ĐÓ LÀ MỘT XU HƯỚNG CHUNG À?”

“Đúng là ba,” Ginny lắc đầu khi chúng bắt đầu ra hành lang. “Những mũi khâu... con đã nói rồi...”

“Em biết đấy, chúng rất có hiệu quả với những vết thương bình thường,” Hermione nói thẳng thắn. “Chỉ cho rằng có cái gì đó trong nọc rắn đã cản trở chúng hay đại loại như thế. Chỉ không biết phòng uống trà ở đâu nhỉ?”

“Tầng năm,” Harry nói, cố nhớ ký hiệu ở trên bàn của Phù thủy Đón tiếp.

Chúng đi dọc theo hành lang, qua một dãy các cửa đôi và tìm thấy một cầu thang nhỏ hẹp với rất nhiều những chân dung của những ThCý thuê đầy vẻ hung dữ. Khi chúng trèo qua đó, những Thầy Lang đã chẩn đoán cho chúng những chứng bệnh kỳ lạ và đưa ra những phương thuốc kinh khủng. Ron đã thực sự cảm thấy bị nhục mạ khi một phù thủy thời Trung cổ đã phán rằng nó rõ ràng là một ca tồi tệ của bệnh Spattergroit (Hình như là Bệnh đậu mùa, không thấy có trong từ điển - ND)

“Và cái đó là gì vậy?” Ron giận dữ khi vị Thầy Lang đuổi theo nó suốt sáu bức tranh, xô hết những người ngụ trong đó ra khỏi đường chạy.

“Nó là một sự đau đớn trầm trọng nhất gây ra cho da thịt, thừa chàng trai trẻ, thứ mà sẽ để lại cho nó những nốt đậu mùa và thậm chí còn khủng khiếp hơn nó bây giờ nhiều - ”

“Nhìn xem ông nói ai khủng khiếp đấy!” tai Ron đỏ ửng lên.

“ - phương thuốc duy nhất là lấy gan của một con cóc, ngâm chặt trong họng, đứng trần truồng lúc trăng tròn trong một cái thùng chứa đầy mắt lươn - ”

“Tôi không bị Spattergroit!” (Có lẽ Spattergroit là bệnh Đậu mùa - ND)

“Nhưng những vết xấu xí trên mặt cậu, thừa chàng trai trẻ - ”

“Đó là tàn nhang!” Ron nổi quạu. “Bây giờ hãy quay trở lại bức tranh của ông và để tôi yên!”

Nó quay lại với những người khác, tất cả vẫn đang cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

“Tầng mấy đây nhỉ?”

“Mình nghĩ là tầng năm đấy,” Hermione nói.

“Không, mới tầng bốn thôi,” Harry nói, “chỉ còn một - ”

Nhưng khi nó bước tới đầu cầu thang, nó bỗng nhiên dừng lại đột ngột, nhìn chằm chằm vào cửa sổ nhỏ bên trong những cánh cửa đôi ở đầu hành lang, có ghi: Lời nguyện GÂY THƯƠNG TÍCH. Một người đàn ông đang nhìn chúng với cái mũi ấn vào cửa kính. Ông có bộ tóc hơi xoắn, đôi mắt xanh sáng và một nụ cười trống rỗng lộ ra hàm răng chói lòe.

“Ồ!” Ron nói, cũng đang nhìn vào người đàn ông.

“Ồi, trời đất ơi,” Hermione bất chợt nói hỗn hển. “Giáo sư Lockhart!”

Cựu giáo viên Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám của bọn trẻ đẩy cửa ra và tiến về phía chúng, đang mặc một chiếc áo choàng có màu hoa cà.

“Chào!” ông nói. “Tôi cho rằng các bạn sẽ xin chữ ký của tôi đúng không?”

“Không thay đổi nhiều lắm nhỉ?” Harry thì thầm với Ginny, cô bé đang cười đến tận mang tai.

“Ơ - thầy có khoẻ không, thưa Giáo sư?” Ron nói, nghe hơi đáng khiển trách. Chính là cái đũa phép trục trục của Ron đã phá hoại trí nhớ của Giáo sư Lockhart quá tồi tệ đến nỗi ông ta phải vào St Mungo ngay lập tức, mặc dù lúc đó Lockhart đang cố gắng để xoá bỏ hoàn toàn trí nhớ của Harry và Ron, sự thông cảm của Harry cũng chỉ có giới hạn.

“Tôi thực sự rất khoẻ, cảm ơn các bạn!” Lockhart cười mở, rút ra một cái bút lông công hơi méo mó từ trong túi của ông. “Nào, các bạn cần bao nhiêu chữ ký? Tôi có thể ký liền một lúc đấy!”

“Er - chúng tôi không cần một chữ ký nào cả vào lúc này, cảm ơn,” Ron nói, nhướn lông mày lên khi Harry hỏi, “Thưa Giáo sư, thầy không nên đi lang thang ngoài hành lang thế này. Tại sao thầy không ở trong phòng?”

Nụ cười tắt dần trên khuôn mặt thầy Lockhart. Sau một thời gian nhìn chăm chú vào Harry, ông nói, “Chúng ta đã gặp nhau chưa nhỉ?”

“Er... có, chúng ta đã gặp nhau,” Harry nói. “Thầy đã từng dạy chúng con ở trường Hogwarts, thầy có nhớ không?”

“Dạy?” Lockhart nhắc lại, có vẻ hơi do dự. “Tôi á? Tôi đã dạy học à?”

Và ngay lập tức nụ cười xuất hiện trở lại trên khuôn mặt của ông, điều này hơi gây hoang mang.

“Đã dạy cho cậu tất cả những gì cậu biết, tôi cho rằng như vậy, đúng không nào? Thế nào, những chữ ký thì sao nhỉ? Hay là ta sẽ ký liền một tá nhỉ, các bạn có thể đưa cho những bạn nhỏ khác để không ai bị chữa ra!”

Nhưng ngay sau đó một cái đầu thò ra khỏi cửa ở cuối hành lang và một giọng nói vang lên, “Gilderoy, cậu bé hư đốn quá, nó lại lang thang đâu mất rồi?”

Một bà Thầy Lang trông giống như một bà mẹ hiền đầu đội một vòng hoa lấp lánh chạy nhanh dọc theo hành lang, tặng cho Harry và những người khác một nụ cười ấm áp.

“Ồ, Gilderoy, nó có khách à! Thật là tuyệt quá, nhất là vào Giáng Sinh nữa! Các cháu có biết không, nó ta không bao giờ có người đến thăm, tội nghiệp thằng bé, và ta không thể nghĩ xem tại sao lại thế, nó ta là một cục cưng dễ thương mà.”

“Tụi nhóc muốn xin chữ ký!” Gilderoy nói với vị Thầy Lang, một nụ cười toe toét nở trên môi. “Họ muốn xin hàng đồng chữ ký, mà không cần đáp lại. Tôi chỉ mong rằng chúng ta có đủ ảnh thôi!”

“Hãy nghe cậu bé này xem,” vị Thầy Lang cầm lấy tay của Lockhart và nhìn ông ta trìu mến giống như ông ta là một đứa trẻ hai tuổi sớm phát triển. “Cậu bé đã rất nổi tiếng một vài năm trước; chúng ta rất hy vọng rằng ý thích tặng chữ ký cho người khác của nó là một dấu hiệu cho ký ức của nó đã bắt đầu quay lại. Các cháu sẽ đi cùng chứ? Cậu ta ở trong một phòng bệnh khép kín, cháu biết đấy, cậu đã thoát ra khi ta đang mang quà Giáng Sinh, cách cửa thường xuyên được khoá kín... không phải là vì cậu ấy nguy hiểm đâu! Nhưng mà,” bà hạ giọng xuống như thì thầm, “cậu ta nguy hiểm cho chính cậu, chúa phù hộ cậu... không biết mình là ai, các cháu thấy rồi đấy, thơ thần xung quanh và không biết làm thế nào để quay lại... các cháu thật là tốt khi đến thăm nó thế này.”

“Er,” Ron ra hiệu một cách không cần thiết vào cánh cửa phía trước, “thực ra, chúng cháu chỉ - er -”

Nhưng bà Thầy Lang nở một nụ cười đầy hi vọng, và lời thì thầm lờ mờ của Ron về ‘định đi uống một tách trà’ liền tan mất vào không gian. Chúng nhìn nhau bất lực, và sau đó theo Lockhart và bà Thầy Lang đi xuống cuối hành lang.

“Chúng ta đừng ở lại lâu quá,” Ron nói khẽ.

Bà Thầy thuốc chỉ đưa thần vào cánh cửa của Phòng Cửa Janus Thickey và thì thầm, ‘Alohomora’. Cánh cửa mở ra và bà dẫn bọn trẻ vào trong, nắm chắc tay của Gilderoy cho đến khi bà đặt ông ta vào chiếc ghế bành bên cạnh giường.

“Đây là phòng dành cho bệnh nhân nội trú dài hạn của chúng tôi,” bà nói với Harry, Ron, Hermione và Ginny với một giọng buồn bã “Dành cho những thương tật lâu dài gây ra bởi phép thuật đấy. Chắc chắn rằng với những liều thuốc và những bùa chú mạnh, với một chút may mắn nữa, chúng ta có thể có những kết quả khả quan. Gilderoy đang có vẻ lấy lại được một số ý thức về bản thân, và chúng ta đã nhìn thấy những tiến bộ thực sự của ông Bode, ông ấy dường như đã lấy lại được sức mạnh của lời nói, mặc dù ông không nói bất cứ thứ ngôn ngữ nào mà chúng tôi có thể nhận ra được. Thôi, ta phải đi tặng quà Giáng Sinh đây, các cháu cứ thoải mái nói chuyện nhé.”

Harry nhìn quanh. Căn phòng hiện ra với những dấu hiệu không chệch đi đâu được rằng nó thực sự là nơi ở lâu dài cho những người bệnh trong đó. Họ có nhiều vật dụng cá nhân xung quanh giường hơn bác Weasley; bức tường ở phía đầu giường thầy Gilderoy là một ví dụ, nó được phủ kín bởi những bức ảnh của ông, tất cả đều đang tươi cười hết cỡ và vẫy chào những người mới đến. Ông ta đã ký rất nhiều lên những bức ảnh đó, với một nét chữ nguệch ngoạc, trẻ con. Trong lúc ông được bà Thầy Lang đặt xuống ngồi ở chiếc ghế của ông, Gilderoy kéo một đồng ảnh về phía mình, lấy bút lông và bắt đầu ký vào đó một cách luống cuống.

“Bạn có thể đặt nó vào trong phong bì,” ông nói với Ginny, ném những bức ảnh đã được ký vào vật áo của cô bé từng chiếc một khi ông ký xong. “Tôi chưa quên đâu, các bạn biết đấy, chưa, tôi vẫn nhận được rất nhiều thư hâm mộ... Gladys Gudgeon viết hàng tuần... tôi

chỉ hy vọng rằng tôi biết lý do tại sao” ông ta ngừng lại, hơi lúng túng, rồi lại cười và quay trở lại công việc của mình với một sự hăng hái mới. “Tôi ngờ rằng đó chỉ là vì vẻ đẹp trai của tôi...”

Một phù thủy da vàng ủng, trông rất thiếu ngủ nằm ở giường đối diện đang nhìn lên trần nhà; ông đang làm bầm với chính mình và có vẻ hoàn toàn không để ý đến xung quanh. Hai chiếc giường đằng kia có một người phụ nữ với cái đầu bị bao phủ hoàn toàn bởi lông; Harry vẫn còn nhớ một điều tương tự đã xảy đến cho Hermione trong năm thứ hai, mặc dù tai nạn, trong trường hợp của cô bé, thì không lâu dài. Ở phía cuối phòng, những tấm màn sắc sỡ đã được kéo ra giữa hai cái giường để giữ cho bệnh nhân và những người đến thăm họ tách biệt khỏi những người khác.

“Của bà đây, Agnes,” vị Y sĩ nói với người phụ nữ mặt đầy lông một cách vui vẻ, đưa cho bà một đồng nhỏ quà Giáng Sinh. “Thấy chưa, không quên phải không? Và con trai của bà đã gửi cú nói rằng nó sẽ tới vào tối nay, thật tuyệt phải không?”

Agnes sửa vài tiếng rất to.

“Và nhìn này, Broderick, ông đã được tặng một chậu cây và một cuốn lịch rất đẹp với mỗi hình một con Bàng Mã cảnh cho mỗi tháng; chúng nó sẽ làm cho mọi thứ sáng sủa hơn phải không nào?” Vị Thầy Lang nói, hồi hã tiến về phía người đàn ông đang làm bầm, đặt cái chậu cây xấu xí với những xúc tu dài loằng ngoằng lên cái tủ cạnh giường và treo cuốn lịch lên trên tường bằng dũa thần của bà. “Và - ồ - bà Longbottom, bà đang định ra về đấy à?”

Harry quay đầu lại. Tấm màn che đã được kéo lên khỏi hai cái giường ở cuối phòng và hai người khách đi ra ở con đường đi giữa những cái giường: một phù thủy già trông rất khủng khiếp, mặc một chiếc váy màu xanh, một chiếc áo lông cáo đã cũ và đội một cái mũ nhọn được trang trí bởi một thứ không thể chêch đi đâu được là một con kền kền nhồi bông, và đằng sau bà, trông rất phiền muộn - Neville.

Trong một thoáng suy nghĩ, Harry nhận ra người nằm trên chiếc giường đằng kia là ai. Nó cố gắng điên cuồng, bằng mọi cách làm xao nhãng những người khác để Neville có thể rời căn phòng mà không bị để ý và hỏi han, nhưng Ron cũng đã để ý đến cái tên ‘Longbottom’, và trước khi Harry kịp ngăn lại nó gọi to, “Neville!”.

Neville nhảy lên và co rúm lại giống như có một viên đạn vừa suýt qua nó.

“Bọn mình đây, Neville!” Ron nói vui vẻ, bước đi. “Cậu đã nhìn thấy chưa? Thầy Lockhart đang ở đây đấy! Nó đến thăm ai vậy?”

“Bạn của cháu hả Neville?” bà của Neville nói ân cần, tiến tới bọn trẻ.

Neville trong có vẻ như nó nên ở bất cứ nơi nào khác trên thế giới trừ chỗ này. Khuôn mặt nặng nề của nó dần tím ngắt và nó không hề nhìn vào bất cứ ai trong bọn trẻ.

“À, đúng rồi,” bà của nó bé nói, nhìn chăm chú vào Harry và chìa bàn tay nhăn nheo giống chân chim ra. “Đúng rồi, ta biết cháu là ai, tất nhiên. Neville đã kể rất nhiều về cháu.”

“Ơ - cảm ơn bà,” Harry bắt tay. Neville không nhìn vào nó, mà nhìn xuống chân mình, mặt ngày càng đỏ gay.

“Và hai cháu chắc chắn là nhà Weasley rồi,” và Longbottom tiếp tục, lần lượt đưa tay ra cho Ron và Ginny. “Ta biết bố mẹ các cháu - không nhiều lắm, tất nhiên - nhưng họ là những người tốt, rất tốt... và cháu là Hermione Granger?”

Hermione hơi giật mình vì bà Longbottom biết tên mình, nhưng cũng bắt tay như những người khác.

“Có, Neville đã kể tất cả mọi chuyện về cháu. Giúp nó vượt qua một vài trường hợp bùng nổ đúng không? Nó là một đứa trẻ ngoan,” bà nói, ném một cái nhìn nghiêm nghị qua cái mũi hơi to về phía Neville, “nhưng nó không có được sự thông minh của ba nó, ta rất tiếc phải nói như vậy.” Và bà quay mạnh đầu về phía hai cái giường ở cuối phòng, đến nỗi con kền kền nhồi bông trên mũ của bà lắc lư nghiêm trọng.

“Gì cơ ạ?” Ron ngạc nhiên. (Harry muốn đập lên chân của Ron, nhưng cách đó khó hơn rất nhiều để ra hiệu khi mà bạn mặc quần bò so với khi mặc áo choàng.) “Ba của cậu ở đó hả Neville?”

“Cái gì vậy?” bà Longbottom nói the thé. “Cháu chưa kể cho bạn bè về cha mẹ của cháu hả Neville?”

Neville thở sâu, nhìn lên trần nhà và lắc đầu. Harry không thể nhớ được rằng đã từng cảm thấy hổ thẹn hơn chưa, nhưng nó không thể nghĩ ra một cách nào đó để cứu Neville ra khỏi hoàn cảnh này.

“Nào, không có gì mà phải ngượng cả!” bà Longbottom giận dữ. “Cháu phải tự hào, Neville, phải tự hào! Chúng nó không bao giờ từ bỏ sức khỏe và sự tinh táo của mình để cho đứa con trai duy nhất của chúng lại xấu hổ cả, cháu biết không!”

“Cháu không xấu hổ,” Neville nói nhẹ nhàng, vẫn nhìn quanh trừ Harry và những người khác. Ron bây giờ đang cố kiểm soát chân để xem người nằm trên hai chiếc giường đó như thế nào.

“Thế đấy, cháu có một cách biểu lộ thật nực cười!” bà Longbottom nói. “Con trai ta và vợ của nó,” bà quay sang Harry, Ron, Hermione và Ginny “đã bị tra khảo đến mất trí bởi bọn tay chân của Kẻ Mà Ai Cũng Biết Là Ai Đấy.”

Hermione và Ginny đều đưa tay lên bịt chặt miệng. Ron ngừng nghiêng cổ ngó bố mẹ của Neville và cảm thấy hổ thẹn.

“Chúng nó là những Thần Sáng, cháu biết đấy, và rất được tôn trọng ở thế giới phù thủy,” bà Longbottom bước đi. “Có năng khiếu bẩm sinh, cả hai đứa nó, ta - ồ, Alice con, con muốn gì vậy?”

Mẹ của Neville đã đứng dậy ở phía cuối phòng trong bộ đồ ngủ. Cô không còn khuôn mặt bụ bẫm, tràn đầy hạnh phúc mà Harry đã thấy trong bức ảnh cũ của thầy Moddy về Hội Huynh Đệ Phượng Hoàng lúc đầu tiên. Mặt của cô bây giờ đã gầy xẹp đi và mệt mỏi, mắt của cô có vẻ to quá cỡ và tóc đã bạc trắng, mỏng và trông như đã chết rồi. Cô có vẻ không muốn nói chuyện, hoặc có lẽ cô không thể nói, nhưng cô có những cử động rụt rè về phía Neville, cầm cái gì đó trong cánh tay mở rộng của cô.

“Nữa à?” bà Longbottom nói hơi mệt mỏi. “Rất tốt, Alice con, rất tốt - Neville, hãy cầm lấy bất kể là thứ gì.”

Nhưng Neville đã chìa tay ra rồi, với lấy thứ mà mẹ của nó vừa làm rơi, một mảnh giấy gói kẹo Thối To Nhất Của Drooble.

“Rất tuyệt con à,” bà Neville nói với một giọng vui vẻ giả tạo, vỗ lên vai của mẹ nó.

Nhưng Neville nói khẽ, “Cám ơn mẹ.”

Mẹ của nó lão đảo quay lại về cuối phòng, rên rỉ với chính mình. Neville nhìn những người khác, vẻ mặt nó có vẻ thách thức, giống như là đang thách mọi người dám cười, nhưng Harry không nghĩ rằng nó có thể tìm thấy chuyện gì ít vui vẻ hơn trong cuộc đời của nó.

“Chúng ta phải về thôi,” bà Longbottom thở dài, đeo đôi găng tay dài màu xanh vào. “Rất vui được gặp các cháu. Neville, vứt cái giấy kẹo đó vào thùng rác, mẹ cháu đã cho cháu giấy kẹo đủ để phủ kín phòng ngủ của cháu rồi đấy.”

Nhưng khi họ rời đi, Harry chắc chắn rằng nó nhìn thấy Neville lén lút nhét tờ giấy kẹo vào trong túi của nó.

Cánh cửa đã đóng sau lưng chúng.

“Mình chưa bao giờ biết,” Hermione nói, trông như sắp khóc.

“Mình cũng vậy,” Ron nói với giọng hơi khàn khàn.

“Em cũng thế,” Ginny nói thầm.

Cả ba đều nhìn vào Harry.

“Mình đã biết,” nó nói ử rử. “Thầy Dumbledore đã nói cho mình nhưng mình đã thề là không nói cho ai biết... đó chính là lý do khiến cho Bellatrix Lestrange bị đưa đến Azkaban, vì thực hiện lời nguyền Quên Lãng đối với cha mẹ của Neville cho đến khi họ mất hoàn toàn trí nhớ.”

“Bellatrix Lestrange đã làm điều đó à?” Hermione thì thào, sợ hãi. Người đàn bà mà Kreacher giữ bức ảnh trong phòng của ông ấy à?”

Có một khoảng thời gian dài yên lặng, bị phá vỡ bởi giọng nói tức giận của Lockhart.

“Thấy chưa, ta không học cách viết chữ liền để chẳng làm gì cả!”

CHƯƠNG XXIV: BẾ QUAN BÍ THUẬT

Kreacher thừa nhận là ông ta đã núp trên gác mái. Chú Sirius nói đã tìm thấy ông ta ở đó, che phủ bởi lớp bụi, không nghi ngờ gì là để trông chừng những di vật của dòng họ Black được giấu trong cái tủ của ông ta. Mặc dù chú Sirius có vẻ hài lòng với chuyện này, điều đó lại làm Harry băn khoăn. Kreacher dường như có tâm trạng khá hơn trong lần tái xuất hiện này, vẻ kiên quyết cay đắng của ông ta đã lắng đi một phần và ông ta đã chịu phục tùng mệnh lệnh một cách ngoan ngoãn hơn ngày thường, thế nhưng Harry đã bắt gặp một hay hai lần con gia tinh nhìn cậu chằm chằm, nhưng lúc nào cũng nhanh chóng hướng ra xa khi thấy Harry nhận ra điều đó.

Harry đã không đề cập đến sự nghi ngờ mơ hồ đó với chú Sirius, khi sự vui mừng của chú đã tan biến nhanh chóng ngay lúc này khi mùa Giáng sinh đã qua. Ngày khởi hành trở về Hogwarts của họ đến gần, chú trở nên ngày càng giống cái vẻ mà bà Weasley gọi là “những đợt ủ rũ”, chú thường trở nên lảm nhảm và cộc cằn, thường xuyên rút vào phòng của con Buckbeak nhiều giờ liền. Về âm trầm của chú thấm cả vào căn nhà, rỉ dưới những cánh cửa như vài loại khí độc, cho nên tất cả chúng đều bị nhiễm phải.

Harry không muốn rời xa chú Sirius lần nữa khi chú chỉ mỗi Kreacher bầu bạn; trên thực tế, lần đầu tiên trong đời nó, nó có vẻ không muốn nhanh chóng quay về trường Hogwarts. Quay lại trường học có nghĩa là một lần nữa đặt chính nó dưới sự chuyên quyền của Dolores Umbridge, người, không một chút hoài nghi, đã đặt ra thêm hàng tá điều luật khác trong khi chúng vắng mặt; đó là không có trận Quidditch nào để coi trong thời gian tới khi nó đang bị cấm; đó là khả năng gánh nặng bài tập ở nhà của chúng sẽ bị tăng thêm khi kỳ thi đến gần hay thậm chí ngay trong khoảng thời gian sắp tới; và cụ Dumbledore thì vẫn thờ ơ với chuyện đó. Trên thực tế, nếu không có Hiệp Hội Phòng Thủ thì Harry nghĩ là nó đã xin chú Sirius cho nó rời khỏi Hogwarts và ở lì trong Grimmauld Place.

Và rồi, trong ngày cuối cùng của kỳ nghỉ, cái gì đó đã xảy ra, làm cho Harry cực kỳ sợ hãi chuyển trở về Hogwarts của nó.

“Harry yêu quý”, bà Weasley nói, trong khi thò đầu vào phòng ngủ của nó và Ron, nơi mà hai đứa chúng nó đang chơi cờ phù thủy mà Hermione, Ginny và con Crookshanks đang theo dõi, “con có thể đi xuống nhà bếp không? Giáo sư Snape muốn nói vài lời với con”.

Harry chưa nhận ra ngay lập tức những gì bà vừa nói; một trong những quân cờ của nó đang chiến đấu trong một cuộc ẩu đả dữ dội với một con tốt của Ron và nó đang bị thúc giục một cách hăng hái.

“Nghìên nát nó - nghiền nát nó, con tốt duy nhất của nó đó, mày thật ngu ngốc. Xin lỗi, bác Weasley, bác vừa nói gì thế?”

“Giáo sư Snape, con yêu ạ. Trong nhà bếp, ông ấy có vài lời.”

Miệng của Harry há ra trong nỗi kinh hoàng. Nó nhìn một lượt Ron, Hermione và Ginny, tất cả chúng đều há hốc mồm trước mặt nó.

Con Crookshanks mà Hermione giữ yên một cách khó khăn hơn 15 phút qua, vui sướng nhảy qua tấm ván và làm cho những quân cờ đang đi vắng ra, kêu ré lên với cái giọng cao nhất của chúng.

“Snape ? “ Harry ngậy ra nói.

“Giáo sư Snape, cưng ạ.”, bà Weasley quở trách nói. “Nào lệ lên, ông ấy bảo là không thể nán lại lâu đâu.”

“Ông ta muốn gì ở cậu nhỉ ?” Ron nói với vẻ bức mình khi bà Weasley đã ra khỏi phòng. “Cậu đâu có làm gì, đúng không ?”

“Không !”, Harry tức giận nói, vắt óc ra để nghĩ xem nó đã làm gì đến nỗi Snape đuổi bắt nó đến tận Grimmauld Place. Hay cuộn giấy da trong bài tập về nhà gần đây của nó có thể đã giành được một điểm T ?”

Một, hai phút sau, khi nó đẩy cửa vào nhà bếp tìm chú Sirius và thầy Snape thì thấy cả hai đang ngồi vào cái bàn dài trong bếp, đang nhìn trừng trừng vào đối phương. Sự im lặng giữa họ thật sự nặng nề trong sự ghạnh ghét lẫn nhau đó. Một lá thư được mở ra trên bàn gần chú Sirius.

“Hem,” Harry nói để thông báo sự có mặt của nó.

Thầy Snape quan sát nó một vòng, khuôn mặt của thầy đặt giữa mớ tóc đen và bóng nhờn

-

“Ngồi xuống, Potter”

“Ông biết đấy,” Sirius la lên, khi đang dựa vào cái ghế phía sau và nói với cái trần nhà, “Tôi nghĩ tôi sẽ hài lòng hơn nếu ông không ra lệnh ở đây, Snape à. Đây là nhà của tôi, ông lưu ý đấy.”

“Tôi đã nghĩ rằng được gặp riêng trò, Potter,” Snape nói với nụ cười lạnh lùng thường ngày cong lên trên môi, “nhưng Black - “

“Tôi là cha đỡ đầu của nó,” Sirius nói với giọng lớn hơn.

“Tôi ở đây theo lệnh của cụ Dumbledore”, Snape nói, giọng của ông ta, ngược lại, đã trở nên chua chát hơn một cách êm ả, “nhưng tất nhiên ở yên đó, Black, tôi biết là anh thích cảm thấy...dính dáng đến mọi việc. “

“Điều đó nghĩa gì ?” Chú Sirius hỏi trong lúc chú đẩy cả bốn chân cái ghế quay ngược lại gây ra một tiếng sập lớn.

“Chẳng qua là tôi chắc chắn rằng anh phải cảm thấy, à, nản lòng vì trên thực tế anh không thể làm bất cứ việc gì có ích,” thầy Snape đã thể hiện một sự nhấn mạnh rất tinh vi trong câu nói đó, “cho Hội.”

Điều đó đã làm cho mặt chú Sirius đỏ bừng lên. Môi của thầy Snape cong lên với vẻ đắc thắng và ông ta quay về phía Harry.

“Thầy hiệu trưởng phái tôi đến nói với trò, Potter, rằng ông ấy mong muốn trò học khóa học Occlumency.”

Harry ngậy người ra hỏi: “Học cái gì cơ ạ?”

Nụ cười lạnh lùng của Snape trở nên rõ ràng hơn.

“Occlumency, Potter. Sự phòng thủ ma thuật của tâm trí chống lại những xâm nhập từ bên ngoài. Một loại phép thuật ít tiếng tăm, nhưng là một phép thuật cao cường và rất có ích.”

Tim Harry bắt đầu đập rất nhanh. Sự phòng thủ chống lại những xâm nhập từ bên ngoài ư ? Nhưng mà nó chưa bị tẩu hỏa, trong khi tất cả bọn họ như đã công nhận điều đó.

“Tại sao em phải học cái Occlu - đó ?” Harry buột miệng thốt ra.

“Tại vì ông hiệu trưởng cho rằng đó là một ý kiến hay,” thầy Snape nhẹ nhàng nói. “Trò sẽ học riêng mỗi tuần một lần, nhưng trò sẽ không nói điều đó cho bất kỳ ai biết, nhất là với Dolores Umbridge. Trò rõ chưa ?”

“Vâng” Harry trả lời. “Và ai sẽ dạy con ?”

Thầy Snape trợn lông mày lên. Ông ta nói :”Tôi.”

Harry có một cảm giác khủng khiếp như ruột gan của nó đang tan ra dần. Giờ học ngoại khóa với thầy Snape - nó đã làm gì trên đời này mà phải chịu đựng điều đó ? Nó nhìn về phía chú Sirius để tìm sự ủng hộ.

“Tại sao cụ Dumbledore không thể dạy Harry ?” Chú Sirius hùng hổ hỏi. “Tại sao lại là anh ?”

“Tôi nghĩ rằng đó là do đặc quyền của ông hiệu trưởng trong việc ủy thác nhiệm vụ kém thú vị này,” thầy Snape ngọt xót bảo. “Tôi đảm bảo với anh là tôi đã không van xin công việc này.” Thầy đứng dậy. “Tôi sẽ đợi trò vào lúc 6 giờ chiều mỗi buổi thứ hai, Potter. Ở văn phòng của tôi. Nếu có ai hỏi, cứ bảo là trò đang học thêm giờ Độc Dược dành cho học sinh yếu kém. Không ai trong lớp tôi thấy trò không cần đến chúng.”

Ông ta quay đi và rời khỏi, cái áo chùng đen của ông ta cuộn cuộn sau lưng. “Chờ đã,” chú Sirius nói, khi ngồi ngay ngắn lại trên ghế. Thầy Snape quay lại nhìn họ một cách giễu cợt.

“Tôi thực sự đang rất gấp, Black à. Không như anh, tôi không có thời gian nhàn rỗi vô tận.”

“Đi vào vấn đề đi,” Sirius đứng dậy nói. Chú khá là cao hơn so với thầy Snape, Harry nhận thấy rằng lúc đó thầy đã nắm chặt nắm đấm trong túi áo của chiếc áo chùng và ngay sau đó nó chắc chắn rằng đó là cái tay cầm của cây đũa phép. “Nếu tôi nghe nói rằng anh lợi dụng những bài học về Occlumency để gây khó khăn cho Harry, thì anh sẽ phải giải thích cho tôi về điều đó đấy.”

“Cảm động làm sao”, thầy Snape châm chọc. “Nhưng chắc chắn là anh đã nhận thấy Potter rất giống cha nó.”

Chú Sirius tự hào trả lời: “Đúng.”

“Vậy thì, anh sẽ thấy nó kiêu căng đến nỗi những lời phê bình có thể làm nó tức nhảy dựng lên,” thầy Snape nói một cách ngọt xót.

Chú Sirius thô lỗ đẩy cái ghế qua một bên và sải bước về phía thầy Snape, vừa đi vừa rút ra cây đũa phép. Thầy Snape giựt mình

Họ đang cương quyết đối đầu nhau, chú Sirius giận tím gan, thầy Snape thì đang tính toán, thầy phóng nhanh tầm mắt từ đầu đũa phép của chú Sirius đến mắt thầy.

“Chú Sirius !” Harry kịch liệt la lên, nhưng chú Sirius hình như không nghe nó nói.

“Tôi đã cảnh cáo anh rồi, Snivdlus” chú Sirius nói, mặt chú và mặt thầy Snape cách nhau vừa đúng 1 foot (~33cm). “Tôi không quan tâm đến việc cụ Dumbledore đã tin anh đã sửa đổi, tôi không bị mắc lừa đâu”

“Ồ, vậy sao anh không đi nói điều đó với ông ấy ?” thầy Snape thì thầm. “Hay là anh sợ ông ấy có thể sẽ không mấy cho là đúng đắn khi nghe lời khuyên của một kẻ núp trong nhà của mẹ trong 6 tháng trời ?”

“Nói đi, dạo này Lucius Malfoy ra sao ? Tôi nghĩ là hắn rất hài lòng khi con chó cưng của hắn làm việc tại Hogwarts, đúng không ?”

“Lời nói của những con chó,” thầy Snape nhẹ nhàng nói, “Thế anh có biết là Lucius Malfoy đã nhận ra anh lần trước trong một chuyến dạo chơi nhỏ của anh ở ngoài không ? Một ý nghĩ khôn ngoan, Black ạ, thận trọng trở thành chính mình ở sân ga - đã không cho anh một cái cớ đủ cứng cổ để rời khỏi chỗ ẩn nấp của anh trong tương lai, đúng không ?”

Chú Sirius giờ phép đũa của chú lên.

“Đừng !” Harry thét, nhảy qua cái bàn và cố gắng đứng xen giữa họ. “Chú Sirius, đừng !”

“Ông vừa gọi tôi là một kẻ nhát gan à ?” chú Sirius gầm lên, cố đẩy Harry ra khỏi chỗ đó, nhưng Harry không muốn nhúc nhích.

“Tại sao à, đúng đấy, tôi nghĩ tôi đúng.” Thầy Snape nói.

“Harry - ra - khỏi - chỗ - đó” chú Sirius gầm lên, đẩy nó ra bằng tay kia.

Cửa nhà bếp đã mở và cả gia đình Weasley, cùng Hermione, đi vào, mọi người đều có vẻ vui mừng, ông Weasley hãnh diện đi giữa họ với bộ pyjama vải sọc được che kín bởi cái áo mưa.

“Bình phục rồi !” Ông rạng rỡ thông báo khắp nhà bếp “Hoàn toàn bình phục !”

Ông ấy và tất cả các thành viên khác của nhà Weasley lạnh cứng ở ngưỡng cửa, nhìn chằm chằm vào cảnh tượng trước mắt, đang tạm ngừng ngay giữa cuộc tranh đấu, cả chú Sirius và thầy Snape đều nhìn về phía cánh cửa với cây đũa phép chỉ ngay vào mặt đối phương và Harry thì đứng yên giữa họ, hai bàn tay của nó căng ra và cố gắng tách rời họ.

“Thề có Merlin” ông Weasley nói với nụ cười đã tắt ngúm trên mặt, “chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”

Cả hai người: chú Sirius và thầy Snape đều hạ đũa phép của họ xuống. Harry quan sát người này đến người kia. Cả hai đều mang một vẻ mặt cực kỳ khinh miệt nhau, còn sự đi vào không mong đợi này của một số nhân chứng dường như đem đến cho họ cái cảm giác này. Thầy Snape bỏ đũa phép vào túi, quay gót và đi nhanh về phía bên kia của nhà bếp, và không nói một lời bình luận nào khi đi ngang qua gia đình Weasley. Thầy ra đến cửa và quay lại bảo: “Lúc sáu giờ, mỗi tối thứ hai, Potter.”

Và sau khi ông ấy đi khỏi, chú Sirius vẫn nhìn trừng trừng theo, đũa phép của chú để bên cạnh.

“Chuyện gì vừa xảy ra vậy?” ông Weasley hỏi lại.

“Không có gì, anh Arthur”, chú Sirius nói và đang thở hổn hển như thể chú vừa chạy xong một đoạn đường dài. “Chỉ là một cuộc trò chuyện thân mật giữa hai người bạn học cũ thôi.” Như với một sự cố gắng to lớn, chú cười và nói: “Vậy là...anh đã bình phục rồi? Đây quả là một tin trọng đại, rất trọng đại.”

“Rất đúng, phải không?” bà Weasley nói và dẫn chồng bà đến chỗ cái ghế. “Bác sỹ Swethwyck cuối cùng cũng sử dụng phép thuật của ông ta, tìm ra thuốc giải độc cho bất cứ cái gì tương tự như độc trong răng nọc của rắn, và anh Arthur đã có được bài học về những hiểu biết qua loa về y học của dân Muggle, phải không, anh yêu?” bà nói thêm với vẻ đe dọa.

“Đúng đấy, Molly thân yêu,” ông Weasley ngoan ngoãn trả lời.

Bữa ăn tối hôm đó sẽ là một bữa ăn vui vẻ khi ông Weasley đã quay về với họ. Harry rất muốn trò chuyện với chú Sirius và cố gắng làm điều, nhưng khi thấy cha đỡ đầu của nó không quá gượng ép mình để cười đùa một cách khó chịu trước những trò đùa giỡn của Fred và George hay mức thêm thức ăn cho từng người một, nét mặt chú có vẻ rất phiền muộn và ủ rũ. Harry bị Mắt Đen và Mundungus kéo khỏi chú ấy khi hai người tạt vào để chúc mừng ông Weasley. Nó rất muốn bảo chú Sirius và nói với chú ấy đừng để ý đến những gì thầy Snape nói, ông ta chỉ cố ý trêu tức chú ấy và rằng những người còn lại không hề cho là chú là một kẻ hèn nhát khi chú làm theo lời căn dặn của cụ Dumbledore và ở lại Grimmauld Place. Tuy nhiên nó lại không có cơ hội để làm việc đó mà chỉ quan sát cái nhìn khó chịu trên khuôn mặt của chú Sirius, có lúc nó tự hỏi liệu có đủ can đảm để đề cập việc đó hay không nếu nó có cơ hội. Thay vào đó, nó nói nhỏ với Ron và Hermione việc phải học Occlumency với Snape.

Hermione lập tức nói: “Cụ Dumbledore muốn chấm dứt những giấc mơ của cậu về Voldemort. Vậy, cậu sẽ không cảm thấy thiếu não khi học chúng chứ? Đúng không?”

“Giờ học ngoại khoá với Snape à?” Ron kinh hoàng nói. “Mình thà mơ ác mộng còn sướng hơn.”

Hôm sau, chúng sẽ quay về Hogwarts bằng Xe đồ hiệp sĩ, một lần nữa được hộ tống bởi Tonks và thầy Lupin, cả hai đang ăn sáng trong bếp khi Harry, Ron và Hermione xuống đó

sáng hôm đó. Những người lớn hình như đang thì thầm trò chuyện giữa chừng và khi Harry đến mở cửa, tất cả bọn họ vội vàng nhìn quanh và trở nên im lặng.

Sau bữa ăn sáng vội vàng, tất cả đều mặc áo ấm và quàng khăn quàng, chống lại một buổi sáng tháng Giêng giá lạnh. Harry có một cảm giác khó chịu đè nén trong người, nó không muốn tạm biệt chú Sirius. Nó có một cảm giác xấu về buổi chia tay này, nó thật sự không rõ lắm, khi họ nhìn nhau lần nữa và nó cảm thấy có bốn phận phải nói gì đó với chú Sirius để ngăn cản chú làm bất cứ điều gì ngu ngốc. Harry rất lo lắng rằng lời kết tội về sự hèn nhát của Snape sẽ xúc phạm chú nặng nề đến độ chú có thể sẽ vạch kế hoạch cho vài chuyến đi mạo hiểm xa Grimmauld Place. Trước khi nó kịp suy nghĩ nên nói gì thì chú Sirius đã gọi nói đến bên chú.

“Chú muốn con giữ cái này.” Chú nói nhanh và thô lỗ nhét vào tay Harry một gói đồ bọc kín có kích cỡ bằng một cuốn sách bìa mỏng.

“Đây là cái gì vậy ?” Harry hỏi. “Nhớ viết thư cho chú biết nếu lão Snape làm khó con. Đừng mở nó ở đây” chú Sirius vừa nói vừa thận trọng nhìn bà Weasley khi bà đang thuyết phục hai đứa song sinh đeo đôi găng tay hở ngón. “Chú nghĩ là Molly sẽ không tán thành chuyện này, nhưng chú muốn con hãy dùng nó khi nào con cần chú, nhớ chứ ?”

“Dạ” Harry đáp và xếp gọn găng cái bọc vào trong túi áo ấm của nó nhưng nó biết rằng sẽ chẳng bao giờ dùng đến nó dù nó là cái gì đi nữa. Sẽ không thể là nó, Harry, là nguyên nhân khiến chú Sirius rời khỏi chốn an toàn này dù trong giờ học Occlumency sắp tới, nó có bị Snape đối xử tàn ác đến đâu đi nữa.

“Nào, đi đi” chú Sirius vừa nói vừa vỗ vai Harry và mỉm cười, và trước khi Harry có thể nói bất cứ cái gì khác thì họ đã đứng trước đầu thang, dừng lại trước cánh cửa được xích lại và cài then, chỗ mà gia đình Weasley vây quanh.

“Tạm biệt, Harry, nhớ bảo trọng nhé.”, bà Weasley ôm nó nói.

“Gặp lại cháu sau, Harry, và nhớ để mắt đến con rắn dùm bác.” Ông Weasley thân ái nói và bắt tay với nó.

“Dạ, được ạ.”, Harry lơ đãng nói, đây là cơ hội cuối để nó nói với chú Sirius phải cẩn thận, nó quay lại, nhìn vào mặt người cha đỡ đầu và mở miệng định nói, nhưng trước khi nó có thể làm việc đó thì chú Sirius đã một tay ôm nhanh nó và nói cộc lốc: “Harry, nhớ tự chăm sóc mình.”. Sau chốc lát, Harry thấy nó đã chuyển hướng ra ngoài trời mùa đông băng giá, cùng với Tonks (hôm nay, cô ta hóa trang thành một người phụ nữ cao, mặc quần áo vải tuyết với mái tóc màu xám sắt) đang thúc nó bước xuống.

Cánh cửa của ngôi nhà số 12 đóng sầm lại sau lưng nó. Họ đi theo thầy Lupin xuống cầu thang. Khi ra đến vỉa hè, nó quay lại nhìn. Ngôi nhà số 12 đang co rút lại một cách nhanh chóng, một trong hai mép cửa của nó giãn sang một bên, dồn căn nhà ra khỏi tầm nhìn. Chỉ trong nháy mắt, căn nhà đã biến mất.

“Nào, lên, tốt hơn hết là chúng ta nên đi xe buýt.” Tonks nói và Harry nghĩ thật là bực dọc với cái liếc nhìn mà cô ta ném xung quanh. Thầy Lupin đang vung tay phải của thầy.

ĐỪNG

Một chiếc xe buýt ba tầng, màu tía chói lọi từ trong không khí loãng hiện ra trước mắt họ, vừa suýt sao tránh được cái cột đèn đường gần nhất và cái cột đèn đó nhảy lùi lại ra khỏi đường đi của chiếc xe.

Một thanh niên gầy, mặt đầy mụn, có đôi tai vĩnh ra mặc đồng phục màu tía, nhảy xuống vỉa hè và rao to: “Chào mừng quý vị đến - “

“Được rồi, chúng tôi biết rồi, cảm ơn.”, Tonks mau nói, “Nào, nào, đi lên - “

Cô ta đẩy mạnh Harry về trước, lên bậc, đi qua anh tài xế, người đang tròn tròn mắt nhìn Harry khi nó đi qua.

“Ê, đây là Any - “

“Nếu em mà la to tên anh ta thì chị sẽ cho em thử bùa Lú” Tonks đe dọa nói khi cô ta chuyển sang đẩy Ginny và Hermione về phía trước.

“Từ lâu mình đã muốn đi thử thứ này,” Ron hớn hờ nói khi nhập bọn với Harry và nhìn quanh.

Lần trước, khi Harry đáp Xe Đò Hiệp Sĩ là vào buổi tối và lúc đó tầng ba đầy những khung giường bằng đồng thau. Bây giờ, vào buổi sáng sớm, ở đây được nhét đầy hàng loạt ghế xếp lộn xộn và ngẫu nhiên quay cửa sổ. Một vài trong số chúng hình như đã ngã xuống khi chiếc xe đột ngột dừng lại ở Grimmauld Place, một số phù thủy vẫn đứng vững và cẩn thận; túi mua hàng của vài người trượt dài theo xe: một mớ hỗn độn rất ư là đáng ghét của mấy con ếch con, gián và món trứng sữa nằm tan tác trên sàn xe.

“Coi nào, chúng ta nên tách ra thì hơn.” Tonks lạnh lẽo nói khi nhìn quanh mấy cái ghế. “Fred, George và Ginny, nếu mấy em giữ được mấy cái ghế phía sau thì anh Remus có thể ở yên đó mấy em.”

Cô ta, Harry, Ron và Hermione tiến đến mấy cái ghế trên cùng, chỗ có hai cái ghế trống chỗ trên cùng và hai cái ngay phía sau. Stan Shunpike và anh tài xế háo hức theo Harry và Ron ra phía sau. Có những cái đầu quay về phía Harry lúc nó đi ngang, nó ngồi xuống và thấy mọi người lại bị giật từ sau ra trước.

Khi Harry và Ron, mỗi đứa đưa cho Stan 11 Sickles, xe buýt lại khởi hành và lắc lư một cách đáng ngại. Chiếc xe chạy rầm rầm quay ở quảng trường Grimmauld Place, quanh co đi lên và xuống vỉa hè, và một tiếng ĐỪNG ghê gớm khác vang lên, họ đều bị văng ra sau. Ghế của Ron lật sang phải và con Pigwidgeon trên vạt áo của nó bật ra khỏi cái lồng, bị kích động và bay điên cuồng về phía trước, cuối cùng nó run rẩy đáp xuống và đậu trên vai Hermione. Còn Harry sau khi nắm chặt cái giá đèn cầy, không bị té đã nhìn ra ngoài cửa sổ, tụi nó đang lao nhanh xuống một cái gì trông như một xa lộ cao tốc.

“Ngay ngoài kia là Birmingham” Stan vui vẻ nói, trả lời cho thắc mắc không nêu ra của Harry trong khi đó Ron đang vùng vẫy đứng dậy từ sàn xe. “Cậu đứng vững được à, hay thiệt...Arry ? Tôi thấy tên cậu trên báo suốt mùa hè này các bài báo đó toàn lói cậu gần cả. Tôi lói zới Ern, Tôi lói nà, Cậu có zẽ không gần năm khi chúng tôi gặp cậu. Ló bịa za zậy đúng hông?

Tay anh ta nắm chặt vé xe của chúng và tiếp tục nhìn chăm chăm vào Harry, như bị mê hoặc. Rõ ràng là Stan không quan tâm đến chuyện một số người điên khùng đến đâu nếu họ đã quá nổi tiếng trên báo chí. Xe Đò Hiệp Sĩ lại lắc lư một cách đáng lo ngại, vượt qua một hàng xe từ bên trong. Nhìn về phía trước chiếc xe, Harry thấy Hermione đang che mắt lại, con Pidwidgeon thì vui sướng đu đưa trên vai cô bé.

ĐỪNG

Mấy cái ghế lại ngã về sau khi Xe Đò Hiệp Sĩ nhảy từ vỉa hè Birmingham đến một thành phố yên bình đầy những con đường quanh co. Những hàng rào cây phía bên kia đường nhảy ra khỏi đường đi của chiếc xe như là chúng đang tăng lên bờ vậy. Từ chỗ này, họ đi ra một con đường cái giữa một thị trấn nhộn nhịp, đến một cây cầu cạn bao quanh bởi đồi núi, sau đó đến con đường hừng gió giữa những nền đất nhô cao, mỗi lần đều kèm theo một tiếng ĐỪNG nặng nề.

“Mình thay đổi cách nghĩ rồi,” Ron thì thầm khi lần thứ sáu nó đứng dậy từ sàn xe. “Mình không bao giờ muốn leo lên cái đồ này nữa.”

“Quý vị chú ý, sau trạm này sẽ đến Hogwarts.” Stan vui vẻ nói khi anh ta đang lắc lư trước mặt chúng. “Người đàn bà hách dịch ngay phía trước mấy em kia, bà ta đã cho tụi anh chút đỉnh để cho tụi em xếp hàng ở phía trên. Tụi anh sẽ cho bà Marsh xuống trước, nên...” một tiếng động nghe phát ói vang lên từ tầng dưới, kể đó là tiếng ồn ào khủng khiếp bắn tung lên “...bà ta thấy không thoải mái lắm.”

Vài phút sau, Xe Đò Hiệp Sĩ rít lên ở trạm dừng trước một quán rượu nhỏ và tự ép ra ngoài đường để tránh va đụng. Tụi nó có thể nghe thấy tiếng của Stan đưa bà Marsh tội nghiệp xuống xe và thở phào nhẹ nhõm khi chuyển được mấy thứ tiếng xì xào của những hành khách cùng ngồi với bà xuống tầng 2. Chiếc xe lại chuyển bánh, tăng tốc và cho đến khi ĐỪNG. Tụi nó đang lăn bánh giữa một Hogsmeade phủ đầy tuyết. Harry thoáng thấy quán Đầu Heo bên đường, Bảng hiệu có hình đầu lợn lòi xấu xí kêu cọt kẹt trong gió lạnh. Những vết tuyết lốm đốm bám trên cửa sổ lớn phía trên chiếc xe. Và cuối cùng tụi nó cũng đến trạm dừng trước cổng Hogwarts, thầy Lupin và Tonks giúp tụi nó khiêng hành lý xuống và tạm biệt tụi nó. Harry liếc nhanh lên tầng 3 của xe buýt và thấy tất cả hành khách cúi mình xuống, mũi của họ thì bị dính chặt vào cửa sổ.

“Em sẽ an toàn một khi vào trong khuôn viên trường”, Tonks vừa nói vừa thận trọng nhìn quanh những con đường hoang vắng. “Chúc tụi em có một học kỳ tốt đẹp.”

Thầy Lupin dặn: “Nhớ tự chăm sóc mình nha” khi thầy bắt tay hết thầy tụi nó và cuối cùng đến chỗ Harry. Khi những đứa kia chào tạm biệt Tonks, thầy hạ thấp giọng nói: “Nghe này, Harry, thầy biết con không ưa gì Snape, nhưng ông ta là một thầy giáo dạy Occlumens rất giỏi và tất cả chúng ta, kể cả anh Sirius, đều muốn con học cách tự bảo vệ mình, cho dù đây là một việc khó nhọc, được chứ?”

“Dạ, được ạ.” Harry nghiêm túc nói khi nhìn khuôn mặt nhăn nhoe của thầy. “Hẹn gặp lại thầy sau.”

Sáu đứa chúng nó phải vật lộn để đi về phía toà lâu đài khi phải kéo theo mấy cái rương. Trước khi đi ngủ, Hermione luôn miệng nhắc đến mấy cái nón len đan cho gia đình. Harry

nhìn lướt ra đằng sau khi chúng nó đến chỗ những cánh cửa bằng gỗ cây sồi, Xe Đò Hiệp Sĩ đã đi khỏi và nó nửa muốn biết điều gì sẽ xảy ra vào tối mai, như lúc nó đã nghĩ về chuyện này khi còn ở trên xe.

Phần lớn thì giờ của hôm sau, Harry đã kiệt sức khi kinh hãi nghĩ về buổi tối. Buổi sáng, trong hai giờ Độc Dược, nó không làm gì cả để xua đi sự lo lắng của mình, Snape thì lúc nào cũng tỏ ra khó chịu. Tinh thần của nó ít được khích lệ hơn khi những thành viên của Hiệp Hội Phòng Thủ cứ liên tục đến gặp nó ngoài hành lang lớp học và phần khởi hởi liệu tối nay có cuộc mít tinh nào không.

“Chùng nào có cuộc gặp mặt kế tiếp thì các bạn sẽ được thông báo theo cách thông thường,” Harry lặp đi lặp lại, “nhưng nếu tối nay mình không thể tham dự, mình phải đi, ờ, học thêm giờ Độc Dược dành cho học sinh yếu.”

“Bạn học giờ học thêm dành cho học sinh yếu à !” Zacharias Smith kiêu kì hỏi khi nó gặp Harry tại chỗ quẹo vào Đại Sân đường sau bữa ăn trưa. “Trời ạ, chắc bạn phải học tẹt lăm. Thầy Snape đâu có thường xuyên dạy ngoại khoá, đúng không ?”

Smith bước nhanh trong bộ đồ nổi trội một cách dễ ghét, Ron nhìn trừng trừng vào nó. “Làm như mình làm nó xúi quẩy chắc ? Mình có thể tóm được nó ngay tại chỗ này,” Ron vừa nói vừa giơ cây đũa phép lên và chỉ vào giữa xương bả vai của Smith.

“Thôi, quên đi,” Harry âm thầm nói, “Ai cũng suy nghĩ như vậy mà, đúng không ? Nghĩ là mình thật là ngu-”

“Chào, Harry,” một giọng nói từ phía sau nó vang lên. Nó quay lại và thấy Cho đang đứng đằng kia.

“Ồ”, Harry nói, bao tử nó quặn lại. “Chào”

“Tụi mình sẽ lên thư viện, Harry à” Hermione kiên quyết nói, tóm lấy tay áo Ron và kéo nó về phía cầu thang cấm thạch.

“Kỳ nghỉ Giáng Sinh có vui không ?” Cho hỏi.

“Cũng được, không tẹt lăm,” Harry trả lời.

“Kỳ nghỉ của mình khá yên tĩnh,” Cho nói. Một lí do nào đó, nhìn cô bé có vẻ lúng túng hơn. “À,...có một chuyến đi thăm làng Hogsmeade vào tháng sau, bạn đọc thông báo chưa ?”

“Sao ? Ồ, chưa, mình chưa xem bảng thông báo từ lúc về trường đến nay.”

“Ờ, vào ngày lễ Valentine”

“Đúng vậy,” Harry nói và rất muốn biết tại sao cô ấy lại nói với nó chuyện này. “Mình nghĩ là bạn muốn - ?”, “Dĩ nhiên là nếu bạn...” cô tha thiết nói.

Harry biết cần nói về cái gì và nói bắt đầu: “Mình nghĩ là bạn muốn biết chùng nào đến cuộc gặp mặt DA sau ?”, nhưng có vẻ câu trả lời của cô ấy không khớp lắm. Nó nói: “Mình... ờ...”

“Ồ, không sao đâu nếu bạn không muốn,” cô nói, nhìn có vẻ xấu hổ. “Không sao đâu, vậy mình sẽ gặp lại bạn sau.”

Cô bé quay đi. Harry đứng đó và suy nghĩ dữ dội. Và cái gì đó nảy ra trong đầu nó rất đúng lúc.

“Cho ! Này Cho !” Harry chạy sau và đuổi cô bé giữa đường lên cầu thang cẩm thạch.

“Ờ, bạn muốn đi chơi làng Hogsmeade vào ngày Valentine với mình không ?”

“Ôôô, được thôi !”, cô nói, đỏ mặt và mỉm cười với nó.

“Ừ, quyết định vậy nhé.” Harry nói và cảm thấy ngày này cũng không hẳn đã hoàn toàn thất bại, nó nhảy ngay lên thư viện gặp Ron và Hermione trước giờ học buổi chiều.

Vào 6 giờ tối, dù gì đi nữa, ngay cả cảm giác ấm áp của việc mời được Cho Chang đi chơi cũng không làm dịu bớt những cảm giác của đêm xấu ngày càng mãnh liệt, khi Harry lẻ từng bước lên văn phòng của Snape.

Nó dừng lại trước cửa, mong rằng ông ta đã đi chỗ khác, và rồi, nó hít một hơi thật sâu, gõ cửa và đi vào.

Căn phòng tối om có nhiều kệ đặt hàng trăm hũ thủy tinh đựng mấy thứ nhầy nhụa của động, thực vật, lơ lửng trong cái vẻ đa dạng màu sắc của độc dược. Ở trong một góc, là 1 cái tủ đựng đầy nguyên liệu mà có lần Snape đã kết tội Harry, và không phải là thiếu lí do, đã ăn cắp chúng. Sự chú ý của nó bị thu hút về phía trước cái bàn, chỗ có một cái chậu cạn bằng đá chạm khắc quanh mép bằng cổ tự và ký hiệu, một thứ chất lỏng phát ra ánh sáng lung linh như nến. Harry nhận ra ngay, đó là cái Tường Ký của cụ Dumbledore. Rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra trong đó, nhưng nó giật mình khi giọng nói lạnh lùng của Snape vang ra từ trong tối. “Đóng cánh cửa phía sau trò lại, Potter.”

Harry làm theo với cái cảm giác như bị giam hãm bởi chính mình. Khi nó quay vào thì Snape đã bước ra chỗ sáng và lặng lẽ chỉ cái ghế đối diện cái bàn của ông ta. Harry ngồi xuống trong khi đôi mắt đen lạnh lùng của Snape dán chặt vào Harry, nhìn nó không chớp mắt, sự căm ghét khắc rõ trên từng nét nhăn của khuôn mặt ông.

“Potter, trò đã biết tại sao trò đến đây,” ông ấy nói. “Thầy hiệu trưởng yêu cầu tôi dạy trò Occlumency. Tôi chỉ mong trò thể hiện khả năng của mình tốt hơn trong giờ Độc Dược.”

“Được.” Harry trả lời cộc lốc.

“Đây có thể không phải là một lớp học thông thường, Potter”, Snape nói khi nheo mắt lại một cách ác ý, “nhưng tôi vẫn là thầy giáo của trò và cho nên lúc nào trò cũng phải gọi tôi là “thầy” hoặc “giáo sư”.”

“Vâng...thưa thầy.” Harry nói.

Thầy Snape tiếp tục quan sát nó qua đôi mắt nheo lại một lúc sau, và nói: “Bây giờ, về Occlumency. Như tôi đã nói với trò lúc ở nhà bếp của cha đỡ đầu trò, đây là một loại phép thuật bảo vệ trí óc chống lại sự xâm nhập và ảnh hưởng ma thuật.”

“Và tại sao giáo sư Dumbledore nghĩ rằng con cần cái đó, thưa thầy ?” Harry hỏi, nhìn thẳng vào Snape và nghi ngờ rằng Snape sẽ trả lời nó.

Snape nhìn nó một hồi rồi khinh khỉnh nói: “Đương nhiên là trò có thể làm việc ngay ngoài kia, Potter ? Chúa Tể Hắc ám rất thành thạo Legilimency - “

“Cái đó là cái gì vậy ? Thưa thầy ?”

“Đó là khả năng rút ra những cảm giác và ký ức từ trí óc của người khác.”

“Hắn có thể đọc ý nghĩ à ?” Harry nói với sự khiếp sợ tột độ.

“Potter, trò không khôn ngoan lắm,” thầy Snape nói, đôi mắt đen của ông ta sáng lên, “Trò không hiểu được những điểm khác biệt tinh tế. Đó là một trong những nhược điểm làm trò trở thành một nhà pha chế độc dược như vậy.”

Thầy Snape dừng lại một lát, có vẻ đang thưởng thức sự thích thú đã sỉ nhục Harry, trước khi nói tiếp.

“Chỉ có bọn Muggles mới gọi là “khả năng ngoại cảm”. Trí óc không phải là một quyển sách, dùng để mở ra và tra cứu lúc rảnh rỗi, và nó sẽ bị rà soát bởi bất kỳ kẻ xâm nhập nào. Trí óc là một thứ phức tạp và nhiều tầng lớp, Potter à, ở mức độ tối thiểu, hầu hết trí óc đều như vậy.” Ông ta tự mãn cười. “Điều đó là sự thật, dù sao thì, những ai thành thạo Legilimency có khả năng, với một số điều kiện, đào bới trong đầu óc nạn nhân của chúng và hiểu được chính xác những gì chúng cần tìm. Chúa Tể Hắc ám chẳng hạn, hắn luôn biết được ai đang nói dối hắn. Chỉ có những người thành thạo Occlumency mới có thể đẩy lùi những cảm giác và ký ức mà lời nói dối thể hiện ra và có thể nói dối mà không bị phát hiện.”

Dù thầy Snape nói gì đi nữa thì đối với Harry, Legilimency rất giống Khả năng ngoại cảm và nó thì không thích cái đó một chút nào.

“Vậy bây giờ hắn có biết được những gì chúng ta đang nghĩ không ? Thưa thầy ?”

“Chúa Tể Hắc ám đang ở rất xa và những bức tường và khuôn viên của trường Hogwarts được bảo vệ bởi rất nhiều thần chú và phép thuật có thể đảm bảo an toàn cho thân xác và tinh thần những người ở đây.” Thầy Snape nói. Trong pháp thuật có những vấn đề về thời gian và không gian, Potter à. Tiếp xúc trực tiếp bằng mắt thường là điều cơ bản trong Legilimency.

“Vậy thì, vì sao con phải học Occlumency ?”

Thầy Snape nhìn Harry, dùng ngón tay dài và thon của mình vuốt dài cái miệng.

“Những qui tắc thông thường hình như không thích hợp áp dụng trên người trò, Potter. Lời nguyện không giết được trò dường như đã tạo một loại liên kết giữa trò và Chúa Tể Hắc ám. Bằng chứng cho thấy, khi trí óc trở nên thư thả và có thể bị tổn thương, lúc trò ngủ chẳng hạn, trò tham gia vào những suy nghĩ và cảm xúc của Chúa Tể Hắc ám. Thầy hiệu trưởng cho rằng thật không khôn ngoan nếu để chuyện này tiếp tục. Ông ấy muốn tôi dạy cho trò cách đóng kín tâm trí trò lại trước Chúa tể Hắc ám.”

Tim Harry lại đập nhanh hơn, nhanh hơn bình thường.

“Nhưng tại sao giáo sư Dumbledore muốn chấm dứt chuyện đó ?” nó vội vã hỏi.

“Con không thích chuyện đó nhưng nó có vẻ là có ích, đúng không ạ ? Ý con là... con đã thấy con rắn tấn công bác Weasley và nếu con không thấy thì có chắc chắn là giáo sư Dumbledore có thể cứu bác ấy không ? Thưa thầy ?”

Thầy Snape nhìn Harry trừng trừng một lúc, vẫn tiếp tục vuốt dài cái miệng bằng ngón tay thon dài của thầy. Khi thầy lên tiếng thì có vẻ rất chậm và rất cân nhắc như đang cân từng từ vậy.

“Rõ ràng là rất gần đây thôi, Chúa Tể Hắc ám vẫn không hề hay biết về mối liên hệ giữa trò và hắc. Cho đến khi trò trải qua cảm xúc của hắc, chia sẻ những suy nghĩ của hắc, điều mà hắc không mong muốn tí nào. Dù gì thì, những điều trò mơ thấy ngay trước Giáng Sinh...”

“Cũng là con rắn đó và bác Weasley ?”

“Đừng ngắt lời tôi, Potter,” thầy Snape nói với giọng nguy hiểm “Như tôi đã nói, những điều trò mơ thấy ngay trước Giáng Sinh cho thấy đã có một sự xâm nhập mạnh mẽ nào đó vào những ý nghĩ của Chúa Tể Hắc ám - ”

“Con thấy được trong đầu của con rắn, không phải của hắc !”

“Tôi nghĩ là đã dặn trò đừng ngắt lời tôi rồi chứ, Potter ?”

Nhưng Harry không quan tâm đến việc thầy Snape có nổi giận hay không, ông ấy có vẻ muốn đi về cuối văn phòng; khi ông ta đi về phía cái ghế và như không hề ý thức, cho nên ông ấy ngồi với vẻ rất kích động, căng thẳng như đang giữ thăng bằng lúc đang bay.

“Làm sao mà con thấy được qua mắt con rắn nếu con đang chia sẻ suy nghĩ của Voldemort ?”

“Đừng có gọi tên của Chúa Tể Hắc ám !” thầy Snape thốt ra.

Một sự im lặng đầy thù hằn. Hai người nhìn trừng trừng về phía cái Tượng Kí.

“Giáo sư Dumbledore gọi tên hắc,” Harry bình thản nói.

“Cụ Dumbledore là một phù thủy vô cùng giỏi,” thầy Snape thì thào. “Đến khi nào ông ấy cảm thấy an toàn khi dùng cái tên này...còn chúng ta...” Thầy xoa cẳng tay trái một cách không ý thức, lên chỗ mà Harry biết là cái Dấu Hiệu Đen khắc trong da.

“Con chỉ muốn biết,” Harry lại nói, cố lễ phép lại, “tại sao ?”

“Trò có vẻ đã vào trong đầu óc của con rắn vì Chúa Tể Hắc Ám đã ở đó vào những thời điểm đặc biệt,” thầy Snape gầm gừ. “Hắc ở trong con rắn lúc đó nên trò mơ thấy trò cũng ở trong đó,”

“Và Vol- hắc nhận ra con ở đó ?”

“Có lẽ là vậy,” thầy Snape lạnh lùng trả lời.

“Làm sao mà biết được ?” Harry vội vàng hỏi. “Chỉ là do giáo sư Dumbledore đoán, hay - ?”

“Tôi đã nói với trò,” thầy Snape nói với vẻ khe khẽ, đôi mắt nheo lại, “phải gọi tôi là “thầy”.”

“Vâng, thưa thầy,” Harry mất kiên nhẫn nói, “nhưng làm sao thầy biết -?”

“Chúng ta biết, vậy là đủ,” thầy Snape đàn áp nói “Điều quan trọng là bây giờ Chúa Tể Hắc ám đã nhận biết được trò đã tiếp cận được những cảm giác và suy nghĩ của hắn. Hắn cũng suy luận ra tiến trình này có làm ngược lại, có nghĩa là, hắn biết rằng hắn có thể tiếp cận những cảm xúc và suy nghĩ của trò theo chiều ngược lại - “

“Và hắn có thể thử và bắt con làm cái gì đó ?” Harry hỏi. “phải không thưa thầy ?”, nó hấp tấp thêm vào.

“Hắn có thể,” thầy Snape nói với giọng lạnh lùng và hờ hững. “Cho nên chúng ta phải dùng đến Occlumency.”

Thầy Snape từ cái túi trong cửa áo chùng rút đĩa phép ra và Harry ngồi căng thẳng trên ghế, nhưng thầy Snape chỉ đặt đầu đĩa gần thái dương, vào giữa chân tóc bóng nhờn của thầy. Khi thầy kéo, một chất màu bạc hiện ra từ thái dương như những sợi tơ nhẹ và chắc; thầy nhẹ nhàng dùng đĩa phép thả chúng trượt vào cái Tường Kí, ở đó cái chất màu trắng bạc đó xoáy tít, không như chất lỏng lẫn chất khí. Một lần nữa, thầy đưa đĩa lên thái dương và thả chất màu bạc vào cái chậu bằng đá, và không đưa ra một lời giải thích nào cho hành động này, thầy cẩn thận đặt cái Tường Kí lại, đặt nó lên một cái kệ và quay về phía Harry với cây đĩa phép cầm sẵn trên tay.

“Đứng lên và lấy đĩa phép của trò ra, Potter.”

Harry đứng dậy và cảm thấy rất căng thẳng. Họ mặt đối mặt nhìn nhau qua cái bàn chắn giữa.

“Trò phải dùng đĩa phép mà cố tước vũ khí của tôi, hay phải tự vệ bằng cách nào đó mà trò biết,” thầy Snape nói.

“Và thầy đang làm gì vậy ?” Harry hỏi và lo lắng nhìn cây đĩa phép trên tay Snape.

“Tôi sẽ cố đột nhập vào trí óc của trò,” thầy Snape nhẹ nhàng trả lời. “Chúng ta sẽ xem xem trò kháng cự ra sao. Tôi có nghe nói trò đã chứng tỏ khả năng chống lại được lời nguyền Imperius. Trò sẽ phải làm điều tương tự để chống lại cái này... nào, hãy dốc hết sức của trò. Legilimens !”

Thầy Snape đã tấn công trước khi Harry sẵn sàng, trước khi nó kịp bắt đầu tập trung sức mạnh và sự đối kháng. Văn phòng đang quay cuồng trong mắt nó và biến mất; từng hình ảnh một bị bứt ra từ đầu óc nó như một cuộn phim chậm chạp nhưng sống động và làm loạn mắt nó với những gì xung quanh.

Lúc nó 5 tuổi, nhìn thầy Dudley đạp một chiếc xe đạp mới màu đỏ, nó sắp nổ tung lên vì ganh tị... nó 9 tuổi, con chó bun Ripper đuổi nó trèo lên cây và gia đình Dursley đứng dưới bãi cỏ đang cười phá lên...nó đang ngồi dưới cái Nón Phân Loại, và cái nón nói với nó rằng

nó sẽ rất giỏi nếu vào nhà Slytherin...Hermione đang nằm trong bệnh thất, khuôn mặt cô bé phủ bởi mái tóc dày màu đen... hàng trăm tên giám ngục đang bao vây nó quanh bờ hồ đen...Cho Chang đang đến gần nó dưới gốc cây tầm gửi...

Không...một giọng nói vang lên trong đầu Harry, vào lúc kí ức về Cho Chang đến gần, ông không được xem cái đó, ông không được xem cái đó, đó là chuyện riêng tư,...

Nó cảm thấy đau buốt chỗ đầu gối. Văn phòng của thầy Snape xuất hiện lại và nó nhận thấy nó đã té xuống sàn; cái đầu gối của nó đập mạnh một cách đau đớn vào chân bàn làm việc của thầy Snape. Nó ngược nhìn thầy Snape, thầy đã hạ đũa phép xuống và đang xoa cổ tay của mình. Chỗ đó đã sưng lên, nhìn như một vết cháy sém.

“Trò đang làm bùa gây nhức nhối hả ?” thầy Snape lạnh lùng hỏi.

“Không,” Harry cay đắng đáp và đứng lên.

“Tôi thấy không phải như thế,” thầy Snape nói và tỉ mỉ nhìn nó. “Trò đã để tôi vào quá sâu. Trò đã mất điều khiển.”

“Thầy thấy hết những gì con thấy à ?” Harry hỏi và nghi ngờ là nó có thể nghe được câu trả lời.

“Chỉ chớp nhanh qua thôi,” thầy Snape nói, môi thầy cong lên, “con chó đó của ai vậy ?”

“Dì Marge của con,” Harry lẩm bẩm, đang căm ghét thầy Snape.”

“Cố gắng đầu tiên này quá kém so với những gì nó cần thể hiện,” thầy Snape nói và giơ đũa phép lên lần nữa. “Cho dù trò có lãng phí thời gian và sức lực để gào thét thì cuối cùng cũng phải xoay sở để chặn tôi lại. Ngăn cản tôi bằng đầu óc của trò và trò sẽ không cần dùng đến đũa phép.”

“Con đang cố gắng,” Harry giận dữ nói, “nhưng thầy không chỉ con bằng cách nào !”

“Nhiều cách, Potter à,” thầy Snape nguy hiểm nói. “Và bây giờ, tôi muốn trò nhắm mắt lại.”

Harry ném cho ông ta một cái nhìn ác ý trước khi làm theo. Nó thật không thích thú với ý nghĩ đứng đó và nhắm mắt lại trong khi thầy Snape đối mặt với nó với cây đũa phép trong tay.

“Làm rỗng đầu óc của trò đi, Potter,” thầy nói với giọng lạnh lùng “Hãy làm biến mất mọi cảm xúc...”

Nhưng cơn tức giận của Harry tiếp tục dâng lên trong mạch máu nó như nọc độc chảy vậy. Bỏ qua cơn tức giận của nó ? Ờ, dễ như tháo chân của nó ra vậy...

“Trò không có làm điều đó, Potter... trò cần phải được rèn luyện thêm... nào tập trung vào...”

Harry cố gắng làm rỗng đầu óc nó, cố không suy nghĩ, hay nhớ, hay cảm nhận...

“Chúng ta làm lại...ba...hai - một - ba - Legilimens!”

Một con rồng thật bụi đang lồng lên trước mặt nó...ba và mẹ nó đang vấy tay với nó trong tấm gương nịnh hót...Cedric Diggory nằm dài trên đất với đôi mắt trống rỗng đang nhìn nó...

“Khôôông!”

Harry lại quỳ xuống lần nữa, mặt nó giấu trong hai tay, đầu nó đau như có ai đã cố kéo giãn nó ra từ trong hộp sọ.

“Đứng dậy!” thầy Snape gắt “Đứng dậy, trò đã không cố gắng, không cố gắng một chút nào. Trò đã cho phép tôi tiếp cận những kí ức mà trò sợ hãi, cầm vũ khí lên!”

Harry đứng dậy, tim nó đập thành thịch một cách đáng sợ y như rằng nó vừa nhìn thấy Cedric chết trong cái nghĩa trang đó. Thầy Snape có vẻ nhợt nhạt hơn và sau đó giận dữ, dù cơn giận dữ đó còn thua xa cơn giận của Harry.

“Con - đang - rất - cố - gắng,” nó nghiêng chặt răng nói.

“Tôi đã nói là trò phải trút ra hết mọi cảm xúc !”

“Vậ à ? Được thôi, lúc này con thật sự cảm thấy khổ sở,” Harry gầm lên.

“Và trò sẽ thấy mình trở thành con mồi của Chúa Tể Hắc ám ! “ thầy Snape hung ác nói. “Những kẻ hãnh diện khi biểu lộ cảm xúc thật ra ngoài thật điên rồ, những kẻ không thể kiểm soát cảm xúc của mình, những kẻ đắm mình vào những kí ức tồi tệ và tự cho phép mình bị tấn công một cách dễ dàng, - nói cách khác, những kẻ yếu ớt - họ sẽ không có cơ may nào có thể chống lại hắc ! Trò sẽ để mặc hắc xâm nhập vào trí óc trò một cách thoải mái và ngu xuẩn, Potter!”

“Con không yếu ớt,” Harry nói nhỏ, sự giận dữ đang bơm vào người nó đến nỗi nó có thể tấn công thầy Snape ngay lúc này.

“Vậ thì chứng minh đi! Tự làm chủ lại đi!” thầy Snape thốt ra. “Điều khiển cơn giận của trò, rèn luyện đầu óc của mình! Chúng ta sẽ bắt đầu lại! Đứng dậy ngay! Legilimens!”

Nó thấy dựng Vernon đang đóng đinh cái hộp thư lại... hàng trăm tên giám ngục đang lướt trên hồ và tiến về phía nó... nó đang đi qua một chỗ không có cửa sổ cùng ông Weasley... họ đang đến gần cánh cửa màu đen cuối hành lang... Harry nghĩ là sẽ đi qua đó... nhưng ông Weasley đẩy nó sang trái, đến một lối mở dẫn xuống bậc cầu thang đá...

“Con biết rồi! Con biết rồi!”

Nó lại quỳ trên sàn của văn phòng thầy Snape, vết thẹo của nó như đau bị kim đâm, nhưng giọng nói phát ra từ miệng nó nghe rất đặc thẳng. Nó thúc mình đứng dậy và thấy thầy Snape đang nhìn nó trừng trừng với cây đũa phép giơ cao. Dễ dàng nhận thấy, vào lúc này, là thầy Snape đã tung ra câu thần chú trước khi Harry kịp cố gắng phản công.

“Chuyện gì nữa đây, Potter?” ông ấy hỏi và chăm chú nhìn Harry.

“Con đã thấy - con nhớ ra, “ Harry hỗn hển nói. “Con vừa nhớ nhận ra...”

“Nhận ra cái gì?” thầy Snape gay gắt hỏi.

Harry không trả lời ngay; nó đang thương thức cái khoảnh khắc nó nhận thức rõ ràng và nó xoa xoa trán nó... Nó đã mơ thấy một cánh cửa bị khóa ở cuối một hành lang không cửa sổ từ mấy tháng nay, mà không nhận ra chỗ chính của nó ở đâu. Bây giờ, khi nhìn lại những kí ức này, nó biết cái mà nó mơ thấy lâu nay là vào ngày 12 tháng 8 nó cùng ông Weasley vội vã đi đến toà án của bộ; hành lang đó dẫn đến Cục Bí Ẩn và đêm đó, ông Weasley bị cơn rần của Voldemort tấn công tại chỗ đó. Nó nhìn thầy Snape...

“Có cái gì ở trong Cục Bí Ẩn vậy?”

“Trò nói gì?” thầy Snape hỏi nhanh và Harry hài lòng khi thấy thầy Snape có vẻ căng thẳng.

“Con hỏi, có cái gì trong Cục Bí Ẩn, thưa thầy?” Harry nói.

“Nhưng tại sao,” thầy Snape chậm rãi nói, “trò lại hỏi những chuyện đó?”

“Vì,” Harry nói, nhìn thầy chằm chằm, “cái hành lang đó, con vừa thấy - con mơ thấy nó từ mấy tháng nay - con vừa nhận ra nó - nó dẫn đến Cục Bí Ẩn... và con nghĩ Voldemort muốn cái gì đó từ chỗ đó -”

“Tôi đã bảo trò không được nhắc tên của Chúa Tể Hắc ám!”

Họ nhìn nhau trừng trừng. Vết thẹo của Harry lại thấy rát nhưng nó không để ý đến.

Thầy Snape nhìn có vẻ kích động; nhưng khi ông ấy nói thì nghe như ông ấy cố làm ra lạnh lùng và không ý thức. “Trong Cục Bí Ẩn có chứa một số thứ, Potter, một vài trong số đó trò sẽ biết đến và không có cái gì liên quan đến trò hết. Ta chẳng đã giảng một cách đơn giản nhất cho trò rồi sao?”

“Dạ,” Harry vừa nói vừa xoa vết thẹo đau buốt, giờ đang trở nên đau hơn.

“Tôi muốn trò quay lại đây vào giờ này ngày thứ tư. Chúng ta sẽ tiếp tục công việc.”

“Biến ngay,” Harry nói. Bằng mọi cách nó phải rời khỏi văn phòng của thầy Snape và đi tìm Ron và Hermione.

“Trò phải tổng khứ mọi cảm nghĩ ra khỏi đầu mỗi đêm trước ngủ; làm cho nó trống rỗng, làm điều đó một cách bình tĩnh và hoàn toàn, trò hiểu chưa?”

“Vâng,” Harry nghe sơ sơ và trả lời.

“Và tôi cảnh cáo trò, Potter... tôi sẽ phát hiện ra nếu trò không thực hành.”

“Được thôi,” Harry lầm bầm. Nó nhặt cái cặp lên, khoác lên vai và vội vã đi về phía cửa văn phòng. Khi mở cửa, nó liếc về sau nhìn thầy Snape và thầy cũng làm điều tương tự. Thầy dùng đũa phép mức những suy tư của thầy lên từ cái Tường Kí và cẩn thận đặt chúng trở vào đầu. Harry quay đi không nói lời nào, cẩn thận đóng cửa lại, cái thẹo của nó vẫn đang đau nhói lên.

Nó gặp được Ron và Hermione ở thư viện, tụi nó đang làm đồng bài tập về nhà mới đây của bà Umbridge. Những đứa khác hầu hết là những đứa học sinh năm Năm, ngồi ở những cái bàn có thấp đèn dầu, cúi mũi vào cuốn sách, nghe những tiếng sột soạt lích quỳnh của

mấy cây bút lông; đến khi bầu trời ngoài cái cửa sổ \$mulhoned\$ kia dần dần đen hẳn. Chỉ còn nghe thấy thứ âm thanh của tiếng kêu cọt kẹt nhỏ xíu của chiếc giày của bà Pince khi bà quản lí thư viện này đi lảng vảng giữa các dãy bàn và thì thào cảnh cáo vào cổ áo của những đứa dám đụng đến những quyển sách quý của bà.

Harry cảm thấy rùng mình, cái thọc của nó còn nhức nhối, nó lại càng thấy bồn chồn hơn.

Khi nó ngồi xuống, đối diện với Ron và Hermione, nó tự nhìn mình trong cửa sổ đối diện; mặt nó tái mét và vết thọc hình như trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết.

“Sao rồi?” Hermione lo lắng hỏi nhỏ. “Cậu không sao chứ, Harry?”

“Không sao... mình khoẻ mà... mình cũng không biết nữa,” Harry mất kiên nhẫn nói và nhăn mặt lại khi vết thọc lại đau lần nữa. “Nghe này... mình vừa nhận ra vài điều...”

Nó kể lại những gì nó mới thấy và suy luận được.

“Vây... vây cậu nói là...” Ron thì thầm khi bà Pince vừa đi ngang qua và the thé rít lên, “thứ vũ khí - cái thứ mà Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy muốn - ở trong Bộ Pháp thuật à?”

“Trong Cục Bí ẩn, có lẽ là như vậy,” Harry nói nhỏ. “Mình đã thấy cánh cửa hôm ba cậu đưa mình đến chỗ toà án hôm phiên toà của mình và chắc chắn đó cùng là một chỗ với chỗ ba cậu bị nguy hiểm khi bị con rắn cắn.”

Hermione thở dài.

“Đang tiến hành,” cô bé thì thào.

“Cái gì đang tiến hành?” Ron có vẻ thiếu kiên nhẫn hỏi.

“Ron à, suy nghĩ coi...ông Sturgis Podmore tìm cách đi qua một cánh cửa ở Bộ Pháp thuật... chắc cũng là cánh cửa đó, đây là một sự trùng hợp quá ngẫu nhiên rồi đó!”

“Nhưng tại sao Sturgis tìm cách đột nhập vô đó khi ở bên phe mình chứ?” Ron nói.

“Mình không biết,” Hermione công nhận “Chuyện đó thật là lạ...”

“Vây có cái gì ở trong cái Cục Bí ẩn đó?” Harry hỏi Ron “Ba cậu có nhắc gì về chuyện đó không?”

“Mình chỉ biết những người làm việc ở trong gọi là “Chuyên viên Bất Khả Ngôn”,” Ron nói có vẻ tự lự. “Tại vì hình như không ai biết chính xác những gì họ làm... chắc là một chức vụ kì quặc về vũ khí.”

“Không kỳ quặc tí nào đâu, nó buộc phải có một khả năng phán đoán tuyệt vời,” Hermione nói. “Đó chắc là những điều bí mật mà Bộ đang làm, mình nghĩ vậy...Harry, cậu có chắc là cậu khoẻ chứ?”

Harry vừa đặt cả hai tay nó ôm lấy trán dù đã rất cố gắng lờ nó đi.

“Ừ...mình khoẻ mà...” nó nói và hạ cánh tay đang run rẩy xuống. “Mình chỉ cảm thấy hơi... mình không thích học Occlumency chút nào.”

“Mình hiểu là ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu như thế nào nếu trí óc bị tấn công nhiều lần như vậy,” Hermione thông cảm nói “Nào, tội mình xuống Phòng sinh hoạt chung đi, ở đó mình sẽ thấy thoải mái hơn...”

Nhưng Phòng sinh hoạt chung lại là chỗ tụ tập hàng loạt tiếng thét, tiếng cười và sự náo động; Fred và George đang giới thiệu món hàng mới nhất của tiệm giỡn.

“Nón Mất Đầu đi!” George rao trong khi Fred phe phẩy cái nón nhọn trang trí bằng một loại lông tơ xoắn màu hồng trước mặt mấy đứa học sinh. “Hai Galleon mỗi cái, xem Fred biểu diễn đi !”

Fred chụp nhanh cái nón lên đầu và tươi cười. Nó chỉ trông ngổ ngáo chừng một giây và cái nón lẫn cái đầu của nó đều biến mất.

Một số cô gái kêu thất thanh nhưng những đứa khác thì rống lên cười.

“Và hiện lên lại nào!” George la lên, tay của Fred như dò dẫm trong không khí một hồi sau vai nó; và rồi đầu nó hiện ra lại khi nó lấy cái nón lông tơ màu hồng đó ra.

“Cái nón đó hoạt động ra sao vậy?” Hermione hỏi, nó không tập trung làm bài tập được và nhìn chăm chú vào Fred và George. “Em nghĩ, đây chắc chắn là một loại bùa Biến Mất, nhưng nó được khéo léo mở rộng hơn lĩnh vực của khả năng biến mất ra khỏi ranh giới những thứ được phù phép... Tuy nhiên em có thể hình dung được là bùa chú này sẽ không kéo dài được lâu đâu.”

Harry không đáp lại, nó thấy muốn bệnh.

“Ngày mai, mình sẽ làm cái đồng này,” nó thì thầm và đẹp sách vở vào cặp.

“Thôi được, ghi lại đó vào kế hoạch làm bài của cậu ngay bây giờ đi!” Hermione khích lệ. “Để cậu đừng quên thôi.”

Harry và Ron trao đổi nhau một cái nhìn, sau đó nó với tay lấy cái cặp và rút ra bảng kế hoạch và ngập ngừng mở ra.

“Đừng quên nó trước khi quá muộn, hạng người bỏ đi như mày!” cuốn sách mắng mỏ khi Harry viết nguệch ngoạc vào vở bài làm của bà Umbridge. Hermione bật cười.

“Mình nghĩ là mình đi ngủ đây,” Harry nói, nhét cuốn vở vào cặp và nhớ trong đầu để có cơ hội đầu tiên bỏ qua sự xúc động này.

Harry đi ngang qua phòng sinh hoạt chung, cố né George đang tìm cách chụp vào đầu nó cái Nón Mất Đầu, và đi đến cái cầu thang đá yên bình và lạnh lẽo và về đến kí túc xá nam. Nó còn thấy như đang bị bệnh, giống y như cảm giác của cái đêm nó mơ về con rắn, nhưng nó nghĩ là nằm xuống một hồi sẽ giúp nó thấy khoẻ hơn.

Nó mở cửa phòng ngủ của nó và ngay bước đầu tiên vào phòng, nó thấy rất đau y như có ai bổ vào ngay bên trong đỉnh đầu nó. Nó không biết mình đang ở đâu, đang đứng hay nằm dài, thậm chí nó cũng không nhớ tên của nó.

Một giọng cười điên cuồng vang dội trong tai nó... nó thấy hạnh phúc hơn sau cả một khoảng thời gian dài... tung bùng, ngây ngất, chiến thắng... một cái gì rất tuyệt, rất tuyệt vời đang xảy ra...

“Harry? Harry!”

Ai đó đang đánh vào mặt nó. Tiếng cười điên dại bị ngắt quãng bởi một giọng khóc đau đớn. Niềm vui sướng đã rút khỏi người nó nhưng tiếng cười tiếp tục vang lên...

Nó mở mắt ra và nhận thức được rằng tiếng cười điên cuồng đó phát ra từ miệng của chính nó. Ngay thời điểm nó nhận ra điều đó thì tiếng cười đã dứt; Harry thở hổn hển trên sàn, nhìn đăm đăm lên trần nhà, vết thẹo trên trán nó đau nhói lên một cách đáng sợ. Ron đang cúi xuống chỗ nó, có vẻ rất lo lắng.

“Chuyện gì vậy?” nó hỏi.

“Mình...không biết...” Harry thở hổn hển và ngồi dậy. “Hắn đang rất vui...rất vui...” ..

“Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy à?”

“Điều gì đó rất tốt đẹp đang xảy ra,” Harry lẩm bẩm. Nó cảm thấy yếu ớt hơn cả lúc sau khi nó nhìn thấy con rắn tấn công ông Weasley và nó cảm thấy rất đau khổ. “Hắn đang mong muốn có được cái gì đó.”

Nó nhớ lại, ngay sau khi tụi nó quay lại Phòng sinh hoạt của nhà Gryffindor, một người lạ mặt đã nói chuyện thông qua miệng của Harry, nhưng nó biết là đó là sự thật. Nó thở sâu vào, muốn ra chính nó đừng tuôn ra tất cả trước mặt Ron. Nó thấy vui vì Dean và Seamus không có ở đó và thấy nó vào lúc này.

“Hermione bảo mình đến xem cậu,” Ron nói nhỏ và đỡ Harry đứng lên. “Nó nói khả năng phòng thủ của cậu bị yếu đi sau khi Snape làm những trò vẩn vơ với đầu óc cậu... còn mình nghĩ cái đó sẽ phải được giúp đỡ dài dài, đúng không?” Nó nghi ngại nhìn Harry và giúp nó leo lên giường. Harry gục đầu xuống không một lời kết tội nào và nó ngã dài trên gối, cảm thấy đau đớn sau nhiều lần té xuống sàn tối hôm nay, vết thẹo của nó vẫn còn đau như bị kim chích. Nó không thể không cảm thấy là cuộc đột phá đầu tiên vào Occlumency đã làm yếu đi sức chịu đựng của trí óc nó hơn làm làm cho nó mạnh hơn; nó rất muốn biết với một sự lo lắng mãnh liệt, chuyện gì đã xảy ra và làm cho Chúa tể Voldemort vui sướng đến như vậy khi nó còn sống sót trong 14 năm nay.

CHƯƠNG XXV: CON BỘ KẾT CÁNH

Câu hỏi của Harry được trả lời vào sáng hôm sau. Khi tờ Nhật Báo Tiên Tri của Hermione được gửi đến, cô bé liền vượt phăng tờ báo, nhìn chăm chăm vào trang nhất một lúc rồi la lên một tiếng làm cho mọi người xung quanh phải quay lại nhìn.

“Gì vậy?” Harry và Ron đồng thanh.

Thay cho câu trả lời, cô bé trải rộng tờ báo ra trước mặt hai đứa và chỉ vào mười bức ảnh đen trắng che kín toàn bộ trang nhất, chín bức có hình của những thầy phù thủy, còn bức thứ mười là hình của một bà phù thủy. Một số người trong những bức ảnh đó đang kín đáo nở một nụ cười nhạo báng, những người khác thì đang gõ nhẹ những ngón tay của họ vào viền của bức ảnh, trông rất xấc láo.

Anthonin Dolohov, dòng chữ viết dưới một phù thủy với khuôn mặt dài, tái nhợt và méo mó đang cười nhạo Harry, bị kết án vì giết Gildeon và Fabian Prewell một cách tàn bạo.

Algernon Rookwood, lời chú thích dưới bức ảnh một người đàn ông đầy nốt đậu mùa, với một mái tóc nhóp nhép, đang dựa vào mép bức hình, trông rất buồn nảo, bị kết án vì tiết lộ những bí mật của bộ Pháp Thuật cho Kẻ Mà Chớ Gọi Tên Ra.

Nhưng Harry đang chú ý vào bức ảnh của bà phù thủy. Mặt của bà ta đang quay đi lúc Harry xem trang nhất. Bà có một bộ tóc dài, đen, rối bù và mỏng trong bức ảnh, mặc dù Harry đã từng nhìn thấy nó rất dày và bóng mượt. Bà nhìn trừng trừng vào Harry bằng con mắt thâm quầng, với một nụ cười kiêu căng, khinh bỉ nở trên làn môi mỏng. Giống như chú Sirius, bà vẫn còn giữ được những dấu vết của một vẻ đẹp tuyệt vời, nhưng cái gì đó - có thể là ngục Azkaban - đã lấy đi hầu hết vẻ đẹp của bà.

Bellatrix Lestrange, bị kết án vì đã tra tấn và làm mất hết năng lực của Frank và Alice Longbottom.

Hermione thúc Harry và chỉ vào cái đầu đề ở trên những bức ảnh mà Harry đang tập trung vào Bellatrix mà chưa đọc.

MỘT CUỘC VƯỢT NGỤC LỚN TỪ AZKABAN

BỘ SỢ RẰNG BLACK LÀ ‘MẤU CHỐT’ CỦA NHỮNG TỬ THẦN THỰC TỬ CŨ.

“Black?” Harry nói to. “Không phải - ?”

“Shhh!” Hermione thầm thì. “Đừng có nói to quá - đọc đi đã!”

Đêm qua, Bộ Pháp Thuật đã thông báo rằng có một cuộc vượt ngục lớn từ Azkaban.

Nói chuyện với phóng viên từ phòng riêng của ông, Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đã xác nhận rằng mười tù nhân được canh phòng cẩn mật đã trốn thoát vào tối hôm qua và ông đã thông báo cho Thủ tướng dân Muggle về sự nguy hiểm của những con người này.

“Chúng tôi tự cảm thấy, thật là không may mắn, rằng chúng tôi đã ở trong một hoàn cảnh giống như cách đây hai năm rưỡi khi mà kẻ sát nhân Sirius Black trốn thoát,” ông Fudge nói

tối qua. ‘Chẳng lẽ chúng tôi lại nghĩ rằng hai vụ vượt ngục là không liên quan đến nhau. Sự trốn thoát với số lượng lớn như vậy cần một sự trợ giúp từ bên ngoài, và chúng tôi phải nghĩ rằng Black, với tư cách là người đầu tiên từng trốn khỏi Azkaban, sẽ là người lý tưởng để nâng đỡ những người khác đi theo vết chân của hắn. Chúng tôi nghĩ điều đó rất phù hợp rằng những người này, trong đó có cả người chị họ của Black, Bellatrix Lestrange, đã tập hợp xung quanh Black giống như người dẫn đầu của họ. Tuy vậy, chúng tôi đang cố gắng hết sức để vây bắt tội phạm, và chúng tôi yêu cầu toàn bộ giới Pháp thuật cần thận trọng và cảnh giác. Không được để một ai trong những kẻ này đến gần mình.’

“Chính cái này, Harry,” Ron kinh hoàng. “Đó là lý do mà hắn rất hạnh phúc tối qua.”

“Mình không tin nổi,” Harry càu nhàu. “Lão Fudge đang đổ lỗi cho chú Sirius về cuộc tẩu thoát?”

“Ông ta làm gì còn cách nào khác.” Hermione nói chua chát. “Ông ấy không thể nói rằng, ‘Xin lỗi tất cả mọi người, Dumbledore đã cảnh báo tôi rằng điều này sẽ xảy ra, những cái ngục Azkaban đã về phe Chúa Tể Voldermort’ - đừng có thút thít nữa Ron - ‘và những người ủng hộ nguy hiểm nhất của Voldermort cũng đã tẩu thoát.’ Ý mình là, ông ta đã bỏ ra sáu tháng để nói với mọi người rằng cậu và thầy Dumbledore là những kẻ dối trá, đúng không?”

Hermione mở toang tờ báo và bắt đầu đọc những thông tin bên trong trong khi Harry nhìn quanh Đại sảnh Đường. Nó không thể hiểu nổi tại sao những bạn bè của nó không thấy sợ hãi hoặc ít ra là bàn tán với nhau về mẩu tin khủng khiếp ở trang nhất, nhưng chỉ có rất ít người trong số bọn chúng đặt báo hàng ngày như Hermione. Bọn chúng đang ở đó, nói về bài tập và Quidditch và nhiều chuyện lằng nhằng khác nữa, ai mà biết được, trong khi bên ngoài những bức tường này, mười Tử Thần Thực Tử nữa gia nhập hàng ngũ của Voldermort.

Nó liếc qua dãy bàn giáo viên. Câu chuyện ở đây lại khác: cụ Dumbledore và Giáo sư McGonagall đang trao đổi, cả hai đều có vẻ cực kỳ nghiêm trọng. Giáo sư Sprout có một tờ Tiên Tri dựa vào chai nước sốt cà chua nắm và đang đọc trang nhất với một sự tập trung đến nỗi bà không để ý đến giọt lòng đỏ trứng đang rơi xuống vạt áo của bà từ cái thìa không động đậy trên tay. Trong lúc đó, ở phía xa của bàn, giáo sư Umbridge đang xục đầu vào một tô cháo yến mạch. Chỉ duy nhất có lần này mà con mắt giống cóc của bà không nhìn quanh Đại sảnh Đường tìm kiếm những học sinh cư xử không đúng mực. Bà quắc mắt lên mỗi khi nốc thức ăn và thỉnh thoảng lại ném một cái nhìn đầy ác ý về phía cái bàn nơi mà thầy Dumbledore và cô McGonagall đang nói chuyện rất nhập tâm.

“Ôi trời...” Hermione kinh ngạc, vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo.

“Gì nữa đây?” Harry nói nhanh, nó đang cảm thấy rất bồn chồn.

“Thật là...khủng khiếp,” Hermione bàng hoàng. Cô bé gấp tờ báo lại ở trang mười và đưa nó cho Harry và Ron.

CÁI CHẾT BI THẢM CỦA NHÂN VIÊN BỘ PHÁP THUẬT Bệnh viên St Mungo đã hứa một sự điều tra cục bộ vào tối qua sau khi một nhân viên của Bộ Pháp Thuật, Broderick Bode, 49 tuổi, được phát hiện đã chết trên giường ngủ, bị siết cổ bởi một chậu cây. Các Y Sĩ được gọi

đến đã không thể cứu được ông Bode, người đã từng bị thương bởi một tai nạn lao động vài tuần trước khi qua đời.

Y sĩ Miriam Strout, người trực trong phòng bệnh của ông Bode vào lúc vụ việc xảy ra, hôm qua, đã bị cắt toàn bộ lương và không sẵn sàng để bình luận, nhưng phù thủy phát ngôn của bệnh viện đã nói trong một lời tuyên bố:

‘St Mungo rất lấy làm thương tiếc cho cái chết của ông Bode, mà sức khoẻ của ông đang cải thiện một cách vững vàng trước khi tai nạn thảm khốc này xảy ra.

‘Chúng tôi đã có những chỉ dẫn nghiêm ngặt về những đồ trang trí được chấp nhận trong những phòng bệnh của chúng tôi nhưng rõ ràng rằng Y sĩ Strout, bạn bụ với Giáng Sinh, đã không để ý đến sự nguy hiểm của chậu cây đặt trên cái bàn cạnh giường ông Bode. Bởi vì khả năng nói và linh hoạt của ông đã tiến bộ, nên Y sĩ Strout đã động viên ông Bode sự chăm sóc chậu cây đó, mà không ý thức rằng đó không chỉ là một cây Flitterbloom bình thường, mà chứa trong nó là một cái Bẫy Quỷ, khi bệnh nhân Bode sờ vào thì ngay lập tức bóp cổ ông ta.

‘St Mungo cho đến giờ vẫn chưa thể giải thích nguyên nhân của sự tồn tại của chậu cây trong phòng bệnh và hỏi bất cứ phù thủy nào về thông tin cần trình diện.’

“Bode...” Ron nói. “Bode. Nó gọi lên điều gì đó...”

“Chúng ta đã thấy ông ấy,” Hermione nói thầm. “Trong bệnh viện St Mungo, nhớ không? Ông nằm trên chiếc giường đối diện với giường thầy Lockhart, chỉ nằm đó thôi, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Và bọn mình đã thấy cái Bẫy Quỷ được đưa đến. Bà ấy - vị Y sĩ - đã nói rằng đó là quà Giáng Sinh.”

Harry quay lại nhìn mẩu chuyện. Một cảm giác khiếp sợ đang dâng lên giống như mặt đất trong họng nó.

“Làm thế nào mà chúng ta lại không nhận ra cái Bẫy Quỷ nhỉ. Chúng ta đã từng nhìn thấy nó rồi mà... chúng đã có thể ngăn chặn việc này xảy ra.”

“Ai mà biết được cái Bẫy Quỷ lại vào bệnh viện bằng cách nguy trang thành một chậu cây.” Ron nói sắc nét. “Đó không phải là lỗi của bọn mình, cái người mà gửi nó cho ông ta mới phải chịu trách nhiệm! Họ đúng là ngu thực sự, tại sao họ không kiểm tra xem họ đang mua cái gì nhỉ?”

“Ôi, thôi nào Ron!” Hermione run run. “Mình không nghĩ rằng ai đó lại đặt một cái Bẫy Quỷ vào một cái chậu và không nhận ra rằng nó cố gắng giết những người chạm vào nó. Đây - đây là một vụ giết người... một vụ giết người thông minh... nếu như cái cây được gửi đến bằng cách nặc danh, làm thế nào mà mọi người tìm ra ai gửi nó được?”

Harry không nghĩ về cái Bẫy Quỷ. Nó đang nhớ lại lúc đi thang máy xuống tầng chín của Bộ vào ngày diễn ra phiên toà của nó và người đàn ông mặt vàng ủng đã vào thang máy ở tầng cửa ra vào.

“Mình đã gặp Bode rồi,” nó nói chậm rãi. “Mình nhìn thấy ông ta ở Bộ cùng với bố của cậu.”

Miệng Ron há hốc.

“Mình đã nghe thấy bố nói về ông ta ở nhà! Ông ta bị cấm khẩu, ông làm ở Cục Những Điều Bí Ẩn!”

Họ nhìn nhau mất một lúc, sau đó Hermione kéo tờ báo về phía mình, gấp nó lại, nhìn trừng trừng vào những bức ảnh của mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát ở trang nhất, rồi bước đi.

“Cậu đi đâu đấy?” Ron giật mình.

“Đi gửi một bức thư,” Hermione nói, vắt cái cặp của cô bé lên vai. “Điều này... ừm, mình không biết là có được hay không... nhưng cũng đáng để thử... và mình là người duy nhất có thể.”

“Mình rất ghét cái kiểu này của con nhỏ.” Ron cắn nhằn khi nó và Harry rời khỏi bàn và cùng đi chậm chậm ra khỏi Đại sảnh Đường. “Điều đó có gì nhỏ đó không nếu như nhỏ nói với tội mình nhỏ đang làm gì chỉ một lần thôi? Mà cũng chỉ mất thêm mười giây chứ mấy... hey, bác Hagrid!”

Hagrid đang đứng bên cái cửa dẫn vào Sảnh Ngoài, chờ đám nhà Ravensclaws đi qua. Ông vẫn còn thâm tím nặng nề giống như cái ngày mà ông trở về sau khi hoàn thành nhiệm vụ với những người khổng lồ và có một vết cắt mới ngang sống mũi.

“Khoẻ hông, hai đứa?” ông nói, cố gắng tập trung cho ra một nụ cười, nhưng chỉ là một sự nhăn nhó đau đớn.

“Bác có khoẻ không vậy, bác Hagrid?” Harry hỏi, đi theo ông khi ông lết theo đám nhà Ravensclaws.

“Tốt, tốt,” Hagrid nói với sự giả tạo yếu ớt của sự thoải mái; ông vẫy tay lên và gần như không thấy mình đang đe dọa Giáo sư Vector đang đi qua với vẻ mặt khiếp sợ. “Đang bận, các cháu biết rồi đấy, những thứ bình thường thôi - bài học phải chuẩn bị - vài con kỳ nhông bị thối vấy - và ta đang trong thời gian thử thách,” ông lầm bầm.

“Bác đang trong kỳ thử thách?” Ron nói rất to, đến nỗi rất nhiều học sinh đi qua nhìn quanh một cách hiếu kỳ. “Xin lỗi, ý cháu là - bác đang bị thử thách à?” Ron thì thầm.

“Ừ,” Hagrid nói. “Điều này không tệ hơn ta nghĩ là mấy, nói thật với các cháu. Các cháu không bị như vậy, nhưng mà sự kiểm duyệt này đúng là không thuật lợi lắm, cháu biết không... đầu sao thì, ” ông thở mạnh. “Tốt hơn nên đi và chà thêm một chút bột ớt khô vào chúng, những con kỳ nhông hoặc là những cái đuôi của chúng sẽ rụng ra mất. Gấp lại sau nhé... Harry...Ron...”

Ông lê bước chậm chạp, ra khỏi cửa chính và xuống những bậc thang bằng đá đến khu đất ẩm. Harry nhìn ông bước đi, phân vân không biết rằng ông có thể chịu thêm bao nhiêu tin xấu nữa.

Sự thật rằng Hagrid đang trong thời gian thử thách đã được tất cả mọi người trong trường biết đến vài ngày sau, nhưng trước sự tức giận của Harry, hầu như chẳng mấy ai có biểu hiện lo lắng về điều đó, thực vậy, một vài người, đặc biệt là Draco Malfoy, có vẻ cực kỳ

vui sướng. Giống như sự kiện về cái chết kỳ cục của một nhân viên vô danh của Cục Những Điều Bí Ẩn trong bệnh viện St Mungo, Harry, Ron và Hermione có lẽ là những người duy nhất biết đến hoặc chú ý đến. Bây giờ chỉ có một chủ đề để nói đến trong hành lang: mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà câu chuyện này đã lan ra toàn trường qua một số ít người đọc báo. Tin đồn đã lan truyền rằng một số trong những người tù đã bị phát hiện ở Hogsmeade, rằng họ có bốn phần phải trốn ở Lều Hết và rằng họ sẽ đột nhập vào Hogwarts, giống như Sirius Black đã từng làm.

Những người xuất thân từ những gia đình phù thủy đã lớn lên và nghe những cái tên của những Tử Thần Thực Tử này được nói ra với vẻ sợ hãi hầu như giống hệt khi nghe cái tên của Voldemort, những tội ác mà chúng đã phạm trong suốt thời đại thống trị kinh hoàng của Voldemort giống như chuyện truyền thuyết. Có những họ hàng của những nạn nhân của bọn chúng trong hàng ngũ học sinh Hogwarts, những người đã tự cảm thấy một sự chịu đựng miễn cưỡng của một loại tiếng tăm tồi tệ kinh khủng khi họ đi qua những hành lang: Susan Bode, người có chú, cô và những anh em họ đã chết hết bởi bàn tay của một trong mười tên này, nói một cách đáng thương trong giờ Thảo Dược rằng bây giờ cô đã có một ý niệm đúng đắn về cảm giác giống Harry là như thế nào.

"Và mình không biết làm thế nào mà bạn có thể chịu đựng được những điều đó - thật là khủng khiếp," cô nói thẳng thừng, đổ quá nhiều phân rỗng vào cái khay chứa những cây Screechsnap (cây La hét), làm cho chúng quằn quại và kêu ré lên trong sự bức dọc.

Quả Harry đã là chủ đề mới nhất của nhiều lời bàn tán và chỉ trở trong hành lang vào những ngày này, nhưng nó nghĩ rằng nó có thể cảm nhận được những sự khác nhau trong giọng của những lời thì thầm. Bây giờ chúng đã có vẻ tò mò hơn là thù địch, và một hay hai lần gì đó nó chắc chắn rằng nó đã tình cờ nghe được một đoạn hội thoại ngắn mà đã nói lên rằng bọn trẻ không thỏa mãn với sự giải thích của tờ Tiên Tri về việc làm thế nào và tại sao mà mười Tử Thần Thực Tử đã quyết định trốn khỏi pháo đài Azkaban. Trong sự hỗn loạn và sợ hãi, những người có ý nghi ngờ này bây giờ có vẻ đang xoay sang một cách giải thích duy nhất có giá trị với họ: cái mà Harry và thầy Dumbledore đã trình bày kể từ năm ngoái.

Không chỉ có tâm trạng của học sinh bị thay đổi. Bây giờ, thật hoàn toàn bình thường khi đi qua hai hoặc ba giáo viên nói chuyện với giọng thì thầm rất thấp và cấp bách trong hành lang, ngừng nói chuyện ngay khi họ thấy học sinh lại gần.

"Mọi người rõ ràng không thể nói chuyện thoải mái trong phòng giáo viên nữa rồi," Hermione nói với giọng rất thấp, khi cô bé, Harry và Ron đi qua Giáo sư McGonagall, Flitwick và Sprout tùm đầu vào nhau ở ngoài cửa lớp Bùa Chú một ngày nọ. "Không thể khi có Umbridge ở đó."

"Liệu họ biết điều gì mới chẳng?" Ron liếc mắt về phía ba giáo viên qua vai của mình.

"Nếu như họ biết, chúng ta sẽ không thể nghe về nó được đúng không?" Harry giận dữ. "Không phải là sau Sắc Lệnh... bây giờ đã đến số mấy nhỉ?" Nó nói về cái thông báo mới đã xuất hiện trên bảng thông báo nhà vào buổi sáng sau tin tức về sự vượt ngục Azkaban:

THEO YÊU CẦU CỦA ĐIỀU TRA VIÊN CẤP CAO Ở HOGWART

Từ giờ giáo viên không được phép cho học sinh biết bất cứ thông tin nào không liên quan chặt chẽ đến những môn học mà họ được trả tiền để dạy.

Thông báo trên dựa trên Sắc Lệnh Giáo Dục số Hai Mươi Sáu.

Đã ký: Dolores Jane Umbridge, Điều tra Viên Cấp Cao.

Sắc Lệnh mới nhất này đã là chủ đề cho một số loạt những truyện cười trong học sinh. Lee Jordan đã lưu ý với Umbridge rằng với điều khoản của luật lệ mới bà không được phép kể tội Freg và George vì chơi Bài Nổ ở cuối lớp.

"Bài Nổ không có gì dính líu tới Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, thưa Giáo sư! Đó không phải là những thông tin liên quan tới môn học của cô!"

Khi lần sau Harry thấy Lee, mu bàn tay của cậu ta đang chảy máu thậm tệ, Harry đã gọi ý đến nước Murtlap.

Harry đã nghĩ rằng sự vượt ngục Azkaban đã hạ thấp Umbridge một chút, rằng bà ta có thể bị lúng túng trước cái kết thúc thê thảm đã diễn ra ngày dưới mũi của ông Fudge kính yêu của bà ta. Tuy vậy, điều này chỉ làm tăng thêm ý muốn điên cuồng của bà ta về việc đem mọi khía cạnh của cuộc sống ở Hogwarts dưới sự điều khiển cá nhân của mình. Bà đã có vẻ quả quyết, ít ra là hoàn tất sự sa thải vào một ngày gần đây, và câu hỏi duy nhất lúc này là không biết rằng sẽ là ai, Giáo sư Trelawney hay bác Hagrid ra đi trước.

Mỗi giờ Tiên Tri và Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí bây giờ đều bị kiểm soát bởi sự xuất hiện của Umbridge và cái ca táp của bà ta. Bà núp bên cạnh lò sưởi trong căn phòng đầy nước hoa trên đỉnh tháp, phá vỡ bài giảng ngày càng kích động của giáo sư Trelawney bằng những câu hỏi khó về khoa bói chim và thú, khẳng khẳng đòi bà phải dự đoán câu trả lời của học sinh trước khi bọn chúng trả lời và đòi hỏi bà phải chứng minh khả năng của mình đối với lần lượt quả cầu thủy tinh, những lá chè, và những hòn đá thần bí. Một vài lần nó đi ngang qua bà trong hành lang - điều vốn là một sự kiện rất bất bình thường khi bà thông thường chỉ ở lại trong căn phòng trên đỉnh tháp - nói năng lung tung với chính mình, vịn vịn bàn tay và ném những cái nhìn khiếp sợ qua vai của bà, và luôn nồng nặc mùi rượu nâu. Nếu như nó không quá lo lắng cho bác Hagrid, thì chắc nó đã cảm thấy buồn cho bà - nhưng nếu như một trong hai người sẽ bị đuổi việc, chỉ có một lựa chọn cho Harry về việc ai sẽ ở lại.

Thật không may, Harry không thể thấy rằng bác Hagrid biểu hiện một sự trình diễn tốt hơn cô Trelawney. Mặc dù ông có vẻ nghe theo lời khuyên của Hermione và đã không dạy cho bọn trẻ cái gì đáng sợ hơn một con Crup - một loài sinh vật không thể phân biệt được với một con chó săn chuột chỉ trừ cái đuôi hình chạc của chúng - kể từ Giáng Sinh, ông xem ra đã mất tinh thần quá nhiều. Ông mất trí nhớ một cách lạ kỳ và hay giật mình trong giờ học, quên mất những gì ông đang nói với lớp, trả lời câu hỏi sai, và lúc nào cũng liếc nhìn Umbridge một cách lo âu. Ông càng ngày càng cách xa Harry, Ron và Hermione hơn ông đã từng trước đây, và hoàn toàn cấm bọn chúng đến thăm ông khi trời tối.

"Nếu như bà ta mà bắt được bọn bây, chúng ta sẽ lãnh đủ," ông nói dứt khoát với bọn chúng, và không hề mong muốn làm điều gì đó có hại đến nghề nghiệp của ông thêm nữa, chúng đành tránh đi xuống túp lều của ông vào các buổi tối.

Với Harry, có vẻ như Umbridge đang tước đoạt hết khỏi nó những thứ khiến cho cuộc sống của nó tại Hogwarts đáng sống: đến nhà ông Hagrid chơi, viết thư cho Sirius, cây Firebolt và Quidditch. Nó báo thù bằng cách duy nhất nó có thể làm – nỗ lực gấp đôi cho DA.

Harry rất hài lòng khi thấy rằng tất cả tại nó, thậm chí cả Zacharis Smith, đã được thôi thúc tập luyện chăm chỉ hơn trước vì cái tin mười Tử Thần Thực Tử đang được thả lỏng, nhưng không có sự tiến bộ của ai đáng được để ý hơn của Neville. Cái tin về sự trốn thoát của người tấn công bố mẹ nó đã tạo ra một sự thay đổi kỳ lạ và hơi hoang mang trong nó. Nó không một lần nào nói về cuộc gặp gỡ với Harry, Ron và Hermione trong phòng bệnh ở St Mungo và bọn trẻ cũng biết ý im lặng. Nó cũng không hề nói chút gì về chủ đề Bellatrix và những kẻ đồng lõa với bà trốn thoát. Thực sự, Neville rất ít nói trong cuộc họp mặt của DA, mà làm việc không mệt mỏi với những bùa chú và những phép phản nguyên mới mà Harry dạy chúng, khuôn mặt bụ bẫm của nó căng lên vì tập trung, hình như không khác nhau là mấy với việc bị thương hay tai nạn và làm việc nặng hơn bất cứ ai trong phòng. Nó đã tiến bộ quá nhanh và khi Harry dạy chúng bùa Bảo Vệ - một loại bùa làm chệch hướng những câu thần chú để chúng bật lại về phía người tấn công - chỉ có Hermione khổng chế được lời nguyên nhanh hơn Neville.

Harry sẵn sàng đánh đổi nhiều thứ để có được tiến bộ ở thần chú Occlumency giống như tiến bộ của Neville trong cuộc họp mặt của DA. Những lần đối mặt với Snape, vốn có một sự bắt đầu đã đủ tồi tệ, không hề tiến triển một chút nào. Ngược lại Harry đã cảm thấy nó càng ngày càng tồi hơn với mỗi bài học này.

Trước khi nó bắt đầu học Occlumency, vết sẹo của nó thỉnh thoảng mới đau, thông thường thì vào ban đêm, hoặc là theo những dấu hiệu kỳ lạ về những suy nghĩ và cảm xúc của Voldemort mà thỉnh thoảng nó cảm thấy được. Tuy vậy, những ngày này, vết sẹo của nó hầu như không lúc nào không đau, và nó thường cảm thấy tròn trĩnh trong cơn tức tối hoặc phấn khởi mà cái đó chẳng liên quan gì đến những gì xảy ra với nó lúc đó, thường đi cùng với những cơn nhức nhối đặc biệt của vết sẹo. Nó có một ấn tượng khủng khiếp rằng nó đang dần dần trở thành một loại dây cảm ứng nào đó dao động theo từng cảm xúc nhỏ của Voldemort, và nó chắc chắn rằng sự nhạy cảm này ngày càng gia tăng sau bài học Occlumency đầu tiên với Snape. Tồi tệ hơn là, bây giờ hầu như nó đêm nào cũng mơ về việc đi dọc theo hàng lang dẫn đến cánh cửa của Cục Những Điều Kỳ Bí, những giấc mơ luôn luôn lên đến cực điểm trong nó khi đứng một cách khao khát trước cánh cửa đen giản dị.

"Có thể nó hơi giống như một thứ bệnh," Hermione nói, trông rất lo âu khi Harry kể chuyện này cho cô bé và Ron. "Giống như bệnh sốt hay cái gì đó. Nó phải trở nên tồi tệ hơn trước khi khá lên."

"Những bài học với ông Snape đang làm cho nó tồi đi đấy," Harry nói dứt khoát. "Mình đang cảm thấy bệnh vì vết sẹo cứ đau và mình đã chán ngấy cứ phải đi xuống cái hành lang đó mỗi đêm." Nó xoa trán mình một cách tức giận. "Mình chỉ ước rằng cánh cửa đó mở ra, mình đã chán ngấy với việc cứ đứng mà nhìn vào nó - "

"Nghe không vui vẻ chút nào," Hermione sắc bén nói. "Thầy Dumbledore không muốn cậu có những giấc mơ về cái hành lang đó một chút nào, nếu không thầy đã không nhờ tới thầy Snape để dạy bạn thần chú Occlumency. Bạn phải học hành chăm chỉ hơn."

"Mình đang học đấy chứ!" Harry nói như bị chọc tức. "Cậu phải thử nó mới được - lão Snape cố gắng thâm nhập vào đầu cậu - cậu biết mà, đó không phải là một trò vui đâu!"

"Có lẽ là..." Ron nói chậm rãi.

"Có lẽ gì cơ?" Hermione cau gắt.

"Có lẽ không phải lỗi của Harry khi cậu ấy không thể đóng ký ức của mình," Ron nói ủ ê.

"Ý cậu là gì?" Hermione hỏi.

"Để xem, có thể lão Snape không thực sự cố gắng giúp Harry..."

Harry và Hermione nhìn chằm chằm vào nó. Ron nhìn một cách u ám và đầy ý nghĩa từ người này đến người kia.

"Có thể," nó nói lần nữa, với giọng thấp hơn, "lão ta thực tế đang cố gắng mở ký ức của Harry rộng thêm một chút... để dễ dàng hơn cho Kẻ Mà Ai Cũng - "

"Đừng nói nữa, Ron," Hermione tức giận. "Đã bao nhiêu lần rồi cậu nghi ngờ thầy Snape, và đã lần nào cậu đúng chưa? Thầy Dumbledore tin thầy ấy, thầy cũng làm việc cho Hội Huỳnh Đệ, đó là đủ rồi."

"Ông ta đã từng là Tử Thần Thực Tử," Ron nói ngang bướng. "Và chúng ta chưa hề nhìn thấy một chứng cứ nào nói rằng ông ta thực sự cải tà quy chánh."

"Thầy Dumbledore tin tưởng thầy ấy," Hermione lặp lại. "Và nếu chúng ta không thể tin thầy Dumbledore, chúng ta không thể tin một ai khác."

*

Với quá nhiều thứ phải lo lắng đến và quá nhiều thứ phải làm - một số lượng đáng kể bài tập về nhà mà học sinh năm thứ năm thường xuyên phải làm đến tận quá nửa đêm, những cuộc họp mặt bí mật của DA và những bài học đều đặn với thầy Snape - tháng giêng có vẻ trôi qua nhanh một cách đáng lo ngại. Trước khi Harry kịp nhận ra điều đó, tháng Hai đã tới, mang theo một khí hậu ẩm ướt hơn và ẩm áp hơn cùng viễn cảnh về chuyến thăm làng Hogsmeade lần thứ hai trong năm học. Harry đã có rất ít thời gian để tán gẫu với Cho từ khi hai đứa đồng ý đi thăm ngôi làng cùng nhau, nhưng bất chợt nó thấy mình đối diện với ngày Valentine được giành toàn bộ bên cạnh cô bé.

Vào buổi sáng ngày mười bốn nó ăn mặc cẩn thận một cách đặc biệt. Nó và Ron đến ăn sáng đúng vào lúc những con cú chuyển thư đến. Hedwig không ở đó - không chỉ có Harry trông chờ nó - mà Hermione đang giật mạnh bức thư từ mở một con cú lạ màu nâu khi bọn trẻ ngồi xuống.

"Thật là đúng lúc! Nếu như nó không đến trong ngày hôm nay..." cô bé nói, hăm hở xé mở phong bì thư và kéo ra một mẩu giấy da nhỏ. Mắt của cô chạy từ trái sang phải khi cô đọc bức thư và một vẻ thoả mãn hoàn toàn hiện ra trên mặt cô bé.

"Nghe này, Harry," cô bé nhìn vào nó, "điều này thực sự quan trọng. Bạn có thể gặp mình tại quán Ba Cây Chổi Thần vào khoảng trưa nay không?"

"Để xem... mình cũng chẳng biết," Harry nói không chắc chắn. "Cho chắc là muốn mình giành cả ngày cho bạn ấy. Chúng mình chưa nói gì về những thứ chúng mình định làm."

"Ừ, đem bạn ấy theo nếu như cậu phải làm thế," Hermione nói ngay tức khắc. "Nhưng mà bạn có đến không?"

"Ừm... được thôi, nhưng mà tại sao?"

"Mình không có thời gian để nói với bạn bây giờ, mình phải trả lời cái này ngay."

Và cô bé vội vàng ra khỏi Đại sảnh Đường, bức thư nắm chặt trong một tay và tay kia là một miếng bánh mỳ.

"Cậu có đến không?" Harry hỏi Ron, nhưng nó lắc đầu, trông rất ủ rũ.

"Mình không thể vào Hogsmeade một chút nào; chị Angelina muốn bọn mình tập cả ngày. Không thể làm khác được, chúng mình là một đội tồi nhất mà mình đã từng thấy. Cậu nên xem Sloper và Kirke, họ thực sự thảm hại, còn tồi hơn cả mình nữa." Nó ráng một hơi thở thật dài. "Mình không biết tại sao Angelina không cho mình từ chức."

"Là bởi vì cậu chơi tốt khi cậu trong đội," Harry nói cáu gắt.

Nó cảm thấy rất khó có thể thông cảm được với hoàn cảnh khó khăn của Ron, trong khi bản thân nó có thể đánh đổi hầu hết tất cả để được chơi trong trận đấu sắp tới với nhà Hufflepuff. Ron dường như đã quan tâm đến giọng nói của Harry, nó không đề cập đến Quidditch một lần nào nữa trong suốt bữa sáng, và có một chút lạnh lùng khi chúng chào tạm biệt nhau không lâu sau đó. Ron khởi hành đến sân tập Quidditch và Harry, sau khi cố gắng chải phẳng tóc bằng cách soi vô mặt úp của cái thìa cà phê, bước đi một mình đến Sảnh Ngoài để gặp Cho, cảm thấy thật e dè và phân vân không biết tại nó sẽ nói chuyện gì đây.

Cô bé đã chờ nó một lúc ở bên cạnh cánh cửa trước bằng gỗ sồi, trông rất xinh đẹp với mái tóc được buộc ra sau thành một cái đuôi sam. Chân của Harry có vẻ quá to so với thân hình của nó khi nó bước về phía cô bé và nó bất chợt để ý đến cánh tay của mình và chúng trông điên rồ đến thế nào khi đung đưa bên cạnh người.

"Chào," Cho nói hơn nín thở.

"Chào," Harry đáp lại.

Tại nó nhìn vào nhau một lúc và Harry nói, "Ừm, er - chúng ta sẽ đi bây giờ chứ?"

"Ô, được..."

Hai đứa nhập vào dòng người đang được ra hiệu bởi thầy Filch, thỉnh thoảng bắt gặp cái nhìn của nhau và cười gượng, nhưng không hề nói chuyện với nhau. Harry thấy bất ổn khi tại nó đi ra ngoài trời thoáng đãng, khám phá ra rằng sẽ dễ dàng hơn khi đi bên nhau trong yên lặng so với việc cứ đứng đó mà nhìn nhau lúng túng. Đó là một ngày trong lành, gió hiu hiu và khi chúng đi qua sân vận động Quidditch Harry thoáng thấy Ron và Ginny bay là là qua khán đài và cảm thấy một sự day dứt khủng khiếp rằng nó đã không ở đó với bọn họ.

"Bạn thực sự nhớ nó, phải không?" Cho nói.

Nó nhìn quanh và thấy cô bé đang nhìn mình.

"Ừ," Harry thở dài. "Mình rất nhớ."

"Có nhớ lần đầu tiên chúng mình đấu với nhau không, trong năm thứ ba ấy?" cô hỏi nó.

"Có," Harry cười. "Bạn đã cố ngăn cản mình."

"Và anh Wood nói bạn đừng có làm một quý ông nữa và cứ đánh bật mình ra khỏi cây chổi nếu cần," Cho cười, nhớ lại. "Mình nghe nói rằng anh ấy đã được nhận vào đội Pride of Portree, đúng không?"

"Không, đó là Puddlemere United; mình thấy anh ấy trong kỳ World Cup năm ngoái."

"Ồ, mình cũng thấy bạn ở đó, nhớ không? Chúng mình ở cùng một sân cắm trại. Lần đó vui quá há?"

Bọn nó đã nói về vòng Chung kết cúp Quidditch Thế giới trên toàn bộ con đường xuống chuyển xe và ra khỏi cánh cổng. Harry khó có thể tin được thật dễ dàng tới mức nào để có thể nói chuyện với cô bé - thật ra không hề khó hơn so với nói chuyện cùng Ron và Hermione - và nó đã bắt đầu cảm thấy tự tin và vui vẻ khi một đám con gái nhà Slytherin đi ngang qua, trong đó có cả Pansy Parkinson.

"Potter và Chang!" Pansy rít lên với đồng thanh những tiếng cười rúc rích cạnh khoe. "Urgh, Chang, tôi không hiểu nổi khẩu vị của cô... ít ra thì Diggory còn có vẻ điển trai!"

Đám con gái vượt lên, nói chuyện và la ó trong vẻ châm chọc với những cái liếc mắt cường điệu về phía Harry và Cho, để lại một sự yên lặng ngượng ngịu theo sau chúng. Harry không thể nghĩ ra cái gì khác để nói về Quidditch và Cho, hơi xúc động, đang nhìn xuống chân mình.

"Thế... bây giờ cậu muốn đi đâu?" Harry hỏi cô bé khi chúng vào làng Hogsmeade. Con Phố Chính đầy ắp những học sinh đang đi bộ lên xuống, ngó vào những cửa sổ của cửa hiệu và nói chuyện tào lao với nhau trên vỉa hè.

"Ồ... mình chưa biết." Cho nói, nhún vai. "Ừm, chúng ta sẽ đi vào xem các cửa hiệu hay cái gì đó đại loại như thế?"

Hai đứa đi lững thững về phía cửa hàng Dervish & Banges. Một áp phích lớn được dựng lên ở trong cửa sổ và có một vài người dân làng Hogsmeade đang xem nó. Họ tránh sang một bên khi Harry và Cho lại gần và Harry lại thấy mình đối diện một lần nữa với bức ảnh của mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát. Bức áp phích, "Thừa Lệnh Của Bộ Pháp Thuật, đưa ra phần thưởng một ngàn Galleon cho bất cứ phù thủy nào có thông tin dẫn đến việc bắt lại bất cứ người tù nào trong bức ảnh.

"Thật là nực cười, phải không," Cho nói với giọng thấp, nhìn lên những bức ảnh của những Tử Thần Thực Tử, "có còn nhớ khi Sirius Black trốn thoát, và có những đầy rẫy Giám Ngục khắp làng Hogsmeade để tìm hắn? Và bây giờ những mười Tử Thần Thực Tử đang được thả lỏng thì lại không có một Giám Ngục nào..."

"Ừ," Harry rời mắt khỏi khuôn mặt của Bellatrix để nhìn quanh Phố Chính. "Ừ, thật kỳ lạ."

Nó không cảm thấy lo lắng khi không có Giám Ngục ở gần đây, nhưng bây giờ nó bắt đầu nghĩ về điều đó, sự vắng mặt của họ đúng là một điều thực sự quan trọng. Bọn chúng không những để cho những Tử Thần Thực Tử trốn thoát, mà còn không buồn tìm bắt phạm nhân nữa... xem ra bây giờ chúng đã thoát khỏi sự điều khiển của Bộ rồi.

Mười Tử Thần Thực Tử trốn thoát đang nhìn ra từ mọi cửa sổ mà nó và Cho đi qua. Trời bắt đầu mưa khi hai đứa đến Scrivenshaft, những giọt nước lạnh, nặng nề không ngừng rơi xuống mặt và gáy của Harry.

"Ừm... bạn có muốn đi uống cà phê không?" Cho ngập ngừng, khi mưa bắt đầu rơi ngày càng nặng hạt.

"Ừ, được đấy," Harry nhìn quanh. "Ở đâu thế?"

"Ồ, có một chỗ rất tuyệt ở gần đây thôi, bạn đã bao giờ tới quán của bà Puddifoot chưa?" cô bé nói mừng rỡ, dẫn nó tới một con đường phụ và vào một quán trà nhỏ mà Harry chưa bao giờ được biết tới. Đó là một chỗ chật hẹp, ẩm ướt, nơi mà mọi thứ dường như đều được trang trí bởi những diềm đăng ten và nơ con bướm. Harry nhớ đến văn phòng của Umbridge một cách không dễ chịu cho lắm.

"Tuyệt phải không?" Cho nói sung sướng.

"Er... ừ," Harry nói dối.

"Nhìn kìa, bà ấy đã trang trí nó cho ngày Valentine!" Cho nói, chỉ vào rất nhiều những thiên sứ nhỏ bằng vàng đang trôi lơ lửng trên những chiếc bàn nhỏ, hình tròn, thỉnh thoảng lại ném những bông hoa giấy màu tím lên những người ngồi đó.

"Aaah..."

Chúng ngồi vào cái bàn cuối cùng còn lại, mà ở phía trên đó là một cái cửa sổ đầy hơi nước. Roger Davies, Đội Trưởng đội Quidditch nhà Ravenclaw, đang ngồi cách đó khoảng một foot rưỡi với một cô gái tóc vàng rất đẹp. Họ đang nắm tay nhau. Cảnh đó làm cho Harry cảm thấy bất tiện, đặc biệt là khi, nhìn quanh phòng trà, nó nhìn thấy căn phòng toàn là những đôi, tất cả đều đang nắm tay nhau. Có thể Cho cũng muốn nó nắm tay cô ấy.

"Tôi có thể lấy gì cho các bạn, các bạn nhỏ thân mến?" bà Puddifoot, một phụ nữ rất mập mạp với một búi tóc đen sáng bóng, len qua bàn của chúng và của Roger Davies một cách cực kỳ khó khăn.

"Cho cháu hai cà phê," Cho nói.

Trong thời gian chờ cà phê của họ tới, Roger Davies và bạn gái của anh ta đã bắt đầu hôn nhau qua cái tách đường của họ. Harry hy vọng họ đừng có làm thế, nó cảm thấy rằng Davies đã thiết lập nên một tiêu chuẩn mà Cho sẽ sớm muốn nó vượt qua. Nó thấy mặt mình ngày càng nóng và cố gắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng nó đã phủ đầy hơi nước, không thể nhìn ra con đường ở ngoài được. Để trì hoãn cái khoảnh khắc mà nó sẽ phải nhìn vào Cho, nó nhìn lên trần như thể để chiêm ngưỡng bức sơn và nhận một nhúm những bông hoa giấy trắng vào mặt từ chú thiên sứ nhỏ của chúng.

Sau một vài phút khó nhọc nữa, Cho nhắc đến Umbridge. Harry bắt chộp lấy chủ đề đó với sự khuấy khoả và chúng trải qua một khoảng thời gian thoải mái nói xấu bà ta, nhưng chủ đề mà đã hoàn toàn được gọi ra để nói trong những cuộc họp của DA rồi thì không thể kéo dài được. Im lặng lại bao trùm một lần nữa. Harry có thể nhận biết rất rõ ràng tiếng sùm sụp từ bàn bên cạnh và nhìn lung tung ra xung quanh tìm cái gì khác để nói.

"Er... nghe này, bạn có muốn đi với mình đến hiệu Ba Cây Chổi Thần vào trưa nay không? Mình định gặp Hermione Granger ở đó."

Cho nhướn lông mày.

"Bạn định gặp Hermione Granger? Hôm nay à?"

"Ừ. Ừm, bạn ấy nói với mình như vậy, nên mình nghĩ rằng mình sẽ đến. Bạn có muốn đi với mình không? Bạn ấy nói rằng sẽ không sao đâu nếu như bạn đi cùng."

"Ồ... ờ... cô ấy hay thật."

Nhưng Cho dường như không cảm thấy điều đó là hay một chút nào. Ngược lại, giọng của cô bé lạnh lùng và bất thành lời, cô bé trông hơi khó chịu.

Một vài phút nữa trôi qua trong yên lặng hoàn toàn, Harry uống cốc cà phê của nó quá nhanh đến nỗi nó nhanh chóng cần một cốc mới. Bên cạnh chúng, Roger Davies và cô bạn gái của anh ta có vẻ đã dính chặt vào nhau bởi đôi môi.

Bàn tay của Cho đang đặt trên bàn bên cạnh cốc cà phê của cô bé và Harry cảm thấy một sức ép đang gia tăng để cầm lấy nó. Chỉ cần nắm lấy thôi, nó tự nói với mình, giống như một đợt sóng trộn lẫn lo âu và kích động đang dâng lên trong ngực nó, chỉ cần đưa tay ra và nắm lấy. Thật ngạc nhiên, thật là khó khăn hơn bao nhiêu khi giờ tay ra thêm mười hai inch và chạm vào tay của cô bé so với việc bắt một trái Snitch đang bay nhanh trong không gian...

Nhưng khi nó đưa tay ra trước, Cho liền rút tay khỏi bàn. Lúc này cô bé đang nhìn Roger Davies hôn cô bạn gái của anh ta với một vẻ thích thú nhẹ nhàng.

"Anh ấy đã mời mình ra ngoài, bạn biết không," cô nói khẽ. "Một vài tuần trước. Roger, mặc dù vậy, mình đã từ chối."

Harry đang nắm chặt lấy cái tách đường để tránh giật mình bất chợt, không thể hiểu nổi tại sao cô bé lại nói với nó chuyện này. Nếu như cô bé ước rằng cô đang ngồi ở bàn bên cạnh và nhận nụ hôn nồng nhiệt từ Roger Davies, tại sao cô lại đồng ý đi cùng nó?

Nó chẳng nói gì cả. Chú thiên sứ nhỏ ở bàn của hai đứa lại ném một nắm hoa giấy nữa lên đầu chúng, một vài bông rơi vào trong chút xíu cà phê đã nguội còn lại mà Harry đã định uống.

"Mình đã đến đây với Cedric năm ngoái," Cho nói.

Nó mất một vài giây để nhận thức được cô bé vừa nói cái gì, bên trong Harry chợt trở nên lạnh buốt. Nó không thể tin nổi cô bé lại muốn nói về Cedric vào lúc này, trong khi những đôi hôn nhau vây quanh và một thiên sứ nhỏ đang lơ lửng trên đầu chúng.

Giọng của Cho cao hơn nữa khi cô bé tiếp tục.

"Mình đã muốn hỏi bạn từ lâu rồi... Cedric - anh ấy - có nhắc đến mình một chút nào trước khi anh ấy mất không?"

Đây là chủ đề cuối cùng trên thế giới này mà Harry muốn nói tới, ít ra là với Cho.

"Ừm... không... " nó nói khẽ. "Không có... không có thời gian cho anh ấy nói điều gì cả. Erm... thế... bạn có... bạn có xem Quidditch nhiều vào kỳ nghỉ không? Cậu cũng ủng hộ cho đội Tornados, đúng không?"

Giọng nói của nó nghe vui vẻ và hân hoan một cách giả tạo. Trong nỗi kinh hoàng của mình, nó nhìn thấy mắt cô bé lại đầy nước, giống hệt như hoàn cảnh mà chúng đã trải qua sau buổi họp sau cùng của DA trước Giáng Sinh.

"Xem kìa," nó nói một cách tuyệt vọng, nghiêng lại gần để không có ai nghe thấy, "chúng ta đừng nói về Cedric vào lúc này nhé... hãy nói về cái gì khác đi."

Nhưng, hình như, đây hoàn toàn là một cách nói sai lầm.

"Mình đã nghĩ rằng," cô bé nói, nước mắt rơi lã chã xuống bàn, "mình đã nghĩ rằng bạn đã h... h... hiểu! Mình cần phải nói về chuyện này! Chắc chắn bạn cũng c... cần phải nói chuyện về nó! Ý mình là, bạn đã thấy nó xảy ra, ph... phải không?"

Mọi thứ đang chệch hướng giống như một cơn ác mộng; bạn gái của Roger Davies đã tự tách ra để nhìn Cho đang khóc.

"Ừm, mình đã nói về điều đó rồi mà," Harry nói thầm, "với Ron và Hermione, nhưng mà..."

"Ồ, bạn đã nói với Hermione Granger!" cô bé khẽ rít lên, mặt của cô bây giờ đã đầy nước mắt. Một vài đôi khác đã tách nhau ra để nhìn. "Nhưng bạn không hề nói với mình! C... có thể sẽ là tốt nhất nếu như chúng ta tr... trả tiền ngay... ngay lập tức và bạn đi mà gặp cái cô Hermione G... Granger, giống như bạn rõ ràng muốn như thế!"

Harry nhìn chằm chằm vào cô bé, hoang mang thực sự, khi cô bé nắm lấy cái khăn tay có thêu đăng ten và chấm nhẹ lên khuôn mặt đầy nước mắt của cô.

"Cho à?" nó nói yếu ớt, chỉ mong rằng Roger ôm chặt lấy cô bạn gái của anh ta mà tiếp tục hôn để ngăn cô ấy đừng có trợn tròn mắt với nó và Cho.

"Đi đi!" lúc này cô bé đang khóc trong chiếc khăn tay. "Mình không thể hiểu tại sao bạn lại mời mình đầu tiên nếu như bạn đã sắp đặt để gặp những cô gái khác sau mình... bạn định gặp bao nhiêu cô gái nữa sau Hermione?"

"Không phải như vậy đâu!" Harry nói, và nó đã bót căng thẳng vì cuối cùng đã hiểu được cô bé đang bức mình vì cái gì, đến nỗi nó cười to, mà nó nhận ra muộn hơn một phần giây sau đó rằng đó cũng là một sai lầm.

Cho bật dậy. Cả phòng trà lúc này đều yên lặng và mọi người đều nhìn vào hai đứa.

"Gặp bạn sau, Harry," cô bé nói đột ngột, nắc nhe và lao đến cửa ra vào, giật mạnh cánh cửa và lao nhanh ra ngoài trời đang mưa như trút nước.

"Cho!" Harry gọi theo sau cô bé, nhưng cánh cửa đã đóng lại sau lưng cô bé với tiếng kêu leng keng du dương.

Có một sự im lặng hoàn toàn trong phòng trà. Mọi con mắt đều đổ về Harry. Nó ném một đồng Galleon lên bàn, rũ hết những bông hoa giấy màu tím trên tóc và theo Cho ra khỏi cửa.

Lúc này trời đang mưa rất to và không thể nhìn thấy cô bé ở đâu cả. Nó chỉ đơn giản không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra, chỉ mới nửa tiếng trước, hai đứa đang tiến triển rất tốt cơ mà.

"Con gái!" nó giận dữ lầm bầm, lộ bí bỡm xuống con đường ngập nước với hai bàn tay đút trong túi. "Dẫu sao cô ấy muốn nói về Cedric để làm gì cơ chứ? Tại sao cô ta lại cứ lôi ra cái chủ đề mà làm cho cô ta giống như một cái ống phun nước di động vậy?"

Nó rẽ phải và chạy làm cho nước bắn tung toé, và trong vòng vài phút, nó rẽ vào ngưỡng cửa của quán Ba Cây Chổi Thần. Nó biết rằng nó đến quá sớm để gặp Hermione, nhưng nó nghĩ rằng sẽ rất phù hợp nếu ở đây có ai đó để nó có thể nói chuyện trong thời gian chờ đợi. Nó gạt mái tóc ướt ra khỏi mắt và nhìn quanh. Bác Hagrid đang ngồi một mình trong góc, trông rất buồn rầu.

"Chào bác Hagrid!" nó lách qua những dãy bàn chật ních và kéo một cái ghế bên cạnh về phía mình.

Hagrid nhảy dựng lên và nhìn xuống Harry giống như ông vừa mới nhận ra nó. Harry nhìn thấy ông có hai vết cắt mới trên mặt và vài vết thâm tím mới.

"Ô, là cháu hử, Harry," Hagrid nói. "Cháu khoẻ chứ?"

"Vâng, cháu khoẻ," Harry nói dối, nhưng trước một Hagrid méo mó và ảm đạm thế này, nó cảm thấy nó chẳng có gì nhiều để phải phân nản. "Er - bác vẫn bình thường chứ?"

"Bác á?" Hagrid nói. "Ừ, bác rất tuyệt, Harry ạ, tuyệt."

Ông nhìn xuống đáy của những cái cốc vại bằng thiếc của ông, mà phải có cỡ của những chiếc xô lớn, và thở dài. Harry không biết phải nói gì với ông. Họ ngồi cạnh nhau trong yên lặng mất một lúc. Rồi Hagrid bất ngờ nói, "Cùng thuyền hử, cháu và bác, đúng hông Harry?"

"Er..." Harry đáp lại.

"Ừ... bác đã nói một lần rồi... đều là những người ngoài cuộc, giống nhau," Hagrid gật đầu có vẻ thông suốt. "Và cùng mồ côi. Ừ... cùng mồ côi."

Ông nốc một ngụm lớn trong cái cốc của ông.

"Nêu lên một sự khác biệt, có một gia đình tử tế," ông nói. "Bố của ta rất tử tế. Và cha mẹ của cháu cũng tử tế. Nếu như họ còn sống thì cuộc sống sẽ khác nhiều, phải không?"

"Vâng... cháu tin rằng sẽ như vậy," Harry nói thận trọng. Hagrid có vẻ đang ở trong một tâm trạng rất lạ.

"Gia đình," Hagrid rầu rĩ. "Nói gì đi nữa, giòng máu là quan trọng..."

Ông lau đi một giòng máu trên mắt của mình.

"Bác Hagrid," Harry nói, không thể dừng được chính mình, "bác bị những vết thương này ở đâu vậy?"

"Er?" Hagrid giật mình. "Vết thương nào cơ?"

"Tất cả những cái đó!" Harry nói, chỉ vào mặt bác Hagrid.

"Ồ... chỉ là vết thâm và va đập bình thường thôi" Hagrid nói tùy tiện, "bác có một công việc khó khăn."

Ông uống nốt cốc của mình, đặt nó lên bàn và bước đi.

"Gặp lại sau Harry... nhớ giữ gìn nhé."

Ông lướt ra khỏi quán rượu, trông rất khốn khổ, và mất hút trong cơn mưa xối xả. Harry nhìn ông đi mà lòng thấy rất thương. Bác Hagrid đang buồn và ông đang cố giấu cái gì đó, nhưng ông nhất định không cần giúp đỡ. Điều gì đang xảy ra nhỉ? Nhưng trước khi Harry kịp nghĩ thêm chút nào về điều đó, nó nghe một giọng nói gọi tên nó.

"Harry! Harry, ở đây nè!"

Hermione đang vẫy nó ở phía bên kia căn phòng. Nó đứng dậy và đi về phía cô bé qua quán rượu đông nghịt. Nó chỉ còn cách một vài bàn nữa khi nó nhận ra rằng Hermione không đến một mình. Cô bé đang ngồi ở một cái bàn với một đôi bạn cùng bàn ít phù hợp nhất mà nó có thể tưởng tượng ra: Luna Lovegood và không ai khác chính là Rita Skeeter, phóng viên cũ của tờ Nhật Báo Tiên Tri và là một trong những người Hermione ít ưa trên trái đất.

"Cậu đến sớm quá!" Hermione nói, ngồi dịch ra để lấy chỗ cho Harry. "Mình nghĩ rằng cậu đang ở cùng Cho chứ, mình không mong cậu ít nhất là một giờ nữa!"

"Cho?" Rita nói ngay lập tức, xoay người đi trong ghế của bà ta để nhìn Harry ngầu ngẩn. "Một cô gái à?"

Bà vờ lấy cái túi xách bằng da ca sấu của bà và mò mẫm trong đó.

"Không phải là việc của bà nếu như Harry đi cùng với một trăm cô gái," Hermione bình tĩnh nói với Rita. "Thế nên bà có thể đặt cái đó ra kia ngay bây giờ."

Rita đã bắt đầu rút được cái bút lông màu xanh ra khỏi cái túi. Giống như vừa bị bắt ép nuốt Nhựa Thối, bà lại đóng nó lại.

"Cậu đang định làm gì vậy?" Harry hỏi, ngồi xuống và nhìn từ Rita đến Luna, rồi đến Hermione.

"Cô Huynh Trưởng nhỏ bé chỉ nói với tôi khi mà cậu đến đây," Rita nói, uống một ngụm lớn từ cốc đồ uống của bà ta. "Tôi nghĩ rằng tôi đã được phép nói chuyện với cậu ta phải không?" bà liếc về phía Hermione.

"Đúng, tôi nghĩ rằng bà có thể," Hermione lạnh lùng.

Sự thất nghiệp không phù hợp với Rita. Mái tóc đã từng được uốn cong một cách thiện nghệ thì nay đã để thẳng và rối bù quanh khuôn mặt bà ta. Lớp sơn màu đỏ trên những móng tay dài hai inch của bà đã bị mài đi và có vài viên đã quý giả bị mất từ cái kính có cánh của bà. Bà nuốt một ngụm lớn nữa và nói ra từ khoé miệng của mình, "Cô gái đó đẹp không, Harry?"

"Một từ nữa về chuyện tình cảm của Harry thì sự thoả thuận chấm dứt, đó là lời hứa đấy," Hermione cau gắt.

"Thoả thuận nào cơ?" Rita lau miêng bằng mu bàn tay. "Cô chưa bao giờ nói đến một thoả thuận nào hết, cô Khó Tính ạ, cô chỉ bảo tôi xuất hiện. Ô, một ngày trong những ngày gần đây..." Bà thở một hơi dài, rùng mình.

"Đúng, đúng, một ngày gần đây bà sẽ viết những mẩu chuyện kinh khủng về Harry và tôi," Hermione nói thờ ơ. "Tìm ai đó quan tâm đến ý, tại sao bà không làm thế?"

"Họ đã in rất nhiều câu chuyện tồi tệ về Harry trong năm nay mà không cần sự giúp đỡ của tôi," Rita nói, liếc mắt chéo về nó qua đỉnh cặp kính của bà và thêm vào một lời nói thăm cộc cằn, "Những cái đó làm cho cậu cảm thấy thế nào, Harry? Quẫn trí? Bội bạc? Khó hiểu?"

"Tất nhiên là bạn ấy cảm thấy rất tức giận," Hermione nói bằng một giọng cứng rắn, rõ ràng. "Bởi vì bạn ấy nói với Bộ Pháp Thuật sự thật và Bộ có quá nhiều những thằng ngốc để không tin bạn ấy."

"VẬY CẬU THỰC SỰ GIỮ VỮNG LẬP TRƯỜNG, ĐÚNG KHÔNG, TỨC LÀ KẼ MÀ CHỜ GỌI TÊN RA ĐÃ TRỞ LẠI?" Rita kéo kính của mình xuống và hỏi Harry với một cái nhìn sắc nhọn trong khi ngón tay của bà vắn vơ một cách thiết tha nơi cái khoá của chiếc cặp da cá sấu. "Cậu ủng hộ toàn bộ những thứ rác rưởi mà Dumbledore đã nói với mọi người về sự trở lại Kẻ Mà Ai Cũng Biết và cậu là nhân chứng duy nhất?"

"Tôi không phải là nhân chứng duy nhất," Harry càu nhàu. "Phải có đến một tá có dư những Tử Thần Thực Tử ở đó. Muốn biết tên của họ không?"

"Tôi rất muốn," Rita thở nhẹ, lúc này lại lần mò trong cái túi của bà ta một lần nữa và nhìn chằm chằm vào Harry như thể nó và thứ đẹp nhất trên đời này mà bà đã từng thấy. "Một tí tuyệt vời in đậm: Potter Kết Tội... Một đầu đề phụ, Harry Potter Kể Tên Những Tử Thần Thực Tử Vẫn Còn Trong Hàng Ngũ Chúng Ta. Và sau đó, dưới một bức ảnh to đẹp đẽ của cậu, Một thiếu niên đang bối rối sống sót sau sự tấn công của Kẻ-Mà-Ai-Cũng-Biết Là Ai-Đấy, Harry Potter, 15 tuổi, đã gây ra những sự rất bình ngày hôm qua vì đã tố cáo một số thành viên đáng kính và nổi tiếng trong cộng đồng phủ thuỷ là Tử Thần Thực Tử..."

Cái Bút lông Ghi Nhanh đã thực sự ở trên tay bà ta và đã ghi được nửa chừng theo lời của bà khi cái vẻ mặt sung sướng của bà biến mất.

"Nhưng tất nhiên," bà nói, hạ cây bút lông xuống và nhìn trừng trừng vào Hermione, "Cô Huỳnh Trưởng Nhỏ Bé không hề muốn câu chuyện này đồn ra ngoài, phải không?"

"Trong thực tế," Hermione nói duyên dáng, "đó chính xác là điều mà Cô Huỳnh Trưởng Nhỏ Bé mong muốn."

Rita nhìn chăm chăm vào cô bé. Harry cũng vậy. Còn Luna, mặt khác, lại mơ màng hát Weasley là Vua của chúng tôi dưới hơi thở của mình và quấy cốc nước của mình với cốc tai hành tây bằng một cái đũa.

"Cô muốn tôi thông báo những gì cậu ấy nói về Kẻ Mà Chớ Gọi Tên Ra?" Rita hỏi Hermione bằng một giọng thì thầm.

"Đúng, tôi muốn vậy," Hermione nói. "Câu chuyện thật sự. Toàn bộ. Chính xác như những gì Harry nói. Cậu ấy sẽ cho bà tất cả những chi tiết, cậu ấy sẽ nói cho bà tên của những Tử Thần Thực Tử chưa được biết đến mà cậu ấy nhìn thấy, cậu ấy sẽ kể cho bà Voldemort lúc này trông như thế nào - ồ, bình tĩnh nào," cô bé khinh khỉnh thêm vào, ném cái khăn ăn xuyên qua bàn, bởi vì, khi nghe thấy cái tên của Voldemort, Rita đã nhảy dựng lên tẹt đến nỗi làm đổ phân nửa cốc Whisky Lửa xuống người bà.

Rita lau cái áo mưa dơ dáy của bà, vẫn còn nhìn chăm chăm vào Hermione. Sau đó, bà nói không hề che đậy, "Tờ Tiên Tri sẽ không in nó. Trong trường hợp cô chưa báo trước, sẽ chẳng ai tin câu chuyện về vòi của cậu ta cả đâu. Mọi người sẽ nghĩ rằng cậu ta bị ảo tưởng. Còn bây giờ, nếu như cô để tôi viết một câu chuyện từ khía cạnh..."

"Chúng tôi không cần một câu chuyện khác về việc làm thế nào mà Harry đánh mất những viên bi của cậu ấy!" Hermione tức giận. "Chúng tôi đã có quá nhiều những thứ đó rồi, cảm ơn! Tôi muốn cậu ấy có cơ hội để nói sự thật!"

"Sẽ không có chỗ cho những câu chuyện như vậy đâu," Rita lạnh lùng.

"Ý bà là tờ Tiên Tri sẽ không in nó vì lão Fudge không cho họ làm thế," Hermione cáu gắt.

Rita ném một cái nhìn dài và nặng nề về phía Hermione. Sau đó, rướn người ra trước qua cái bàn về phía cô bé, bà nói với một giọng như buôn bán, "Đúng thế, ông Fudge đang dựa vào tờ Tiên Tri, nhưng nó cũng thế cả thôi. Họ sẽ không in một câu chuyện mà trình diễn Harry trên một phương diện tốt. Sẽ không ai muốn đọc nó. Nó chống lại tâm trạng chung. Cuộc vượt ngục Azkaban này đã hoàn toàn đủ cho mọi người lo lắng rồi. Mọi người sẽ không muốn tin Kẻ Mà Ai Cũng Biết quay lại."

"Thế tờ Nhật Báo Tiên Tri tồn tại để nói cho mọi người thứ mà họ muốn nghe, phải không?" Hermione nói gay gắt.

Rita ngồi thẳng dậy, nhướn lông mày và uống cạn cốc Whisky Lửa của bà.

"Tờ Tiên Tri tồn tại để bán được, cô bé ngu ngốc ạ," bà nói lạnh lùng.

"Bố tôi nghĩ đó là tờ báo khủng khiếp," Luna thành linh xen vào câu chuyện. Vẫn đang uống cốc cocktail hành, cô bé nhìn Rita bằng cặp mắt to, lồi ra và hơi điên dại của mình. "Ông xuất bản những câu chuyện quan trọng mà ông nghĩ dân chúng cần biết. Ông không quan tâm đến chuyện kiếm tiền."

Rita nhìn một cách miệt thị vào Luna.

"Tôi ngờ rằng bố của cô sở hữu một tờ Thông Báo Làng nhỏ điên rồ nào đó?" bà nói. "Có lẽ, Hai Mươi Năm Cách Để Lẩn Vào Dân Muggle chuyên xuất bản trong những dịp làm từ thiện"

"Không," Luna nói, ngậm món hành của cô bé vào thứ nước Gillywater của mình, "ông là chủ bút của tờ Kẻ Ngụy Biện."

Rita khịt mũi rất to khiến cho mọi người ở những bàn bên cạnh đều giật mình quay lại nhìn.

"Những câu chuyện quan trọng mà ông nghĩ dân chúng cần biết, hả?" bà nói một cách coi thường. "Tôi có thể bón phân cho vườn của tôi bằng nội dung trong thứ rác rưởi đó."

"Ồ, đây là cơ hội để bà lên giọng như vậy, phải không?" Hermione nói vui vẻ. "Luna nói rằng bố em ấy hoàn toàn vui vẻ để phỏng vấn Harry. Đó sẽ là người xuất bản câu chuyện này."

Rita nhìn chằm chằm vào bọn trẻ một lúc, sau đó bật ra một tiếng cười lớn.

"Kẻ Ngụy Biện!" bà khúc khích. "Cô nghĩ rằng mọi người sẽ cho cậu ta là quan trọng khi cậu ta được xuất bản trong Kẻ Ngụy Biện à?"

"Một vài người thì không," Hermione nói với giọng cao hơn. "Nhưng số Nhật Báo Tiên Tri nói về cuộc vượt ngục Azkaban đầy những lỗi hổng khó tin. Tôi nghĩ sẽ có rất nhiều người phân vân rằng sẽ không có sự giải thích nào tốt hơn cho những gì xảy ra, và nếu như có một câu chuyện khác hợp lý, thậm chí nó được xuất bản trong một..." cô bé liếc sang Luna, "trong một... ừm... một tạp chí khác thường - tôi nghĩ rằng họ sẽ rất muốn đọc nó."

Rita không nói gì trong lúc đó, mà nhìn Hermione một cách sắc sảo, đầu hơi nghiêng về một bên.

"Được rồi, hãy nói về lúc mà tôi làm việc đó nhé," bà nói bất thành linh. "Hạng nhuận bút nào tôi sẽ được hưởng đây?"

"Tôi không nghĩ rằng bố chính xác trả tiền cho mọi người để viết cho tờ báo," Luna nói mơ hồ. "Họ làm việc đó vì đó là danh tiếng và, tất nhiên rồi, để thấy tên họ được lên báo."

Rita trông như mùi của Nhựa Thối lại tràn lên trong miệng khi quay lại Hermione.

"Tôi buộc phải làm cái này à?"

"Ừm, đúng vậy," Hermione nói điềm tĩnh, nhấp một ngụm nhỏ trong cốc của cô bé. "Mặt khác, như bà đã biết rõ, tôi sẽ thông báo cho những người có thẩm quyền rằng bà là một Người Hoá Thú chưa đăng ký. Tất nhiên, tờ Tiên Tri có thể sẽ cho bà rất nhiều nhuận bút về cuộc sống của một người trong cuộc ở Azkaban."

Rita trông giống như bà chẳng thích gì hơn là chộp lấy cái dù giấy nhỏ đang nhô lên trong cốc của Hermione và cắm phập vào mũi cô bé.

"Tôi không được phép có sự lựa chọn nào phải không?" Rita nói, giọng hơi run. Bà mở cái túi da cá sấu một lần nữa, lấy ra một mẫu giấy da và nâng cái Bút Lông Ghi Nhanh lên.

"Bố sẽ rất vui lòng," Luna nói khẽ. Hàm của Rita giật lên một cái.

"Được chưa, Harry?" Hermione nói, quay về phía nó. "Sẵn sàng để nói với mọi người sự thật rồi chứ?"

"Mình tin là như vậy," Harry nói, quan sát Rita đang chỉnh cái Bút Ghi Nhanh vào vị trí sẵn sàng trên tờ giấy da giữa họ.

"Bắt đầu thôi, Rita," Hermione nói bình thản, khều quả anh đào ở đáy chiếc cốc của mình.

CHƯƠNG XXVI: BIẾT VÀ KHÔNG BIẾT TRƯỚC

Luna nói mập mờ rằng cô bé không biết cuộc phỏng vấn Rita thực hiện với Harry sẽ xuất hiện trên tờ Quibbler (Kẻ Ngụy Biện) nhanh như thế nào, và rằng ba cô bé đang mong đợi một bài báo thật dài và hay về những lần phát hiện Crumple-Horned Snorkacks (Snorkack sừng gậy) mới đây, Luna nói thêm, " - Và tất nhiên, đó sẽ là một câu chuyện rất quan trọng, hẳn là Harry sẽ phải đợi đến số sau."

Harry đã rất khổ sở khi nói về đêm Voldemort trở lại. Còn Rita thì cố ép Harry nhớ cho ra mỗi chi tiết nhỏ nhất nhất, cứ làm như thể đây là cái cơ hội trọng đại để Harry nói sự thật với cả thế giới. Nó đoán rằng câu chuyện này sẽ làm cho nhiều người tin chắc là nó đã hoàn toàn mất trí, đặc biệt là bởi vì chuyện này sẽ xuất hiện ngay bên những thứ rác rưởi về Crumple-Horned Snorkacks. Nhưng sự trốn thoát của Bellatrix Lestrange và bọn Tử-thần-thực-tử làm cho Harry khao khát mãnh liệt được làm điều gì đó, cho dù kết quả có ra sao đi nữa..

"Mình không thể đợi coi bà Umbridge thế nào trước việc cậu xuất hiện trước mọi người," Dean nói vào bữa ăn tối thứ hai, giọng nghe kinh hoàng.

Seamus đang xúc một mớ đùi và thịt gà bên cạnh Dean, nhưng Harry biết rằng nó vẫn đang nghe.

"Bạn làm đúng đó, Harry," Neville lên tiếng, nó ngồi ngay trước mặt Harry.

Neville trông khá là nhột nhạt, nhưng vẫn tiếp tục một giọng nói thấp, " Chắc hẳn là... khó khăn... nói về nó... đúng không? "

"Ừ," Harry lầm bầm, " nhưng mà mọi người cũng phải biết hiện tại Voldemort đã có thể làm được những gì, ha? "

"Ừ," Neville gật gù nói, " và, cả những Tử-thần-thực-tử nữa... mọi người cần phải biết... "

Seamus đảo mắt nhìn quanh nhưng bất chợt gặp phải ánh mắt của Harry, nó mau chóng cúi xuống và ăn tiếp.

Lát sau, Dean, Seamus và Neville rời khỏi phòng chung, bỏ đi Harry và Hermione ở lại bàn đợi Ron, Ron đã bỏ cả bữa ăn tối để luyện tập Quidditch.

Cho Chang bước vào Đại sảnh với cô bạn Marietta.

Dạ dày của Harry lúc này đang đảo lộn từng phèo, nhưng dù sao Cho Chang cũng không nhìn qua phía bàn Gryffindor, cô ngồi quay lưng lại với Harry.

"Oh, Mình quên hỏi bạn," Hermione vui vẻ nói, lướt mắt qua phía bàn của Ravenclaw, " Cuộn hện của bạn với Cho thế nào rồi? Sao trở về sớm quá vậy? "

"Er... à, thì..." Harry ngập ngừng, kéo một đĩa bánh hấp đại hoàng (rhubarb crumble – ND) về phía mình, " thất bại hoàn toàn, giờ bạn còn nói tới nữa. "

Và nó kể cho Hermione nghe cái gì đã xảy ra trong quán trà của bà Puddifoot

"... rồi thì," vài phút sau, khi những mẫu bánh cuối cùng cũng đã xoi hết, Harry kết thúc," cô ấy nhảy lên, ừ, và nói, "Gặp lại sau, Harry," rồi chạy ù khỏi chỗ!" Nó đặt thìa xuống và nhìn Hermione. "Mình muốn nói là, tất cả những chuyện đó có nghĩa là thế nào? Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Hermione nhìn lướt qua phía sau đầu Cho và nói trong tiếng thở dài.

"Ôi chào, Harry" cô nói buồn bã.

"Mình xin lỗi, nhưng mà bạn đã hơi không lịch thiệp rồi. "

"Mình á, không lịch thiệp?" Harry cảm thấy hơi bị xúc phạm.

"Phút đầu bọn mình đang tiến triển rất tốt, rồi phút sau cô ấy nói với mình chuyện Roger Davies yêu cầu cô ấy rời khỏi đội Quidditch và cách cô ấy vẫn thường hẹn hò với Cedric tại cái quán trà ngớ ngẩn đó – Mình phải nghĩ về những chuyện đó thế nào đây? "

"Được rồi, bạn biết đấy," Hermione nói, với sự kiên nhẫn của người đang cố giải thích giải thích rằng một-cộng-một-bằng-hai cho một đứa trẻ mới chập chững biết đi và dễ bị xúc động," bạn đâu cần nói với cô ấy rằng bạn muốn gặp mình vào nửa chừng cuộc hẹn. "

"Nhưng, Nhưng," Harry lắp bắp," Nhưng - bạn nói mình gặp bạn lúc 12g và đi cùng với cô ấy, làm sao mình rủ được cô ấy đi mà không nói cho cô ấy biết hết? "

"Bạn nên nói với cô ấy khác cơ," Hermione nói, vẫn với cái thái độ kiên nhẫn đến đáng bực đó. "Đáng lẽ bạn phải nói là bạn khó chịu thật sự, nhưng mình đã bắt bạn hứa là phải đi cùng mình đến tiệm Ba-Cây-Chổi (Three Broomsticks), và bạn thật sự chẳng muốn đi tẹo nào, bạn muốn đi chơi cả ngày với cô ấy cơ, nhưng bạn nghĩ là dù sao bạn cũng phải gặp mình, và bạn mong sao cô ấy sẽ vui lòng, vui lòng đi với bạn và rất hy vọng là bạn sẽ mau chóng ra được khỏi nơi đó. <:-:Nhớ kỹ nghe mấy anh-sk>Và bạn cũng có thể chỉ ra là bạn thấy mình xấu thế nào," Hermione nói thêm vào.

"Nhưng mình không nghĩ là bạn xấu," Harry sừng sốt nói.

Hermione cười.

"Harry, bạn còn tệ hơn Ron... ôi, không, không đâu," cô ấy thở dài, trong khi chính Ron đang đi cà nhắc vào đại sảnh, bùn rơi lộp độp và trông rất chi là gắt gỏng. "Thấy không - bạn làm Cho cảm thấy khó chịu khi bạn nói bạn sẽ gặp mình, vì vậy cô ấy sẽ cố làm bạn ghen tị. Đó là cách cô ấy thử xem bạn thích cô ấy như thế nào.

"Đó là những gì cô ấy đang làm sao? ", Harry hỏi lại, trong khi Ron gục xuống chiếc ghế dài trước mặt chúng và vơ tất cả các đĩa thức ăn trong tầm với.

"Chà, có phải là khỏe hơn nhiều không nếu cô ấy cứ hỏi thẳng là có phải mình thích cô ấy nhiều hơn bạn? "

"Những cô gái thường không hỏi những câu hỏi kiểu vậy đâu," Hermione nói.

"Ồ, nhưng mà nên hỏi!" Harry mạnh mẽ nói. Và rồi mình có thể nói ngay rằng mình mến cô ấy, và cô ấy cũng không cần tự gọi mỗi thương cảm về Cedric đã chết "

"Mình không nói là mọi thứ cô ấy làm đều có thể cảm nhận được đâu" Hermione nói, lúc đó Ginny đi vào, cũng lấm đầy bùn như Ron và trông cấu kính không kém

"Mình chỉ đang cố làm cho bạn hiểu cô ấy đang cảm thấy như thế nào vào lúc này. "

"Bạn nên viết một quyển sách đi," Ron nói với Hermione khi đang cắt mấy miếng khoai tây," biên dịch những thứ điên rồ của con gái để bọn con trai có thể hiểu được. "

"Phải đó," Harry hưởng ứng nồng nhiệt <Tôi cũng thế!>, nhìn qua bên bàn Ravenclaw. Cho vừa mới thức dậy, và, vẫn không nhìn qua nó, cô ấy đã rời khỏi Đại sảnh. Cảm thấy khá là thất vọng, nó quay lại với Ron và Ginny.

"Hãy, tập Quidditch thế nào rồi? "

"Đúng là ác mộng," Ron nói bằng một giọng cau có.

"Oh, tiếp đi," Hermione nói, nhìn vào Ginny," Chị chắc không phải thế chứ - "

"Đúng là thế," Ginny nói."Thật là kinh khủng. Chị Angelina gần như phát khóc vào cuối buổi tập.

Sau bữa ăn tối, Ron và Ginny đứng lên đi tắm; Harry Và Hermione trở lại với căn phòng chung náo nhiệt nhà Gryffindor và một mớ bài tập thường ngày. Harry vật lộn với một biểu-đồ-sao mới của môn Thiên văn được chừng nửa giờ khi Fred và George đi lên.

"Ron và Ginny không ở đây sao?" Fred hỏi, vừa nhìn quanh vừa kéo ghế, và khi Harry lắc đầu, anh ta nói, "Tốt. Bọn anh đã xem chúng tập. Chúng sẽ bị đánh bại hoàn toàn. Chúng hoàn toàn là thứ bỏ đi nếu không có chúng ta."

"Ờ, nhưng mà Ginny cũng chơi đấu có tề," George nói giọng công bằng, ngồi xuống cạnh Fred.

"Thật ra, anh không biết làm sao nó có thể chơi tốt như vậy, nhất là khi chúng ta chẳng bao giờ để nó chơi chung. "

"Cô bé đã đột nhập vào kho chổi trong vườn từ khi 6 tuổi và lần lượt thử từng chiếc chổi khi mấy anh đi vắng," Hermione nói từ sau đồng sách Ngôn-ngữ-ma-thuật-cổ (Ancient Rune books) cao lênh nghênh.

"Oh," George thốt lên, có vẻ ấn tượng."Chà - điều đó đã giải thích tất cả. "

"Thế Ron đã chụp được quả nào chưa?" Hermione hỏi, nhòm qua đỉnh cuốn Mật-mã-và Dấu-tốc-ký ma-thuật

"À, nó có thể làm được nếu nó không nghĩ rằng có ai đó đang quan sát nó," Fred nói, nhắm mắt. "Như vậy tất cả những gì chúng ta phải làm là thứ bảy tới yêu cầu đám đông quay lưng lại và trò chuyện với nhau mỗi lần quả Quaffle bay đến phía cầu môn của Ron. "

Anh ấy đứng dậy lần nữa và di chuyển không ngừng tới cửa sổ, nhìn chằm chằm sang bãi đất tối tăm phía bên kia.

"Em biết đó, Quidditch gần như là thứ duy nhất ở nơi này đáng giá để mà ở lại. "

Hermione ném anh ấy một cái nhìn nghiêm nghị.

"Những kỳ thi của anh sắp đến rồi đó! "

"Anh nói rồi, bọn anh chẳng buồn để ý đến kỳ thi nữa <Nastily Exhausting Wizarding Tests - Chúng chỉ phù thủy thượng đẳng ý!>," Fred nói. "Những cái Snackboxes đều đã sẵn sàng, bọn anh đã tìm được cách từ bỏ việc đun nấu, chỉ cần hai giọt Murtlap tinh chất là xong, Lee đã chỉ cho bọn anh.

George ngáp thật dài và chán chường nhìn ra bầu trời đêm đầy mây.

"Không biết mình có muốn coi trận này không nữa. Nếu Zacharias Smith đánh bại chúng ta, chắc tôi phải tự tử mất. "

"Giết hẳn, nghe hay hơn," Fred nói chắc chắn.

Đó là vấn đề của Quidditch," Hermione lơ đãng nói, một lần nữa nhào đầu vào bản dịch Ngôn-ngữ-ma-thuật (Runes)," Nó tạo ra tất cả sự căng thẳng và ác cảm giữa các nhà. "

Cô bé đang tìm kiếm bản sao Bảng-ký-hiệu-âm-tiết của Spellman, và làm cho Fred, George và Harry tất cả nhìn chăm chăm vào cô với những biểu lộ tình cảm trộn lẫn giữa sự phẫn nộ và hoài nghi trên khuôn mặt họ.

"Chà, đúng mà!" cô ấy nói nôn nóng.

"Đó chỉ là một trò chơi thôi mà, đúng không? "

"Hermione," Harry lắc đầu và nói," bạn biết nhiều về chuyện tình cảm và đồ đạc, nhưng không hiểu về Quidditch rồi. "

"Có lẽ thế," cô ơ hờ nói, trở lại tới bản dịch của mình," nhưng ít nhất hạnh phúc của mình không phụ thuộc vào khả năng bắt bóng của Ron. "

Và tuy Harry chẳng thà nhảy ra khỏi Tháp thiên văn để khỏi chấp nhận điều đó với Hermione, nhưng khi xem trận đấu vào hôm thứ bảy sau, nó sẵn sàng đánh đổi bao nhiêu Galleon-vàng cũng được để có thể không quan tâm đến Quidditch nữa. <Hi hi! Đoạn này có lúc tui quên mất Galleon là Đồng vàng nên đã dịch là: "nó thà chấp nhận chiến đấu với một hạm đội thuyền chiến đông bao nhiêu cũng được để khỏi lo về..">

Một thứ rất tốt mà bạn có thể nói về trận đấu là nó cực ngắn;

Những người xem nhà Gryffindor chỉ phải chịu đựng hai mươi hai phút đau đớn.

Thật khó nói điều tệ hại nhất là gì: Harry nghĩ rằng đó thật là một cuộc thi khít khao giữa mười bốn cú chụp hỏng của Ron, Sloper đánh hụt quả Bluger nhưng cái vợt quơ chính xác vào miệng Angelina, và Kirke hét toán lên, rơi ngược ra khỏi chổi khi Zacharias Smith phóng vợt qua mang theo quả Quaffle.

Điều kỳ diệu là đội Gryffindor chỉ thua có 10 điểm: Ginny chụp thành công quả Snitch ngay dưới mũi của tầm thủ Summerby nhà Hufflepuff, và tỉ số chung cuộc là hai trăm bốn mươi - hai trăm ba mươi.

"Chụp đẹp lắm," Harry nói với Ginny sau đó trong phòng chung, nơi mà bầu không khí ảm đạm như thể đang có một tang lễ đặc biệt.

"Em gặp may thôi," cô bé nhún vai. "quả Snitch đó bay không nhanh lắm và Summerby bị cảm, anh ấy hắt hơi và nhắm tịt mắt ngay chính giây phút quan trọng. Dù sao đi nữa, cũng sẽ có lúc anh trở về với đội - "

"Ginny, anh đã bị cấm thi đấu suốt đời. "

"Anh chỉ bị cấm trong khi bà Umbridge còn ở trường thôi," Ginny hiệu đính. "Điều đó khác chứ. Dù sao đi nữa, em tin sẽ có lúc anh trở lại, em nghĩ là...lúc đó em sẽ thử chơi Truy thủ. Angelina và Alicia đều sẽ rời đội năm sau và em thích ghi bàn hơn là đuổi bắt.

Harry ngó qua phía Ron, người đang gập mình trong góc, nhìn chăm chăm vào đầu gối, tay cầm chặt ly Bia-bơ.

"Angelina sẽ vẫn không để anh Ron rút lui đâu," Ginny nói, như thể đọc được ý nghĩ của Harry. Chị ấy nói chị ấy biết anh ấy đang nghĩ vậy. "

Harry thích Angelina vì niềm tin mà cô ấy đặt vào Ron, nhưng lúc ấy nó cũng nghĩ là còn tốt hơn nếu để Ron rời khỏi đội.

Ron đã rời khỏi chỗ dàn đồng ca Slytherins đang oang oang hát "Weasley là Vua của chúng ta" với sự phấn kích mãnh liệt, giờ thì nhà Slytherins là ứng cử viên sáng giá của chức vô địch.

Fred và George thơ thẩn đi qua.

"Tui thậm chí chẳng còn tâm trí để trêu chọc nó nữa," Fred nói, nhìn qua dáng vẻ suy sụp của Ron. "Nhớ coi... khi nó chụp hụt quả thứ 14- "

Tay nó chuyển động loạn xạ cứ như một con chó bơi ở tư thế thẳng đứng.

"- rồi, tui sẽ nhớ cho mấy bữa tiệc, eh? "

Ron tự kéo mình lên giường không lâu sau tất cả chuyện này. Tôn trọng tình cảm của bạn, Harry chờ một lát trước đi lên phòng ngủ, để Ron có thể giả vờ như đã ngủ nếu nó muốn. Khi chắc là đã đủ, Harry cuối cùng cũng bước vào phòng, Ron đang ngáy hơi to hơn mức bình thường.

Harry leo lên giường, nghĩ về trận đấu. Nó đã vô cùng chán nản khi đứng xem ngoài đường biên. Harry khá là ấn tượng bởi màn trình diễn của Ginny nhưng nó biết nếu nó được chơi thì nó có thể đã bắt được quả Snitch sớm hơn... Đã có lúc nó lượn lơ gần mắt cá của Kirke; nếu Ginny dừng do dự, thì cô bé có thể đã kiếm được một trận thắng cho Gryffindor.

Giáo sư Umbridge đang ngồi dưới Harry và Hermione vài hàng ghế. Một lần hoặc hai lần bà đã ngồi xổm lên ghế ngó Harry, cái miệng cóc mở to và trệ xuống mà Harry nghĩ là bà ta đang cười đắc thắng. Ký ức đó làm cho nó cảm thấy tức giận tương như ngọn lửa trong đêm.

Tuy nhiên ít phút sau, nó nhớ rằng nó phải loại hết mấy cảm nghĩ này ra khỏi đầu trước khi đi ngủ, như là thầy Snape đã bảo nó cuối mỗi tiết học Occlumency (Giữ Tâm Trí).

Harry đã cố một hay hai lần, nhưng những ý nghĩ về thầy Snape thêm vào với bà Umbridge đơn thuần làm nó tăng thêm cảm giác căm thù, và nó thấy mình càng tập trung nghĩ về việc mình đã ghét hai người này như thế nào. Từ từ, mấy tiếng ngáy của Ron cũng nhỏ đi, dần được thay bởi âm thanh của hơi thở sâu và chậm.

Mất một lúc sau Harry mới ngủ được; thân thể của nó đã mỏi nhừ, nhưng lâu sau đầu óc của nó mới nghỉ ngơi được. Nó mơ rằng Neville và Giáo sư Sprout đang nhảy điệu vanxơ xung quanh phòng Yêu cầu (Requirement Room) trong khi Giáo sư McGonagall chơi kèn túi.

Nó vui vẻ ngồi xem họ một lúc, rồi quyết định đi tìm những thành viên khác của DA (Nhóm học phòng thủ-NA).

Nhưng khi nó rời khỏi phòng, đối mặt với nó, không phải là tấm thảm thêu Barnabas-điên-khùng, mà là một ngọn đuốc đang cháy trên bức tường đá. Harry quay đầu về qua trái. Tại đó, ở xa cuối con đường Không-cửa-sổ là một cái cửa trơn tru, màu đen.

Nó đi về phía đó với sự kích động trào dâng. Nó có một cảm giác rất lạ là rồi cuối cùng nó sẽ gặp may mắn, và nó tìm cách mở cánh cửa... Nó chỉ còn cách nó vài foot, và khoái trá nhìn một dải sáng màu xanh nhạt phía bên phải... cánh cửa hé mở... Nó đưa tay đẩy cửa mở rộng và...

on gáy ầm ĩ, kèn kẹt và Harry choàng tỉnh với cánh tay phải đang đưa ra trước trong bóng tối, để mở một cái cửa cách xa hàng trăm dặm. Nó hạ tay xuống với một cảm giác trộn lẫn sự chán nản và tội lỗi. Nó biết rằng nó không nên xem xét cánh cửa, nhưng cảm giác mãi mê tò mò về cái gì phía sau cánh cửa cũng không làm cho nó đỡ cảm thấy bực mình với Ron... Phải chi Ron nán chỉ vài phút nữa thôi rồi ngáy.

*

Chúng bước vào Đại sảnh để ăn sáng ở chính xác cùng một lúc cũng như những con Cú-đưa-thư vào sáng thứ hai. Hermione không phải là người duy nhất háo hức chờ đợi tờ Nhật-báo-tiên-tri (Daily Prophet): Gần như mọi người đều muốn biết nhiều hơn về những Tử-thần-thực-tử đã trốn thoát, bọn chúng, dù có nhiều tin báo là đã trông thấy, nhưng vẫn chưa bị bắt.

Cô bé đưa cho con cú giao hàng một Knut và hăng hái mở tờ báo ra trong khi Harry đang tự khuấy một ly nước cam; trong khi chỉ nhận có một bức thư trong cả năm, Harry chắc rằng, khi con cú đầu tiên hạ cánh cái ụch trước mặt nó, nó đã tìm lộn người.

"Mày đưa thư cho ai vậy?" nó hỏi nó, uể oải kéo ly nước cam bên dưới tránh mỏ con chim và rướn tới trước để nhìn thấy tên và địa chỉ người nhận:

Harry Potter - Đại sảnh - Trường Hogwarts

Tư lự, nó làm cầm lấy bức thư từ con cú, nhưng chưa kịp làm vậy, ba, bốn, năm con cú nữa đã bay đến bên cạnh và giành chỗ, chúng giẫm lên cả bơ và muối để cố đưa thư cho Harry trước.

"Cái gì thế này?" Ron ngạc nhiên hỏi, trong khi toàn bộ bàn Gryffindor chồm tới để xem bảy con cú khác hạ cánh giữa mấy con trước, kêu ré và vỗ cánh phành phạch.

Harry!" Hermione hỗn hển nói, nhúng đôi tay vào mớ lông lá và kéo ra một con cú mang một gói dài, hình ống.

Mình nghĩ rằng mình biết mấy thứ này có nghĩa gì - mở cái này trước đi! "

Harry xé toạc cái gói màu nâu ra. ở trong cuộn chặt một bản copy tờ Kể-nguy-biện (The Quibbler) Tháng ba. Nó mở nó ra nó và nhìn thấy bộ mặt của chính nó đang nhe răng cười ngượng ngạo ở bìa trước. Trong những chữ cái lớn màu đỏ căng ngang qua bức ảnh là những từ:

TỰ THUẬT:

SỰ THẬT VỀ KỂ-MÀ-KHÔNG-NÊN-GỌI-TÊN-RA

VÀ ĐÊM MÀ TÔI THẤY HẮN TRỞ LẠI

"Cũng tốt đấy chứ?" Luna nói, cô bé đã lội qua bàn Gryffindor và bây giờ đang chen chúc trên chiếc ghế dài giữa Fred và Ron.

"Nó được xuất bản hôm qua, em đã nhờ ba gửi cho anh một bản miễn phí.

Em cho rằng tất cả mấy thứ này," Cô bé vung tay tập hợp hết mấy con cú vẫn còn đang lảng vảng vòng quanh Chiếc bàn trước mặt Harry," là những bức thư từ người đọc. "

Đó là những gì mình nghĩ," Hermione hăng hái nói.

"Harry, bạn có phiền không nếu bọn mình -?"

"Cứ tự nhiên," Harry nói, cảm thấy hơi sửng sốt.

Cả Ron lẫn Hermione đều bắt đầu mở mớ phong bì.

Cái này từ một gã nghĩ rằng bạn thật điên rồ," Ron nói, xem sơ qua bức thư. "Ah... "

Người phụ nữ này khuyến cáo bạn nên thử một loại thần chú Cường độ mạnh ở bệnh viện St Mungo," Hermione nói, trông chán nản và hơi thất vọng.

Cái này có vẻ được đấy," Harry nói chậm, quét qua một bức thư dài từ một phù thủy ở Paisley.

"Hey, cô ấy nói cô ấy tin mình! "

Cái này thì có đến hai ý kiến," Fred nói, anh ta cũng đã hăng hái tham gia vào việc mở thư. "Ông ta nói bạn không xuất hiện như một người điên, nhưng ông ta thật sự không muốn tin là Kể-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy trở lại, vậy ổng không biết là phải nghĩ về cái gì bây giờ. Trời ạ, lãng phí giấy da quá.

"Đây là một người nữa tin bạn nè, Harry!" Hermione khoái trá nói.

"Tôi có đọc câu chuyện của bạn, Tôi bắt buộc phải kết luận rằng tờ Nhật-báo-tiên-tri đã đối xử với bạn rất không công bằng... Mặt dầu chẳng muốn nghĩ tẹo nào là Kể-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy đã trở lại, Tôi vẫn buộc chấp nhận rằng bạn đang kể sự thật... Ôi chao, thật là tuyệt! "

Một người khác nghĩ là bạn nói láo," Ron nói, ném một lá thư nhàu nát qua vai Harry "... Nhưng còn người này nói rằng bạn đã thay đổi được cô ấy và cô ấy bây giờ nghĩ bạn là thực sự là anh hùng – cô ấy còn gửi kèm một bức ảnh nữa - wow! "

"Cái gì thế này?" một giọng nữ ngọt ngào giả tạo vang lên.

Harry nhìn lên với bàn tay cầm đầy phong bì.

Giáo sư Umbridge đang đứng sau Fred Và Luna, quét đôi mắt cóc xuyên qua đồng cú và những lá thư.

Đằng sau bà, Harry thấy có rất nhiều học sinh đang say sưa quan sát chúng.

Tại sao cậu lại có tất cả những lá thư này, cậu Potter?" Bà chậm rãi hỏi.

"Bây giờ đó là một tội ác sao?" Fred nói kịch liệt. "nhận thư ấy? "

"Cẩn thận đấy, cậu Weasley, hoặc là tôi sẽ phải cấm túc cậu đấy," bà Umbridge nói.

"Sao, Cậu Potter? "

Harry do dự, nhưng nó chẳng thể biết được làm sao để giữ kín tất cả chuyện này;

Hắn là việc bà Umbridges sẽ trông thấy tờ Nhật-báo-tiên-tri chỉ còn là vấn đề thời gian.

"Người ta đã viết thư cho con bởi vì con đã có một cuộc phỏng vấn," Harry nói. "Về những việc đã xảy ra vào tháng sáu trước. "

Vì vài lý do nào đó, Harry liếc lên phía bàn hội đồng khi nói tới đây. Harry có một cảm giác rất lạ là cụ Dumbledore đã quan sát nó vài giây trước đó, Nhưng khi nó nhìn về phía thầy Hiệu trưởng, cụ dường như đang mải mê với cuộc đối thoại với Giáo sư Flitwick.

"Một cuộc phỏng vấn?" Umbridge lặp lại, tiếng nói của bà ấy đã mỏng hơn và cao hơn bao giờ hết.

"Cậu muốn nói gì? "

"Con muốn nói rằng một phóng viên hỏi con những câu hỏi và con trả lời chúng," Harry nói.

"Đây này - "

Và nó đưa bản copy tờ Kẻ-nguy-biện cho giáo sư.

Bà ta bắt nó và nhìn chăm chăm vào trang bìa.

Khuôn mặt nhợt nhạt, bệnh bệch của bà chuyển sang một màu tím xấu xí, lốm đốm.

"Cậu làm trò này khi nào?" bà hỏi, tiếng nói rung nhẹ.

"Cuối tuần rồi ở Hogsmeade," Harry nói.

Bà nhìn vào nó, cơn tức giận bùng cháy, cuốn tạp chí lung lay trong những ngón tay lùn và mập của bà.

Sẽ không có chuyến đi Hogsmeade nào nữa, cậu Potter," Bà thì thầm. "Sao cậu dám... sao cậu có thể..." Bà hít một hơi thở sâu. "Tôi đã cố hết lần này đến lần khác để dạy cậu không được nói dối. Thông điệp đó, hình như, vẫn chưa thấm vào đâu cả.

Trừ nhà Gryffindor 50 điểm và cấm túc một tuần.

Bà ấy oai vệ đi ra, ôm chặt tờ Kẻ-nguy-biện trước ngực, cặp mắt nhiều học sinh vẫn dõi theo bà.

Khoảng giữa sáng, những tấm biển to tướng được đặt khắp nơi trong trường, không chỉ ở phòng thông báo, mà cả ở khắp các hành lang và lớp học nữa.

THEO LỆNH CỦA THANH TRA CAO CẤP TRƯỜNG HOGWARTS

Bất kỳ học sinh nào được thấy xuất hiện trên tờ tạp chí Kẻ-nguy-biện sẽ bị đuổi học.

Quyết định trên tuân theo Sắc Lệnh Giáo Dục Số Hai Mươi Bảy.

Đã ký: Dolores Jane Umbridge, Thanh tra Cấp cao

*

Vì lý do nào đó, mỗi lần Hermione bắt gặp một trong số mấy cái bảng là cô lại cười thích thú.

"Chính xác là bạn đang hạnh phúc về cái gì vậy?" Harry hỏi cô bé.

"Ôi, Harry, bạn không thấy sao?" Hermione thốt lên.

"Nếu bà ấy có thể làm một thứ để chắc chắn tuyệt đối là mỗi cá nhân trong trường này sẽ đọc bài phỏng vấn của bạn, thì thứ này đã làm vậy đó! "

Và có vẻ là Hermione hoàn toàn đúng.

Cho đến cuối ngày, mặc dù Harry chẳng nhìn thấy một mẫu của tờ Kẻ-nguy-biện ở bất cứ nơi nào trong trường, nhưng dường như toàn bộ mọi người đều đang trích dẫn bài phỏng vấn với nhau.

Harry nghe thấy họ thì thầm về nó trong khi đang xếp hàng bên ngoài lớp học, bàn luận về nó suốt giờ ăn trưa và sau những tiết học, trong khi đó Hermione thậm chí còn tường thuật là mấy cô gái trong nhà vệ sinh nữ cũng nói về chuyện đó khi cô bé vào đó trước tiết Ngôn-ngữ-cổ (Ancient Runes).

"Rồi họ phát hiện ra mình, và rõ ràng họ biết là mình biết bạn, vì vậy họ đặt cho mình bao nhiêu là câu hỏi dồn dập," Hermione kể cho Harry, đôi mắt sáng lên," Và Harry, mình nghĩ họ tin bạn, mình thật sự tin đấy, mình nghĩ cuối cùng họ cũng bị thuyết phục rồi! "

Trong lúc đó, Giáo sư Umbridge oai vệ bước đi khắp trường, bắt ngẫu nhiên nhiều học sinh và yêu cầu họ mở hết sách và những cái túi ra: Harry biết rằng bà đang tìm những bản copy tờ Kẻ-nguy-biện, nhưng những học sinh đã đi trước bà vài bước rồi.

Các trang báo phỏng vấn Harry đã được niệm phép sao cho những người khác ngoài trừ chủ nhân của nó chỉ thấy toàn những đoạn trích từ sách giáo khoa, hay bị xóa trắng cho tới

khi những đứa trẻ muốn đọc lại. Dường như là tất cả mọi người trong trường đều đã đọc nó.

Các giáo viên tất nhiên cũng bị cấm đến việc đề cập bài phỏng vấn bởi vì Sắc lệnh Giáo dục số hai mươi sáu, nhưng họ đều tìm được cách bày tỏ cảm nghĩ giống nhau về nó. Giáo sư Sprout tặng nhà Gryffindor hai mươi điểm vì Harry chuyển cho bà một cái chậu tưới cây; Giáo sư Flitwick tưới cười ấn cho nó một hộp Chuột-đường-chít-chít (squeaking sugar mice) vào cuối tiết Bùa-Chú, và nói, "Shuytt! "rồi thúc giục nó ra về; còn Giáo sư Trelawney đã xúc động đến nỗi khóc nức nở trong suốt buổi học Tiên-tri và có lời tuyên bố khiến cả lớp giật mình là không đồng ý với bà Umbridge, bà nói rằng Harry rốt cuộc sẽ không phải chết sớm đâu, mà sống đến già nua, rằng nó sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật và có đến cả tá con.

Nhưng điều làm Harry hạnh phúc nhất là khi Cho bắt kịp nó trong lúc nó đang khẩn trương đến lớp Biến-hình (Transfiguration) vào ngày hôm sau. Trước khi Harry kịp biết điều gì đang xảy ra thì cô bé đã nắm lấy tay nó và ghé sát vào tai nó thỏn thức: "Harry à, mình thực sự... thực sự muốn xin lỗi bạn... bài phỏng vấn đó... nó thật can đảm... nó đã làm mình khóc."

Nó thấy thật có lỗi khi nghe cô ấy nói đã khóc nhiều như thế (vì nó), nhưng nó cũng cảm thấy vui vì hai đứa đã nói chuyện thân mật lại rồi, thậm chí còn tuyệt hơn khi cô bé hôn lên má nó trước khi lại vội vã chạy đi. <Wá tuyệt là đằng khác 8-> Và không thể tin được, khi nó bước ra khỏi phòng học môn Biến-hình thì không còn điều gì có thể tốt đẹp hơn có thể xảy ra: Seamus bước ra khỏi hàng để giáp mặt với nó.

"Mình chỉ muốn nói," Seamus nói lầm bầm, liếc mắt nhìn cái đầu gối trái của Harry," mình tin bạn. Và mình đã gửi một bản sao của tạp chí đó cho má mình rồi.

Nếu bất cứ điều gì cần để làm cho hạnh phúc của Harry trọn vẹn hơn hết, đó là phản ứng của Malfoy, Crabbe và Goyle. Harry thấy chúng chụm đầu với nhau vào buổi chiều ngày hôm sau trong thư viện; đứng với một thằng bé hốc hác mà Hermione thì thầm tên là Theodore Nott. Chúng nhìn quanh Harry trong khi nó đang tìm trên kệ cuốn sách Triệt-tiêu-từng-phần (Partial Vanishment) mà nó cần: Goyle bẻ ngón tay rằng rắc đầy đe dọa và Malfoy thì thầm cái gì đó với Crabbe, hẳn là rất xấu xa. Harry biết rõ tại sao chúng lại hành động như vậy: nó đã nêu tên cha của bọn chúng, gọi họ là những Tử-thần-thực-tử.

"Và đoạn hay nhất," Hermione hoan hỉ thì thầm, trong khi chúng rời thư viện, "là chúng không thể cự cãi với bạn, vì chúng không thể thừa nhận là chúng đã đọc bài báo!

Hơn nữa thì, Luna nói với Harry trong bữa ăn tối rằng chưa có số nào của tờ Kẻ-nguy-biến bán hết nhanh như thế.

"Ba sẽ cho tái bản!" cô bé nói với Harry, đôi mắt mở to xúc động. "Ba không thể tin được, ông nói người ta dường như còn khoái chuyện này hơn cả chuyện về lũ Snorkacks sùng gậy nữa!

Harry là một anh hùng trong phòng sinh hoạt chung nhà Gryffindor đêm ấy.

Một cách táo bạo, Fred và George đã ếm một bùa Phóng lớn lên bìa trước tờ Kê-Ngụy-Biến và treo nó lên tường, thỉnh thoảng nói vài thứ kiểu như "BỘ LÀ NHỮNG THẲNG KHỜ" và "ĂN PHÂN ĐI, UMBRIDGE" trong một giọng âm vang.

Hermione không thấy mấy thứ này buồn cười; Cô bé nói cô bị quấy rầy không tập trung được, kết quả là cô bé bức tức đi ngủ sớm. Harry phải thú nhận rằng tấm poster không còn buồn cười nữa sau một giờ hoặc hai giờ, đặc biệt khi bùa âm vang bắt đầu biến mất, nó chỉ đơn thuần hét to những từ rời rạc như "PHÂN" và "UMBRIDGE" với những khoảng càng lúc càng gần và tiếng nói thì cao dần lên.

(Newbie starts here! à Sun King"s made last corrections on 8/4/2003 3:52 PM)

Thật ra, đầu nó bắt đầu đau buốt và vết sẹo của nó đang rát bỏng lần nữa. Để thoả mãn mong đợi của mọi người xung quanh, yêu cầu nó kể lại cuộc phỏng vấn không biết bao nhiêu lần, nó nhận thấy nó quá cần đi ngủ sớm.

Khi Harry đi lên ký túc xá thì nơi này hoàn toàn vắng vẻ. Nó áp trán vào tấm kính mát lạnh cạnh giường một lúc; việc này làm cho vết sẹo của nó có phần dịu đi. Rồi nó thay đồ và lên giường, ước rằng cơn nhức đầu biến mất. Nó cảm thấy hơi mệt. Nó cuộn người về một phía, nhắm mắt lại, và gần như là ngủ thiếp đi ngay. Nó nằm nghiêng mình, mắt nó nhắm nghiền, nó lại chìm vào giấc ngủ...

...Nó đang đứng trong bóng tối, chỉ có vài ngọn nến le lói thấp sáng cho căn phòng kín như bụng này. Đôi tay của nó siết chặt vào cái thành ghế ở phía trước. Đôi bàn tay ấy có những ngón tay dài ngoằng và trắng như thể chúng chưa được tiếp xúc ánh sáng mặt trời trong nhiều năm rồi, nhợt nhạt khi phản chiếu lại với màu nhung tối của cái ghế và trông như những cái chân nhện khổng lồ.

Đằng trước cái ghế, nơi vẫn chiếu sáng bởi những ngọn nến kia và cũng là nơi mà một gã khác đang quỳ sụp trước nó - một kẻ mặc chiếc áo chùng đen.

"Dường như ta đã được một lời khuyên tệ hại," Harry nói bằng một giọng sắc lạnh trộn lẫn với cơn giận dữ.

"Chủ nhân, xin hãy tha thứ cho kẻ bày tôi," gã đàn ông đang quỳ trên sàn rên rỉ.

Những ngọn nến vẫn chập chờn chiếu sáng phía đầu hắn. Hắn có vẻ đang thật sự sợ hãi.

"Ta không khiển trách ngươi đâu, Rookwood," Harry vẫn nói bằng cái giọng sắc lạnh, tàn bạo ấy.

Nó đã thôi siết chặt vào thành ghế, bắt đầu đi vòng quanh ghế rồi tiến lại gần người đàn ông co rúm trên sàn nhà, cho đến khi nó đứng thẳng trước gã đó trong bóng tối, nhìn xuống từ một tầm cao hơn so với bình thường.

"Ngươi có tin chắc vào lập luận của ngươi không, Rookwood?" Harry hỏi.

"Vâng, thưa Chủ nhân, vâng... Kẻ bày tôi xét... xét cho cùng đã làm việc trong uỷ ban..."

"Avery nói với ta rằng Bode có thể đã lấy nó đi."

"Nhưng Bode chưa bao giờ có khả năng thực hiện được điều đó, thưa Chủ nhân... Bode biết rằng hắn không thể... chắc chắn, vì thế nên hắn tìm cách chống lại lời nguyền Độc-đoán (Imperius) của Mafloy."

"Đứng lên nào, Rookwood," Harry thì thầm.

Hắn ta gần như tuân lệnh trong sự vội vã và sợ hãi. Trên mặt hắn ta có những vết sẹo hằn sâu; những vết sẹo ấy được phơi bày dưới ánh nến mập mờ. Và hắn vẫn tiếp tục cúi khom xuống ngay cả khi đứng, cứ như thể là một cây cung, hắn liếc nhìn Harry đầy sợ hãi.

"Người đã hành động đúng khi kể cho ta nghe điều này," Harry nói. "Rất đúng đấy... Dường như ta đã phí hàng tháng trời cho những kế hoạch vô ích kia,... nhưng không hề gì... chúng ta sẽ bắt đầu lại lần nữa, ngay từ bây giờ. Người đã có sự biết ơn của ta – Chúa tể Voldemort đó, Rookwood..."

"Vâng, thưa Chủ nhân... vâng," Rookwood thở hổn hển, giọng nói khản đặc của hắn như được xoa dịu đôi phần.

"Ta sẽ cần đến sự giúp đỡ của người. Ta sẽ cần tất cả thông tin mà người có thể cung cấp."

"Dĩ nhiên, thưa Chủ nhân, dĩ nhiên... bất cứ cái gì..."

"Rất tốt... người đi được rồi."

"Gọi Avery đến đây."

Rookwood vội vã cúi đầu và rút lui, đi xuyên qua một cái cửa và rồi hắn biến mất. Còn một mình trong phòng tối om, Harry đang tiến về phía bức tường. Vết nứt trên tường đang treo một tấm gương cũ kĩ dơ bẩn phản chiếu mờ mờ những hình bóng.

Harry tiến lại gần hơn.

Hình ảnh phản chiếu ấy trở nên rõ ràng và lớn hơn trong bóng tối... Một bộ mặt trắng bệch hơn cả một cái đầu lâu... đôi mắt đỏ ngầu, đồng tử chỉ như một khe hở...

"KHÔÔÔÔÔÔÔNG!"

"Gì thế?" một tiếng hét bên cạnh.

Harry quay cuồng điên dại, bị vướng vào tấm rèm và rút khỏi giường. Ngay sau đó vài giây, nó vẫn không biết mình đang ở đâu; Nó tin chắc rằng nó vừa nhìn thấy một gương mặt trắng dã như cái đầu lâu hiện ra mờ mờ trong bóng tối, rồi nó nghe loáng thoáng giọng của Ron. "Cậu có thể dừng cái trò kỳ cục của cậu không, để mình có thể gỡ cậu ra khỏi cái đám này!"

Ron giật chiếc màn ra từng mảnh và Harry ngược mặt nhìn chăm chăm vào Ron dưới ánh trắng, nó cảm thấy cái sẹo của mình đang đau rát. Ron trông như thể còn đang ngái ngủ; Một tay của nó đã lòi ra khỏi chiếc áo chùng.

"Có người nào đó bị tấn công hả?" Ron vừa hỏi vừa kéo mạnh bàn chân của Harry. "Phải ba mình không? Vẫn còn rắn đó hả?"

"Không - mọi người vẫn ổn - "Harry thở hổn hển, dường như trán nó đang bị nung trên lửa."Ờ... Avery thì không... hắn ta đang gặp rắc rối... hắn ta đã cung cấp thông tin sai... Voldemort đã thật sự nổi giận."Harry rên rỉ, run rẩy và rồi nó gục ngã, ngay trên giường, hai tay vẫn không ngớt xoa lên cái sẹo của nó."Thế nhưng, giờ thì Rookwood đã giúp hắn... và hắn lại đi đúng hướng rồi."

"Cậu đang nói gì thế?" Ron kêu lên một cách sợ hãi. "Ý... ý cậu là... cậu đã nhìn thấy Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy?"

"Mình đã là hắn," Harry nói, duỗi đôi tay ra ngoài bóng tối, đưa chúng ra trước mặt, kiểm tra xem có còn màu trắng chết chóc và mấy ngón tay dài kia không. "Hắn đã gặp Rookwood, một trong những tên Tử-thần-Thực-tử đã trốn khỏi Azkaban, bạn nhớ chứ? Rookwood nói với hắn rằng Bode không thể làm được điều đó."

"Làm cái gì? "

"Lấy cái gì đó đi... hắn nói Bode đã biết rằng hắn không thể đã làm được... Bode đã bị khống chế bởi lời nguyền Độc-Đoán (Imperius)... Mình nghĩ rằng hắn nói ba của Malfoy đã trù ếm ông ấy."

"Bode bị bỏ bùa để lấy cái gì đó?" Ron nói. "Nhưng - Harry à, đó là cái gì chứ?"

"Vũ khí," Harry kết luận "Mình biết."

Cánh cửa ký túc xá mở ra; Seamus và Dean bước vào. Harry nhanh chóng đu chân lên giường. Nó không muốn những thứ đã xảy ra bị nhìn thấy, Seamus chỉ vừa mới thôi nghĩ rằng Harry là một thằng khùng.

"Có phải bạn nói rằng," Ron rì rầm, ghé sát đầu về phía Harry vờ như đang giúp Harry rót nước từ cái bình trên bàn bên cạnh, "bạn đã là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy ư?"

"Ừ, " Harry thăm thì.

Ron cầm cái bình tu ừng ục một cách vô ích; Harry nhìn thấy nước chảy ra từ cầm của Ron rồi chảy xuống ngực của nó.

"Harry à," nó nói, trong khi Seamus và Dean đang gây ồn ào vì chúng đang cởi áo chùng và nói chuyện, "bạn phải kể cho... -"

Mình sẽ không kể cho ai đâu, "Harry nói ngắn gọn. "Mình có thể đã không thấy việc đó nếu mình thực hiện được Phép Phong Tỏa Trí (Occlumency). Đáng ra mình phải học để chấm dứt tất cả những chuyện như thế này. Đó là những gì họ muốn."

Harry dùng "họ" dường như để ám chỉ đến cụ Dumbledore. Nó trở lại giường, cuộn mình và quay lưng lại với Ron, rồi một lúc sau nó nghe tiếng cọt két phát ra từ tấm đệm của Ron, Ron đã ngủ lại rồi. Vết sẹo của Harry dường như bắt đầu bùng cháy; Nó cắn mạnh vào cái gối để ngăn bản thân nó không la lên nữa. Nó biết, ở đâu đó ngoài kia, Avery đang bị trừng phạt.

*

Harry và Ron phải đợi cho đến giờ giải lao sáng hôm sau để kể lại cho Hermione chính xác những gì đã xảy ra; tội nó muốn chắc chắn rằng sẽ không bị nghe lóm.

Vẫn đứng ở cái góc sân mát và thoáng như mọi lần, Harry kể từng chi tiết mà nó còn nhớ cho Hermione. Khi nó kết thúc câu chuyện, cô bé vẫn trầm ngâm trong chốc lát, nhưng lại đang nhìn chăm chăm một cách khó chịu vào trò quây phá của Fred và George, cả hai đều ngu ngốc và họ lại đang bán những chiếc mũ ma thuật dưới lớp áo chùng ở phía kia sân trường.

"Vì thế mà chúng giết ông ta," cô ấy lặng lẽ nói, cuối cùng thì cũng thôi ngó trừng trừng vào Fred và George. "Khi mà Bode cố gắng lấy trộm thứ vũ khí này, cái gì đó buồn cười xảy đến với ông ấy. Mình nghĩ rằng hẳn đó là câu thần chú phòng thủ được ếm lên nó, hoặc xung quanh nó, để không cho người khác đụng vào. Đó là lí do tại sao ông ta ở St Mungo, đầu óc ông ta trở nên rất kì cục và ông ta không thể nói. Nhưng mấy bạn có nhớ thầy thuốc nói với chúng ta cái gì không? Ông ta đang phục hồi. Và chúng không thể liều lĩnh khi mà ông ta đang dần hồi phục phải không? Mình nghĩ là cú sốc khi ông ta chạm vào thứ vũ khí đó, đã giải lời nguyền độc-đoán. Một lần nữa ông ta đã lên tiếng, ông đã giải thích việc ông ta đang làm? Chúng sẽ biết ông ta được gọi đi là để ăn cắp vũ khí. Và vì thế nên đương nhiên, Lucius Malfoy đã khá dễ dàng khi ếm bùa khống chế ông ấy. Hẳn chưa bao giờ bị tổng cổ ra khỏi bộ Pháp Thuật phải không?

Mình còn nghe nói hẳn ta thậm chí còn lượn lờ quanh Bộ cả ngày hôm đó. Harry nói

"Bên trong - đợi chút..." nó nói chậm rãi. "Hẳn ta ở trong Ban Cơ mật trong những ngày ấy! Ba của bạn nói bác ấy đã cố gắng lên vào để cố tìm ra chuyện gì đã xảy ra trong phiên tòa của mình, nhưng mà nếu - "

"Ông Sturgis! "Hermione há hốc miêng, nhìn sững sốt.

"Hả? "Ron bối rối đáp trả.

"Sturgis Podmore - "Hermione hồi hả, "bị bắt vì đã cố vượt qua một cánh cửa! Lucius Malfoy chắc cũng ếm bùa ông ấy rồi! Mình cược rằng hẳn làm điều đó đúng cái ngày bạn thấy hẳn ở đấy ấy. Có phải Sturgis dùng chiếc áo choàng vô hình của thầy Moody, đúng không? Vậy... Điều gì sẽ xảy ra nếu như ông ta đang canh giữ trước cửa, vô hình, và có lẽ Lucius đã nghe thấy ông ta đi lại - hoặc đoán có người nào đang ở đó - hoặc chỉ thử ếm lời nguyền độc đoán lên để xem có ai canh cánh cửa đó không? Như vậy là khi Sturgis có một cơ hội tiếp theo - có lẽ khi ông ta đến phiên trực lần sau - ông lại cố đột nhập vào bên trong để trộm vũ khí cho Voldemort - Ron à - Trừ phi ông ta bị bắt và gửi đến ngục Azkaban..."

Hermione nhìn chăm chăm vào Harry.

"Và bây giờ Rookwood nói cho Voldemort làm sao để lấy vũ khí?"

"Mình không nghe hết được cuộc trò chuyện, nhưng nghe có vẻ như thế," Harry nói.

"Rookwood đã làm việc ở đó... Voldemort có thể sẽ cài Rookwood để thực hiện điều đó? "

Hermione gật đầu, hình như vẫn đang suy nghĩ lung lăm. Rồi, khá bất ngờ, cô nói, "Nhưng bạn không nên thấy những chuyện này chút nào, Harry. "

"HẢ? "nó giật nảy.

"Bạn phải học để tránh những điều này vào tâm trí, "Hermione bất ngờ nói nghiêm khắc.

"Mình biết, mình biết, "Harry nói. "Nhưng mà - "

"Tốt rồi, mình nghĩ rằng chúng ta chỉ cần thử quên đi những gì bạn đã thấy" Hermione nói chắc nịch. "Và ngay từ bây giờ bạn hãy dồn tâm trí và công sức cho Phép Phong Tỏa đi."

Harry thực sự nổi giận với Hermione đến nỗi nó hầu như không nói gì với cô ấy trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm ấy, lại thêm một ngày tồi tệ. Khi mọi người thôi bàn tán về cuộc đào tẩu của những tên Tử-thần-Thực-tử ở mấy hành lang, thì họ lại cười nhạo sự tệ hại của đội Quidditch nhà Gryffindor trong trận đấu với đội nhà Hufflepuff; lũ nhà Slytherins vẫn tru lên ôm ồm hát "Weasley là vua của chúng ta", vì quá liên tục như thế nên ông Filch phát câu lên và tuyên bố cấm hẳn chúng hát tại các hành lang.

Tuần này cũng chẳng khá như nó tưởng. Harry nhận thêm hai điểm D ở môn Độc-Dược; nó ở trong trạng thái căng thẳng vì Hagrid có thể bị đuổi và nó chẳng thể tự ngăn mình nghĩ đến cái giấc mơ mà nó trở thành Voldemort - tuy thế nó không đề cập chuyện đó với Ron và Hermione nữa; nó không muốn nhận thêm những lời lên lớp từ Hermione.

Nó mong muốn, thực sự mong rằng nó có thể tâm sự với chú Sirius về câu chuyện của nó, tuy nhiên điều đó thật sự là cả một vấn đề, vì thế nó cố xua đuổi ý nghĩ ra khỏi đầu. Nhưng thật không may, ngay cả đầu óc nó cũng không phải là một nơi an toàn.

"Dậy đi, Potter. "

Hai tuần sau giấc mơ về Rookwood, lại một lần nữa, nó thấy mình đang quỳ trên sàn văn phòng thầy Snape, cố gắng giữ sạch đầu óc. Một lần nữa, thầy Snape bắt nó hồi tưởng lại các kí ức gần đây và thu được hầu hết là những lần nó bị Dudley và băng của nó làm nhục trước lớp lúc còn ở trường tiểu học.

Kí ức cuối cùng, "Snape nói. "Nó là cái gì? "

"Con không biết, "Harry nói trong sự bối rối từ đầu đến chân. Nó nhận thấy càng lúc càng khó để thoát ra khỏi những âm thanh và hình ảnh hỗn độn mà Snape liên tục gọi về. "Thầy muốn nói đó là lần anh họ của con cố nhốt con trong toilet? "

"À không, "Snape nhẹ nhàng nói. "Ý ta là ký ức về một gã đang quỳ sụp trong một căn phòng tối..."

"Chẳng... có gì cả đâu, "Harry nói.

Đôi mắt đen lạnh lùng của Snape nhìn xoáy vào Harry. Nhớ lại những gì thầy Snape đã nói ánh mắt đóng vai trò cốt yếu trong phép Legilimency (Phép Khiển Tâm), Harry chớp mắt và nhìn đi chỗ khác.

"Làm sao mà gã đàn ông đó và căn phòng đó lại có trong đầu mi hả, Potter" Snape nói.

"Nó... - "Harry vừa nói vừa nhìn khắp nơi trừ Snape, "Nó... chỉ là một giấc mơ của con thôi."

"Một giấc mơ?" Snape lặp lại.

Một thoáng ngưng đọng và Harry nhìn chăm chăm vào một con cóc chết lớn ình nằm lơ lửng trong một lọ chất lỏng màu tía.

"Mi có biết tại sao chúng ta ở đây hay không, Potter?" Snape rít lên khe khẽ đầy độc địa. "Mi có biết rằng tại sao ta phải bỏ những buổi tối để làm cái công việc chán ngắt này không?"

"Dạ," Harry nói khó nhọc.

"Nhắc lại cho tôi tại sao chúng ta ở đây, Potter."

"Để con có thể học Phép Phong Tỏa," Harry nói, bây giờ nó nhìn tới con lươn chết.

"Chính xác, Potter. Và tuy là mi kém thông minh - "Harry nhìn lại Snape, căm thù ông ta"- Ta nghĩ rằng sau hơn hai tháng học phép mi cũng phải có chút tiến bộ rồi chứ. Còn có bao nhiêu giấc mơ về Chúa tể Hắc ám nữa?

"Chỉ có một thôi," Harry nói dối.

"Có lẽ," Snape nói khi đôi mắt đen tối lạnh lẽo nheo lại nhìn vào Harry, "có lẽ mi thật sự thích thú mấy ảo ảnh và giấc mơ này phải không, Potter? Có thể chúng làm mi cảm thấy mình đặc biệt - quan trọng?"

"Không, không phải," Harry nói, quai hàm nghiến chặt và những ngón tay của nó nắm chặt lấy cây đũa phép.

"Thế thì tốt, Potter," Snape nói một cách lạnh lùng, "Bởi vì mi chẳng đặc biệt mà cũng chẳng quan trọng, và cũng chẳng cần mi để khám phá xem Chúa tể Hắc ám đang nói với những tên Tử-thần-Thực-tử của hắn cái gì."

"Không... đó là việc của thầy, phải không?" Harry hỏi thẳng thừng ông ta.

Nó đã không suy nghĩ về lời nói; điều đó đã làm Snape bùng nổ. Sau một hồi lâu họ nhìn nhau chòng chọc, Harry tin rằng nó đã đi quá xa. Nhưng thật là lạ, dường như lão ta tỏ vẻ hài lòng ra mặt khi lão đáp trả.

"Ồ vâng, Potter à," lão nói, đôi mắt ông ta lóe sáng. Đó là công việc của ta. Bây giờ, nếu cậu đã sẵn sàng, thì chúng ta sẽ bắt đầu lần nữa."

Ông ta nâng đũa phép lên: "Một- hai- ba – Legilimens"

Một trăm tên Giám ngục (Dementors) đang ào ào nhào về phía Harry băng ngang qua cái hồ chỗ khu đất... nó ngẩng lên tập trung... Chúng đang tiến lại gần hơn... Nó có thể nhìn thấy những khoảng đen thui dưới những cái mũ trùm đầu của chúng... thế mà nó cũng thấy Snape đứng phía trước nó, nhìn chăm chăm vào mặt nó, lầm bầm nói trong hơi thở của lão... và bằng cách nào đó, Snape càng lúc càng trở nên rõ ràng hơn, và lũ Giám ngục càng trở nên yếu ớt hơn...

Harry giơ lên cây đũa phép của nó lên.

"Protego" ("Thần hộ mệnh hiện hình!")

Snape lão đảo - đưa phép vắng ra xa khỏi Harry - và bất ngờ trong đầu Harry hiện ra những kí ức không phải của nó: Một người đàn ông có mũi khoằm đang quát một phụ nữ đang run rẩy, trong khi một nó bé tóc đen đang khóc lóc tại 1 góc khác... Rồi một gã thanh niên béo ị ở một mình trong cái phòng ngủ tối om, chỉ đưa phép ông ta lên trần nhà, và rồi một cây chổi bay thẳng xuống... cô gái thì cười phá lên khi thằng bé gầy gò kia cố gắng leo lên cán chổi thần -

"ĐỦ RỒI! "

Harry cảm thấy như thể nó vừa bị đẩy mạnh vào ngực; nó lão đảo bước lùi vài bước, va trúng cái kệ treo trên tường và nó nghe thấy cái gì đó kêu răng rắc. Snape đang giận run lên, khuôn mặt thì trắng bệch ra.

Phía sau chiếc áo choàng của Harry ướt đẫm. Một trong những chiếc bình đằng sau nó đã vỡ tan khi nó té lên; thứ chất lỏng nhầy nhụa bên trong đang chảy ra khỏi cái bình.

"Reparo (Phục hồi)," Snape rít lên, và cái bình tự bật kín lại ngay lập tức.

"Rất khá, Potter... đã có nhiều tiến bộ..." hơi hổn hển, Snape sắp xếp lại mấy bình thuốc độc để có thời gian cất giữ lại mấy ý nghĩ trước khi bắt đầu lại bài học, cứ như thể lão đang kiểm tra xem chúng còn ở đó không. "Ta không nhớ là đã nói với mi về cách sử dụng bùa Chống Mê hoặc... tuy nhiên không thể hoài nghi về tính hiệu quả của nó..."

Harry không nói gì cả; Nó cảm thấy nói bất kì điều gì vào lúc này cũng sẽ rất nguy hiểm. Nó chắc rằng nó đã thâm nhập vào kí ức của Snape, hẳn là nó vừa nhìn thấy cảnh tượng hồi nhỏ của thầy Snape. Thật không dễ chịu gì khi nghĩ rằng chú nhóc nhỏ bé đã khóc lóc khi chứng kiến cảnh cha mẹ nó cãi nhau lại đang đứng rành rành phía trước nó và nhìn nó bằng ánh mắt ghê tởm.

"Chúng ta hãy thử lần nữa chứ?" Snape nói.

Harry cảm thấy một sự rùng mình sợ hãi; nó chuẩn bị phải nói ra những gì đã xảy ra.

Họ bước lùi lại vào đúng vị trí những cái bàn giữa họ, Harry cảm thấy nó sẽ khó có thể làm rỗng cái đầu vào lúc này.

"Ta sẽ đếm từ một đến ba, "Snape nói, rồi nâng đưa phép của lão lên lần nữa. "Một - hai... "

Harry không có đủ thời gian để sắp xếp lại các kí ức của mình trước khi Snape hét lên, "Legilimens!"

Nó chạy rầm rầm dọc theo hành lang về phía Cục Bí Ẩn, vượt qua bức tường đá, vượt qua những ngọn đuốc - Cánh cửa đen trơn càng lúc càng trở nên rõ ràng và lớn hơn bao giờ hết; nó chuyển động nhanh như muốn tông vào cánh cửa, nó chỉ còn cách cái cửa vài foot và nó có thể thấy cái khe sáng xanh nhạt ấy - Cánh cửa đã mở tung rồi!

Cuối cùng thì nó đã đi qua cánh cửa, bên trong là căn phòng tròn với tường màu đen – sàn nhà màu đen được chiếu sáng bằng những ngọn nến màu xanh, và chung quanh nó có rất nhiều cánh cửa khác - nó cần phải tiếp tục – nhưng nó cần đi vào cánh cửa nào?

"POTTER!"

Harry mở mắt ra, nó nằm thẳng cẳng dưới sàn, chẳng có chút ký ức nào là mình đã ở đó, đang thở hổn hển như thể nó thực sự chạy dọc suốt chiều dài hành lang của Cục Bí Ẩn, thật sự đã lướt qua cái cửa đen và tìm thấy căn phòng tròn đó.

"Tự giải thích đi! "Snape đang đứng trước nó, nói một cách giận dữ.

"Con... không biết chuyện gì đã xảy ra, "Harry đứng dậy và nói một cách thành thật. Đầu nó u lên một cục ở phía sau chỗ nó đập xuống đất và nó cảm thấy đau nhức. "Con chưa từng nhìn thấy điều đó trước đây. Ý con là... con đã nói với thầy, là con mơ thấy một cánh cửa nhưng chưa từng vào đó bao giờ.

"Người đã không đủ chăm chỉ! "

Vì lí do nào đó mà Snape có vẻ giận dữ còn hơn cả hai phút trước, khi mà Harry đã xem được kí ức của ông.

"Người thật là lười biếng và cầu thả, Potter ạ, hơi đáng kinh ngạc là Chúa tể Hắc ám... "

"Thầy có thể cho em biết vài thứ được không? "Harry nói một cách giận dữ. "Tại sao thầy gọi Voldemort là Chúa tể Hắc ám ? Con chỉ từng nghe thấy những tên Tử-thần-Thực-tử gọi hấn như thế mà thôi.

Snape há hốc miệng trong giây lát – và rồi bỗng có tiếng một phụ nữ hét lên từ đâu đó ngoài căn phòng. Snape đẩy cái đầu mạnh lên trên; lão ta nhìn chăm chăm xuống trần nhà.

"Chuyện gì thế..?" lão ta thì thầm.

Harry có thể nghe thấy một chấn động nhỏ từ nơi mà nó nghĩ có thể là Tiền Sảnh.

Snape nhìn xung quanh Harry, nhăn mặt. "Người có nhìn thấy bất cứ điều gì bất thường trên đường xuống đây không, Potter? "

Harry lắc đầu. Đầu đó phía trên, người phụ nữ ấy lại hét lên 1 lần nữa. Snape sải bước ra khỏi văn phòng của lão, đưa phép của lão vẫn được nắm chặt trong tư thế sẵn sàng, và quét một cái nhìn. Harry do dự trong chốc lát, rồi cũng đi theo.

Những tiếng hét ấy đúng là vọng ra từ Tiền Sảnh, càng lúc càng nghe thấy rõ hơn khi Harry tiến lại gần bức tường đá từ hầm tối của Snape. Khi nó đến nơi nó nhận ra rằng Đại Tiền Sảnh đã đầy nhóc; quá nhiều học sinh đã làm đầy ứ Đại Sảnh, nơi mà bữa ăn tối vẫn đang được tiến hành, để xem điều gì đang xảy ra; những người khác đã nhồi kẹt cầu thang đá hoa cương. Harry vội vã tiến lên phía trước xuyên qua một lũ học sinh của Nhà Slytherins cao lớn và nhận thấy rằng những người xem đang đứng thành một cái vòng lớn, một số nhìn có vẻ bị sock, số khác thậm chí còn sợ hãi. Giáo sư McGonagall trực tiếp đối diện với nó ở phía kia Sảnh; trông cứ như thể những gì bà đang thấy làm cho bà muốn ốm.

Giáo sư Trelawney đang đứng giữa Đại Tiễn Sảnh với cây đũa phép trên một tay và một chai rượu rỗng ở tay kia, trông điên rồ hoàn toàn. Tóc bà dựng đứng lên, đôi kính nằm lệch khiến một mắt bà trông to hơn mắt kia; Vô số những khăn chùng và khăn quàng kéo lê lộn xộn từ vai bà, tạo nên ấn tượng bà vừa mới ngã lên mớ lùng bùng khăn đó. Hai cái rương bự nằm trên sàn nhà bên cạnh bà, một cái lộn ngược; Trông rất có thể là nó đã được ném xuống những bậc thang phía sau bà.

Giáo sư Trelawney đang nhìn chằm chằm, trông rất kinh hãi, vào cái gì đó Harry không thể nhìn thấy nhưng mà có vẻ như nằm ở chân cầu thang.

"Không !" bà rít lên. "Không ! Điều này không thể xảy ra... nó không thể... ta không chấp nhận nó được!

"Bà không thấy là nó đang đến đấy sao?" một giọng cao lạnh lạnh cất lên, với vẻ vui thích một cách tàn nhẫn, và Harry, đang tiến chậm về phía phải, nó nhận thấy rằng nỗi khiếp sợ của Giáo sư Trelawney chẳng chẳng gì khác ngoài Giáo sư Umbridge. "Dù không đủ khả năng thậm chí chỉ việc dự báo được thời tiết ngày mai, bà hẳn nhận ra rằng màn trình diễn của bà thật kém cỏi trong suốt thời gian thanh tra của tôi, mà chẳng có chút cải thiện nào, chắc chắn dẫn đến tất yếu bà sẽ bị sa thải!"

"Bà kh - không thể! "Giáo sư Trelawney gào lên, nước mắt trào ra chảy xuống mặt từ phía sau đôi kính to bự, "Bà không thể sa thải tôi được! Tôi đã ở đ-đây 16 năm nay rồi! H - Hogwarts là n-nhà của tôi! "

"Thì nó vẫn là nhà của bà," Giáo sư Umbridge nói, và làm Harry cảm thấy ghê tởm khi nó nhìn thấy vẻ mặt thích thú của bà lúc nhìn Giáo sư Trelawney quỳ sụp xuống một trong những cái va li, khóc nức nở, "cho đến trước đây một giờ, khi Bộ trưởng bộ Phép thuật phê chuẩn lệnh sa thải bà. Bây giờ thì hãy vui lòng đi khỏi Đại sảnh này. Bà đang gây khó khăn cho chúng tôi. "

Nhưng bà ta vẫn đứng đó và quan sát, với một vẻ mặt hau háu lộ rõ sự thích thú, khi Giáo sư Trelawney rùng mình và rền rĩ, lay chiếc vali của bà ra trước rồi lại lay ngược lại trong sự đau buồn tột độ. Harry nghe thấy những lời thổn thức và than vãn bên trái và nhìn xung quanh. Lavender và Parvati, cả hai đang ôm chầm lấy nhau mà khóc thút thít. Rồi nó nghe thấy tiếng những bước chân. Giáo sư McGonagall lách qua đám người xem, tiến thẳng về phía Giáo sư Trelawney và cố vỗ về Giáo sư Trelawney trong khi rút ra một cái khăn tay to từ trong áo chùng.

"Thôi, thôi, Sybill... Bình tĩnh nào... hỉ mũi đi... nó không tồi tệ như chị nghĩ đâu... chị sẽ không phải rời Hogwarts..."

"Ô, thật sao, Giáo sư McGonagall?" Umbridge nói bằng một giọng nói tàn nhẫn đến kinh người. "Và bà lấy quyền gì mà phát biểu điều đó... ?"

"Quyền ở tôi," một tiếng nói trầm cất lên.

Cánh cửa bằng gỗ sồi mở tung ra. Học sinh đứng cạnh đấy vội vàng dạt ra khi cụ Dumbledore xuất hiện từ lối ra vào. Harry không thể biết được cụ đã làm gì ngoài kia, nhưng cảnh tượng cụ đứng ở cánh cửa trông thật ấn tượng, tương phản với cái cảnh tối tăm

kì quặc này. Rồi cánh cửa đang mở rộng phía sau, cụ tiến đến phía trước xuyên qua cái vòng khăn giả và tiến về phía Giáo sư Trelawney, đang run sợ và giàn giụa nước mắt trên cái rương, Giáo sư McGonagall ngồi bên cạnh.

"Ở ông à, Giáo sư Dumbledore?" Umbridge nói bằng một giọng cười khẩy khó chịu.

"Tôi e rằng ông không hiểu rõ tình huống này rồi. "Tôi có ở đây –" Bà ấy kéo một cuộn giấy da từ bên trong chiếc áo chùng "- Một Sắc lệnh sa thải do chính tôi đích thân ông Bộ trưởng Pháp thuật ký. Dưới những điều khoản của Sắc lệnh giáo dục số Hai mươi ba đã ghi rõ, Thanh tra cấp cao Hogwarts có quyền thanh tra, theo dõi và sa thải bất kỳ giáo viên nào không đáp ứng đủ tiêu chuẩn cơ bản của Bộ. Tôi đã quyết định rằng Giáo sư Trelawney sẽ không được làm việc nữa. Tôi đã sa thải bà ấy.

Harry cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Dumbledore vẫn tiếp tục mỉm cười. Cụ nhìn xuống Giáo sư Trelawney, người đang khóc nức nở và nghệt ngào bên chiếc vali. "Bà nói rất đúng, Giáo sư Umbridge.

Với cương vị là Thanh tra Cấp cao bà có quyền sa thải những giáo viên của tôi. Bà có quyền sa thải họ, nhưng chắc chắn không có quyền đuổi họ ra khỏi lâu đài này.

"Tôi e rằng," Cụ tiếp tục, với một cái cúi đầu lịch sự, vẫn cái sức mạnh tiềm ẩn trong ông Hiệu trưởng, "và tôi thật sự mong muốn rằng Giáo sư Trelawney sẽ tiếp tục sống ở Hogwarts."

Lúc này, Giáo sư Trelawney đã bật cười nho nhỏ, những tiếng nấc của bà cũng không che giấu được nó. "Không - Không, Tôi sẽ... đi, thưa cụ Dumbledore! Tôi sẽ... sẽ... sẽ rời khỏi Hogwarts và... tìm kiếm vận may của mình ở nơi khác - "

"Không," Dumbledore nói 1 cách dứt khoát. " Tôi mong muốn cô ở lại, Sybill à. "

Cụ quay sang phía Giáo sư McGonagall.

"Tôi có thể nhờ bà đưa Sybill lên gác không, Giáo sư McGonagall? "

"Dĩ nhiên là được," McGonagall nói.

"Đi lên chứ, Sybill..."

Giáo sư Sprout đến khẩn trương bước ra khỏi đám đông và chụp lấy cánh tay kia của Giáo sư Trelawney. Họ cùng nhau băng qua mặt bà Umbridge và bước lên trên những bậc thang đá hoa cương. Giáo sư Flitwick vội vã đi theo sau họ, đưa phép của ông giơ ra trước mặt; ông ta khẽ hô " rương ơi bay lên nào!" Và những chiếc rương màu hồng của giáo sư Trelawney được nhắc bổng lên trong không khí và bay lên cầu thang, Giáo sư Flitwick cũng theo sau.

Giáo sư Umbridge đang đứng bất động, nhìn chăm chăm vào Cụ Dumbledore, vẫn đang mỉm cười hiền từ. "Và rồi," bà ta nói, trong khi cả Đại Tiễn Sảnh đang xôn xao, "Ông sẽ làm gì với bà ấy nếu tôi chuẩn bị bổ nhiệm một Giáo viên tiên-tri mới?"

"Oh, chẳng có gì đâu, "Dumbledore hào hứng nói. "Bà thấy đấy, tôi đã tìm cho chúng ta một giáo viên Tiên tri mới, và ông ta sẽ thích ở trong túp lều đó."

"Ông đã tìm rồi ư... ?" Umbridge rít lên. "Ông đã tìm..? Cho phép tôi nhắc lại, ông Dumbledore, sắc lệnh Giáo dục số Hai mươi hai..." Bộ có quyền chỉ định một người thích hợp – khi và chỉ khi - Hiệu trưởng không thể tìm ra người thay thế,"cụ Dumbledore nói. "Và tôi rất hạnh phúc khi nói rằng mà lần này tôi đã thành công. Tôi có thể giới thiệu với cô chứ?"

Cụ quay về phía cánh cửa đã mở, xuyên qua màn sương lững lững trôi. Harry nghe thấy tiếng vó ngựa. Xung quanh Đại Tiễn Sảnh có những lời thầm đầy kinh ngạc và những người ở gần đó vội vàng bước lùi lại, một số thì nhanh chóng dạt qua một bên để trả ra lối đi cho người mới đến. Xuyên qua sương mù, một bộ mặt mà Harry đã thấy một lần trong cái đêm đen tối và nguy hiểm trong khu rừng Cấm: "tóc" hoe vàng và đôi mắt xanh biếc; cái đầu và thân thể của người như đưa kết nối với cái mình của một con ngựa có cái bờm vàng óng

"Đây Firenze," Cụ Dumbledore nói một cách sung sướng trong khi bà Umbridge thật sự sửng sốt.

"Tôi nghĩ rằng bà sẽ thấy ông rất thích hợp với vị trí này."

CHƯƠNG XXVII: NHÂN MÃ VÀ CHỈ ĐIỂM

"Mình cá rằng giờ bạn ước bạn chưa hề bỏ môn Tiên Tri, phải không, Hermione?" Parvati cười điệu hời.

Đó là vào giờ ăn sáng, hai ngày sau vụ sa thải Giáo sư Trelawney, Parvati đang uốn cong đôi lông mi bằng cây đũa phép và kiểm tra kết quả ở mặt sau cái thìa. Chúng sẽ có bài học đầu tiên với thầy Firenze vào sáng nay.

"Không hẳn" Hermione lãnh đạm trả lời, cô bé đang đọc tờ Nhật báo Tiên tri. "Mình thực sự chưa bao giờ thích ngựa lắm."

Cô bé giờ sang trang khác và đọc lướt qua các mục.

"Thầy ấy không phải một con ngựa, thầy ấy là một nhân mã!" Lavender nói, giọng khá sốc.

"Một nhân mã tuyệt đẹp..." Parvati thở dài.

"Cách khác, thấy vẫn có bốn chân," Hermione nói nhặt nhẻo. "Dù thế nào đi nữa, mình nghĩ hai bạn đều buồn bã vì cô Trelawney đã đi, phải không?"

"Ừh có chứ !" Lavender quả quyết. "Tụi mình đã tới văn phòng để gặp cô; tụi mình mang tới cho cô vài bông hoa thủy tiên - không phải mấy bông kêu như còi ô tô của cô Sprout, mà những bông thật đẹp cơ."

"Cô ấy thế nào?" Harry hỏi.

"Không khỏe lắm, thật tội nghiệp." Lavender nói một cách thông cảm. "Cô ấy khóc và nói rằng cô ấy thì muốn rời khỏi lâu đài hơn là ở lại nơi có Umbridge, và mình không trách cô, vì Umbridge đã đối xử quá kinh khủng với cô ấy, phải không?"

"Mình có cảm giác rằng Umbridge chỉ mới bắt đầu trở nên khủng khiếp." Hermione ủ ê nói.

"Không thể được." Ron nói, nó đang ăn ngon lành một đĩa trứng và thịt xông khói lớn. "Bà ấy không thể nào tồi tệ hơn bây giờ được."

"Bạn hãy nhớ lời mình nha, bà ấy sẽ muốn trả thù cụ Dumbledore lắm vì cụ đã bổ nhiệm một giáo viên mới mà không hề bàn bạc với bà." Hermione nói, gấp tờ báo lại. "Đặc biệt một kẻ nửa người khác. Mấy bồ đã thấy cái nhìn trên mặt bà ta khi bà thấy Firenze rồi đó."

Sau bữa sáng Hermione rời đi tới lớp Số Học của cô bé khi Harry và Ron theo Parvati cùng Lavender vào Đại sảnh Đường, tiến tới lớp Tiên Tri.

"Chúng mình không đi lên Tháp Bắc ah?" Ron hỏi, trông khá bồn chồn khi Parvati đi vòng qua dãy cầu thang cẩm thạch.

Parvati nhìn khinh khỉnh vào Ron qua vai cô bé.

"Bạn trông chờ Firenze trèo lên cái thang đó như thế nào? Giờ chúng mình học trong phòng số mười một, nó được thông báo trên bảng ngày hôm qua."

Phòng học số 11 nằm trên tầng trệt dọc theo hành lang bắt đầu Lối vào Đại sảnh từ mặt kia với Đại Sảnh Đường. Harry biết nó là một trong những phòng học không thường xuyên được sử dụng, và vì thế nó hơi có cảm giác lờ lững thối lếch thếch của một cái tủ ly hay một cái nhà kho. Khi nó bước vào ngay sau Ron, và nhận thấy mình đang ở giữa một khoảng rừng trống, nó kinh ngạc ngay lập tức.

"Cái gì - "

"Nền lớp học đã trở nên phủ đầy rêu và cây cối đang nảy nở ra từ đó; những cái cành rậm lá vươn ra ngang qua trần nhà và cửa sổ, làm cho căn phòng tràn ngập những tia sáng nghiêng xanh, mềm mại và lổm đổm. Các học sinh đã vào lớp đang ngồi trên nền nhà trống trơn, dựa lưng vào thân cây hoặc những tảng đá, tay cuộn quanh đầu gối hay khoanh trước ngực. Tất cả đều nhìn khá căng thẳng. Giữa khoảng rừng, nơi không có cái cây nào cả là thầy Firenze.

"Harry Potter." Ông nói, giơ tay ra khi Harry bước vào.

"Ơ - Chào thầy." Harry nói, bắt tay nhân mã, người đang chăm chú quan sát cậu qua cặp mắt xanh đầy kinh ngạc nhưng không hề mỉm cười. "Ơ - Rất vui được gặp thầy."

"Và cậu." Nhân mã nói, cúi mái đầu vàng sáng xuống. "Nó đã được đoán trước rằng chúng ta sẽ gặp lại nhau."

Harry nhận ra rằng có một vết thâm tím hình móng guốc trên ngực Firenze. Khi nó quay lại nhập bọn cùng các bạn trong lớp, nó thấy tất cả chúng đều đang nhìn lên nó trong sự sợ hãi, như thể bị ấn tượng sâu sắc rằng nó đã dám nói chuyện với Firenze, người mà chúng dường như thấy rất đáng kính sợ.

Khi cánh cửa được đóng lại và học sinh cuối cùng đã ngồi yên trên một gốc cây cạnh thùng giấy lộn, Firenze ra hiệu quanh lớp học.

"Giáo sư Dumbledore đã rất tốt bụng sắp xếp lớp học này cho chúng ta." Firenze nói, khi tất cả học sinh đã yên vị. "trong sự mô phỏng môi trường sống tự nhiên của tôi. Tôi thực sự thích dạy các trò trong Khu Rừng Cấm hơn, nơi mà - cho đến hôm Thứ Hai - là nhà của tôi....nhưng giờ nó không thể nữa."

"Thưa - ơ - thầy-" Parvati nín thở nói, giơ tay lên. "- tại sao không ạ? Chúng em vẫn học trong đó cùng thầy Hagrid, chúng em không sợ gì cả ạ!"

"Đó không phải là một câu hỏi về lòng dũng cảm của trò" Firenze nói. "nhưng về quan điểm của tôi, tôi không thể quay trở lại Khu rừng được. Bầy đàn đã trục xuất tôi."

"Bầy đàn?" Lavender nói trong giọng bối rối, và Harry biết cô bé đang nghĩ đến những con bò. "Cái gì - ồ!"

Sự linh hội loé ra trên khuôn mặt cô bé. "Có nhiều người như thầy." Cô nói, khá sững sốt.

"Thầy Hagrid có nuôi dưỡng thầy, như những con Thestral không ạ?" Dean háo hức hỏi.

Firenze rất chậm rãi quay đầu sang đối mặt với Dean, nó dường như nhận ngay ra rằng nó đã nói một điều rất xúc phạm.

"Em không - Ý em là - em xin lỗi" Nó kết thúc trong giọng lặng thinh.

"Nhân mã không phải là đầy tớ hay đồ chơi của con người." Firenze yên lặng nói. Có một lúc chững lại, và sau đó Parvati giơ tay một lần nữa.

"Thưa thầy... Vì sao những nhân mã khác lại trực xuất thầy ạ?"

"Bởi vì tôi đã đồng ý làm việc cho Giáo sư Dumbledore." Firenze nói. "Họ xem đó như là một sự phản bội đồng loại."

Harry nhớ lại, gần bốn năm trước, nhân mã Bane đã quát Firenze như thế nào vì việc cho phép Harry cưỡi trên lưng chạy trốn; ông ấy đã kêu Firenze là một "con la tầm thường". Nó bắn khoản tự hỏi liệu có phải Bane là người đã đá vào ngực Firenze không.

"Chúng ta hãy bắt đầu nào." Firenze nói. Ông vút cái đuôi ngực dài màu sáng, vẩy cây đũa phép lên về phía vòm kính rậm lá trên đầu, sau đó chậm rãi hạ thấp nó xuống, và khi ông làm, ánh sáng trong căn phòng mờ đi, khiến họ giờ như đang ngồi trong một khoảng rừng lúc chạng vạng sáng, và những ngôi sao lấp lánh trên trần nhà. Có những tiếng ồ và thở hổn hển và Ron nói rõ ràng. "Ồ!!"

"Tất cả hãy nằm xuống" Firenze nói dịu dàng. "và quan sát những khoảng trời. Nó đã được viết xuống, cho những ai có thể nhìn thấy, vận mệnh của chúng ta."

Harry duỗi lưng ra và nhìn chăm chú lên trên trần nhà. Một ngôi sao đỏ lấp lánh nhấp nháy với cậu từ bên trên.

"Tôi biết rằng các trò đã được học tên các hành tinh và mặt trăng của chúng trong môn Thiên Văn Học." Giọng nhẹ nhàng của Firenze cất lên. "và các trò đã vạch ra được cuộc hành trình của những ngôi sao ngang qua bầu trời. Nhân mã đã làm sáng tỏ bí mật của những chuyển động này qua hàng thế kỷ. Sự khám phá của chúng tôi dạy ta rằng tương lai có thể thoáng hiện ra trên bầu trời đó -"

"Giáo sư Trelawney dạy chúng em thuật chiêm tinh!" Parvati thích thú nói, giơ tay về phía trước sao cho nó vướng lên trong không khí khi cô nằm. "Sao Hoả gây ra những tai nạn và thiêu cháy và một vài việc như vậy, và khi nó tạo ra một góc với Sao Thổ, như bây giờ -" Cô mô tả một góc vuông phía trên. "- thì nghĩa là con người cần cẩn thận hơn khi cầm vật dụng nóng -"

"Cái đó," Firenze êm ả nói, "là lời nói vô lý của con người."

Cánh tay Parvati ẻo lả rơi xuống.

"Những vết thương không đáng kể, những tai nạn nhỏ xíu," Firenze nói, khi móng vuốt của ông rơi thịch trên nền nhà phủ đầy rêu. "Đó chẳng có một ý nghĩa nào hơn là một bày kiến chạy nhốn nháo tới vũ trụ rộng lớn, và không bị ảnh hưởng bởi những chuyển động của hành tinh."

"Giáo sư Trelawney -" Parvati bắt đầu, giọng bị thương và phẫn nộ.

"- là một con người." Firenze đơn giản nói. "Và do đó bị che đi và ràng buộc bởi những giới hạn của con người."

Harry hơi quay đầu sang nhìn Parvati. Cô bé nhìn rất bị xúc phạm, cũng như một vài người xung quanh đó.

"Sybill Trelawney có thể được nhìn thấy, tôi không biết." Firenze tiếp tục, và Harry nghe tiếng ông vụt đuôi một lần nữa khi ông đi lên và xuống cạnh chúng. "Nhưng cô ấy đang uống phí thời giờ, trong cái chính là, trên lời nói vô lý tự khen mình mà loài người gọi là bói toán. Tuy nhiên, tôi ở đây để giải thích sự thông thái của nhân mã, cái khách quan và công bằng. Chúng tôi theo dõi bầu trời cho những điều không may lớn hay sự thay đổi thỉnh thoảng được chỉ ra ở đó. Chúng tôi có lẽ phải mất mười năm để chắc chắn về cái chúng tôi đang thấy."

Firenze chỉ vào ngôi sao màu đỏ ngay phía trên Harry.

"Trong thập kỷ trước, những dấu hiệu rằng phù thủy đang sống qua không gì hơn là một thời kỳ yên ổn ngắn giữa hai cuộc chiến tranh. Sao Hoả, kẻ gây ra chiến tranh, chiếu sáng rực rỡ trên đầu chúng ta, ám chỉ cuộc chiến sẽ sớm nổ ra một lần nữa. Sớm như thế nào, nhân mã có thể cố gắng tiên đoán bằng sự thiêu cháy của những loài thảo mộc và lá đặc biệt; bằng sự quan sát lửa và khói..."

Đó là tiết học đặc biệt nhất Harry đã từng tham gia. Chúng quả thực đã đốt cây xô thơm và cây cẩm quỳ ngọt trên nền lớp học, và Firenze bảo chúng tìm những hình dáng và ký hiệu nhất định trong hơi khói cay xè, nhưng dường như ông hoàn toàn không quan tâm rằng chẳng đứa nào trong số chúng có thể nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào mà ông đã miêu tả, và nói với chúng rằng con người hầu như không hề khá trong việc này, rằng nhân mã mất hàng năm và năm để trở nên thành thạo, và kết thúc bằng việc nói với chúng rằng dù thế nào đi nữa, thật là ngu ngốc khi đặt quá nhiều niềm tin vào những thứ như vậy, bởi vì ngay cả nhân mã thỉnh thoảng cũng đọc sai chúng. Ông ấy không giống bất cứ giáo viên nào Harry đã từng có. Dường như ưu thế của ông không phải là để dạy chúng những thứ ông biết, mà thực sự là để in sâu vào chúng rằng chẳng có cái gì, không kể học thức của nhân mã, là đáng tin cậy.

"Thầy ấy không quá chắc chắn về bất cứ thứ gì, phải không?" Ron nói nhỏ, khi chúng dập tắt ngọn lửa cây cẩm quỳ ngọt. "Ý mình là, mình có thể làm cùng với thêm một chút chi tiết về cuộc chiến chúng ta sẽ có, phải không?"

Chuông reo ngay bên ngoài lớp học và cả lớp nhảy lên; Harry hoàn toàn quên mất họ vẫn đang ở trong lâu đài, và thực sự tin rằng mình đang ở trong Khu Rừng. Cả lớp nổi đuôi nhau ra ngoài, trông hơi bối rối.

Harry và Ron đang bắt đầu đi theo các học sinh khác thì Firenze gọi lại. "Harry Potter, một từ thôi."

Harry quay lại. Người thầy nhân mã hơi tiến về phía cậu một chút. Ron lưỡng lự.

"Trò có thể nán lại." Firenze nói với nó. "Nhưng vui lòng đóng hộ cửa lại." Ron vội vã làm theo.

"Harry Potter, trò là bạn của Hagrid, phải không?" Nhân mã nói.

"Vâng ạ" Harry nói.

"Vậy thì hãy giúp thầy gửi đến ông ấy một lời cảnh báo. Nỗ lực của ông ấy không hề làm việc. Ông ấy tốt hơn là bỏ nó đi."

"Nỗ lực của thầy ấy không làm việc?" Harry ngậy ra nhắc lại.

"Và ông ấy tốt hơn là bỏ nó đi." Firenze gật đầu nói. "Tôi nên tự mình cảnh báo Hagrid, nhưng tôi đã bị trục xuất - nên sẽ rất ngu ngốc nếu giờ tôi đi quá gần tới Khu Rừng - Hagrid đã có đủ phiền phức mà không cần thêm một trận đánh của nhân mã nữa rồi." "Nhưng - Hagrid đang cố gắng làm gì chứ?" Harry căng thẳng hỏi.

Firenze bình thần nhìn Harry.

"Hagrid gần đây đã giúp đỡ tôi rất lớn." Firenze nói. "và ông ấy đã dành được lòng tôn trọng của tôi kể từ rất lâu vì việc chăm sóc tất cả những sinh vật sống mà ông ấy đã chỉ ra. Tôi sẽ không thể tiết lộ bí mật của ông ấy. Nhưng ông ấy phải biết điều phải trái. Nỗ lực không hề làm việc. Nói với ông ấy như vậy, Harry Potter. Một ngày tốt lành."

*

Niềm hạnh phúc Harry cảm thấy trong kết quả của bài phỏng vấn tờ Kể Ngụy Biện cách đây đã lâu sớm tan biến. Khi Tháng Ba xám xịt che mờ Tháng Tư bão tố, cuộc sống của nó dường như lại một lần nữa trở thành một chuỗi ngày dài lo lắng và đầy những vấn đề.

Umbridge tiếp tục tham gia tất cả các tiết học Chăm Sóc Sinh Vật Huyền Bí, nên nó thực sự rất khó để chuyển lời cảnh báo của Firenze tới Hagrid. Cuối cùng, Harry thành công giả vờ nó đã đánh mất bản sao của Những Con Thú Kỳ Quái Và Tìm Chúng Ở Đâu, và chạy trở lại sau giờ học vào một ngày. Khi nó nhắc lại lời Firenze, Hagrid nhìn chăm chăm vào nó trong một lúc qua đôi mắt sừng phù và đen sẫm của ông, hình như hơi lùi lại. Sau đó ông dường như lấy lại được bình tĩnh.

"Chàng trai khá lắm, Firenze" Ông nói cộc cằn. "nhưng hẳn không biết hẳn đang nói về cái gì đâu. Nỗ lực đang tiến tới rất tốt."

"Hagrid, bác đang dự định gì vậy?" Harry nói nghiêm nghị. "Bởi vì bác phải cẩn thận đi, Umbridge đã sa thải Trelawney rồi và, nếu bác hỏi cháu, bà ấy đang ở trên một cái văn kiện. Nếu bác đang làm bất cứ thứ gì bác không nên làm, bác sẽ bị -"

"Có nhiều thứ quan trọng hơn là việc giữ nghề." Hagrid nói, mặc dù đôi tay ông hơi run rẩy khi ông nói và một cái bồn đầy những phân chim Knarl đâm sầm vào mặt đất. "Đừng lo lắng về bác, Harry, giờ chỉ lo sống tốt thôi, có một chàng trai tốt đó."

Harry đành phải rời Hagrid thu dọn đồng phân ô uế trên nền một mình, nhưng nó cảm thấy hoàn toàn chán nản khi nó lê bước quay trở về lâu đài.

Trong lúc ấy, khi các giáo viên và Hermione bèn bí nhắc nhở chúng, Kỳ thi Thường Đăng đang đến gần hơn. Tất cả những học sinh năm thứ năm đang đau đớn trải qua tâm trạng căng thẳng quá mức, nhưng Hannah Abbott là người đầu tiên nhận Liều thuốc Điềm tĩnh từ Bà Pomfrey sau khi cô bé oà khóc trong tiết Thực Vật và nức nở rằng cô quá dốt để làm bài kiểm tra và muốn rời khỏi trường ngay bây giờ.

Nếu đó không phải là cho những tiết học của nhóm DA, Harry nghĩ rằng nó sẽ cực kỳ buồn khổ. Thỉnh thoảng nó cảm thấy nó đang sống hàng giờ đồng hồ trong Căn Phòng Yêu cầu, làm việc chăm chỉ nhưng hoàn toàn thích thú cùng một lúc, căng lên đầy tự hào khi nó nhìn quanh những thành viên nhóm DA và xem xét họ đã tiến xa như thế nào. Quả thực, Harry thỉnh thoảng băn khoăn Umbridge sẽ phản ứng thế nào khi tất cả các thành viên nhóm DA đạt được điểm "Outstanding" (Nổi Bật) trong kỳ thi thường đẳng môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.

Họ cuối cùng bắt đầu học về Thần Hộ Mệnh, cái mà mọi người đều tỏ ra rất thích thú thực hành, mặc dù vậy, khi Harry tiếp tục nhắc nhở họ, tạo ra một Thần Hộ Mệnh ở giữa căn phòng được chiếu sáng ngời khi chúng không bị đe dọa là rất khó hơn việc tạo ra nó khi đối mặt với thứ gì đó như là một tên Giám Ngục.

"Ồ, đừng có làm một người phá đám như thế." Cho rạng rỡ nói, ngắm nhìn Thần Hộ Mệnh hình con thiên nga bạc của cô bé bay vút lên xung quanh Căn Phòng Yêu Cầu trong bài học cuối cùng của họ trước Lễ Phục Sinh. "Chúng thật là đẹp!"

"Chúng không cần phải đẹp, chúng cần phải bảo vệ bạn." Harry kiên nhẫn nói. "Cái chúng ta thực sự cần là một Ông kẹ hoặc là một thứ gì đó; đó là mình đã học như thế nào, mình phải gọi lên một Thần hộ mệnh trong khi Ông kẹ giả vờ là một tên Giám ngục -"

"Nhưng thế sẽ đáng sợ lắm!" Lavender nói, cô bé đang bắn những luồng hơi nước bạc ra khỏi đầu cây đũa phép. "và mình vẫn - không thể - tạo ra nó!" Cô giận dữ nói thêm.

Neville cũng đang gặp phiền phức. Khuôn mặt nó nheo lại để tập trung, nhưng chỉ có những làn khói bạc mỏng manh thoát ra từ đầu cây đũa phép của nó.

"Bạn cần phải nghĩ đến điều gì đó hạnh phúc." Harry nhắc nhở nó.

"Mình đang cố." Neville khổ sở nói, nó đang cố gắng hết sức, khuôn mặt tròn của nó thực sự đang sáng lên cùng mồ hôi.

"Harry, mình nghĩ mình đang làm được nó!" Seamus hét lên, nó được đưa đến buổi họp mặt DA đầu tiên của nó hôm nay bởi Dean. "Nhìn này - àh - nó đi mất rồi....nhưng nó chắc chắn là một thứ gì đó có lông, Harry àh!"

Thần Hộ Mệnh của Hermione, một con rái cá bạc sáng ngời, đang nô đùa xung quanh cô bé.

"Chúng khá là đẹp, phải không?" Cô bé nói, nhìn vào nó trêu mếu.

Cánh cửa Căn phòng Yêu cầu mở ra, rồi đóng vào. Harry nhìn quanh xem ai vừa mới bước vào, nhưng dường như không có ai ở đó cả. Một lúc trước khi nó nhận ra rằng người đóng cửa lại đang im lặng. Điều tiếp theo nó biết là, thứ gì đó đang giật mạnh áo choàng của nó chỗ gần đầu gối. Nó nhìn xuống và thấy, cực kỳ ngạc nhiên, Dobby con gia tinh đang nhìn chăm chú lên Harry từ bên dưới tám cái mũ len thông thường của nó.

"Chào, Dobby!" Harry nói. "Bạn làm - Có chuyện gì vậy?"

Cặp mắt con gia tinh mở rộng ra vì sợ hãi và nó đang run lập cập. Những thành viên trong nhóm DA gần với Harry nhất chìm trong im lặng; mọi người trong căn phòng đều đang nhìn

Dobby. Một vài Thần Hộ Mệnh mọi người đã gọi ra được dần dần biến mất vào màn sương bạc, để lại căn phòng tối hơn cả lúc trước.

"Harry Potter, ngài..." Con gia tinh kêu the thé, run từ đầu tới chân. "Harry Potter, ngài....Dobby đến để cảnh báo ngài....nhưng những gia tinh khác đã răn đe không được nói..."

Nó chạy đập đầu vào tường. Harry, đã có một vài kinh nghiệm về những thói quen tự trừng phạt mình của Dobby, phải tóm lấy nó, nhưng Dobby chỉ đơn thuần nháy vụt ra khỏi bức tường đá, được lót nệm bởi tám cái mũi của nó. Hermione và một vài bạn nữ khác phát ra những tiếng rít lên vì sợ hãi và thương cảm.

"Chuyện gì vậy, Dobby?" Harry hỏi, chớp lấy cánh tay bé xíu của con gia tinh và giữ nó khỏi bất cứ thứ gì nó có thể tự làm đau mình.

"Harry Potter....bà ấy...bà ấy...."

Dobby dấm mạnh nắm tay ko bị giữ vào mũi. Harry cũng chớp lấy nó luôn.

"Ai là bà ấy, Dobby?"

Nhưng Harry nghĩ nó biết; chắc chắn chỉ có "bà ấy" mới có thể làm Dobby sợ hãi đến như vậy? Con yêu tinh nhìn lên Harry, hơi lé mắt, và không nói nên lời.

"Umbridge?" Harry kinh hãi hỏi.

Dobby gật đầu, sau đó cố gắng đập đầu nó vào đầu gối Harry. Harry giữ lấy nó bởi chiều dài cánh tay.

"Bà ấy thì sao? Dobby - bà ấy chưa phát hiện ra chuyện này phải không - về chúng ta - về nhóm DA?"

Harry đọc câu trả lời trên khuôn mặt kinh sợ của con gia tinh. Tay được giữ chắc bởi Harry, con gia tinh cố gắng đá bản thân và ngã xuống nền nhà.

"Bà ta đang tới à?" Harry yên lặng hỏi.

Dobby phát ra một tiếng rú, và bắt đầu dấm mạnh chân xuống đất.

"Vâng, Harry, vâng!"

Harry đứng thẳng lên và nhìn quanh bất động, tất cả sợ hãi nhìn chằm chằm vào con gia tinh đang tự đánh mình.

"CÒN CHỜ GÌ NỮA?" Harry gầm lên. "CHẠY!"

Tất cả vắt chân lên cổ chạy tới lối ra ngay lập tức, tạo ra một cuộc hỗn độn lớn ở đây cửa, sau đó cùng ào ra. Harry có thể nghe thấy tiếng bước chân vội vã của chúng dọc theo hành lang và hi vọng không có đứa nào cố gắng chạy hết con đường về nhà ngủ chung. Đó là mười ăn chín, nếu chúng có thể trốn trong thư viện hay Tổ Cú, cả hai đều ở gần hơn.

"Harry, đi thôi!" Hermione thét lên từ giữa nhóm người đang tranh giành để thoát ra.

"Dobby- đây là một mệnh lệnh - quay trở lại bếp cùng những con gia tinh khác và, nếu bà ta hỏi có phải bạn đã báo cho tôi không, nói dối là không!" Harry nói. "Và tôi cấm bạn tự hành hạ bản thân!" Nó nói thêm, thả con gia tinh ra khi nó cuối cùng đi qua ngưỡng cửa và đóng sầm cánh cửa lại sau lưng.

"Cảm ơn, Harry Potter!" Dobby the thé rít lên, và nó phóng vụt đi. Harry liếc nhìn bên trái và phải, những người khác đều đang chạy đi thật nhanh, nó chỉ còn thấy những cái gót chân thoảng bay qua cuối hành lang trước khi chúng biến mất. Harry bắt đầu chạy sang phải; có một nhà vệ sinh nam ở phía trước, nó có thể giả vờ rằng nó đã ở trong đó suốt thời gian chỉ cần nó có thể tiến tới đó được -

"Aaargh!"

Có thứ gì đó đã tóm được mắt cá chân Harry và nó ngã một cú ngoạn mục, lộn về phía trước sáu feet trước khi dừng lại. Ai đó sau lưng đang cười nhạo nhỏ. Nó lặn lưng lại và thấy Malfoy đang trốn trong một hốc tường bên dưới lọ hoa hình rồng khổng khiếp.

"Chuyển du lịch xui xẻo, Potter!" Nó nói. "Giáo sư ơi! Giáo sư! Em bắt được một đứa rồi!"

Umbridge hối hả tới từ góc nhà đằng xa, không kịp thở nhưng mỉm cười rạng rỡ.

"Nó đây rồi!" Bà sung sướng nói khi nhìn thấy Harry trên sàn nhà. "Quá xuất sắc, Draco, xuất sắc, ồ, tốt lắm - 50 điểm cho nhà Slytherin! Giờ tôi sẽ đưa nó đi...đứng lên, Potter!"

Harry đứng lên, nhìn giận dữ vào cả hai. Nó chưa bao giờ trông thấy Umbridge hạnh phúc như vậy. Bà ta tóm lấy cánh tay nó giữ chặt như mỏ kẹp và quay đi, tươi cười rạng rỡ với Malfoy.

"Trò hãy chạy dọc theo và tìm xem trò có thể bắt thêm được đứa nào nữa không, Draco." Bà nói. "Nói với những trò khác tìm trong thư viện - bất cứ đứa nào thở hổn hển - kiểm tra cả phòng vệ sinh nữa, cô Parkinson có thể tìm trong phòng của nữ- trò đi đi - và trò," bà nói trong giọng ngọt ngào đáng sợ nhất, khi Malfoy đã đi. "trò có thể đi với ta tới văn phòng ngài Hiệu Trưởng, Potter."

Họ đang ở miệng bằng đá trong vòng vài phút. Harry tự hỏi bao nhiêu người trong số chúng đã bị bắt. Nó nghĩ tới Ron - Bà Weasley sẽ giết nó mất - và Hermione sẽ cảm thấy thế nào nếu cô bé bị đuổi ra khỏi trường trước cả khi làm bài kiểm tra thường đẳng. Và đó là buổi họp đầu tiên của Seamus...và Neville đã tốt hơn rất nhiều.....

"Fizzing Whizzbee (Ong xì xèo)" Umbridge hát; cái miệng đá nhảy sang một bên, bức tường đằng sau mở tách ra, và họ trèo lên cầu thang đá tự động. Họ tiến đến cánh cửa tao nhã cùng nắm gỗ cửa hình con sư tử đầu chim, nhưng Umbridge không thềm gỗ cửa, bà ta sải bước vào thẳng bên trong, vẫn giữ chặt Harry.

Căn phòng chật kín người. Cụ Dumbledore đang ngồi sau bàn, khuôn mặt bình thản, tay cu chụm lại. Giáo sư McGonagall đứng cứng rắn bên cạnh cụ, khuôn mặt bà cực kỳ căng thẳng. Cornelius Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật, đang đu đưa những ngón chân bên cạnh ngọn lửa, nhìn vô cùng thoả mãn với tình hình, Kingsley Shacklebolt và một thầy phù thủy trông rất khắc nghiệt cùng mái tóc ngắn thô và xoắn - người Harry không biết, đang đứng một bên cửa như lính gác, và hình dáng đeo kính, đầy tàn nhang của Percy Weasley thích

thú lông vàng cạnh bức tường, trong tay cầm bút lông và một cuộn giấy da dê, sẵn sàng ghi chép.

Bức chân dung các ông bà hiệu trưởng không còn giả vờ ngủ tối nay nữa. Tất cả đều trông rất nghiêm nghị và cảnh giác, theo dõi chuyện gì đang diễn ra bên dưới. Khi Harry bước vào, một vài bay sang bức tranh bên cạnh và thì thầm vào tai nhau khẩn cấp.

Harry giật tay ra khỏi Umbridge khi cánh cửa đu đưa đóng sầm lại sau lưng. Cornelius Fudge đang nhìn trừng trừng vào nó cùng sự thoả mãn xấu xa trên khuôn mặt.

"Tốt." Ông ta nói. "Tốt, tốt, tốt lắm...."

Harry trả lời bằng cái nhìn căm ghét nhất nó có thể làm ra. Trái tim nó đập thành thịch điên cuồng bên trong, nhưng não nó vẫn bình tĩnh và rõ ràng một cách kỳ quặc.

"Trò ấy đang trên đường quay lại Tháp Gryffindor." Umbridge nói. Có một sự thích thú gắn liền vào trong giọng nói của bà, cùng cái niềm sung sướng nhẩn tâm khi bà nhìn Giáo sư Trelawney đầm đìa nước mắt trong Đại sảnh Đường. "Cậu bé nhà Malfoy đã dồn trò ấy vào chân tường."

"Ồ, thật không?" Fudge nói một cách khen ngợi. "Tôi phải ghi nhớ để nói với Lucius mới được. Ờ, Potter...Tôi cho rằng cậu biết vì sao cậu ở đây chứ?"

Harry hoàn toàn định trả lời "Vâng" một cách bướng bỉnh: miệng nó mở ra và từ ngữ ra đến một nửa thì nó bắt gặp khuôn mặt cụ Dumbledore. Dumbledore không nhìn trực tiếp vào Harry - cặp mắt của cụ tập trung vào một điểm trên vai nó - nhưng khi Harry nhìn chăm chú vào cụ, cụ lắc đầu một phần inch.

Harry thay đổi ngay lập tức.

"Vâng- không ạ."

"Gì cơ?" Fudge hỏi.

"Không ạ." Harry chắc chắn nói.

"Cậu không biết vì sao cậu ở đây?"

"Dạ, không ạ." Harry trả lời.

Fudge nhìn hoài nghi từ Harry tới Giáo sư Dumbledore. Harry tranh thủ khoảnh khắc ông ta không chú ý nhìn trộm thật nhanh về phía cụ Dumbledore, người gật đầu với cậu chút xíu và bóng của cái nháy mắt.

"Vậy là cậu không có ý kiến gì." Fudge nói, giọng hoàn toàn lún xuống vì mỉa mai. "Vì sao Giáo sư Umbridge lại mang cậu tới văn phòng này? Cậu không nhận thấy là mình đã vi phạm bất cứ luật lệ nào của trường ah?"

"Luật lệ của trường ah?" Harry nói. "Dạ không."

"Hay Nghị định của Bộ Pháp Thuật?" Fudge tức giận sửa lại.

"Em không thấy thế." Harry ôn tồn nói.

Tim nó đập thành thịch rất nhanh. Thật đáng nói những lời nói dối này để nhìn áp suất máu của Fudge tăng lên, nhưng nó không thể hiểu làm thế quái nào nó có thể thoát khỏi bọn chúng. Nếu kẻ nào đó đã cảnh báo về nhóm DA với Umbridge thì nó, dựa cảm đầu, tốt nhất là nên đi gói ghém hành lí ngay bây giờ.

"Ra vậy, đó là tin tức mới cho cậu, phải không?" Fudge nói, giọng ông ta giờ đầy tức giận. "rằng một tổ chức học sinh phi pháp đã bị phát hiện trong trường?"

"Vâng, tin mới ạ." Harry nói, đưa một cái nhìn ngạc nhiên ngây thơ kém thuyết phục trên mặt.

"Tôi nghĩ là, thưa Bộ trưởng." Umbridge nói ngọt xót bên cạnh nó. "chúng ta có thể tìm hiểu rõ hơn nếu tôi đưa người cung cấp tin tức ra."

"Đúng, đúng, làm đi." Fudge gật đầu nói, và ông ta liếc cái nhìn hiểm độc vào cụ Dumbledore khi Umbridge rời khỏi phòng. "Không có thứ gì tốt hơn một nhân chứng, phải không, ngài Dumbledore?"

"Hoàn toàn không thứ gì cả, Cornelius." Cụ Dumbledore trang nghiêm nói, cúi nhẹ đầu xuống.

Tất cả chờ đợi trong một vài phút, không ai nhìn ai, sau đó Harry nghe tiếng cửa mở sau lưng. Umbridge đi vượt qua nó vào phòng, giữ chặt vai cô bạn tóc quăn của Cho, Marietta, giờ đang núp khuôn mặt trong đôi tay.

"Đừng sợ, đừng sợ, đừng sợ gì cả." Giáo sư Umbridge nói ngọt ngào, vỗ nhẹ vào lưng cô bé. "Giờ mọi thứ đều ổn rồi. Con đã làm một việc rất đúng. Ngài Bộ trưởng rất hài lòng về con. Ngày ấy sẽ nói với má con rằng con là một cô bé ngoan như thế nào. Má Marietta, thưa ngài Bộ trưởng," Bà ta nhìn lên Fudge nói thêm, "chính là Bà Edgecombe ở Văn phòng Chuyên chở Pháp thuật, Hệ thống Floo - bà ấy đã giúp chúng ta kiểm soát những ngọn lửa của trường Howgart, ngài biết đấy."

"Tốt lắm, tốt lắm!" Fudge nồng nhiệt nói. "Mẹ nào con nấy nhỉ? Ờ, đến đây nào, đừng ngượng ngùng gì cả, hãy nghe xem chúng ta có gì nào - buông tay ra nào!"

Khi Marietta ngẩng đầu lên, Fudge nhảy giật lùi lại vì sốc, gần như rơi vào ngọn lửa. Ông ta nguyên rửa và dẫm lên mép chiếc áo choàng, nơi đã bắt đầu bốc khói. Marietta khóc rên rỉ và kéo cổ áo choàng lên tới tận mắt, nhưng mọi người đều đã kịp thấy khuôn mặt biến dạng khủng khiếp của cô bé với một chuỗi những nốt mụn đỏ tía sít vào nhau ngang qua mũi và má tạo thành chữ "Kẻ tổ giặc".

"Mặc kệ mấy cái nốt đó đi, cưng" Umbridge sốt ruột nói. "chỉ cần bỏ áo choàng ra và nói cho ngài Bộ Trưởng-"

Nhưng Marietta lại phát ra một tiếng khóc rên rỉ bị nghẹt lại và lắc đầu như điên.

"Ồ, được thôi, cô bé ngốc nghếch, ta sẽ nói với ông ấy." Umbridge ngắt lời. Bà ta lại bắt đầu mỉm cười độc địa và nói, "Vâng, ngài Bộ Trưởng, Cô Edgecombe đây đã tới văn phòng của tôi không lâu sau bữa tối hôm nay và kể rằng cô ấy có vài thứ muốn nói với tôi. Cô bé nói rằng nếu tôi đi đến một căn phòng bí mật trên tầng 7, được biết đến như Căn phòng Yêu

cầu, thì tôi sẽ phát hiện ra vài thứ có lợi. Tôi đã hỏi cô bé thêm chút nữa và cô ấy thừa nhận rằng có vài loại cuộc họp ở đó. Đáng tiếc là, cái bùa này," bà ta nôn nóng vẫy về phía khuôn mặt Marietta đang che đi "bắt đầu hiện ra và khi cô bé nhìn thấy khuôn mặt mình trong gương, nó trở nên quá lo sợ và không nói thêm chút gì nữa cho tôi."

"Ừm, bây giờ," Fudge nói, nhìn Marietta với cố gắng thật giống một cái nhìn thân thiện và hiền hậu như người cha. "con rất giống cảm đấy, cưng, đến nói với Giáo sư Umbridge. Con đã làm một việc thật chính xác. Giờ, con có thể nói với ta cái gì diễn ra trong buổi họp được không? Mục đích của nó là gì? Và ai đã ở đó?"

Nhưng Marietta không nói gì cả, cô bé đơn thuần lắc đầu một lần nữa, đôi mắt mở rộng đầy sợ hãi.

"Chúng ta không có một cái bùa giải sao?" Fudge sốt ruột hỏi Umbridge, chỉ về phía khuôn mặt Marietta. "Để cô ấy thoải mái nói hơn?"

"Tôi vẫn chưa tìm ra được cái nào." Umbridge miễn cưỡng thừa nhận, và Harry tràn lên niềm tự hào về năng lực ếm bùa của Hermione. "Nhưng không vấn đề gì nếu cô ấy không nói, tôi có thể tiếp tục câu chuyện ở đây. Ngài còn nhớ chứ, thưa Ngài bộ trưởng, tôi đã gửi một bản báo cáo tới ngài vào Tháng Mười rằng Potter có gặp mặt một số học sinh tại Quán rượu ở Hogsmead - "

"Và bằng chứng của bà là gì?" Giáo sư McGonagall cắt ngang.

"Tôi có bằng chứng từ Willy Widdershins, Minerva, người đã ở trong quán bar cùng lúc đó. Ông ấy bị băng bó kín đặc, thật sự là thế, nhưng thánh giác của ông ấy vẫn hoàn toàn chính xác," Umbridge nói. "Ông ấy nghe từng từ Potter đã nói và vội vã đi tới trường để thuật lại với tôi - "

"Ồ, ra đó là lí do ông ấy bị truy tố vì đã dựng lên tất cả những cái bệ xí nôn ra đó!" Giáo sư McGonagall nói, nhướn lông mày lên. "Thật là một sự sáng suốt thú vị trong hệ thống luật pháp của chúng ta!"

"Sự tham nhũng rành rành!" Bức chân dung vị phù thủy mũi đỏ to béo trên bức tường sau bàn cụ Dumbledore gầm lên. "Bộ Pháp thuật không hề cắt bớt sự đối xử với những phạm nhân tốt thời của tôi, không thừa ngài, họ không hề!"

"Cảm ơn, Fortescue, cái đó sẽ có ích." Cụ Dumbledore nói nhẹ nhàng.

"Mục đích cuộc họp của Potter cùng những học sinh này." Giáo sư Umbridge tiếp tục. "là để thuyết phục chúng tham gia vào một hội bất hợp pháp, mà mục đích là để học những câu thần chú và lời nguyền Bộ Pháp thuật đã quyết định rằng không thích hợp với tuổi đi học - "

"Tôi nghĩ rằng giáo sư đã sai ở đây, Dolores," Dumbledore nói yên lặng, nhìn chăm chú vào bà ta qua cặp mắt kính trắng khuyết trên sống mũi.

Harry nhìn chăm chăm vào cụ. Nó không thể hiểu cụ Dumbledore sẽ đưa nó ra khỏi việc này như thế nào; nếu Willy Widdershins đã thực sự nghe từng lời nó nói ở quán rượu thì đơn giản là không còn đường thoát nữa.

"Ô hô!" Fudge nói, nhún lên nhún xuống trên xương chân. "Vây, hãy nghe câu chuyện bịa đặt mới nhất được sáng chế để kéo Harry ra khỏi rắc rối! Nào, tiếp đi. Dumbledore, nói xem nào -

Willy Widdershins đang nói dối, phải không? Hay là đó là đứa anh em sinh đôi của Harry tại Quán rượu ngày hôm đó? Hay là có một lời giải thích đơn giản như bình thường dính líu tới sự quay ngược thời gian, một người đàn ông đã chết sống lại và một cặp Giám ngục vô hình?"

Percy Weasley cười nồng nhiệt.

"Ồ, hay lắm, Ngài Bộ trưởng, hay thật đó!"

Harry chỉ muốn đá nó một cái. Rồi nó vô cùng ngạc nhiên thấy cụ Dumbledore vẫn mỉm cười dịu dàng.

"Cornelius, tôi không phủ nhận - và tôi chắc chắn rằng Harry cũng vậy - rằng trò ấy đã ở trong Quán rượu ngày hôm đó, cũng không phủ nhận rằng trò ấy đang cố gắng tuyển thêm học sinh vào nhóm Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám. Tôi đơn thuần muốn chỉ ra rằng Dolores đã sai khi ám chỉ một nhóm như vậy vào thời gian đó là bất hợp pháp. Nếu ngài còn nhớ, Nghị Định của Bộ Pháp Thuật cấm tất cả các hội học sinh chưa hề có hiệu lực cho tới khi hai ngày sau buổi gặp mặt tại Hogsmeade của Harry, vì thế trò ấy hoàn toàn không vi phạm bất cứ luật lệ nào trong Quán Rượu.

Percy nhìn như thể nó vừa bị đâm một cú vào mặt bởi vật rất nặng. Fudge vẫn còn đứng bất động giữa cái nhún chân, miệng há to.

Umbridge bình tĩnh lại đầu tiên:

"Ồn thôi, Ngài Hiệu trưởng." bà ta mỉm cười ngọt ngào nói. "nhưng giờ chúng ta đã gần sáu tháng sau khi Nghị Định Giáo dục số Hai Mươi Tư được đưa ra. Nếu cuộc gặp đầu tiên không phạm pháp, thì tất cả những buổi họp sau tất nhiên là phạm pháp."

"Ừm," Dumbledore nói, nhìn kỹ bà ta với sự thích thú quan tâm trên đỉnh các ngón tay đan vào nhau. "Tất nhiên là như vậy, nếu như chúng đã tiếp tục sau khi Nghị Định có hiệu lực. Giáo sư có bằng chứng về việc bất cứ buổi họp nào như vậy đã tiếp diễn không?"

Khi Dumbledore nói, Harry nghe thấy một tiếng sột soạt sau lưng và nghĩ Kingsley đang thì thầm gì đó. Nó cũng có thể thề rằng nó đã cảm thấy thứ gì đó chạm nhẹ vào sườn, một thứ gì đó mềm mại như làn gió hay cánh chim, nhưng khi nhìn xuống nó chẳng thấy gì cả.

"Bằng chứng ư?" Umbridge nhắc lại với nụ cười rộng khùng khiếp như con cóc. "Ngài không lắng nghe sao, Dumbledore? Thế ngài nghĩ Cô Edgecombe ở đây để làm gì?"

"Ồ, trò ấy có thể nói cho chúng ta về sáu tháng họp mặt được không?" Dumbledore nhướn mày nói. "Tôi có cảm tưởng rằng trò ấy chỉ tường thuật lại cuộc họp tối nay mà thôi."

"Cô Edgecombe." Umbridge nói ngay lập tức. "nói cho chúng ta biết những cuộc họp này đã kéo dài trong bao lâu, cung. Con chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu, ta chắc chắn rằng những cái nốt đó sẽ không trở nên tệ hơn đâu. Có phải những cuộc họp này đã diễn ra đều đặn sáu tháng qua không?"

Harry thấy một cảm giác hẫng hụt khủng khiếp trong bụng nó. Chính là cái đó, chúng đã đánh trúng vào đường cùng với bằng chứng sắt đá, ngay cả cụ Dumbledore cũng không thể thoái thác sang một bên.

"Chỉ cần gạt đầu hay lắc đầu thôi, cưng." Umbridge nói ngọt ngào với Marietta. "Nói đi nào cưng, nó sẽ không kích hoạt cái bùa đầu."

Tất cả mọi người trong căn phòng đều nhìn chăm chú lên khuôn mặt Marietta. Chỉ duy nhất đôi mắt cô bé hiện ra giữa chiếc áo choàng được kéo lên và viền tóc xoắn. Có lẽ đó là do ánh sáng ngọn lửa, nhưng đôi mắt cô bé trông ngây dại một cách kỳ quặc. Và sau đó - với sự sững sốt tuyệt đối của Harry - Marietta lắc đầu.

Umbridge liếc nhanh tới Fudge, rồi nhìn lại Marietta.

"Ta nghĩ con không hiểu câu hỏi, phải không, cưng? Ta đang hỏi là liệu con có đi đến những buổi họp trong sáu tháng gần đây không? Con đã đi, phải không?"

Một lần nữa, Marietta lắc đầu.

"Con lắc đầu với ý gì hả, cưng?" Umbridge gắt gỏng hỏi.

"Tôi nghĩ là ý nghĩa của trò ấy khá là rõ ràng." Giáo sư McGonagall nói khắc nghiệt. "Không hề có một cuộc họp bí mật nào trong vòng sáu tháng qua. Phải không, cô Edgcombe?"

Marietta gạt đầu.

"Nhưng có một buổi họp tối nay!" Umbridge tức giận nói. "Có một buổi họp tối nay, Cô Edgcombe, cô đã nói với tôi như vậy, trong Căn phòng Yêu cầu! Và Potter là đứa cầm đầu, phải không, Potter đã thành lập nó, Potter - vì sao cô lắc đầu hả, cô gái?"

"Ừm, thường thì khi một người lắc đầu," Giáo sư McGonagall lạnh lùng nói. "họ có ý là 'không'; vậy thì trừ khi Cô Edgcombe đang sử dụng một loại ngôn ngữ ký hiệu con người chưa biết đến - "

Giáo sư Umbridge tóm lấy Marietta, quay cô bé lại đối mặt với bà và bắt đầu lay cô bé rất mạnh. Một nửa giây sau Dumbledore đứng dậy, cây đũa phép của cụ giơ lên; Kingsley tiến tới phía trước và Umbridge nhảy lùi lại khỏi Marietta, vẩy vẩy tay trong không trung như thể chúng vừa bị đốt cháy.

"Tôi không thể cho phép giáo sư cư xử thô bạo với học sinh của tôi, Dolores." Cụ Dumbledore nói và, lần đầu tiên, cụ thực sự trông rất tức giận.

"Hãy bình tĩnh lại đi, Bà Umbridge." Kingsley nói trong giọng chậm rãi và sâu thẳm của ông. "Bà không muốn gặp phiền phức chứ."

"Không." Umbridge nói không kịp thở, nhìn lên hình dáng mạnh mẽ của Kingsley. "Ý tôi là, đúng - ông nói đúng, Shackbolt - Tôi- Tôi đã mất bình tĩnh."

Marietta đang đứng đúng nơi Umbridge vừa thả cô ra. Cô bé dường như chẳng hề lo sợ vì sự tấn công bất ngờ của Umbridge, cũng không yên lòng vì được thả ra; cô vẫn giữ chặt áo choàng lên tới tận đôi mắt ngây dại và nhìn chăm chăm về phía trước.

Một sự nghi ngờ bất chợt, nổi với lời thì thầm của Kingsley và thứ nó đã cảm thấy bắn qua người, xuất hiện trong đầu Harry.

"Dolores." Fudge nói, với không khí cố gắng giải quyết việc gì đó cho dứt khoát, "cuộc họp tối này - cái mà chúng ta biết chắc chắn rằng đã diễn ra -"

"Vâng," Umbridge nói, bình tĩnh lại. "Vâng....ừh...cô Edgecombe đã cảnh báo với tôi và tôi tới tầng bảy ngay lập tức, đi cùng những học sinh đáng tin cậy, để bắt quả tang những trò trong buổi họp. Tuy nhiên, hình như chúng đã được báo trước tôi sắp đến, bởi vì khi chúng tôi tới tầng bảy, tất cả đều đang chạy đi mọi hướng. Tuy nhiên, không sao cả. Tôi có tên tất cả các trò ấy ở đây, Cô Parkinson đã chạy vào Căn phòng yêu cầu để tìm xem nếu chúng có để sót lại vật gì không. Chúng tôi cần bằng chứng và căn phòng đã cung cấp."

Và với sự khiếp sợ của Harry, bà rút từ túi ra một bản danh sách tên thành viên được ghim lên tường Căn Phòng Yêu Cầu và đưa nó cho Fudge.

"Khoảnh khắc tôi nhìn thấy tên Potter trên danh sách, tôi đã biết chúng ta đang phải giải quyết với cái gì." Bà nói mềm mại.

"Xuất sắc." Fudge nói, nụ cười nở rộng trên khuôn mặt. "xuất sắc, Dolores. Và....ôi chao..."

Ông ta ngược lên nhìn cụ Dumbledore, người vẫn đang đứng cạnh Marietta, cây đũa phép của cụ giữ lỏng lẻo trong tay.

"Xem chúng đã đặt tên nhóm là gì này?" Fudge nói yên lặng. "Quân đội của Dumbledore."

Dumbledore tiến đến và cầm lấy mảnh da dê từ Fudge. Cụ nhìn chăm chú vào tiêu đề được viết nguệch ngoạc bởi Hermione mấy tháng trước và trong một lúc dường như không thể nói được lời nào. Sau đó cụ nhìn lên, mỉm cười.

"Tốt, cuộc chơi đã kết thúc." Cụ nói đơn giản. "Ngài có muốn một bản nhận tội từ tôi không, Cornelius - hay một lời trình bày trước những nhân chứng này là đủ?"

Harry thấy giáo sư McGonagall và Kingsley nhìn nhau. Có sự sợ hãi trên cả hai khuôn mặt. Nó không hiểu chuyện gì đang diễn ra, và dường như Fudge cũng vậy.

"Lời trình bày?" Fudge nói chậm rãi. "Cái gì - Tôi không - ?"

"Quân đội của Dumbledore, Cornelius." Dumbledore nói, vẫn mỉm cười khi cụ vẩy vẩy tờ danh sách trước mặt Fudge. "Không phải quân đội của Potter. Quân đội của Dumbledore."

"Nhưng - nhưng - "

Sự thiếu hiểu chấy dờ dội bất chợt trên khuôn mặt Fudge. Ông bước lùi lại sợ hãi, kêu lên, và nhảy ra khỏi ngọn lửa một lần nữa.

"Ông?" Fudge thì thầm, lại dấn lên chiếc áo choàng chấy âm ỉ.

"Đúng vậy." Dumbledore nói vui vẻ.

"Ông thành lập cái này?"

"Là tôi." Cụ Dumbledore nói.

"Ông tuyển mộ học sinh cho - cho quân đội của ông?"

"Tối nay là buổi họp mặt đầu tiên." Dumbledore gật đầu nói. "Đơn thuần để xem liệu chúng có thích thú tham gia với tôi không. Tất nhiên, giờ tôi thấy rằng thật là sai lầm khi mời cô Edgcombe đây."

Marietta gật đầu. Fudge nhìn từ cô bé tới Dumbledore, ngực phồng lên.

"Vậy là ông âm mưu chống lại tôi!" Ông ta kêu lên.

"Đúng vậy." Cụ Dumbledore nói thích thú.

"Không!" Harry hét lên.

Kingsley loé lên một cái nhìn cảnh báo tới nó, cô McGonagall mở rộng đôi mắt sợ hãi, nhưng nó bất chợt hiện ra trong Harry cụ Dumbledore dự định làm gì, và nó không thể để chuyện đó xảy ra.

"Không - Giáo sư Dumbledore - !"

"Yên lặng, Harry, hoặc ta sợ rằng trò sẽ phải rời khỏi văn phòng của ta đây." Dumbledore nói bình tĩnh.

"Đúng đây, im mồm đi, Potter!" Fudge sửa, kẻ vẫn đang nhìn hau háu vào cụ Dumbledore cùng sự sung sướng đáng sợ. "Tốt, tốt, tốt - Ta đến đây tối nay dự định trục xuất Harry và thay vào đó - "

"Thay vào đó ông bắt được tôi," Cụ Dumbledore nói, vẫn mỉm cười. "Như là mất một đồng Knut và tìm được một đồng Galleon, phải không?"

"Weasley!" Fudge hét lên, giờ rõ ràng rung lên cùng sung sướng. "Weasley, cậu đã ghi hết xuống chưa, mọi thứ ông ấy nói, lời nhận tội, đã có hết chưa?"

"Rồi ạ, thưa ngài, tôi nghĩ là đủ tất cả, thưa ngài!" Percy háo hức nói, mũi nó dính lăm lăm mực từ tốc độ ghi chép của nó.

"Phần ông ta cố gắng xây dựng quân đội chống lại Bộ Pháp thuật và làm việc để tôi bị mất ổn định?"

"Vâng, thưa ngài, có hết rồi ạ, đủ rồi ạ!" Percy nói, đọc lướt qua những lời ghi chép một cách thích thú.

"Tốt lắm." Fudge nói, khuôn mặt giờ rạng lên vì vui sướng. "Sao lại một bản nữa, Weasley, và gửi một bản tới tờ Nhật Báo Tiên Tri ngay lập tức. Nếu chúng ta gửi một con cú nhanh thì chúng ta có thể cho xuất bản vào sáng mai!" Percy lao ra khỏi phòng, đóng sầm cánh cửa lại sau lưng, và Fudge quay lại nhìn cụ Dumbledore. "Giờ ông sẽ được hộ tống tới Bộ Pháp thuật, nơi ông sẽ chính thức bị buộc tội, và sau đó sẽ được gửi tới Azkaban đợi cho đến phiên tòa xử!"

"Àh," Cụ Dumbledore nói hoà nhã. "Vâng, vâng, tôi nghĩ chúng ta có thể làm nó hơi có chút trực trặc."

"Trục trục?" Fudge nói, giọng vẫn rộn ràng cùng sự vui sướng. "Tôi không thấy trục trục nào cả, Dumbledore!"

"Ờh" Cụ Dumbledore biện hộ. "Tôi sợ là tôi thấy có."

"Ồ, thật chứ?"

"Thôi được - hình như ngài chỉ dốc sức dưới ảo tưởng ám ảnh rằng tôi sẽ - nói thế nào nhỉ? - đi một cách im lặng. Tôi sợ rằng tôi sẽ hoàn toàn không đi yên lặng đâu, Cornelius. Tôi hoàn toàn không có ý định được gửi tới Azkaban. Tất nhiên là tôi có thể trốn thoát - nhưng thật là phí thời gian, và thực sự thì tôi có thể nghĩ ra hàng đồng thứ tôi nên làm hơn."

Khuôn mặt Umbridge trở nên đỏ dần lên; bà ta nhìn như thể đang bị đổ đầy nước nóng. Fudge nhìn chằm chằm vào Dumbledore với một nét mặt rất ngu ngốc; như là ông ta vừa bị đánh bật tình bởi một cú đấm bất ngờ và không thể tin được nó đã xảy ra. Ông phát ra một tiếng nghẹt mũi nhỏ, sau đó nhìn quanh vào Kingsley và người đàn ông cùng mái tóc xám ngắn, người duy nhất trong căn phòng vẫn hoàn toàn im lặng cho tới nay. Người đó gật đầu bảo đảm với Fudge và tiến về phía trước một chút, tách ra khỏi bức tường. Harry nhìn thấy tay ông ta giãn ra, hầu như là tình cờ, về phía túi áo.

"Đừng có ngốc thế, Dawlish." Dumbledore nói nhẹ nhàng. "Ta chắc chắn rằng cậu là một Thần Sáng xuất sắc - Ta vừa nhớ ra cậu đã đạt được điểm "Outstanding" (Nổi bật) trong tất cả các kỳ kiểm tra thường đẳng - nhưng nếu cậu cố gắng để - ờ - đưa ta đi bằng vũ lực, thì ta sẽ phải làm đau cậu đấy."

Người đàn ông tên Dawlish nháy mắt khá ngu ngốc. Ông ta lại nhìn vào Fudge, nhưng lần này dường như đang hi vọng cho một manh mối làm gì tiếp theo.

"Vậy thì." Fudge cười khẩy, bình tĩnh lại. "Ông định đơn phương độc mã đánh lại Dawlish, Shackbolt, Dolores và cả tôi nữa sao, Dumbledore?"

"Ờh, không." Dumbledore mỉm cười nói. "không trừ khi ông quá ngu ngốc để bắt tôi phải làm như vậy."

"Ngài ấy sẽ không đơn phương độc mã đâu!" Giáo sư McGonagall nói to, thọc tay vào túi.

"Ồ ông ấy sẽ đấy, Minerva!" Dumbledore nói mạnh mẽ. "Hogwarts cần giáo sư!"

"Vớ vẩn đủ rồi đấy!" Fudge nói, lời cây đu đưa phép ra. "Dawlish! Shackbolt! Bắt lấy ông ta!"

Một làn ánh sáng mờ bạc loé lên quanh căn phòng; có một tiếng nổ vang như của tiếng súng và nền nhà rung lên; một bàn tay tóm lấy cổ Harry và đè nó xuống nền nhà khi ánh sáng mờ bạc thứ hai biến mất; vài bức chân dung hét lên, Fawkes kêu rít và một đám bụi tràn ngập không gian. Ho sặc sụa trong khí bụi, Harry nhìn thấy một bóng dáng tối đen đổ xuống nền nhà cùng một tiếng sầm ngay phía trước nó; có tiếng la hét và tiếng ục ục cùng ai đó đang khóc. "Không!", và sau đó là tiếng kính vỡ, tiếng bước chân ẩu đả điên cuồng, tiếng rên rỉ.....và im lặng.

Harry cố gắng len qua xung quanh để nhìn ai đã suýt bóp nghẹt nó và thấy Giáo sư McGonagall núp bên cạnh nó. Bà đã kéo nó và Marietta ra khỏi chỗ nguy hiểm. Bụi vẫn lơ

lững nhẹ nhàng xuống chúng qua không khí. Thở hổn hển, Harry thấy một hình dáng rất cao đang tiến về phía chúng.

"Mọi người ổn chứ?" Dumbledore hỏi.

"Vâng!" Giáo sư McGonagall nói, ngồi dậy và kéo Harry cùng Marietta lại với bà.

Bụi sáng dần. Khung cảnh tan hoang của căn phòng hiện ra lơ mờ trong tầm mắt: chiếc bàn của cụ Dumbledore đã bị lật đổ, những dụng cụ bằng bạc của họ đều vỡ tan thành mảnh. Fudge, Umbridge, Kingsley và Dawlish nằm bất động trên sàn nhà. Con phượng hoàng Fawkes bay vút lên thàn vòng tròn bên trên chúng, hát dịu dàng.

"Thật không may, tôi phải ếm bùa lên cả Kingsley, nếu không thì sẽ rất bị nghi ngờ." Cụ Dumbledore nói nhỏ. "Cậu ấy thông minh một cách xuất sắc, thay đổi ký ức Cô Edgcombe như vậy khi tất cả đều đang nhìn đi hướng khác - cảm ơn cậu ấy hộ tôi, được không, Minerva?"

"Bây giờ, tất cả họ sẽ sớm tỉnh dậy và tốt nhất là họ không biết rằng chúng ta đã có thời gian để nói chuyện - mọi người phải xử sự như là chưa giây phút nào trôi qua, như là tất cả họ chỉ vừa bị đánh xuống sàn nhà, họ sẽ không nhớ đâu."

"Ngài sẽ đi đâu, Dumbledore?" Giáo sư McGonagall thì thầm. "Quảng trường Grimmauld?"

"Ồ, không." Cụ Dumbledore mỉm cười nói. "Tôi sẽ không đi trốn ở đâu cả. Fudge sẽ sớm ước rằng ông ấy chưa hề đuổi tôi ra khỏi Hogwarts, Tôi hứa đấy."

"Giáo sư Dumbledore...." Harry bắt đầu.

Nó không biết nói gì trước: muốn xin lỗi như thế nào vì nó đã lập ra nhóm DA đầu tiên và gây ra tất cả những phiền phức này, hay nó cảm thấy kinh khủng thế nào khi cụ Dumbledore ra đi để cứu nó khỏi bị trục xuất? Nhưng cụ Dumbledore đã cắt ngang trước khi nó có thể nói một từ nào.

"Nghe này, Harry." Cụ nói khẩn cấp. "Trò phải học Occlumency với hết sức của trò, trò có hiểu không? Làm mọi thứ Giáo sư Snape bảo trò và thực hành nó thường xuyên mỗi buổi tối trước khi đi ngủ sao cho trò có thể che giấu tâm trí lại khỏi những giấc mơ không tốt - trò sẽ sớm hiểu vì sao, nhưng trò phải hứa với ta - "

Người đàn ông tên Dawlish động dậy. Dumbledore cầm lấy cổ tay Harry.

"Hãy nhớ - phải che giấu tâm trí - "

Nhưng khi những ngón tay cụ Dumbledore chạm vào da thịt Harry, một cơn đau bắn lên qua vết sẹo trên trán nó và nó lại cảm thấy một lần nữa sự khao khát mãnh liệt khủng khiếp muốn tấn công Dumbledore như con rắn, muốn cắn ông, muốn làm ông bị thương -

" - trò sẽ hiểu." Cụ Dumbledore thì thầm.

Fawkes bay vòng quanh căn phòng và sà xuống trên cụ. Dumbledore thả Harry ra, giơ tay lên và nắm chặt cái đuôi vàng dài của con phượng hoàng. Có một tia lửa loé lên và cả hai biến mất.

"Ông ta đâu rồi?" Fudge hét lên, đẩy người dậy. "Ông ta đâu rồi?"

"Tôi không biết!" Kingsley hét lên, cũng nhảy dậy.

"Hừm, ông ta không thể Độn Thổ được!" Umbridge la lên. "Ta không thể làm thế trong ngôi trường này-"

"Cái cầu thang!" Dawlish hét lên, và ông ta lao người lên cánh cửa, giật mạnh nó mở ra và biến mất, theo sát sau là Kingsley và Umbridge. Fudge chần chừ, rồi cũng đứng lên chậm chạp, phủi bụi từ vạt áo trước. Có một sự im lặng dài đau đớn.

"Ừm, Minerva." Fudge nói ghé tởm, kéo thẳng cái tay áo sơ mi rách. "Tôi sợ rằng đây là đoạn kết cho người bạn Dumbledore của bà đây."

"Ngài nghĩ vậy, phải không?" Giáo sư McGonagall nói khinh bỉ.

Fudge dường như không nghe thấy lời bà. Ông ta đang nhìn quanh căn phòng tan hoang. Một vài bức chân dung huyết sáo chệch bai ông ấy; một hay hai người còn còn làm những cử chỉ tay giận dữ.

"Tốt hơn hết là bà đưa hai đứa này đi ngủ đi." Fudge nói, nhìn trở lại Giáo sư McGonagall cùng cái gật đầu thô bạo về phía Harry và Marietta.

Giáo sư McGonagall không nói gì cả, nhưng dẫn Harry và Marietta ra cửa. Khi nó đóng lại sau lưng họ, Harry nghe thấy giọng nói của Phineas Nigellus.

"Ngài biết đấy, ngài Bộ trưởng, tôi không đồng ý với Dumbledore ở rất nhiều điểm, nhưng tôi không thể phủ nhận ông ấy có tác phong..."

CHƯƠNG XXVIII: KÝ ỨC TỆ NHẤT CỦA THẦY SNAPE

THỪA LỆNH BỘ PHÁP THUẬT

Dolores Jane Umbridge (Thanh tra cao cấp) sẽ thay thế

Albus Dumbledore làm hiệu trưởng Trường Phù thủy và Ma thuật Hogwarts.

Việc bổ nhiệm thay thế trên tuân theo Đạo luật Giáo dục số 28.

Ký tên: Cornelius Oswald Fudge, Bộ trưởng Bộ Pháp thuật

Những tờ thông báo bay lượn khắp trường suốt cả đêm, nhưng chúng không giải thích được làm sao dường như tất cả mọi người trong lâu đài đều biết cụ Dumbledore đã đánh bại hai Thần Sáng, một vị Thanh Tra Cao Cấp, ông Bộ trưởng Bộ Pháp thuật và Trợ lý trẻ tuổi của ông Bộ trưởng để trốn thoát. Cho dù Harry đi tới bất kỳ đâu trong phạm vi lâu đài, chủ đề trò chuyện duy nhất chính là chuyến đào thoát của cụ Dumbledore, và mặc dù một vài chi tiết có thể bị bóp méo đi khi được kể lại (Harry nghe lỏm được một học sinh nữ năm thứ hai thề sống thề chết với một học sinh khác là ông Fudge hiện đang nằm trong bệnh viện Thánh Mungo với một quả bí đỏ thể chỗ cho đầu của ông ta) nhưng thật là ngạc nhiên bởi những thông tin còn lại mà bọn họ có được lại rất chính xác. Mọi người đều biết, chẳng hạn như, Harry và Marietta là những học sinh duy nhất chứng kiến sự việc trong văn phòng cụ Dumbledore, và bởi vì Marietta đang nằm trong bệnh xá, Harry nhận thấy mình luôn bị vây quanh và được yêu cầu kể lại trực tiếp.

Cụ Dumbledore sẽ quay lại sớm thôi, thằng Ernie Macmillan nói khẳng định trên đường trở về từ lớp học Dược Thảo, sau khi lắng nghe câu chuyện của Harry một cách chăm chú. Bọn họ đã không thể đuổi được thầy khi chúng ta học năm thứ hai và lần này bọn họ cũng sẽ không thể làm được việc đó đâu. Bà Béo đã nói với mình - nó hạ giọng về bí mật, buộc Harry, Ron và Hermione phải ngả lại gần hơn để nghe thấy -là bà Umbridge đã cố gắng quay trở lại văn phòng của thầy vào đêm qua, sau khi bọn họ tìm kiếm trong và ngoài lâu đài. Bọn họ không tài nào qua được bức tượng đá. Văn phòng thầy hiệu trưởng đã bị niêm kín đối với bà ta. Ernie cười tự mãn. Rõ ràng bà ta đã rất tức giận.

Ồ, mình nghĩ là bà ta thực sự muốn được ngồi trong văn phòng đó, Hermione hằn học nói khi bọn chúng bước xuống những bậc cầu thang đá của Tiền sảnh. ra lệnh cho các giáo viên khác, dương dương tự đắc một cách ngu ngốc, say mê quyền lực -

Bây giờ, mà y có thực sự muốn kết thúc câu nói đó không, Granger?

Thằng Draco Malfoy lướt ra từ phía sau cánh cửa, theo sát nó là hai thằng Crabbe và Goyle. Gương mặt nhợt nhạt nhợt hoắt của nó sáng rõ lên với một nụ cười hiểm độc.

Tao sợ là tao sẽ phải trừ điểm cho nhà Gryffindor và nhà Hufflepuff, nó nói lè nhè.

Chỉ có giáo viên mới có quyền trừ điểm các nhà thôi Malfoy, Ernie nói ngay lập tức.

Hơn nữa, chúng tao cũng là những Huynh Trưởng, nhớ không? Ron gầm gừ.

Tao dư biết là các huyenh trưởng không có quyền trừ điểm, Weasel King, thằng Malfoy cười khinh bỉ. Crabbe và Goyle cười theo. Nhưng các đội viên của Đội Kiểm Tra thì -

Cái gì Hermione nói the thé.

Đội Kiểm Tra, Granger, thằng Malfoy nói và chỉ vào cái huy hiệu bạc nhỏ trên cái áo choàng ngay dưới cái phù hiệu Huynh Trưởng.

Một nhóm lựa chọn những học sinh có khả năng giúp đỡ Bộ Pháp Thuật, do đích thân Giáo sư Umbridge chỉ định. Các đội viên của Đội Kiểm Tra đều có quyền trừ điểm... vì vậy, cô Granger, tao trừ của mày 5 điểm vì đã tỏ ra hỗn láo với bà Hiệu trưởng mới của chúng ta. Macmillan, 5 điểm vì đã cãi lại tao. 5 điểm vì tao không ưa mày, Potter. Weasley, quần áo của mày trông tởm qua, vì vậy tao trừ năm điểm. À, quên mất, mày là đồ Máu bùn,, mười điểm cho lý do đó.

Ron rút cây đũa phép ra, nhưng Hermione đã đẩy nó đi, cô bé thì thầm, Đừng!

Khôn ngoan đấy, Granger, thằng Malfoy phun ra. Hiệu trưởng mới, thời kỳ mới ... bây giờ mọi chuyện sẽ tốt đẹp, Potty... Weasel King...

Cười phá lên, nó bỏ đi cùng hai thằng Crabbe và Goyle.

Nó bịp bợm đấy, Ernie nói có vẻ rất kinh hoàng. Nó không thể được phép trừ điểm... thật nực cười... nó sẽ phá huỷ hoàn toàn hệ thống huynh trưởng.

Nhưng Harry, Ron và Hermione đã quay trở lại phía những cái đồng hồ cát lớn đặt trong các hốc tường dọc theo bức tường phía sau bọn chúng, nơi ghi điểm các nhà. Nhà Gryffindor và nhà Ravenclaw đang ở vị trí ngang nhau trong buổi sáng hôm nay. Ngay khi bọn chúng quan sát, các viên đá vẫn bay lên trên, làm giảm số lượng trong phần dưới cái đồng hồ. Trong thực tế, cái đồng hồ cát duy nhất dường như không thay đổi là của nhà Slytherin, nó đang chứa đầy những viên đá màu xanh

Các em thấy rồi chứ? giọng Fred vang lên.

Nó và George vừa mới đi xuống cầu thang đá và nhập bọn với Harry, Ron, Hermione và Ernie đứng trước những cái đồng hồ cát.

Thằng Malfoy vừa trừ tất cả chúng em năm mươi điểm, Harry cáu tiết nói khi bọn chúng quan sát thêm vài viên đá bay lên phía trên trong cái đồng hồ cát nhà Gryffindor.

Ờ, thằng Montague đã cố gắng chơi các anh trong giờ nghỉ, George nói.

Ý các anh định nói gì, "đã cố gắng" là thế nào? Ron nói ngay lập tức.

Nó sẽ không bao giờ có thể nói được nữa, Fred nói, bởi các anh đã nhốt nó vào Căn phòng Bí ẩn ở tầng một.

Hermione trông rất sững sờ.

Nhưng các anh sẽ gặp rắc rối to đấy!

Không thể nào cho đến khi thằng Montague xuất hiện lại, mà cũng phải mất đến vài tuần ấy chứ, anh cũng không biết bọn anh đưa nó đến chỗ nào rồi, Fred lạnh lùng nói. Dù sao... bọn anh đã quyết định là không thêm quan tâm đến việc gặp rắc rối nữa hay không nữa.

Các anh đã từng quan tâm đến việc đó rồi à? Hermione hỏi.

Dĩ nhiên là có, George nói. Bọn anh chưa bao giờ bị đuổi học, đúng không?

Bọn anh luôn biết cách ngừng lại ở giới hạn cho phép, Fred nói.

Bọn anh luôn được hoan nghênh, George nói.

Nhưng bọn anh luôn luôn dừng lại trước khi gây ra tình trạng lộn xộn thực sự, Fred nói.

Thế còn bây giờ? Ron nói thăm dò

Ờ, bây giờ - George nói.

- khi mà cụ Dumbledore đã bỏ đi - Fred nói.

- bọn anh cho là một chút lộn xộn — George nói.

— là cái mà bà Hiệu trưởng mới của chúng ta xứng đáng được nhận, Fred nói.

Các anh được làm như thế! Hermione thì thầm. Thực sự là các anh không được làm như vậy! Bà ấy đang muốn có cơ để đuổi học các anh!

Em không hiểu à, Hermione? Fred nói, và mỉm cười với cô bé. Bọn anh không thiết tha với việc ở lại chút nào nữa. Bọn anh đã bỏ đi ngay rồi nếu bọn anh không quyết định là phải làm cái gì đó cho cụ Dumbledore trước đã. Vì thế, dù sao, nó kiểm tra đồng hồ của mình, giai đoạn một cũng chuẩn bị bắt đầu. Anh sẽ đến Đại sảnh để ăn trưa, nếu anh là các em, để các giáo viên không cho là các em dính dáng đến chuyện này.

Không dính dáng đến chuyện gì? Hermione lo lắng nói.

Các em sẽ biết ngay thôi, George nói. Lẹ lên nào.

Fred và George quay gót và biến mất trong đám đông đang xuống cầu thang đi ăn trưa. Có vẻ bị bối rối cao độ, Ernie lăm bắm cái gì đó về bài tập Biển hình chưa làm xong và chạy đi mất.

Mình nghĩ là chúng ta nên đi khỏi đây thôi, các cậu biết đấy Hermione căng thẳng nói. chỉ là để đề phòng...

Ờ, đi thôi, Ron nói, và ba đứa đi về phía các cánh cửa của Đại sảnh, nhưng Harry chỉ vừa mới kịp nhìn thấy bầu trời với những đám mây trắng đang bay thì có ai đó vỗ vào vai nó, khi quay lại, mũi nó suýt nữa thì cụng vào mũi của thầy giám thị Filch. Nó bước lùi lại một vài bước; thầy Filch trông dễ nhìn nhất khi đứng xavừa đủ.

Bà Hiệu trưởng muốn gặp trò, Potter, thầy ranh mãnh nói.

Em không làm gì, Harry nói một cách ngớ ngẩn, đầu nó nghĩ tới cái mà Fred và George định làm. Cầm thầy rung lên vì nén cười.

Có tật thì giật mình, phải không? thầy thở khò khè. Theo ta.

Harry liếc nhìn trở lại Ron và Hermione, cả hai đứa trông có vẻ rất lo lắng. Nó nhún vai và đi theo thầy Filch trở lại vào Tiền sảnh, lách ngược lại các học sinh đôi ngầu đang lũ lượt đi ăn.

Thầy Filch có trông đang đặc biệt vui vẻ; thầy ồm ồm trong miệng khi bọn họ trèo lên cầu thang đá. Khi bọn họ lên đến chiếu nghỉ của tầng một, thầy nói Mọi thứ quanh đây đang thay đổi, đúng không, Potter.

Em thấy rồi, Harry lạnh lùng nói.

Hừm... Ta đã nói với cụ Dumbledore hàng bao năm nay là cụ đã quá nương nhẹ với các học sinh, thầy Filch nói, và cười khúc khích về khoái trá. Lũ bẩn thỉu chúng mày sẽ không bao giờ còn dám thả Đạn thối nữa nếu chúng mày biết ta được phép trừng phạt chúng mày bằng roi, đúng không? Không một đứa nào sẽ có tư tưởng đến chuyện ném Fanged Frisbees trong các hàng lang nữa nếu ta có thể treo cổ chân chúng mày lên trong văn phòng của ta? Nhưng khi Đạo luật Giáo dục số 29 được ban hành, Potter, ta sẽ được phép làm tất cả những việc đó... và bà ấy đã đề nghị ông Bộ trưởng ký lệnh trục xuất con yêu tinh Peeves... ôi, mọi thứ ở đây sẽ rất khác với việc bà ấy lên nắm quyền.

Bà Umbridge rõ ràng là đã tiến được những bước dài để kéo thầy Filch về phe bà ta, Harry nghĩ, và điều tồi tệ nhất là ông ta sẽ trở thành một thứ vũ khí quan trọng; thầy biết rõ các lối đi bí mật trong trường và các nơi ẩn nấp chỉ thua có hai anh em sinh đôi nhà Weasley.

Đến nơi rồi, thầy nói và liếc nhìn Harry về đằng cánh khi thầy gõ ba lần lên cánh cửa văn phòng giáo sư Umbridge và đẩy cửa mở ra. Thằng bé Potter đến gặp bà, thưa bà.

Văn phòng bà Umbridge rất quen thuộc với Harry sau rất nhiều lần nó bị phạt cấm túc, vẫn giống như thường lệ, ngoại trừ một tấm biển gỗ màu đen nằm chình ình ngay phía trước trên bàn của bà ta, trên đó có thể đọc được hàng chữ bằng: HIỆU TRƯỞNG. Đồng thời, nó nhìn thấy với một cảm giác đau nhói, cây chổi Tia Chớp, hai cây Cleansweep của Fred và George s Cleansweeps bị xích và bị khoá chặt vào một cái móc kim loại vững chắc trên bức tường phía sau cái bàn.

Bà Umbridge đang ngồi phía sau cái bàn, bận rộn cạo viết gì đó lên tờ giấy da màu hồng, nhưng bà ta đã ngược nhìn lên và mỉm cười hết cỡ khi bọn họ bước vào.

Cám ơn, ông Argus, bà ta ngọt ngào nói.

Không có chi, thưa bà, không có chi, thầy Filch nói, thầy cúi đầu chào rất thấp đến mức mà bệnh thấp khớp của thầy cho phép, sau đó bước lui trở ra.

Ngồi xuống, bà Umbridge nói cộc lốc, chỉ tay về phía cái ghế. Harry ngồi xuống. Bà ta tiếp tục viết thêm một lúc nữa. Nó theo dõi những con mèo con đang nô giỡn trong những bức tranh trên đầu bà ta và tự hỏi bà ta trử sẵn cho nó những sự đe dọa nào đây.

Tốt rồi, bây giờ, cuối cùng bà ta nói sau khi đặt cây viết lông xuống và nhìn cậu rình mò với vẻ thoả mãn, như là một con cóc chuẩn bị đớp một con ruồi tươi ngon. Trò có muốn uống cái gì đó không?

Gì cơ ạ? Harry nói, hoàn toàn chắc là cậu đã nghe lầm.

Để uống, Ngài Potter, bà ta nói, nở nụ cười còn tươi hơn trước. Trà? Cà phê? Nước bí đỏ?

Khi bà ta gọi tên các đồ uống, bà ta vẩy vẩy cây đũa của mình, và một cái ly xuất hiện trên bàn.

Em không uống ạ, cảm ơn giáo sư, Harry nói.

Ta muốn trò uống gì đó cùng ta, bà ta nói, giọng bà ta trở nên ngọt ngào một cách nguy hiểm. Hãy chọn một thứ đi.

Vâng... cho em trà ạ, Harry nhún vai nói.

Bà ta đứng dậy và làm một động tác đổ sữa quay lưng lại với cậu. Sau đó, bà ta lẳng xăng vòng quanh cái bàn mang nó lại cho cậu, miệng nở nụ cười ngọt ngào với điệu bộ ngớ ngẩn.

Đây, bà ta nói và đưa ly trà cho nó. Hãy uống đi không nó nguội mất, được chứ? Nào, bây giờ, Ngài Potter... Ta nghĩ là chúng ta cần trao đổi một chút, sau cái sự kiện đau buồn đêm qua.

Nó không nói gì. Bà ta ngồi chờ lại chỗ mình và chờ đợi. Một khoảng thời gian im lặng dài trôi qua, sau đó bà ta tươi cười nói, Trò vẫn chưa uống trà!

Nó nâng cái ly lên môi và sau đó thỉnh thoảng lại hạ nó xuống. Một trong những con mèo kinh tởm trong tranh phía sau bà Umbridge có đôi mắt xanh lờn giống hệt con mắt thần của thầy Moody Mắt điên và nó thỉnh thoảng nghĩ ra điều mà thầy sẽ nói nếu như thầy nghe thấy nó uống thứ gì đó do một kẻ thù không biết rõ mời.

Có chuyện gì vậy? bà Umbridge nói, bà ta vẫn đang theo dõi nó rất chăm chú. Trò có muốn thêm đường không?

Không ạ, Harry nói.

Nó lại nâng cái ly lên môi và giả vờ nhấp một ngụm, mặc dù vẫn ngậm chặt miệng. Bà Umbridge nở nụ cười toe toét.

Tốt, bà ta thì thào. Rất tốt. Bây giờ... Bà ta hơi ngả người ra phía trước. Albus Dumbledore đang ở đâu?

Em hoàn toàn không biết, Harry nói ngay lập tức.

Uống đi, uống đi, bà ta nói trong khi vẫn mỉm cười. Bây giờ, ngài Potter, chúng ta hãy đừng chơi trò trẻ con nữa. Ta biết là trò biết ông ta đi đâu. Trò và ông Dumbledore đã cùng nhau làm trò này ngay từ đầu. Hãy cân nhắc tình thế của mình, Ngài Potter...

Em không biết ông ấy đang ở đâu, Harry lặp lại.

Nó lại giả vờ uống. Bà ta theo dõi cậu một cách chăm chú.

Rất tốt, bà ta nói, mặc dù bà ta có vẻ không hài lòng. Trong trường hợp đó, nhân tiện trò hãy vui lòng nói cho ta biết về Sirius Black.

Bao tử của Harry quặn lên và bàn tay cầm ly trà của nó run lên khiến cho cái ly va lách cách vào cái đĩa lót. Nó nâng cái ly lên sát miệng với hai môi ngậm chặt khiến cho một chút nước nóng bắn đổ vào cái áo choàng của nó.

Em không biết, nó nói hơi quá nhanh.

Ngài Potter, bà Umbridge nói, ta phải nhắc để trò nhớ chính ta là người gần như tóm được tên tội phạm Black trong đồng lửa của Nhà Gryffindor vào tháng Mười vừa qua. Ta biết rất rõ là hẳn ta đã gặp trò và nếu ta có được bất kỳ bằng chứng nào về chuyện đó, trò sẽ bị đuổi ngay lập tức, ta hứa đấy. Ta nhắc lại, ngài Potter... Sirius Black hiện đang ở đâu?

Em không biết, Harry nói to. Em không hề biết gì hết.

Họ nhìn nhau trừng trừng rất lâu khiến cho Harry bắt đầu cảm thấy nước mắt chảy ra. Sau đó bà Umbridge đứng dậy.

Rất tốt, Potter, lần này ta sẽ ghi nhớ lời trò, nhưng trò đã được cảnh cáo rồi đấy: đằng sau ta là sức mạnh của Bộ Pháp Thuật. Bất kỳ kênh thông tin liên lạc nào vào và ra khỏi trường đều bị kiểm soát. Người điều hành mạng Floo sẽ để mắt đến tất cả các đồng lửa trong trường Hogwarts – dĩ nhiên là trừ đồng lửa của chính ta. Đội Kiểm Tra của ta sẽ mở và đọc tất cả các thư cú được gửi đến và đi khỏi Lâu đài. Và ông Filch sẽ theo dõi tất cả các lối đi bí mật vào và ra khỏi lâu đài. Nếu như ta tìm được dù chỉ là một mẫu bằng chứng...

BÙM!

Sàn nhà rung lên. Bà Umbridge trượt sang bên, vội túm lấy cái bàn để khỏi ngã và trông rất sững sờ.

Cái gì đã -?

Bà ta đang nhìn về phía cánh cửa. Harry lợi dụng cơ hội đó đổ ly trà hầu như còn đầy nguyên vào cái bình cắm hoa khô gần đó nhất. Nó có thể nghe thấy tiếng người chạy và la hét cách đó vài tầng bên dưới.

Quay trở lại ăn trưa đi, Potter! bà Umbridge la lên, bà ta giơ cây đũa phép và lao ra khỏi văn phòng. Harry để bà ta chạy đi sau đó mới hối hả chạy theo để xem nguyên nhân của những tiếng la hét đó.

Cũng chẳng khó khăn gì để tìm ra. Khi xuống dưới một tầng gác, tiếng huyền não càng trở nên rõ hơn. Ai đó (và Harry ngay lập tức biết đó là ai) đã đốt cái gì đó có vẻ như một đám pháo bông phù thủy khổng lồ.

Những con rồng làm tuyến bằng những tia sáng màu xanh xen lẫn vàng đang bay lượn lên xuống trong các hành lang, tuôn ra những luồng lửa và tiếng nổ lớn; những vòng pháo hoa có đường kính tới cả 5 foot màu hồng đang bay lượn chối chết trong không trung trông như những cái đĩa bay; những quả hoả tiễn với những cái đuôi dài hình ngôi sao màu bạc sáng rực rỡ nã ầm ầm ra từ các bức tường; những quả pháo hoa cà hoa cải viết những từ tục tĩu trong không khí; những quả pháo nổ tung như mìn ở khắp mọi nơi, và thay vì cháy bùng

lên, mờ dần hay tắt ngấm thì những quả pháo hoa phủ thủy này có vẻ được nạp lại năng lượng và tiếp tục biểu diễn.

Thầy Filch và bà Umbridge đang đứng đó, rõ ràng là chết đứng vì khiếp sợ, trên lưng chừng cầu thang. Khi Harry theo dõi, một trong những vòng pháo hoa lớn có vẻ quyết định là nó cần thêm không gian để biểu diễn; nó khuấy lộn về phía bà Umbridge và Filch với tiếng kêu đầy đe dọa wheeeeeeeeeee. Cả hai người la lên sợ hãi và cúi thụp xuống, và nó lượn thẳng qua cửa sổ phía sau họ và tuôn ra đất. Trong khi đó, một vài con rồng và những con dơi lớn màu tím đang tuôn khói mù mịt thì lợi dụng cánh cửa đang mở ở cuối hành lang để lên vào tầng hai.

Nhanh lên, Filch, nhanh lên! bà Umbridge hét lên, bọn chúng sẽ tràn ra khắp trường mất nếu chúng ta không kịp làm gì đó - Stupefy]

Một luồng sáng đỏ phun ra từ đầu cây đuă thần của bà và bắn vào một quả hoả tiễn. Thay vì chết sững trong không khí, nó nổ tung lên mạnh đến nỗi đục luôn một lỗ trên một bức tranh vẽ hình một bà phù thủy có vẻ đang sụt sướt giữa một bãi cỏ; bà ta chạy tránh được vừa kịp lúc, vài giây sau bà xuất hiện lại trên bức tranh kế bên, nơi có một đôi phù thủy đang chơi bài vội vã đứng dậy nhường chỗ cho bà.

“Đừng làm Choáng Váng chúng, Flinch!” Umbridge giật dờ quát lên, khi đoán được những từ mà ông sắp niệm chú

Bà nói đúng, thưa bà Hiệu Trưởng! Flinch khò khè, vì một Squib sẽ không cách nào làm Choáng Váng được những viên pháo trừ phi nuốt chúng. Ông băng đến cái tủ gần nhất, rút ra một cái chổi và bắt đầu chiến đấu với những viên pháo đang bay lượn giữa không trung, được vài giây thì đầu chổi bắt đầu rùng rục bốc cháy.

Harry nhìn đã mất rồi, nó vừa cười vừa lên xuống dưới, chạy đến một cái cửa mà nó biết là đang được giấu sau một tấm thảm treo dọc theo một hành lang và lao qua nó để thấy anh em Fred và George đang trốn ngay đằng sau đó, đang nghe Umbridge và Flinch la hét, rung rung vì cố nhịn cười

Ấn tượng quá, Harry khẽ nói, nó nghe răng cười. Rất ấn tượng... các anh sẽ làm ông Filibuster thất nghiệp mất thôi...

Hay không, George thì thầm, lau nước mắt vì cười khỏi khuôn mặt. Ôi trời, anh hi vọng là bà ta sẽ thử phép Biến Mất... bọn chúng sẽ nhún lên gấp mười nếu bà ta làm việc đó.

Những viên pháo bông tiếp tục nổ bùng lên và văng ra khắp trường trong suốt ngày hôm đó. Và cho dù chúng gây ra nhiều thiệt hại, đặc biệt là những viên pháo đốt, những giáo viên khác có vẻ như không quan tâm lắm đến chúng.

“Nào nào,” giáo sư McGonagall nói với vẻ nhạo báng, khi một trong những con rồng lao vào lớp cửa bà, gầm gừ dữ dội và phun ra những luồng lửa. “Trò Brown, trò có thể chạy lên phòng hiệu trưởng và báo rằng có một quả pháo lạc vào đây không?”

Kết quả là giáo sư Umbridge dùng buổi chiều đầu tiên làm hiệu trưởng của mình để chạy lăng xăng khắp trường, đáp trả những lời yêu cầu của những giáo viên khác, hình như chẳng có ai trong số họ có khả năng quét những viên pháo ấy ra khỏi phòng mà không có

bà. Khi tiếng chuông hết giờ vang lên và bọn chúng quay trở về tháp Gryffindor với cặp sách của mình, Harry thấy, với một vẻ khoái trá khôn tả, Umbridge, đầu tóc rối bời, bồ hóng đen ngòm đang lảo đảo bước đi với khuôn mặt đầm đầy mồ hôi, bước về phía lớp của giáo sư Flitwick.

Cám ơn bà thiệt là nhiều, thưa giáo sư! giáo Flitwick nói với giọng lú lú như chuột kêu. Tôi có thể tự mình đuổi được cái đám pháo bông này, dĩ nhiên, nhưng tôi không chắc là liệu tôi có được phép làm thế hay không.

Cười rạng rỡ, ông đóng cửa lớp học ngay trước bộ mặt cau có của bà.

Đêm đó Fred và George là những người hùng trong nhà Gryffindor. Thậm chí Hermione cũng len qua đám đông náo nhiệt để đến chúc mừng chúng.

“Những quả pháo đó tuyệt quá.” Cô bé nói với vẻ thán phục.

“Cám ơn,” George nói, nhìn ngạc nhiên với vẻ hài lòng, “Đó là Đại Bác Cháy Weasley”. Chỉ có điều là, bọn anh đã dùng sạch cả kho dự trữ rồi, và lại phải bắt đầu từ tay trắng.”

“Dù vậy thì nó vẫn đáng mà,” Fred nói. “Nếu em muốn có tên trong danh sách đội, Hermione à, thì một hộp Lửa Thường giá năm Galleon và hai mươi cho Sự Bùng Cháy Thượng Hạng...”

Hermione trở lại bàn, nơi Harry và Ron đang ngồi nhìn chăm chăm vào cái túi sách của chúng như thể hy vọng rằng cái đồng bài tập về nhà kia sẽ tự chuyển động và bắt đầu tự làm lấy.

“Vì sao mà chúng ta không nghỉ một đêm nào?” Hermione vui vẻ nói, khi một quả hoả tiễn Weasley với cái đuôi bạc bắn vút qua cửa sổ. “Dù sao thì kỳ Phục sinh sẽ bắt đầu vào Thứ Sáu, chúng mình còn nhiều thời gian mà.”

“Bạn thấy thế là ổn là?” Ron hỏi, nhìn cô bé với vẻ không tin nổi.

“Bây giờ nếu như bạn muốn đề cập đến,” Hermione nói, “bạn biết không... mình nghĩ rằng mình đang có một chút mồm mống... nổi loạn.”

Harry vẫn còn nghe thấy những tiếng gầm từ phía xa của những quả pháo còn sót lại khi nó và Ron lên giường một giờ sao, và khi nó thay đồ thì một quầng sáng vút qua tháp, vẫn còn hiện rõ thành một chữ “FOO”.

Nó leo lên giường, ngáp dài. Khi nó tháo kính ra, những quả pháo thỉnh thoảng lại vút qua cửa sổ trở nên mờ ảo, nhìn như những đám mây sáng, xinh đẹp và bí ẩn trong màn trời đêm huyền ảo. Nó trở mình, tự hỏi xem Umbridge đang cảm thấy gì trong ngày đầu tiên đảm nhận chức vụ của cụ Dumbledore, và bây giờ ông Fudge đang phản ứng thế nào khi ông ta biết cả trường đã trải qua gần hết ngày trong tình trạng hỗn loạn. Tự mỉm cười với chính mình, Harry nhắm mắt lại...

Nhưng tiếng hú và gầm của những quả pháo còn sót có vẻ như dạt xa dần... hoặc có thể đơn giản là nó đang cách chúng quá xa...

Nó ngã đúng ngay vào hành lang dẫn đến Cục Những Điều Huyền Bí. Nó chạy vội đến cánh cửa đen đó... mở ra... mở ra nào...

Nó mở ra rồi. Nó đi vào căn phòng tròn đầy cửa... nó băng qua... đặt tay lên một cánh cửa trong những cái giống y nhau này, và nó mở vào trong.

Bây giờ thì nó đang đang ở trong một căn phòng dài, hình chữ nhật đầy những món đồ kim khí kỳ lạ đang lách cách. Có những đốm sáng lấp lánh trên tường, nhưng nó không dừng lại để nhìn kỹ... nó phải tiếp tục...

Lại có một cánh cửa cuối phía xa kia... và cánh cửa này lại cũng mở bung ra khi nó chạm vào...

Và bây giờ nó đang ở trong một căn phòng sáng lờ mờ, cao và rộng như một nhà thờ, đầy những hàng và hàng kệ cao chót vót, mỗi cái chất đầy những quả cầu thủy tinh nhỏ, đầy bụi... bây giờ thì tim Harry đang đập nhanh vì kích động... nó biết nơi để đi rồi... nó chạy nhanh đến, nhưng bước chân của nó không phát ra tiếng động nào trong căn phòng rộng và vắng vẻ này...

Có một cái gì đó mà nó rất, rất rất muốn...

Nó muốn một cái gì đó... hoặc ai khác muốn...

Vết sẹo của nó đau nhức...

BANG!

Harry tỉnh lại ngay, bối rối và giận dữ. Căn phòng kỳ túc xá tối om đang đầy những tràng cười.

"Hay thật!" Seamus nói, bóng nó đang rọi lên cửa sổ. "Mình nghĩ là một trong quầng pháo bông ấy đã chạm phải một trái hỏa tiễn, chúng như một đôi bạn ấy, đến đây mà nhìn này!"

Harry nghe thấy tiếng Ron và Dean ào ra khỏi giường để nhìn rõ hơn. Nó vẫn nằm yên trong yên lặng trong khi vết sẹo trên trán nó dịu dần và một nỗi thất vọng tràn ngập khắp nó. Nó cảm thấy một cảm giác hài lòng đang tràn ngập nó chính vào cái khoảnh khắc ấy... lúc ấy nó đã ở gần lắm rồi.

Những con heo con hồng và bạc có cánh phát sáng đang bay quanh cửa sổ vào của tháp Gryffindor. Harry nằm xuống và lắng nghe những tiếng kêu thán phục của đám bạn nhà Gryffindor ở những phòng kỳ túc xá phía dưới chúng. Bụng nó lại giật thột khi nó nhớ rằng nó phải học Occlumency vào buổi tối tiếp theo.

*

Cả ngày tiếp theo, Harry nơm nớp khiếp sợ không biết thầy Snape sẽ nói gì nếu thầy phát hiện ra Harry đã đi được xa như thế nào trong Gian Phòng Những Điều Huyền bí trong giấc mơ đêm qua. Với cảm giác tội lỗi trào dâng, nó nhận ra là nó chưa luyện tập bài Occlumency kể từ buổi học cuối cùng: có quá nhiều thứ xảy ra sau khi cụ Dumbledore had ra đi; nó chắc là nó sẽ không thể làm trống rỗng đầu óc mình thậm chí nếu nó có cố gắng thế nào đi chăng nữa. Tuy nhiên, nó rất nghi ngờ việc thầy Snape sẽ chấp nhận cái cớ đó.

Nó cố gắng luyện tập một chút vào những phút cuối của buổi học ngày hôm đó, nhưng không có kết quả. Hermione liên tục hỏi nó có chuyện gì mỗi khi nó im lặng cố gắng xua đuổi khỏi đầu óc mọi ý nghĩ và cảm xúc và sau cùng đây không phải là thời điểm tốt nhất để làm trống rỗng đầu óc trong khi các giáo viên luôn đưa ra các câu hỏi ôn lại bài trong lớp.

Đành hứng chịu điều tệ hại nhất, nó bắt đầu đi đến văn phòng thầy Snape sau bữa tối. Tuy nhiên, khi nó đi được nửa đường qua gian Tiền sảnh, Cho vội vã đuổi theo nó.

Ở đây, Harry nói, rất vui mừng vì có có tri hoãn buổi học với thầy Snape, và vẫy tay ra hiệu cho cô bé đi vào góc của gian Tiền sảnh, nơi có những cái đồng hồ cát khổng lồ. Cái đồng hồ của nhà Gryffindor bây giờ hầu như trống rỗng. Cậu không sao chứ? Bà Umbridge có tra hỏi cậu về DA không?

Không, Cho vội vã nói. Không, chỉ là... ờ, mình chỉ muốn nói... Harry, mình không bao giờ có thể ngờ được là Marietta sẽ để lộ...

Ờ, thôi đi, Harry ử rử nói. Nó cảm thấy Cho nên chọn bạn bè của cô bé cẩn thận hơn; nó đã được an ủi một chút ít khi nghe được tin tức mới nhất, Marietta vẫn còn trong bệnh xá và bà Pomfrey không thể cải thiện chút nào tình trạng mụn nhọt của cô ta.

Cô ấy thực sự rất đáng yêu, Cho nói. Cô ấy chỉ phạm sai lầm một chút thôi -

Harry nhìn cô bé vẻ ngờ vực.

Một con người đáng yêu phạm một chút sai lầm? Nó ấy đã bán đứng tất cả chúng ta, kể cả cậu nữa!

Ờ... tất cả chúng ta đã thoát, đúng không? Cho nói biện hộ. Cậu biết đấy, má cô ấy làm việc cho Bộ, thực khó cho cô ấy -

Ba của Ron cũng làm việc cho Bộ! Harry cáu tiết nói. Và cậu để ý, cậu ấy không có hàng chữ kẻ tố giác trên mặt -

Đó thực sự là một thủ đoạn đáng ghê tởm của Hermione Granger s, Cho dữ dội nói. Cô ta nên nói với chúng ta là cô ta đã ếm bùa cái bản danh sách đó -

Mình nghĩ đó là một ý tưởng thông minh, Harry lạng lừng nói. Cho nổi điên lên và mắt cô bé loé sáng.

À phải, mình quên mất – dĩ nhiên rồi, nếu đó là ý tưởng của Hermione yêu quý -

Đúng có bắt đầu khóc đấy, Harry nói cảnh cáo.

Mình sẽ không làm như thế! cô bé la lên.

Ờ... phải... tốt thôi, nó nói. Mình có đủ thứ phải lo rồi.

Hãy đi mà lo việc của cậu đi! Cho tức giận nói, quay gót hiên ngang bước đi.

Vô cùng cáu kỉnh, Harry đi xuống cầu thang đến gian hầm của thầy Snape và mặc dù nó biết từ kinh nghiệm của mình là thầy Snape có thể dễ dàng xuyên qua đầu óc nó nếu như nó

đến đó với tâm trạng tức giận và bức bối, nhưng nó chẳng làm được gì ngoài chuyện nghĩ đến một số điều nó nên nói với Cho về Marietta trước khi nó đến cửa của gian hầm.

Trò đến muộn, Potter, thầy Snape lạng lừng nói khi Harry đóng cánh cửa đằng sau nó.

Thầy Snape đang đứng quay lưng lại với nó, như thường lệ đang lấy những ý nghĩ của thầy ra và đặt chúng rất cẩn thận vào cái Chậu Tường Ký của cụ Dumbledores. Thầy thả sợi bạc cuối cùng vào cái chậu đá và quay mặt lại với Harry.

Thế nào, thầy nói. Trò đã luyện tập chưa?

Rồi ạ, Harry nói dối, và nhìn hết sức chăm chú và một cái chân bàn của thầy Snape.

Tốt lắm, chúng ta sẽ biết điều này ngay thôi? thầy Snape êm ái nói. Rút dũa ra, Potter.

Harry đứng vào vị trí như thường lệ của nó, đối mặt với thầy Snape qua cái bàn. Trái tim nó đập nhanh vì sự giận dữ với Cho và nỗi lo lắng về việc thầy Snape sẽ rút được bao nhiêu ý nghĩ từ đầu óc nó.

Đếm đến ba đi, thầy Snape lười biếng nói. Một - hai -

Cửa phòng thầy Snape thành linh mở ra và thằng Draco Malfoy bước vào.

Giáo sư Snape, thưa thầy - ồ - xin lỗi -

Thằng Malfoy nhìn thầy Snape và Harry với vẻ ngạc nhiên.

Không có gì đâu, Draco, thầy Snape nói và hạ cây dũa phép xuống. Trò Potter ở đây để bồi dưỡng thêm về môn Độc Dược.

Harry không nhìn thấy cái nhìn hân hoan vui sướng như thế của thằng Malfoy kể từ khi bà Umbridge xối tung mọi thứ lên để kiểm tra bác Hagrid.

Em không biết, nó nói, liếc nhìn Harry đều cảng, Harry biết mặt mình đang nóng bừng. Nó có thể trả bất cứ giá nào để gào lên sự thật với thằng Malfoy - hoặc, tốt hơn, là tấn công nó bằng một lời nguyền.

Thôi được, Draco, có chuyện gì vậy? thầy Snape hỏi.

Đó là giáo sư Umbridge, thưa thầy - cô ấy cần sự giúp đỡ của thầy, thằng Malfoy nói.

Người ta đã tìm thấy Montague, thưa thầy, nó nhảy vào một cái bồn cầu ở tầng tư.

Làm sao mà nó lại vào trong đó được? thầy Snape chất vấn.

Em không biết, thưa thầy, nó rất bối rối.

Rất tốt, rất tốt. Trò Potter, thầy Snape nói, chúng ta sẽ học tiếp bài này vào tối mai.

Thầy quay đi và chạy khỏi văn phòng của thầy Snape. Malfoy sửa theo nó, Bồi dưỡng môn Độc dược hả? từ phía sau thầy Snape trước khi chạy theo ông ta.

Sôi sùng sục lên vì tức giận, Harry nhét cây dũa phép trở vô áo choàng và chuẩn bị rời khỏi phòng. Ít nhất nó được thêm hai mươi tư tiếng đồng hồ nữa để luyện tập; nó biết là nó

cần cảm thấy vui sướng vì đã thoát nạn trong gang tấc, mặc dù thật khó tiêu hoá nỗi việc thằng Malfoy sẽ kể khắp trường là nó cần phải bồi dưỡng thêm môn Độc Dược.

Nó đã đến bên cánh cửa văn phòng thì chợt nhìn thấy nó: một vùng ánh sáng bạc đang nhảy nhót trên khung cửa ra vào. Nó dừng lại và đứng nhìn nó, nó nhắc nhở đến điều gì đó... và rồi nó nhớ ra: nó giống như ánh sáng mà nó nhìn thấy trong giấc mơ đêm qua, ánh sáng trong gian phòng thứ hai mà nó đi qua trên đường đến Gian Phòng Những Điều Huyền Bí.

Nó quay lại. Ánh sáng đó phát ra từ cái Chậu Tường Ký đặt trên bàn thầy Snape. Đám màu trắng bạc đang dập dờn khuấy lộn trong đó. Những ý nghĩ của thầy Snape... những thứ mà thầy không muốn Harry nhìn thấy nếu nó đột nhiên phá vỡ được sự phòng thủ của thầy...

Harry nhìn chằm chằm vào cái Chậu Tường Ký, sự tò mò thiêu đốt cậu... có cái gì mà thầy Snape lại muốn giấu Harry?

Những ánh sáng bạc nhảy nhót trên bức tường... Harry tiến hai bước về phía cái bàn, nó nghĩ rất lung. Nó có thể là những thông tin về Gian Phòng Những Điều Huyền Bí mà thầy Snape cương quyết không cho nó biết không?

Harry nhìn ra sau vai, bây giờ trái tim nó đập thành thạch nặng nề và nhanh hơn bao giờ hết. Thầy Snape sẽ mất bao lâu để giải thoát thằng Montague ra khỏi cái bồn cầu đó? Liệu thầy có trở về thẳng đây không, hay thầy sẽ đưa thằng Montague đến bệnh xá? Giả thiết sau có vẻ chắc chắn hơn... thằng Montague là đội trưởng của đội Quidditch nhà Slytherin, thầy Snape sẽ muốn đảm bảo là nó không bị sao hết.

Harry đi thêm vài bước còn lại về phía cái Chậu Tường Ký và nhìn sâu vào trong đó. Nó ngập ngừng, nghe ngóng cuối cùng lại rút cây đũa phép ra. Văn phòng và hành lang phía trên hoàn toàn yên tĩnh. Nó dùng cây đũa phép chọc nhẹ vào cái đám trong Chậu Tường Ký.

Cái đám mây bạc trong đó bắt đầu khuấy lộn rất nhanh. Harry ngả người vào trong và nhìn thấy nó trở nên trong suốt. Một lần nữa, nó nhìn vào một gian phòng như thể nhìn từ một cửa sổ tròn... và, trừ phi nó nhầm lẫn, nó đang nhìn vào gian Đại Sảnh.

Hơi thở của nó đang làm mờ những ý nghĩ của thầy Snape... đầu của nó ong ong... thật là điên rồ nếu nó làm cái điều rất đáng thèm muốn này... nó đang run lên... thầy Snape có thể trở về bất kỳ lúc nào... nhưng Harry nghĩ về nỗi tức giận của Cho, về khuôn mặt chế giễu của thằng Malfoy, và sự can đảm liều lĩnh tóm lấy nó.

He hít một hơi và nhúng hẳn khuôn mặt vào vùng ý nghĩ của thầy Snape. Ngay lập tức sàn nhà văn phòng trở nên chao đảo, làm cho đầu Harry nghiêng hẳn vào cái Chậu Tường Ký...

Cậu rơi qua một màn đen lạnh buốt, nó quay cuồng khi cậu đi qua, và sau đó -

Cậu đang đứng giữa gian Đại Sảnh, nhưng không hề có bốn cái bàn của bốn nhà. Thay vào đó là hơn trăm cái bàn nhỏ hơn, cùng ngoảnh theo một hướng, mỗi bàn có một học sinh đang ngồi, đầu cúi thấp, đang cắm cúi viết trên cuộn giấy da. Âm thanh duy nhất là tiếng cào cào của cây viết lông và thỉnh thoảng có những tiếng sột soạt khi có học sinh nào đó sửa cuộn giấy. Rõ ràng đó là một tiết kiểm tra.

Ánh mặt trời chiếu qua các ô cửa sổ cao lên những cái đầu đang cúi thấp, soi sáng rõ những mái tóc hạt dẻ, đồng và màu vàng trong ánh sáng rực rỡ. Harry cẩn thận nhìn quanh. Thầy Snape phải ở đâu đó quanh đây... đây là ký ức của thầy...

Và thầy kia, sau một cái bàn cao phía sau Harry. Harry nhìn chăm chăm. Snape ở tuổi thiếu niên có vẻ gầy nhẳng, vàng vọt, trông như một cái cây trồng trong bóng râm. Tóc thầy thẳng và rủ xuống, nhờn bóng và đang xoã xuống bàn, cái mũi khoằm của thầy chỉ cách mặt tờ giấy da khoảng nửa in-sơ khi thầy viết. Harry đi vòng ra sau thầy và đọc thấy tiêu đề của bài kiểm tra: PHÒNG CHỐNG NGHỆ THUẬT HẮC ÁM - CHÚNG CHỈ PHÙ THUỶ THƯỜNG ĐẲNG.

Thầy Snape chắc đang vào khoảng 15 hoặc 16, trạc tuổi hiện giờ Harry. Tay thầy vươn ra trên cuộn giấy; thầy viết dài hơn những người ngồi kế ít nhất cả foot, chữ thầy bé xíu và rất khó đọc.

Năm phút nữa!

Giọng nói làm Harry giật bắn. Quay lại, cậu nhìn thấy đỉnh đầu Giáo sư Flitwick đang chuyển động giữa các dãy bàn cách đó không xa. Giáo sư Flitwick đang đi qua một cậu bé với mái tóc đen rối bù... mái tóc đen rất rối bù...

Harry di chuyển nhanh đến mức nếu nó thật sự tồn tại hữu hình ở đó thì nó hẳn đã xô ngã tung mấy cái bàn. Thay vào đó có như nó đang trượt đi như mớ giữa hai dãy bàn và tiến vào dãy thứ ba. Phần gáy của cậu bé tóc đen đã gần hơn... cậu ta đang ngồi thẳng dậy, hạ viết xuống, kéo cuộn giấy da của mình lên để đọc lại những gì mình vừa viết...

Harry đang đứng trước bàn và nhìn sững vào người cha mười lăm tuổi của mình.

Một cảm giác phấn khích nổ bùng trong đầu nó: có vẻ như nó đang nhìn về chính mình với một vài sai khác. Mắt của ba James màu nâu, mũi ba hơi cao mũi của Harry và không có vết sẹo nào trên trán ba, nhưng họ có cùng một khuôn mặt gầy gầy, cùng một vẻ miệng, cùng đôi lông mày; tóc của ba James đang hất về sau giống y như tóc của Harry lúc này, tay ba giống y như tay Harry và Harry có thể nói rằng, nếu ba James đứng dậy thì họ chênh nhau chưa đầy một inch.

Ba James ngáp dài và lại vò đầu; khiến cho tóc đã rối càng thêm rối. Rồi, liếc nhanh về phía giáo sư Flitwick, ba quay lại và cười với một cậu bé đang ngồi sau cậu bốn dãy ghế.

Giật bắn cả người, Harry nhìn thấy chú Sirius đang giơ ngón cái với James. Chú đang lúc lắc cái ghế của mình với vẻ ung dung, để cho nó dựa trên hai chân sau. Chú nhìn rất bảnh trai; mái tóc đen đang phủ xuống mắt với một vẻ thanh nhã tự nhiên mà cả James lẫn Harry đều không thể có được, và một cô bé ngồi phía sau cậu đang nhìn cậu đầy ngưỡng mộ, cho dù cậu có vẻ như không nhận ra. Và ngồi cách cô bé này hai ghế – dựa dầy Harry lại rộn lên một cách vui thích – là Remus Lupin. Thầy trông có vẻ xanh ốm và đang cầm cúi với bài thi của mình: trong lúc thầy đọc lại những câu trả lời của mình, cậu gại gại cầm bằng đầu bút, mày hơi nhíu lại.

Như vậy có nghĩa là Đuôi Trùn hẳn cũng đang ở đâu quanh đây... và chỉ sau vài giây, Harry nhìn thấy gã: một cậu bé nhỏ bé, tóc xám xịt với một cái mũi nhọn. Đuôi Trùn có vẻ lo

lắng; gã gặm móng tay, nhìn chăm chăm vào tờ bài làm, di di ngón chân trên nền đất. Thỉnh thoảng cậu lại dòm sang bài kế bên. Harry nhìn chăm chăm Đuôi Trùn trong một thoáng, rồi quay lại nhìn James, lúc này đang nguệch ngoạc gì đó trên một mẫu giấy. Ông đang vẽ một quả Snitch và bây giờ đang ghi lại những chữ cái “L.E”.

“Xin bỏ viết xuống!” giáo sư Flitwick lại líu ríu nói. Trò nữa, Stebbins! Xin hãy ngồi yên khi tôi thu bài! Accio!”

Hơn một trăm cuộn giấy lượn vào không trung và bay về phía đôi tay chờ sẵn của giáo sư Flitwick, khiến ông bật lùi lại vài bước. Nhiều học sinh cười phá lên. Một vài học sinh ở bàn đầu đứng dậy, chạy lên nắm lấy khuỷu tay giáo sư Flitwick và đỡ ông đứng dậy.

“Cám ơn... cám ơn,” giáo sư Flitwick hỗn hển. “Tốt lắm, các em đi được rồi!”

Harry nhìn về phía cha mình, ba nó đang vội vã gạch ngang chữ “L.E” mà ba vừa trau chuốt tới lui, ba đứng dậy, nhét viết và tờ đề thi vào túi, quàng túi lên lưng và đứng đợi Sirius nhập bọn.

Harry nhìn quanh và thoáng thấy thầy Snape ở gần đó, đang đi giữa những cái bàn hướng ra phía Tiền sảnh, vẫn còn đang cầm cúi đọc lại đề thi. Vai vẫn so lại, thầy đi với vẻ ngẫu nhiên gợi nhớ đến một con nhện, mái tóc bóng nhờn bóng của cậu rủ xuống mặt.

Một tốp các cô bé đang ríu ra ríu rít ngăn cách giữa Snape và James, Sirius và Lupin. Harry luồn vào giữa họ để cố giữ Snape trong tầm nhìn trong khi vẫn đóng tai lên nghe cuộc nói chuyện của James và các bạn.

“Cậu có thích câu số mười không, Trăng Bạc?” Sirius hỏi khi cả bọn đi vào Tiền sảnh.

“Thích chứ,” Lupin vui vẻ nói. “Đưa ra năm dấu hiệu để nhận dạng một người sói. Một câu tuyệt hảo.”

“Thế cậu đã trình bày đủ các dấu hiệu đó chứ?” ba James hỏi có vẻ nhạo báng.

“Tớ nghĩ thế,” thầy Lupin trả lời với giọng nghiêm túc, khi họ đi vào đám đông đang chen chúc quanh cửa trước, hăm hở ủa ra khoảng sân ngập tràn ánh nắng. “Một: nó đang ngồi trên ghế của tôi. Hai: nó đang mặc quần áo của tôi. Ba: tên của nó là Remus Lupin.”

Đuôi Trùn là người duy nhất không cười.

“Tôi có mõm, đồng tử trong mắt và một túm đuôi,” gã lo lắng nói, “nhưng mình không thể nghĩ thêm gì-“

“Đần thế, Đuôi Trùn?” James nóng nảy nói, “Cứ mỗi tháng cậu lại đi chơi với với một người sói -“

“Nói nhỏ nào,” Lupin nhắc nhở.

Harry lo lắng nhìn lại ra sau nó. Snape vẫn đang ở gần nó, vẫn đang chìm đắm trong các câu hỏi trong đề thi- nhưng đây là trí nhớ của thầy Snape, và Harry tin chắc là nếu thầy Snape chọn một hướng đi khác để đi ra khỏi sân thì nó, không thể nào đi theo ba James xa hơn được nữa. Tuy nhiên, nó nhẹ nhõm khi thấy ba James cùng ba bạn sai bước qua những luồng cỏ đến thẳng hồ, thầy Snape đi theo, vẫn miệt mài đọc lại đề thi và có vẻ như đang

chẳng hề biết là mình đang đi đâu. Bằng cách vượt lên khỏi thầy một chút, Harry cố để vẫn đứng gần ba James và các bạn.

“Ờ, mình nghĩ là đề thi kỳ này dễ ợt,” nó nghe thấy chú Sirius nói. “Mình sẽ rất ngạc nhiên nếu mình không nhận được điểm “Outstanding”.”

“Mình cũng thế,” ba James nói. Ba dứt tay vào túi và lấy ra một quả Snitch vàng đang dây dụa.

“Cậu mang nó đi đâu đấy?”

“Đi mạ,” ba James nói một cách hờ hững. Ba đang chơi với quả Snitch, thả cho nó bay ra nhiều nhất chừng một foot trước khi tóm lại nó, phản xạ của ba thật tuyệt vời. Gã Đuôi Trùn nhìn ba với vẻ thán phục

Họ dừng lại trong bóng râm của một cây sồi ngay bên hồ, nơi mà Harry, Ron và Hermione đã một lần ngồi suốt cả một ngày Chủ Nhật để hoàn tất những bài tập về nhà của mình, rồi cả bọn ngã người nằm ra cỏ. Harry lại nhìn ra sau, và nó vui mừng nhận ra rằng thầy Snape đang ngồi yên một chỗ trên bãi cỏ trong bóng râm của một bụi rậm. Thầy vẫn mê mải với bài thi OWL như thường lệ, và do đó Harry thoải mái ngồi giữa một vùng cỏ nằm giữa cây sồi và bụi rậm và quan sát nhóm bốn người dưới cái cây. Ánh mặt trời đang lan toả trên mặt hồ êm ả, trên những bờ sông mà nhóm các cô gái vừa rời khỏi Hội Trường Lớn khi nãy đang ngồi cười rúc rích, họ đã cởi giày và tắt ra, ngâm chân mình vào nước.

Thầy Lupin rút ra một cuốn sách và đọc. Chú Sirius nhìn về những học sinh đang cười đùa trên bãi cỏ, với một vẻ ngạo mạn buồn chán, nhưng rất lôi cuốn. Ba James vẫn đang chơi với quả Snitch, để cho nó văng ra thật xa, tưởng như nó có thể trốn thoát được, nhưng ba luôn bắt lại được nó ở giây sau cùng. Đuôi Trùn há hốc mồm nhìn ba. Mỗi lần ba James thực hiện một cú bắt đặc biệt khó, Đuôi Trùn lại há hốc mồm và vỗ tay. Sau năm phút quan sát, Harry tự hỏi không hiểu sao mà ba James không nói gã Đuôi Trùn kiềm chế lại, nhưng có vẻ như vào buổi chiều đó ba James rất thích thú. Harry để ý thấy cha nó có thói quen vò đầu như thế giữ cho tóc luôn rối, và ba cứ liên tục liếc về các cô gái đang ngồi ở bên bờ sông.

Cậu có thể thôi đi được không, cuối cùng chú Sirius nói, khi ba James biểu diễn một pha bắt bóng tuyệt đẹp và Đuôi Trùn lại nhảy cẫng lên hoan hô, “trước khi Đuôi Trùn tự làm hấn ướt nhẹp vì cái trò cổ vũ của hấn.”

Gã Đuôi trùn đỏ mặt, còn ba James ngoác miệng ra cười tới tận mang tai

Nếu nó làm phiền cậu, ba nói và nhét trái banh Snitch vô trở lại túi áo. Harry có ấn tượng rõ ràng chú Sirius là người duy nhất mà ba James thôi không phô trương bản thân.

Mình buồn chán quá, chú Sirius nói. Ước gì bây giờ trăng lại tròn.

Cậu có thể làm việc đó mà, thầy Lupin u ám nói từ phía sau quyển sách. Chúng ta có Bùa Biến Hình, nếu như cậu buồn chán, cậu có thể thử nó trên mình. đây này...” và thầy giơ quyển sách ra.

Nhưng chú Sirius chỉ khịt mũi. Mình không cần xem cái thứ nhảm nhí đó, Mình đã biết cả rồi.

Cái này sẽ làm cậu phấn khởi lên đấy, Chân Nhồi Bông, James lặng lẽ nói. Nhìn xem ai đây...

Chú Sirius quay đầu lại. Chú trở nên im lìm như một con chó đang rình một con thỏ.

Tuyệt vời, chú nhẹ nhàng nói. Snivellus.

Harry quay lại để xem chú Sirius đang nhìn cái gì.

Thầy Snape đã đứng dậy, bỏ bài kiểm tra Chứng Chỉ Phù Thuỷ Thường Đăng vào trong cặp sách. Khi thầy rời khỏi bóng râm của đám cây và băng ngang qua thảm cỏ, cả chú Sirius và ba James đứng dậy.

Thầy Lupin và Wormtail vẫn ngồi: thầy Lupin vẫn đang nhìn quyển sách hết sức chăm chú, mặc dù đôi mắt thầy không chuyển động và một nếp nhăn mờ nhạt xuất hiện giữa hai hàng lông mày; gã Đuôi Trùn hết nhìn chú Sirius và ba James rồi chuyển sang thầy Snape với cái nhìn đoán trước sự việc đầy thèm thuồng trên khuôn mặt.

Khoẻ chứ, Snivellus? ba James nói lớn.

Thầy Snape phản ứng hết sức nhanh như thể thầy luôn đề phòng một cuộc tấn công: thả cặp sách xuống, thò tay vào bên trong cái áo choàng và thầy rút cây đũa phép được nửa chừng khi ba James la lên, Expelliarmus!

Cây đũa phép của thầy Snape bay véo đi cách xa tận 12 feet trong không trung và rơi xuống đám cỏ phía sau. Chú Sirius cất tiếng cười.

Impedimenta! chú nói, chỉ đũa vào thầy Snape, lúc này đã đi được nửa đường về chỗ cây đũa bị rơi của thầy.

Các học sinh quay cả lại để nhìn. Một số tiến lại gần hơn. Một số trông có vẻ sợ hãi, số khác thì hoan hô.

Thầy Snape nằm thở hổn hển trên mặt đất. Ba James và chú Sirius tiến lại gần thầy, đũa phép giơ lên, ba James liếc nhìn các cô gái ở mép bờ hồ qua vai trong khi di chuyển. Gã Đuôi trùn đã đứng dậy, quan sát mọi việc với vẻ thèm khát, sau đó vòng qua thầy Lupin để nhìn cho rõ hơn.

Bài kiểm tra thế nào, Snivelly? ba James nói.

Mình đã theo dõi nó, mũi nó dính vào tờ giấy da, chú Sirius hần học nói. Cuộn giấy đầy vết nhờn, sẽ không thể đọc được một từ nào hết.

Vài người theo dõi cất tiếng cười; rõ ràng là thầy Snape không được mọi người ưa thích. Gã Đuôi trùn cười eo éo. Thầy Snape cố gắng đứng lên nhưng phép thuật vẫn còn có tác dụng; thầy giẫy dụa như bị trói bởi những sợi dây vô hình.

Chúng mày - đợi đấy, thầy thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào James với vẻ căm ghét, chúng mày - đợi đấy!

Đợi cái gì? chú Sirius bình tĩnh nói. Mày định làm gì nào, Snivelly, cọ mũi vào chúng tao à?

Thầy Snape tuôn ra một tràng chửi thề và câu thần chú, nhưng với cây đũa phép nằm cách xa cả chục feet, thì chẳng có gì xảy ra hết.

Hãy rửa sạch mồm mày đi, James lạnh lùng nói. Scourgify!

Ngay lập tức, những cái bong bóng xà phòng màu hồng tuôn ra khỏi miệng thầy Snape; bọt phủ trên môi của thầy, khoá miệng thầy lại và làm thầy bị nghẹt -

Để anh ta YÊN!

Ba James và chú Sirius nhìn quanh. Bàn tay còn rảnh của ba James ngay lập tức giơ lên tóc.

Đó là một trong số các cô gái đang đứng ở mép bờ hồ. Cô ấy có mái tóc dày, đỏ sậm đỏ xuống bờ vai và đôi mắt hình trái hạnh màu xanh sáng – đôi mắt của Harry.

Đó là má của Harry.

Khoẻ chứ, Evans? ba James nói, và giọng nói của ba đột ngột trở nên dễ thương, trầm hơn và người lớn hơn.

Để anh ta yên, má Lily lặp lại. Má đang nhìn ba đầy căm ghét. Anh ấy đã làm gì anh nào?

Ờ thì, ba James nói, có vẻ cân nhắc, chẳng làm gì cả, nó cứ lù lù trước mặt anh, nếu em biết ý anh định nói gì...

Nhiều học sinh quanh đó phá ra cười, chú Sirius và gã Đuôi trùn cũng cười, nhưng thầy Lupin rõ ràng là để tâm vào cuốn sách thì không cwoif và cả má Lily cũng vậy.

Anh nghĩ là anh khôì hài lắm à, má lạnh lùng nói. Nhưng anh chỉ là đồ kiêu căng tự phụ thôi, đồ chuyên bắt nạt người khác, Potter. Để anh ấy yên.

Anh sẽ để nó yên nếu em đi chơi với anh, Evans, James nói nhanh. Đi nào... hãy đi chơi với anh và anh sẽ không bao giờ giơ đũa lên với thằng Snively nữa.

Đằng sau ba, Bùa Chướng Ngại Vật đã hết tác dụng. Thầy Snape bắt đầu nhúc nhích lần tới chỗ cây đũa phép bị rơi, khạc nhổ bọt xà phòng khi thầy lê đi.

Tôi sẽ không đi chơi với anh nếu như tôi phải lựa chọn giữa anh và con mực khổng lồ, má Lily nói.

Kém may mắn rồi, Sừng tằm, chú Sirius nói hết sức khăng định và quay sang thầy Snape. ÔI TRỜI!

Nhưng đã quá muộn; thầy Snape đã hướng cây đũa phép thẳng vào ba James; có một tia sáng loé lên và một vết cắt sâu xuất hiện ở một bên mặt của ba James, làm cho máu bắn tung vãi trên bộ quần áo. Ba James phản ứng rất nhanh: một tia sáng thứ hai loé lên, thầy Snape bị treo lộn ngược trong không khí, cái áo choàng rơi qua đầu để lộ đôi chân xanh xao khẳng khiu và bộ quần áo màu xám.

Rất nhiều người trong cái đám đông nho nhỏ đó hò reo cổ vũ; chú Sirius, ba James và gã Đuôi trùn rú lên cười.

Lily nói với gương mặt giận dữ đang giãn ra như thể sắp mỉm cười, Bỏ anh ấy xuống!

Được thôi, ba James nói và đột ngột giơ đũa lên; thầy Snape rơi xuống thành một đồng bèo nhèo trên mặt đất. Rũ rũ quần áo, thầy nhanh chóng đứng dậy, giơ đũa lên, nhưng chú Sirius đã nói, Petrificus Totalus! và thầy Snape lại quỵ gối xuống, cứng đờ như một tấm bảng.

ĐỂ ANH ẤY YÊN! Lily la lên. Cô đã rút cây đũa phép ra. Ba James và chú Sirius nhìn nó đề phòng.

A ha, Evans, đừng có buộc anh phải ếm bùa em, James nghiêm túc nói.

Hãy giải lời nguyền cho anh ấy!

James thở dài, sau đó quay lại chỗ thầy Snape và lăm bầm câu thần chú giải lời nguyền.

Mày đi đi, ba nói, khi thầy Snape cố đứng lên. Mày gặp may vì Evans ở đây đấy, Snivellus

Tao không cần sự giúp đỡ từ một đứa Máu Bùn bẩn thỉu như cô ta!

Lily chớp mắt làm ngơ.

Tốt thôi, má lạnh lùng nói. Tôi sẽ không còn phải lo lắng vì anh nữa. Và nếu tôi là anh, tôi sẽ đi gột cái quần đó, Snivellus.

Hãy xin lỗi Evans đi! ba James gầm lên với thầy Snape, cây đũa phép chĩa vào thầy đầy đe dọa.

Tôi không cần anh bắt anh ta phải xin lỗi tôi, má Lily la lên không úp mở với ba James. Anh cũng tồi như anh ta thôi.

Cái gì? ba James kêu lên. Anh KHÔNG BAO GIỜ gọi em là...em thì biết cái gì!

Làm cho tóc rối bù lên vì anh nghĩ là trông nó sẽ thật là bảnh như thể anh vừa mới xuống chổi xong, phô trương mình với trái Snitch ngu ngốc, đi lại trong các hành lang và giở phép thuật ra với bất kỳ ai làm phiền anh chỉ bởi vì anh có thể - Tôi lấy làm ngạc nhiên là cây chổi của anh không rơi lộn nhào với một cái đầu ngu ngốc như vậy. Anh làm tôi phát BỆNH.

Má quay gót và vội vã bỏ đi.

Evans! ba James la lên đằng sau má. Này, EVANS!

Nhưng má không ngoái lại.

Có chuyện gì xảy ra với cô ấy thế nhỉ? ba James nói, và thất bại hoàn toàn trong việc tỏ ra câu hỏi đó là đồ bỏ và chẳng hề quan trọng đối với ba.

Hãy cố mà đọc ý nghĩa những lời cô ấy nói, mình đã nói cô ấy nghĩ cậu là đồ tự phụ mà, chú Sirius nói.

Được thôi, ba James nói, trông ba rất giận dữ, được thôi -

Một ánh sáng loé lên và thầy Snape một lần nữa lại bị treo ngược trong không khí.

Có ai muốn nhìn thấy tôi tụt quần thầy Snivelly ra không?

Nhưng liệu James có thực sự tụt quần thầy Snapes ra không, Harry không bao giờ khám phá ra. Một bàn tay xuất hiện tóm chặt lấy cánh tay phía trên của nó như một cái kẹp. Nhìn mặt đau đớn, Harry nhìn quanh để xem ai đang nắm tay nó, và nhìn thấy, với một sự sợ hãi khủng khiếp, thầy Snape có kích thước của người lớn, hoàn toàn trưởng thành đang đứng ngay bên cạnh nó, mặt trắng bệch vì tức giận.

Mi vui chứ?

Harry cảm thấy nó bị nhấc bổng lên trong không khí; không khí mùa hè bốc hơi mất xung quanh nó; nó đang trôi lên trên trong màn đen băng giá, tay thầy Snape vẫn nắm chặt lấy cánh tay phía trên của nó. Sao đó, với một cảm giác đang lao lên như thể nó đang lộn ngược đầu trong không trung, chân nó chạm mạnh và nền đá trong gian hầm của Snape và nó lại đứng cạnh cái Chậu Tưởng Ký đặt trên bàn của thầy Snape vào cái ngày đã ngã tối của buổi học do thầy dạy môn Độc Dược thực hiện.

Thế nào, thầy Snape nói, vẫn kẹp tay Harry rất chặt khiến cho bàn tay nó bắt đầu tê dại. Thế nào... mi đã vui về chứ, Potter?

Kh-không ạ, Harry nói và cố gắng thoát khỏi tay thầy.

Cảnh tượng thật kinh hoàng: đôi môi thầy Snape run run, gương mặt thầy trắng bệch, răng nhe ra.

Một con người khô hạn, ba của mi, có phải không? thầy Snape nó và lắc Harry thật mạnh khiến cho cặp kiếng của nó tụt xuống tận mũi.

Em - không -

Thầy Snape đẩy Harry khỏi thầy với tất cả sức mạnh của mình. Harry ngã sòng xoài trên nền gian hầm.

Mi sẽ không được nhắc lại cái mà mi đã nhìn thấy với bất cứ ai! thầy Snape gầm lên.

Không, Harry nói và cố gắng tránh xa thầy Snape. Không, dĩ nhiên là em —

Cút ngay, cút, ta không bao giờ muốn nhìn thấy mi trong văn phòng này nữa!

Và khi Harry va rầm vào cái cửa, một cái bình chứa những con gián chết vỡ tung trên đầu nó. Nó mở cửa và chạy vùn vụt dọc hành lang, chỉ ngừng lại khi đã cách thầy Snape tới ba tầng nhà. Ở đó, nó tựa mình vào bức tường, tim đập thình thịch và xoa xoa cánh tay thâm tím.

Nó hoàn toàn không muốn quay về Tháp Gryffindor quá sớm, và không muốn nói cho Ron và Hermione cái nó vừa mới nhìn thấy. Cái làm cho Harry cảm thấy sợ hãi và không vui không phải là bị la mắng hay bị những cái lọ ném vào mình; mà là việc nó biết cái cảm giác bị sỉ nhục ngay giữa một đám người bàng quan, và việc nó biết chính xác thầy Snape đã cảm thấy như thế nào khi bị ông bố của nó chửi bới thầy, và nếu cứ xét đoán theo những thứ mà nó vừa nhìn thấy, thì cái tinh kiêu căng ngạo mạn của bố nó, là tính cách mà thầy Snape luôn gán cho nó.

CHƯƠNG XXIX: CỖ VẤN NGHỀ NGHIỆP

Nhưng tại sao cậu lại không tiếp tục những bài học về Phép Phong Toả nữa? Hermione nói về không tán thành.

Mình đã nói với cậu rồi, Harry cầu nhàu. Thầy Snape cho là mình có thể tự luyện tập được vì mình đã nắm được căn bản rồi.

Thế cậu không còn mơ thấy những giấc mơ kỳ cục nữa chứ? Hermione nói với vẻ ngờ vực.

Không, Harry nói không nhìn vào cô bé.

Mình nghĩ là thầy Snape không nên ngừng các buổi học lại cho đến khi chắc chắn cậu có thể nắm vững được cách sử dụng phép thuật đó! Hermione nói về phần nộ. Harry, mình nghĩ là cậu nên quay lại chỗ thầy Snape và hỏi thầy...

Không, Harry mạnh mẽ nói. Bỏ qua đi, Hermione, được chứ?

Hôm nay là ngày đầu tiên của Kỳ nghỉ Phục sinh và Hermione, theo truyền thống của mình, sử dụng phần lớn thời gian trong ngày để vẽ cái bảng thời khoá biểu đã được sửa đổi của cả ba đứa. Harry và Ron để yên cho cô bé làm việc đó; nó còn dễ hơn là tranh cãi với cô, và dù sao thì chúng cũng có thể hữu dụng.

Ron giật mình hoảng hốt khi phát hiện ra rằng bọn chúng chỉ còn có 6 tuần là đến kỳ thi.

Làm sao cậu lại có thể ngạc nhiên thế nhỉ? Hermione chất vấn trong khi cô bé dùng cây đũa phép gõ nhẹ vào từng ô nhỏ trên cái bảng thời gian biểu của Ron, làm cho nó loé lên những màu khác nhau tùy vào môn học.

Mình không biết nữa, Ron nói, có nhiều việc xảy ra quá.

Xong rồi, của cậu đây, cô bé nói và trao cho Ron cái bảng thời gian biểu, nếu cậu theo kịp cái này, cậu sẽ ổn thôi.

Ron rầu rĩ nhìn vào cái bảng, nhưng sau đó tươi hân lên.

Cậu cho mình nghỉ mỗi tuần một buổi tối!

Đó là buổi luyện tập Quidditch, Hermione nói.

Nụ cười héo đi trên mặt Ron.

Mình không hiểu? nó than vãn. Cơ hội đoạt Cúp Quidditch năm nay của chúng ta cũng ngang với cơ hội ba mình trở thành Bộ Trưởng Bộ Pháp Thuật.

Hermione lặng thinh; cô bé nhìn vào Harry, lúc này đang nhìn chăm chăm vào một điểm nào đó trên bức tường đối diện của phòng sinh hoạt chung trong khi con mèo Crookshanks cào cào vào tay nó để mong được gãi tai.

Chuyện gì vậy, Harry?

Cái gì cơ? nó nói nhanh. Không có gì.

Nó cầm lấy quyển Lý Thuyết Phòng thủ Pháp Thuật và giả vờ tìm kiếm cái gì đó ở trang mục lục. Crookshanks thôi không cố lôi kéo sự chú ý của Harry nữa mà đi đến ghế của Hermione.

Mình trông thấy Cho sớm nay, Hermione nói thăm dò. Cô ấy trông rất khổ sở ... hai người lại cãi nhau à?

à, ờ, bọn mình đã cãi nhau, Harry nói, chớp ngay lấy cái cơ đó đầy biết ơn.

Về chuyện gì vậy?

Về cô bạn hay hót léo của cô ấy, Marietta, Harry nói.

ờ, phải đó, mình không thể cho là cậu có lỗi được! Ron tức giận nói và đặt cái bảng thời gian biểu đã được sửa chữa xuống. Nếu đó không phải là vì cô ta...

Ron bắt đầu phê phán Marietta Edgecombe, nhờ đó Harry cảm thấy được giúp đỡ; tất cả những gì nó phải làm là tỏ ra tức giận, gật đầu tán thành và nói Phải đấy và Đúng thế mỗi khi Ron ngừng lại lấy hơi, còn lại nó thả tâm trí mình lang thang, với một tâm trạng còn khổ sở hơn bao giờ hết, vào những gì mà nó đã nhìn thấy trong Cái Tượng Ký.

Nó cảm thấy ký ức về những thứ đó găm nhăm nó từ bên trong. Nó luôn chắc chắn ba má nó là những con người tuyệt vời và những lời phỉ báng của thầy Snape về tính tình của ba không thể xóa bỏ niềm tin đó. Lẽ nào lời của những người như bác Hagrid và Sirius kể về người ba tuyệt vời lại không đúng ư? (Thật sao, hãy nhìn chú Sirius đi, một giọng nói chì chiết vang lên trong đầu cậu ... chú ấy có xấu không?) Phải, một lần nó đã nghe lỏm được giáo sư McGonagall nói rằng ba và chú Sirius là những kẻ luôn gây rối trong trường học, nhưng bà ấy mô tả họ như những nguyên mẫu của hai anh em sinh đôi nhà Weasley, mà Harry lại không thể hình dung được Fred và George treo lộn ngược ai đó chỉ để đùa giỡn... không bao giờ trừ phi bọn họ rất căm ghét người đó ... như Malfoy chẳng hạn, hay một ai đó thực sự đáng bị như thế ...

Harry cố tự thuyết phục mình bằng những chi tiết trong câu chuyện là thầy Snape đang bị chịu những thứ mà ba James đã làm với thầy: nhưng có phải là má Lily đã hỏi, Anh ấy đã làm gì anh? Và chẳng phải là ba James đã trả lời, Chẳng làm gì cả trừ một việc là nó cứ lù lù trước mặt anh, nếu em hiểu ý anh. Chẳng phải là ba James đã bắt đầu những trò đó đơn giản chỉ bởi vì chú Sirius nói là chú đang buồn chán? Harry nhớ thầy Lupin đã nói với lại trong ngôi nhà ở Quảng trường Grimmauld là cụ Dumbledore đã cho thầy Snape làm Huynh trưởng với hi vọng thầy có thể kiểm soát được ba James và chú Sirius... nhưng trong cái Tượng Ký đó, thầy ngồi đó và nhìn mọi chuyện xảy ra...

Harry tự nhắc mình là má Lily đã can thiệp kịp thời; má của nó rất tốt bụng. Ký ức về vẻ mặt của má là khi má la ba James, làm cho ba trở nên lúng túng hơn bao giờ hết; rõ ràng là má căm ghét ba James, và Harry không thể hiểu làm thế nào mà bọn họ có thể đi đến hôn nhân. Hơn một hoặc hai lần, nó thậm chí còn tự hỏi liệu ba James có ép buộc má làm chuyện đó không...

Trong gần năm năm qua, cái ý nghĩ về người ba đã là nguồn động viên, là chỗ dựa tinh thần của nó. Mỗi khi có ai đó nói là nó giống ba James, nó lại cảm thấy căng phồng lên vì tự hào. Còn bây giờ... bây giờ nó cảm thấy lạnh giá và rất khổ sở với ý nghĩ về ba.

Thời tiết trở nên quang đãng hơn, sáng sủa và ấm áp hơn khi kỳ nghỉ lễ Phục Sinh trôi qua, nhưng Harry, cùng với số học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy, vẫn chết dí trong nhà, đi thơ thẩn tới lui trong thư viện. Nó giả vờ như tâm trạng tồi tệ là vì không còn có lý do nào khác ngoài kỳ thi sắp tới, và vì đám học sinh nhà Gryffindors cũng đang phát bệnh lên vì học nên lý do của nó chẳng bị ai thắc mắc.

Harry, em đang nói với anh đấy, anh có nghe thấy không?

Hả?

Nó nhìn quanh. Ginny Weasley, trông như vừa phơi mình trước gió mạnh đang ngồi xuống cùng bàn với nó trong thư viện. Lúc đó đã muộn vào buổi tối Chủ Nhật: Hermione đã trở về Tháp Gryffindor để sửa bài tập về Ngôn ngữ Runes cổ, còn Ron thì đang luyện tập Quidditch.

Xin chào, Harry nói và kéo những quyển sách về phía mình. Sao em không luyện tập à?

Đã xong rồi, Ginny nói. Anh Ron phải đưa Jack Sloper đến bệnh xá.

Sao thế?

à, chúng em cũng không chắc lắm, nhưng có vẻ như cậu ta bị đồn ngã bằng cú đánh của chính mình. Cô bé thở dài nặng nề. Dù sao... có một cái gói mới được gửi tới, nó vừa qua Thủ tục kiểm tra mới của bà Umbridge.

Cô bé giở một cái gói được bọc trong giấy màu nâu lên cái bàn; rõ ràng nó đã được mở ra và sau đó gói lại hết sức cầu thả. Có một dòng chữ nguyệt xích ngoặc viết trên đó bằng mực đỏ: Đã kiểm tra bởi Thanh Tra Cao Cấp Trường Hogwarts.

Má gửi những quả trứng Phục Sinh, Ginny nói. Có một quả cho anh ... của anh đây.

Cô bé trao cho nó một quả trứng xinh xắn bằng sôcôla có trang trí những trái Snitche nhỏ bằng đá, và theo chữ trên bao bì thì có chứa một túi Fizzing Whizzbees. Harry nhìn nó một lát và với một sự hoảng sợ, nó bắt đầu cảm thấy cổ họng như ngẹn tắc lại.

Anh không sao chứ, Harry? Ginny lặng lẽ hỏi.

Ờ, anh không sao, Harry nói cộc lốc. Cục nghẹn trong cổ họng làm nó đau đớn. Nó không hiểu tại sao một quả trứng Phục Sinh lại cho nó cảm giác đó.

Anh trông có vẻ không ổn lắm, Ginny vẫn khẳng khẳng nói. Em chắc là nếu anh nói chuyện với chị Cho...

Anh không muốn nói chuyện với Cho, Harry nói thẳng toẹt.

Thế anh muốn nói chuyện với ai? Ginny hỏi và nhìn nó sát hơn.

Anh...

Nó liếc nhìn quanh để chắc chắn là không có ai đang lắng nghe. Bà Pince ở cách đó vài kệ, đang dẫn nhãn một đồng sách cho Hannah Abbott.

Anh ước sao có thể nói chuyện với chú Sirius, nó thì thầm. Nhưng anh biết là không thể được.

Ginny tiếp tục dòm nó lom lom đầy vẻ hiểu biết. Chẳng biết làm gì, Harry bóc giấy bọc quả trứng Phục Sinh, bẻ một mẩu cho vào miệng.

Thế này, Ginny từ từ nói và cũng bỏ vào miệng một mẩu khác, nếu anh thực sự muốn nói chuyện với chú Sirius, em nghĩ chúng ta có thể tìm cách.

Thôi đi, Harry thất vọng nói. bà Umbridge vẫn kiểm tra các lò sưởi và đọc tất cả các bức thư của chúng ta?

Cái điều mà luôn theo sát hai anh Fred và George, Ginny thông thạo nói, là bạn có thể thực hiện mọi thứ nếu bạn có đủ trí khôn.

Harry nhìn cô bé. Có lẽ đó là do tác động của sôcôla – thầy Lupin thường khuyên nên ăn một chút sôcôla sau khi bị đụng độ với bọn Giám Ngục – hoặc đơn giản là nó đã nói to niềm mong muốn đang nung nấu trong nó suốt tuần vừa rồi, nhưng nó vẫn cảm thấy có chút hy vọng.

Trò nghĩ là trò đang làm gì không?

Chết tiệt thật, Ginny thì thầm và nhảy dựng lên. Em quên mất ạ - Bà Pince đang hầm hầm nhìn bọn chúng, gương mặt teo tóp của bà nhăn nhúm lại vì tức giận.

Sôcôla trong thư viện! bà la lên. Đi ra - đi ra - ĐI RA! và bà vẫy vẫy cây đũa phép điều khiển những quyển sách, túi và bình mực của Harry lùa nó và Ginny ra khỏi thư viện, và tiếp tục theo bọn chúng trên đầu khi bọn chúng chạy đi vội vã.

*

Mặc dù kỳ thi sắp tới có tầm quan trọng lớn nhưng một lô những sách mỏng, tờ rơi và thông báo có liên quan đến vô số các nghề dành cho phù thủy vẫn xuất hiện trên những tấm bảng thông báo của Tháp Gryffindor trong một thời gian ngắn ngay trước khi kết thúc kỳ nghỉ, cùng với những thông báo khác, người ta có thể đọc được:

Tất cả các học sinh năm thứ năm cần phải dự buổi gặp mặt với Chủ nhiệm Nhà của mình trong tuần đầu tiên của học kỳ mùa hè. Thời gian các buổi gặp riêng được liệt kê dưới đây.

Harry nhìn danh sách và nhận thấy nó được hẹn gặp tại văn phòng giáo sư McGonagall vào lúc 2h30 ngày thứ Hai, có nghĩa là nó sẽ mất phần lớn tiết học môn Tiên tri. Nó và những học sinh năm thứ năm khác sẽ mất phần đáng kể thời gian cuối tuần cuối cùng của Kỳ nghỉ Phục Sinh để đọc tất cả những thông tin về nghề nghiệp được để đó cho bọn chúng nghiên cứu.

Hừm, mình không thích nghề thầy thuốc, Ron nói vào buổi tối cuối cùng của kỳ nghỉ. Nó đang đảm mình nghiên cứu những tờ rơi có mang biểu tượng xương và đũa phép bắt chéo nhau của bệnh viện Thánh Mungo trước mặt. ở đây nói là bạn cần ít nhất điểm "E" trong

chúng chỉ NEWT cho các môn Linh dược, Thảo dược, Biến hình, Bùa phép và Phòng chống nghệ thuật Hắc ám. ý mình là... ồ... chúng không hấp dẫn lắm?

Ờ, đó là một công việc đầy trách nhiệm, đúng không? Hermione lơ đãng nói.

Cô bé đang nghiền ngẫm tờ rơi màu cam và hồng tươi có đề, Bạn có nghĩ là mình thích làm việc liên quan đến dân MUGGLE không?

Người ta sẽ không cần nhiều chứng chỉ để có thể tiếp xúc với dân Muggles đâu; tất cả những thứ họ yêu cầu chỉ là chứng chỉ OWL ở môn Muggle học: Điều quan trọng hơn cả là bạn phải có đức tính nhiệt tình, kiên nhẫn và khiếu hài hước tốt

Người ta sẽ cần không chỉ là khiếu hài hước để bắt chuyện với dượng của mình, Harry u ám nói. Khiếu né tránh tốt thì hợp lý hơn. Nó đã đọc lướt được một nửa tờ rơi về ngành ngân hàng phù thủy. Nghe này: Có phải bạn đang tìm kiếm một nghề nghiệp đầy thách thức, có cơ hội đi du lịch, phiêu lưu và những khoản thưởng lớn gắn với nguy hiểm? Nếu có, hãy cân nhắc đến một vị trí trong Ngân Hàng Phù Thủy Gringotts Wizarding Bank, chúng tôi đang tuyển dụng Nhân viên Môi giới Lời Nguyền, bạn sẽ có cơ hội đi ra nước ngoài ... Họ muốn môn Số học; cậu có thể làm đấy, Hermione à!

Mình không thích ngân hàng, Hermione lơ đãng nói, bây giờ cô bé đã chuyển sang đọc tờ có đề: Bạn có đủ năng lực để huấn luyện những người khổng lồ bảo vệ không?

Này, bên tai Harry vang lên giọng nói. Nó nhìn quanh; Fred và George đã đến bên bọn chúng. Ginny vừa nói với các anh về chuyện của em, Fred nói, nó gác chân lên cái bàn trước mặt và làm cho một vài tờ rơi về nghề nghiệp trong Bộ Pháp Thuật trượt xuống nền nhà. Nó nói là em cần nói chuyện với chú Sirius?

Cái gì? Hermione nói sắc lẹm, tay cô bé dừng lại ở nửa đường khi đang vươn tay nhặt lấy tờ rơi có đề Hãy làm nổ tung Phòng Tai nạn và thảm họa pháp thuật.

Phải... Harry nói, cố gắng làm cho nghe có vẻ vô tình, phải, mình nghĩ là mình -

Đừng có lỗ bịch như thế, Hermione nói, cô ngồi thẳng dậy và nhìn nó như thể cô không tin vào mắt mình nữa. Cậu định làm việc đó trong khi bà Umbridge lượn lờ quanh các lò sưởi và kiểm tra tất cả các con cú à?

À, bọn anh nghĩ là bọn anh đã tìm ra cách giải quyết vấn đề, George nói, nó duỗi dài người và mỉm cười. Đơn giản là chỉ cần gây ra một sự đánh lạc hướng. Các em có nhận thấy là bọn anh không hề gây lộn xộn trong suốt kỳ nghỉ Phục sinh?

Bọn anh đã tự hỏi tại sao lại phải làm phiền mọi người trong thời gian nghỉ ngơi? Fred tiếp tục. Chẳng có lý do nào hết, bọn anh đã tự trả lời. Tất nhiên, bọn anh đã gây lộn xộn trong lúc mọi người ôn bài, và tin bọn anh đi đó, là điều cuối cùng mà bọn anh muốn làm.

Anh ném cho Hermione một cái gật đầu ngụ ý vẻ cao ngạo. Cô bé trông có vẻ thủ thế trước cái cử chỉ đó.

Nhưng công việc làm ăn sẽ trở lại bình thường vào ngày mai, Fred tiếp tục mạnh mẽ. Và nếu chúng ta vẫn bị cho là gây ra huyền não, thì tại sao chúng ta lại không tiếp tục để Harry có thể nói chuyện với chú Sirius?

Cũng được, nhưng còn một vấn đề, Hermione nói, và giải thích thêm một cách đơn giản cho những ai còn chưa hiểu ra, nhưng nếu các anh đánh lạc hướng thành công, làm sao mà Harry có thể nói chuyện với chú ấy?

Văn phòng của bà Umbridge, Harry lặng lẽ nói.

Nó đã nghĩ về nơi đó vào đêm hôm trước và đi đến kết luận là không có lựa chọn nào khác. Chính bà Umbridge đã nói với nó lò sưởi duy nhất không bị theo dõi là lò sưởi trong phòng bà ta.

Cậu - có - mất - trí - không? Hermione nói với giọng cố kìm nén lại.

Ron hạ tờ rơi về công việc trong Sở Buôn bán Năm trồng xuống và theo dõi cuộc đối thoại với vẻ thận trọng.

Mình không nghĩ vậy, Harry nhún vai nói.

Thế làm thế nào cậu có thể vào đó được?

Harry đã có sẵn câu trả lời.

Con dao của chú Sirius, nó nói.

Gì cơ?

Lễ Giáng Sinh trước nữa chú Sirius đã cho mình một con dao có thể mở được mọi ổ khoá, Harry nói. Vì vậy thậm chí nếu bà ta ếm bùa Alohomora vào cánh cửa thì mình vẫn mở được, mà mình cá là bà ta sẽ làm vậy -

Cậu nghĩ sao? Hermione chất vấn Ron, và Harry không tránh được việc nhớ lại lời thỉnh cầu của bà Weasley với chồng bà trong bữa tối đầu tiên của nó ở quảng trường Grimmauld.

Mình không biết, Ron nói, trông nó có vẻ thận trọng khi được hỏi ý kiến. Nếu Harry muốn làm việc đó, thì tùy cậu ấy, đúng không?

Hãy nói như một người bạn thực sự và như một người nhà Weasley xem nào, Fred nói và vỗ mạnh vào lưng Ron. Thôi được. Chúng ta sẽ nghĩ cách thực hiện nó vào ngày mai, ngay sau buổi học, bởi nó có thể gây tác động tối đa nếu tất cả mọi người đều ở hành lang - Harry, chúng ta sẽ bố trí nó xảy ra ở cánh nhà phía Đông, khiến cho bà ta sẽ phải ra khỏi văn phòng của mình — Anh chắc là chúng ta có thể bảo đảm cho em khoảng 20 phút? nó nói và nhìn George.

Dễ ợt, George nói.

Thế các anh sẽ đánh lạc hướng theo kiểu gì vậy? Ron hỏi.

Rồi sẽ biết, Fred nói khi nó và George đứng lên. Em sẽ biết nếu em đi qua hành lang Gregory the Smarmy vào khoảng 5h ngày mai.

*

Harry thức giấc rất sớm vào sáng hôm sau, nó cảm thấy lo lắng gần như cái buổi sáng nó phải ra trước phiên toà của Bộ Pháp Thuật. Không chỉ cái viễn cảnh đột nhập vào văn phòng

bà Umbridge và sử dụng lò sưởi của bà để nói chuyện với chú Sirius làm nó cảm thấy căng thẳng, mặc dù như thế cũng đã đủ tệ rồi; hôm nay là lần đầu tiên Harry sẽ ở ngay cạnh thầy Snape kể từ khi thầy ném nó ra khỏi văn phòng của thầy.

Sau khi nằm dài trên giường một lát và nghĩ về ngày trước mặt, Harry lặng lẽ ngồi dậy, đi đến bên cửa sổ cạnh giường Neville, và nhìn ra ngoài trong không khí buổi sáng rực rỡ. Bầu trời trong trẻo, mù sương màu xanh đục. Ngay trước mặt nó, Harry có thể nhìn thấy cây sồi cao chót vót mà dưới đó ba nó đã quấy rối thầy Snape. Nó không chắc là chú Sirius có thể nói gì để giải thích cho cái nó nhìn thấy trong Cái Tường Ký, nhưng nó muốn nghe chính chú Sirius nói xem cái gì đã xảy ra, mong muốn biết được bất kỳ yếu tố giảm nhẹ có thể có, bất cứ lý do gì có thể biện minh cho hành động của ba nó ...

Có cái gì đó lôi cuốn sự chú ý của Harry: có một chuyển động ở rìa Khu Rừng Cấm. Harry nheo mắt dưới ánh mặt trời và nhìn thấy bác Hagrid xuất hiện giữa những cái cây. Hình như là bác đi khập khiễng. Harry nhìn thấy bác lão đảo đi về phía cánh cửa lều và biến vào bên trong. Harry nhìn thêm vài phút nữa. Nhưng Hagrid không xuất hiện trở lại, tuy nhiên có khói bốc lên từ ống khói, vì vậy bác Hagrid chắc không thể bị thương quá nghiêm trọng khiến cho bác không thể nhóm lửa được.

Harry rời khỏi cửa sổ, đi đến chỗ cái rương của nó và bắt đầu mặc quần áo.

Với triển vọng sẽ đột nhập vào văn phòng bà Umbridge, Harry không bao giờ hy vọng đó sẽ là một ngày thanh thoi, nhưng nó không trông đợi việc Hermione cố gắng thuyết phục nó từ bỏ cái mà nó định làm vào lúc 5h. Lần đầu tiên trong đời, cô bé lơ đãng trong tiết học của giáo sư Binns về môn Lịch Sử Pháp Thuật giống Harry và Ron, trong khi tuôn ra không ngừng những lời thì thầm la rầy mà Harry hết sức vất vả lờ đi.

... và nếu mà bà ta bắt được cậu ở đó, không chỉ cậu bị đuổi mà bà ta còn có thể đoán ra là cậu đang nói chuyện với chú Snuffles và lần này mình chắc là bà ta sẽ buộc cậu uống Veritaserum và trả lời các câu hỏi của bà ta ...

Hermione, Ron nói với giọng hạ thấp, cậu có thôi đi và lắng nghe ông Binns không, hoặc là mình sẽ phải tự ghi bài lấy đây?

Cậu hãy thay mình ghi bài một hôm đi, nó cũng chưa giết được cậu ngay đâu!

Lúc bọn chúng đi đến gian hầm, cả Harry và Ron vẫn chưa bắt chuyện với Hermione. Không nao núng, cô bé lợi dụng sự im lặng của bọn chúng để tiếp tục tuôn ra không ngừng những lời cảnh cáo nghe rất kinh khủng, lời nói của cô bé thoát ra khỏi cổ họng nghe như những tiếng rít xì xì khiến cho Seamus mất tới 5 phút để kiểm tra xem cái vạc của nó có bị lủng chỗ nào không.

Trong lúc đó, thầy Snape có vẻ đã quyết định là xử sự như thể Harry không có mặt ở đó. Dĩ nhiên là nó rất quen thuộc với cái mảnh này, vì đó là một trong những trò được ưa thích của dượng Vernon, và xét cho cùng thì đó cũng chẳng phải là cái tệ hại nhứt mà nó đã phải chịu đựng. Trong thực tế, so với những những lời châm chích hay cách chấm điểm đầy ác ý mà nó thường nhận được từ thầy Snape thì nó thấy có cái gì đó mới mẻ và được cải thiện hơn, và nó hài lòng nhận thấy nếu được ở yên một mình, nó có thể pha chế được món Nước Tăng lực rất dễ dàng. Vào cuối tiết học, nó múc một ít món linh dược vào một cái hũ, đặt

nút lại và mang lên bàn thầy Snape để chấm điểm, trong lòng cảm thấy cuối cùng nó có thể chạm đến được điểm E.

Nó vừa mới quay đi thì nghe thấy tiếng rơi vỡ. Thằng Malfoy đang phá ra cười. Harry ngó lại. Hũ đựng liều Linh dược của nó rơi vỡ thành từng mảnh trên sàn nhà và thầy Snape trông có vẻ hả hê ra mặt.

Chà, thầy nhẹ nhàng nói. một điểm không nữa cho trò Potter.

Harry không nói được lời nào vì quá tức giận. Nó quay về chỗ cái vạc của mình với ý định lấy một hũ linh dược khác để buộc thầy Snape phải cho nó điểm, nhưng nó kinh hoàng nhận ra phần còn lại của món linh dược đã biến mất.

Mình xin lỗi! Hermione nói với bàn tay giơ lên bịt miệng. Mình rất xin lỗi, Harry. Mình nghĩ là cậu đã xong nên mình đã dọn sạch rồi!

Harry không buồn trả lời nữa. Khi chuông reo lên, nó vội vã đi ra khỏi căn hầm mà không thèm liếc lại đằng sau, và đảm bảo là nó có thể kiếm cho mình một chỗ ăn trưa giữa Neville và Seamus để Hermione không thể bắt đầu căn nhắc nó một lần nữa về việc sử dụng văn phòng của bà Umbridge.

Với tâm trạng tồi tệ như vậy, nó đi thẳng đến lớp học môn Tiên tri và quên biến cuộc hẹn để thảo luận về nghề nghiệp với giáo sư McGonagall, nó chỉ nhớ ra khi Ron hỏi tại sao nó không đến văn phòng giáo sư chủ nhiệm. Nó lộn ngược trở lên gác và chạy vội vã đến đó, chỉ muộn có vài phút.

Em xin lỗi, thưa giáo sư, nó thở hổn hển trong khi quay lại đóng cửa. Em quên mất.

Không sao, Potter, bà nói khẳng định, nhưng khi bà nói, có ai đó trong góc phòng khụt khịt mũi. Harry nhìn quanh.

Giáo sư Umbridge đang ngồi đó, một cái cặp hồ sơ kê trên đầu gối, một đồng diềm xếp nếp nhỏ cầu kỳ xung quanh cổ bà ta với một nụ cười thiển cận đầy tự mãn trông rất kinh tởm nở trên khuôn mặt.

Ngồi xuống đi, trò Potter, giáo sư McGonagall nói ngắn gọn. Hai bàn tay bà hơi run khi bà sắp xếp lại vô số các tờ rơi đang để bừa bãi trên bàn.

Harry ngồi xuống quay lưng lại với bà Umbridge và cố gắng giả vờ như nó không nghe thấy tiếng cây viết lông cạo trên cái cặp hồ sơ của bà ta.

Ta bắt đầu nhé, trò Potter, buổi gặp ngày hôm nay là để thảo luận các ý tưởng về nghề nghiệp mà trò có thể có và để giúp trò quyết định nên theo học môn nào trong những năm học thứ sáu và thứ bảy, giáo sư McGonagall nói. Trò đã suy nghĩ về việc mình muốn làm gì sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts chưa?

Er - Harry nói.

Nó nhận ra là tiếng sột soạt phía sau nó làm nó nhãng đi không tập trung được.

Có không? giáo sư McGonagall thúc giục Harry.

à, em nghĩ là có, có thể là làm Thần Sáng ạ, Harry lầm bầm.

Em cần đạt mức cao nhất cho nghề đó, giáo sư McGonagall nói, và rút ra một tờ rơi nhỏ, tối màu từ dưới đồng giấy tờ trên bàn thờ và mở nó ra. ở đây người ta yêu cầu ít nhất là 5 chứng chỉ NEWTs, và tất cả phải đạt điểm "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND),. Ngoài ra, trò cần phải vượt qua một loạt các bài kiểm tra rất nghiêm ngặt về tính cách và năng khiếu tại Văn phòng Thần Sáng. Đó là một con đường khó khăn đấy Potter, họ chỉ lấy những người giỏi nhất. Trong thực tế, ta nghĩ là trong ba năm gần đây, không có ai được chọn cả.

Ngay lúc đó, giáo sư Umbridge ho khẽ một tiếng, như thể bà ta đang cố gắng giữ yên lặng hết mức có thể được. Giáo sư McGonagall lờ bà ta đi.

Trò có muốn biết trò cần phải học những môn nào không? bà tiếp tục nói to hơn lúc trước.

Có ạ, Harry nói. Em cho là có môn Phòng Chống Nghệ thuật Hắc ám?

Đương nhiên rồi, giáo sư McGonagall khẳng định. Ta cũng sẽ khuyên trò -

Giáo sư Umbridge ho thêm một tiếng khác, lần này thì nghe rõ hơn một chút. Giáo sư McGonagall nhắm mắt lại trong giây lát, sau đó mở ra, và lại tiếp tục như không có gì xảy ra.

Ta cũng khuyên trò nên học các môn Biến hình, vì các Thần Sáng sẽ luôn cần đến Bùa Biến Hình và Bùa Hiện Hình trong công việc của mình. Và ta phải nói với trò ngay bây giờ, Potter, là ta sẽ không chấp nhận một học sinh nào trong lớp học NEWT của ta trừ phi học sinh đó đạt điểm "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND) hoặc cao hơn khi lấy Chứng Chỉ Phù Thủy Thường Đăng OWL. Hiện nay, trò mới chỉ đạt mức "Acceptable" (Chấp nhận được~Trung bình-ND), vì vậy trò sẽ phải cố gắng nhiều hơn trước kỳ thi để có cơ hội theo đuổi nghề trò đã chọn. Tiếp theo trò phải học môn Bùa Chú, luôn hữu dụng, Độc Dược. Phải, trò Potter, Độc Dược, bà bổ sung thêm, gương mặt thoáng một nụ cười. Độc dược và thuốc giải là môn học rất cần thiết cho các Thần Sáng. Và ta phải nói với trò là thầy Snape chắc chắn sẽ từ chối nhận các học sinh chỉ đạt Chứng Chỉ OWL loại "Outstanding" (Chưa vượt qua~Chưa đạt hay Dưới Trung Bình-ND), vì vậy -

Giáo sư Umbridge lại ho thêm một tiếng tỏ ý báo hiệu.

Chị có cần một liều thuốc ho không, chị Dolores? giáo sư McGonagall hỏi sảng mà không nhìn giáo sư Umbridge.

à không, cảm ơn chị rất nhiều, bà Umbridge nói với một tiếng cười ngớ ngẩn mà Harry ghét cay ghét đắng. Tôi tự hỏi là tôi có thể cắt ngang chút xíu không, chị Minerva?

Tôi chắc là chị hoàn toàn có thể, giáo sư McGonagall nói, hai hàm răng nghiến chặt.

Tôi chỉ tự hỏi liệu Ông Potter có đủ khí chất để trở thành một Thần Sáng hay không? giáo sư Umbridge ngọt ngào nói.

Chị thấy thế à? giáo sư McGonagall ngạo nghễ nói. Như vậy, trò Potter, bà tiếp tục như không hề có sự cắt ngang, nếu trò thực sự nghiêm túc, ta khuyên trò nên tập trung nhiều để đạt được tiến bộ trong các môn Biến Hình và Độc Dược. Ta biết là giáo sư Flitwick đã cho

trò điểm "Acceptable" (Chấp nhận được~Trung bình-ND) và "Exceeds Expectations" (Vượt quá mong đợi~Khá-ND) cho hai năm vừa qua, vì vậy có vẻ là môn Bùa Chú của trò tạm ổn. Về môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám, điểm của trò nhìn chung khá cao, đặc biệt giáo sư Lupin nghĩ rằng trò... – chị có hoàn toàn chắc là không cần một liều thuốc ho không, chị Dolores

Không cần, cảm ơn chị Minerva; giáo sư Umbridge mỉm cười ngó ngần và ho to hơn bao giờ hết. Tôi cho là chị vẫn chưa có bảng điểm mới nhất của môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám. Tôi chắc là tôi đã kẹp vào đó một bản nhận xét.

Chị muốn nói thứ này phải không? giáo sư McGonagall nói, giọng đột ngột thay đổi khi bà kéo ra một tờ giấy da màu hồng trong đám giấy tờ kẹp trong Hồ sơ đề Harry. Bà liếc nhìn nó, hàng mi khẽ nhướn lên, sau đó để nó vào chỗ cũ mà không bình luận gì.

à phải, như tôi đã nói, trò Potter, giáo sư Lupin nghĩ rằng trò thể hiện khí chất đáng chú ý trong môn này, và rõ ràng là đối với một Thần Sáng -

Chị không hiểu bản nhận xét của tôi phải không, bà Minerva? giáo sư Umbridge hỏi với giọng ngọt như mật, hoàn toàn quên cả họ.

Dĩ nhiên là tôi hiểu, giáo sư McGonagall, hàm răng bà nghiền chặt lại khiến cho lời nói phát ra nghe như tiếng rít.

à, tôi rất bối rối... tôi sợ là tôi không hiểu được làm sao mà chị có thể tạo ra một niềm hy vọng giả tạo cho Ông Potter là -

Hi vọng giả tạo? giáo sư McGonagall nhắc lại vẫn không chịu nhìn giáo sư Umbridge. Tró Porter đã đạt điểm cao trong tất cả các bài kiểm tra Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám -

Tôi rất lấy làm tiếc phải phủ nhận điều chị nói, chị Minerva, nhưng chị có thể xem bản nhận xét của tôi, Harry đang đạt được kết quả rất tồi trong lớp học của tôi -

Tôi có cách đánh giá của riêng mình, giáo sư McGonagall nói, cuối cùng cũng chịu quay lại nhìn thẳng vào mắt bà Umbridge. Trò Porter đã đạt điểm cao trong các bài kiểm tra môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám bởi một giáo viên có trình độ.

Nụ cười của giáo sư Umbridge tắt ngấm như bóng đèn bị nổ. Bà ta ngả người trên cái ghế, lật lật một tờ giấy trong cái bìa kẹp hồ sơ và bắt đầu viết rất nhanh, hai con mắt lồi đảo từ bên này qua bên kia. Giáo sư McGonagall quay lại với Harry, cánh mũi phập phồng, mắt toé lửa.

Còn câu hỏi nào nữa không, trò Potter?

Có ạ, Harry nói. Nếu như con có đủ các chứng chỉ NEWT cần thiết, Bộ sẽ có những bài kiểm tra về tính cách và năng khiếu như thế nào ạ?

à, trò cần phải chứng tỏ được khả năng chịu được áp lực và những thứ khác, giáo sư McGonagall nói, như kiên nhẫn và toàn tâm toàn ý, bởi việc huấn luyện một Thần Sáng sẽ mất đến ba năm, không chỉ là thực hành các kỹ năng cao cấp trong môn Phòng Chống. Điều đó có nghĩa là thậm chí sau khi tốt nghiệp, trò cũng sẽ phải học rất nhiều nữa, vì vậy, nếu trò có ý định trở thành Thần Sáng, trò phải chuẩn bị sẵn sàng để -

Ta nghĩ là trò cũng sẽ thấy là, bà Umbridge nói với giọng hết sức lạnh lùng, Bộ sẽ xem xét rất kỹ lý lịch của những ai muốn trở thành Thần Sáng. Những bản lý lịch tư pháp đó.

- trừ phi là trò phải chuẩn bị sẵn sàng để vượt qua một số kỳ thi khác sau khi tốt nghiệp trường Hogwarts, còn không trò nên thực sự cân nhắc một nghề...

Cơ hội thăng bé này trở thành Thần Sáng cũng vô vọng như cơ hội ông Dumbledore trở về trường này.

Một cơ hội rất lớn, giáo sư McGonagall nói.

Trò Potter có một bản án, bà Umbridge nói to.

Trò Potter hoàn toàn trong sạch, không bị buộc bất kỳ tội gì, bà McGonagall nói còn to hơn.

Giáo sư Umbridge đứng dậy. Bà ta quá lùn nên hành động đó cũng không làm thay đổi mấy so với khi ngồi, nhưng điệu bộ cười màu mè kiểu cách của bà ta đã thấp thoáng bóng dáng của sự giận dữ khiến cho bộ mặt bè bè nhéo nhót của bà ta trông nham hiểm lạ lùng.

Trò Potter sẽ chẳng bao giờ có cơ hội để trở thành một Thần Sáng!

Giáo sư McGonagall cũng đứng dậy, nhưng đối với bà việc đó gây ấn tượng hơn nhiều; bà cao hơn giáo sư Umbridge rất nhiều.

Trò Potter, bà nói với giọng rõ ràng dứt khoát, Ta sẽ giúp đỡ để trò có thể trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng ta có thể làm được! Nếu ta kèm thêm trò vào ban đêm, ta chắc chắn là trò sẽ đạt được kết quả cần thiết!

Bộ Pháp Thuật sẽ không bao giờ tuyển dụng những người như Harry Potter! bà Umbridge nói, giọng bà chuyển sang giận dữ.

Có thể chúng ta sẽ có một ông Bộ trưởng mới khi Potter đủ tuổi để tham gia vào đó! bà McGonagall hét lên.

Aha! giáo sư Umbridge hét lên, chỉ thẳng ngón tay ngón chân lùn vào bà McGonagall. Phải! phải, phải, phải! Tất nhiên rồi! Đó là điều mà bà muốn phải không, Minerva McGonagall? Bà muốn ngài Cornelius Fudge sẽ bị Albus Dumbledore thế chỗ! Bà nghĩ bà sẽ thế chỗ của tôi, đúng không: bà định đá tôi ra khỏi vị trí Trợ lý cao cấp của Bộ Trưởng và Hiệu trưởng chứ gì!

Bà đang mê sảng rồi, giáo sư McGonagall nói với thái độ khinh thị. Trò Potter, chúng ta kết thúc buổi tư vấn về nghề nghiệp tại đây.

Harry ném cái cặp vắt qua vai và vội vã ra khỏi phòng, không dám nhìn lại giáo sư Umbridge. Nó có thể nghe thấy bà ta và giáo sư McGonagall tiếp tục la hét nhau khi nó đi suốt chiều dài của hành lang.

Giáo sư Umbridge vẫn còn thở hổn hển như thể đang chạy đua khi bà ta sải bước vào lớp học Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc ám của bọn chúng vào chiều đó.

Mình hy vọng là cậu đã suy nghĩ kỹ về cái cậu định làm, Harry à, Hermione thì thầm trong lúc mở cuốn sách của bọn chúng đến Chương 34, Không Trả Đũa và Hãy Thương Thuyết. Bà Umbridge trông có vẻ đang có tâm trạng xấu ...

Bà Umbridge thường xuyên bắn sang Harry những cái nhìn giận dữ, còn nó đầu cúi thật thấp, nhìn chăm chăm vào cuốn sách Lý Thuyết Phòng Chống Ma Thuật, mắt nó không tập trung vào điểm nào cả vì nó đang mải nghĩ ngợi ...

Nó có thể hình dung phản ứng của giáo sư McGonagall nếu như nó bị bắt quả tang đột nhập vào văn phòng giáo sư Umbridge chỉ vài tiếng sau khi bà đã bảo vệ nó ... chẳng có gì ngăn cản nó trở về Tháp Nhà Gryffindor và hy vọng một dịp thuận tiện trong kỳ nghỉ hè tới nó sẽ có cơ hội hỏi chú Sirius và cảnh nó được chứng kiến trong Cái Tường Ký ... chẳng có gì cả, ngoại trừ cái ý nghĩ về tính chất nhạy cảm của hành động đó khiến nó cảm thấy như có một khối đá nặng trong bao tử ... và vấn đề với hai anh em sinh đôi Fred và George, hai người đã lên xong kế hoạch đánh lạc hướng, không kể đến con dao mà chú Sirius cho nó lúc này đang yên vị trong cái cặp sách cùng với cái áo Khoác Tàng Hình của ba nó.

Nhưng nếu nó bị tóm thì sao ...

Cụ Dumbledore đã hy sinh cả bản thân để cậu được ở lại trường học, Harry à! Hermione thì thầm, cô bé nâng quyển sách lên để bà Umbridge không nhìn thấy mặt. Và nếu cậu bị đuổi khỏi trường ngày hôm nay, sự hi sinh đó sẽ trở thành vô nghĩa!

Nó có thể từ bỏ kế hoạch đó và học cách sống chung với những ký ức về cái mà ba nó đã làm trong một ngày mùa hè cách đây hơn 20 năm ...

Và nó nhớ lại những lời mà chú Sirius đã nói khi ở trong đồng lửa trong phòng sinh hoạt chung ở trên gác của Nhà Gryffindor ...

Con không giống ba con nhiều như chú vẫn nghĩ ... nguy hiểm luôn là trò đùa đối với anh James...

Nhưng liệu nó có còn muốn được giống như ba nó nữa không?

Harry, đừng làm vậy, làm ơn đừng có làm như vậy! Hermione nói với giọng tha thiết khi tiếng chuông vang lên vào cuối buổi học.

Nó không trả lời; nó không biết phải làm gì.

Ron có vẻ như đã quyết định không đưa ra bất kỳ ý kiến hay lời khuyên nào; nó không nhìn Harry, tuy khi Hermione mở miệng cố khuyên can Harry thêm nữa, nó nói với giọng hạ thấp, Cậu thôi đi được không? Cậu ấy có thể tự quyết định được mà.

Trái tim Harry đập rất nhanh khi nó rời khỏi lớp học. Nó đi được một nửa hành lang bên ngoài thì nghe thấy những âm thanh không thể lẫn đi đâu được báo hiệu kế hoạch đánh lạc hướng đã tiến hành ở đâu đó. Có những tiếng kêu và la hét dội lại từ một nơi nào đó phía trên; tất cả mọi người chạy ra khỏi lớp học ngừng lại trên lối đi và nhìn lên trần nhà đầy sợ hãi -

Bà Umbridge chạy học tốc ra khỏi lớp nhanh hết mức mà đôi chân ngắn ngủn của bà cho phép. Rút cây đũa phép ra, bà ta vội vã chạy theo hướng ngược với văn phòng: hoặc là bây giờ hoặc là chẳng bao giờ hết.

Harry – xin đừng! Hermione nài xin hết sức yếu ớt.

Nhưng nó đã có quyết định; choàng cặp sách chắc hơn lên vai, nó bắt đầu co cẳng chạy luồn lách trong đám đông học sinh lúc này đang vội vã đổ xô theo hướng ngược lại để xem cái gì là nguyên nhân của tiếng động om xòm ở cánh nhà phía Đông.

Harry chạy đến hành lang có văn phòng của bà Umbridge và nhận thấy chẳng có ai ở đó cả. Nấp ra đằng sau một bộ áo giáp có cái mũ trụ cứ đảo quanh theo dõi nó, nó mở cặp, cầm lấy con dao của chú Siriuss và khoác áo Choàng Tàng Hình vào. Sau đó, nó rón rén một cách từ từ và thận trọng ra khỏi chỗ nấp sau bộ áo giáp, đi dọc theo hành lang tới cánh cửa văn phòng bà Umbridge.

Nó lách lưỡi con dao thần vào khe cửa và khẽ nhấc nó chuyển động lên xuống, sau đó rút ra. Có một tiếng kêu tách nhỏ, và cánh cửa mở ra. Nó lên vào phòng, đóng thật nhanh cánh cửa đằng sau và nhìn quanh.

Chẳng có gì chuyển động ngoài những con mèo nhỏ xấu xí đang đùa giỡn trên những cái kệ sát tường phía trên những cây chổi thần bị tịch thu.

Harry cởi cái áo Tàng Hình ra, đi đến trước lò sưởi, phát hiện ra cái nó cần trong có vài giây: đó là một cái hộp nhỏ chứa bột Floo lấp lánh.

Nó cúi xuống cái lò sưởi lạnh lẽo, hai tay nó run bần. Nó chưa bao giờ làm điều này trước đó cả, mặc dù nó nghĩ là nó biết nó hoạt động như thế nào. Thò đầu vào cái lò sưởi, nó bốc một vốc bột lớn và thả nó lên những thanh củi được xếp thành đồng thứ tự bên dưới nó. Chúng ngay lập tức bùng lên thành ngọn lửa xanh ngọc lục bảo rực rỡ.

Số 12, quảng trường Grimmauld! Harry nói to và rõ ràng.

Đó là một trong những cảm giác lạ lùng nhất mà nó đã trải qua. Dĩ nhiên là nó đã di chuyển bằng bột Floo trước kia, nhưng khi đó toàn thân nó quay tít và quay tít bên trong ngọn lửa qua mạng lò sưởi phù thủy phủ khắp đất nước. Lần này, đầu gối của nó vẫn đang quỳ trên sàn nhà lạnh giá của văn phòng bà Umbridge, chỉ có đầu của nó là chuyển động qua đồng lửa màu xanh ma quái ...

Và sau đó, cũng đột ngột như khi nó bắt đầu, quá trình quay tít dừng lại. Cảm thấy như bị bệnh và như đang quấn một cái khăn quá nóng quanh đầu,, Harry mở mắt ra, thấy mình đang nhìn qua một cái lò sưởi của một gian bếp và thấy một cái bàn gỗ dài, nơi có một người đàn ông đang nghiền ngẫm một tờ giấy da.

Chú Sirius?

Người đàn ông nháy dưng lên và nhìn quanh. Đó không phải là chú Sirius mà là thầy Lupin.

Harry! thầy nói, trông rất kinh ngạc. Con làm gì vậy-có chuyện gì xảy ra sao, mọi việc vẫn ổn chứ?

Vâng ạ, Harry nói. Con chỉ tự hỏi — ý con là, con chỉ muốn được nói chuyện với chú Sirius.

Ta sẽ gọi, thầy Lupin nói, thầy bước đi nhưng vẫn còn khá bối rối, chú ấy lên gác kiểm Kreacher, ông ta hình như lại đang trốn vào góc mái ...

Và Harry thấy thầy Lupin vội vã ra khỏi gian bếp. Bây giờ nó chẳng nhìn thấy cái gì ngoài cái ghế và những cái chân bàn. Nó tự hỏi tại sao chú Sirius không bao giờ nói cho nó biết là nói qua đồng lửa lại bất tiện như vậy; hai đầu gối nó đau điếng vì quỳ quá lâu trên sàn đá trong phòng bà Umbridge.

Một lát sau, thầy Lupin quay lại với chú Sirius theo sát gót.

Có chuyện gì vậy? chú Sirius nồn nóng nói, chú hất mái tóc đen dài ra khỏi mắt và quỳ xuống trước đồng lửa để chú và Harry ở ngang tầm nhau. Thầy Lupin cũng quỳ xuống, trông đầy vẻ quan tâm. Con không sao chứ? Chú có giúp gì được cho con không?

Không, Harry nói, không phải là chuyện đó đâu ... chỉ là con muốn nói chuyện ... về ba của con.

Bọn họ trao đổi cái nhìn rất kinh ngạc, nhưng Harry không có thời gian để cảm thấy ngượng ngịu hay lúng túng nữa; hai đầu gối của nó lại nhói lên lần nữa và nó phồng chừng 5 phút đã trôi qua kể từ lúc hai anh em sinh đôi bắt đầu đánh lạc hướng; George chỉ đảm bảo cho nó có 20 phút. Do đó, nó đi vào câu chuyện ngay lập tức về cái mà nó đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký.

Khi nó kể xong, trong giây lát cả chú Sirius lẫn Lupin chẳng ai nói gì. Sau đó, thầy Lupin lặng lẽ nói, Ta không muốn con phán xét ba của mình vì những gì con nhìn thấy đó, Harry à. Ba con chỉ mới 15 tuổi khi -

Con cũng 15 tuổi! Harry nóng nảy nói.

Harry à chú Sirius xoa dịu, Ba James và thầy Snape đã căm ghét nhau ngay từ khi bọn họ nhìn thấy nhau lần, đó chỉ là một trong vô vàn lý do, con có hiểu không? Chú nghĩ ba James có tất cả những gì mà thầy Snape khao khát - ba con rất nổi tiếng, rất giỏi môn Quidditch - và giỏi nhiều thứ khác nữa. Và thầy Snape thì lại là người rất lập dị, luôn quan tâm đến Nghệ Thuật Hắc ám, và ba James của con - cho dù có xuất hiện dưới mắt con như thế nào đi nữa, Harry à - lại luôn luôn căm ghét Nghệ Thuật Hắc ám.

Phải, Harry nói, nhưng ba đã tấn công thầy Snape mà chẳng có lý do chính đáng nào hết, chỉ bởi vì - chỉ bởi vì chú nói là chú buồn chán, nó kết thúc với một chút có lỗi trong giọng nói.

Chú không tự hào về điều đó đâu, chú Sirius nói nhanh.

Thầy Lupin ngoảnh nhìn sang chú Sirius, rồi nói, Harry, cái mà con phải hiểu là ba con và chú Sirius là những người giỏi nhất trường trong bất kì chuyện gì - mọi người luôn nghĩ rằng họ là những người giỏi nhất - nếu như đôi khi bọn họ có hơi bốc đồng -

Nếu như chúng ta đôi khi tỏ ra là những kẻ kiêu căng ngạo mạn, anh định nói thế phải không, chú Sirius nói.

Thầy Lupin mỉm cười.

Ba làm cho đầu tóc ba rối bù, Harry nói với giọng đau khổ.

Chú Sirius và thầy Lupin bật cười.

Chú đã quên mất rồi đấy, chú Sirius nói có vẻ bị ấn tượng sâu sắc.

Ba con đang chơi với trái banh Snitch chứ? thầy Lupin nôn nóng hỏi.

Có ạ, Harry nói, nhìn cả hai người với vẻ không hiểu trong khi chú Sirius và thầy Lupin cười và hồi tưởng lại chuyện cũ. Ờ... Ta nghĩ là ba con cũng hơi ngốc.

Dĩ nhiên là anh ấy ngốc rồi! chú Sirius khẳng định, tất cả chúng ta đều là những gã ngốc! Hừm – không nên mơ mộng nữa, chú nói rõ và nhìn thầy Lupin.

Nhưng thầy Lupin lắc đầu. Tôi đã bao giờ nói với các anh hãy buông tha Snape chưa? thầy nói. Đã bao giờ tôi có đủ can đảm để nói với các anh là tôi nghĩ các anh đang vi phạm nội quy chưa?

Ờ thì..., chú Sirius nói, đôi khi anh đã làm chúng tôi tự cảm thấy xấu hổ ... nó là một cái gì đó..."

font-family:Arial"> Và, Harry kiên nhẫn nói với quyết tâm sẽ nói ra những điều trong đầu nó, mà chính vì những thứ đó mà nó đang ở đây, ba luôn nhìn các cô gái bên kia hồ, hy vọng họ đang chiêm ngưỡng ba!

à, ba con luôn làm cho mình trở thành ngu ngốc như vậy mỗi khi Lily ở quanh đó, chú Sirius nhún vai nói,, ba con không thể thôi không thể hiện mình mỗi khi ba con ở gần má con.

Làm thế nào mà má con lại đồng ý lấy ba con được? Harry đau khổ hỏi. Má đã rất căm ghét ba!

Ôi trời, không phải đâu, Sirius nói.

Má con bắt đầu đi chơi với ba con vào năm học thứ bảy, thầy Lupin nói.

Lần đầu tiên, anh James đã làm cho cái đầu của mình nguội đi một chút, chú Sirius nói.

Và ngừng ếm bùa mọi người chỉ để trừng giỡn, thầy Lupin nói.

Thậm chí với cả thầy Snape? Harry nói.

Hừm, thầy Lupin nói chậm rãi, Thầy Snape là một ca đặc biệt. ý ta là, ông ấy không bao giờ bỏ lỡ cơ hội thực hiện lời nguyền đối với anh James, và con cũng không thực sự mong đợi ba James của con thất bại đấy chứ?

Và má con đã không phản đối chuyện đó?

Má con không biết gì nhiều về chuyện đó, thực tình mà nói, chú Sirius nói. anh James không bao giờ đụng đến thầy Snape vào những hôm đi với má con và cũng không bao giờ thực hiện bùa phép trước mặt má con cả?

Chú Sirius nhăn mặt nhìn Harry, trông nó vẫn có vẻ nửa tin nửa ngờ.

Con biết đấy, chú nói, ba con là người bạn tốt nhất của chú và ba con là người tốt. Có rất nhiều người tỏ ra rất ngớ ngẩn khi ở tuổi 15. Ba con đã vượt qua được chuyện đó.

Thôi được, Harry nặng nề nói. Chỉ vì con không bao giờ lại nghĩ là con sẽ lại cảm thấy có lỗi với thầy.

Nhân thể con đang nói đến thầy Snape, thầy Lupin nói, một nếp nhăn mệt mỏi hằn lên giữa hai hàng lông mày, ông ấy phản ứng như thế nào khi ông ấy khám phá ra con đã nhìn thấy tất cả những thứ đó?

Thầy nói với con là thầy sẽ không bao giờ dạy con môn Phép Thuật Phong Toả nữa, Harry nói, giống như thể đó là một sự thất vọng lớn đối với con—

Anh ta nói Cái gì? chú Sirius la lên, làm cho Harry giật bắn mình lên và hít ngay một mồm đầy tro.

Con nghiêm túc đấy chứ, Harry? thầy Lupin nói nhanh. Thầy Snape thôi không dạy con nữa à?

Vâng ạ, Harry nói, rất ngạc nhiên với phản ứng mà nó cho là hơi quá đáng này. Nhưng không sao, con không quan tâm lắm, con có thể nói là con cảm thấy nhẹ cả... -

Chú sẽ đến đó để nói với thầy Snape! chú Sirius nói một cách mạnh mẽ, và chú nhấp nhồm đứng ngay dậy nhưng thầy Lupin đã ấn chú ngồi xuống.

Nếu cần có ai đó cần nói với anh Snape thì người đó phải là tôi! thầy khẳng định. Nhưng trước tiên Harry phải quay lại chỗ thầy Snape và nói với thầy là không có lý do gì mà thầy được phép dừng những tiết học đó lại — nếu cụ Dumbledore mà nghe thấy -

Con không thể nói như vậy được, thầy Snape sẽ giết con mất! Harry giận dữ nói. Thầy không được thấy thầy Snape khi bọn con cùng nhau ra khỏi Cái Tường Ký đầu.

Harry, không có gì quan trọng bằng việc học sử dụng Phép Thuật Phong Toả của con đâu! thầy Lupin nghiêm nghị nói. Con có hiểu không? Không gì quan trọng hơn!

Vâng, vâng ạ, Harry nói, hoàn toàn bị làm cho bối rối,. Con... Con sẽ cố và nói gì đó với thầy Snape ... nhưng nó sẽ không-

Nó chợt rơi vào im lặng. Nó có thể nghe thấy tiếng bước chân.

Có phải ông Kreacher đang xuống thang không ạ?

Không, Sirius nói sau khi ngoái liếc nhìn phía sau. Chắc là có ai đó phía con đó.

Trái tim Harry như ngừng đập.

Con nên đi thôi! Harry vội vã nói và rút đầu khỏi đồng lửa ở Quảng trường Grimmauld. Trong giây lát, cái đầu của nó quay tít trên vai, sau đó nó thấy mình đang quỳ gối trước lò sưởi của bà Umbridge và nhìn ngọn lửa bùng lên rồi chết lịm.

Nhanh lên, nhanh lên! nó nghe thấy một giọng nói ngay ngoài cánh cửa. Ôi, bà ấy để cửa mở đây này -

Harry ẩn mình trong cái áo Tàng Hình và cố gắng kéo nó trùm kín khắp mình khi thầy Filch lao vào phòng. Thầy rõ ràng là đang tìm kiếm cái gì đó và tự nói với mình với vẻ nôn nóng khi thầy đi ngang qua phòng, kéo cái ngăn kéo ở bàn của bà Umbridge và bắt đầu lục lọi giấy tờ bên trong.

Phê duyệt cho phép trừng phạt bằng roi ... Phê duyệt cho phép trừng phạt bằng roi ... cuối cùng mình có thể thực hiện được điều đó ... bọn chúng sẽ nhớ đến hàng năm ấy chứ ...

Thầy lôi ra một cuộn giấy, hôn nó đánh chụt, sau đó vội vã bước ra cửa, vẫn ôm khư khư cuộn giấy trước ngực.

Harry lao ra, kiểm tra chắc chắn nó đã cầm cặp sách và cái áo Choàng Tàng Hình hoàn toàn che kín người nó, nó mở cửa và vội vã ra khỏi văn phòng sau thầy Filch, lúc này đang đi với một tốc độ rất nhanh mà chưa bao giờ Harry nhìn thấy.

Ra khỏi văn phòng của Umbridge, Harry nghĩ là an toàn để hiện hình trở lại. Nó cởi áo Tàng Hình, nhét nó vào cặp và tiếp tục chạy. Có rất nhiều tiếng kêu la và chuyển động từ Gian Sảnh ra vào. Nó chạy xuống theo cầu thang lát đá và nhận thấy có vẻ như toàn trường đang tụ tập ở đó.

Nó giống như cái đêm mà cô Trelawney bị đuổi. Các học sinh đứng dựa vào các bức tường xung quanh thành một vòng lớn (Harry nhận thấy một số đang bị dính cái gì đó khắp người rất giống như là Stinksap); các giáo viên và những con ma cũng đứng lẫn trong đám đông. Nổi bật lên trong số khán giả là những thành viên của Đội Kiểm Tra, tất cả bọn chúng trong rất tự hài lòng với bản thân mình, và Peeves, lúc này đang lơ lửng lơ phía trên đầu thì nhìn chăm chăm vào Fred và George đang đứng giữa sàn với vẻ không phạm tội nhưng đang bị dồn vào chân tường.

Thế nào! bà Umbridge nói với vẻ chiến thắng. Harry nhận thấy bà ta chỉ đứng cách nó có vài bậc thang ngay đằng trước, nhìn xuống con mồi của mình. Thế nào – các trò nghĩ thật là đáng tức cười khi biến hành lang trường học thành một cái đầm lầy phải không?

Rất tức cười, phải đấy, Fred nói, nó ngược nhìn bà ta không chút sợ hãi.

Filch huých khuỷu tay để tiến lại gần bà Umbridge, gần như phát khóc vì hạnh phúc.

Tôi đã có văn bản đây, thưa bà Hiệu trưởng, thầy nói với giọng khàn khàn, vầy vầy mẩu giấy da mà Harry vừa nhìn thấy thầy lấy từ bàn của bà ta. Tôi đã có văn bản đây và tôi có sẵn cả những cái roi da ... ôi, hãy để tôi làm việc đó

Rất tốt, Argus, bà ta nói. Cả hai trò, bà tiếp tục, nhìn chăm chăm vào Fred và George, sẽ phải làm quen với những gì sẽ xảy ra với những kẻ làm sai trong trường của ta.

Cô thì biết cái gì? Fred nói. Em không nghĩ là chúng em sẽ quen.

Nó quay lại người anh em sinh đôi.

George, Fred nói, Anh nghĩ là chúng ta đã học đủ rồi.

Phải, em cũng cảm thấy như vậy, George rạng rỡ nói.

Đã đến lúc chúng ta phải thử trí thông minh của chúng ta với phần còn lại của thế giới, em có thấy thế không? Fred hỏi.

Hoàn toàn chính xác, George nói.

Và trước khi bà Umbridge có thể thốt được một lời, bọn chúng giờ đã phép lên một lượt và cùng nói:

Chối lại đây!

Harry nghe thấy tiếng động ở đâu đó xa xa. Nhìn sang bên trái, nó cúi mình xuống đúng lúc. Những cây chổi của Fred và George, một vẫn còn kéo lê theo dây xích và cái móc sắt mà bà Umbridge dùng để gắn chúng vào bức tường, đang bay rít lên âm âm dọc hành lang về phía chủ nhân của chúng; chúng rẽ trái, trượt thấp xuống theo cầu thang và dừng ngay lại trước mặt hai anh em sinh đôi, cái dây xích va vào nhau loảng xoảng ầm ỉ trên sàn nhà lát đá phiến.

Chúng em sẽ không gặp cô nữa, Fred nói với giáo sư Umbridge, nhún nhún chân trên cây chổi.

Phải, chúng em sẽ không làm phiền liên lạc với cô nữa, George nói và cười lên cây chổi của mình.

Fred nhìn quanh các học sinh đang tụ tập, im lặng và theo dõi chăm chú.

Nếu như có ai muốn mua một cái Đầm lầy Bỏ túi, như đã được xem trên gác, hãy đến số 93, phố Diagon Alley – Cửa hàng Weasleys Wizarding Wheezes, nó nói rất to. Nơi trú ngụ mới của chúng tôi!

Giảm giá đặc biệt cho những học sinh trường Hogwarts cam kết sẽ sử dụng sản phẩm của chúng tôi để thoát khỏi cái con dơi già này, George để thêm và chỉ vào bà giáo sư Umbridge.

Ngăn bọn chúng lại! bà Umbridge gầm lên, nhưng đã quá muộn. Trước khi Đội Điều tra có thể chặn lại, Fred và George đã thoát ra cửa, lao vọt đến cả 15 feet vào không khí, cái móc bằng sắt lơ lửng một cách nguy hiểm phía dưới. Fred nhìn ngang qua gian sảnh vào con yêu tinh đang trôi lơ lửng ngang tầm với nó ở phía trên đám đông.

Hãy gửi cho bà ấy địa ngục từ chúng ta, Peeves.

Và Peeves, người mà Harry chưa bao giờ thấy làm theo lời của một học sinh nào trước đó, đã ngả cái mũ đính chuông từ trên đầu xuống để chào tạm biệt khi Fred và George lượn đi trước những tiếng vỗ tay tán thưởng ầm ỹ của những học sinh bên dưới và bay ra phía các cánh cửa trước đang mở toang dưới ánh hoàng hôn rực rỡ.

CHƯƠNG XXX: GRAWP

Trong những ngày sau đó, câu chuyện về chuyến bay vào tự do anh em Fred và George được kể đi kể lại một cách thường xuyên, đến mức mà Harry có thể khẳng định là chẳng bao lâu nữa nó sẽ trở thành một phần của các huyền thoại về trường Hogwarts: trong vòng có một tuần, thậm chí ngay cả những học sinh đã tận mắt nhìn thấy sự kiện cũng bị thuyết phục đến mức họ gần như tin là bản thân mình đã nhìn thấy hai anh em sinh đôi dội bom xuống bà Umbridge từ trên cây chổi và trút xuống bà ta như mưa những quả bom phân trước khi thoát khỏi các cánh cửa. Hậu quả tức thì của chuyến đào thoát đó là một làn sóng bất tận những cuộc tranh luận về việc bắt chước bọn họ. Harry thường xuyên nghe được các học sinh nói những câu đại loại như, "Đôi lúc, tớ thực sự muốn nhảy lên cây chổi và chuồn khỏi nơi này," hay là, "Chỉ cần thêm một buổi học thế này nữa thôi, là tớ sẽ đi theo con đường của anh em nhà Weasley."

Fred và George có thể chắc chắn là không có ai lãng quên bọn chúng quá sớm. Duy chỉ có một điều, bọn chúng không để lại chỉ dẫn làm thế nào có thể thoát khỏi cái đầm lầy bây giờ đang nằm chình ình trong cái hành lang ở tầng thứ năm của cánh nhà phía Đông. Người ta thấy bà Umbridge và Filch đã cố thử rất nhiều cách khác nhau để làm nó biến mất nhưng chẳng thu được thành công nào. Cuối cùng, khu vực đó được chăng dây khoanh lại và thầy Filch, với hàm răng nghiến kèn kẹt, đành phải nhận lãnh nhiệm vụ chèo thuyền chuyên chở học sinh băng qua cái đầm lầy đó đến lớp học. Harry chắc chắn là các giáo viên như bà McGonagall hay thầy Flitwick có thể di chuyển cái đầm lầy đó trong nháy mắt, nhưng trong trường hợp trò quấy rối của anh em sinh đôi Fred và Georges, họ có vẻ thích nhìn bà Umbridge vật lộn hơn.

Có hai cái lỗ in hình cái chổi trên cánh cửa văn phòng bà Umbridge, qua hai lỗ đó, những cây chổi nhân Cleansweeps của Fred và George đã xông pha để trở về tái hợp với các ông chủ của mình. Thầy Filch đã gắn một cánh cửa mới để thay thế và đưa cây chổi Tia chớp của Harry tới nơi cất giữ mới, mà theo như đồn đại thì bà Umbridge đã bố trí cả một người khổng lồ có vũ trang để canh gác nó. Tuy nhiên, những rắc rối mà bà ta gặp phải còn lâu mới hết.

Bất chấp tấm gương của Fred và George, một số lượng lớn các học sinh hiện vẫn đang ganh đua nhau để chiếm vị trí đang bị bỏ trống- trở thành người Đầu trò Quây. Mặc dù cánh cửa mới đã được thay thế, ai đó vẫn nhét được một con Đào mỏ vô văn phòng của bà Umbridge, con vật đó xáo tung cả căn phòng lên để tìm những đồ vật lấp lánh, nó lao vào bà Umbridge khi bà ta bước vào và cố gắng giật những cái nhẫn ra khỏi những ngón tay ngắn chùn lùn của bà ta. Bom Phân và Đạn nhựa thối rơi như mưa trên các hành lang, đến mức học sinh hình thành một thói quen là tự ếm bùa Đầu Bong Bóng cho mình trước khi rời khỏi lớp học để đảm bảo có đủ không khí trong lành, mặc dù những quả bóng đó làm cho bọn chúng có bề ngoài kì cục trông như là đang đội trên đầu những cái bể cá lộn ngược.

Thầy Filch lảng vảng trong các hành lang, tay lăm lăm một cây roi ngựa, cố gắng đến tuyệt vọng để bắt được những kẻ vi phạm, nhưng vấn đề là ở chỗ có quá nhiều những kẻ đó khiến thầy không biết xoay sở như thế nào. Đội Kiểm Tra cố gắng giúp đỡ thầy, nhưng luôn có những thứ dị thường xảy ra với những thành viên của Đội đó. Thăng Warrington trong đội

Quidditch nhà Slytherin được đưa đến bệnh xá với một thứ bệnh khủng khiếp về da khiến cho nó trông như bị phủ bằng bông ngô; Pansy Parkinson, đã làm cho Hermiones hết sức vui thích khi nó bỏ tất cả các tiết học của ngày tiếp theo vì tự dung mọc trên đầu một cặp sừng.

Trong khi đó, có thể thấy rõ là Fred and George đã kịp bán rất nhiều Hộp Snack Skiving trước khi chuồn khỏi Hogwarts. Bà Umbridge bước vào một lớp học chỉ để thấy ở đó các học sinh đang bị ngất, bị nôn mửa, bị các cơn sốt trầm trọng hay máu chảy không ngừng từ cả hai lỗ mũi. Điên lên vì giận dữ và bất lực, bà ta cố gắng tìm ra nguyên nhân của những triệu chứng không thể giải thích đó, nhưng các học sinh vẫn cứng đầu cứng cổ nói với bà ta là bọn chúng đang phải chịu một thứ triệu chứng được gọi nôm na là "Triệu chứng Umbridge". Sau khi phạt cấm túc bốn lớp liên tiếp mà vẫn không thể khám phá ra bí mật của bọn chúng, bà ta buộc phải từ bỏ công cuộc điều tra và cho phép hàng loạt học sinh bị chảy máu, ngất và nôn mửa rời khỏi lớp học.

Tuy nhiên, không chỉ những người sử dụng hộp Snackboxes là đang ganh đua nhau để trở thành Đầu Trò Quậy, con yêu tinh Peeves có vẻ đã khắc sâu những lời của Fred vào tận tim. Cười khúc khích điên cuồng, nó lượn lơ khắp trường, lật tung những cái bàn, làm nổ tung những cái băng đen, làm đổ những bức tượng và những cái bình; hai lần nhốt bà Norris vào trong một bộ áo giáp, khiến cho khi được thầy giám thị cứu thoát đã gào lên ầm ỹ. Con Peeves đập tan thành từng mảnh các đèn lồng và thổi tắt những cây nến, tung hứng những cây đuốc cháy bùng bùng trên đầu các học sinh đang kêu thét lên, làm cho những đồng giấy da được xếp gọn ghề rơi đổ vào đồng lửa hay quăng ra ngoài cửa sổ; gây ra một trận lũ lụt ở tầng hai khi nó mở tất cả các vòi nước trong phòng tắm, thả một túi đầy nhện đen ngay giữa Gian Đại Sảnh trong lúc học sinh đang ăn sáng và, khi nào nó muốn xả hơi thì nó tiêu tốn hàng giờ đồng hồ trôi lãng nhãng sau bà Umbridge và búng lười khinh bỉ rất to mỗi khi bà ta nói.

Không ai trong số giáo viên, ngoại trừ thầy Filch có vẻ muốn nhắc tay giúp bà ta. Không những thế, một tuần sau chuyến đào thoát của Fred và George, Harry nhìn thấy giáo sư McGonagall đi ngang qua con Peeves lúc đó đang cố tháo cái chao đèn pha lê ra và nó có thể thề là nó nghe thấy giáo sư thốt lên với con yêu tinh qua một khoé miệng, "Phải vận nó ngược lại cơ."

Thêm vào đó, Montague vẫn chưa bình phục lại sau khi ở trong cái toilet đó; nó vẫn còn rất hoảng sợ và mất phương hướng, và mọi người thấy ba má nó sải bước trên ở lối đi trước lâu đài vào một sáng Thứ Ba, trông hết sức tức giận.

"Chúng ta có nên nói gì đó không?" Hermione nói hết sức lo lắng, cô bé tỳ má vào cánh cửa sổ lớp Bùa Chú để có thể nhìn thấy ông bà Montague đang bước vào trong. "Về cái đã xảy ra cho cậu ta? Nếu như nó có thể giúp bà Pomfrey chữa cho cậu ta?"

"Tất nhiên là không, nó sẽ khỏi thôi," Ron hờ hững nói.

"Dù sao thì cùng thêm việc cho bà Umbridge đúng không?" Harry nói với giọng thoải mái.

Cả nó và Ron đang dùng những cây đũa phép gõ nhẹ vào những cái tách trà để ếm bùa. Cái tách của Harry mọc ra bốn chân ngắn ngủn đến mức nó không thể chạm tới mặt bàn mà

khua loạn lên trong không khí. Cái chén của Ron mọc ra những cái chân khẳng khiu mềm xèo, chúng đỡ cái tách trà lên khỏi mặt bàn hết sức khó khăn, xiêu vẹo được một vài giây sau đó đổ gập xuống và làm cho cái tách vỡ làm đôi.

"Reparo," Hermione nói nhanh, và gắn các mảnh vỡ bằng một cái vẩy đũa. "Tất nhiên là vậy rồi, nhưng nếu như Montague sẽ không bao giờ bình phục thì sao?"

"Ai thêm quan tâm?" Ron cúi kính nói, trong khi cái tách của nó lại đứng lên xiêu vẹo như say rượu một lần nữa, run run trên các đầu gối. "Thằng Montague chẳng phải đã làm cho nhà Gryffindor bị trừ bao nhiêu điểm còn gì? Nếu như cậu muốn lo lắng cho ai đó, hãy nghĩ tới mình nè, Hermione!"

"Cậu à?" cô nói, trong khi túm lấy cái tách trà của mình bởi nó cứ nhảy vòng vòng vui sướng qua cái bàn trên bốn cái chân bằng gỗ liễu cứng cáp và đặt nó trước mặt mình. "Tại sao mình lại phải lo lắng cho cậu?"

"Khi nào lá thư của má qua được quy trình kiểm tra của bà Umbridge," Ron chua chát nói, bây giờ nó đỡ lấy cái tách trà của mình trong khi những cái chân ẻo lả vẫn cố gắng vô vọng để đỡ lấy cái trọng lượng của nó, "Mình sẽ thực sự ngáp trong rắc rối. Mình sẽ chẳng ngạc nhiên đâu nếu má gửi một lá Thư Sấm nữa."

"Nhưng mà -"

"Đó sẽ là lỗi của mình vì đã để cho Fred và George chuồn mất, rồi các cậu sẽ thấy," Ron ừ ừ nói. "Má sẽ nói lẽ ra mình phải ngăn các anh ấy làm như thế, mình nên túm những cái đuôi chổi của các anh ấy và kéo lại hay làm những việc tương tự ... đúng thế đấy, đó sẽ là lỗi của mình."

"E hèm, nếu má cậu làm vậy thì thật là không công bằng, cậu không thể làm gì được! Nhưng mình tin chắc là má cậu sẽ không làm như vậy đâu, ý mình là, nếu như các anh ấy thực sự có một nơi trú ngụ ở Diagon Alley, thì hẳn là các anh ấy đã sắp sẵn kế hoạch từ lâu rồi."

"Phải, nhưng còn một điều khác, làm thế nào mà họ có được chỗ đó?" Ron nói, nó gõ cây đũa hơi mạnh vào cái tách trà làm cho những cái chân của nó lại đổ sụp xuống và nằm co giật trước mặt nó. "Các anh ấy thật là ranh ma đúng không? Phải có hàng đồng Galleons để thuê được một chỗ ở Diagon Alley. Má sẽ muốn biết các anh ấy đã làm những gì để có được từng đấy vàng."

"Đúng vậy, mình cũng tự hỏi như vậy," Hermione nói, trong khi ra lệnh cái tách trà của mình nhảy nhót quanh cái tách trà của Harry, những cái chân nhỏ ngắn ngủn này vẫn không thể chạm tới mặt bàn, "Mình tự hỏi liệu có phải Mundungus đã thuyết phục các anh ấy bán các thứ đồ được đánh cắp hay những thứ tồi tệ tương tự hay không."

"Không phải là ông ta đâu," Harry nói cộc lốc.

"Làm sao mà cậu biết được?" Ron và Hermione đồng thanh nói.

"Bởi vì -" Harry ngáp ngừng, nhưng có vẻ giây phút xung tội cuối cùng cũng phải đến. Việc giữ im lặng sẽ là không tốt nếu như điều đó có nghĩa là có ai đó sẽ nghi ngờ Fred và

George là những tên tội phạm. "Mình đã đưa vàng cho các anh ấy. Mình đã đưa cho họ toàn bộ phần thưởng Cúp Tam Pháp Thuật mà mình nhận được tháng Sáu năm ngoái."

Có một sự im lặng sững sờ, sau đó cái tách trà của Hermione nhảy qua mép bàn và rơi thẳng xuống sàn.

"Ôi trời, Harry, cậu không thể làm việc đó!" cô bé nói.

"Có, tớ đã làm việc đó," Harry nói với vẻ nổi loạn. "Và tớ không hối tiếc đâu. Tớ không cần đến số vàng đó và các anh ấy thì rất muốn có một Tiệm Giỡn."

"Nhưng nếu như thế thì thật là tuyệt!" Ron nói, trông nó rất xúc động. "Tất cả là do cậu, Harry – Má sẽ không thể buộc tội mình được! Mình có thể nói với má được chứ?"

"Được, mình hy vọng là cậu sẽ khá hơn," Harry uể oải nói, "nhất là nếu như má cậu nghĩ là các anh ấy tiêu thụ những cái vạc ăn cắp hay những thứ tương tự."

Hermione chẳng nói gì nữa trong suốt phần còn lại của tiết học, nhưng Harry ngờ là sự tự kiểm chế của cô bé nhất định sẽ bùng nổ nhanh chóng. Sự ngờ vực đó được khẳng định ngay khi bọn chúng rời lâu đài để nghỉ giải lao và đứng dưới ánh mặt trời nhợt nhạt của tháng Năm, cô bé nhìn Harry chăm chăm bằng đôi mắt nhỏ và sáng, quả quyết mở miệng.

Harry chặn ngang trước khi cô bé kịp mở miệng.

"Cậu cần nhắc mình chẳng có ích gì hết, mọi việc đã xảy ra," nó kiên quyết nói. "Fred và George đã cầm vàng - đã tiêu khá nhiều - mình không thể và không muốn lấy lại. Vì vậy, cậu đừng nói gì hết cả, Hermione."

"Mình không định nói bất cứ thứ gì về hai anh Fred và George!" cô bé nói với giọng bị tổn thương.

Ron khịt mũi vẻ không tin và Hermione ném cho nó một cái nhìn khó chịu.

"Mình không định nói mà!" cô bé tức giận nói. "Trong thực tế, mình định hỏi Harry khi nào cậu ấy quay lại chỗ thầy Snape và đề nghị thầy dạy thêm về bùa Phong tỏa (Occlumency)!"

Trái tim Harry chùng hẫ xuống. Ngay khi bọn chúng cạn kiệt chuyện về đề tài chuyển đào thoát đầy kịch tính của Fred và George, câu chuyện đã tiêu tốn vô khối các giờ đồng hồ, Ron và Hermione muốn được nghe tin tức của chú Sirius. Và bởi vì Harry chưa hề kể cho các bạn mình lý do tại sao nó muốn nói chuyện với chú Sirius ngay lập tức, nên rất khó có thể bịa ra cái gì đó để kể cho bọn chúng; nó kết thúc câu chuyện một cách trung thực là chú Sirius muốn Harry quay trở lại với các buổi tập bùa Occlumency. Bây giờ nó hối tiếc về điều đó hơn bao giờ hết; Hermione sẽ không bao giờ buông tha khỏi chủ đề này và sẽ luôn quay lại với nó vào những lúc nó ít ngờ tới nhất.

"Cậu đừng có nói với mình là cậu thôi không còn có những giấc mơ kỳ cục nữa," Hermione nói, "bởi vì Ron nói với mình là cậu lại nói mớ trong lúc ngủ tối qua."

Harry ném cho Ron một cái nhìn giận dữ. Ron có vẻ xấu hổ.

"Cậu chỉ nói mơ một lúc thôi," cậu lẩm bẩm với vẻ có lỗi. "Một cái gì đó như là "chỉ một chút nữa thôi"."

"Mình mơ mình đang xem cậu chơi Quidditch," Harry nói dối thẳng thừng. "Mình cố gắng nhắc cậu vươn người thêm một chút nữa là tóm được trái banh Quaffle."

Hai tai Ron đỏ ửng lên. Harry cảm thấy một chút thoải mái vì được báo thù; dĩ nhiên nó chẳng mơ thấy cái gì tương tự như thế cả.

Đêm qua, nó lại mơ thấy mình đang đi dọc hành lang đến Văn phòng Những Điều Thần Bí. Nó đã đi qua một gian phòng có hình tròn, sau đó gian phòng tràn ngập những tiếng động và ánh đèn nhảy múa, cuối cùng nó lại thấy mình ở trong gian phòng trông như một cái hang kê đầy những cái kệ, trên đó xếp các quả cầu thủy tinh.

Nó vội vã đi thẳng đến dãy số chín-mười-bảy, rẽ trái và chạy dọc cái kệ đó ... rõ ràng là nó đã nói to ... chỉ một chút nữa thôi ... bởi nó cảm thấy mình sắp thức dậy... và trước khi nó đi đến cuối dãy, nó thấy mình lại nằm trên giường, nhìn chằm chằm vào cái đỉnh màn của cái giường bốn cọc.

"Cậu đang cố gắng phòng toả trí óc cậu đúng không?" Hermione nói trong khi nhìn Harry chăm chú. "Cậu vẫn luyện tập bùa Phong Toả đấy chứ?"

"Tất nhiên rồi," Harry nói, cố gắng để giọng nói của nó nghe có vẻ như bị xúc phạm bởi câu hỏi đó. Sự thực thì nó hết sức thắc mắc về cái được giấu trong căn phòng đầy những quả cầu bụi bặm đó đến mức mà nó rất muốn các giấc mơ đó tiếp tục diễn ra.

Vấn đề là ở chỗ con chưa đầy một tháng là đến kỳ thi và bọn chúng phải giành mọi thời gian để ôn tập bài vở, đầu óc nó có vẻ bị bão hoà bởi bài tập cho nên khi nó vào giường ngủ, nó nhận thấy rất khó mà ngủ cho say được; và khi nó chìm vào giấc ngủ, bộ não bị quá tải của nó chỉ mơ thấy những giấc mơ ngớ ngẩn về các bài thi. Nó cũng ngờ là một phần trong đầu nó – phần thường lên tiếng bằng giọng của Hermione — cảm thấy tội lỗi mỗi khi nó tiến lại cuối hành lang nơi có cánh cửa màu đen và cố đánh thức nó dậy trước khi nó đến được đích.

"Cậu biết không," Ron nói trong khi tai vẫn đỏ ửng, "nếu như thằng Montague không thể bình phục trước trận đấu giữa nhà Slytherin và nhà Hufflepuff, chúng ta sẽ có cơ hội đoạt Cúp."

"Đúng vậy, mình cũng nghĩ thế," Harry nói, nó rất mừng vì đổi được đề tài.

"Bởi vì chúng ta đã thắng một trận và thua một trận – nếu như nhà Slytherin thua nhà Hufflepuff vào thứ Bảy tới -"

"Đúng thế," Harry nói, nó hoàn toàn mất ý thức là nó đang đồng ý với cái gì. Cho Chang vừa đi ngang qua cái sân nhỏ mà không thèm liếc nhìn nó.

*

Trận đấu cuối cùng của mùa Quidditch năm nay, Gryffindor đấu với nhà Ravenclaw, đã diễn ra vào kỳ nghỉ cuối tuần sau cùng của tháng Năm. Mặc dù nhà Slytherin đã bị nhà Hufflepuff đánh bại trong trận cuối cùng, nhưng nhà Gryffindor cũng không dám mơ tưởng

nhiều tới chiến thắng, chủ yếu là vì bảng thành tích giữ gôn khủng khiếp của Ron (mặc dù dĩ nhiên là không ai nói điều đó với nó cả). Tuy nhiên, nó lại có vẻ rất lạc quan.

"Ý tứ là, tứ không thể tệ hơn được nữa, đúng không nào?" nó nói với Harry và Hermione giọng dứt khoát trong bữa ăn sáng vào buổi sáng của trận đấu. "Chẳng có gì để mất cả?"

"Cậu biết không," Hermione nói, khi cô bé và Harry đi xuống sân đấu, lọt thỏm trong đám đông đang hết sức phấn khích, "Mình nghĩ là Ron sẽ chơi tốt hơn khi không có Fred và George ở đó. Các anh ấy không bao giờ làm cho cậu ấy cảm thấy tự tin cả."

Luna Lovegood bắt kịp bọn họ với một con đại bàng còn sống nguyên đậu ở trên đầu.

"Thôi chết rồi, mình quên mất!" Hermione nói, trong khi dõi theo con đại bàng đang vỗ cánh khi Luna đi ngang qua một đám nhà Slytherin đang cười khúc khích và chỉ chỗ. "Cho có chơi trận này không?"

Harry, người hoàn toàn không quên chuyện này, chỉ lăm bầm gì đó không rõ ràng.

Họ tìm được chỗ ngồi ở hàng trên cùng của khán đài. Trời đẹp và quang đãng; Ron không thể ước gì tốt hơn nữa, và Harry cảm thấy một niềm hi vọng Ron sẽ không tạo ra cái có để đám nhà Slytherins lặp lại cái điệp khúc "Weasley là vua của bọn này".

Lee Jordan, người hoàn toàn mất hết nhuệ khí kể từ khi Fred và George ra đi, đang làm nhiệm vụ tường thuật như thường lệ. Khi hai đội tiến ra sân, nó đọc tên từng cầu thủ nhưng giọng không còn niềm thích thú như mọi khi.

"... Bradley... Davies... Chang," nó nói, và Harry cảm thấy bao tử nó bắt đầu nhộn nhạo, như bị đánh một cú và cảm thấy choáng váng khi Cho tiến ra sân, mái tóc đen sáng bóng của cô bé bay bay trong gió nhẹ. Nó không còn muốn một điều gì ngoại trừ một điều là nó không đứng ở trên khán đài này. Thậm chí cách cô bé nhìn trong lúc thảo luận sôi nổi với Roger Davies khi bọn họ chuẩn bị lên chổi cũng khiến nó nhói lên vì ghen tuông.

"Và trận đấu bắt đầu!" Lee nói. "Và Davies đã bắt được trái Quaffle ngay lập tức, đội trưởng nhà Ravenclaw Davies đang có trái Quaffle, anh né được Johnson, Bell, và cả Spinnet ... anh đang tiến thẳng về hướng khung gôn! Anh đã ném trái banh – và - và -" Lee hét to. "và anh ta đã ghi điểm."

Harry và Hermione rên lên cùng với toàn thể học sinh nhà Gryffindors. Như đã đoán trước, đám nhà Slytherin ở phía bên kia của khán đài bắt đầu hát:

"Weasley không thể bảo vệ một cái chi. Nó không thể che được một cái vòng bé tí ti..."

"Có một giọng nói khàn khàn vang bên tai nó. "Hermione..."

Harry nhìn quanh và thấy gương mặt râu ria của bác Hagrid giữa đám người đang ngồi. Rõ ràng là bác rất vất vả để chen qua được những hàng ghế phía dưới, bởi bọn học sinh năm nhất và năm nhì nhìn bọn họ bức tức khi bác đi qua. Vì một lý do nào đó, bác Hagrid cúi gập người xuống như thể sợ bị ai đó nhìn thấy, mặc dù bác vẫn nhô lên so với mọi người xung quanh ít nhất là bốn feet.

"Nghe này," bác thì thầm, "các cháu có thể đi với bác được không? Ngay bây giờ? Trong khi mọi người đang theo dõi trận đấu?"

"Ờ... không thể muộn hơn được hả bác Hagrid?" Harry hỏi. Cho đến khi trận đấu kết thúc?"

"Không," bác Hagrid nói. "Không thể, Harry à, phải ngay bây giờ... trong khi mọi người đang tập trung vào việc khác ... các cháu hãy làm ơn đi?"

Mũi bác Hagrid đang chảy máu. Hai mắt bác tối sầm. Harry chưa bao giờ nhìn bác gần như thế kể từ sau khi bác quay trở lại trường; bác trông hoàn toàn thiếu ngủ.

"Dĩ nhiên," Harry nói ngay lập tức, "dĩ nhiên là chúng cháu sẽ đi với bác."

Nó và Hermione len theo lối đi giữa hàng ghế của mình, đám học sinh phải đứng dậy nhường lối thoát ra những tiếng cầu nhàu. Những người khác nơi hàng ghế bác Hagrid đang đứng thì không cầu nhàu mà chỉ cố gắng thu người nhỏ lại hết mức có thể.

"Bác rất biết ơn các cháu, cả hai cháu, thực đấy," bác Hagrid nói khi bọn họ ra đến cầu thang. Bác thường xuyên đảo mắt ra xung quanh với vẻ lo lắng khi họ đi xuống bãi cỏ bên dưới. "Bác chỉ hy vọng bà ta không để ý đến việc chúng ta đang rời khỏi".

"Bác định nói bà Umbridge hả?" Harry nói. "Bà ta không để ý đâu, bà ta đang ngồi cùng với cái đám trong Đội Kiểm Tra, bác không nhìn thấy à? Bà ta hẳn là đang trông đợi có rắc rối xảy ra trong trận đấu."

"Ờ, phải, một chút rắc rối nhỏ chắc cũng chẳng hại gì," bác Hagrid nói, ngừng lại một chút kiểm tra xung quanh để chắc chắn là bãi cỏ giữa sân đấu và túp lều của bác hoàn toàn không có ai. "Chúng ta sẽ có thêm thời gian."

"Có chuyện gì vậy, bác Hagrid?" Hermione nói, cô bé nhìn bác với vẻ quan tâm hiện rõ trên gương mặt khi bọn họ hối hả băng ngang qua bãi cỏ đến rìa Khu Rừng Cấm.

"Các cháu sẽ biết ngay thôi", " bác Hagrid nói, bác đang nhìn qua vai khi có tiếng hò reo rất lớn từ phía khán đài phía sau bọn họ. "Này – hình như có ai đó vừa mới ghi điểm?"

"Chắc là đội Ravenclaw," Harry nặng nề nói.

"Tốt... hay lắm..." bác Hagrid vội vã nói. Thiệt là tốt..."

Bọn chúng chạy lúp xúp theo sau bác đi qua bãi cỏ, cẩn thận nhìn quanh sau mỗi bước đi. Khi bọn họ đến lều của bác Hagrid, Hermione tự động rẽ trái về phía cửa trước. Tuy nhiên, bác Hagrid lại bỏ qua túp lều, đi thẳng vào bóng tối của những cái cây nằm ở rìa của Khu Rừng Cấm, đến đó bác nhặt lấy cái ná đang để dựa vào một cái cây. Khi bác nhận ra là bọn trẻ không theo mình, bác quay lại.

"Chúng ta đi vào đây cơ," bác nói, vuốt mái tóc bờm xờm ra sau.

"Vào Rừng Cấm?" Hermione bối rối nói.

"Phải," bác Hagrid nói. "Đi thôi, nhanh lên nào, trước khi ai đó bám theo chúng ta!"

Harry và Hermione nhìn nhau, sau đó luồn mình dưới những cái cây, theo sau bác Hagrid, lúc này đã bỏ bọn chúng khá xa trong bóng tối âm u màu xanh, cái ná trong tay bác. Harry và Hermione chạy theo để bắt kịp bác.

"Hagrid, tại sao bác lại phải mang theo vũ khí?" Harry nói.

"Chỉ để phòng xa thôi," bác Hagrid nói, nhún đôi vai khổng lồ.

"Bác không hề mang theo cái ná của bác vào hôm bác chỉ cho chúng cháu những con ngựa có cánh Thestrals," Hermione rụt rè nói.

"Bởi vì chúng ta sẽ đi xa hơn nhiều," bác Hagrid nói. "Và dù sao, ngày hôm đó cũng xảy ra trước khi Firenze rời khỏi Khu Rừng Cấm mà?"

"Tại sao việc ông Firenze rời bỏ Khu Rừng lại làm cho mọi việc lại khác đi được?" Hermione tò mò hỏi.

"Bởi những những con nhân mã khác đã bị bác làm cho tức giận," bác Hagrid lặng lẽ nói, vẫn liếc nhìn xung quanh. "Bọn họ đã - ờ, không thể gọi là thân thiện được — nhưng chúng ta thu xếp ổn thoả với nhau". Chúng ta kết bạn với nhau, nhưng bọn họ luôn thay đổi hẳn thái độ mỗi khi ta muốn có một lời tiên tri. Không một lời nào nữa."

Bác thở dài.

"Ông Firenze nói là bọn chúng rất tức giận bởi ông ấy bỏ đi làm việc cho cụ Dumbledore," Harry nói, nó vấp vào một cái rễ trời lên khỏi mặt đất khi mãi theo dõi câu chuyện của bác.

"Phải," bác Hagrid nặng nề nói. "Phải đó, giận dữ cũng không thể diễn tả hết đâu. Ruddy giận tím gan tím ruột. Nếu bác không vào đó, bác nghĩ là bọn chúng đã đá ông Firenze đến chết rồi -"

"Bọn chúng đánh ông ấy?" Hermione nói, giọng rất sững sờ.

"Ừ," bác Hagrid cộc cằn nói, và rẽ lối đi qua những cái nhánh cây mọc sà gần mặt đất. "Đến cả nửa bầy xông vào ông ấy."

"Và bác đã chặn chuyện đó lại?" Harry nói, trong cậu hết sức ngạc nhiên và có vẻ bị gây ấn tượng mạnh. "Một mình bác?"

"Dĩ nhiên là bác ngăn lại, làm sao bác có thể đứng nhìn bọn chúng giết ông ta được?" bác Hagrid nói. "Rất may là bác đi ngang qua đó đúng lúc... và bác nghĩ là ông Firenze có thể nhớ đến điều đó khi bắt đầu gửi cho bác những lời cảnh báo ngu ngốc!" bác bất ngờ thêm vào với vẻ nóng nảy.

Harry và Hermione nhìn nhau, giật mình, nhưng bác Hagrid, vẫn còn rất giận dữ không nói thêm chi tiết nữa.

"Dù sao," bác nói, hơi thở nặng nề hơn bình thường, "sau chuyện đó, những con nhân mã đã rất tức giận với bác, và rắc rối là ở chỗ bọn chúng có nhiều ảnh hưởng trong Khu Rừng Cấm này ... bọn chúng là những sinh vật thông minh nhất ở đây."

"Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây phải không hả bác Hagrid?" Hermione hỏi. "là vì những con nhện mã phải không?"

"à, không đâu," bác Hagrid nói, lắc đầu phản đối mạnh mẽ, "không, không phải là vì bọn chúng đâu. Dĩ nhiên là bọn chúng có thể làm phức tạp thêm vấn đề... nhưng các cháu sẽ biết ngay thôi."

Sau câu nói không rõ ràng đó, bác im lặng và tiến lên phía trước, rải những bước chân dài bằng ba lần bước chân của bọn chúng khiến chúng rất vất vả để theo kịp bác.

Lối đi ngày càng rậm rạp, những cái cây mọc san sát khi bọn họ ngày càng tiến sâu vào Khu Rừng Cấm âm u như trời đã chuyển sang tối. Bọn họ đã vượt bãi trống nơi bác Hagrid chỉ cho bọn trẻ những con ngựa có cánh Thestrals được một quãng khá xa, nhưng Harry không cảm thấy băn khoăn cho tới khi bác Hagrid bất ngờ bước khỏi đường mòn và đi vòng qua những cái cây hướng về khu trung tâm âm u của Rừng Cấm.

"Bác Hagrid!" Harry nói trong khi rẽ một bụi cây rậm rạp đầy gai mà bác Hagrid bước qua dễ dàng để lấy lối đi, và nhớ rất rõ cái gì đã xảy ra với nó vào cái lần nó bước khỏi lối mòn của Khu Rừng Cấm. "Chúng ta đang đi đâu đây?"

"Thêm một chút nữa thôi," bác Hagrid nói qua vai. "Cố lên, Harry... chúng ta cần đi sát vào nhau."

Phải rất cố gắng mới theo kịp bác Hagrid, bởi những nhánh cây và bụi cây đầy gai mà bác Hagrid bước qua dễ dàng như thể chúng là mạng nhện lại cứ mắc vào quần áo của Harry và Hermione, thường xuyên níu chúng lại khiến bọn chúng cứ vài phút một lần phải dừng lại để gỡ ra. Tay chân Harry nhanh chóng đầy vết cắt và xây xước. Bây giờ, bọn chúng đang ở rất sâu trong rừng, thỉnh thoảng, Harry chỉ có thể nhìn thấy cái bóng đen to tướng của Hagrid trong bóng tối phía trước. Bất kỳ âm thanh nào cũng đều có vẻ đe dọa trong sự im lặng ngột ngạt này. Tiếng cành cây gãy vọng lại nghe rất to và tiếng sột soạt nhỏ nhất, cho dù chỉ là do chuyển động vô tình của một con chim sẻ cũng làm cho Harry nhìn vào bóng tối để tìm nguyên nhân. Nó nảy ra ý nghĩ là nó chưa bao giờ cố gắng đi sâu vào Khu Rừng Cấm mà không gặp bất kỳ một sinh vật nào; sự thiếu vắng các loài sinh vật trong rừng gây ấn tượng cho nó như là một điềm gở.

"Bác Hagrid, chúng cháu có thể thắp sáng cây đũa phép chứ?" Hermione lặng lẽ nói.

"Ờ... được," bác Hagrid thì thầm đáp. "Sự thực thì -"

Bác bất thành lĩnh ngừng đi và quay lại; Hermione đi ngay sau bác và bị xô mạnh về phía sau. Harry tóm kịp cô bé trước khi Hermione ngã xuống.

"Có lẽ chúng ta nên dừng lại một chút", để bác có thể ... ờ...giải thích cho các cháu hiểu," bác Hagrid nói. "Trước khi chúng ta đi đến đó."

"Được lắm!" Hermione nói khi Harry đỡ cô bé đứng dậy. Cả hai đũa thì thầm "Lumos!" và các đầu đũa của bọn chúng loé sáng. Gương mặt của bác Hagrid hiện rõ từ bóng tối nhờ hai chùm ánh sáng đó và Harry nhận thấy bác có vẻ căng thẳng và buồn nữa.

"Thế này," bác Hagrid nói. "Ờ... để xem nào... câu chuyện là..."

Bác thở rõ mạnh.

"Bác phải nói là bác rất có thể sẽ bị đuổi bất kỳ lúc nào," bác nói.

Harry và Hermione nhìn nhau sau đó cùng nhìn bác.

"Nhưng bác đã trì hoãn được việc đó khá lâu -" Hermione ngập ngừng nói. "Cái gì khiến bác nghĩ rằng -"

"Bà Umbridge cho là bác đã bỏ con Đào mỏ vào văn phòng bà ta."

"Có đúng thế không ạ?" Harry nói, trước khi có thể ngừng lại được.

"Không, chắc chắn là không rồi!" bác Hagrid phẫn nộ nói. "Bất cứ chuyện gì dính đến những sinh vật huyền bí là bà ta liền nghĩ ngay là có liên quan đến bác. Ờ, các cháu đều biết là bà ta luôn tìm cơ hội để đuổi bác ngay sau khi bác quay trở về. Bác không muốn đi đâu, dĩ nhiên rồi, nhưng nếu nó không phải là ... ờ... tình huống đặc biệt, bác phải giải thích cho các cháu để... ờ, có lẽ bác phải ra đi ngay bây giờ, trước khi bà ta tìm ra có để đuổi bác ngay trước toàn thể trường học, giống như bà ta đã làm với cô Trelawney."

Cả Harry và Hermione kêu lann phản đối, nhưng bác Hagrid đã vẫy vẫy bàn tay to tướng tỏ vẻ không đếm xỉa đến ý kiến của bọn chúng.

"Đó chưa phải là ngày tận thế đâu, bác sẽ có thể giúp đỡ cụ Dumbledore nếu bác đi khỏi đây, bác có thể hữu dụng cho Hội Huynh Đệ. Và các cháu còn có bà Grubbly-Plank, ờ...và - và các cháu sẽ vượt qua kỳ thi thôi ..."

Giọng bác run run và vỡ ra.

"Đừng lo cho bác," bác vội vàng nói khi Hermione định vỗ vỗ vào cánh tay bác. Bác lôi ra từ trong túi áo chèn một cái khăn mùi xoa chấm to tướng và dùng nó để lau mắt. "Thế này, bác sẽ không cho các cháu biết chuyện này nếu như bác không bị buộc phải làm như thế. Hừm, nếu bác đi... ờ, bác không thể ra đi mà không... mà không kể cho ai đó ... bởi vì bác - bác cần...ờ...các cháu giúp bác. Cả Ron, nếu cậu ấy muốn".

"Đương nhiên là chúng cháu sẽ giúp bác," Harry nói ngay lập tức. "Bác muốn chúng cháu làm gì?"

Bác Hagrid khịt mũi rõ to, không nói nên lời và vỗ vào vai Harry khiến cho nó va mạnh vào một cái cây.

"Bác biết...ờ...các cháu sẽ nói là có," bác Hagrid nói qua cái khăn mùi xoa, "nhưng bác không... bao giờ... quên... ờ... đi thôi nào... chỉ đi thêm một chút nữa ... cẩn thận đấy, nào, có những cây tầm ma đấy..."

Bọn họ tiếp tục đi trong im lặng thêm mười lăm phút nữa; Harry vừa định mở miệng để hỏi xem bọn chúng còn phải đi bao xa nữa thì bác Hagrid giơ tay lên ra hiệu cho bọn chúng dừng lại.

"Rất dễ thôi" bác nhẹ nhàng nói. "Thật yên lặng, nào..."

Bọn họ bước lên phía trước và Harry trông thấy một ụ đất to tướng, mềm mềm cao gần bằng bác Hagrid khiến cho cậu có cảm giác chắc chắn, với một sự khiếp sợ choáng váng, đó hẳn là hang ổ của một con thú khổng lồ nào đó. Những cái cây quanh cái đồng đó bị nhổ trơ rễ, khiến cho cái đồng đó nằm chơ vơ trên một khoảng đất trơ trụi, xung quanh là rất nhiều thân cây và cành cây tạo nên một thứ hàng rào hay chướng ngại vật, sau hàng rào đó là Harry, Hermione và bác Hagrid đang đứng.

"Đang ngủ", "Hagrid thở ra.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Harry có thể nghe thấy một tiếng ngáy nhịp nhàng, xa xôi mà âm thanh có vẻ như phát ra từ hai lá phổi khổng lồ đang hoạt động. Cậu liếc sang bên Hermione, người lúc này đang nhìn chăm chăm vào ụ đất, miệng hơi há ra. Cô bé trông có vẻ khiếp hãi.

"Bác Hagrid," cô bé thì thầm với giọng vừa đủ nghe trong cái thứ âm thanh phát ra từ sinh vật đang ngủ kia, "anh ta là ai đấy ạ?"

Harry nhận thấy đó là một câu hỏi thật lạ lùng ... "Đó là cái gì?" là câu mà nó định hỏi.

"Bác Hagrid, bác đã kể cho chúng cháu là -" Hermione nói, cây đũa phép run run trong tay cô bé, "bác đã kể cho chúng cháu là không ai trong số bọn họ muốn ra đi!"

Harry hết nhìn từ cô bé sang bác Hagrid và sau đó, khi nhận thức ra vấn đề, nó nhìn trở lại cái đồng đó, thở hỗn hển vì sợ hãi.

Cái đồng khổng lồ mà cả cậu, Hermione và bác Hagrid có thể dễ dàng đứng lên đó bây giờ đang chuyển động lên xuống hết sức chậm theo nhịp thở sâu và nặng nề. Đó hoàn toàn không phải là một ụ đất. Đó rõ ràng chính là một cái lưng của một... —

"Ờ - không - nó cũng không muốn đến đây đâu," bác Hagrid nói nghe có vẻ tuyệt vọng. "Nhưng bác buộc phải mang nó ta đi, Hermione à, bác bị buộc phải làm như thế!"

"Nhưng tại sao?" Hermione hỏi, giọng cô bé nghe như muốn khóc. "Tại sao - vì cái gì - ôi trời ơi, bác Hagrid"

"Bác nghĩ là nếu bác mang nó trở lại đây," bác Hagrid nói, giọng cũng rất giống như là chuẩn bị khóc, "và - và dạy cho nó một số điều - bác nghĩ là bác có thể đưa nó ra trước mọi người và chỉ cho bọn họ thấy nó hoàn toàn vô hại!"

"Vô hại!" Hermione nói rít lên, và bác Hagrid vội vã giơ tay chặn bịt giọng nói của cô bé lại bởi cái sinh vật trước mặt bọn họ cầu nhàu ầm ỹ và chuyển mình trong khi vẫn ngủ. "Anh ta đã làm bác bị thương trong suốt thời gian qua? Đó là lý do tại sao bác có tất cả các vết thương đó!"

"Nó không biết đến sức mạnh của chính mình!" bác Hagrid nghiêm túc nói. "Và nó đang khá lên, nó không gây sự nhiều nữa —"

"Thế ra đó chính là lý do tại sao bác mất tới hai tháng để về đến nhà!" Hermione tức giận nói. "Ôi trời, bác Hagrid, tại sao bác lại mang anh ta đi trong khi anh ta không muốn như thế? Anh ta hẳn là sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu được sống cùng với những người giống anh ta?"

"Tất cả bọn họ đều ức hiếp nó, Hermione à, "bởi vì nó quá nhỏ bé!" bác Hagrid nói.

"Nhỏ bé?" Hermione nói. "Nhỏ bé à?"

"Hermione, bác không thể bỏ nó lại," bác Hagrid nói, bây giờ nước mắt chảy ròng ròng trên gương mặt thâm tím xuống bộ râu của bác. "Đó là -hic- đó là em trai bác!"

Hermione chỉ nhìn chằm chằm vào bác, miệng há hốc.

"Bác Hagrid, bác nói là "em trai", " Harry từ từ nói, "ý bác là —?"

"Ờ – em cùng mẹ khác cha," bác Hagrid chữa lại. Má của bác đã lấy một người khổng lồ khác sau khi bà rời bỏ ba của bác, bà đã ra đi và sinh ra thằng Grawp ở đó -"

"Grawp?" Harry nói.

"Ờ... phải, đó là cái âm thanh gần giống khi nó nói tên của mình," bác Hagrid lo lắng nói. "Nó không nói được nhiều Tiếng Anh ... Bác đang cố dạy nó ... dù sao thì má của bác có vẻ cũng không ưa thích nó, giống như bác vậy. Trong những người khổng lồ, cái làm người ta kính trọng và đánh giá cao là sản sinh ra những đứa bé khổng lồ, và nó thì luôn được cho là đứa trẻ còi cọc – chỉ cao có 16 foot -"

"Ờ, vâng, nhỏ bé thật!" Hermione nói với một chút chế nhạo. "Rõ ràng là bé tí xíu rồi!"

"Tất cả bọn họ đối xử tàn tệ với nó – Bác không thể để nó ở lại được -"

"Thế bà Maxime có muốn mang anh ta đi cùng không?" Harry hỏi.

"Bà ấy - ờ, bà ấy biết là điều này rất quan trọng đối với bác," bác Hagrid nói, vịn vịn hai bàn tay. "Như" – nhưng" được một thời gian thì bà ấy... ờ... hơi mệt vì nó, bác phải thừa nhận điều đó... vì thế chúng ta tách ra trong chuyến trở về ... bà ấy đã hứa là không kể cho bất cứ ai hết ..."

"Làm thế nào mà bác mang anh ta đến đây mà không ai chú ý hết được?" Harry nói.

"Ờ, đó là lý do tại sao bác đã mất rất nhiều thời gian, các cháu biết đấy," bác Hagrid nói. "Bọn bác chỉ có thể đi vào ban đêm và đi qua những vùng nông thôn hoang dại vắng người. Dĩ nhiên, nó có thể dễ dàng tự giấu mình rất tốt khi nó muốn, nhưng nó vẫn cứ muốn quay trở lại."

"Ôi trời, bác Hagrid, tại sao bác không để anh ta làm thế!" Hermione nói, buông mình xuống một cái cây bị nhổ tung lên và vùi mặt vào hai bàn tay. "Bác nghĩ là bác có thể làm gì được với một người khổng lồ hung dữ trong khi anh ta thì lại không muốn ở nơi này!"

"Ờ, bây giờ - "hung dữ" – như vậy thì hơi khe khắt quá," bác Hagrid nói và vẫn vịn xoắn hai bàn tay. Cho tới giờ bác phải thừa nhận là nó có thể xô đẩy bác một chút khi nào nó không vui, nhưng nó sẽ khá lên, khá lên nhiều ấy chứ, tính khí nó sẽ trầm hơn."

"Thế những cái dây thừng đó là để làm gì vậy?" Harry hỏi.

Nó chợt nhận thấy có những sợi dây thừng to như thân cây nhỏ buộc xung quanh những cái cây lớn nhất gần đó và chạy về nơi mà Grawp đang nằm còng queo trên mặt đất, quay lưng lại với bọn họ.

"Bác phải trói anh ta lại?" Hermione rụt rè nói.

"Ờ... phải..." bác Hagrid nói, trông hết sức lo lắng. "Chẳng là - như bác đã nói - nó không biết được sức mạnh thực sự của chính mình."

Harry đã hiểu tại sao lại thiếu hẳn những tiếng động đáng ngờ của những sinh vật sống trong khu vực này của Khu Rừng Cấm.

"Thế bác muốn Harry, Ron và cháu làm gì bây giờ?" Hermione lo lắng hỏi.

"Chăm sóc nó," bác Hagrid nói giọng sầu thảm. "Sau khi bác đi."

Harry và Hermione trao đổi cho nhau cái khổ sở, Harry nhận thức hết sức thiếu thoải mái là nó đã hứa với bác Hagrid sẽ làm bất cứ điều gì bác yêu cầu.

"Thế - thế chính xác là bọn cháu phải làm những gì?" Hermione hỏi.

"Không cần cung cấp thức ăn hay bất cứ thứ gì hết!" bác Hagrid hăm hở nói. "Nó có thể tự kiếm lấy thức ăn cho mình, hoàn toàn không có vấn đề gì. Chim chóc hay hươu nai gì đó ... không, tất cả những gì mà nó cần là người bầu bạn. Nếu như bác biết là có ai đó tiếp tục cố gắng giúp đỡ nó...ờ...dậy dỗ nó hiểu biết."

Harry không nói gì mà quay lại nhìn cái hình thù khổng lồ đang say sưa ngủ trên mặt đất trước mặt họ. Không giống bác Hagrid, người trông giống như một người bình thường nhưng quá cỡ, Grawp trông chẳng ra hình thù gì hết trơn. Cái Harry nhìn thấy có vẻ là một tảng đá phủ đầy rêu to tướng nằm ở bên trái của cái ụ đất khổng lồ đó mà bây giờ cậu nhận ra là cái đầu của người có tên là Grawp. So với người bình thường, cái đầu đó không tương xứng và có vẻ quá lớn so với thân hình, nó gần như tròn xoe, được phủ bởi mái tóc xoắn tít đang mọc nhu nhú. Cái vành tai hồng hồng to tướng có thể nhìn thấy ở ngay trên đỉnh đầu, cái đầu thì có vẻ như, rất giống dượng Vernon, nằm ngay trên hai vai và cái cổ hầu như ngắn ngủn hoặc là không có. Cái lưng rất rộng được phủ bởi một lớp gì đó màu nâu bẩn thỉu trông như là các miếng da động vật khô hết sức vụng về lại với nhau; và bởi vì sinh vật có tên là Grawp đang ngủ, nên có vẻ như các đường ráp đó sắp bục ra. Cái chân gập lại dưới thân mình. Harry có thể nhìn thấy đôi bàn chân trần to tướng, dơ hầy, chân nọ gác lên chân kia trên nền đất của Khu Rừng Cấm.

"Bác muốn chúng cháu dạy dỗ cho anh ta," Harry nói với giọng không thành thật. Nó đã hiểu lời cảnh báo của ông Firenze có ý nghĩa gì. Những cố gắng của bác ấy sẽ không có kết quả. Bác ấy tốt hơn là nên từ bỏ điều đó đi. Dĩ nhiên những con nhân mã khác sống trong Khu Rừng Cấm hẳn là đã nghe thấy những nỗ lực vô ích của bác Hagrids trong việc dạy Grawp nói tiếng Anh.

"Ờ - các cháu chỉ cần trò chuyện với nó một chút thôi," bác Hagrid nói đầy hi vọng. "Bởi vì, bác cho là nếu nó có thể trò chuyện với mọi người, nó sẽ hiểu ra là tất cả mọi người đều thích nó và muốn nó ở lại."

Harry nhìn Hermione, người đang nhìn trả lại nó qua kẽ ngón tay úp trên gương mặt.

"Cũng chẳng khác gì việc bác ước con Norbert ở lại với chúng ta, đúng không?" nó nói, và cô bé bật ra tiếng cười ngập ngừng.

"Các cháu sẽ giúp bác chứ?" bác Hagrid nói, chẳng có vẻ gì là nắm được ý nghĩa câu nói của Harry.

"Chúng cháu sẽ..." Harry nói, bị ràng buộc bởi lời hứa. "Chúng cháu sẽ cố, bác Hagrid."

"Bác biết là bác có thể trông cậy vào các cháu, Harry à," bác Hagrid nói, bác cười rung rung nước mắt và lại dùng cái khăn mùi xoa chấm chùi mắt. "Và bác cũng không muốn các cháu ra ngoài quá nhiều đâu, ờ... bác biết là các cháu còn có các bài kiểm tra nữa ... nếu các cháu có thể đến đây trong cái áo Choàng Tàng Hình...tuần một lần...ờ và chuyện trò với nó. Bác sẽ đánh thức nó dậy, nhé – ờ.. để giới thiệu các cháu -"

"Gì cơ ạ— đừng!" Hermione nói, giật bản mình. "Bác Hagrid, đừng, đừng có đánh thức anh ta dậy, thực đấy, không cần thiết đâu -"

Nhưng bác Hagrid đã bước qua cái thân cây lớn trước mặt bọn họ và tiến lại gần Grawp. Khi bác còn cách khoảng mười feet, bác nhắc một nhánh cây dài bị gãy rời trên mặt đất, mỉm cười trấn an Harry và Hermione qua vai, sao đó chọc Grawp rất mạnh vào giữa lưng bằng đầu nhánh cây đó.

Người khổng lồ phát ra một tiếng gầm vang động xé nát không khí tĩnh lặng của Khu Rừng Cấm; chim chóc từ các ngọn cây bay trên đầu bay tủa lên hoảng loạn và lượn đi. Trong khi đó, trước mặt Harry và Hermione, người khổng lồ tên Grawp đã nhồm dậy khỏi mặt đất lúc này chuyển động rùng rùng khi anh ta chống bàn tay khổng lồ xuống đất để quì lên đầu gối của mình. Anh ta quay đầu lại để xem cái gì đã quấy rầy mình.

"Khoẻ chứ, Grawpy?" bác Hagrid nói với giọng cố tỏ ra âu yếm, hoàn toàn không ăn nhập với hành cây đang giờ cao sẵn sàng thúc Grawp thêm một lần nữa. "Em ngủ ngon chứ hả?"

Harry và Hermione lùi ra xa hết mức chúng có thể mà vẫn nhìn được người khổng lồ. Grawp quỳ giữa hai cái cây mà anh ta chưa nhổ lên. Bọn chúng nhìn lên gương mặt to tướng của anh ta đầy sừng sốt bởi nó trông giống như một mặt trăng tròn màu xanh bơi trên nền tối quang đặng phía sau. Trông nó giống như được đeo từ một tảng đá tròn lớn. Cái mũi ngắn ngùn và chẻ ra hình dạng gì, cái mồm lệch hẳn về một bên và đầy những cái răng vàng khè, hình thù kì dị có kích thước to bằng nửa viên gạch một; đôi mắt nhỏ so với kích thước của anh ta có màu vàng xanh và mờ đục, bây giờ anh ta đang mắt nhắm mắt mở vì ngái ngủ. Grawp giờ ngừng ngón tay bần thỉu to bằng trái banh cricket lên dụi mắt, sau đó, không có dấu hiệu báo trước, tự đứng dậy rất nhanh nhẹn.

"Trời ơi!" Harry nghe thấy Hermione kêu ré lên sợ hãi bên cạnh cậu.

Những cái cây được cuốn sợi dây mà đầu kia buộc vòng quanh cổ tay và mắt cá chân của Grawp kêu lên răng rắc rất đáng ngại. Anh ta, như bác Hagrid đã nói, cao ít nhất là 16 feet. Liếc nhìn xung quanh một cách lơ đãng, Grawp giờ một bàn tay có kích thước của một cái tán ô che nắng, vơ lấy một tổ chim nằm trên một nhánh cây khá cao của cây thông, dốc ngược

nó xuống và gầm gừ không thoả mãn vì chẳng có con chim nào trong đó cả; trứng rơi tõm xuống phía dưới và bác Hagrid giơ tay lên che đầu để bảo vệ mình.

"Grawpy," bác Hagrid la lên trong khi nhìn lên lo lắng vì sợ lại có quả trứng nào rơi xuống nữa, "Anh mang tới đây vài người bạn nhỏ để gặp em. Có nhớ không, anh đã nói là anh có thể? Em có nhớ, khi anh nói là anh có thể phải đi xa một chút và sẽ nhờ bọn chúng chăm sóc em? Nhớ không, Grawpy?"

Nhưng Grawp chỉ thốt ra những tiếng gầm gừ trầm trầm; rất khó có thể nói anh ta có lắng nghe bác Hagrid nói hoặc anh ta thậm chí có nhận ra âm thanh giọng nói của bác hay không nữa. Baya giờ, anh ta túm lấy ngọn cây thông và kéo nó về phía mình, có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy nó có thể bật trở lại xa như thế nào khi anh ta thả nó ra.

"Nào, Grawpy, đừng có làm như thế!" bác Hagrid la lên. "Đừng có kéo những cái cây đi -"

Và không còn nghi ngờ gì nữa, Harry có thể nghe thấy tiếng mặt đất xung quang cái rễ cây bắt đầu tách ra.

"Anh mang bạn đến đây... ờ... ế!" bác Hagrid la lên. "Này, trông này! Hãy nhìn xuống đây, thẳng nồm, anh đã mang tới đây vài người!"

"Ôi, bác Hagrid, đừng," Hermione rên rỉ, nhưng bác Hagrid đã lại giơ cái cành cây lên và chọc mạnh vào đầu gối của Grawp.

Người khổng lồ buông ngọn cây ra, cái cây lắc la lắc lư trông rất đáng lo ngại và trút như mưa xuống bác Hagrid những cái lá thông hình kim, và anh ta nhìn xuống.

"Đây...," bác Hagrid nói, chỉ về phía Harry và Hermione đang đứng, "là Harry, Grawp! Harry Potter! Cậu ta sẽ đến đây thăm em...ờ...nếu anh phải đi khỏi đây, hiểu không?"

Chỉ lúc đó, người khổng lồ mới nhận ra có Harry và Hermione đứng đấy. Bọn chúng theo dõi với vẻ rất lo lắng khi anh ta hạ thấp cái đầu to như tảng đá khổng lồ xuống để có thể nhìn bọn chúng rõ hơn bằng cái nhìn lơ đãng.

"Còn đây là Hermione, thấy không? Her—" Hagrid ngập ngừng. Quay sang Hermione, bác nói, "Cháu có phiền không nếu nó gọi cháu là Hermy? Nó sẽ rất khó nhớ tên cháu."

"Ôi, không, không," Hermione rít lên.

"Đây là Hermy, Grawp! Và cô ấy cũng sẽ đến đây!? Này? Hai người bạn - GRAWPY, KHÔNG!"

Tay của Grawp thò ra bất thành linh về phía Hermione; Harry túm lấy cô bé kéo lùi lại sau cái cây khiến cho tay Grawp bị vướng vào cái thân cây và quơ vào không khí.

"Hư quá, GRAWPY!" bọn chúng nghe thấy bác Hagrid la lên khi Hermione bám chặt lấy Harry phía sau cái cây, cô bé run rẩy và khóc thút thít. "Rất hư! này, không được làm thế - óái!"

Harry thò đầu ra từ phía sau cái cây và nhìn thấy bác Hagrid đang nằm ngửa, tay bịt chặt lấy mũi. Còn Grawp, rõ ràng là không quan tâm gì đến, thì đã đứng thẳng dậy và dồn hết tâm trí vào việc kéo những cái cây thông để nhìn nó bật xa như thế nào.

"Không sao đâu"," bác Hagrid nói một cách khó khăn trong khi đứng dậy với một tay vẫn bịt chặt mũi đang chảy máu và tay khác nhặt cái ná lên, "Ờ... các cháu ... các cháu đã gặp nó rồi đấy và - và bây giờ nó sẽ biết khi các cháu quay lại đây. Ờ... tốt rồi..."

Bác ngược nhìn Grawp đang kéo cái cây thông với vẻ vui sướng vô tư trên khuôn mặt như đẽo bằng đá; những cái rễ cây kêu răng rắc khi anh ta thả chúng bật lên.

"Ờ, bác nghĩ hôm nay thế là đủ rồi," bác Hagrid nói. "Chúng ta -hèm – chúng ta sẽ trở lại sau chứ?"

Harry và Hermione gật đầu đồng ý. Hagrid lại khoác cái ná lên vai và vẫn bịt chặt mũi, bác quay trở lại vào đám cây.

Chẳng ai nói gì trong một lúc, thậm chí ngay cả khi bọn họ nghe thấy tiếng động xa xôi báo hiệu là Grawp vẫn kéo cây thông về phía mình. Gương mặt Hermione buồn bã và nhột nhột. Harry không thể nghĩ ra cái gì để nói. Cái gì sẽ xảy ra nếu như có ai đó phát hiện ra bác Hagrid giấu Grawp trong Khu Rừng Cấm? Và nó lại còn hứa là nó, Ron và Hermione sẽ tiếp tục những cố gắng hoàn toàn vô hiệu quả của bác Hagrid để văn minh hoá người khổng lồ này. Thậm chí với khả năng phi thường của bác trong việc ảo tưởng với bản thân là cái con quái vật đang bị vô hiệu hoá kia hoàn toàn vô hại và đáng yêu, làm sao bác Hagrid lại có thể tự lừa phỉnh bản thân là Grawp sẽ có thể hoà nhập được với thế giới loài người một ngày nào đó?

"Chờ một chút," bác Hagrid đột ngột nói khi Harry và Hermione đang di chuyển một cách khó khăn qua một lối đi ken đầy cây chút chít phía sau bác. Bác kéo ra một mũi tên từ cái bao đựng sau vai và lắp nó vào ná.. Harry và Hermione hờm sẵn đùa phép của chúng; bọn chúng cũng đã ngừng đi và bây giờ cũng có thể nghe thấy có chuyển động rất gần quanh đó.

"Ôi trời" bác Hagrid lặng lẽ nói.

"Tôi nghĩ là tôi đã nói với bác, bác Hagrid," một giọng nam trầm trầm cất lên, "là bác không còn được hoan nghênh ở đây nữa?"

Một nửa thân trên để trần của một người đàn ông trông như đang trôi về phía bọn họ trong ánh sáng mờ mờ có màu xanh vẩn vẩn; sau đó, bọn họ nhìn thấy từ phần thắt lưng trở xuống là một thân mình ngựa có màu hạt dẻ. Con nhân mã đó có một gương mặt đầy kiêu hãnh với gò má cao và mái tóc đen. Giống như bác Hagrid, nó cũng mang vũ khí; một cái bao đựng đầy tên và một cái cung tên gắn lông chim quàng trên vai.

"Anh thế nào rồi, Magorian?" bác Hagrid thận trọng nói.

Những cái cây đằng sau con nhân mã lay động và có bốn hoặc năm con nhân mã khác xuất hiện phía sau. Harry nhận ra con nhân mã tên là Bane có bộ râu và thân ngựa màu đen, chính là con nhân mã mà cậu đã gặp cách đây gần bốn năm vào đúng cái đêm mà cậu gặp Firenze. Bane không tỏ ra dấu hiệu nào là đã nhìn thấy Harry trước đó.

"Thế nào," con nhân mã nói với giọng ác độc trước khi quay sang Magorian. "Tôi nghĩ chúng ta đã nhất trí về cái mà chúng ta sẽ làm nếu như người này còn ló mặt vào Khu Rừng Cấm một lần nữa?"

"Người này", tôi á?" bác Hagrid nói một cách bức tức. "Chỉ vì tôi ngăn tất cả các anh khỏi phạm tội giết người?"

"Bác không nên can thiệp vào chuyện của chúng tôi, bác Hagrid," Magorian nói. "Con đường mà chúng tôi đi không phải là con đường của các người, không theo luật pháp của các người. Firenze đã phản bội và làm ô danh chúng tôi."

"Tôi không biết chuyện này sẽ đi tới đâu," bác Hagrid nói vẻ thiếu kiên nhẫn. "Anh ta chẳng làm gì cả ngoài trù chuyện giúp đỡ ông Albus Dumbledore -"

"Firenze đang trở thành nô lệ cho con người," một con nhân mã màu xám với gương mặt có những nếp nhăn hằn sâu khắc khổ nói.

"Nô lệ!" bác Hagrid nói gay gắt. "Việc anh ta làm ơn cho cụ Dumbledore là tất cả..."

"Anh ta đang truyền lại những hiểu biết và bí mật của chúng ta cho loài người," Magorian lặng lẽ nói. Anh ta sẽ không thể quay trở về đây với sự nhục nhã như thế."

"Đó là anh nói thế," bác Hagrid nhún vai nói,, "cá nhân tôi nghĩ các anh đang phạm phải sai lầm lớn đấy -"

"Và anh, con người kia," Bane nói, "đã dám trở lại Khu rừng của chúng ta ngay cả khi chúng ta đã cảnh cáo anh -"

"Giờ thì hãy nghe tôi nói đây," bác Hagrid tức giận nói. "Nó không phải là Khu Rừng của 'các anh', nếu các anh định nói thế. Các anh không có quyền quyết định ai đến và đi ở đây -"

"Và nó cũng cũng phụ thuộc vào bác đâu, bác Hagrid," Magorian mềm mỏng nói. "Tôi để bác đi ngày hôm nay là vì bác đi cùng những người bạn trẻ tuổi của bác..."

"Bọn chúng không phải là bạn của ông ta!" Bane khinh khỉnh cắt ngang. "chúng là các học sinh, Magorian, từ cái trường kia! Bọn chúng đã tiếp thu những kiến thức mà tên phản bội Firenze đã dạy."

"Tuy nhiên," Magorian bình tĩnh nói, "giết hại trẻ em là một tội ác khủng khiếp – chúng ta không được đụng đến sự ngây thơ trong trắng. Hôm nay, bác Hagrid, bác có thể đi. Từ nay trở về sau, hãy tránh xa nơi này. Bác đã đánh mất tình bạn với loài nhân mã khi bác giúp đỡ tên phản bội Firenze trốn thoát khỏi chúng tôi."

"Tôi sẽ chẳng tránh xa chỗ này chỉ vì một lũ ương bướng như các người!" bác Hagrid nói to.

"Bác Hagrid," Hermione nói với giọng cao vút đầy sợ hãi khi cả hai con nhân mã Bane và con màu xám gõ chân xuống đất, "đi thôi bác, cháu xin bác hãy đi thôi!"

Bác Hagrid tiến về phía, nhưng cái ná vẫn giương lên và đôi mắt bác vẫn nhìn chăm chăm vào Magorian một cách đe dọa.

"Chúng tôi biết bác đang giữ cái gì trong Khu Rừng Cấm, bác Hagrid!" Magorian gọi với theo bọn họ khi những con nhân mã chuẩn bị khuất dạng. "Và lòng khoan dung của chúng tôi cũng sắp hết rồi!"

Bác Hagrid quay người lại và tỏ vẻ như muốn quay thẳng trở lại chỗ Magorian.

"Các người sẽ còn phải chịu đựng nó chừng nào nó còn ở đây, đây là Khu Rừng của nó cũng như là của các người!" bác gầm lên trong khi cả Harry và Hermione lấy hết sức mình đẩy vào cái áo chên bằng da chuột chũi nhằm buộc bác đi tiếp. Vẫn còn giận dữ, bác nhìn xuống; vẻ mặt bác chuyển sang ngạc nhiên khi nhìn thấy cả hai đứa đang ra sức đẩy bác; bác có vẻ không cảm thấy điều đó.

"Bình tĩnh nào, hai đứa," bác nói và quay lại bước đi trong khi cả hai đứa thở hổn hển đằng sau bác. "Những con la già chết tiệt, hả?"

"Bác Hagrid," Hermione hụt hơi nói trong khi men theo lối mòn đầy cây tầm ma mà bạn họ đã đi lúc trước để đến đó, "nếu những con nhân mã không muốn có người trong Khu Rừng Cấm thì cháu sợ là cháu và Harry không thể -"

"à, các cháu đã nghe thấy bọn chúng nói rồi đấy, "bác Hagrid cộc cằn nói, "bọn chúng sẽ không đụng đến những con ngựa con – ý bác là những đứa trẻ. Dù sao thì chúng ta cũng không thể để bọn chúng đẩy chúng ta đi."

"Hay thật," Harry lẩm bẩm với Hermione trông đang rất tiu nghỉu.

Cuối cùng, bọn họ lại đặt chân trở lại con đường lớn, và sau mười phút, cây cối trở nên thưa; bọn họ lại có thể nhìn thấy những mảng trời trong xanh và xa xa vẳng lên những âm thanh hò reo la hét.

"Lại ghi thêm điểm à?" bác Hagrid hỏi, bác ngừng lại dưới tán cây khi sân đấu Quidditch hiện ra trong tầm mắt. "hay trận đấu kết thúc rồi?"

"Cháu không biết," Hermione đau khổ nói. Harry nhìn thấy bề ngoài cô bé trông rất thảm hại; tóc cô bé đầy những nhánh cây con và lá, áo choàng bị rách toạc vài chỗ và có vô số vết cào xước trên mặt và cánh tay của cô. Harry biết nó trông chỉ khá hơn chút xíu.

"Bác nghĩ là trận đấu kết thúc rồi!" bác Hagrid nói, bác vẫn đang nheo mắt nhìn về phía sân vận động. "Nhìn kìa – mọi người đang đi ra đấy – nếu hai đứa nhanh lên một chút các cháu có thể đi lẫn vào đám đông và không một ai sẽ biết các cháu đã không ở trong sân vận động!"

"Hay đấy," Harry nói. "ờ... gặp lại bác sau nhé, bác Hagrid."

"Mình không tin bác ấy," Hermione nói với giọng không quả quyết lắm khi bọn chúng vừa ra khỏi tầm nghe của bác Hagrid. "Mình không tin bác ấy. Mình thực sự không tin tưởng bác ấy."

"Bình tĩnh đi nào," Harry nói.

"Bình tĩnh!" cô bé hấp tấp la lên. "Một người khổng lồ! Một người khổng lồ trong Khu Rừng Cấm! Và chúng ta được yêu cầu dậy anh ta Tiếng Anh! Dĩ nhiên, với giả thiết là chúng ta có thể qua mặt bầy nhân mã sát nhân đó đi! Mình – không - tin - tưởng - bác - ấy!"

"Chúng ta không thể làm khác được!" Harry cố thuyết phục cô bạn với giọng lặng lẽ khi bọn chúng nhập vào đám đông huyền ảo nhà Hufflepuffs hướng về phía lâu đài. "Bác ấy

không bao giờ yêu cầu chúng ta làm bất cứ điều gì trừ phi bác ấy bị đuổi mà điều đó chưa chắc đã xảy ra."

"Ôi trời, cậu thôi cái giọng điệu đó đi, Harry!" Hermione tức giận nói, đứng sững lại khiến cho đám đông phía sau buộc phải chuyển hướng để tránh. "Dĩ nhiên là bác ấy sẽ bị tổng cổ khỏi đây và trung thực mà nói, sau những gì mà chúng ta nhìn thấy thì ai có thể đổ lỗi cho bà Umbridge được?"

Có một khoảng khắc im lặng khi Harry nhìn chăm chăm cô bé, nước mắt từ từ dâng đầy trong đôi mắt cô bé.

"Cậu không định nói thế chứ," Harry lặng lẽ nói.

"Không... ờ... thôi đi... mình không định nói thế," cô bé nói và chùi nước mắt một cách tức giận. "Nhưng tại sao bác ấy lại tự làm cho cuộc sống của mình trở nên khó khăn như vậy – cho cả chúng ta nữa?"

"Mình không biết -"

"Weasley là Vua của bọn này, Weasley là Vua của bọn này, Cậu ta không để lọt vô một trái Quaffle vào bất kỳ cái chi, Weasley là vua của bọn này ..."

"Và mình ước sao bọn nó ngừng ngay cái bài hát ngớ ngẩn đó đi," Hermione đau khổ nói, "bọn chúng hả hê như thế còn chưa đủ hay sao?"

Một làn sóng khổng lồ các học sinh đang di chuyển từ sân đấu lên thăm dò.

"Ồ, chúng ta hãy vào trong nhà đi nếu không muốn gặp bọn Slytherins," Hermione nói.

"Weasley có thể cứu bất kỳ cái chi, cậu ta không bao giờ bỏ trống một cái vòng tí ti, Đó là lý do tại sao. Nhà Gryffindors chúng ta cùng hát: Weasley là vua của bọn này."

"Hermione..." Harry từ từ nói.

Bài hát trở nên lớn hơn, nhưng nó phát ra không phải từ đám nhà Slytherins trong màu áo xanh-trắng, mà là từ đám đông mặc màu đỏ và vàng đang di chuyển từ từ về phía lầu đài, nâng trên những đôi vai một thân hình.

"Weasley là vua của bọn này, Weasley là vua của bọn này, Cậu ta không để lọt vô một trái Quaffle vào bất kỳ cái chi, Weasley là vua của bọn này ..."

"Không á?" Hermione nói với giọng bị nén lại.

"Có!" Harry nói to.

"HARRY! HERMIONE!" Ron la lên, giơ cái cúp Quidditch bằng bạc lên và nhìn sang bên cạnh. "Chúng ta đã làm được! Chúng ta đã chiến thắng!"

Bọn chúng cười với nó khi nó được kiệu đi ngang qua. Có một sự lộn xộn tại cửa ra vào lầu đài và đầu của Ron va mạnh vào cái rào cửa, nhưng không ai có vẻ muốn hạ thấp nó xuống. Vẫn hát, đám đông chen lấn qua cửa vào Gian Tiền Sản và khuất dạng. Harry và Hermione nhìn đám đông vui sướng đi mất, cho tới tận khi tiếng vọng cuối cùng của câu hát

"Weasley là Vua của bọn này" tắt hẳn. Sau đó, bọn chúng quay sang nhìn nhau, nụ cười nhạt dần đi.

"Chúng ta nên giữ tin này lại cho đến sáng mai, được chứ?" Harry nói.

"Được," Hermione nói về mặt mỗi. "Mình cũng chẳng vội gì."

Bọn chúng cùng nhau trèo lên bậc tam cấp. Tại cửa trước, cả hai theo bản năng cùng ngoảnh lại nhìn vào Khu Rừng Cấm. Harry không chắc đó có phải là do đầu óc nó tưởng tượng ra không nhưng nó nghĩ hình như là nó nhìn thấy một đám những con chim bay tủa lên từ những ngọn cây phía xa, như thể là cái cây mà bọn chúng đang làm tổ vừa bị nhổ bật cả rễ lên.

CHƯƠNG XXXI: PHÁP SƯ THƯỜNG ĐẲNG

Trạng thái phấn khích của Ron khi giúp bọn nhà Gryffindor nâng cao chiếc cúp Quidditch khiến ngày hôm sau nó không thể yên ổn chú tâm vào làm bất cứ chuyện gì. Tất cả việc nó muốn chính là việc nói về cái trận đấu đó, nên Harry và Hermione phát hiện ra rằng rất khó bắt đầu kể với nó về chuyện anh chàng Grawp. Cả hai bọn nó đã cố hết mức, nhưng chúng đều thất bại trong việc mang Ron về với thực tại khi nó đang điên cuồng vì chiến thắng.

Đó cũng là một ngày đẹp trời và ấm áp, bọn nó đã thuyết phục Ron nhập hội để ôn thi dưới bóng cây sồi ở góc hồ, nơi mà chúng ít có nguy cơ bị nghe lén hơn là ở phòng sinh hoạt chung. Ron đầu tiên cũng không có chấp nhận cái ý kiến này - nó đang hưởng thụ một cách hoàn toàn việc được vỗ vào vai bởi bất kỳ một học sinh Gryffindor đi ngang qua cái ngai của nó, không kể nó luôn được khắc vào tai những từ "Weasley là Vua của chúng ta" một cách thường xuyên - Nhưng cuối cùng thì nó cũng đồng ý là một ít không khí trong lành thì chắc là tốt đối với nó.

Bọn chúng trải rộng những quyển sách của mình ra dưới bóng cây sồi và ngồi xuống khi mà Ron vẫn say sưa kể đến hàng chục lần về cái pha cứu nguy đầu tiên của nó trong trận đấu.

Ờ, mình muốn nói, mình đã từng cản được pha cứu nguy lần trước của Davies rồi, nhưng mình vẫn không tự tin lắm, nhưng mình hỏng biết, khi Bradlay đến trước mặt mình, chỉ trong chốc lát, mình nghĩ --- Mày làm được mà ---! Và mình đã nghĩ mất một giây để quyết định xem sẽ bay về hướng nào, các bạn biết đấy, vì nó trong như có vẻ đang ngắm vào phía phải cầu môn - phía phải của mình, rõ ràng, là bên trái của nó - nhưng mình đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng buồn cười là nó đang nhử mình, sau đó mình đoạt được cơ hội và bay sang trái, mình muốn nói - và - ờ - các bạn đã nhìn thấy cái gì xảy ra rồi đấy, nó kết thúc đột ngột, đồng thời hất tóc về đường sau một cách thừa thãi và như thể xem ai là người gần nhất đang liếc về phía nó --- một nhóm bọn nhà Hufflepuffs năm thứ ba --- đã nghe câu chuyện đó. Và sau đó, khi Chambers đến chỗ mình khoảng chừng năm phút sau - Cái gì đây? Ron hỏi, phải ngắt giữa chừng câu của nó khi nó nhìn vào khuôn mặt của Harry Tại sao bạn lại cười?

mình không có cười Harry nhanh nhẩu nói, và chăm chú nhìn xuống cuốn vở ghi môn Biến Hình, cố gắng làm cho khuôn mặt nó nghiêm nghị hơn một chút. Sự thực là Ron đã vừa gọi nhớ thật sinh động mình Harry về một người trong đội Gryffindor khác người đã từng một lần ngồi tại đây cũng hất tóc dưới một cái cây rất giống cây này. Mình chỉ thấy vui vì chúng ta đã chiến thắng, thế thôi.

Ờ hén Ron nói chậm rãi, thưởng thức những từ đó, Chúng ta đã thắng. Bạn đã nhìn thấy khuôn mặt của Chang khi Ginny tóm được quả bóng ngay trước mũi nó không?

Mình nghĩ rằng bạn ấy đã khóc, đúng không? Harry chưa chát nói.

Ờ, đúng, Nó giận hơn bao giờ hết, đúng... Ron làm ra vẻ buồn thảm. Nhưng bạn đã thấy nó liệng cây chổi của nó ra phía sau sân đấu, đúng không?

Ờ..." Harry nói.

Này, thực ra thì,... không, Ron này Hermione nói với một tiếng thở dài nặng nề, đặt cuốn sách xuống và nhìn Ron có vẻ hối lỗi lắm. Sự thực là, Harry và mình chỉ xem có một tý trận đấu khi mà Davies ghi bàn đầu tiên thôi

Cái mái tóc rối bù của Ron dường như rũ xuống vì thất vọng Các bạn đã không xem hả? Cậu nói ư ơi, nhìn hết người này đến người khác. Các Bạn đã không có nhìn mình cứu nguy cho đội nhà một bàn nào hết?

Ờ... Không, Hermione nói, đưa đôi tay ra về phía Ron nhằm xoa dịu nó. Nhưng Ron à, chúng mình không có muốn đi đâu --- chúng mình bị bắt phải làm vậy!

Ờ? Ron nói, mặt nó đỏ như xôi gấc Thì làm sao?

Đó là bác hagrid, Harry nói Bác định tiết lộ cho bọn mình vì làm sao mà Bác bị đầy thương tích như vậy khi bác trở về từ chỗ những người khổng lồ. Bác muốn chúng mình đi vào khu rừng Cấm với Bác, chúng mình không còn sự lựa chọn nào khác hết, bạn biết bác sẽ thế nào đấy. Dù sao...

Câu chuyện được kể lại trong năm phút, cuối cùng thì sự căm phẫn của Ron cũng được thay thế bằng một cái nhìn hoàn toàn hoài nghi.

Bác đã mang một người trở về và giấu nó ở trong rừng?

Đúng Harry cương quyết.

Không thể Ron nói, như thế là nói như thế thì câu chuyện sẽ chuyển thành chuyện bịa. Không, bác ta không thể làm vậy được

Ờ, bác ấy đã làm vậy Hermione nói dứt khoát Grawp cao 16 feet, khối xé toạc những cây gỗ thông hai mươi foot ra, và biết mình," cô bé xì một cái Dưới tên Hermy

Ron cười như bị tâm thần.

Và Bác Hagrid muốn chúng mình....?

Dạy ảnh tiếng Anh, đúng đấy. Harry nói

Bác bị điên rồi Ron nói trong một giọng kinh sợ.

Ừ Hermione gắt, lật một trang môn Biển Trung Cấp và nhìn vào một loạt những biểu đồ nói về cách để biến một con xù thành một cặp kiếng Opera. Ừ, mình cũng nghĩ là bác có vẻ thế. Nhưng, không may là, bác buộc mình và Harry phải hứa

Ờ, vậy thì bạn chỉ phải phá vỡ lời hứa đó thôi, cậ là xong Ron nói chắc Ý mình là, xem nào... chúng ta phải làm bài thi và chúng ta sắp sửa --- Nó nói, đưa tay lên để cho mọi người thấy những ngón tay gần như chạm vào nhau --- bị dính vào nhiều vụ rắc rối trong cái việc này đây. Và... nhớ con Norbert không? Nhớ con nhện Aragog không? Chúng ta có bao giờ gặp điều gì tốt lành khi chạm trán với những quái vật bạn của bác Hagrid đâu cơ chứ?

Mình hiểu vậy, nhưng -- bọn mình đã hứa rồi Hermione nói nhỏ.

Ron lại vuốt tóc lại cho ngay ngắn, nhìn có vẻ lo lắng lắm.

Ừ, Nó thử dài, Nhưng bác Hagrid vẫn chưa bị sa thải, đúng không? Bác sẽ còn bị thử thách dài dài, có thể bác ấy sẽ còn bị thử thách đến hết học kỳ này và chúng ta sẽ không phải đến gần Grawp trong thời gian đó

*

Nền đất của lâu đài được chiếu những tia lấp lánh như nó vừa được sơn lại xong, Bầu trời không có mây như tự cười với chính mình trong cái hồ đang lấp lánh, những bãi cỏ thường khê lay động khi có gió nhẹ thổi qua. Tháng Sáu đã tới, nhưng với những học sinh năm thứ năm nó chỉ có nghĩa là: Cuộc Thi Lấy chứng chỉ Pháp thuật thường đẳng cuối cùng cũng đã đến.

Giáo viên của bộ chúng không giao bài về nhà nữa, các tiết học được dành hết cho việc ôn lại các kiến thức mà những giáo sư đó cho rằng sẽ được cho trong bài kiểm tra. Một cách có chủ định, cái áp lực về sự mệt mỏi đã chiếm ở khắp mọi nơi mọi chỗ nhưng không phải là những cuộc thi OWL từ trong tâm trí của Harry. Mặc dầu vậy cậu đã vài lần tự hỏi trong giờ Độc dược rằng có phải thầy Lupin đã nói với thầy Snape về việc bắt ông tiếp tục dạy phép Vững Tâm (Occlumency) cho Harry hay chưa. Nếu thầy đã đề nghị, thì thầy Snape sẽ bỏ qua hoàn toàn lời nói của thầy Lupin như là ông đã bỏ qua Harry. Việc này rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại của Harry, cậu đã quá bận và đủ lo lắng mặc dù không có giờ phải học thêm với thầy Snape, và để giải vây cho nó Hermione đã ám ảnh nó bằng cách suốt ngày lải nhải nó về phép Vững Tâm, cô bé đã dùng phần lớn thời gian để căn nhắc với mình, và không may một bộ quần áo cho gia đình nào khác trong nhiều ngày.

Cô không phải là người duy nhất sử xử không bình thường khi những ngày thi cứ dần đến. Ernie Macmillan đã có thói quen làm phát cáu mọi người vì cứ chất vấn về thói quen ôn bài của chúng nó.

Các bạn nghĩ là dành bao thời gian trong ngày để làm việc? Nó hỏi Harry và Ron khó bọn chúng xếp hàng ngoài lớp Thực vật học, với một tia sáng yếu ớt trong con mắt của nó.

Mình hông biết Ron nói Vài giờ

Nhiều hay ít hơn tám giờ?

Ít hơn, đoán vậy Ron nói, nhìn cô vẻ hơi lo lắng.

Mình làm đúng tám giờ Ernie nói, vỗ ngực. Chín hay tám gì đó. Mình học một tiếng trước khi ăn sáng mỗi ngày. Tám giờ là thời gian trung bình. Mình có thể học mười tiếng trong một ngày nghỉ cuối tuần thuận lợi. Mình học chín tiếng rưỡi trong ngày thứ Hai. Thứ ba thì không được như vậy- chỉ có bảy tiếng rưỡi. Sau đó là ngày thứ tư thì...

Harry thầm biết ơn vì lúc đó Giáo sư Sprout đã dẫn bọn nó đến nhà Thực vật, bắt Ernie thôi kể lể lồi thôi đi.

Trong khi đó, Draco Malfoy đã tìm được một cách khác để đem lại sự hoảng loạn.

Tất nhiên rồi, đó không phải là tin mà bọn mày đã biết Nó nghe thấy Malfoy nói ông ổng với Crabble và Goyle ngoài đó. Hiện tại thì bố tao đã có những mối quan hệ thân tình với Ủy

ban Thi cử Pháp thuật nhiều năm rồi --- Mụ Griselda Marchbanks già --- chúng ta đã ở nhà mụ mãi để ăn tối và làm mọi việc.

Bạn có nghĩ nó nói thật không? Hermione hỏi khẽ một cách lo lắng về phía Harry và Ron.

Chúng ta chẳng làm gì được nếu đó là sự thật Ron ử rử.

Mình không nghĩ nó nói thật Neville nói khẽ sau bọn chúng Vì Griselda Marchbanks là một người bạn của ông bà tở, và bà chưa bao giờ đề cập đến nhà Mlàoys cả.

Bà ta thế nào hả Nelville? Hermione hỏi ngay lập tức Bà ta có nghiêm khắc không?

Giống ông bà tở một ít, thật đấy Neville nói khẽ.

Bạn Biết rằng bà sẽ không động gì đến những cơ hội của bạn, đúng không? Ron động viên Nelville.

"Ồ mình không nghĩ là sẽ có sự ưu đãi nào Neville nói, nghe vẫn rất đáng thương Ông bà tở nói Giáo sư Marchbanks rằng mình không giỏi bằng ba mẹ mình... ừm... bạn thấy bà tở thế nào ửo bệnh viện Thánh Mungo rồi đấy.

Neville nhìn dán mắt vào trần nhà. Harry, Ron và Hermione liếc nhau, nhưng bọn nó không biết nên nói gì. Đó lần Lần đầu Neville nhắc đến việc họ đã gặp nhau ở bệnh viện Pháp thuật.

Trong khi ấy, một bọn đang tập trung buôn bán nơi chợ đen, một sự nhanh nhẹn và cảnh giác đã xuất hiện nơi những học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy. Harry và Ron đã bị quyến rũ bởi cái lọ chứa thuốc Não của Baruffio khi thằng Eddie Carmichael năm thứ sáu nhà Ravenclaw giới thiệu cho chúng nó, thằng đó đã thề thốt rằng loại thuốc đó đã giúp nó đạt điểm "Ngoại hạng" ở kỳ thi OWL hè năm ngoái và chỉ giao với giá mười hai Galleons cho nửa lít. Ron đoán chắc rằng nó sẽ hoàn trả cho Harry ngay lập tức số tiền đó khi nó ra trường và kiếm được việc, nhưng trước khi bọn nó thoả thuận xong thì Hermione đã tịch thu cái lọ từ Carmichael và đổ nó xuống bàn cầu toilet.

Hermione, bọn này muốn mua thứ thuốc đó mà! Ron hét lên.

Đừng ngốc vậy Hermione nói Bạn thà mua bột móng vuốt con rồng thung lũng Harold còn hơn.

Bột chế từ móng vuốt con rồng thung lũng? Ron hỏi hăm hở.

Nhưng chẳng còn gì đâu. Hermione nói Mình cũng thu nốt rồi. Không cái nào trong số những thứ đó thực sự hiệu nghiệm, bạn biết đây.

Móng rồng có hiệu nghiệm chứ! Ron nói Mình cho rằng hiệu quả sẽ không thể tin được, nó thực sự kích thích trí não mà, bạn sẽ khôn lên trong vòng vài giờ tới - Hermione, cho mình một nhúm nhỏ thôi, nào, nó chẳng bạn gì mà...

Cái thứ vớ vẩn này có thể đẩy Hermione dứt khoát Mình đã nghiên cứu kỹ rồi, và nó thực sự là một nhúm phân Tiên-nhức-nhối phơi khô!

Thông tin này đã làm mất đi cả mọi khao khát của Ron và Harry về thứ thuốc kích thích não.

Bọn nó đã nhận được lịch thi và quy trình thi OWL trong giờ môn Biến tấu.

Các con thấy đây Giáo sư McGonagall nói với cả lớp khi bọn nó chép vào vở ngày và thời gian thi ghi trên bảng, Những kỳ thi OWL của cá con sẽ trải dài trong hai tuần bận rộn. Các con sẽ thi lý thuật vào buổi sáng và thi thực hành vào buổi chiều. Bài thực hành về Thiên văn học cũng, tất nhiên, sẽ thi vào buổi tối.

Bây giờ, ta phải cảnh báo với các con rằng những bùa Chống gian lận chặt chẽ nhất cũng sẽ được yểm vào trong giấy thi của các con. Những cuộn giấy Tự trả lời cũng sẽ bị cấm từ hành lang, cũng như bùa Nhớ, và Cổ Tay Quay cóp Tháo Rời, cũng như mực Tự Sửa lỗi sai. Mỗi năm, ta rất tiếc phải nói, dường như đều có ít nhất một thí sinh nghĩ mình sẽ qua mặt được những luật lệ của Ủy ban Thi cử Pháp thuật. Ta chỉ hy vọng rằng đó không phải là người của Gryffindor.

Bà Hiệu trưởng mới - 'giáo sư McGonagall phát âm ra cái từ này với vẻ mặt giống như vẻ mặt của dì Petunia mỗi khi bà nhìn thấy một vết bẩn bướng bỉnh' - đã nói với Chủ nhiệm của từng nhà để nói với học trò của họ rằng gian lận sẽ bị trừng phạt khắt khe nhất, bởi vì, tất nhiên rồi, kết quả thi của các con sẽ cho thấy cách thức cai quản mới của bà Hiệu trưởng đối với trường chúng ta - '

Giáo sư McGonagall khẽ thở dài; Harry nhìn thấy cái mũi nhọn của bà phồng lên.

'- tuy vậy, không có một lý do nào để các con không cố hết sức mình. Các con có tương lai của chính mình để suy nghĩ đến.'

"Thưa Giáo sư,' Hermione nói, cánh tay giơ lên không trung, 'khi nào chúng con có thể biết kết quả bài thi?'

'Một con cú sẽ gửi đến cho con vào một lúc nào đó trong tháng Bảy.'" Giáo sư McGonagall nói.

"Tuyệt thật,' Dean Thomas nói với giọng thì thầm rõ rệt, 'vì thế nên chúng ta không phải lo lắng về nó cho đến hết đến kỳ nghỉ.'

Harry tưởng tượng đến cảnh nó ngồi trên giường ngủ của mình ở đường Privet Drive trong khoảng thời gian 6 tuần, chờ kết quả OWL của mình. Thế đấy, nó nghĩ mù mờ, ít ra nó sẽ chắc chắn về một mẫu thư trong hè.

Bài thi thứ nhất của bọn trẻ, Lý Thuyết Bùa Chú, đã được lên lịch vào sáng thứ Hai. Harry đã đồng ý kiểm tra Hermione sau bữa trưa hôm Chủ nhật, nhưng đã ân hận hầu như ngay lập tức; cô bé rất kích động và thường xuyên vồ lấy quyển sách từ tay nó để kiểm tra xem cô bé có câu trả lời hoàn toàn đúng hay không, cuối cùng đã đập nó rất mạnh vào mũi với cái gáy sắc của cuốn Những Thành Tựu Của Bùa Chú.

"Tại sao cậu không tự mình làm việc này đi?" nó nói dứt khoát, đưa lại quyển sách cho cô bé, chảy đầy nước mắt.

Trong lúc đó, Ron đang đọc một số lượng những câu Thần Chú dành cho hai năm với ngón tay bịt chặt tai, môi đang mấp máy im lặng; Seamus Finnigan đang nằm ngửa thẳng ở trên sàn nhà, thuật lại định nghĩa Bùa Chú Thực Sự trong khi Dean đang kiểm tra nó trong cuốn Sách Giáo Khoa Bùa Chú, Cấp 5; còn Parvati và Lavender, đang thực hành Bùa Di Chuyển cơ bản, làm cho hộp bút của chúng chạy quanh mép bàn.

Bữa tối đúng là một công việc dễ chịu đêm hôm đó. Harry và Ron không nói nhiều, nhưng đã ăn với một sự sáng khoái, đã học hành mệt mỏi cả ngày. Hermione, mặt khác, thường xuyên đặt dao và đĩa của mình xuống, và cúi xuống dưới bàn để lấy cái túi của cô bé, để cô có thể lấy ra một cuốn sách để kiểm tra một vài sự việc và con số. Ron đã nói với cô bé rằng cô phải có một bữa ăn đúng kiểu hoặc cô sẽ không thể ngủ được đêm đó, khi cái đĩa của cô bé rơi từ trên những ngón tay mềm mại xuống cái đĩa của cô với một tiếng leng keng rất to.

‘Ôi, trời ơi,’ cô bé nói khẽ, nhìn chằm chằm vào Hội Trường Ngoài. ‘Có phải là họ không nhỉ? Đó là những người chấm thi phải không?’

Harry và Ron quay phắt lại trên cái ghế băng của chúng. Qua cánh cửa của Đại Sảnh Đường chúng có thể nhìn thấy Umbridge đứng cùng với một nhóm những ông bà phù thủy cao tuổi. Umbridge, Harry rất thoải mái khi nhìn thấy, trông có vẻ lo lắng.

‘Chúng ta sẽ đến đó và xem cẩn thận hơn chứ?’ Ron nói.

Harry và Hermione gật đầu và chúng vội vàng đến cánh cửa đôi dẫn vào Hội Trường Ngoài, chậm lại khi chúng bước qua ngưỡng cửa để đi bộ bình thản qua những người chấm thi. Harry nghĩ rằng Giáo sư Marchbanks phải là một phù thủy nhỏ bé và cồng kềnh với một vẻ mặt nhiều nếp nhăn đến nỗi nó trông giống như bị phủ bởi mạng nhện; Umbridge đang nói chuyện với bà rất kính cẩn. Giáo sư Marchbanks có vẻ hơi lảng tai; bà đang trả lời Giáo sư Umbridge rất to mà trong thực tế họ chỉ đứng cách nhau một bước chân.

‘Chuyển đi rất tốt, chuyển đi rất tốt, chúng ta đã đi như vậy rất nhiều lần trước đây!’ bà nói một cách sốt ruột. ‘Lúc này, tôi đã không nghe tin tức về Dumbledore gần đây!’ bà thêm vào, nhìn quanh Hội trường dường như rất hi vọng rằng ông có thể bất thành linh xuất hiện từ một cái tủ đựng chổi. ‘Không có thông tin về ông ấy ở đâu, ta cho là như vậy?’

‘Không có một chút nào,’ Umbridge nói, ném một cái nhìn ác ý về phía Harry, Ron và Hermione đang nhón nhơ xung quanh chân cầu thang khi Ron giả vờ buộc lại dây giày của mình. ‘Nhưng tôi dám nói rằng Bộ Pháp Thuật sẽ bắt được ông ta nhanh đến mức có thể.’

‘Ta nghi ngờ điều đó,’ Giáo sư Marchbanks nhỏ bé thét lên, ‘arông thể nếu như Dumbledore không muốn bị phát hiện! Ta biết... đã đích thân kiểm tra ông ta môn Biến và Bùa Chú khi ông thi NEWT... làm mọi thứ bằng đũa thần mà ta chưa hề nhìn thấy trước đó.’

‘Vâng... ừm...’ Giáo sư Umbridge nói khi Harry, Ron và Hermione lê bước chân lên cái cầu thang bằng cẩm thạch chậm đến mức có thể, ‘để tôi chỉ cho bà phòng giáo viên. Tôi dám nói rằng bà sẽ muốn một tách trà sau chuyến đi của bà.’

Đó là một buổi tối không dễ chịu. Mọi người đang cố gắng ôn lại vào những phút cuối nhưng không ai có vẻ khá hơn cả. Harry lên giường ngủ sớm nhưng sau đó nằm thao thức đến hàng giờ. Nó nhớ lại sự tham khảo về nghề nghiệp của nó và lời tuyên bố giận dữ của

McGonagall rằng bà giúp nó trở thành một Thần Sáng nếu như đó là điều cuối cùng bà còn làm được. Nó ước rằng nó đã thể hiện một mong ước có thể thực hiện được vào lúc ngày thi đã đến. Nó biết rằng nó không là người duy nhất còn thức, nhưng không một ai trong những người còn lại ở phòng ngủ phát ngôn và cuối cùng, lần lượt, chúng chìm vào giấc ngủ.

Không một học sinh năm thứ năm nào nói chuyện nhiều vào bữa sáng hôm sau: Parvati đang thực hành những lời thần chú dưới hơi thở của mình trong khi lọ muối trước mặt cô bé cứ giạt lên, Hermione đang đọc lại Những Thành Tựu Của Bà Chúa nhanh đến nỗi mắt cô bé trở nên mờ đi; và Neville thường xuyên làm rơi dao và đĩa của cậu ta và gõ gõ vào miếng mứt cam.

Đến khi bữa sáng qua đi, những học sinh năm thứ năm và năm thứ bảy tập trung xung quanh Đại Sảnh Đường trong khi những học sinh khác thì rời khỏi đó đến các lớp học; sau đó, lúc chín rưỡi, chúng được gọi trở lại từ lớp này đến lớp khác để vào trong Đại Sảnh Đường, được sắp xếp lại giống hệt như Harry đã nhìn thấy trong Cái Tường Ký khi bố của nó, chú Sirius và thầy Snape dự kỳ thi OWL; những chiếc bàn của bốn nhà đã được bỏ đi và thay vào đó là rất nhiều bàn, tất cả đều hướng về bàn giáo viên ở cuối Sảnh Đường nơi mà Giáo sư McGonagall đứng đối diện với bọn trẻ. Khi chúng đều đã ngồi xuống và im lặng, bà nói, 'Các con có thể bắt đầu,' và lật ngược cái đồng hồ tính giờ khổng lồ ở trên bàn đằng sau bà, nơi có rất nhiều những bút lông dư, lọ mực và những cuộn giấy da ở trên đó.

Harry mở đề thi của mình ra, tìm đập mạnh - cách ba hàng ở bên phải và bốn chỗ ngồi ở đằng trước, Hermione đã bắt đầu viết vội vàng - và hạ thấp mắt xuống câu hỏi đầu tiên: a) Hãy đưa ra câu thần chú và b) mô tả sự chuyển động của đĩa thần cần thiết để làm cho sự vật bay lên.

Harry có một ký ức nhanh về một cái dùi cui bay vút lên cao trong không trung và hạ cánh rất mạnh xuống cái đầu to của một người khổng lồ... khẽ cười, nó quay về tờ giấy và bắt đầu viết.

*

'Ừm, nó không quá tồi, đúng không?' Hermione nói một cách lo lắng trong Hội Trường. Ngoài hai giờ sau, tay vẫn nắm chặt tờ đề thi. 'Mình không chắc rằng mình đã vận dụng hết hiểu biết của mình về Bùa Hưng Phấn, mình bị thiếu giờ. Cậu có thêm phép phản nguyên cho những cái nấc không? Mình đã không viết vào, chắc chắn mình nên viết vào, nó quá giống như vậy - và đối với câu hỏi hai mươi ba -'

'Hermione,' Ron nói cứng rắn, 'chúng ta đã từng trải qua hoàn cảnh này rồi... chúng ta không thể nào làm mọi bài thi sau này nữa, làm nó một lần đã đủ tồi tệ rồi.'

Học sinh năm thứ năm ăn trưa cùng với những người còn lại trong trường (bốn chiếc bàn đã xuất hiện trở lại cho bữa trưa), sau đó chúng tập trung lại trong một căn phòng nhỏ bên cạnh Đại Sảnh Đường, nơi chúng chờ đến lượt gọi vào để thi thực hành. Mỗi khi một nhóm nhỏ học sinh được gọi vào theo bảng chữ cái, những người còn lại thì thầm những câu thần chú và thực hành cách giơ đĩa thần, thỉnh thoảng lại chọc vào lưng hoặc mắt của nhau do lỗi.

Tên của Hermione được gọi. Run run, cô bé rời căn phòng cùng Anthony Goldstein, Gregory Goyle và Daphne Greengrass. Những học sinh đã được kiểm tra rồi thì không quay trở lại nữa, nên Harry và Ron không biết Hermione đã làm bài thế nào.

“Bạn ấy sẽ tốt thôi, có nhớ là bạn ấy có một trăm mười hai phần trăm đối với mỗi bài kiểm tra Bùa Chú không?” Ron nói.

Mười phút sau, Giáo sư Flitwick gọi, ‘Parkinson, Pansy - Patil, Padma - Patil, Parvati - Potter, Harry.’ (Gọi họ trước, tên sau - ND)

‘Chúc may mắn,’ Ron nói khẽ. Harry bước vào Đại sảnh Đ"ờng, nắm chặt lấy đĩa thần của"ình, tay run lên.

‘Giáo sư Tofty đang rồi, trò Potter,’ Giáo sư Flitwick chút chút, đang đứng ngay trong cánh cửa. Ông chỉ Harry về phía ai đó giống như người chấm thi già nhất và hói nhất đang ngồi đằng sau một cái bàn nhỏ ở một góc xa, cách một khoảng nhỏ từ Giáo sư Marchbanks, người đang kiểm tra Draco Malfoy được một nửa.

‘Potter đúngn"ông_’ Giáo sư Tofty nói, kiểm tra lại ghi chú của ô"__à nhìn Harry qua cái kính-kẹp-mũi khi ông hỏi. ‘Potter nổi tiếng?’

Qua kẽ mắt của mình, Harry rõ ràng nhìn thấy Malfoy ném một cái nhìn khinh miệt về phía nó; cốc rượu mà Malfoy làm bay lên đã rơi xuống sàn và vỡ tan. Harry không thể kìm nén một nụ cười; Giáo sư Tofty mỉm cười đáp lại nó một cách khích lệ.

‘Đó,’ ông nói trong giọng già cỗi run rẩy của mình, ‘không cần phải lo lắng. Bây giờ, nếu ta có thể bảo con cầm lấy cái cốc đựng trứng này và làm cho nó quay như chong chóng cho ta.’

Trong tổng thể, Harry nghĩ rằng mọi thứ diễn ra tốt đẹp. Thần chú Di Chuyển của nó chắc chắn tốt hơn Malfoy rất nhiều, mặc dù nó ước rằng nó đã không nhầm lẫn câu thần chú Thay Đổi Màu với Bùa Lớn Lên, đến nỗi con chuột mà nó phải đổi thành màu da cam đã phình ra một cách tồi tệ và có kích cỡ của một con lửng trước khi Harry có thể sửa lỗi của mình. (Không biết con lửng là con gì... - ND) Nó rất mừng rằng Hermione không ở trong Sảnh Đường lúc đó và bỏ qua việc đề cập đến chuyện này với cô bé. Nó có thể nói với Ron, mặc dù vậy; Ron đã làm cho một cái đĩa ăn tối biến thành một cây nấm lớn mà không hiểu vì sao nó lại xảy ra như vậy.

Không có thời gian để nghỉ ngơi đêm hôm đó; chúng đến thẳng phòng học chung sau bữa tối và tự mình ôn tập cho môn Biến vào hôm sau; Harry lên giường ngủ với đầu óc cứ vo vo những mẫu và thuyết thần chú phức tạp.

Nó đã quên mất định nghĩa của Thần Chú Chuyển Đổi trong bài thi viết sáng hôm sau nhưng nghĩ rằng bài thực hành sẽ còn tệ hơn nhiều. Ít ra nó còn có thể làm biết mất toàn bộ con cự đà của nó, (Chả biết con cự đà là con gì - ND) trong khi Hannah Abbott tội nghiệp đã làm mất hoàn toàn đầu của mình ở bàn bên cạnh và bằng một cách nào đó đã nhân con chồn sương của cô bé thành một đám chim hồng hạc, làm cho buổi thi phải dừng lại mười phút để lũ chim được bắt hết và đem ra khỏi Đại sảnh Đường.

Bọn trẻ có bài thi Thảo Dược vào thứ Tư (loại trừ một vết cắn nhỏ của một cây Phong Lữ Có Răng Nanh, Harry cảm thấy nó làm bài khá tốt); và sau đó, vào thứ Năm, Phòng Chống

Nghệ Thuật Hắc Ám. Lúc này, lần đầu tiên, Harry cảm thấy chắc chắn rằng nó sẽ đậu. Nó không có một vấn đề nào với những câu hỏi viết và có một sự thoải mái đặc biệt, trong suốt bài thi thực hành, trong lúc trình bày những Pháp Giải Nguyên và những thần chú bảo vệ ngay trước mặt Umbridge, người đang quan sát một cách lãnh đạm từ gần những cánh cửa dẫn vào Đại sảnh Đường.

‘Ồ, tuyệt!’ Giáo sư Tofty, lại kiểm tra Harry một lần nữa, thốt lên, khi Harry thực hiện một thần chú đuổi Ông Kẹ hoàn hảo. ‘Rất tốt đấy! Ừm, ta nghĩ rằng thế là đủ, Potter... trừ khi...’

Ông rướn người lên đằng trước một chút.

‘Ta nghe nói, từ người bạn thân Tiberius Ogden của ta, rằng con có thể làm ra một vị Thần Hộ Mệnh? Nào, một điểm thưởng...?’

Harry nâng đầu thần lên, nhìn thẳng vào Umbridge và tưởng tượng rằng bà ta bị đuổi việc.

‘Expecto patronum!’

Một con hươu bạc chui ra từ đầu đũa thần của nó và đi nước kiệu theo chiều dài của Sảnh Đường. Tất cả những người chấm thi đều nhìn vào nó và khi nó tan ra thành làn sương màu bạc Giáo sư Tofty vỗ đôi tay xương xẩu gân guốc của ông một cách hăng hái.

‘Rất tuyệt!’ ông nói. ‘Tốt lắm, Potter, con có thể đi!’

Khi Harry đi qua Umbridge bên cạnh cửa ra vào, mắt của họ gặp nhau. Có một nụ cười dơ dáy trên cái miệng rộng và uể oải của bà ta, nhưng nó không quan tâm. Trừ khi nó có quá nhiều lỗi (và nó không có ý định kể cho một ai cả, trong trường hợp nó bị như vậy), nó đã giành được một kỳ thi OWL ‘Nổi bật’. (Nổi Bật là một thang điểm - ND)

Vào thứ Sáu, Harry và Ron có một ngày rỗi rãi trong khi Hermione thi môn Cổ Ngữ, và khi chúng có toàn bộ ngày nghỉ cuối tuần trước mắt, chúng đã tự cho phép mình một ngày nghỉ không ôn bài. Chúng vờn vai và ngáp dài bên cạnh cửa sổ để mở, không khí ẩm áp mùa hè đang phảng phất khi chúng chơi cờ phù thủy. Harry có thể nhìn thấy bác Hagrid ở đằng xa, đang dạy một lớp học ở bìa rừng. Nó đang cố nhìn xem sinh vật nào đang được kiểm tra - nó nghĩ rằng có thể đó là những con kỳ lân, bởi vì những cậu bé có vẻ lúi ra đằng sau một chút - khi cái lỗ chân dung mở ra và Hermione trèo vào, trông hoàn toàn bức bối.

‘Bài thi Cổ Ngữ thế nào?’ Ron hỏi, ngáp và vờn vai.

‘Mình đã dịch sai từ ehwaz,’ Hermione nói điên tiết. ‘Nó có nghĩa là sự cộng tác, không phải là bảo vệ; mình đã nhầm sang từ eihwaz.’

‘À, tốt,’ Ron nói một cách lười nhác, ‘đó là lỗi duy nhất đúng không, cậu sẽ vẫn có...’

‘Ồi, đừng nói nữa!’ Hermione tức giận. ‘Đó có thể là lỗi duy nhất làm nên sự khác biệt giữa đỗ và trượt. Và còn gì nữa, ai đó đã đặt một con Đào Mỏ vào trong văn phòng của Umbridge. Mình không biết làm thế nào họ có thể đột nhập qua cánh cửa mới đó, nhưng mình vừa mới qua đó và Umbridge đang la hét - với cái thứ âm thanh đó, nó đã cố lấy đi một khúc từ chân của bà ta - ‘

‘Tốt,’ Harry và Ron nói đồng thanh.

‘Điều này không tốt một chút nào!’ Hermione nóng nảy. ‘Bà ta nghĩ rằng bác Hagrid làm điều đó, nhớ không? Và chúng ta không muốn bác Hagrid bị đuổi!’

‘Bác ấy đang dạy học vào lúc này, bà ta không thể khiển trách bác ấy được,’ Harry nói, ra hiệu về phía cửa sổ.

‘Ôi, cậu thỉnh thoảng thật ngây thơ quá, Harry ạ. Cậu thực sự nghĩ rằng Umbridge sẽ chờ chúng cứ à?’ Hermione nói, rõ ràng đang ở trong cơn tức giận cực độ, và cô bé quay về phía phòng ngủ nữ, đập mạnh cửa đằng sau mình.

Thật là một cô gái tính tình đáng yêu, Ron nói rất nhẹ nhàng, đẩy quân hậu của nó tấn công quân hiệp sỹ của Harry.

Tâm trạng tồi tệ của Hermione còn kéo dài trong phần lớn kỳ nghỉ cuối tuần, mặc dù Harry và Ron nhận thấy rất dễ dàng lờ nó đi bởi vì bọn chúng sử dụng phần lớn ngày thứ Bảy và Chủ Nhật để ôn bài học môn Độc Dược cho kỳ thi ngày thứ Hai tới, kỳ thi mà Harry trông ngóng ít nhất – và là kỳ thi mà nó tin chắc là sẽ làm tiêu tan mơ ước trở thành một Thần Sáng. Không còn nghi ngờ gì nữa, nó thấy bài thi viết thiết là khó, mặc dù nó nghĩ nó có thể đạt điểm tối đa cho câu hỏi về món Đa dược (Polyjuice Potion); nó đã mô tả các tác dụng của món linh dược đó một cách chính xác bởi đã pha chế lên nó vào năm học thứ hai.

Giờ thực tập buổi chiều không dễ sợ như nó nghĩ. Không có mặt thầy Snape, nó nhận thấy nó thoải mái hơn nhiều so với thường lệ trong khi tiến hành pha chế. Neville, ngồi rất gần Harry, cũng có vẻ vui vẻ hơn so với lúc Harry thường nhìn thấy nó trong lớp Độc Dược. Khi Giáo sư Marchbanks nói, Làm ơn tránh ra khỏi vạc của các trò, giờ thi đã hết, Harry đóng nắp cái hũ đựng món linh dược của nó lại và cảm thấy tuy nó chắc là không đạt được điểm giỏi nhưng nếu may mắn ra thì nó có thể tránh được việc bị đánh trượt.

Chỉ còn có bốn môn thi, Parvati Patil mặt lử nói khi bọn chúng bước về phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor.

Chỉ còn bốn! Hermione cau gắt nói. Mình còn môn Số học, đó chắc chắn đó là môn xương nhất!

Không ai ngu ngốc đến nỗi vặc lại câu nói đó, nên cô bé không có chỗ để trút cơn cáu giận của mình và đành thỏa mãn với việc rầy la lũ học sinh năm nhất vì tội cười rúc rích quá to trong phòng sinh hoạt chung.

Harry quyết tâm sẽ thực hiện rất tốt bài kiểm tra Chăm Sóc Các Sinh Vật Huyền Bí vào ngày thứ Ba để bác Hagrid không bị mất mặt. Bài thực hành tiến hành vào buổi chiều hôm đó trên bãi cỏ ở sát mép Khu Rừng Cấm, ở đó các học sinh được yêu cầu xác định chính xác các con Knarl đang lẫn trốn trong một tá nhím (mẹo ở đây là lần lượt đổ chúng uống sữa: Knarls là các sinh vật rất đa nghi và những cái lông của nó có rất nhiều những tính chất ma thuật, nói chung những con vật đó sẽ nổi giận với cái mà nó cho là một nỗ lực nhằm đầu độc nó); sau đó thể hiện cách đối xử phù hợp với một con Bowtruckle; cho ăn và làm vệ sinh một con Cua Lửa mà không làm cho mình bị bỏng; và lựa chọn từ một loạt các thức ăn món đồ ăn kiêng dành cho một con kỳ lân bị bệnh.

Harry có thể nhìn thấy bác Hagrid đang theo dõi hết sức lo lắng từ cửa sổ túp lều của bác. Khi người kiểm tra Harry, lần này là một bà phù thủy nhỏ bé và bụ bẫm mỉm cười với nó và nói nó có thể đi,, Harry giờ ngón tay lên với bác Hagrid trước khi đi về lâu đài.

Bài thi Lý thuyết môn thiên Văn Học vào sáng thứ Tư cũng không đến nỗi tệ. Harry không tự tin là nó điền đầy đủ tên các mặt trăng của hành tinh Jupiter, nhưng ít nhất nó chắc chắn là nó không nhầm chúng với một con chuột nào. Bọn chúng phải đợi cho cho đến tối mới có thể tiến hành bài thực hành môn Thiên Văn Học; thay vào đó buổi chiều bọn chúng thi môn Tiên Tri.

Ngay cả khi Harry đặt tiêu chuẩn cho môn Tiên Tri rất thấp, nhưng bài kiểm tra của nó quả thật là tệ. Nó đã rất cố gắng xem các hình ảnh chuyển động nền trời cũng như trong các quả cầu thủy tinh trống rỗng cứng đầu cứng cổ; nó cầm đầu cầm cổ vào việc đọc những lá trà, nói rằng có vẻ như là giáo sư Marchbanks sẽ sớm chạm trán với một vật thể lạ, ướt sũng nước, đen và tròn, hoàn tất thất bại của mình bằng việc lẫn lộn đường chỉ tay sống và đường chủ đạo trong lòng bàn tay bà, thông báo với bà là đáng lẽ ra bà đã chết vào Thứ ba trước.

Chúng ta đến trượt môn này mất thôi, Ron ủ rũ nói khi bọn chúng leo lên cầu thang đá. Nó làm cho Harry cảm thấy dễ chịu hơn khi nó kể nó đã nói những gì với người kiểm tra nó về một người đàn ông xấu xí với một cái mụn cóc trên mũi trong quả cầu pha lê của nó, và chỉ khi ngược nhìn lên mới nhận ra nó đang mô tả hình ảnh phản chiếu của người kiểm tra.

Ngay từ đầu, chúng ta không nên chọn cái môn học ngu ngốc này, Harry nói.

Vẫn chưa muộn đâu, ít ra chúng ta có thể từ bỏ nó ngay bây giờ.

Đúng thế, Harry nói. Chúng ta sẽ không phải giả vờ là chúng ta quan tâm đến việc gì sẽ xảy ra nếu hành tinh Jupiter và Uranus tiến lại quá gần nhau.

Và từ bây giờ trở đi, mình sẽ chẳng cần quan tâm nếu những lá trà báo hiệu cái chết, Ron, sẽ chết – mình chỉ đơn giản là quăng chúng vào chỗ giành cho chúng là các thùng rác.

Harry bật cười khi Hermione chạy tới sau bọn chúng. Nó ngừng tiếng cười ngay lập tức phòng khi nó làm phiền cô bé.

Mình nghĩ là mình làm bài kiểm tra môn Số học khá tốt cô bé nói, và cả Harry lẫn Ron thở phào nhẹ nhõm. chúng mình phải xem qua bản đồ sao một chút trước khi ăn tối..."

Khi bọn chúng lên tới đỉnh của Tháp Thiên Văn vào lúc 11 giờ, bọn chúng nhận thấy đó là một đêm lý tưởng để quan sát các vì sao, không một gợn mây và rất yên tĩnh. Mặt đất tắm mình trong ánh trăng bàng bạc và không khí hơi lành lạnh. Bọn chúng chia nhau các ống kính viễn vọng và khi giáo sư Marchbanks cho phép, bắt đầu điền vào cái bản đồ sao bỏ trống mà bọn chúng vừa nhận được.

Giáo sư Marchbanks và Tofty đi đi lại lại giữa bọn chúng, theo dõi bọn chúng điền chính xác vị trí của các ngôi sao và hành tinh mà chúng quan sát được. Tất cả yên lặng ngoại trừ tiếng loạt xoạt của các tờ giấy da, tĩnh thoảng có tiếng động của một cái ống kính viễn vọng khi học sinh điều chỉnh vị trí của nó trên giá, và tiếng viết lông cạo sột soạt. Một tiếng rười

đã trôi qua, sau đó lại một tiếng nữa; các vùng ánh sáng vàng phản chiếu nhấp nháy hình vuông trên mặt đất phía dưới bắt đầu biến mất khi ánh sáng từ các cửa sổ lâu đài tắt đi.

Tuy nhiên, khi Harry hoàn thành việc điền chòm sao Orion vào bản đồ của nó thì cánh cửa trước lâu đài mở ra ngay bên dưới cái lan can nơi nó đang đứng, làm cho ánh sáng tràn ngập các bậc thang đá và lối đi hướng ra bãi cỏ. Harry liếc nhìn xuống trong khi nó điều chỉnh một chút vị trí của ống kính viễn vọng và nhìn thấy có năm hay sáu bóng người trải dài đang di chuyển qua bãi cỏ được chiếu sáng trước khi cánh cửa đóng lại và bãi cỏ ngập chìm trở lại trong bóng tối.

Harry hướng mắt trở lại ống kính viễn vọng và lại tập trung vào đó kiểm tra vị trí sao Venus. Nó nhìn xuống bản đồ và điền hành tinh đó vào, nhưng có cái gì đó lôi cuốn sự chú ý của nó; làm ngừng cây bút lông lơ lửng phía trên tờ giấy da, nó liếc mắt xuống mặt đất tối đen bên dưới và nhìn thấy sáu cái bóng đang đi qua bãi cỏ. Nếu họ không chuyển động và ánh trăng không rọi thẳng xuống đầu họ thì bọn họ hoàn toàn lẫn vào bóng đêm. Ngay ở khoảng cách này, Harry cũng có cảm giác kỳ cục là nó nhận ra cái điệu đi của một bóng người lùn chùn trong số họ, người có vẻ đang dẫn đầu nhóm người.

Nó không thể nghĩ ra tại sao bà Umbridge lại muốn ra ngoài đi dạo vào lúc sau nửa đêm như thế này cùng với năm người khác. Có ai đó ho phía sau nó, và nó nhớ ra là nó mới làm được một nửa bài kiểm tra. Nó hoàn toàn quên bém mất vị trí của sao Venus. Dán mắt vào cái ống kính viễn vọng, nó tìm ra và một lần nữa chuẩn bị định điền vào cái bản đồ, sẵn sàng tóm bắt một âm thanh lạ thì nó nghe thấy một tiếng gõ cửa xa xa vang vọng trên mặt đất không một bóng người bên dưới, ngay sau đó là tiếng chó sủa lớn như điên.

Nó nhìn lên, tìm nó đập thành thịch. Có ánh sáng trên ô cửa sổ túp lều của bác Hagrid và đàn người mà nó quan sát bằng ngang qua bãi cỏ bây giờ đang in bóng lên cửa sổ. Cánh cửa mở ra và nó nhìn thấy rõ ràng có sáu bóng người đang bước qua ngưỡng cửa. Cánh cửa đóng lại và ngôi nhà chìm vào yên lặng.

Harry cảm thấy bồn chồn. Nó liếc nhìn xem Ron hay Hermione có để ý thấy gì như nó không, nhưng giáo sư Marchbanks đã đi đến sau nó ngay lúc đó, và vì nó không muốn trông có vẻ là đang xem lén bài của bất kỳ ai nên Harry vội vàng cúi xuống cái bản đồ sao của nó và giả vờ như đang thêm vào đó các chú thích trong khi thực ra thì đang quan sát từ mép lan can về phía túp lều bác Hagrid. Các hình bóng bây giờ đang chuyển động ngang qua cửa sổ túp lều, làm chắn mất ánh sáng.

Nó có thể cảm thấy đôi mắt của giáo sư Marchbanks chĩa vào sau gáy nó và buộc nó phải hướng mắt trở lại với cái ống kính viễn vọng, nhìn chăm chăm lên mặt trăng mà nó đã đánh dấu vị trí cách đây cả tiếng đồng hồ, nhưng ngay khi giáo sư Marchbanks hướng ra chỗ khác nó nghe thấy một tiếng gầm lớn từ túp lều xĩa vọng qua màn đèn lên tận đỉnh của Tháp Thiên văn. Vài học sinh xung quanh rời khỏi ống kính viễn vọng và bắt đầu nhìn về phía túp lều của bác Hagrid.

Giáo sư Tofty ho thêm một tiếng khô khan nữa.

Cố gắng và tập trung vào, các trò, ông nói êm ái.

Phần lớn học sinh quay lại với cái ống kính viễn vọng. Harry nhìn sang bên trái. Hermione đang nhìn chăm chăm về phía lều bác Hagrid.

E hèm – còn hai mươi phút nữa, giáo sư Tofty nói.

Hermione giật bản mình và quay ngay trở lại với cái bản đồ sao; Harry nhìn xuống cái bản đồ của mình và nhận thấy nó đã đặt nhầm tên Mars cho sao Venus. Nó cúi người xuống để sửa.

Cố một tiếng ẦM lớn từ mặt đất. Vài người kêu to Ối! khi bọn chúng tự chọc mặt mình với phần đuôi của ống kính viễn vọng bởi chúng muốn nhô người ra để xem cái gì đang xảy ra bên dưới.

Cánh cửa túp lều bác Hagrid mở rộng và nhờ ánh sáng hắt ra từ bên trong túp lều, bọn chúng nhìn thấy rất rõ cái bóng khổng lồ của bác đang la hét và giơ nắm đấm, bác đang bị bao vây bởi sáu người, tất cả bọn họ có vẻ đang cố gắng làm Choáng Váng bác, nếu cứ xét theo những tia sáng đỏ mà bọn họ vung về phía bác Hagrid.

Không! Hermione la lên.

Các trò! giáo sư Tofty nói với giọng phật ý. đây là giờ kiểm tra mà!

Nhưng không ai còn chú ý đến cái bản đồ sao của bọn chúng nữa. Những chùm sáng đỏ rực vẫn đang bay lên từ túp lều của bác Hagrid, và có vẻ như chúng bật ra khỏi bác; bác vẫn đứng thẳng và vẫn đang đánh nhau nếu như theo Harry nhìn thấy. Những tiếng la hét vang vọng khắp mặt đất; một người đàn ông la lớn, Hãy biết điều đi, Hagrid!

Bác Hagrid gầm lên, Biết điều cái chết tiệt ấy, các người sẽ không thể bắt được ta đâu!

Harry có thể nhìn thấy hình dáng bé xíu của con Fang đang cố gắng bảo vệ bác, nó liên tục lao vào các phù thủy xung quanh bác cho đến khi Lòi Nguyền Choáng Váng giáng trúng nó và nó ngã lăn ra đất. Bác Hagrid rít lên một tiếng thịnh nộ, nâng thủ phạm lên khỏi mặt đất và ném hẳn ta đi; người đàn ông bay vèo đi cách đó cả đến 10 feet và không đứng dậy được nữa. Hermione thở hổn hển, hai tay giơ lên bịt miệng; Harry nhìn Ron và thấy nó cũng đang rất hoảng sợ. Không ai trong bọn chúng từng trông thấy bác Hagrid trong trạng thái như vậy trước đó.

Nhìn kìa! Parvati kêu ré lên, cô bé đang dựa vào cái lan can và chỉ về phía chân lâu đài, nơi có cánh cửa trước lại mở ra một lần nữa; có thêm ánh sáng tràn ra soi rõ thảm cỏ tối đen và một hình bóng đen dài đang chạy vội vã qua bãi cỏ.

Bây giờ! giáo sư Tofty lo lắng nói. chỉ còn 16 phút nữa thôi!

Nhưng không ai chú ý đến lời ông: bọn chúng đang theo dõi cái người bây giờ đang chạy về phía xảy ra trận đấu bên cạnh túp lều bác Hagrid.

Làm sao các người dám! bóng người la to trong khi chạy. Làm sao các người dám!

Đó là cô McGonagall! Hermione thì thầm.

Hãy để bác ấy yên! ! giọng giáo sư McGonagall vẳng lại từ bóng tối. Cái quái quỷ gì khiến các người tấn công bác ấy? Bác ấy chẳng làm gì hết, không có trát bắt -

Hermione, Parvati và Lavender cùng la lên. Những bóng người xung quanh túp lều cùng giáng ít nhất là bốn lời nguyền Choáng Váng vào giáo sư McGonagall. Mới được nửa đường từ lâu đài đến túp lều thì chùm ánh sáng đỏ đùng vào bà; trong giây lát, bà trông như toả sáng và ngập trong ánh sáng đỏ dị thường, sau đó ngã ngửa người ra và không nhúc nhích nữa.

Galloping gargoyles! giáo sư Tofty la lên, trông ông có vẻ cũng hoàn toàn quên bài kiểm tra. Không báo trước! Thật là một hành động dê hèn!

LŨ HÈN NHẤT! bác Hagrid gầm lên; giọng bác vang lên tận tới đỉnh tháp, và một vài ánh sáng nháy lên bên trong lâu đài. LŨ HÈN NHẤT KHỔN KIẾP! HÃY NHẬN LẤY NÀY – VÀ ĐÂY NỮA -

Ôi trời — Hermione thở hổn hển.

Bác Hagrid đâm mạnh vào hai kẻ tấn công gần nhất; nếu cứ xét theo cái cách bọn chúng đổ xuống ngay lập tức thì có vẻ bọn chúng đã bị hạ gục. Harry nhìn thấy Hagrid gập người xuống và nó nghĩ cuối cùng bác đã bị một lời nguyền đốn ngã. Nhưng ngược lại, ngay sau đó bác Hagrid đứng thẳng lên với một cái gì đó trông như cái bao tải trên lưng - Harry nhận ra đó là thân hình mềm oặt của con Fang đang nằm vắt qua vai bác.

Bắt lấy hắn ta! bà Umbridge la to, nhưng kẻ giúp đỡ còn lại của bà ta có vẻ miễn cưỡng tiến vào phạm vi tầm những quả đấm của bác Hagrid, hắn ta thụt lùi lại rất nhanh, vấp phải một đồng bọn đang bất tỉnh và ngã lăn ra. Bác Hagrid quay đi và bắt đầu chạy với con Fang vẫn nằm vắt qua cổ. Bà Umbridge ném theo một lời Nguyền Choáng Váng nhưng trượt mắt; và bác Hagrid chạy như điên về phía cái rào chắn xa xa, biến mất vào bóng tối.

Cả một phút dài run rẩy trôi qua trong yên lặng trong khi tất cả mọi người nhìn chằm chằm xuống đất, miệng há hốc. Sau đó giọng giáo sư Tofty yếu ớt cất lên, Hừm... còn năm phút nữa, tất cả các trò.

Mặc dù nó chỉ mới điền được hai phần ba vào cái bản đồ của nó, nhưng Harry mong đến tuyệt vọng cho giờ kiểm tra chấm dứt. Khi cuối cùng nó cũng kết thúc, nó, Ron và Hermione đặt cầu thả những cái ống kính viễn vọng trở lại giá và trèo xuống vội vã theo cái cầu thang xoáy ốc. Không học sinh nào muốn đi ngủ; bọn chúng trò chuyện ầm ầm và sôi nổi tại chân cầu thang về cái bọn chúng vừa được chứng kiến.

Mụ đàn bà xấu xa! Hermione thở hổn hển, cô bé có vẻ rất khó khăn trong việc kiềm chế giận dữ. Cố gắng tấn công trộm bác Hagrid trong đêm tối!

Mụ ta rõ ràng là muốn tránh một cảnh khác tương tự như của cô Trelawney, Ernie Macmillan nói về khôn ngoan trong khi nhập bọn với bọn chúng.

Bác Hagrid đã rất giỏi, đúng không? Ron nói, trông nó có vẻ lo sợ hơn là bị gây ấn tượng. Làm sao mà các lời nguyền lại không có tác dụng với bác ấy nhỉ?

Đó là do dòng máu khổng lồ của bác ấy, Hermione run run nói. Rất khó có thể làm Choáng Váng một người khổng lồ, bọn họ rất khoẻ... nhưng rồi nghiệp giáo sư McGonagall... bốn lời nguyền Choáng Váng cùng tấn công thẳng vào ngực và cô ấy không còn trẻ nữa, đúng không?

Thật là kinh tởm, Ernie nói, trong khi lắc lắc cái đầu một cách khoa trương. Mình đi ngủ đây. Chúc ngủ ngon.

Các học sinh xung quanh bọn chúng tản đi trong khi vẫn bàn tán hết sức sôi nổi về cái bọn chúng vừa mới nhìn thấy.

Ít nhất thì bọn họ cũng không thể đưa bác ấy đến Azkaban, Ron nói. Mình nghĩ là bác ấy sẽ đến chỗ cụ Dumbledore, đúng không?

Mình cũng nghĩ thế, Hermione nói, trông cô bé đầy nước mắt. Thật là ghê tởm, mình thực sự nghĩ là cụ Dumbledore sẽ trở về sớm, nhưng bây giờ thì chúng ta đã mất cả bác Hagrid.

Bọn chúng đi thơ thẩn tới gian phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor và thấy nó đầy người. Sự náo loạn vừa rồi đã đánh thức một số người, những người này lại vội vã đánh thức bạn của mình. Seamus và Dean, vừa vào trước Harry, Ron và Hermione, bây giờ đang kể cho tất cả mọi người cái mà bọn chúng đã nhìn thấy từ trên đỉnh Tháp Thiên Văn.

Nhưng tại sao lại đuổi bác Hagrid? Angelina Johnson hỏi trong khi lắc lắc cái đầu. Không giống như cô Trelawney; bác ấy đang dạy rất tốt năm học này!

Mụ Umbridge căm ghét những người có mang dòng máu con người, Hermione cay đắng nói, và thả mình vào cái ghế bành. Bà ta luôn luôn cố gắng tìm mọi cách đuổi bác Hagrid.

Và bà ta nghĩ chính bác Hagrid đã bỏ những con Đào Mỏ vào văn phòng bà ta, Katie Bell rít lên.

Ôi trời, Lee Jordan nói và giơ tay bịt miệng. Chính mình đã bỏ những con Đào mỏ vào văn phòng bà ta. Fred và George để lại cho mình một đôi; mình đã thả chúng bay vào cửa sổ của bà ấy.

Dù sao mà ta cũng sẽ đuổi bác ấy thôi Dean nói. Bác ấy quá gần gũi với cụ Dumbledore.

Đúng thế, Harry nói trong khi cũng thả mình vào một cái ghế bành bên cạnh Hermione.

Mình chỉ hy vọng là giáo sư McGonagall sẽ không sao cả, Lavender nói đầy nước mắt.

Bọn họ đã mang cô ấy trở lại lâu đài, chúng mình đã nhìn thấy qua cửa sổ phòng ngủ, Colin Creevey nói. Cô ấy trông không được khoẻ lắm.

Bà Pomfrey sẽ chữa lành cho cô ấy thôi, Alicia Spinnet quả quyết nói. Bà ấy chưa bao giờ thất bại hết trơn.

Đã gần bốn giờ sáng khi phòng sinh hoạt chung không còn bóng người. Harry cảm thấy tỉnh ngủ hẳn; hình ảnh bác Hagrid chạy như điên vào bóng đêm ám ảnh nó; nó cảm thấy tức giận bà Umbridge đến mức nó không thể nghĩ ra một biện pháp trừng phạt nào đủ tệ với bà ta, mặc dù gợi ý của Ron về việc cho bà ta nuốt trọn một hộp Blast-Ended Skrewts có vẻ nghe cũng được. Nó chìm vào giấc ngủ trong khi vẫn tính toán các biện pháp trả thù ghê ghớm và khi tỉnh dậy ba tiếng sau đó thì cảm thấy như chưa được nghỉ ngơi chút nào.

Bài kiểm tra cuối cùng là môn Lịch Sử Pháp Thuật sẽ diễn ra vào buổi chiều hôm đó. Harry đã những muốn quay trở lại giường ngủ sau khi ăn sáng, nhưng nó phải tận dụng buổi sáng còn lại để ôn lại bài vào giây phút buổi, vì vậy nó ngồi bên cửa sổ của phòng sinh

hoạt chung, đầu ôm trong tay, cố gắng một cách khó nhọc để không ngủ gật trong khi đọc lướt qua chồng vở cao đến ba feet rưỡi mà Hermione đã cho nó mượn

Các học sinh năm thứ năm bước vào Gian Đại Sảnh lúc hai giờ và ngồi vào chỗ của mình, trước mặt chúng là đề bài kiểm tra được úp mặt xuống. Harry cảm thấy kiệt sức. Nó chỉ muốn kỳ thi này chóng kết thúc, để nó có thể đi ngủ; sau đó ngày mai, nó và Ron sẽ đi ra sân đấu Quidditch – nó sẽ bay bằng cây chổi của Ron - và tận hưởng tự do thoát khỏi việc ôn bài.

Lật đề thi lên, giáo sư Marchbanks nói khi bà đứng trước chúng trong gian Đại Sảnh, lật ngược cái đồng hồ cát bụi tổ chẳng. Các trò có thể bắt đầu làm bài.

Harry nhìn chằm chằm như đóng đinh vào câu hỏi đầu tiên. Phải mất vài giây nó mới nhận ra là mình không đọc nổi lấy một từ trong đó; có một tiếng vo vo khó hiểu vọng qua một trong những ô cửa sổ trên cao. Rất chậm rãi, uể oải, cuối cùng nó cũng bắt đầu viết câu trả lời.

Nó nhận thấy rất khó nhớ lại được các tên và không nhằm lẫn ngày tháng. Nó bỏ ngay qua câu hỏi bốn (Theo bạn, điều luật về đua phép đã góp phần tốt hơn hay xấu hơn vào việc kiểm soát những cuộc nổi loạn của các con yêu tinh ở thế kỷ 18?), nó nghĩ là nó sẽ quay trở lại với câu hỏi này vào cuối giờ. Nó thử làm câu năm (Đạo luật về Bảo Mật đã bị vi phạm như thế nào vào năm 1749 và biện pháp nào được áp dụng để ngăn ngừa sự tái phạm?) nhưng nó ngờ là nó đã bỏ qua một số điểm quan trọng; nó có cảm giác là đâu đó trong câu chuyện phải có sự xuất hiện của những con ma cà rồng.

Nó cố gắng tìm kiếm một câu hỏi mà nó có thể trả lời chính xác và đôi mắt nó dừng lại ở câu số mười: Mô tả các tình huống dẫn tới việc thành lập Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế và giải thích tại sao các thầy phù thủy của Liechtenstein lại từ chối tham gia.

Mình biết chuyện này, Harry nghĩ, mặc dù đầu óc nó cảm thấy trì độn và lơ đãng. Nó có thể hình dung thấy một cái tựa đề, với nét chữ viết của Hermione: Thành lập Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế ... nó mới đọc những quyển vở đó sáng nay.

Nó bắt đầu viết, đôi lúc lại ngược lên nhìn cái đồng hồ cát lớn trên bàn bên cạnh giáo sư Marchbanks. Nó ngồi ngay sau Parvati Patil, mái tóc dài đen của cô bé rũ xuống cái lưng ghế cô bé đang ngồi. Một hay hai lần gì đó, nó nhận thấy mình nhìn chằm chằm vào những tia sáng vàng bé xíu phản chiếu trên mái tóc đó mỗi khi cô bé chuyển động cái đầu, và nó phải lắc mạnh đầu của chính mình để xoá bỏ hình ảnh đó.

... Chủ tịch tối cao đầu tiên của Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế là Pierre Bonaccord, nhưng việc bổ nhiệm ông đã không được cộng đồng phù thủy Liechtenstein thừa nhận, bởi vì -

Nhưng cây bút lông quanh Harry đang cạo sột soạt lên những cuộn giấy da như những con chuột đang đào bới nháo nhác. Mặt trời rọi nóng bóng phía sau đầu nó. Bonaccord đã làm cái gì xúc phạm đến các phù thủy của Liechtenstein? Harry có cảm giác đó là một cái gì đó có liên quan đến những người khổng lồ... nó liếc nhìn không tập trung ở một điểm nào vào phía sau đầu của Parvati một lần nữa. Nếu nó có thể thực hiện câu thần chú Legilimency để mở cửa sổ phía sau đầu cô bé và tìm xem cái gì có liên quan đến người khổng lồ đã gây ra xung đột giữa Pierre Bonaccord và Liechtenstein...

Harry nhắm mắt và vùi mặt vào hai bàn tay, khiến cho mí mắt đỏ sọng của nó chìm vào bóng tối và trở nên dễ chịu hơn. Bonaccord đã muốn ngừng việc săn đuổi những người khổng lồ và trao quyền cho bọn họ... nhưng Liechtenstein đang gặp rắc rối với một nhóm người khổng lồ hoang dã và nguy hiểm sống trên núi... đúng rồi.

Nó mở mắt ra; đôi mắt nó cay xè và đầy nước khi nó nhìn vào tờ giấy da trắng trải rộng trước mặt. Từ từ, nó viết được khoảng hai dòng về những người khổng lồ, và đọc xem nó làm được đến đâu. Bài của nó có vẻ không có nhiều thông tin và không được chi tiết lắm, tuy nó chắc là những quyển vở của về Liên đoàn này ghi rất chi tiết từ trang này qua trang khác.

Nó lại nhắm mắt vào, cố gắng nhớ lại các quyển vở, cố gắng nhớ lại... Liên đoàn đã họp lần đầu tiên ở Pháp, đúng rồi, nó đã viết về điều đó...

Những con yêu tinh đã cố gắng để được tham dự và đã bị đuổi đi... nó cũng đã viết về điều đó rồi...

Và không một đại diện nào của Liechtenstein muốn tham dự...

Hãy nghĩ đi, nó tự nói với mình, bàn tay ôm trọn gương mặt, xung quanh nó những cây viết lông cò sột soạt những câu trả lời vô tận và cát đang chảy trong cái đồng hồ cát ở trước mặt...

Nó lại đang đi dọc cái hành lang tối và mát mẻ của Cục Những Điều Huyền Bí, đầy quá quyết và có chủ ý, thỉnh thoảng chuyển sang chạy, quyết tâm đến đích... cánh cửa màu đen lại mở ra đu đưa như thường lệ, và nó lại đứng trong gian phòng hình tròn có vô số các cánh cửa...

Bước trên sàn đá và xuyên qua cánh cửa thứ hai... những vùng ánh sáng nhảy nhót trên các bức tường và sàn nhà và những tiếng kim loại kêu lạnh canh lẹ lẹ, nhưng nó không có thời gian để khám phá, nó phải nhanh lên...

Nó chạy những bước cuối cùng đến cánh cửa thứ ba, vẫn mở và lắc lư như những cái khác...

Một lần nữa, nó lại ở trong gian phòng lớn như một thánh đường đầy những cái kệ bày các quả cầu thủy tinh... trái tim nó bây giờ đập rất nhanh... lần này, nó sẽ đến được chỗ đó... khi nó đến dãy số chín mươi bảy, nó rẽ trái và vội vã chạy dọc theo lối đi giữa hai dãy...

Nhưng có một hình thù ở cuối dãy, một hình thù màu đen động đậy trên sàn như một con vật đang bị thương... Bao tử Harry quặn lên vì sợ hãi... với một chút phấn khích...

Một giọng nói thoát ra từ miệng nó, một giọng nói lạnh lẽo, cao vống lên không mang tính người...

Hãy lấy nó cho ta... hãy lấy nó xuống, ngay bây giờ... Ta không thể chạm vào nó... nhưng người thì có thể

Cái hình thù màu đen trên sàn khẽ nhúc nhích. Harry nhìn thấy một bàn tay trắng bệch với những ngón tay dài nắm chặt cây đũa phép giơ cao lên... nó nghe thấy cái giọng lạnh lẽo cao vút đó nói Crucio!

Người đàn ông trên sàn rú lên một tiếng đau đớn, cố gắng đứng dậy nhưng lại ngã xuống quần quai đau đớn. Harry cười lớn. Nó giờ cây đũa phép lên, đọc lời nguyền, cái hình thù đó rên rỉ và trở nên bất động.

Chúa tể Lord Voldemort đang đợi

Rất chậm, hai cánh tay run rẩy, người đàn ông trên sàn nhà dướn vai lên độ vài inơ và ngẩng đầu lên. Gương mặt người đàn ông đầy máu và rất hốc hác, nhăn nhúm lại vì đau đớn nhưng có vẻ bất chấp mọi chuyện...

Mi phải giết ta đã, chú Sirius thì thầm.

Không nghi ngờ gì là ta sẽ làm việc đó, một giọng lạnh lẽo vang lên. Nhưng ngươi phải đưa nó cho ta trước đã, Black... ngươi nghĩ là ngươi có thể chịu được thêm đau đớn nữa ư? Hãy suy nghĩ kỹ đi... chúng ta còn nhiều thời gian và không ai có thể nghe thấy tiếng ngươi la hét đâu...

Nhưng ai đó la hét khi Voldemort hạ cây đũa xuống một lần nữa; ai đó kêu to và rơi từ cái bàn ấm áp xuống sàn đá lạnh giá; Harry tỉnh dậy khi nó chạm sàn, vẫn còn la hét, vết sẹo nóng như thiêu đốt trong khi cả gian Đại Sảnh xôn xao quanh nó.

CHƯƠNG XXXII: THOÁT LỬA

“Con không đi đâu... Con không cần tới trạm xá... Con không muốn”

Harry lấp bắp khi nó cố gắng thoát khỏi giáo sư Tofty, ông đang nhìn Harry rất quan tâm sau khi giúp nó ra khỏi Đại sảnh đường trong khi các học sinh xung quanh đang nhìn họ chằm chằm.

“Con khỏe mà, giáo sư”, Harry lấp bắp và lau mồ hôi trên mặt. “Thực sự... Con chỉ mới tiếp đi thôi... và có một cơn ác mộng...”

“Áp lực của kì thi!” ông giáo sư già nói một cách thông cảm, vỗ nhẹ lên vai Harry. “Nó có thể xảy ra, cậu bé, ngẫu nhiên thôi! Bây giờ hãy uống một cốc nước lạnh và có lẽ con sẽ sẵn sàng để quay vào Đại sảnh đường? Giờ thi sắp hết rồi nhưng con vẫn có thể hoàn chỉnh câu cuối cho thật tốt”

“Vâng” Harry nói vu vơ “Con muốn nói... không... con đã làm xong - tất cả những gì con có thể làm, con nghĩ thế...”

“Rất tốt, rất tốt! Ta sẽ thu bài của con và ta cho là con nên đi nghỉ”

“Con sẽ làm như vậy” Harry gật đầu “cảm ơn giáo sư rất nhiều”

Ngay khi bóng giáo sư khuất sau ngưỡng cửa vào Đại sảnh, Harry chạy lên cầu thang bằng đá cẩm thạch, dọc theo hành lang qua những tấm chân dung đang cầu nhàu, qua những chiếc cầu thang chuyển động, và cuối cùng xông qua cánh cửa đôi vào trạm xá như một cơn bão, làm cho bà Pomfrey - người đang hút thuốc màu xanh nhạt vào miệng Montagues - phải hét lên cảnh cáo. “Potter, trò ngớ là trò đang làm gì thế hả?”

“Con cần gặp giáo sư McGonagall” Harry thở hổn hển. “... ngay bây giờ... đây là việc khẩn cấp!”

“Bà ấy không có ở đây, Potter” bà Pomfrey nói một cách buồn bã “bà ấy đã được chuyển tới bệnh viện Thánh Mungo sáng nay. Bốn Bùa Choáng vào ngực ở tuổi của bà ấy? Thật kì diệu khi chúng không giết được bà ấy”.

“Giáo sư đi rồi sao...?” Harry cảm thấy sốc.

Chuông reo bên ngoài kí túc xá và nó nghe thấy tiếng ầm ầm như mọi khi của các học sinh đang tràn ra các hành lang tầng trên và dưới nó. Nó vẫn đang nhìn thẳng vào bà Pomfrey. Sự khiếp sợ đang dâng lên trong nó.

Không còn ai để có thể thông báo. Dumbledore đã đi, Hagrid đã đi, nhưng nó vẫn hy vọng Giáo sư McGonagall còn ở đó, nóng nảy và cứng rắn, có lẽ, nhưng luôn luôn có thể tin cậy, đặc biệt trong thời điểm này...

“Ta không ngạc nhiên khi con cảm thấy bị sốc, Potter” bà Pomfrey nói, với vẻ rất tán thành trên khuôn mặt. “Cứ như thể một trong số bọn chúng có thể yểm bùa trước mặt bà ấy vào ban ngày. Hèn hạ, có thể nói là sự hèn hạ đáng khinh... nếu ta không lo lắng vì những gì có thể xảy ra cho các trò nếu không có ta thì ta đã xin thôi việc để phản đối”.

“Dạ”, Harry nói một cách lơ đãng. Nó quay người và bước thẩn thờ ra khỏi trạm xá, đi trong một hành lang đông đúc, bị xô đẩy bởi đám đông, sự hoảng loạn gia tăng trong nó giống như hơi độc khiến đầu nó choáng váng và nó không biết phải làm gì...

Ron và Hermione, một giọng nói xuất hiện trong đầu nó.

Nó lại chạy, đẩy lũ học sinh ra, lơ đi sự phản đối giận dữ của chúng. Nó chạy hết tốc lực, xuống dưới hai tầng và tới đầu cầu thang bằng đá cẩm thạch thì nó nhìn thấy hai đứa đang chạy về phía nó.

“Harry!” Hermione nó trước tiên, trông rất hoảng sợ. “Chuyện gì vậy? Cậu không sao chứ? Cậu ốm phải không?”

“Cậu đã đi đâu?” Ron gặng hỏi.

“Đi với mình” Harry nói nhanh. “Đi nào, mình có cái này muốn nói với các cậu”

Nó kéo chúng đi dọc theo hành lang tầng một, ngó qua ô cửa, và cuối cùng tìm ra một phòng học trống, nó chui vào, đóng cửa ngay khi Ron và Hermione vào trong, dựa lên cái cửa và nhìn chúng.

“Voldemort đã bắt chú Sirius”

“Cái gì?”

“Làm sao cậu biết —?”

“Mình nhìn thấy. Vừa xong. Khi mình ngủ gật trong lúc thi”

“Nhưng — nhưng ở đâu? Bằng cách nào?” Hermione mặt trắng bệch.

“Mình không biết” “Nhưng mình biết chính xác nó ở đâu. Đó là một căn phòng trong Sở Cơ mật đầy những cái giá với những quả cầu thủy tinh nhỏ và họ đang ở cuối dãy chín mươi bảy... hắn đang cố gắng dùng chú Sirius để lấy cái gì đó mà hắn muốn ở đó...hắn tra tấn chú ấy... hắn nói rằng cuối cùng hắn sẽ giết chú ấy!”.

Giọng Harry run rẩy. Đầu gối của nó cũng thế. Nó đi tới một cái bàn, ngồi lên đấy và cố gắng làm chủ chính mình.

“Làm thế nào chúng ta tới đó được?” Harry hỏi hai đứa bạn.

Im lặng. Rồi Ron nói “Đ..đến đó à?”

“Đến Sở Cơ mật, chúng ta có thể cứu chú Sirius!” Harry nói to.

“Nhưng...Harry...” Ron nói một cách yếu ớt.

“Cái gì? Cái gì?” Harry ngắt lời Ron.

Nó không thể hiểu vì sao hai đứa đều nhìn chăm chăm vào nó như thể nó đang nhờ chúng làm một việc gì đó quá đáng.

“Harry” Hermione nói với giọng hoảng sợ hơn “Ờ... làm... làm thế nào mà Voldemort vào được Bộ Pháp thuật mà không bị ai đó nhận ra?”

“Làm sao mình biết được?” Harry gào lên “Câu hỏi bây giờ là làm thế nào chúng ta có thể tới đó được!”

“Nhưng... Harry, hãy suy nghĩ điều này” Hermione bước đến gần nó, “bây giờ là năm giờ chiều... Bộ pháp thuật có đầy người đang làm việc... làm sao Voldemort và chú Sirius có thể vào đó mà không bị phát hiện? Harry... họ là hai phù thủy bị truy lùng gắt gao nhất trên thế giới... cậu nghĩ rằng họ có thể vào một toà nhà đầy những Thần Sáng mà không bị phát hiện?”

“Mình không biết, Voldemort có thể dùng Áo khoác tàng hình hoặc một thứ gì đó!” Harry nói to “Dù sao chẳng nữa, Sở Cơ mật luôn luôn không có người mỗi lần mình đến đó...”

“Cậu chưa bao giờ ở đó, Harry”, Hermione nói nhỏ. “Tất cả chỉ là cậu mơ thấy nó”.

“Đó không phải là những giấc mơ bình thường!” Harry hét vào mặt cô bé, đứng dậy và tới lượt nó tiến tới gần cô bé. Nó muốn làm lay chuyển suy nghĩ của cô bé, “Thế cậu giải thích thế nào về vụ ba của Ron, về tất cả những cái đó, làm thế nào mình có thể biết được điều gì đã xảy ra với bác ấy?”

“Nhưng chuyện này thì — thì không thể xảy ra được!” Hermione nói một cách liều lĩnh “Harry, làm thế nào mà Voldemort có thể bắt chú Sirius khi chú ấy vẫn luôn ở Quảng Trường Grimmauld được?”

“Chú Sirius có thể trốn ra chỉ để có một chút không khí trong lành” giọng Ron lo lắng “chú ấy đã liều lĩnh ra khỏi ngôi nhà đó năm ngoái...”

“Nhưng vì sao”, Hermione tiếp tục phản đối, “Tại sao Voldemort muốn dùng chú Sirius để lấy cái vũ khí đó, hay bất cứ thứ gì như vậy.”

“Mình không biết, có thể có hàng đồng lí do!” Harry hét. “Có thể chú Sirius là người mà Voldemort không phải lo lắng xem chú ấy bị thương hay không...”

“Các bạn biết không, mình vừa mới nghĩ ra một điều”, Ron cao giọng. “Em trai của Sirius là một Tử thần Thực tử, phải không? Có thể hẳn đã nói cho Sirius bí mật làm thế nào để lấy được thứ vũ khí đó”

Đúng — và điều đó giải thích tại sao thầy Dumbledore đã rất muốn giữ chú Sirius trong nhà suốt ngày!” Harry nói.

“Nghe này, mình xin lỗi,” Hermione la lên, “nhưng cả hai cậu đều không chắc chắn và chúng ta không có một bằng chứng nào cho chuyện này, không có gì chứng minh Voldemort và chú Sirius đang ở đó...”

“Hermione, Harry đã nhìn thấy họ!” Ron vặn lại.

“Được rồi”, cô bé nói, trông hơi sợ hãi nhưng quả quyết “Mình phải nói điều này...”

“Gì vậy?”

“Cậu... điều này không phải là sự phê phán, Harry! Nhưng cậu hành động... phần nào... ý mình là — cậu có nghĩ rằng cậu mắc phải một chút giống như là — sự ám ảnh của trách nhiệm đi cứu người?” cô bé nói.

Nó nhìn cô bé trừng trừng. “Vậy cái gì được cho là “trách nhiệm phải đi cứu người?””

“À... cậu...”, cô bé trông sợ hãi hơn bao giờ hết. “Ý mình là... chẳng hạn năm ngoái... trong hồ nước... khi cuộc thi đấu Tam Pháp thuật... cậu không cần thiết phải... mình muốn nói, cậu không cần phải cứu em gái của Delacour... nhưng cậu đã... mang nó theo”

Một đợt sóng giận dữ nhói lên trong người Harry, “sao cô bé có thể làm nó nhớ lại sự ngu ngốc ấy lúc này?”

“Mình muốn nói, đó thật sự là điều rất tốt ở cậu và tất cả mọi thứ” Hermione nói nhanh, trông gần như hoá đá khi cô bé nhìn vào mặt Harry, “mọi người đều nghĩ rằng đó là điều thực sự tuyệt vời...”

“Thật buồn cười”, Harry rít qua kẽ răng, “bởi vì mình nhớ rất rõ Ron đã nói rằng mình đã lãng phí thời gian để hành động như một vị anh hùng — đó là điều mà cậu nghĩ phải không? Cậu cho rằng mình lại muốn làm anh hùng một lần nữa?”

“Không, không phải như vậy!” Hermione trông sợ hãi. “Mình hoàn toàn không có ý như vậy”

“Tốt, thế thì hãy nói cái mà cậu muốn nói đi, bởi vì chúng ta đang phí thời gian ở đây!” Harry hét lên.

“Mình đang cố gắng nói điều này — Voldemort hiểu rõ cậu, Harry! Hắn mang Ginny xuống Phòng chứa bí mật để lừa cậu vào đó, đó là kiểu hắn hay làm, hắn hiểu cậu là kiểu người... người sẽ đi giúp chú Sirius! Điều gì sẽ xảy ra nếu hay đang cố lừa cậu vào trong Sở Cơ mật...?”

“Hermione, hắn làm điều đó để dụ mình tới hay không, đó không phải là việc quan trọng — họ đã đưa giáo sư McGonagall tới Bệnh viện St Mungo, ở đây không còn thành viên của Hội để mình có thể kể, và nếu chúng mình không tới, chú Sirius sẽ chết!”

“Nhưng Harry... điều gì xảy ra nếu giấc mơ của cậu chỉ là.... chỉ là một giấc mơ?”

Harry gào lên trong thất vọng. Hermione gần như lùi lại, trông rất cả giắc.

“Mình không mơ!” Harry hét vào mặt cô bé, “Mình không gặp ác mộng, mình không mơ! Bạn nghĩ tất cả phép Phong Tỏa (Occlumency) để làm gì, tại sao bạn không nghĩ rằng Dumbledore muốn mình đừng nhìn thấy những thứ đó? Bởi vì chúng là THỰC, Hermione — Chú Sirius đã bị bắt, chỉ có một người có thể cứu chú ấy, và nếu cậu không muốn đi, tốt thôi, nhưng mình sẽ đi, cậu hiểu không? Và nếu mình nhớ không nhầm, cậu đã không có vấn đề gì với cái sự ám ảnh phải đi cứu người của mình khi chính là cậu được mình cứu khỏi lũ Dementors (Giám Ngục-ND), hay —” nó quay sang Ron “khi em gái cậu được mình cứu khỏi con Tử xà.

“Mình không nói là mình có vấn đề với điều đó!” Ron giận dữ.

“Nhưng Harry này, mình đã nói điều này nhiều lần”, Hermione dữ dội nói, “thầy Dumbledore muốn cậu học Phép Phong tỏa để ngăn chặn những thứ đó ra khỏi tâm trí cậu, nếu cậu học xong nó rồi thì cậu đã không bao giờ nhìn thấy điều này....”

“NẾU CẬU NGHĨ RẰNG MÌNH SẼ HÀNH ĐỘNG NHƯ THỂ MÌNH KHÔNG NHÌN THẤY GÌ...”

“Chú Sirius nói với cậu rằng không có điều gì quan trọng hơn việc cậu học cách phong tỏa tâm trí”

“ĐƯỢC, MÌNH HI VỌNG CHÚ ẤY SẼ NÓI KHÁC NẾU CHÚ ẤY BIẾT ĐIỀU GÌ SẼ XẢY RA...”

Cửa phòng học mở ra. Harry, Ron và Hermione quay ngoắt lại. Ginny đi vào, trông rất tò mò, theo sát sau đó là Luna, trông như thể là chỉ tạt vào một cách tình cờ.

“Chào”, Ginny ngập ngừng. “Bọn em nghe thấy tiếng anh đang hét. Anh đang nói điều gì vậy?”

“Không phải việc của em”, Harry nói một cách cộc cằn.

Ginny nhướn lông mày “Không cần phải nói giọng như vậy với em”, cô bé lạnh lùng nói, “em chỉ tự hỏi em có thể giúp gì hay không”.

“À, em không thể giúp gì được”, Harry nói ngắn gọn.

“Anh đang trở nên thô lỗ đấy, anh biết không”, Luna nhẹ nhàng nói.

Harry rửa thầm và quay đi. Điều cuối cùng mà nó có thể muốn làm bây giờ chính là nói chuyện với Luna Lovegood.

“Đợi đã,” Hermione đột ngột nói, “đợi đã... Harry, chúng có thể giúp.”

Harry và Ron nhìn cô bé.

“Nghe này,” cô bé nói gấp, “Harry, chúng ta cần biết chính xác xem chú Sirius có thật sự rời Đại bản doanh hay không.”

“Mình đã nói rồi, mình đã nhìn thấy...”

“Harry, mình xin cậu, làm ơn đi!” Hermione tuyệt vọng nói. “Làm ơn kiểm tra xem chú Sirius có thật sự không ở đó hay không trước khi chúng ta tới London. Nếu chúng ta biết chắc chắn chú ấy không ở nhà, thì mình thề là mình sẽ không ngăn cản cậu. Mình sẽ đi, mình sẽ làm bất cứ cái gì có thể để cứu chú ấy.”

“Chú Sirius đang bị tra tấn!” Harry hét. “Chúng ta không còn thời gian để mà lãng phí đâu.”

“Nhưng nếu đó chỉ là mẹo lừa của Voldemort, Harry, chúng ta sẽ đi kiểm tra, chúng ta phải đi.”

“Bằng cách nào?” Harry hỏi gặng. “Làm thế nào chúng ta có thể kiểm tra được?”

“Chúng ta sẽ dùng lò sưởi của mụ Umbridge và xem chúng ta có thể liên lạc với chú Sirius hay không” Hermione trông rất kinh hãi khi nghĩ đến điều đó, “chúng ta sẽ lừa mụ Umbridge đi đâu đó, nhưng chúng ta cần phải canh chừng, và vì vậy chúng ta cần nhờ Ginny và Luna.”

Mặc dù đang phải vật lộn với việc hiểu xem cái gì đang diễn ra, Ginny nói ngay lập tức, “Đúng, bọn em sẽ làm điều đó,” và Luna nói, “khi anh nói “Sirius”, có phải anh đang nói về Stubby Boardman (Người đàn ông râu ria xồm xoàm trên ảnh truy nã)?”

Không ai trả lời cô bé.

“Được rồi,” Harry nói với Hermione, “Được rồi, nếu cậu nghĩ ra cách gì để làm điều đó thật nhanh, mình sẽ theo ý cậu, nếu không mình sẽ tới Sở cơ mật ngay bây giờ.”

“Sở cơ mật?” Luna trông hơi ngạc nhiên. “Nhưng làm thế nào anh tới đó được?”

Một lần nữa Harry lại lờ cô bé đi.

“Rồi,” Hermione vịn hai tay vào nhau và gõ gõ vào mặt bàn. “Xong rồi... ờ... một người trong chúng ta phải đi tìm Umbridge và... và lái mụ ta đi hướng khác, giữ cho mụ ta tránh xa khỏi văn phòng của mụ. Người đó có thể kể cho mụ ta... mình không biết... rằng Peeves như thường lệ đã làm điều gì đó tệ lắm...”

“Mình sẽ làm,” Ron nói ngay. “Mình sẽ nói với mụ rằng Peeves đã phá tung lớp học Biến hình hoặc cái gì đó, chỗ đó ở rất xa văn phòng của mụ. Mình chắc chắn có thể thuyết phục được Peeves làm điều đó nếu mình gặp nó.”

Trong tình hình nghiêm trọng như vậy, Hermione không phản kháng gì việc phá tung lớp học Biến hình.

“Rồi,” cô bé nói, trán cô bé nhăn lại khi cô tiếp tục, “Bây giờ chúng ta cần phải giữ các học sinh khác tránh xa văn phòng khi chúng ta vào trong, nếu không lũ Slytherin sẽ thấy vào báo cho mụ ta biết.

“Luna và em sẽ đứng ở hai đầu hành lang,” Ginny nói ngay lập tức, “và cảnh báo mọi người không đi qua đó bởi vì ai đó đã phun Khí gây nghẹt thở.” Hermione trông rất ngạc nhiên với sự lạnh ý của Ginny khi đưa ra mẹo lừa đó; Ginny nhún vai và nói, “Anh Fred và anh George đã dự định làm điều đó trước khi họ rời trường.”

“Tốt,” Hermione nói. “Và sau đó, Harry, cậu và mình sẽ khoác Áo tàng hình vào trong văn phòng và cậu có thể nói chuyện với chú Sirius....”

“Chú ấy không có ở đó, Hermione!”

“Ý mình là, cậu có thể... có thể kiểm tra xem chú Sirius có ở nhà hay không trong khi mình canh chừng cho cậu, mình không nghĩ là cậu nên ở đó một mình, Lee đã tạo ra một cái lỗ trên cửa sổ và thả vào trong phòng mấy con Nifflers.

Mặc dù đang giận dữ và sốt ruột, Harry nhận ra rằng lời đề nghị của Hermione cùng đi với nó vào văn phòng mụ Umbridge là một dấu hiệu của sự đoàn kết và trung thành.

“Mình... được rồi, cảm ơn cậu,” nó thì thầm.

“Được rồi, thậm chí nếu chúng ta làm tất cả những điều đó, tôi không nghĩ là chúng ta có nhiều hơn năm phút,” Hermione nói, trông đỡ căng thẳng hơn vì Harry có vẻ như đã chấp nhận kế hoạch của cô bé, “không có cả lão Filch và cả cái bọn đáng ghét trong Đội Thẩm Tra láng vẳng quanh đó.”

“Năm phút là đủ,” Harry nói “Nào, chúng ta tiến hành thôi...”

“Bây giờ ư?” Hermione trông như thể bị sốc.

“Tất nhiên là bây giờ!” Harry giận dữ. “cậu nghĩ rằng chúng ta sẽ đợi đến tận sau bữa tối hay sao? Hermione, Sirius đang bị tra tấn ngay lúc này!”.

“Mình — ờ, được rồi,” cô bé tuyệt vọng nói. “Cậu đi lấy cái Áo tàng hình và chúng ta sẽ gặp nhau tại cuối hành lang có văn phòng của Umbridge, được chứ?”

Harry không trả lời, chạy vụt ra khỏi phòng và chạy xuyên qua đám đông bên ngoài hành lang. Khi lên được 2 tầng, nó gặp Seamus và Dean, đang réo gọi nó một cách vui vẻ và nói rằng chúng đang chuẩn bị một bữa tiệc chiêu đãi đêm ăn mừng việc kết thúc kì thi tại phòng sinh hoạt chung. Harry hầu như không để ý đến chúng, nó chui qua cái lỗ chân dung khi chúng đang tranh luận về số chai bia bơ chợ đen mà chúng cần và sau đó lại trèo ra, cái Áo tàng hình và con dao ma thuật của chú Sirius nằm an toàn trong túi nó trước khi bọn kia nhận ra nó đã đi khỏi đó.

“Harry, cậu có muốn góp vài đồng Galleon không? Harold Dingle nói rằng ông ta có thể bán cho chúng ta vài li Whisky Lửa”.

Nhưng Harry đã chạy rất nhanh dọc theo hành lang, và vài phút sau nó nhảy qua những chiếc cầu thang cuối cùng để gặp lại Ron, Hermione, Ginny và Luna, đang hội ý ở cuối hành lang của mục Umbridge.

“Mình đã lấy được rồi,” nó thở hổn hển. “Sẵn sàng tiến hành chứ?”

“Được rồi”, Hermione thì thầm khi có một đám học sinh năm thứ sáu ồn ào đi qua chúng. “Vây Ron — cậu đi đi và kéo mục Umbridge đi thật xa... Ginny, Luna, nếu bọn em có thể bảo mọi người tránh cái hành lang này... Harry và chị sẽ khoác Áo tàng hình và đợi cho đến khi hành lang không còn ai...”

Ron bước sai chân, màu tóc đỏ rực của nó xuất hiện ở cuối hành lang, trong khi cái đầu sắc sảo không kém của Ginny lúc lắc giữa đám học sinh đang chen lấn xung quanh chúng theo một hướng khác được vạch ra bởi cái đầu hoe vàng của Luna.

“Hãy ra khỏi đây,” Hermione thì thầm, kéo mạnh cổ tay Harry và đẩy nó vào một hốc tường chỗ đặt một cái đầu xấu xí bằng đá của một lão phù thủy thời trung cổ đứng lăm bắm một mình với cái cột.

“Cậu có chắc chắn là mình khoẻ chứ, Harry? Trông mặt cậu nhợt nhạt lắm.”

“Mình khoẻ mà,” nó nói ngắn gọn, kéo cái Áo tàng hình ra khỏi túi. Thực sự, cái sẹo của nó đang đau, nhưng không nghiêm trọng bằng việc nó nghĩ rằng Voldemort đã tra tấn chú Sirius rất mạnh tay. Nó đau hơn rất nhiều so với khi Voldemort trừng phạt Avery...

“Đây,” nó trùm cái áo qua hai đũa, chúng đứng đó và nghe thấy rõ tiếng Latin lẩm bầm từ một người đằng trước chúng.

“Mọi người không thể đi qua đây!” Ginny đang gọi đám đông. “Không, xin lỗi, các bạn phải đi vòng lại bằng cái cầu thang xoay, ai đó đã phun Khí gây nghẹt thở dọc hành lang này...”.

Hai đứa có thể nghe thấy tiếng mọi người phàn nàn, một giọng gắt gỏng “Tôi không thấy có khí gì.”

“Bởi vì nó không màu,” Ginny nói với giọng nghiêm túc một cách thuyết phục, “nhưng nếu bạn muốn đi qua, cứ việc, sau đó chúng tôi sẽ dùng xác bạn để chứng minh điều tôi nói cho những tên ngốc tiếp theo không tin lời chúng tôi.”

Một cách chậm chạp, đám đông thưa dần. Cái tin về Khí gây ghê tởm hình như đã lan ra, mọi người không đi theo đường đó nữa. Cuối cùng khi xung quanh khu vực đó đã hoàn toàn vắng vẻ, Hermione nói nhỏ, “mình nghĩ rằng đã đến lúc chúng ta vào đó, Harry... đi thôi.”

Hai đứa đi tới, được trùm kín bằng Áo tàng hình. Luna đang đứng quay lưng về phía chúng ở cuối hành lang. Khi hai đứa đi qua Ginny, Hermione thì thầm, “Tốt lắm... và đừng quên mật hiệu.”

“Mật hiệu là gì thế?” Harry thì thầm, khi hai đứa tới cửa văn phòng.

“Một đoạn điệp khúc “Weasley là vua của chúng ta” nếu chúng nhìn thấy Umbridge quay lại,” Hermione trả lời khi Harry dứt cái lưỡi dao vào cái khe giữa cánh cửa và tường. Cái khoá kêu click và mở ra. Hai đứa đi vào văn phòng.

Con mèo con lông sặc sỡ đang sưởi ấm trong ánh nắng chiều, nhưng ngược lại văn phòng vẫn giống như lần cuối cùng nó đến đó. Hermione thở dài nhẹ nhõm.

“Mình đã nghĩ có thể mẹ ta đã thêm những biện pháp canh phòng sau con Niffler thứ hai.”

Chúng kéo cái Áo tàng hình xuống, Hermione bước nhanh tới cửa sổ và đứng nấp vào một góc, nhòm xuống dưới sân tay nắm chặt đũa phép. Harry lao tới cái lò sưởi, bốc một nắm bột Floo và ném vào vĩ lò, làm bùng lên một ngọn lửa màu xanh ngọc. Nó quỳ xuống, chui đầu vào trong ngọn lửa và hét, “Số 12, Grimmauld Place!”

Đầu nó bắt đầu quay như thể nó vừa mới ra khỏi cái đu quay mặc dù đầu gối vẫn đang quỳ chắc chắn trên sàn nhà lạnh. Nó cố gắng giữ cho mắt nó khỏi bị mờ hóng và khi sự quay tròn chấm dứt nó mở mắt ra và thấy mình đang nhìn vào cái bếp dài và lạnh lẽo tại Grimmauld Place.

Ở đó không có ai cả. Nó đã cho rằng như vậy, dù chưa chuẩn bị đón nhận đợt sóng sợ hãi và hoảng loạn mà dường như làm nổ tung dạ dày nó khi nhìn thấy căn phòng vắng vẻ.

“Chú Sirius?” nó gào lên. “Chú có ở đó không?”

Tiếng nó vang vọng khắp phòng, nhưng không hề có tiếng trả lời ngoại trừ tiếng lướt nhẹ từ bên phải cái đồ trang trí.

“Ai đó?” nó gọi, tự hỏi liệu đó có phải là một con chuột.

Con gia tinh Kreacher rón rén bước vào tầm mắt của Harry. Nó trông rất hài lòng vì điều gì đó, mặc dù nó hình như vừa chịu một vết thương khá nặng ở cả hai bàn tay, đang được băng kín.

“Đó là cái đầu của thằng bé nhà Potter trong ngọn lửa,” Kreacher nói với cái bếp trống rỗng, lén nhìn Harry một cái với vẻ hân hoan một cách kì quặc. “Kreacher tự hỏi nó đến đến đây làm gì nhỉ?”

“Chú Sirius ở đâu, Kreacher?” Harry hỏi gặng.

Con gia tinh cười khò khè.

“Ông chủ đã đi ra ngoài rồi, Harry Potter.”

“Chú ấy đi đâu? Chú ấy đã đi đâu, Kreacher?”

Kreacher chỉ cười khúc khích một mình.

“Ta cảnh cáo ông!” Harry nói, hoàn toàn ý thức được rằng rằng cơ hội của nó để gây ra sự trừng phạt lên Kreacher là hoàn toàn không có trong tình cảnh này. “Thế còn thầy Lupin? Mất điên? Ai đó trong số họ, ở đó có ai đó trong số họ không?”

“Không có ai ngoài Kreacher!” con gia tinh nói một cách sung sướng, và quay lưng lại, nó bắt đầu đi chậm chậm về phía cái cửa ở cuối phòng ăn. “Kreacher nghĩ rằng nó sẽ nói chuyện với bà chủ của nó bây giờ, đúng, nó không có được cơ hội đó trong một thời gian dài, chủ nhân của Kreacher đã cấm nó không được nói chuyện với bà —”.

“Thế chú Sirius đi đâu?” Harry hét lên sau lưng con gia tinh. “Kreacher, có phải chú ấy đi đến Sở Cơ mật không?”

Kreacher dừng lại. Harry không thể nhìn thấy cái đầu hói của nó qua một rừng ghế trước mặt nó.

“Chủ nhân không nói cho Kreacher khốn khổ này nơi chủ nhân đến,” con gia tinh nói nhỏ.

“Nhưng ông biết!” Harry hét. “Phải không? Ông biết nơi chú Sirius tới!”.

Một chút im lặng, sau đó con gia tinh bật ra một tiếng cười khò khè to hơn.

“Chủ nhân sẽ không quay trở về từ Sở Cơ mật!” nó nói một cách vui sướng. “Kreacher và bà chủ của nó lại được cô độc một lần nữa!”

Và nó chạy nhanh về phía trước rồi biến mất sau cánh cửa gian phòng.

“Mày...!”

Nhưng trước khi Harry kịp thốt ra một lời nguyên rủa hay lăng mạ, nó cảm thấy một cơn đau ở đầu, nó hít phải rất nhiều bồ hóng và ho, thấy nó đang bị kéo về phía sau qua ngọn lửa với sự thô lỗ kinh khủng, cho đến khi nó đang nhìn chăm chăm vào cái mặt to bè, xanh xao của giáo sư Umbridge - người đã nắm tóc nó kéo về phía sau ra khỏi lò sưởi và giờ đây đang bẻ cổ nó về phía sau càng mạnh hết mức nó có thể chịu được, như thể là mụ ta đang chuẩn bị cắt cổ nó.

“Trò nghĩ xem,” mụ thì thầm, kéo cổ Harry thậm chí còn mạnh hơn, khiến cho nó có thể nhìn thấy trần nhà, “sau hai con Niffler, ta lại để cho một sinh vật còn bẩn thỉu hơn vào văn phòng của ta mà không biết? Ta đã ếm bùa Lén lút Dò tìm lên khắp cánh cửa sau khi con

cuối cùng vào đây, thằng bé ngu ngốc. Lấy đũa phép của nó,” mụ quát ai đó mà nó không thể nhìn thấy, và nó cảm thấy một bàn tay mò mẫm trong túi ngực của cái áo khoác và lấy mất cái đũa phép. “và của con bé kia nữa”.

Harry nghe thấy tiếng ấu ả ở cạnh cửa và biết rằng Hermione đã bị tước mất đũa phép.

“Ta muốn biết tại sao trò lại ở trong văn phòng của ta,” Umbridge nói, lắc cái bàn tay đang nắm tóc nó làm cho nó lảo đảo.

“Con chỉ... cố gắng lấy lại cây chổi Tia chớp!” Harry rên rỉ.

“Đối trá.” Mụ lắc đầu nó một lần nữa. “Cái chổi của trò đã được canh gác nghiêm ngặt trong hầm ngầm, như trò đã biết rất rõ, Potter. Đầu của trò đã ở trong lò sưởi của ta. Trò đang liên lạc với ai?”

“Không ai cả...” Harry cố gắng kéo ra khỏi mụ. Nó cảm thấy vài vùng tóc dính chặt vào da đầu.

“Nói dối!” Umbridge hét lên. Mụ ném nó rơi phịch xuống cái bàn. Bây giờ nó có thể thấy Hermione bị ấn chặt vào tường bởi Millicent Bulstrode. Malfoy đang dựa vào bậu cửa sổ, nở một điệu cười tự mãn khi ném cái đũa phép của Harry lên trời và rồi bắt lại.

Ở bên ngoài có tiếng ồn ào và một nhóm Slytherins đông hơn đi vào, mỗi đứa túm chặt Ron, Ginny, Luna và — với sự bối rối của Harry — là Neville, đang bị bóp chặt bởi Crabbe và trông như thể đang rất nghẹt thở. Cả bốn đều bị bịt miệng.

“Bắt được tất cả bọn chúng,” Warrington nói, đẩy Ron một cách thô bạo vào phòng. “Thằng này,” nó chỉ bằng ngón tay mập mạp vào Neville, “cố gắng ngăn cản tôi bắt con bé kia,” nó chỉ vào Ginny, đang cố gắng đá vào cẳng chân một con bé Slytherin to lớn đang tóm chặt cô bé. “nên tôi đã bắt cả nó theo.”

“Tốt, tốt” Umbridge nhìn Ginny vùng vẫy. “Ờ, có vẻ như Hogwarts không lâu nữa sẽ thành khu-vực-không-có-lũ-Weasley hả?”

Malfoy cười to một cách nịnh nọt. Umbridge cười với Ginny bằng một nụ cười rộng tới tận mang tai rất tự mãn. Mụ ngồi lên cái ghế bành phủ vải hoa sặc sỡ, nháy mắt với những tù nhân của mụ như một con cóc ngồi trong chậu hoa.

“Vậy là Potter,” mụ nói. “Mi bố trí vài người canh chừng xung quanh văn phòng của ta và mi đã gửi thằng hề này,” mụ hất cằm về phía Ron — Malfoy thậm chí cười to hơn — “đến báo với ta rằng con yêu tinh đang tiến hành tàn phá trong lớp Biến hình trong khi ta biết chính xác rằng nó đang bơi mực lên các mắt kính tại lớp học thiên văn — ông Filch vừa mới thông báo cho ta điều đó.”

“Rất rõ ràng, rằng có việc gì đó rất quan trọng để mi nói với người nào đó. Đó là Albus Dumbledore? Hay là tên lai khổng lồ Hagrid? Ta nghi ngờ rằng đó có thể là Minerva McGonagall, ta biết rằng bà ta bị thương nặng đến nỗi khó mà nói chuyện được với ai.”

Malfoy và vài đứa nữa trong Đội của Người thanh tra cười nhiều hơn khi nghe câu đó. Harry cảm thấy sự giận dữ và căm ghét trào lên tận cổ khiến cho nó run lẩy bẩy.

“Tôi nói chuyện với ai không phải là việc của bà,” nó gầm gừ.

Cái mặt của mụ Umbridge, vốn đã trông đã chán ngắt, dường như lại căng ra.

“Rất tốt,” mụ nói với cái giọng nguy hiểm và ngọt ngào một cách giả dối nhất. “Rất tốt, Potter... Ta cho trò một cơ hội để kể lại. Nếu trò từ chối. Ta không có sự lựa chọn nào khác ngoài ép buộc trò. Draco”

“... tìm cho ta giáo sư Snape.”

Malfoy cất cái đũa phép của Harry vào trong áo choàng của nó và rời khỏi phòng với nụ cười ngớ ngẩn, nhưng Harry hầu như không nhận thấy điều đó. Nó chợt nhận ra một điều; nó không thể tin được là nó lại ngu đến nỗi quên mất điều đó. Nó cứ nghĩ rằng tất cả thành viên của Hội, tất cả những ai có thể giúp nó cứu Sirius, đã đi khỏi — nhưng nó đã nhầm. Vẫn còn một thành viên của Hội Phượng hoàng tại Hogwarts — Snape.”

Sự im lặng bao trùm trong văn phòng ngoại trừ tiếng sột soạt và tiếng thứ gì đó bị kéo lê đi gây ra bởi những nỗ lực của lũ học sinh nhà Slytherin để giữ Ron và những người khác trong vòng kiểm soát. Môi của Ron chảy máu xuống cái thảm khi nó vật lộn chống lại Warrington; Ginny vẫn còn cố dẫm lên chân con bé năm thứ sáu đã khoá chặt cả hai tay cô bé; và Hermione trong nỗ lực, không có kết quả lắm, đẩy Millicent Bulstrode ra khỏi cô bé. Tuy nhiên, Luna, đứng một cách yếu ớt bên cạnh kẻ đã bắt cô bé, nhìn chăm chăm một cách lơ đãng ra ngoài cửa sổ như thể là phần nào buồn bực bởi vụ việc này.

Harry quay lại nhìn vào Umbridge, cũng đang nhìn nó chăm chú. Nó giữ một bộ mặt hiền lành và không biểu lộ tình cảm một cách có chủ ý khi nghe tiếng bước chân từ hành lang bên ngoài và Draco Malfoy đi vào phòng, theo sát nó là Snape.

“Bà muốn gặp tôi, bà hiệu trưởng?” Snape nói, nhìn quanh tất cả những cặp học sinh đang vật lộn với một thái độ hoàn toàn thờ ơ.

“À, giáo sư Snape,” Umbridge nói, với nụ cười mở rộng và đứng dậy lần nữa. “Đúng, tôi muốn có một chai Chân dược, nhanh hết mức có thể, làm ơn.”

“Bà đã dùng chai Chân dược cuối cùng của tôi để thẩm vấn Potter,” Snape đang quan sát mụ một cách điềm tĩnh qua mái tóc đen nhờn nhờn của mình. “Chắc rằng bà chưa dùng hết nó chứ? Tôi đã nói với bà rằng ba giọt là đủ.”

Umbridge bối rối.

“Anh có thể làm thêm nữa chứ, phải không?” giọng mụ trở nên ngọt ngào như con gái giống như mỗi khi mụ giận dữ.

“Đương nhiên,” môi Snape cong lên. “Nó cần một chu kì trăng tròn để hoàn thành, vì vậy tôi sẽ có nó cho bà trong vòng 1 tháng.”

“Một tháng?” Umbridge kêu lên quang quác, miệng phồng lên như con cóc. “Một tháng! Nhưng tôi cần nó ngay tối nay, Snape! Tôi vừa bắt được Potter đang dùng lò sưởi của tôi để liên lạc với một người hoặc một nhóm người nào đó!”

“Thật chứ?” Snape nói, lần đầu tiên biểu lộ một dấu hiệu rất mờ nhạt của sự thích thú, khi lão nhìn quanh Harry. “Ồ, điều đó không làm tôi ngạc nhiên. Potter không bao giờ tỏ ra chú ý tới việc thực hiện các nội quy của trường.”

Đôi mắt lạnh giá, tối tăm của lão đang nhìn soi mói vào mắt của Harry, nó bắt gặp cái nhìn của lão một cách thần nhiên, tập trung sự chú ý của nó vào những gì nó thấy trong giấc mơ, hi vọng rằng Snape sẽ đọc điều đó từ trong tâm trí nó, để có thể hiểu...

“Tôi muốn thẩm vấn nó!” Umbridge lặp lại một cách giận dữ, và Snape thôi không nhìn Harry nữa mà quay lại khuôn mặt run lẩy bẩy vì giận dữ của mụ. “Tôi muốn anh cung cấp cho tôi một thứ độc dược gì đó có thể bắt nó nói với tôi sự thật!”

“Tôi đã nói với bà rồi,” Snape nhẹ nhàng nói, “rằng tôi không còn Chân dược dự trữ nữa. Trừ phi bà muốn đầu độc Potter — và tôi bảo đảm với bà rằng tôi sẽ có sự đồng cảm rất lớn với bà nếu bà làm điều đó — Tôi không thể giúp bà. Điều rắc rối duy nhất là hầu hết những chất độc tác động quá nhanh khiến cho các nạn nhân không có đủ thời gian để nói sự thật.”

Snape nhìn lại Harry, cũng đang nhìn lão chăm chăm, cố gắng một cách điên cuồng nhằm chuyển thông tin mà không dùng lời.

Voldemort đã bắt Sirius ở Sở Cơ mật, nó nghĩ đến điều đó một cách tuyệt vọng. Voldemort đã bắt Sirius....

“Anh bị thử thách!” mụ Umbridge gào lên, và Snape quay lại nhìn mụ, chân mày lão nhướn lên một chút. “Anh đang trở nên vô dụng một cách có chủ ý! Tôi trông đợi nhiều hơn thế, Lucius Malfoy luôn đánh giá rất cao về anh! Bây giờ hãy ra khỏi văn phòng của tôi.”

Snape cúi chào mụ một cách mỉa mai, và quay lại để đi ra khỏi phòng. Harry biết rằng đó là cơ hội cuối cùng của nó để báo cho Hội biết cái gì đang diễn ra bên ngoài.

“Hắn đã bắt được Chân nhồi bông!” nó hét. “Hắn đã bắt được Chân nhồi bông tại nơi mà nó được giấu”

Snape dừng lại khi bàn tay đang đặt lên núm vặn cửa văn phòng.

“Chân nhồi bông?” mụ Umbridge gào lên, nhìn rất hăm hở từ Harry tới Snape. “Chân nhồi bông là cái gì? Cái đó đang giấu ở đâu? Điều đó có ý nghĩa là gì hả Snape?”

Snape nhìn quanh Harry. Khuôn mặt lão trông rất bí hiểm. Harry không thể nói liệu lão có hiểu được hay không, nhưng nó không dám nói một cách rõ ràng hơn trước mặt mụ Umbridge.

“Tôi không có ý kiến gì,” Snape lạnh lùng nói. “Potter, khi ta muốn điều gì đó vô lí được hét vào mặt ta thì ta sẽ cho trò một chai Đồ uống Lảm nhảm. Và Crabbe, nói lỏng tay ra một chút. Nếu Longbottom bị chết ngạt thì điều đó có nghĩa là sẽ có hàng đồng công việc giấy tờ chán ngắt phải làm và ta sợ rằng ta sẽ phải đề cập đến điều đó vào trong bản đánh giá về trò khi nào trò đi xin việc.”

Lão đóng cái cửa rất nhanh, bỏ lại Harry trong tình trạng rối loạn còn tồi tệ hơn trước. Snape là hi vọng cuối cùng của nó. Nó nhìn Umbridge, người dường như cũng đang có cảm giác đó, trông mụ rất giận dữ và thất vọng.

“Rất tốt,” mụ nói, và rút ra đũa phép. “Rất tốt... Ta được bỏ lại trong tình trạng không còn sự lựa chọn nào khác... điều này lớn hơn vấn đề kỉ luật của trường... đây là vấn đề an ninh của Bộ... đúng... đúng...”

Mụ dường như đang nói với chính mình điều gì đó. Mụ bước tới một cách lo lắng, từng bước một (She was shifting her weight nervously from foot to foot), nhìn chăm chăm vào Harry, đập đập cái đũa phép vào lòng bàn tay mụ và thở mạnh. Khi nó nhìn mụ, nó cảm thấy sự bất lực kinh khủng vì không có cây đũa phép.

“Mi đang ép buộc ta, Potter... Ta không muốn làm điều đó,” Umbridge vẫn không ngừng đập đập cây đũa vào lòng bàn tay, “nhưng thỉnh thoảng trong vài trường hợp có thể thanh minh cho việc sử dụng... Ta chắc chắn Bộ sẽ hiểu rằng ta không còn sự lựa chọn nào khác...”

Malfoy đang nhìn mụ với vẻ thèm khát trên khuôn mặt.

“Lời nguyện Tra Tấn sẽ moi được từ cái lưỡi của mi,” Umbridge nói nhỏ.

“Không!” Hermione gào lên. “Giáo sư Umbridge — điều đó là bất hợp pháp.”

Nhưng Umbridge không để ý. Có một sự hăng hái và thích thú đáng kinh tởm trên mặt mụ mà Harry chưa bao giờ thấy trước đó. Mụ giờ đũa phép lên.

“Bộ không muốn bà phá luật, giáo sư Umbridge!” Hermione thút thít khóc.

“Những điều mà Cornelius không biết sẽ không làm tổn thương ông ta,” Umbridge đang thở hổn hển khi mụ chĩa đũa phép lần lượt vào những phần khác nhau trên trên cơ thể Harry, hình như đang cố quyết định xem chỗ nào sẽ gây đau đớn nhất. “Ông ta không bao giờ biết rằng ta đã sai bộn Giám ngục đuổi theo Potter vào mùa hè năm ngoái, nhưng ông ta đã vui mừng khi có được cơ hội để đuổi học nó, tất cả đều như nhau.”

“Chính là bà?” Harry há hốc miệng vì kinh ngạc. “Bà đã cử bọn Giám ngục đuổi theo tôi?”

“Ai đó phải hành động,” Umbridge thở hắt ra, khi cái đũa của mụ quyết định chỉ thẳng vào trán Harry. “Chúng đều ba hoa về việc bắt mi câm mồm bằng cách này hay cách khác — hay làm mất uy tín của mi — nhưng ta là người đã thực sự làm một cái gì đó cho điều đó... chỉ có điều là mi đã lách được phải không, phải không hả Potter? Nhưng hôm nay thì không đâu, bây giờ thì không...”. Và hít một hơi thật sâu, mụ rống lên, “Cruc—

“KHÔNG!” Hermione hét lên với một giọng bị đè nén đằng sau Millicent Bulstrode. “Không... Harry... chúng mình sẽ nói với bà ta!”

“Không đòi nào!” Harry hét, nhìn chăm chăm vào hình bóng lấp ló của Hermione mà nó có thể trông thấy.

“Chúng ta phải làm làm thế, Harry, dù sao chẳng nữa bà ta sẽ bắt cậu phải nói, thế... thế thì ích gì...?”

Và Hermione bắt đầu khóc một cách yếu ớt sau lưng áo choàng của Millicent Bulstrode. Millicent ngay lập tức thôi không cố ép cô bé vào tường.

“Tốt, tốt, tốt!” Umbridge trông rất hoan hỉ. “Cô Hời-Suốt bé nhỏ này sẽ cho chúng ta vài câu trả lời.”

“Er — my — nee — không!” Ron gào lên trong khi vẫn đang bị bịt mồm.

Ginny nhìn chăm chăm vào Hermione như thể nó chưa bao giờ nhìn thấy cô bé trước đây. Neville, vẫn còn bị nghẹt thở, cũng đang nhìn cô bé như vậy. Nhưng Harry đã nhận ra điều gì đó. Mặc dù Hermione đang thút thít một cách tuyệt vọng trong hai bàn tay, nhưng không hề có dấu vết của nước mắt.

“Mình... mình xin lỗi tất cả, nhưng... mình không thể chịu nổi...”.

“Rất đúng, rất đúng, cô gái!” Umbridge tóm lấy vai Hermione, đẩy cô bé vào cái ghế bọc vải hoa đáng ghét và ngã người về phía cô bé. “Bây giờ... ai là người Potter muốn liên lạc lúc này?”

“Ờ,” Hermione hít sâu trong hai bàn tay, “ờ, bạn ấy đang cố gắng liên lạc với giáo sư Dumbledore.”

Ron như chết cứng, đôi mắt mở rộng. Ginny thôi không dẫm lên ngón chân đứa học sinh Slytherin đang giữ cô bé, và thậm chí Luna trông cũng hơi ngạc nhiên. May mắn là, sự chú ý của Umbridge và lũ tay sai của mụ đang tập trung quá mức vào một mình Hermione để tìm ra dấu hiệu khả nghi.

“Dumbledore?” Umbridge hăm hờ. “Mi biết Dumbledore ở đâu, hả?”

“Ồ... không!” Hermione nức nở. “Chúng tôi đã thử tìm ở quán Cái vạc lủng, ở Hẻm Xéo và quán Ba cây Chổi thần và thậm chí là quán Đầu Heo...”

“Con bé ngu ngốc — Dumbledore sẽ không ngồi ở quán rượu trong khi cả Bộ đang tìm kiếm lão!” Umbridge gào lên, sự thất vọng hằn lên thành từng đường trên mặt mụ.

“Nhưng... nhưng bọn tôi phải nói với giáo sư một việc rất quan trọng!” Hermione rên rỉ, hai bàn tay bấu chặt vào mặt, Harry biết, không phải vì đau, mà để giấu đi việc thiếu vắng những giọt nước mắt.

“Hả?” Umbridge nói với thích thú đột ngột sống dậy. “Cái gì bọn mi muốn kể cho lão?”

“Chúng tôi... chúng tôi muốn nói với giáo sư rằng tất cả đã s — sẵn sàng!” Hermione nghẹn ngào.

“Cái gì đã sẵn sàng?” Umbridge hỏi gặng, và bây giờ mụ tóm lấy vai Hermione lần nữa và lắc nhẹ. “Cái gì đã sẵn sàng, cô gái?”

“Cái... cái vũ khí,” Hermione nói.

“Vũ khí? Vũ khí gì?” Umbridge nói, và mặt mụ gần như nổ tung vì thích thú. “Bọn mi đang phát triển một phương pháp chống cự? Một thứ vũ khí có thể dùng để chống lại Bộ? Theo lệnh của lão Dumbledore, tất nhiên?”

“Đ-đ-đúng vậy,” Hermione thở hổn hển, “nhưng thầy phải đi trước khi nó được hoàn thành và b-b-bây giờ chúng tôi đã làm xong nó cho thầy, và chúng tôi kh-kh-không thể tìm thấy thầy đ-để nói điều đó!”

“Đó là loại vũ khí gì vậy?” Umbridge nói một cách cay nghiệt, bàn tay ngắn và mập của mụ vẫn nắm chặt vai của Hermione.

“Chúng tôi không th-th-thực sự hiểu nó,” Hermione nói, sụt sịt to lên. “Chúng tôi c..chỉ làm cái mà g-g-giáo sư Dumbledore bảo chúng tôi l-l-làm.”

Umbridge đứng thẳng dậy, trông rất đắc chí.

“Hãy dẫn ta tới chỗ để cái vũ khí,” mụ nói.

“Tôi sẽ không chỉ khi có... lũ chúng nó,” Hermione kêu lên the thé, nhìn lũ học sinh Slytherins qua những ngón tay của cô bé.

“Không phải mi là người được đặt điều kiện,” giọng Umbridge cay độc.

“Tốt,” Hermione nói, bây giờ lại thốn thức trong hai bàn tay, “Tốt... cứ để bọn chúng nhìn thấy nó, tôi hi vọng lũ chúng nó sẽ áp dụng nó lên bà! Ờ, thực ra, tôi muốn bà mời rất nhiều, rất nhiều người đến và xem! Đ- điều đó sẽ thoả mãn bà phải không... ồ, tôi sẽ rất thích nếu cả trường biết nó ở đâu, và làm thế nào để d-dùng nó, và sau đó nếu bà gây khó chịu cho họ, họ sẽ có khả năng l- loại bỏ bà!”

Những lời đó có tác động rất lớn tới Umbridge, mụ quay lại nhìn ngay lập tức, một cách nghi ngờ tất cả Đội Thẩm tra của mụ, đôi mắt lồi của mụ dừng lại một lúc ở Malfoy, đang cố gắng che dấu sự hăng hái và ham muốn xuất hiện trên khuôn mặt.

Umbridge nhìn vào Hermione và suy nghĩ một lúc, sau đó nói ra rất rõ ràng cái mà mụ nghĩ với giọng của một bà mẹ.

“Được rồi, cung, hãy để việc này chỉ có mình mi và ta... và chúng ta sẽ đem theo Potter nữa, hả? Dừng dậy, ngay.”

“Thưa giáo sư,” Malfoy hăng hái nói, “Giáo sư Umbridge, con nghĩ rằng vài người trong Đội nên đi cùng với giáo sư để canh chừng...”

“Ta là một công chức đầy đủ chất lượng của Bộ, Malfoy, trò thật sự nghĩ rằng ta không thể xử lý hai đứa trẻ vị thành niên không có đũa phép một mình được à?” Umbridge hỏi lại lạnh lùng. “Trong bất cứ trường hợp nào, có vẻ như là cái vũ khí này là thứ gì đó mà học sinh không nên nhìn thấy. Các trò nên ở lại đây cho tới khi ta quay lại và hãy đảm bảo rằng không đứa nào trong số chúng nó — mụ ra hiệu về phía Ron, Ginny, Neville và Luna “ — trốn thoát.”

“Vâng ạ,” Malfoy nói, vẻ mặt hờn dỗi và thất vọng.

“Và hai đứa bọn mi hãy đi trước và chỉ cho ta đường,” Umbridge chỉ cây đũa phép vào Harry và Hermione. “Nào đi.”

CHƯƠNG XXXIII: CHIẾN ĐẤU VÀ ĐÀO TẤU

Harry không có ý tưởng gì về kế hoạch của Hermione, hoặc thậm chí không biết liệu cô bé có kế hoạch gì hay không. Nó đi sau cô bé một nửa bước chân khi tụi nó đi xuống hành lang ngoài văn phòng của Umbridge, biết rằng sẽ làm cho mụ (bây giờ ta có thể gọi là mụ được rồi nhỉ ?) nghi ngờ nếu nó tỏ ra không biết nơi chúng sắp tới. Nó thậm chí không dám nói chuyện với cô bé, mụ Umbridge vẫn đang đi rất gần chúng đến nỗi nó có thể nghe thấy hơi thở không đều của mụ.

Hermione đi xuống cầu thang dẫn vào Tiền Sảnh. Có tiếng âm ĩ của những giọng nói to và tiếng lách cách của dao nĩa vọng ra từ cánh cửa lớn ở Đại Sảnh đường — dường như thật khó tin đối với Harry khi mà cách đó chỉ 20 feet, người ta đang tận hưởng bữa tối, ăn mừng khi thi xong, không phải bận tâm đến bất cứ thứ gì trên thế giới này...

Hermione đi thẳng qua cánh cửa gỗ sồi phía trước, xuống những bậc cầu thang bằng đá trong bầu không khí êm dịu của buổi tối. Mặt trời đã lặn sau những rừng cây trong rừng Cấm, và khi Hermione sải bước một cách có chủ đích qua bãi cỏ — với mụ Umbridge rảo bước theo sau — những cái bóng đằng sau họ uốn lượn trên bãi cỏ giống như những chiếc áo choàng.

“Nó được giấu ở trong lều của Hagrid hả?” giọng của Umbridge hăm dọa.

“Tất nhiên là không rồi,” Hermione chế nhạo. “Bác Hagrid sẽ vô tình khởi động nó mất.”

“Đúng rồi,” trông mụ Umbridge có vẻ bị kích thích hơn. “Đúng, hẳn ta sẽ làm thế, đương nhiên rồi, tên khổng lồ lai phù thủy ngu ngốc.”

Mụ cười. Harry cảm thấy một sự thôi thúc mạnh mẽ muốn quay lại và tóm lấy cổ họng của mụ, nhưng nó đã ngăn lại được. Cái sẹo của nó nhói lên trong bầu khí êm dịu của buổi tối, nhưng cơn đau vẫn chưa bùng lên như khi Voldemort đang chuẩn bị giết ai đó.

“Vậy... nó ở đâu?” Umbridge nói, một với một chút không chắc chắn trong giọng nói khi Hermione tiếp tục đi thẳng vào rừng.

“Ở trong đó, đương nhiên rồi,” Hermione chỉ vào trong khu rừng tối đen. “Nó phải ở một nơi mà học sinh không thể tình cờ tìm ra, phải không?”

“Đương nhiên,” mụ Umbridge trả lời mặc dù nghe giọng mụ bây giờ thoáng một chút e sợ. “Đúng vậy... rất tốt, vậy... hai đứa mi hãy đi trước đi.”

“Nếu chúng tôi đi trước, liệu chúng tôi có thể cầm đũa phép của bà không?” Harry hỏi mụ.

“Không, ta không nghĩ thế, Potter,” mụ Umbridge ngọt ngào, đẩy vào lưng nó. “ta e rằng Bộ coi trọng mạng sống của ta hơn của bọn mi”

Khi họ đã tới chỗ cái bóng của hàng cây đầu tiên, Harry cố gắng bắt lấy ánh mắt của Hermione (cố gắng để Hermione nhìn vào mắt nó, để hiểu nó đang nghĩ gì-ND); đi vào rừng mà không có đũa phép đối với nó có vẻ như còn liều lĩnh một cách dại dột hơn bất cứ điều gì chúng đã làm cho đến tối nay. Tuy nhiên, cô bé chỉ đơn thuần ném cho Umbridge một cái

nhìn khinh bỉ và đi thẳng vào trong rừng, cô bé sai bước khiến cho mụ Umbridge, với đôi chân ngắn hơn, khó có thể theo kịp.

“Nó ở rất sâu trong rừng hử” mụ hỏi khi áo choàng của mụ bị cào rách bởi một bụi gai.

“Đúng vậy,” Hermione nói, “nó được giấu rất kín.”

Sự nghi ngại của Harry dần dần tăng lên. Hermione không đi theo con đường mà chúng đã đi khi đến gặp Grawp, mà là con đường nó đã đi ba năm trước, tới tổ của con quái vật Aragog (con Acromantula – nhện khổng lồ mà Hagrid nuôi trước đây - tập 2: Harry Potter and the Chamber of Secret-ND). Hermione đã không đi cùng nó lúc đó, nó ngờ rằng cô bé không biết tí gì về sự nguy hiểm trước mặt.

“Ờ... cậu có chắc là đi đúng đường không?” nó hỏi cô bé một cách đầy ngụ ý.

“Ồ, đúng mà,” cô bé nói với giọng nghiêm khắc và làm gãy một bụi cây khi đi qua nó với những tiếng động mà Harry nghĩ rằng hoàn toàn không cần thiết. Đằng sau chúng, mụ Umbridge bị vấp vào một cái cây non đã chết. Cả hai đứa đều không thèm dừng lại giúp mụ, Hermione vẫn sai bước và nói to qua vai chứ không ngoảnh mặt lại, “Chỉ còn một đoạn ngắn nữa thôi!”

“Hermione, nói nhỏ nhỏ chứ,” Harry thì thầm, vội vàng bắt kịp cô bé. “Bất cứ cái gì cũng có thể nghe được ở đây...”

“Mình muốn chúng ta bị phát hiện,” cô bé nói nhỏ khi mụ Umbridge bước đi một cách ồn ào sau lưng chúng. “Rồi cậu sẽ thấy...”

Họ đi trong một lúc lâu nữa, cho tới khi ở rất sâu trong rừng với những vòm cây rậm rạp che kín ánh sáng. Harry thấy cái cảm giác mà nó đã có trước khi vào rừng, cảm giác bị theo dõi bởi những đôi mắt không bị phát hiện.

“Còn bao xa nữa?” mụ Umbridge gắng hỏi giận dữ sau lưng nó.

“Không xa nữa đâu!” Hermione nói to, lúc họ đi vào một khoảng rừng trống tối lơ mờ và ẩm ướt. “Chỉ còn một chút nữa...”

Một mũi tên bay trong không khí và cắm vào thân cây với một tiếng phập đầy đe dọa, chỉ ngay sát trên đầu cô bé. Xung quanh đột nhiên đầy những tiếng vó ngựa, Harry có thể cảm thấy nền đất trong rừng rung lên, mụ Umbridge hét lên một tiếng nhỏ và đẩy nó về phía trước mụ như một tấm lá chắn...”

Nó vọt người thoát khỏi mụ và quay lại. Khoảng năm mươi con nhân mã xuất hiện khắp tứ phía, với những chiếc cung đang giương lên và đã lắp tên, hướng vào Harry, Hermione và Umbridge. Họ chậm chậm quay lại giữa khoảng rừng trống, Umbridge thốt ra một tiếng rên kì cục vì khiếp sợ. Harry nhìn nghiêng sang Hermione, cô bé đang nở một nụ cười chiến thắng.

“Người là ai?” một giọng nói cất lên.

Harry nhìn sang trái. Con Nhân mã màu hạt dẻ tên gọi là Magorian đang đi ra khỏi vòng vây tiến về phía chúng: cái cung của nó, giống như của những con nhân mã khác, đang

giương lên. Ở bên phải Harry, mụ Umbridge vẫn đang rên rỉ, cây đũa phép của mụ đang rung lên dữ dội khi mụ chỉ nó vào con nhân mã đang tiến đến.

“Ta hỏi ngươi, ngươi là ai, hỡi con người kia,” Magorian cộc cằn nói.

“Ta là Dolores Umbridge!” mụ Umbridge trả lời, giọng the thé sợ hãi. “Thứ trưởng của Bộ Pháp thuật và là Hiệu trưởng kiêm Thanh tra tối cao của trường Hogwarts!”

“Ngươi là người của Bộ Pháp thuật?” Magorian hỏi, khi các con nhân mã trong vòng tròn xung quanh đang di chuyển không ngừng.

“Đúng rồi!” Umbridge giọng còn cao hơn nữa, “vì vậy hãy cẩn thận! Theo điều luật của Sở Quản lý Sinh vật Huyền bí, những sự tấn công của các loài vật lai người như các ngươi vào con người —”.

“Ngươi gọi chúng ta là gì?” một con nhân mã màu đen trông hoang dại thét lớn, Harry nhận ra đó là Bane. Một âm thanh trộn lẫn giữa tiếng thì thầm giận dữ và tiếng dây cung kéo căng hơn xung quanh họ. (Harry, Hermione và Umbridge)

“Đừng gọi chúng như vậy!” Hermione giận dữ nói, những mụ Umbridge không có vẻ là đã nghe thấy cô bé nói. Vẫn còn run run chỉ cây đũa phép vào Magorian, mụ tiếp tục, “Điều luật 15B nói rõ ràng rằng “bất cứ sự tấn công của những sinh vật huyền bí có trí-thông-minh-gần-giống-như-con-người đều bị xem xét về mặt pháp lý...”.

“Trí thông minh gần giống như con người?” Magorian nhắc lại, khi Bane và vài con nhân mã nữa gào lên giận dữ và gõ móng xuống đất. “Chúng ta coi đó như một điều sỉ nhục khủng khiếp, con người ạ! Trí tuệ của chúng ta, may mắn là, đã bỏ xa loài người các người.”

“Các người đang là gì trong rừng của bọn ta?” một con nhân mã màu xám với bộ mặt nghiêm khắc gầm lên. Harry và Hermione đã nhìn thấy nó trong chuyến vào rừng lần trước. “Tại sao các ngươi lại ở đây?”

“Rừng của các ngươi?” mụ Umbridge run lên không chỉ vì sợ hãi mà còn, dường như là, vì cảm phẫn. “Ta phải nhắc các ngươi nhớ rằng, các ngươi được sống ở đây chỉ bởi vì Bộ Pháp thuật cho phép các ngươi có một chút ít đất đai...”

Một mũi tên bay rất gần đầu mụ, sượt qua mái tóc xám xịt. Mụ hét lên một tiếng chói tai và vùng cây đũa phép lên đầu, trong khi vài con nhân mã đang gầm lên tán thành và những con khác cười khàn khàn. Âm thanh của sự hoang dại, tiếng ngựa hí vang vọng khắp khoảng rừng thưa và cảnh tượng lũ nhân mã giậm chân quả thực cực kì khủng khiếp, khiến cho họ thấy mất hết can đảm.

“Bây giờ ai là chủ khu rừng hả?” Bane gầm lên.

“Lũ lai người bẩn thỉu!” mụ Umbridge thét lên, tay vẫn nắm chặt đũa phép đang giờ quá đầu. “Lũ thú vật không bị kiểm soát!”

“Bình tĩnh đi!” Hermione nói to, nhưng đã quá muộn: Umbridge chỉ đũa phép vào Magorian và thét, “Incarcerous!”

Dây thường hiện ra từ trong không trung như những con rắn to, quấn chúng rất chặt quanh thân mình con nhân mã và trói tay nó lại: nó gầm lên những tiếng giận dữ và chồm lên bằng hai chân sau, cố gắng tự giải thoát, trong khi những con nhân mã khác đang tấn công.

Harry nắm lấy Hermione và đẩy cô bé xuống đất, úp mặt xuống nền đất của khu rừng, nó thấy sợ hãi trong chốc lát khi tiếng vó ngựa ầm ầm xung quanh, nhưng những con nhân mã nhảy qua chúng, gầm rống với sự giận dữ.

“Khôôôôông!” nó nghe tiếng mụ Umbridge gào. “Khôôôôông... Ta là thứ trưởng cao cấp... các người không thể — buông ta ra, đồ súc vật... khôôôôông!”

Harry nhìn thấy một tia sáng đỏ loé lên và biết rằng mụ đang cố gắng ếm bùa Choáng lên bọn chúng; sau đó mụ gào lên rất to. Harry ngẩng đầu lên một chút và nhìn thấy Umbridge đã bị tóm đằng sau bởi Bane và bị giơ cao lên khỏi mặt đất, đang quằn quại và gào lên vì sợ hãi. Cây đũa phép rơi khỏi tay mụ xuống đất, và tim Harry đập mạnh một cái. Nếu nó có thể với được cây đũa...

Nhưng khi nó đang với tay về phía cây đũa, một cái móng của con nhân mã đã giẫm lên cây đũa và làm nó gãy đôi.

“Bây giờ!” Harry nghe thấy một giọng nói rống lên và một bàn tay to lớn hạ xuống, kéo nó đứng thẳng lên, Hermione cũng vậy. Qua những cái lưng và đầu rất nhiều màu của lũ nhân mã, Harry nhìn thấy Umbridge đang bị Bane mang đi xuyên qua những hàng cây. Không ngừng la hét, giọng mụ trở nên yếu ớt dần cho đến khi chúng không còn nghe thấy qua tiếng vó ngựa dồn dập xung quanh chúng.

“Còn mấy đứa này?” một con nhân mã đang tóm Hermione hỏi.

“Chúng còn trẻ,” một giọng nói buồn tẻ và sầu thảm vang lên đằng sau Harry. “Chúng ta không tấn công những đứa trẻ.”

“Chúng mang mụ kia tới đây, Ronan,” con nhân mã đang nắm chặt lấy Harry trả lời. “Và chúng không còn quá trẻ... thằng bé này đã gần như một người đàn ông.”

Hắn lắc Harry bằng cái cổ áo choàng của nó.

“Làm ơn,” Hermione thở hổn hển, “làm ơn, đừng tấn công chúng tôi. Chúng tôi không nghĩ giống như mụ ấy, chúng tôi không phải là công chức của Bộ Pháp thuật! Chúng tôi chỉ đến đây bởi vì chúng tôi hi vọng các ông sẽ tống cổ mụ ta hộ chúng tôi.”

Harry nhận biết được ngay lúc đó, từ cái nhìn trên khuôn mặt của con nhân mã màu xám đang tóm giữ Hermione, rằng cô bé đã phạm một sai lầm khủng khiếp khi nói điều đó. Con nhân mã màu xám quay đầu lại, hai chân sau của nó giậm một cách giận dữ, và gầm lên, “Anh thấy chưa, Ronan? Chúng đã bắt đầu có sự ngạo mạn trong bản tính của chúng! Vậy là chúng ta đã làm những công việc bẩn thỉu cho người, phải không, con bé kia? Chúng ta đã hành động như những người hầu của người, tống cổ kẻ thù của người giống như những con chó săn chỉ biết vâng lời?”

“Không!” Hermione nói trong sự sợ hãi. “Làm ơn... Tôi không có ý như vậy! Tôi chỉ hi vọng rằng các ông có thể...có thể giúp chúng tôi...”

Nhưng dường như cô bé chỉ làm tình hình càng tồi tệ hơn.

“Chúng ta không giúp đỡ con người!” con nhân mã đang giữ Harry gầm gừ, nắm Harry chặt hơn và lồng lên một chút vào lúc đó, vì vậy trong giây lát Harry cảm thấy bị ngã xuống mặt đất. “Chúng ta là một chủng tộc khác và tự hào vì điều đó. Chúng ta không cho phép các người đi khỏi đây, khoe khoang rằng bọn ta đã làm theo mệnh lệnh của các người!”

“Chúng tôi không nói bất cứ điều gì như vậy!” Harry hét. “Chúng tôi biết các ông không làm những điều đó chỉ bởi vì chúng tôi muốn thế...”

Nhưng dường như không ai nghe nó nói.

Một con nhân mã có râu hướng về phía đám nhân mã hét, “Chúng đến đây mà không được mời, chúng phải chịu hậu quả!”

Một tiếng gầm tán thành với những lời đó và một con nhân mã màu nâu xám nói to, “Chúng có thể gia nhập với người đàn bà kia!”

“Các ông nói rằng các ông không tấn công người vô tội!” Hermione hét, những giọt nước mắt thật sự đang chảy trên khuôn mặt cô bé. “Chúng tôi không làm gì động đến các ông, chúng tôi không dùng vũ khí phép hoặc đe dọa, chúng tôi chỉ muốn quay trở lại trường, làm ơn để chúng tôi trở lại...”

“Bọn ta không giống như kẻ phản bội Firenze, con bé kia!” con nhân mã màu xám quát, với nhiều tiếng hí tán thành hơn từ bầy nhân mã. “Có lẽ người nghĩ rằng chúng ta giống như những con ngựa đẹp biết nói? Chúng ta là những cư dân cổ xưa, những người không muốn chung sống với sự xâm lấn và xúc phạm của phù thủy! Chúng ta không tuân theo luật lệ của các người, không thừa nhận sự mạnh hơn của các người, chúng ta là...”

Nhưng chúng không nghe được lũ nhân mã nói gì nữa, vào lúc đó có một tiếng gãy từ phía rìa khoảng rừng thưa lớn đến nỗi tất cả bọn chúng, Harry, Hermione và năm mươi hoặc khoảng chừng đó nhân mã đang đứng đầy trong khoảng rừng, phải nhìn quanh. Con nhân mã thả Harry rơi xuống đất lần nữa khi tay nó với lấy cái cung tên và bao đựng tên. Hermione cũng bị thả xuống như vậy, và Harry chạy nhanh về phía cô bé khi hai thân cây lớn bị bẻ gãy một cách nhanh chóng và thân hình khổng lồ của Grawp xuất hiện trong khoảng trống.

Những con nhân mã đứng gần Grawp nhất lùi ra đằng sau; khoảng rừng thưa bây giờ là một rừng cung tên đang chuẩn bị bắn, tất cả đều hướng lên cái mặt xám xịt to lớn đang hiện ra mờ mờ phía trên lũ nhân mã bên dưới những tán cây dày. Cái miệng không cân xứng của Grawp đang ngáp một cách ngớ ngẩn, có thể nhìn thấy những cái răng vàng xỉn và to như viên gạch thấp thoáng trong ánh sáng mờ mờ, đôi mắt xám ngu ngốc neho neho khi nó liếc mắt nhìn xuống những sinh vật ở dưới chân. Những sợi dây thừng đứt bị kéo lê dưới mắt cá chân nó.

Grawp há miệng to hơn nữa.

“Hagger.”

Harry không biết “hagger” có nghĩa là gì, hoặc cái ngôn ngữ đó là gì, và nó cũng không quan tâm lắm; nó đang quan sát cái chân của Grawp, giò đây đã dài gần bằng cơ thể Harry. Hermione nắm tay nó rất chặt; lũ nhân mã cũng im lặng, nhìn chăm chăm vào người khổng lồ, với cái đầu to lớn, tròn trịa đang lắc lư khi nó tiếp tục nhìn chăm chú cả bọn như thể đang tìm kiếm cái gì đó mà nó đã làm rơi mất.

“Hagger!” nó gầm lên lần nữa, vẻ khẳng định hơn.

“Hãy rút khỏi đây, đồ khổng lồ!” Magorian hét. “Mi không được chào đón ở chỗ chúng ta!”

Những lời đó dường như không gây bất kì tác dụng gì đối với Grawp. Nó dừng lại một lúc (Những cánh tay của bọn nhân mã vẫn kéo căng những chiếc cung của chúng), sau đó nó gầm lên, “HAGGER!”.

Vài con nhân mã giờ trông rất lo lắng. Tuy nhiên Hermione lại há hốc miệng. “Harry!” cô bé thì thầm. “Mình nghĩ là nó đang cố gắng nói ‘Hagrid!’”

Và đúng lúc đó Grawp nhìn thấy hai đứa, hai con người duy nhất giữa một lũ nhân mã. Nó cúi cái đầu xuống vài feet hoặc chừng đó, nhìn chăm chú vào chúng. Harry có thể cảm thấy Hermione đang run lên khi Grawp há to miệng lần nữa và nói, với một giọng trầm và ầm ầm, “Hermy.”

“Thật tốt,” Hermione nói, nắm tay Harry chặt đến nỗi tay nó tê tê và trông như thể cô bé sắp ngất đến nơi, “nó — nó vẫn còn nhớ!”

“HERMY!” Grawp rống lên. “HAGGER ĐÂU RỒI?”

“Tôi không biết!” Hermione kêu ré lên, sợ hãi. “Tôi xin lỗi, Grawp, tôi không biết thật mà!”

“GRAWP MUỐN HAGGER!”

Một bàn tay to lớn của người khổng lồ hạ xuống. Hermione hét lên một tiếng, lùi về phía sau mấy bước và vấp ngã. Không có lấy một cây đũa phép, Harry cố hết sức đâm, đá, cắn hay bất cứ cái gì khác khi cái bàn tay hạ xuống phía nó và đánh ngã con nhân mã màu trắng.” (Harry braced himself to punch, kick, bite or whatever else it took as the hand swooped towards him and knocked a snow-white centaur off his legs)

Đó chính là cái mà lũ nhân mã đang chờ đợi — khi những ngón tay của Grawp duỗi ra chỉ cách Harry có một bước chân thì năm mươi mũi tên bay vút trong không khí về phía người khổng lồ, cắm phập vào cái mặt to lớn của nó, làm cho nó tru lên vì đau đớn và giận dữ và đứng thẳng dậy, ôm mặt nó bằng hai bàn tay to lớn, bẻ gãy những cái đuôi mũi tên nhưng lại làm cho đầu mũi tên cắm sâu hơn.

Nó gào thét và giậm bàn chân khổng lồ, lũ nhân mã, chạy rải rác về các hướng khác nhau; những giọt máu to bằng hòn đá cuội của Grawp rơi trúng Harry khi nó đang kéo Hermione đứng dậy và cả hai chạy nhanh hết mức chúng có thể tới nắp sau những cái cây. Khi chúng quay lại nhìn, Grawp đang quờ quạng tìm bắt những con nhân mã, máu vẫn chảy ròng ròng trên mặt; lũ nhân mã bỏ chạy toán loạn, nhanh chóng biến mất sau hàng cây phía bên kia

khoảng rừng thưa. Harry và Hermione nhìn Grawp rống lên giận dữ lần nữa và lao theo lũ nhân mã, làm gãy rất nhiều cây cối khi nó đi qua.

“Ôi không,” Hermione run rẩy bấy đến nỗi đầu gối cô bé khụy xuống. “ôi, thật kinh khủng. Nó sẽ giết tất cả bọn chúng mất.”

“Thành thực mà nói mình chẳng thấy điều đó quan trọng lắm,” Harry chua chát nói.

Tiếng lũ nhân mã bỏ chạy và tiếng Grawp mò mẫm đuổi theo nhỏ dần, nhỏ dần. Khi Harry đang lắng nghe chúng, cái sọc của nó lại nhói một lần nữa và một đợt sóng giận dữ lại trào dâng trong nó.

Chúng nó đã bỏ phí quá nhiều thời gian – chúng nó giờ đây còn cách xa việc giải cứu Sirius hơn là khi nó nhìn thấy cảnh tượng đó. (“cảnh tượng đó” - cảnh Sirius bị bắt, ám chỉ rằng vị trí hiện tại của Harry – không đưa phép, ở trong rừng trong khi lúc trước đó nó chỉ việc đi cứu Sirius mà thôi.). Bây giờ không chỉ Harry bị mất đũa phép mà chúng còn bị kẹt giữa rừng Cấm mà không hề có một phương tiện di chuyển nào.

“Một kế hoạch thông minh,” nó hét vào mặt Hermione, bộc lộ sự giận dữ của nó. “Thật sự thông minh. Chúng ta sẽ đi đâu bây giờ?”

“Chúng ta cần trở lại lâu đài,” Hermione yếu ớt.

“Khi chúng ta trở lại được đó, thì có thể chú Sirius đã chết rồi!” Harry đá cái cây gần đó trong giận dữ. Có tiếng rít the thé phía trên đầu, nó ngẩng lên và nhìn thấy một con Bowtruckle đang giận dữ uốn hai ngón tay dài như cành cây con về phía nó.

“Nhưng chúng ta không thể làm gì mà không có đũa phép,” Hermione tuyệt vọng, tự kéo mình đứng dậy lần nữa. “Dù sao chẳng nữa, Harry, chính xác là bạn định đi tới London như thế nào?”

“Ừ, chúng tớ cũng đang tự hỏi điều đó.” một giọng nói quen thuộc vang lên đằng sau cô bé.

Harry và Hermione quay lại theo bản năng và nhìn qua những cái cây.

Ron hiện ra từ trong bóng tối, theo rất sát là Ginny, Neville và Luna. Tất cả bọn chúng trông đều thảm hại hơn một chút — có vài vết xước dài trên má Ginny; một cái bấu thâm tím sưng lên bên mắt phải của Neville; môi Ron đang chảy máu nhiều hơn trước đó — nhưng tất cả trông đều hài lòng với chính mình.

“Vây,” Ron đẩy một cành cây thấp sang bên, tay đang cầm chiếc đũa phép của Harry, “cậu đã có cách gì chưa?”

“Làm thế nào các cậu thoát được?” Harry ngạc nhiên hỏi, lấy lại chiếc đũa từ Ron.

“Hai phát bùa Choáng, một bùa tước vũ khí, và Neville thực hiện một lời nguyện Ngăn trở tuyệt đẹp,” Ron vui vẻ nói, giờ đang trả lại cây đũa phép cho Hermione. “Nhưng Ginny là giỏi nhất, nó cho Malfoy ném một bùa Bat Bogey (L) — thật là xuất sắc, cái mặt thằng Malfoy bị bao phủ bởi một thứ gì đó cực lớn cứ bay phần phật. Dù sao chẳng nữa, chúng tớ

đã nhìn thấy qua cửa sổ là các cậu đi vào rừng Cấm và chúng tớ đuổi theo. “Các cậu đã làm gì với mụ Umbridge?”

“Mụ ta đã bị đem đi rồi,” Harry nói. “Bị đàn nhân mã đem đi.”

“Và chúng tha cho bọn anh?” trônng Ginny rất ngạc nhiên.

“Không, chúng bị Grawp truy đuổi,”.

“Grawp là ai thế?” Luna thích thú.

“Em của bác Hagrid,” Ron trả lời mau lẹ. “Dù gì thì cũng không cần lo lắng tới điều đó bây giờ. Harry, cậu đã tìm thấy cái gì trong lò sưởi? Có phải là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy-là-ai-đấy đã bắt chú Sirius hay là...?”

“Đúng,” cái sọc của nó lại nhói lên một lần nữa, “và mình chắc là chú Sirius vẫn còn sống, nhưng mình không biết là làm thế nào chúng ta đến đó được để giúp chú ấy.”

Cả bọn im lặng, trông sợ hãi hơn; vấn đề chúng phải đối mặt dường như không vượt qua được.

“Ồ, chúng ta sẽ phải bay, đúng không?” Luna nói, với một giọng gần với vấn đề thực tế nhất mà lần đầu tiên Harry thấy cô bé dùng.

“Được rồi,” Harry cúi kính vắn lại. “Đầu tiên là, “chúng ta” không làm gì cả nếu chúng ta bao gồm cả bọn em như thế này, và thứ hai là, chỉ có cây chổi của Ron là không bị canh giữ bởi con quỷ khổng lồ, do đó...”

“Em có một cái chổi!” Ginny nói.

“Đúng, nhưng em sẽ không đi đến đó,” Ron giận dữ.

“Xin lỗi nhưng em cũng quan tâm đến điều gì xảy ra với chú Sirius giống như anh!” Ginny nói, quai hàm cô bé đột nhiên trông giống Fred và George.

“Em còn quá —” Harry bắt đầu, nhưng Ginny phản ứng dữ dội, “Em còn hơn ba tuổi so với anh khi anh đối đầu với Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để bảo vệ Hòn đá Phù thủy, và nhờ có em mà Malfoy đang bị kẹt lại trong văn phòng mụ Umbridge bị con ma ba bị khổng lồ tấn công...”

“Đúng vậy, nhưng...”

“Chúng ta đều ở trong DA mà,” Neville nói nhỏ. “Nó được lập ra để chống lại Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, đúng không? Và đây chẳng phải là cơ hội đầu tiên để chúng ta làm một cái gì đó thật sự sao... hay tất cả điều đó chỉ là một trò chơi hoặc thứ gì đó tương tự?”

“Không... đương nhiên nó không phải như vậy” Harry sốt ruột.

“Vậy thì chúng ta nên cùng đi,” Neville nói một cách đơn giản. “Bọn tớ muốn giúp.”

“Đúng thế.” Luna cười hạnh phúc.

Ánh mắt của Harry bắt gặp Ron. Nó biết rằng Ron đang nghĩ những điều giống như nó, nếu nó phải chọn vài thành viên trong DA, ngoài nó, Ron và Hermione, để cùng đi cứu chú Sirius, nó sẽ không chọn Ginny, Neville hay Luna.

“Ồ, dù gì thì đó không phải là vấn đề,” Harry rít qua kẽ răng, “bởi vì chúng ta còn chưa biết làm thế nào để đến đó...”

“Em tưởng là chúng ta đã quyết định rồi,” Luna trông bức mình. “Chúng ta sẽ bay!”

“Coi,” Ron hầu như không thềm kiềm chế cơn giận, “em có thể bay mà không cần đến chổi nhưng còn những người còn lại thì không thể mọc cánh mỗi lúc ta...”

Có cách khác để bay mà không cần chổi,” Luna nhẹ nhàng nói.

“Anh đoán là chúng ta sẽ cưỡi trên lưng con Kacky Snorgle hoặc cái gì đó tương tự phải không?” Ron hỏi gặng.

“Con Crumple-Horned Snorkack (Snorkack sừng gãy ?) không biết bay,” Luna nói với giọng nghiêm trang, “nhưng bọn kia có thể, và Hagrid đã nói là chúng rất giỏi tìm những nơi mà người cưỡi chúng đang tìm kiếm.”

Harry nhìn quanh. Đứng giữa hai gốc cây, đôi mắt trắng của chúng nhấp nháy một cách kì lạ, có hai con Thestrals, đang quan sát chúng nó thì thầm với nhau như thể là chúng có thể hiểu từng từ một.

“Đúng rồi!” nó thì thầm, đi về phía hai con thú. Chúng hất cái đầu giống loài bò sát, rũ cái bờm đen dài xuống, và Harry hăng hái vuốt ve và vỗ nhẹ lên cái cổ sáng bóng của con đứng gần; “làm sao nó có thể từng nghĩ rằng bọn chúng xấu xí?”

“Có phải đó là những con ngựa điên không?” giọng Ron không thoải mái lắm, nhìn chằm chằm vào bên trái của con Thestral mà Harry đang vuốt ve. “Những con thú mà mình không thể nhìn thấy trừ khi mình đã trông thấy ai đó chết phải không?”

“Đúng thế,” Harry nói.

“Có bao nhiêu con?”

“Chỉ có hai con mà thôi.”

“Ồ, chúng ta cần ba con,” Hermione trông vẫn còn run rẩy, nhưng cũng rất quả quyết.

“Bốn chứ, chị Hermione,” Ginny cau có.

“Em nghĩ là cần sáu con cho tất cả chúng ta, thực sự là như vậy,” Luna đếm tít tít.

“Đừng ngốc như thế, tất cả không thể cùng đi!” Harry giận dữ. “Hãy xem, ba người...” nó chỉ vào Neville, Ginny và Luna, “Ba người không dính dáng tới chuyện này, cả ba không...”

Cả ba bùng lên phản đối dữ dội hơn. Cái sọc của nó lại nhói lên một cái nữa, đau đớn hơn. Mỗi giây chúng dừng lại đều quý giá, nó không có thì giờ để tranh luận.

“Được rồi, tốt thôi, đó là sự lựa chọn của các bạn,” nó cộc lốc, “nhưng nếu chúng ta không tìm thấy thêm con Thestrals nào nữa thì các bạn không thể...”

“Ồ, bọn chúng sẽ đến thêm,” Ginny tự tin nói, mặc dù cũng giống Ron, cô bé đang nheo mắt nhìn theo một hướng hoàn toàn sai, với điệu bộ như thể cô bé đang nhìn thấy lũ ngựa.

“Cái gì làm em nghĩ vậy?”

“Bởi vì, trong trường hợp anh không nhận ra, anh và chị Hermione đều dính đầy máu,” cô bé điềm tĩnh, “và chúng ta biết rằng bác Hagrid gọi mấy con Thestrals bằng thịt tươi. Điều đó cho thấy tại sao có hai con xuất hiện ở đây.”

Lúc đó Harry cảm thấy có ai đó kéo nhẹ áo choàng và nhìn thấy con Thestral gần nhất đang liếm ống tay áo nó, vẫn dính đầy máu của Grawp.

“Được rồi, vậy thì,” nó nói, một ý tưởng sáng suốt xuất hiện, “Ron và mình sẽ cưới hai con và đi trước, và Hermione có thể ở lại đây với ba người và bạn ấy sẽ gọi thêm Thestrals đến...”

“Mình sẽ không ở lại phía sau!” Hermione giận dữ.

“Không cần đâu,” Luna mỉm cười. “Nhìn kìa, chúng nó đã đến thêm rồi... hai anh chỉ quá thật đầy mùi...”

Harry quay lại: không ít hơn sáu hay bảy con Thestral đang đi tới qua những cái cây, đôi cánh da thu gọn trong thân mình, đôi mắt chúng nhấp nháy trong bóng tối. Nó không còn có gì nữa.

“Được rồi,” nó cúi kính nói, “mỗi người hãy chọn một con và đi thôi nào.”

CHƯƠNG XXXIV: SỞ BẢO MẬT

Harry quấn chặt tay vô bờm của một con Thestral gần nhất, đặt chân lên gốc cây bên cạnh và trườn một cách vụng về trên cái lưng êm mượt của con ngựa. Con Thestral không phản đối, nhưng vẫn đầu vòng quanh, những cái răng nanh trần trụi, và tiếp tục liếm cái áo choàng của Harry trong sự hứng thú.

Harry tìm ra cách đặt đầu gối vào mấu nối của đôi cánh cho chắc chắn hơn, rồi nhìn những người khác ở xung quanh. Neville đã cố gắng để nhấc thân mình lên lưng con Thestral tiếp theo và bây giờ đang thử cố gắng đu cái chân ngắn ngủn qua tấm lưng của con vật ấy. Luna đã sẵn sàng ở vị trí, cô bé đang ngồi trên một bên của yên ngựa, chỉnh lại vạt áo choàng cứ như thể là từng làm việc này hàng ngày vậy. Ron, Hermione và Ginny, tuy thế, vẫn đang đứng bất động tại chỗ, miệng há ngoác và mắt nhìn chăm chăm.

“Gì vậy?” Harry hỏi.

“Bọn mình làm thế nào để lên được?” Ron nói yếu ớt. “Khi nào thì bọn mình mới nhìn thấy những vật này?”

“Ồ, dễ ấy mà,” Luna nói, sốt sắng trượt khỏi con Thestral và tiến đến bên nó, Hermione và Ginny. “Lại đây...”

Cô bé kéo ba đứa lại gần những con Thestral còn lại đang đứng vòng quanh và từng con đều muốn giúp họ lên trên lưng chúng. Cả ba trông vô cùng lo lắng khi cô bé quấn tay tui nó vào những cái bờm ngựa và dặn tui nó nắm thật chắc trước khi quay trở lại với con ngựa mình.

“Thật muốn phát điên,” Ron lẩm bẩm khi rón rén di bàn tay kia của cậu lên xuống cái cổ của con ngựa. “Điên lên được... nếu mà mình có thể nhìn thấy nó...”

“Cậu sẽ ước giá như chúng vô hình,” Harry ảm đạm nói. “Vậy, chúng ta đều sẵn sàng cả rồi chứ?”

Tất cả gật đầu và nó nhìn thấy 5 đôi chân ghì chặt phía dưới lớp áo choàng.

“Được rồi...”

Nó nhìn xuống phía sau cái đầu đen nhoáng bóng của con Thestral và nuốt nước bọt.

“Bộ Pháp Thuật, lối vào của những vị khách, London, sau đó, “ nó do dự. “Ờ...nếu các bạn biết...nơi nào để đi...”

Con Thestral của Harry đứng im trong một thoáng; sau đó, với một cú lướt nhanh suýt nữa làm nó ngã văng ra khỏi yên, con ngựa duỗi thẳng hai cái cánh ở cả hai bên thân, chậm chạp thu mình lấy đà, rồi bay vọt lên phía trước một cách nhanh lẹ và dốc thẳng đến nỗi Harry phải siết thật chặt tay và đầu gối để tránh bị trượt về phía sau và rơi khỏi cái móng xương xẩu của con ngựa. Nó nhắm mắt và ép mặt xuống cái bờm mượt như lụa của con vật, cả hai vọt qua những ngọn cây cao nhất và bay lên bầu trời hoàng hôn đỏ như máu.

Harry không nghĩ rằng nó đã từng di chuyển nhanh như thế bao giờ; con Thestral phi nhanh như chớp qua lâu đài, đôi cánh rộng của nó gần như không đập; không khí mát lạnh vỗ vào mặt Harry; mắt nheo lại vì luồng gió mạnh, nó nhìn quanh và thấy năm người bạn đang bay dọc ngay sau mình, mỗi người đều cúi thấp hết mức có thể xuống cổ lữ Thestral, cố gắng tránh cho mình không bị trượt ra.

Tụi nó đã ra khỏi Hogwarts, đã vượt qua Hogsmeade; Harry có thể nhìn thấy những ngọn núi và những nương đồi ngay phía dưới. Khi ánh sáng ban ngày đã gần tắt, Harry nhìn thấy những chùm sáng nhỏ lúc đoàn người ngựa vượt qua thêm vài ngôi làng, sau đó là một con đường quanh co, nơi có một chiếc xe đơn độc đang vội vã tìm đường về nhà xuyên qua những ngọn đồi...

“Thế này thật kỳ quái!” Harry nghe rõ tiếng hét của Ron đâu đó phía sau, và nó bắt đầu tưởng tượng xem cái cảm giác khi bay với vận tốc này ở độ cao này bằng một phương tiện hoàn toàn vô hình thì sẽ như thế nào.

Hoàng hôn đã tắt: bầu trời chuyển màu tím sáng mờ với vô số những ngôi sao nhỏ màu bạc, và chẳng bao lâu thì chỉ còn những ánh đèn của thị trấn dân Muggle còn sáng, nhắc cho tụi nó biết tụi nó đang ở độ cao bao nhiêu so với mặt đất, hay là tụi nó đang đi nhanh khủng khiếp như thế nào. Cánh tay Harry đang ôm chặt vòng quanh cổ con ngựa, nó thậm chí còn muốn con vật đi nhanh hơn. Bao nhiêu thời gian đã trôi qua kể từ khi nó nhìn thấy chú Sirius ngã xuống nền nhà của Sở Cơ Mật? Chú Sirius còn có thể kháng cự lại Voldemort bao lâu nữa? Tất cả những gì Harry có thể biết chắc là cha đỡ đầu của nó chưa làm theo những điều Voldemort muốn, và cũng chưa chết, bởi vì nếu không nó đã phải cảm thấy được sự hân hoan hoặc cơn giận dữ thịnh nộ của Voldemort tràn ngập khắp cơ thể, làm cho vết sẹo thiêu đốt đau đớn như chính cái đêm ông Weasley bị tấn công.

Tụi nó bay xuyên qua màn đêm dày đặc, Harry có thể cảm thấy mặt nó cứng lại và lạnh giá, chân nó tê cóng vì đã kẹp sườn con Thestral quá chặt, nhưng nó không dám dịch chuyển vị trí vì sợ rằng sẽ bị trượt... tại nó ứ đặc vì luồng gió mạnh dữ dội giờ đã tràn đầy màng nhĩ, miệng nó khô khốc và gần như đóng băng bởi gió đêm lạnh buốt. Nó hoàn toàn mất cảm giác về việc tụi nó đã đi xa như thế nào; tất cả niềm tin của nó đều đặt cả ở con mãnh thú bên dưới, giờ vẫn đang lao nhanh như chớp xuyên màn đêm một cách có chủ đích, công khai vỗ cánh khi tăng tốc độ tiến về phía trước.

Nhưng nếu mà tụi nó đã quá chậm...

Chú ấy vẫn còn sống, chú ấy vẫn đang chiến đấu, mình cảm nhận được điều ấy...

Nếu Voldemort định rằng chú Sirius sẽ không thể bị khuất phục...

Mình sẽ biết...

Dạ dày Harry nảy lên một cái, đầu của lữ Thestral bỗng nhiên chúi về phía mặt đất và nó thực sự trượt một vài inch về phía trước dọc theo cái cổ của con vật. Cuối cùng thì tụi nó cũng đã hạ xuống... Nghĩ rằng mình vừa nghe thấy một tiếng kêu thét từ phía sau lưng, nó vận người vòng quanh một cách liêu lĩnh, nhưng không thể nhìn thấy bất cứ một dấu hiệu nào chứng tỏ ai đó đang bị rơi. Có thể cả đám cũng vừa gặp một cú sốc do dịch chuyển phương hướng, như nó vậy.

Ron hạ xuống cách Harry một khoảng ngắn và ngay lập tức ngã đổ khỏi con Thestral và văng xuống vỉa hè.

“Sẽ không bao giờ như thế này nữa,” Ron nói, chân vung vẩy. Làm như thế là đang sai bước xa khỏi con Thestral, nhưng, do không thể nhìn thấy nó, nên nó đụng phải phần thân sau của con vật và suýt nữa thì lại ngã. “Không bao giờ, không thêm một lần nào như thế này nữa... thế này là tồi tệ nhất rồi...”

Hermione và Ginny đáp xuống phía hai bên của Harry, cả hai trượt khỏi con ngựa của tụi nó có phần duyên dáng hơn Ron, mặc dù vậy cũng có cùng một cách bộc lộ niềm thư giãn khi được chạm lại vào mặt đất vững chắc; Neville nhảy xuống, run lấy bầy còn Luna xuống ngựa một cách êm thấm.

“Chúng ta đi đâu tiếp đây?” cô bé hỏi Harry, giọng nói lịch sự nhưng mang một niềm hứng khởi, như thể đây là một chuyến du lịch cả ngày thú vị vậy.

“Ở ngay đây,” nó nói, vỗ nhẹ để cảm ơn con Thestral của mình, rồi nó nhanh chóng dẫn đường tới một cái chốt điện thoại đã bị đập vỡ và mở cửa. “Nào!”, nó thúc giục những người còn lại, khi thấy tụi nhỏ đang có vẻ lưỡng lự.

Ron và Ginny ngoan ngoãn tiến tới. Hermione, Neville và Luna chen vào sau; Harry liếc nhanh đám Thestral, bây giờ đang chăm chú tìm kiếm thức ăn đã thối rữa trong thùng, rồi ép bản thân chui vào trong chốt điện thoại sau Luna.

“Dù cho ai đang ở gần ống nghe nhất, hãy quay số 62442!” nó nói.

Ron làm việc này, cánh tay nó cong xuống một cách kì quái để với tới nút ấn; khi nó trở lại vị trí thì một giọng phụ nữ điềm tĩnh cất lên từ trong hộp.

“Chào mừng đến với Bộ Pháp Thuật. Xin vui lòng nói rõ tên, và nơi làm việc.”

“Harry Potter, Ron Weasley, Hermione Granger,” Harry nói nhanh, “Ginny Weasley, Neville Longbottom, Luna Lovegood... Chúng tôi ở đây để cứu một người, nếu như Bộ không thể làm việc đó trước!”

“Cám ơn,” giọng người phụ nữ vang lên điềm tĩnh. “Khách viếng thăm, vui lòng nhận lấy huy hiệu và gắn chúng ở phía trước áo choàng của mình.”

Một tá huy hiệu trượt ra khỏi đường trượt bằng kim loại và được truyền tới tay Harry qua đầu Ginny; nó liếc nhìn cái trên cùng, Harry Potter, phái đoàn cứu hộ.

“Khách tới Bộ Pháp Thuật, các bạn được yêu cầu phải chịu một cuộc khám xét và phải giới thiệu về cây dừa thần để đăng kí ở bàn bảo vệ, đặt ở sâu trong cùng Cổng ra vào.”

“Tốt!” Harry nói to, khi vết thọc của nó lại bắt đầu đau dữ dội. “Bây giờ chúng tôi di chuyển được chưa?”

Sàn của chốt điện thoại rung mình và phần vỉa hè vươn lên vượt qua cả tấm kính cửa sổ; những con Thestral đang tìm bới thức ăn bắt đầu trượt ra khỏi tầm mắt; bóng đen bao trùm phía trên đầu tụi nó và cùng với tiếng nghiến rít kèn kẹt, cả bọn xuống chìm tới độ sâu của Bộ Pháp Thuật.

Một tia sáng vàng nhạt từ khe nứt chạm tới chân tui nhỏ và mở rộng ra, vươn tới bao trùm thân thể bọn nó. Harry cong đầu gối và cầm chặt đĩa thần như để sẵn sàng đối phó với một tình trạng éo le khi nó chăm chú nhìn qua lớp kính để xem liệu có ai đang chờ đợi tui nó Cổng ra vào, nhưng ở đó có vẻ hoàn toàn không có ai. Ánh sáng mờ mịt hơn so với lúc ban ngày, không có một đốm lửa nào dưới kệ lò sưởi được gắn vào tường, nhưng cùng lúc khi cái thang máy êm ái trượt vào một trạm nghỉ thì nó nhìn thấy những biểu tượng bằng vàng vẫn đang uốn lượn ngoằn ngoèo trên trần nhà màu xanh thẫm.

“Bộ Pháp Thuật chúc bạn một buổi tối tốt lành,” giọng người phụ nữ nói.

Cánh cửa của buồng điện thoại đột nhiên bật tung làm Harry ngã văng ra, theo sát phía sau là Neville và Luna. Âm thanh duy nhất trong Cổng ra vào là tiếng nước tuôn chảy đều đặn từ cái vòi phun bằng vàng, nơi mà nước phun thành tia từ những cái đĩa thần của cả phù thủy thiện và ác, từ đầu nhọn của những chiếc cung tên thuộc đám người ngựa, từ chóp mũi của đám yêu tinh và những cái tai của lũ gia tinh thì tiếp tục phun nước vào bể nước bao quanh.

“Tiếp đi,” Harry nói nhỏ và cả sáu người bọn họ chạy vụt xuống sảnh chính, Harry dẫn đầu, vượt qua vòi phun nước và tiến tới cái bàn vị trí nơi vị phù thủy gác cửa, người đã cân đĩa thần của nó, từng ngời, và bây giờ đang bị bỏ trống.

Harry cảm thấy rằng việc có một người bảo vệ ở chỗ này là bắt buộc, và chắc chắn sự vắng mặt của họ là một điềm báo, và cảm giác của nó về điềm báo trước càng tăng lên khi tui nó vượt qua cánh cổng vàng đến chỗ thang máy. Nó ấn nút “xuống” gần nhất và một cái thang máy gần như ngay lập tức đập vào mắt nó, tấm lưới sắt trượt ra với một thứ tiếng kêu loảng xoảng ồn ào và vang vọng khi tui nó lao mạnh vào trong. Harry nhấn vô nút số 9; tấm lưới sắt đóng lại cái rầm và thang máy bắt đầu hạ thấp, nhanh chóng và kêu chói tai. Harry đã không nhận ra cái thang máy ồn ào cỡ nào khi nó đến đây với ông Weasley; và nó chắc chắn rằng tiếng ầm có thể báo động tới từng người bảo vệ trong cái toà nhà này, song khi thang máy ngừng lại, giọng phụ nữ điềm tĩnh lại vang vọng “Sở Cơ Mật”, và tấm lưới sắt trượt mở. Cả bọn bước vào một hành lang. Không có cái gì đang chuyển động ở đó, ngoài những ngọn đuốc gần nhất, sáng lập loè khi luồng gió từ thang máy tạt tới.

Harry quay thẳng về phía cánh cửa đen láng. Sau hàng tháng trời mơ về nó, cuối cùng Harry cũng đã ở đây.

“Đi thôi,” nó nói thầm, và dẫn đường tiến xuống hành lang, Luna ở ngay đằng sau, nhìn chăm chú xung quanh, miệng hé mở.

“Được rồi, nghe này,” Harry dừng lại trong phạm vi 6 feet gần cánh cửa và nói. “Có thể...có thể một vài người nên ở lại để... như là để canh gác ấy, và-”

“Và bọn mình làm thế nào để báo cho cậu biết nếu có một cái gì đó đang tới?” Ginny nhướn lông mày. “Cậu có thể ở cách xa tới cả dặm.”

“Bọn mình sẽ đi cùng cậu, Harry,” Neville nói.

“Vậy thì tiếp tục đi thôi,” Ron nói dứt khoát.

Harry vẫn không muốn để tất cả mọi người theo mình, nhưng có vẻ như nó chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Nó quay lại đối diện với cái cửa và tiến về phía trước...giống như trong những giấc mơ, cửa bật mở và nó bước qua ngưỡng cửa, những người khác bám theo ngay sát gót chân.

Họ đang đứng trong một căn phòng rộng, và tròn. Mọi thứ ở đây đều màu đen kể cả trần và sàn nhà; những cái cửa màu đen không có tay nắm giống hệt nhau, không rõ ràng được gắn vào từng khoảng cách xung quanh bức tường đen, ở giữa là những cây nến với ngọn lửa màu xanh biển; ánh sáng mờ mờ lung linh của chúng được phản chiếu trên nền lát đá cẩm thạch trông như là có một dòng nước bí mật đang ở ngay dưới chân.

“Ai đó hãy đóng cửa lại,” Harry thì thầm.

Và nó thấy hồi hận ngay khi Neville thực hiện yêu cầu. Không có ánh đuốc từ hành lang, nơi này trở nên tối tới mức trong một lúc, thứ duy nhất tui nó nhìn thấy là chùm ánh sáng màu xanh run rẩy trên tường và hình ảnh phản chiếu đầy ma quái của cả bọn trên sàn.

Trong những giấc mơ, Harry luôn luôn đi bộ một cách có chủ đích dọc căn phòng này và tiến ngay lập tức đến cánh cửa đối diện lối vào và bước tới. Nhưng ở đây có tới khoảng một tá cánh cửa. Ngay khi nó đang chăm chú nhìn thẳng tới những cánh cửa đối diện mình, cố gắng quyết định xem đâu mới là cái đúng, thì có một tiếng ầm ầm khủng khiếp vang lên và những cây nến bắt đầu di chuyển về một phía. Bức tường tròn đang quay.

Hermione níu chặt cánh tay Harry như thể cô bé sợ rằng cả sàn nhà cũng có thể chuyển động, nhưng nó đã không hề. Trong một vài giây, ngọn lửa màu xanh ở quanh họ sáng mập mờ giống với những hàng đèn neon khi bức tường tăng tốc độ quay; sau đó, cũng bất thành linh như lúc bắt đầu, tiếng ầm ầm dừng lại và mọi thứ lại đứng yên như cũ.

Mắt của Harry bị thiêu đốt bởi những đường sọc màu xanh; nhưng đó là tất cả những gì nó có thể nhìn thấy.

“Việc đó để làm gì vậy?” Ron thì thầm đầy hoảng sợ.

“Em nghĩ đó là để chúng ta không thể biết được chúng ta đã đi vào qua cánh cửa nào,” Ginny nói bằng một giọng im lặng.

Harry ngay lập tức nhận ra cô bé nói đúng: việc xác định được cửa ra lúc này cũng như xác định vị trí của một con kiến trên sàn nhà đen huyền; và cánh cửa tui nó cần phải bước qua có thể là bất cứ cái nào trong mười hai cái đang bao quanh.

“Vậy chúng ta sẽ ra bằng cách nào?” Neville nói bằng giọng lo lắng.

“Đó không phải là vấn đề bây giờ,” Harry mạnh mẽ nói, chớp mắt cố xoá những đường thẳng màu xanh khỏi tầm nhìn, và giữ cây đũa thần chặt hơn bao giờ hết, “chúng ta sẽ không cần phải ra ngoài cho tới khi tìm được chú Sirius –”

“Mặc dù vậy, đừng có đi gọi chú ấy đấy!” Hermione khẩn nài; nhưng Harry cũng chẳng cần đến lời khuyên của cô bé, bản năng của nó ép nó phải giữ cho càng yên lặng càng tốt.

“Bây giờ thì chúng ta đi đâu, Harry?” Ron hỏi.

“Mình không...” Harry bắt đầu. Nó nuốt nước bọt. “Trong những giấc mơ mình đi qua cánh cửa tới cuối hành lang và vào một cái phòng tối – chính là cái này đây- và sau đó mình đi qua một cái cửa khác và vào một căn phòng, một căn phòng rất... rực rỡ. Chúng ta nên thử một vài cánh cửa xem sao,” nó nói với, “Mình sẽ nhận ra con đường đúng khi mình nhìn thấy nó. Đi nào”

Nó tiến thẳng tới cánh cửa bây giờ đang ở đối diện mình, những người còn lại theo sát phía sau, đặt tay trái lên cái bề mặt mát lạnh đang phát sáng của cánh cửa, giờ đưa thân sẵn sàng tấn công ngay khi cửa bật mở, nó đẩy mạnh.

Cánh cửa bật mở dễ dàng.

Với sự tối tăm của căn phòng đầu tiên, những chiếc đèn treo thấp bằng dây xích vàng từ trên trần ở đây tạo nên ấn tượng rằng căn phòng dài hình tam giác này sáng hơn nhiều, mặc dù không hề có thứ ánh sáng lung linh, lộng lẫy và tráng lệ như Harry đã thấy trong mơ. Nơi này hoàn toàn trống rỗng trừ một vài bộ bàn ghế và, một cái bể kính khổng lồ đựng một thứ chất lỏng màu xanh bí hiểm được đặt ở ngay chính giữa phòng, cái bể đủ lớn cho tất cả bọn nó bơi ở trong, một số vật thể màu trắng long lanh như hạt ngọc trai đang trôi dạt vật vờ trong đó.

“Những thứ đó là cái gì vậy?” Ron thì thầm.

“Không biết,” Harry nói.

“Chúng có phải là cá không vậy?” Ginny thở hổn hển.

“Aquavirius Maggots (Giòi nước) !” Luna nói rất hứng thú. “Bố em bảo rằng Bộ đang gây giống –”

“Không,” Hermione nói. Giọng cô bé có vẻ rất lạ. Cô tiến tới gần hơn để nhìn vào phía trong bể. “Chúng là những bộ não đấy.”

“Những bộ não?”

“Đúng vậy... mình tự hỏi là họ sẽ làm gì với chúng?”

Harry nhập bọn với cô và tiến tới gần bể nước. Khi nó đứng gần như thế này, nó không thể nhầm được. Sáng le lói một cách kì quái, những vật thể lạ trôi ra trôi vào tầm mắt trong thứ chất lỏng màu xanh, nhìn giống như đồng cải bông bầy nhầy.

“Ra khỏi đây thôi,” Harry nói. “Cái này không đúng, chúng ta cần phải thử cái khác.”

“Ở đây còn có những cái cửa khác này,” Ron chỉ xung quanh tường. Tim của Harry như ngừng đập; căn phòng này lớn dữ vậy ?

“Trong những giấc mơ mình đi qua một căn phòng tối và tiến vào một căn phòng thứ hai,” nó nói. “Mình nghĩ chúng ta nên quay lại và thử lại từ đó.”

Họ vội vàng quay trở lại căn phòng tối hình tròn; hình ảnh ma quái của những bộ não bây giờ đang bơi ngay trước mắt Harry thay vì ánh lửa xanh của những ngọn nến.

“Đợi đã!” Hermione thình lình nói khi Luna ở phía sau đang chuẩn bị đóng cửa căn phòng chứa những bộ não. “Flagrate!”

Cô vẩy đũa thần trong không khí và một chữ “X” bốc cháy hiện lên trên cánh cửa. Ngay khi cánh cửa đóng lại thì một tiếng ầm lớn vang lên, và bức tường lại một lần nữa quay tròn nhanh đến chóng mặt, nhưng bây giờ có một vết mờ màu đỏ vàng rất lớn xen giữa vết xanh và, khi mọi thứ trở về yên tĩnh, dấu chéo vẫn bốc cháy, chỉ rõ cánh cửa mà tụi nó đã đi qua.

“Ý hay đó,” Harry nói. “Rồi, bây giờ chúng ta sẽ thử cánh này...”

Nó lại sải bước thẳng đến cánh cửa đối diện và đẩy mở cửa, đũa thần vẫn giơ cao và những người khác ngay sát gót.

Căn phòng này rộng hơn cái trước, mờ mịt hơn và hình tam giác chứ không phải hình tròn, hõm ở chính giữa, tạo thành một cái hầm bằng đá sâu khoảng 20 feet. Tụi nó đang đứng trên tầng cao nhất của một dãy tựa như một hàng ghế đá chạy quanh căn phòng và có bậc chạy dốc xuống như một giảng đường, hoặc căn phòng xử án mà Harry đã từng bị xét xử bởi Hội đồng Wizengamot. Tuy thế, thay vì một cái ghế có xích, lại là một cái bực bằng đá đắp nổi ở ngay giữa hầm, trên đặt một cái cổng tò vò bằng đá trông thật cổ quái, nứt vỡ và bỏ bực đến nỗi Harry rất lấy làm ngạc nhiên với việc nó vẫn còn đứng được. Không có bức tường bao quanh nào bao quanh làm chỗ dựa, cái cổng được treo bởi một cái rèm cửa, hoặc một cái màn, màu đen và rách tả tơi mà, mặc kệ sự tĩnh lặng tuyệt đối của bầu không khí lạnh lẽo bao bọc, vẫn đang rung rinh rất nhẹ như vừa bị ai đó chạm vào.

“Ai đó?” Harry nhảy xuống hàng ghế phía dưới. Không có tiếng trả lời, nhưng tấm màn vẫn tiếp tục rung rinh và đu đưa.

“Cẩn thận!” Hermione thầm thì.

Harry bò xuống từng hàng ghế một cho tới khi nó chạm tới phiến đá tận cùng của cái hầm trứng. Tiếng bước chân của nó dội vang khi nó chầm chậm bước tới cái bực đá. Cánh cổng nhón nhìn cao hơn nhiều từ chỗ nó đang đứng so với lúc này khi nhìn từ phía trên cao xuống. Tấm màn vẫn nhẹ nhàng đu đưa, như vừa có ai đó băng ngang qua vậy.

“Chú Sirius?” Harry lại gọi, nhưng nhỏ tiếng hơn vì bây giờ nó đã ở gần nơi đó.

Nó có một cảm xúc lạ lùng nhất là có ai đó đang đứng ngay sau tấm màn, ở phía bên kia cánh cổng. Nắm đũa thần thật chắc, nó len quanh cái bực, nhưng không có ai ở đó cả; tất cả những gì nó có thể nhìn thấy là mặt bên kia của tấm màn rách tả tơi.

“Đi thôi,” Hermione gọi từ lưng chừng những bậc phía trên. “Cái này không đúng đâu Harry, thôi nào, đi thôi.”

Giọng cô nghe sợ hãi, sợ hơn cả lúc ở trong phòng chứa những bộ não đang bơi, tuy vậy Harry nghĩ rằng cánh cổng có một cái gì đó như là một vẻ đẹp, mặc dù nó đã cũ. Tấm màn gọn sóng lăn tăn như thúc giục nó; làm cho nó cảm thấy có một thôi thúc rất mạnh mẽ rằng mình cần phải trèo lên bực và đi qua cổng.

“Harry, đi thôi, OK?” Hermione càng nói mạnh mẽ hơn.

“OK,” nó nói, nhưng vẫn không di chuyển. Nó vừa nghe thấy một cái gì đó. Có tiếng thềm thì yếu ớt, hay là tiếng lẩm bẩm phát ra từ phía bên kia của tấm màn.

“Bạn đang nói gì?” nó nói, rất to, tới mức từng lời vang vọng khắp xung quanh hàng ghế đá.

“Không ai đang nói gì cả, Harry!” Hermione nói, bây giờ cô đang tiến tới gần nó.

“Ai đó đang thềm thì phía sau đó,” nó tiến ra khỏi tầm với của cô và tiếp tục cau mày nhìn tấm màn. “Có phải là cậu không, Ron?”

“Tớ ở đây,” Ron xuất hiện bên cánh cổng.

“Có ai khác nghe được chúng không?” Harry gắng hỏi, vì tiếng thì thào và lẩm bẩm đang to dần, mặc dù không hề có chủ ý, nó thấy mình đã đặt chân lên bục.

“Em cũng có thể nghe được,” Luna hỗn hển, nhập bọn với họ ở bên cánh cổng và chăm chú nhìn vào tấm màn đang đu đưa. “Có người ở trong đó!”

“Nói ‘ở trong’ là em có ý gì vậy?” Hermione nháy xuống bậc cuối cùng, gắng hỏi, và nghe có vẻ giận dữ hơn nhiều so với lúc trước, “không có ai ở trong này cả, nó chỉ là một cánh cổng, không có phòng nào cho bất cứ ai có thể ở trong cả. Harry, dừng lại đi, ra khỏi chỗ đó...”

Cô nắm lấy tay Harry và kéo, nhưng nó kháng cự.

“Harry, chúng ta ở đây là vì chú Sirius!” cô nói, giọng căng thẳng.

“Sirius,” Harry nhắc lại, vẫn chăm chú nhìn như bị thôi miên vào tấm màn vẫn đang tiếp tục lay động. “Yeah...”

Một cái gì đó cuối cùng cũng trượt về đúng vị trí trong não nó; Sirius, bị bắt giữ, bị trói lại và giày vò, vậy mà nó lại đang nhìn chăm chăm vào cánh cổng này...

Nó lùi một vài bước khỏi bục và rời mắt khỏi tấm màn.

“Đi thôi,” nó nói.

“Đó là điều mình vẫn đang cố làm...rồi, vậy thì đi nào!”, Hermione nói, và cô dẫn đường đi về vòng quanh cái bục. ở phía bên kia, Ginny và Neville, rõ ràng là do bị mê hoặc, đang chăm chú nhìn vào tấm màn. Không nói lời nào, Hermione túm lấy cánh tay Ginny,

Ron nắm tay Neville, và tụi nó kiên quyết bắt chúng trở lại hàng ghế thấp nhất và trèo lên cánh cửa ra vào.

“Cậu nghĩ rằng cánh cổng đó là gì vậy ?” Harry hỏi Hermione khi họ trở lại căn phòng tối hình tròn.

“Mình không biết, nhưng bất luận nó là cái gì, thì nó cũng nguy hiểm,” cô bé nói một cách kiên quyết, lại khắc thêm một dấu chéo bốc cháy trên cửa.

Một lần nữa, bức tường lại quay và rồi lại yên tĩnh. Harry chọn bừa một cánh cửa khác, lại gần và đẩy. Nó không chuyển động.

“Có chuyện gì vậy?” Hermione nói.

“Nó...bị khoá rồi...” Harry nói, xông tới dùng cả thân mình để phá cửa, nhưng cái cửa thậm chí không nhúc nhích.

“Vậy thì, đây chính là nó rồi phải không?” Ron nói đầy hứng thú, nhập hội với Harry cùng cố gắng đẩy mở cửa. “Nhất định là nó!”

“Lùi xa ra!” Hermione thành linh xen vào. Cô chỉ đưa thần về phía mà đúng ra sẽ đặt ổ khoá trên một cánh cửa bình thường và đọc thần chú, “Alohomora!”

Chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

“Con dao của chú Sirius!” Harry nói. Nó kéo con dao ra từ trong áo choàng và trượt vào kẽ nứt giữa cánh cửa và bức tường. Những người còn lại đều đứng xem đầy hào hứng khi nó kéo cán dao từ phía trên cao xuống dưới, rồi rút dao ra và đẩy nhanh vai vào cửa. Cửa vẫn đóng cứng như thường. Tuy nhiên cũng có một điều khác, khi Harry nhìn xuống con dao, nó nhận thấy lưỡi dao đã tan chảy.

“Rồi, vậy chúng ta hãy rời khỏi căn phòng này,” Hermione quả quyết.

“Nhưng nhớ đâu đây đúng là nó thì sao?” Ron vừa nói vừa nhìn cánh cửa bằng một cảm xúc e sợ lẫn lộn với nóng nảy.

“Không thể nào, Harry có thể đi qua mọi cánh cửa trong giấc mơ của cậu ấy,” Hermione nói, cô tiếp tục đánh dấu cánh cửa này bằng một con dấu khác trong khi Harry bỏ cái cán dao từ con dao của chú Sirius, bây giờ đã hoàn toàn vô dụng, vào túi.

“Các anh chị có biết ở trong đó có thể là thứ gì không?” Luna nói hào hứng, ngay khi bức tường lại bắt đầu quay.

“Một cái gì đó quá đỗi đản, hoàn toàn không nghi ngờ gì hết,” Hermione vừa nói vừa thở còn Neville nở một nụ cười nhẹ đầy lo lắng.

Bức tường dừng quay và Harry, với cái cảm giác tuyệt vọng ngày càng gia tăng, đẩy mở cánh cửa kế tiếp.

“Đây chính là nó.”

Nó biết điều đó ngay lập tức nhờ ánh đèn đẹp đẽ, nhảy nhót và lấp lánh như kim cương. Khi mắt Harry đã bắt đầu quen với ánh sáng chói lọi, nó nhìn thấy những chiếc đồng hồ đang chiếu ra những tia sáng yếu ớt từ mọi phía, lớn nhỏ, đứng trên những khoảng không gian giữa các tủ sách hoặc đứng trên những cái bàn sắp hàng dọc khắp chiều dài căn phòng, vì vậy một thứ tiếng tick tick bập rợn và dồn dập tràn ngập khắp căn phòng như hàng nghìn tiếng bước quân hành nhỏ xíu. Nguồn gốc phát ra thứ ánh sáng kim cương nhảy nhót ấy là từ một cái bình chuông hình tháp bằng pha lê đứng ở phía xa góc cuối phòng.

“Đường này!”

Tim Harry nhảy nhót điên cuồng bởi vì bây giờ nó biết là họ đang đi đúng đường; nó dẫn đường xuống khoảng nhỏ hẹp giữa những hàng bàn ghế, dẫn đầu, giống như trong những

giấc mơ, để tiến tới đầu nguồn ánh sáng, cái bình chuông pha lê cao tương đương với nó được đặt đứng trên một chiếc bàn, bên trong là một luồng xoáy cuồn cuộn và lấp lánh.

“Nhìn kìa!” Ginny nói khi tụi nó tiến gần hơn, cô bé chỉ vào ngay chính vị trí tâm của cái bình chuông.

Trôi dạt theo luồng khí phía trong là một quả trứng nhỏ, lấp lánh như đá quý. Khi dâng lên trong bình, nó nứt vỡ và một con chim ruồi thoát ra, con chim được đưa lên chính đỉnh của bình, nhưng bị rớt xuống nên lông nó dơ bẩn và lại ẩm ướt, và đứng vào lúc rơi xuống đáy bình con chim một lần nữa lại bị bao quanh bởi lớp vỏ trứng.

“Đi tiếp đi!” Harry nói bất thành lời, bởi vì Ginny đã có dấu hiệu muốn dừng lại và xem sự phát triển trở lại thành chim của cái trứng.

“Anh đã lãng phí đủ thời gian bởi cái cổng cũ rách đó rồi!” cô bé phản bác, nhưng cũng theo nó đi qua cái bình chuông để tới cánh cửa duy nhất phía sau họ.

“Nó đây rồi,” Harry lại nói, và tim nó bây giờ đập mạnh tới mức nó có cảm giác rằng điều đó đang cản trở lời nói của mình, “đi xuyên qua đây...”

Nó liếc nhìn đám bạn; họ đều lôi đầu thần ra và đột nhiên mang vẻ mặt rất nghiêm trọng và lo lắng. Nó nhìn lại về phía cánh cửa và đẩy. Cửa bật mở.

Tụi nó đã ở đó, tụi nó đã tìm thấy nơi ấy: cao như một cái nhà thờ và đầy những kệ sách như những cái tháp được lấp đầy những quả cầu thủy tinh nhỏ và bụi bặm. Hình ảnh của tụi nó chập chờn mờ mờ trong ánh sáng bắt nguồn từ nhiều ngọn nến đặt ở khoảng cách dọc các kệ sách. Giống như ở căn phòng tối hình tròn vừa nãy, ngọn lửa ở đây có màu xanh nước biển. Căn phòng vô cùng lạnh lẽo.

Harry tiến tới trước và nhìn chăm chú xuống một trong những lối đi mờ ảo giữa 2 hàng kệ sách. Nó không nghe thấy bất cứ tiếng động gì cũng như không nhìn thấy dù là một dấu hiệu nhỏ nhất của sự chuyển động.

“Cậu nói đó là hàng số 97,” Hermione thì thầm.

“Ừ,” Harry thở hốt hển, nhìn lên phía đầu hàng gần nhất. Phía dưới nhánh nến đang toả tia lửa xanh chập chờn nhô ra một số 53 bằng bạc.

“Chúng ta cần phải đi ngay, mình nghĩ vậy,” Hermione nói nhỏ, liếc nhìn về phía hàng kế tiếp. “Đó là số 54.”

“Sẵn sàng đưa phép nha,” Harry nói khẽ.

Tụi nó rón rén tiến về phía trước, vừa liếc nhìn phía sau khi đi trên lối đi dài và hẹp của kệ sách, ở phía xa con đường gần như hoàn toàn tối. Những tấm ghi nhãn nhỏ, vàng vọt được dán phía dưới mỗi quả cầu thủy tinh trên kệ. Một vài cái có đựng một thứ chất lỏng kỳ cục rực sáng; những cái khác thì phía trong mờ và tối như những bóng đèn hàn.

Họ đi qua hàng số... 85... Harry cố lắng tai nghe để phát hiện một âm thanh dù nhỏ nhất của sự chuyển động, nhưng mà bây giờ chú Sirius có thể đang bị bịt miệng, hoặc là đang hôn mê bất tỉnh... hoặc là, một giọng nói vô thức vang lên trong đầu nó, chú ấy có thể đã chết...

“Nếu thế thì mình đã cảm nhận được rồi”, nó tự bảo bản thân, trái tim nó đang chống lại cổ họng, “Mình đã phải biết rồi...”

“97!” Hermione thầm thì.

Họ đứng thành nhóm quanh góc cuối hàng sách, nhìn chăm chăm xuống lối đi bên cạnh. Không có ai ở đó cả.

“Chú ấy ở ngay phía cuối thôi,” Harry nói, miệng nó khô rang. “Các cậu không thể nhìn thấy chính xác từ đây được.”

Và nó dẫn cả đám đi giữa những hàng cầu thủy tinh cao như tháp, một vài cái nhẹ nhàng rực sáng khi họ đi qua...

“Chú ấy phải ở quanh đây,” Harry nói thầm, tự nhủ rằng mỗi bước đi tới sẽ đem hình hài rách tả tơi của chú Sirius trên sàn nhà tắm tối vào trong tầm mắt. “Ở bất cứ đâu quanh đây...rất gần...”

“Harry?” Hermione đề nghị, nhưng nó không muốn đáp trả. Miệng nó đang rất khô.

“Ở đâu đó...trong khoảng...này” nó nói.

Tụi nó đã tới cuối hàng, chỗ này ánh nển thậm chí còn mờ mịt hơn. Không có một ai ở đây cả. Tất cả chỉ là sự im lặng mơ hồ vang vọng.

“Chú ấy có thể...” Harry thì thào bằng một giọng khàn khàn, vừa nhìn kỹ lối đi bên cạnh. “Hoặc cũng có thể...” Nó vội vã nhìn xuống lối đi phía xa bên cạnh cái đó.

“Harry?” Hermione lại nói.

“Cái gì?” Nó gầm gừ.

“Mình...mình không nghĩ là chú Sirius có ở đây.”

Không ai nói câu nào cả. Harry cũng không muốn nhìn ai trong số họ. Nó cảm thấy phát ốm. Nó không hiểu tại sao mà chú Sirius lại không ở đây. Chú ấy phải ở đây chứ. Đây là nơi mà nó, Harry, đã nhìn thấy chú.

Nó chạy lên khoảng không phía cuối hàng, nhìn xuống bọn họ. Vượt qua những gian kệ sách trống rỗng sáng lập loè nối tiếp nhau. Nó lại chạy theo một con đường khác, vượt trở lại đám bạn đang nhìn mình chăm chăm. Không có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ chú Sirius ở quanh đây, cũng như không có dấu vết nào của một cuộc vật lộn.

“Harry?” Ron gọi.

“Cái gì?”

Nó không muốn nghe những điều Ron phải nói; không muốn nghe Ron nói rằng nó là một thằng ngu và gợi ý về việc tụi nó phải quay trở về Hogwarts, mặt nó trở nên nóng bừng và nó có cảm giác muốn lẩn trốn ở đây, trong bóng tối này một thời gian dài trước khi phải đối mặt với ánh sáng của Cổng ra vào phía trên và cái nhìn kết tội của những người còn lại...

“Cậu đã bao giờ nhìn thấy cái này chưa?” Ron nói,

“Cái gì?” Harry hỏi, nhưng lần này một cách đầy hứng thú – chắc hẳn đó phải là một dấu hiệu của sự có mặt của chú Sirius ở nơi này, một manh mối nào đó. Nó sai bước tới chỗ đám bạn trên một con đường nhỏ dọc xuống hàng số 97, nhưng chẳng tìm thấy bất cứ cái gì ngoài Ron đang chăm chú nhìn một quả cầu thủy tinh bụi bặm trên kệ.

“Cái gì đây?” Harry rầu rĩ nhắc lại.

“Nó... nó có tên cậu ở trên,” Ron nói.

Harry tiến tới gần hơn một chút. Ron đang chỉ vào một trong những quả cầu thủy tinh bé nhỏ phát sáng nhờ một thứ ánh sáng mờ ảo phía trong, mặc dù nó vô cùng bụi bặm và có vẻ như đã không được chạm tới trong vòng nhiều năm.

“Tên mình?” Harry đứng ngây ra.

Nó bước tới phía trước. Không cao như Ron, nó phải ghé xuống mới đọc được cái nhãn màu vàng được gắn chắc vào kệ sách ngay phía dưới quả cầu thủy tinh lơ lửng. Nét viết khẳng khiu chắc đã được hoàn thành trong một ngày nào đó vào khoảng 16 năm về trước, và ở phía dưới:

S.P.T to A.P.W.B.D

Chúa tể Hắc ám và (?) Harry Potter

Harry nhìn chăm chăm vào vật đó.

“Đó là cái gì vậy?” Ron hỏi, có vẻ mất can đảm. “Tại sao có tên cậu trên đó vậy?”

Nó liếc nhìn những cái nhãn khác trên cùng một kệ.

“Mình không ở đây,” nó nói, giọng lúng túng. “Không ai trong chúng ta ở đây.”

“HARRY, mình không nghĩ là cậu nên chạm vào cái đó,” Hermione nói thành lời, ngay khi nó vươn tay ra.

“Tại sao không?” nó nói. “Đó là một điều gì đó về mình, đúng không?”

“Đừng, Harry,” Neville nói ngay lập tức. Harry nhìn cậu. Khuôn mặt tròn trĩnh của Neville bây giờ đang bóng nhẫy mồ hôi. Trông cứ như là cậu không thể trì hoãn việc này thêm nữa.

“Có tên mình ở trên đó,” Harry nói.

Một chút cảm giác bất cần liều lĩnh, nó khép ngón tay xung quanh mặt cầu bụi bặm. Nó chờ đợi một cảm giác lạnh lẽo từ quả cầu, nhưng không. Thậm chí ngược lại, có vẻ như quả cầu đã nằm dưới ánh sáng cả giờ đồng hồ, hay là thứ ánh sáng ở bên trong đã sưởi ấm cho nó. Trông chờ, thậm chí hy vọng, là một điều bi kịch nào đó sẽ xảy ra, một điều gì đó thú vị sẽ làm cho cuộc hành trình dài và đầy nguy hiểm này của họ cuối cùng cũng trở nên đáng giá, Harry nâng quả cầu thủy tinh khỏi kệ và nhìn chăm chăm.

Không có bất cứ một sự kiện nào xảy ra. Những người còn lại tiến gần hơn phía xung quanh Harry, mắt cả lũ dán vào quả cầu khi nó quét đi lớp bụi bẩn đang bít kín mặt cầu.

Và sau đó, từ ngay phía sau lưng tụi nó một giọng lè nhè cất lên.

“Rất tốt, Potter. Bây giờ thì quay lại đi, chạm rãi và ngoan ngoãn thôi, và đưa cái đó cho ta.”

CHƯƠNG XXXV: BÊN KIA BỨC MÀN

Những bóng đen hiện ra trong làn không khí mỏng xung quanh tụi nó, chặn hết con đường hai bên; những đôi mắt loé sáng qua khe hở của chiếc mũ trùm đầu và một tá đũa thần đang chỉ thẳng vào tụi nó; Ginny thở hổn hển vì sợ hãi.

“Theo tao, Potter”, giọng nói lè nhè của Lucius Malfoy lặp lại.

Trong lòng Harry nặng trĩu sự thất vọng. Tụi nó đã bị bao vây bởi số địch đông gấp đôi.

“Theo tao”, giọng Malfoy lại vang lên

“Chú Sirius ở đâu?” Harry hỏi

Một vài Tử thần thực tử cười lớn; một giọng nữ khàn khàn vang lên từ giữa những hình bóng bên trái Harry một cách đắc thắng: “Chúa Tể Hắc Ám luôn luôn biết!”

“Luôn luôn”, giọng Malfoy vang lại. “Ngay bây giờ, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter”

“Tôi muốn biết Sirius ở đâu?”

“Tôi muốn biết Sirius ở đâu?”, giọng nữ bên trái nó nhại lại.

Dường như cô ta và các Tử thần thực tử chỉ cách bọn Harry vài bước chân, ánh sáng từ những chiếc đũa thần của bọn chúng làm Harry loá mắt.

“Bọn mi đã bắt ông ấy”, Harry nói trong sự hoang mang đang trào lên, sự khiếp sợ mà nó đã đấu tranh từ khi họ bước vào hàng thứ 97. “Ta biết ông ấy ở đây”

“Thằng bé đã thức dậy và đang tìm kiếm những gì nó mơ”, một giọng nữ bắt chước giọng trẻ con nghe hết sức khó chịu. Harry cảm thấy Ron đang di chuyển bên cạnh nó.

“Đừng làm gì cả”, Harry thì thầm, “Không gì cả”

Người đàn bà đã nhại lại giọng Harry lại cất tiếng cười ghê rợn.

“Mày đã nghe nó nói chưa? Hãy nói lại điều đó với tất cả những đũa có ý định chống lại bọn tao”

“Bellatrix, mày không biết Potter bằng tao. Nó là một anh hùng yếu đuối, Chúa Tể Hắc Ám biết tất cả những điều này về nó. Nào, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter”, giọng Malfoy cất lên.

“Tôi biết Sirius đang ở đây. Tôi biết lũ các ông đã bắt chú ấy”, Harry nói, mặc dù sự hoang mang làm cho nó cảm thấy nghẹt thở.

Các Tử thần thực tử lại cười lớn và giọng nữ cười to nhất trong số chúng.

“Đây là thời điểm để mày biết về sự khác nhau giữa cuộc sống thực sự và những giấc mơ. Đưa cho tao quả cầu tiên tri hoặc bọn tao sẽ sử dụng đũa thần” Malfoy nói.

“Cứ việc!”, Harry nói và nâng đũa thần của nó lên ngang ngực. Ngay lập tức, năm chiếc đũa thần của Ron, Hermione, Neville, Ginny và Luna xung quanh nó cũng sáng lên. Bụng

Harry thất lại, nếu Sirius thực sự không ở đây nghĩa là chú ấy đã bỏ bạn bè, mặc cho họ chết mà không có lý do gì cả. Nhưng những Tử thần thực tử không tấn công.

“Hãy buông quả cầu tiên tri ra và không ai sẽ bị đau cả”, Malfoy nói lạnh lùng.

Đến lượt Harry cười lớn. “Ừ đúng, tôi đưa cho mấy người quả cầu tiên tri và mấy người sẽ để cho bọn tôi về nhà đúng không?” Harry nói.

Lời nói thoát ra khỏi miệng nó một cách khó khăn khi một Tử thần thực tử nữ thét lên: “ACCTO PROPH—”

Harry đã sẵn sàng đối phó với cô ta. Nó thét lên “PROTEGO!” trước khi cô ta nói xong và mặc dù quả cầu thủy tinh bị trượt khỏi những ngón tay nó nhưng nó đã giữ được nó lại.

“Ồ, cậu biết chơi đấy, cậu Potter bé nhỏ”, cô ta nói trong khi đôi mắt điên dại nhìn chăm chăm qua khe hở của chiếc mũ trùm đầu. “Rất tốt, sau đó -”

“TÔI NÓI VỚI CÔ LÀ KHÔNG!” Lucius Malfoy thét lên với người phụ nữ. “Nếu cô làm vỡ nó...!”

Những ý nghĩ diễn ra trong đầu Harry rất nhanh. Những Tử thần thực tử muốn quả cầu thủy tinh vô nghĩa này còn nó không có hứng thú gì với nó. Nó chỉ muốn tất cả được sống sót, nó muốn đảm bảo chắc chắn rằng không một người bạn nào của nó phải trả một giá đắt cho sự ngu ngốc của mình...

Người phụ nữ bước lên phía trước, bước ra xa khỏi những thành viên của cô và kéo khăn trùm đầu ra. Giám mục Azkaban có khuôn mặt ốm mang vẻ thê lương và giống một cái đầu lâu của Bellatrix Lestrange nhưng vẫn mang sự sống với một vẻ bồn chồn và nước da hồng hào.

“Mày cần thêm chút thuyết phục, hử?” Cô ta nói, ngực cô ta phồng lên và xẹp xuống một cách nhanh chóng. “Rất tốt – hãy tóm lấy đĩa nhỏ nhất” Cô ta quay sang Tử thần thực tử bên cạnh: “Hãy để cho nó xem trong khi chúng ta chăm sóc cô gái nhỏ. Tao sẽ xử nó”

Harry cảm thấy những kẻ khác đang rất gần xung quanh Ginny, nó bước vài bước về bên cạnh để có thể đứng trước mặt Ginny, quả cầu tiên tri được giữ vững trong ngực nó.

“Cô sẽ phải làm vỡ nó nếu cô muốn tấn công bất cứ ai trong số bọn tôi” Nó nói với Bellatrix. “Tôi không nghĩ là ông chủ của các cô lại hài lòng nếu cô trở về mà không có nó đúng không?”

Cô ta đứng yên, nhìn chăm chăm nó, đầu lơ lửng quanh làn môi mỏng của mình.

“Vì vậy...” Harry nói: “Dẫu sao...chúng ta đang nói về quả cầu tiên tri nào nhỉ?”

Nó không nghĩ ra phải làm gì nhưng vẫn tiếp tục nói. Cánh tay của Neville ôm chặt nó và nó có thể cảm thấy cậu ta đang lắc lư; và ai khác đằng sau nó đang thở mạnh. Nó hy vọng tại nó có thể tìm được đường rời khỏi nơi này vì hiện tại đầu óc của nó không thể suy nghĩ được gì cả.

“Quả cầu tiên tri nào vậy?” Bellatrix lặp lại, những cái răng nhe ra từ khuôn mặt của cô ta. “Đùa à, Harry Potter”

“Không, không đùa tí nào”, Harry nói, đôi mắt nó lướt qua từng Tử thần thực tử để tìm ra điểm yếu của chúng, một khoảng trống mà qua đó họ có thể trốn thoát. “Voldemort muốn nó như thế nào?”

Một vài Tử thần thực tử rút lên giận giữ.

“Mày dám gọi tên ông ta ư?” Bellatrix thì thào.

“Đúng thế”, Harry nói trong khi vẫn giữ chắc quả cầu thủy tinh để đề phòng kẻ khác lấy được nó. “Đúng, tôi không gặp vấn đề gì khi nói Vol—”

“Câm miệng lại” Bellatrix rút lên. “Mày dám nói tên ngài bằng đôi môi dê tiện của mày, mày dám bôi nhọ nó bằng cái lưỡi ‘Máu bùn’ của mày ư, mày dám...”

“À, cô có biết hẳn cũng là ‘Máu bùn’ không?”, Harry nói một cách coi thường. Hermione cũng cất tiếng khe khẽ: “Voldemort, mẹ ông ta là một phù thủy còn bố ông ta là một Muggle, hay là ông ta nói với mày ông ta là phù thủy thuần chủng?”

STI/PEF—

KHÔNG

Một tia sáng màu đỏ bắn ra từ phía cuối chiếc đĩa thần của Bellatrix Lestrange nhưng Malfoy đã làm lệch hướng nó; câu thần chú của nó đã làm cho tia sáng của cô ta đánh trúng mặt đất ngay bên trái Harry và làm cho một vài quả cầu thủy tinh vỡ tan.

Hai hình dạng trắng xoá như những bóng ma di chuyển như một làn khói, bóng của chúng hiện ra từ những mảnh thủy tinh vỡ trên sàn và chúng bắt đầu nói; giọng của chúng bị lẫn vào những giọng khác; vì vậy chỉ có một số câu có thể nghe được cùng với tiếng la của Malfoy và Bellatrix.

... thời điểm mới sẽ đến ... hình dáng của một người đàn ông già có râu lên tiếng.

“KHÔNG ĐƯỢC TẤN CÔNG! CHÚNG TA CẦN QUẢ CẦU TIÊN TRI”

“Nó dám thách thức, nó dám thách thức” Bellatrix thét lên một cách rì rạc “Nó đứng đây, đồ máu bùn dơ dáy”

“HÃY CHỜ CHO ĐẾN KHI CHÚNG TA CÓ QUẢ CẦU TIÊN TRI”, Malfoy nói oang oang.

“... và không ai được tiếp tục...”, bóng người đàn ông trẻ lên tiếng

Hai hình bóng đã hiện ra từ những mảnh thủy tinh vỡ đã tan ra vào không khí. Không gì còn lại ngoài những mảnh kính vỡ trên sàn gọi nhớ về sự có mặt của họ. Họ đã biến mất nhưng điều này làm cho Harry nảy ra một ý nhưng vấn đề là làm thế nào để có thể truyền đạt được điều đó cho những người khác.

“Mấy người đã không nói với tôi quả cầu tiên tri mà tôi định vứt đi này có gì đặc biệt ” Harry nói để kéo dài thời gian. Nó di chuyển chân sang ngang một cách chậm chạp, dò tìm những người khác xung quanh.

“Đừng có làm trò với bọn tao, Potter”, Malfoy nói

“Tôi không làm trò gì cả”, Harry nói, một nửa tâm trí nó để vào cuộc nói chuyện, một nửa còn lại để tâm vào sự di chuyển. Và khi nó phát hiện ra những ngón chân của ai đó nó liền dẫm lên đó. Một hơi thở đột ngột đằng sau mách bảo với nó rằng những ngón chân đó là của Hermione.

“Gì đó?”, cô thì thầm

“Đã bao giờ Dumbledore nói với mày nguyên nhân mày có vết sẹo được giấu kín trong Sở Cơ Mật?” Malfoy châm chọc

“Tôi... cái gì?” Harry nói, và trong tích tắc nó hoàn toàn quên kế hoạch của mình. “Cái sẹo của tôi làm sao?”

“Gì đó?” Hermione thì thầm khẩn cấp hơn đằng sau nó

“Điều này có thể ư?” giọng Malfoy vui sướng một cách độc ác; một vài Tử thần thực tử lại tiếp tục cười. Lợi dụng lúc chúng cười, Harry thì thầm với Hermione, nó cố gắng mấp máy môi một cách ít nhất, “Phá vỡ những cái ngăn kéo”

“Dumbledore đã không nói với mày?” Malfoy lặp lại. “Điều này giải thích tại sao mày không đến sớm hơn, Potter, Chúa Tể Hắc Ám đã tự hỏi tại sao...”

“ – khi mình nói ‘Bây giờ’ – ”

“... mày không chạy ngay tới khi ngài chỉ cho mày nơi nó được giấu thông qua những giấc mơ của mày. Ngài nghĩ rằng sự tò mò có thể làm cho mày muốn biết chính xác nơi đó...”

“Hắn đã làm thế sao?” Harry nói. Nó đang cảm nhận hơn là nghe thấy Hermione đang nói lại thông điệp của nó với những người khác và nó cần tiếp tục nói để làm sao lãng các Tử thần thực tử. “Tại sao hắn muốn tôi đến và lấy nó?”

“Tại sao?” Malfoy nói với một vẻ ngờ vực. “Bởi vì mọi người chỉ được phép lấy quả cầu tiên tri của chính mình ra khỏi Sở Cơ Mật, Potter, Chúa Tể Hắc Ám đã phát hiện ra điều này khi ngài thử sử dụng người khác để lấy cắp cho ngài.”

“Tại sao hắn muốn lấy cắp quả cầu tiên tri về tôi?”

“Về cả hai, Potter, cả ông ta và mày... đã bao giờ mày tự hỏi tại sao Chúa Tể Hắc Ám đã cố gắng giết mày khi mày còn là một đứa bé?”

Harry nhìn chằm chằm vào kẽ hở của đôi mắt mà qua đó đôi mắt xám xịt của Malfoy đang phát ra một ánh lập loè. Có phải quả cầu tiên tri là nguyên nhân gây ra cái chết của cha mẹ nó, là nguyên nhân nó phải mang một vết sẹo hình tia chớp. Có phải câu trả lời cho tất cả vấn đề trên đang nằm trên tay của nó?

“Có phải ai đó đã làm ra quả cầu tiên tri về Voldermort và tôi?” nó khẽ nói, và nhìn chằm chằm vào Lucius Malfoy, các ngón tay của nó siết chặt hơn quả cầu thủy tinh trong tay. Quả cầu to hơn quả bóng Snitch và vẫn còn đầy những bụi bẩn. “Và hắn khiến tôi đến lấy cho hắn? Tại sao hắn không tự đến và lấy nó đi?”

“Tự đi lấy nó ư?” Ballatrix thốt lên, trong khi cười khúc khích một cách điên dại. “Chúa Tể Hắc Ám tới Bộ Pháp thuật, khi mà họ đã có nhĩ ý phớt lờ sự trở lại của ngài ư? Chúa Tể Hắc

Ám mà lại tự đi bộc lộ mình với lũ Thần Sáng trong lúc cả lũ vẫn đang lãng phí thời gian với ông anh họ yêu quý của tao hay sao?"

"Vì vậy hắc đã muốn tôi làm công việc bắn thủ đó cho hắc". Harry nói. "giống như hắc đã sử dụng Sturgis để ăn cắp nó, và Bode.."

"Giỏi lắm, Potter, giỏi lắm..." Malfoy nói chậm rãi. "Nhưng Chúa Tể Hắc Ám biết rằng mày không ng...."

"BÂY GIỜ", Harry hét lên

Năm giọng nói khác nhau phía sau nó thét vang "REDUCTO!". Năm lời nguyên bay ra năm hướng khác nhau và những cái ngăn đối diện với họ phát nổ khi lời nguyên trúng đích; toà tháp lung lay về một bên khi hàng trăm quả cầu thủy tinh phát nổ, những bóng trắng hiện ra trong không khí và trôi nổi ở đó, âm thanh của chúng vọng lại từ những người biết rằng cái chết đã qua từ giữa dòng chảy của thủy tinh vỡ và những mảnh vụn của gỗ đang đổ xuống sàn.

"CHẠY!", Harry thét lên khi những cái ngăn lắc lư một cách không chắc chắn và những quả cầu thủy tinh bắt đầu rơi xuống dưới. Nó chụp lấy ống tay chiếc áo choàng của Hermione và kéo cô về phía trước, một tay nó che lên đầu để tránh những chiếc kệ thấp và hàng trăm mảnh thủy tinh vỡ đang ầm ầm rơi xuống. Một Tử thần thực tử lao lên phía trước qua đám mây bụi bắn nhưng Harry đã thúc khuỷu tay vào mặt hắc ta; Bọn chúng kêu thét lên khi những mảnh vỡ của những chiếc ngăn ầm ầm đổ xuống đầu chúng, những âm thanh khó hiểu và đứt đoạn của những nhà tiên tri vỡ ra từ những quả cầu của họ.

Harry tìm thấy một đường ra an toàn và nhìn thấy Ron, Ginny, và Luna đang chạy hết tốc lực phía sau nó; những cánh tay họ che đầu, thỉnh thoảng, một vật nặng đập trúng một bên mặt nó nhưng nó chỉ cúi đầu xuống và tiếp tục chạy nước rút; một cánh tay tóm được vai nó nhưng nó nghe thấy Hermione kêu lên: "STUPEFY!" và cánh tay đã buông nó ra ngay lập tức.

Tại nó đã ở phía cuối của hàng thứ 97; Harry rẽ phải và chạy nước rút; nó có thể nghe thấy những bước chân ở phía sau bên phải nó và giọng Hermione đang thúc giục Neville; nó chạy thẳng về phía trước qua cái cửa mà tại nó đã vào đang hé mở; Harry có thể nhìn thấy ánh sáng lấp lánh của cái chuông kêu chói tai; nó chạy hết tốc lực qua cái cửa, quả cầu tiên tri vẫn được giữ chặt an toàn trong tay và chờ cho đến khi những người khác vượt qua ngưỡng cửa nó đóng sầm cánh cửa phía sau họ lại.

"Colloportus!" Hermione vừa nói vừa thở hổn hển và cánh cửa tự đóng kín bằng một âm thanh im lặng kỳ quặc.

"Những người khác ở đâu?" Harry hỏi

Nó đã nghĩ là Ron, Luna và Ginny đã ở phía trước, rằng tại nó đang chờ trong căn phòng này nhưng không có ai ở đây cả.

"Chắc là các bạn ấy đã bị lạc đường!" Hermione thì thào, sự kinh hoàng vẫn còn trên nét mặt cô.

“Nghe này!” Neville thì thầm

Những bước chân và những âm thanh vang lên từ phía sau cánh cửa vừa được đóng kín; Harry áp tai vào cửa và nghe thấy Lucius Malfoy la lên, “Bỏ ra Nott, bỏ nó ra – làm nó bị thương cũng chẳng có ý nghĩa gì và không thể so sánh được việc để mất quả cầu tiên tri. Jugson, quay lại đây, chúng ta cần tổ chức lại! Chúng ta sẽ chia thành từng cặp và tìm kiếm; và đừng có quên là hãy lịch sự với Potter cho đến khi chúng ta có được quả cầu tiên tri, mà y có thể giết những người khác nếu thấy cần thiết; Bellatrix, Rodolphus đi sang trái; Crabbe, Rabastan, sang phải – Jogson, Dolohov đi thẳng về phía cánh cửa phía trước – Macnair và Avery qua bên này – Rookwood, đằng kia – Mulciber, theo tao!”

“Chúng ta sẽ làm gì?” Hermione hỏi Harry trong tâm trạng lo sợ,

“Chúng ta sẽ không đứng đây để đợi chúng tìm ra chúng ta” Harry nói, “Hãy tránh xa cánh cửa này”. Họ cố gắng chạy một cách im lặng, qua cái chuông đang kêu ầm ĩ, nơi quả trứng nhỏ đang được ấp và tiến về hướng cái cửa tròn ra hành lang ở phía xa cuối phòng. Khi gần tới đó, Harry nghe thấy cái gì đó đang đập mạnh vào cánh cửa mà Hermione đã làm phép đóng lại.

“Tránh sang một bên!” một giọng nói cất lên, “Alahomora!”

Harry, Hermione và Neville chui xuống gầm bàn khi cánh cửa mở ra. Họ nhìn thấy phía dưới chiếc áo choàng của hai Tử thần thực tử đang tiến lại gần; chúng di chuyển rất nhanh chóng.

“Có thể bọn chúng chạy thẳng ra đại sảnh”, một giọng lỗ mãng cất lên.

“Kiểm tra gầm bàn”, một giọng khác nói

Harry nhìn thấy đầu gối của các Tử thần thực tử khuỵu xuống; nó chìa đầu đưa thần ra ngoài từ phía dưới gầm bàn và kêu lên: “STUPEFY!”

Một tia sáng đỏ đánh trúng Tử thần thực tử gần nhất, đánh văng hẳn ra phía sau trúng vào một chiếc đồng hồ, nhưng Tử thần thực tử thứ hai đã nhảy sang một bên và chìa đầu thần của hắn vào Hermione đang bò ra ngoài gầm bàn.

“AVADA-”

Harry lao người qua sàn nhà và tóm lấy chân của Tử thần thực tử làm cho hắn không đứng vững và tay hắn bị lệch hướng. Neville hất đổ chiếc bàn, trở cây đu đưa thần về phía hai người đang vật lộn và hét lên:

EXPELLIARMUS!

Cả đu đưa thần của Harry và tên Tử thần thực tử tuột khỏi tay họ và bay vút về phía cửa Đại sảnh; cả hai bò trên mặt đất để lấy lại đu đưa thần, tên Tử thần thực tử ở phía trước, Harry bò sát theo sau; Neville thì đứng sững như trời chồng, kinh sợ về điều mình vừa làm.

“Tránh ra xa, Harry!” Neville hét lên với ý định rõ ràng là sửa chữa lại lỗi lầm vừa gây ra

Harry lao nhanh sang một bên khi Neville đưa tay lên và la lên: STUPEFY!

Một tia sáng đỏ bay thẳng qua vai phải của Tử thần thực tử và đập trung vào một ngăn tủ thủy tinh đựng đầy những đồng hồ thủy tinh khác nhau ở bức tường phía trước; cái ngăn tủ đổ ập xuống sàn nhà và nổ tung, những mảnh thủy tinh văng khắp nơi, những phần còn nguyên vẹn bắn cả lên trên tường và lại rơi xuống vỡ tan.

Tên Tử thần thực tử vồ lấy đũa thần đang nằm bên cạnh quả chuông lấp lánh trên mặt đất. Harry cúi xuống dưới một chiếc bàn khác khi tên này quay lại; hắn không thể nhìn được vì mặt nạ của bị tuột ra. Hắn dùng tay còn lại xé toạc mặt nạ và hét lên: “STUP-”

“STUPEFY!”, Hermione la lên. Một tia sáng màu đỏ đánh trúng giữa ngực tên Tử thần thực tử khiến hắn bị đóng băng, cánh tay hắn vẫn giơ lên, cây đũa thần của hắn rơi xuống sàn phát ra một tiếng kêu loảng xoảng và hắn ta đổ sập về phía cái chuông ở phía sau. Harry nghĩ rằng hắn sẽ ngã vào đồng hồ thủy tinh và đẩy quả chuông trên sàn về phía sau nhưng thay vì thế hắn ngã sòng xoài trên mặt bàn, đầu hắn chìm xuống qua bề mặt của quả chuông.

“Accio!” Hermione kêu lên.. Cây đũa thần của Harry bay từ góc nhà vào tay cô, cô ném nó cho Harry.

“Cám ơn”, Harry nói, “Nào, hãy ra khỏi - ”

“Nhìn kia!” Neville kêu lên khiếp sợ. Nó nhìn chăm chăm vào cái đầu của Tử thần thực tử trong quả chuông.

Cả 3 người lại nâng đũa thần lên nhưng không ai động đậy, họ nhìn chăm chăm, miệng há hốc hoảng sợ khi chứng kiến điều đang xảy ra với cái đầu của hắn. Nó đang co lại rất nhanh và ngày càng tiến triển, râu và bộ tóc đen rụt vào bên trong đầu lâu của hắn; má hắn trở nên nhẵn nhụi, đầu lâu tròn và được bao phủ bởi một đám lông tơ...

Một cái đầu trẻ con mọc lên một cách kỳ cục ở chính giữa cổ của Tử thần thực tử như hắn đang đấu tranh để bắt đầu lại từ đầu; nhưng ngay cả khi họ nhìn, mồm há hốc, cái đầu bắt đầu mọc ở vị trí trước đây của nó; mái tóc đen mọc lên từ cái đầu và cầm...

“Đó là Thời gian”, Hermione nói trong sự khiếp sợ, “Thời gian...”

Tử thần thực tử lại lắc cái đầu xấu xí của hắn, cố gắng làm sạch nó nhưng trước khi hắn có thể tự kéo đầu mình ra nó lại bắt đầu trở lại tuổi thơ một lần nữa.

Có một âm thanh hét lên từ một căn phòng gần đó, sau đó là một tiếng đổ vỡ và một tiếng hét.

“RON?” Harry kêu lên và bừng tỉnh trước hiện tượng chuyển đổi kỳ quặc trước mắt họ. “GINNY? LUNA?”

“Harry!” Hermione la lên.

Tên Tử thần thực tử đã kéo được đầu ra khỏi cái chuông. Hắn xuất hiện trong bộ dạng quái lạ, cái đầu trẻ con bé tí của hắn nói oang oang, cánh tay cứng nhắc của hắn giơ lên đập loạn xạ về mọi hướng một cách nguy hiểm, suýt nữa trúng vào Harry vừa mới cúi nhanh xuống để tránh. Harry nâng đũa thần lên nhưng nó ngạc nhiên khi thấy Hermione giữ tay nó lại.

“Cậu có thể làm đứa bé bị thương!”

Không có thời gian để tranh cãi về điều này, Harry có thể nghe thấy những bước chân vang lên rõ hơn từ Đại sảnh và biết rằng đã quá muộn; rằng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Đi nào!” nó nói và bỏ mặc cái đầu trẻ con xấu xí của Tử thần thực tử đã gây kinh ngạc cho tụi nó lại phía sau, cả bọn tiến về cánh cửa dẫn ra hành lang tối om đã mở ở đầu kia căn phòng.

Khi đã chạy được một nửa đường, Harry nhìn qua cánh cửa mở và thấy thêm 2 Tử thần thực tử đang chạy ngang qua căn phòng tối về phía tụi nó; đổi hướng sang trái, nó đột ngột rẽ vào một căn phòng nhỏ tối om, lộn xộn và đóng sầm cánh cửa phía sau họ.

“COLLO-”, Hermione bắt đầu nhưng trước khi cô kịp đọc xong, cánh cửa đã bị phá tung và 2 Tử thần thực tử đã lao vào bên trong.

Với một âm thanh vui mừng, cả hai kêu lên: IMPEDIMENTA!

Harry, Hermione và Neville bị đánh bật về phía sau, Neville bị đánh bật qua chiếc bàn và không nhìn thấy đâu nữa, Hermione bị va mạnh vào một tủ sách và ngay lập tức bị những quyển sách nặng đè vào người; đầu Harry bị đập mạnh vào bức tường đá phía sau nó, những ánh sáng nhỏ xuất hiện trước mắt nó làm cho nó bị choáng váng một lúc.

“Chúng tôi đã bắt được nó!” một Tử thần thực tử đứng gần Harry kêu lên, “Trong một văn phòng - ”

“SILENCIO!”, Hermion kêu lên và giọng của Tử thần thực tử tắt ngấm. Hắn tiếp tục nói qua cái lỗ hở trên mặt nạ những không có âm thanh nào phát ra. Hắn ta bị đẩy mạnh sang một bên bởi Tử thần thực tử thứ 2.

“PETRIFICUS TOTALUS!”, Harry hét lên khi Tử thần thực tử thứ 2 nâng đứa thần lên. Tay và chân của hắn bị khoá vào nhau và hắn ngã về phía trước, đập mặt vào cái thảm dưới chân Harry, cứng đờ như một con thuyền và không thể cử động

“Tốt lắm, Ha- ”

Nhưng Tử thần thực tử mà Hermione vừa mới làm bị câm đã bất ngờ thực hiện một sự di chuyển phi thường với cây đuũa thần của hắn; một vệt trông như ngọn lửa màu tím đánh trúng ngực Hermione. Cô kêu lên “Ồ” đầy ngạc nhiên và ngã gục xuống sàn nằm bất động.

“HERMIONE!”

Harry quỳ xuống bên cạnh cô khi Neville đang cố gắng lê bước về phía cô từ phía dưới chiếc bàn, cây đuũa thần được giữ phía trước nó. Tử thần thực tử đá mạnh vào đầu Neville khi nó xuất hiện, cú đá làm chiếc đuũa thần của Neville bị gãy làm đôi và trúng mặt nó. Neville kêu lên đau đớn và lùi lại, che miệng và mũi. Harry nhìn quanh, đuũa thần của nó giờ cao và nó nhìn thấy tên Tử thần thực tử đã xé toạc chiếc mặt nạ của hắn và đang trở thẳng đuũa thần vào Harry, và nó đã nhận ra khuôn mặt dài, tái nhợt và méo mó từ tờ Nhật báo Tiên tri: Antonin Dolohov, tên phù thủy đã giết Prewett.

Dolohov cười toe toét, với cánh tay còn rỗi, hắn chỉ vào quả cầu tiên tri vẫn được nắm chặt trong tay Harry, vào hắn và sau đó là Hermione. Mặc dù hắn không thể nói nhưng ý đồ của hắn rất rõ ràng. Đưa cho hắn quả cầu tiên tri hoặc là nó sẽ bị giống như cô ta...

Harry nói: “Nếu mày không giết bọn tao, tao sẽ đưa nó cho mày!”

Một ý nghĩ hoảng loạn trong đầu đã làm Harry không thể suy nghĩ đúng đắn; nó đặt một tay lên vai vẫn còn ấm của Hermione, nhìn cô với vẻ lo lắng: đừng để cô chết, đừng để cô chết, đó là lỗi của mình nếu cô bé chết.

“Bạn đang làm gì vậy, Harry” giọng Neville vang lên từ dưới bàn, cánh tay bỏ xuống để lộ ra cái mũi bị gãy và máu đang chảy xuống từ miệng nó và nói: “Đừng đưa nó cho hắn!”

Sau đó có một tiếng động ở phía ngoài cánh cửa và Dolohov nhìn qua vai hắn: đứa trẻ - cái đầu của Tử thần thực tử đã xuất hiện ở cửa, cái đầu đó nói oang oang, nắm đấm của hắn vẫn đập một cách không thể điều khiển được vào mọi thứ xung quanh hắn. Harry chộp lấy cơ hội này:

PETRIFICUS TOTALUS!

Câu thần chú đánh trúng Dolohov trước khi hắn kịp ngăn chặn nó và hắn đổ vật về phía trước đè ngang lên đồng đội của hắn, cả 2 bọn chúng cứng ngắc như những chiếc thuyền và không thể di chuyển được tí nào.

“Hermione” Harry nói và giữ cô khi cái đầu trẻ con của Tử thần thực tử vẫn đang mò mẫm xung quanh. “Hermione, tỉnh lại...”

“Hắn đã làm gì cô ấy vậy?” Neville nói, nó lê bước ra khỏi dưới chiếc bàn và quỳ xuống phía bên kia cô bé, máu vẫn chảy từ chỗ bị sưng lên của chiếc mũi

“Mình không biết...”

Neville nắm lấy cổ tay Hermione

“Vẫn còn đập, Harry, mình chắc chắn đấy”

Như một cơn sóng đánh tan sự buồn rầu rằng mình đã hành động thiếu suy nghĩ, Harry nói:

“Bạn ấy còn sống chứ?”

“Ừ, mình nghĩ thế”

Có một khoảng thời gian chờ đợi khi Harry lắng nghe âm thanh của những bước chân nhưng tất cả những gì nó có thể nghe được là tiếng khóc và mò mẫm của cái đầu trẻ con của Tử thần thực tử ở căn phòng bên cạnh.

“Neville, chúng ta không xa cửa thoát ra đâu” Harry thì thào, “Chúng ta sẽ tới căn phòng tròn kia... nếu chúng ta có thể để cho cậu đi ra đó được và tìm ra cánh cửa đúng trước khi có thêm bất kỳ Tử thần thực tử nào đến, mình đánh cuộc là cậu có thể đưa Hermione ra hành lang và vào trong thang... sau đó cậu có thể tìm được ai đó... và báo động...”

“Còn cậu sẽ làm gì?” Neville nói, mũi nó nhăn lại và không bằng lòng với Harry.

“Mình sẽ đi tìm những người khác” Harry nói

“Mình sẽ đi tìm họ cùng với nó”, Neville nói kiên quyết

“Nhưng Hermione – “

“Chúng ta sẽ đưa bạn ấy đi cùng”, Neville nói, “Mình sẽ ẵm bạn ấy ẵm đâu đánh nhau tốt hơn mình...”

Nó đứng dậy và tóm lấy một cánh tay của Hermione, giận dữ nhìn Harry đang đứng lưỡng lự, rồi tóm nốt lấy tay kia và đưa thân hình ẻo lả của Hermione qua vai.

“Chờ đã” Harry nói, nó cầm đĩa thần của Hermione lên và đặt nó vào tay Neville, “Tốt hơn cậu nên cầm cái này.”

Neville vút nốt nửa chiếc đĩa thần đã bị gãy và tụi nó tiến chầm chậm về phía cái cửa.

“Bà tôi sẽ giết tôi mất” Neville nói, máu nhỏ xuống thành giọt từ chiếc mũi khi nó nói, “Đó là đĩa thần của ông nội tôi.”

Harry ló đầu ra khỏi cửa và nhìn xung quanh một cách cẩn thận. Cái đầu của Tử thần thực tử vẫn đang la hét và đập phá đồ vật, làm đổ chiếc đồng hồ cổ, lật đổ chiếc bàn, nói oang oang và làm xáo trộn mọi thứ, trong khi đó chiếc vỏ trong như thủy tinh mà giờ Harry đoán là chứa đựng sự Quay vòng thời gian lại tiếp tục rơi xuống, vỡ tan và tự khôi phục trên bức tường phía sau.

“Hắn ta sẽ không chú ý đến chúng ta đâu” nó thì thầm, “Đi nào, nhớ đi ngay sau mình...”

Tụi nó đi rón rén ra khỏi văn phòng và quay trở lại cánh cửa đi ra hành lang tối om giờ đây dường như hoàn toàn vắng vẻ. Tụi nó tiến từng bước về phía trước, Neville bước đi chập chững vì sức nặng của Hermione; cánh cửa của căn phòng Thời gian lắc lư phía sau tụi nó và những bức tường bắt đầu quay. Những cơn gió thổi vào đầu Harry từ phía sau dường như làm cho nó đứng không vững; nó đưa mắt nhìn xung quanh cho đến khi những bức tường không còn di chuyển nữa. Harry nhìn thấy chữ thập lửa của Hermione đang mờ đi trên những cánh cửa.

“Chúng ta sẽ đi đường nào đây?”

Nhưng trước khi họ có thể quyết định xem là đi đường nào, một cánh cửa bên phải bật mở ra và có 3 người bước ra.

“Ron!” Harry kêu lên và bước nhanh về phía họ. “Ginny - mọi người ở đó chứ?”

“Harry”, Ron nói và cười một cách yếu ớt, đi lảo đảo về phía trước, tóm lấy phía trước áo choàng của Harry và nhìn Harry bằng ánh mắt không tập trung: “Cậu ở đây,... ha ha ha... cậu trông ngộ quá,... Harry,... cậu trông thật nhếch nhác...”

Khuôn mặt Ron trắng bệch và một chất màu sẫm đang chảy xuống từ khoé miệng nó. Sau đó đầu gối nó khuỵu xuống nhưng nó vẫn giữ chặt chiếc áo choàng của Harry làm cơ thể Harry bị kéo xuống cong như cánh cung.

“Ginny?” Harry hỏi sợ hãi, “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Nhưng Ginny lắc đầu, thở hỗn hển và giữ chặt mắt cá chân.

“Mình nghĩ là cô ấy bị vỡ mắt cá chân, mình đã nghe thấy cái gì đó bị gãy” Luna thì thầm, cúi xuống phía Ginny. Dường như cô bé là người duy nhất không bị đau.

“Bốn Tử thần thực tử đã đuổi theo bọn em trong một căn phòng tối đầy các hành tinh, đó là một nơi bỏ không, đôi lúc cả bọn trôi nổi trong bóng đêm.”

“Harry, chúng tớ đã nhìn thấy Uranus rất gần”, Ron nói và vẫn cười yếu ớt. “Biết không, Harry?” bọn tớ đã nhìn thấy Uranus – ha ha ha -

Một bong bóng máu xuất hiện ở khoé miệng Ron và vỡ tan.

“- hơn nữa, một trong số bọn chúng đã tóm lấy chân Ginny, em đã sử dụng "Lời nguyên Đánh Bật" và đánh cho nó tá hỏa tam tinh nhưng...”

Luna ra hiệu một cách tuyệt vọng về Ginny, hơi thở của cô dường như rất yếu, mắt Ginny vẫn nhắm chặt.

“Còn Ron thì sao?” Harry hỏi trong khi Ron vẫn tiếp tục cười khúc khích, tay vẫn tóm chặt phía trước áo choàng của Harry.

“Em không biết là họ đã đánh anh ấy bằng thứ gì” Luna buồn bã nói “nhưng anh ấy trở nên khác lạ, em đã rất khó khăn để kéo anh ấy đi theo”

“Harry” Ron nói và kéo tai Harry xuống sát miệng nó và vẫn cười yếu ớt, “cậu biết cô bé này là ai không Harry? Cô ta là Loony... Loony Lovegood.... ha ha ha”

“Chúng ta phải rời khỏi đây” Harry nói lại, “Luna, em có thể giúp Ginny chứ?”

“Được” Luna nói, cài chiếc đĩa thần ra sau tai và vòng một tay qua eo Ginny kéo cô lên.

“Chỉ là mắt cá chân thôi mà, em có thể tự làm được mà”, Ginny nôn nóng nói, nhưng ngay sau đó, cô bị ngã về một bên và phải tóm lấy Luna để đứng vững. Harry kéo tay Ron qua vai mình như vài tháng trước đây nó đã kéo tay Dudley. Nó nhìn xung quanh: tại nó chỉ có một phần mười hai cơ hội để tìm ra đúng cánh cửa ra ngoài trong lần đầu tiên.

Nó kéo Ron về phía một cách cửa; tại nó chỉ cách cánh cửa đó một vài bước chân khi một cánh cửa khác trong sảnh bật tung ra và 3 Tử thần thực tử bước vào, dẫn đầu là Bellatrix Lestrange.

“Chúng ở đây!” Cô ta la lên.

Những lời nguyên Stunning Spell bắn ngang qua căn phòng, Harry đã thành công trong việc vượt qua cánh cửa phía trước, nó đẩy Ron ra và cúi xuống phía sau để giúp Neville với Hermione, tại nó vượt qua được ngưỡng cửa đúng lúc Bellatrix đâm sầm vào cánh cửa.

“COLLOPORTUS!”, Harry kêu lên và nghe thấy 3 cơ thể đâm sầm vào mặt kia của cánh cửa.

“Không sao cả!” một giọng đàn ông cất lên. “Còn đường khác để vào – Chúng ta đã tóm được chúng, Chúng ở đây!”

Harry nhìn xung quanh, tụi nó đã quay trở lại phòng Trung tâm và chắc chắn là có những cánh cửa xung quanh các bức tường. Nó có thể nghe thấy những bước chân ở đại sảnh phía sau họ và có thêm rất nhiều những Tử thần thực tử đang chạy đến và tham gia vào nhóm đầu tiên.

Luna - Neville – giúp mình!

Ba đưa đi một vòng tròn xung quanh căn phòng, đóng kín những cánh cửa mà tụi nó đã đi vào, Harry đâm sầm vào một cái bàn và lăn qua mặt bàn trong sự vội vàng đi tới cánh cửa tiếp theo.

colloportus!”

Có tiếng bước chân dọc theo phía sau của các cánh cửa, cứ chốc chốc một thân hình khá nặng lại lao đập vào đó, cánh cửa kêu kẹt kẹt và rung lên; Luna và Neville bỏ bùa các cánh cửa ở bức tường đối diện, sau đó khi Harry tới được đầu căn phòng, nó nghe thấy Luna kêu:

Collo— aaaaaaaaargh...

Nó quay lại đúng lúc nhìn thấy cô bé bay ngang qua không trung; năm Tử thần thực tử đang tràn vào phòng qua cánh cửa mà cô đã không đi tới đúng lúc; Luna đập vào một chiếc bàn, trượt qua mặt bàn rơi xuống sàn và nằm bất động giống như Hermione.

“Bắt Potter!” Bellatrix hét lên và chạy lại chỗ nó; nó né tránh cô ta và chạy nước rút quay lại căn phòng; nó còn an toàn chừng nào bọn người đó còn nghĩ rằng bọn chúng có thể làm vỡ quả cầu tiên tri.

“Này!” Ron vừa nói vừa cười khi đang lảo đảo trên đôi chân của mình và bước đi chao đảo như người say rượu về phía Harry, “Này Harry, có các bộ não ở đây, ha ha ha, điều đó có kỳ lạ không Harry?”

“Ron tránh ra ngay, nằm xuống - ”

Nhưng Ron đã trở đầu thần về phía chiếc bể.

“Harry, bạn yêu quý, chúng là những bộ não đấy, nhìn kìa, ACCIO BRAIN!”

Sự chuyển động của các sự vật dường như đóng băng lại. Harry, Ginny và Neville và các Tử thần thực tử quay lại để nhìn lên đỉnh của chiếc bể khi một bộ não bất ngờ xuất hiện từ chất lỏng màu xanh giống như một con cá đang bơi: trong một lúc, mọi thứ dường như ngừng lại; sau đó nó bay về phía Ron, xoay tròn và trông như một dải ruy băng đang di chuyển và tạo ra các hình thù, tách ra và cuộn vào như một cuộn phim -

“Ha ha ha, Harry, hãy nhìn kìa”, Ron nói và nhìn nó phun ra những bộ phận bên trong, “Harry, hãy đến và động vào chúng đi, mình đánh cược là nó rất kỳ lạ -”

RON, KHÔNG!

Harry không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu Ron chạm vào các xúc tu của những ý nghĩ đang bay phía dưới của bộ não nhưng nó chắc chắn rằng đó sẽ không phải là điều tốt lành gì. Nó lao về phía trước nhưng Ron đã chạm vào bộ não bằng hai cánh tay của mình.

Ngay khi chúng chạm vào da nó, những xúc tu bắt đầu quấn lấy hai tay Ron như một chiếc áo choàng.

“Harry, nhìn điều gì xảy ra này – không, không, tôi không thích nó, không, dừng lại, dừng lại”

Nhưng những dải ruy băng nhỏ tiếp tục quấn quanh ngực Ron, nó kéo mạnh và gỡ chúng khi bộ não kéo căng chống lại nó giống như cơ thể của một con bạch tuộc.

“Diffindo!” Harry kêu lên, cố gắng cắt rời những xúc tu đang quấn quanh Ron trước mắt nó nhưng chúng đã không bị bẻ gãy. Ron đã buông xuôi, thất bại hoàn toàn trước những cái đai quấn quanh người

“Harry, nó sẽ làm anh ấy ngạt thở mất!”, Ginny kêu lên khi vẫn bất động trên sàn vì bị vỡ mắt cá chân; sau đó một tia sáng đỏ từ đĩa thần của một Tử thần thực tử bay tới và đánh trúng mặt cô bé. Cô bị đánh lật sang mặt bên kia và nằm bất tỉnh.

STUBEFY! Neville kêu lên, xoay chiếc đĩa của Hermione thành hình vòng tròn và lượn sóng hướng vào những Tử thần thực tử đang đến gần. “STUBEFY, STUBEFY!”

Nhưng đã không có điều gì xảy ra.

Một Tử thần thực tử bắn lời nguyên Stunning Spell về phía Neville nhưng nó cách nó vài inch. Harry và Neville bây giờ chỉ còn hai người chống lại năm Tử thần thực tử, hai tên trong số bọn chúng bắn những tia sánh màu bạc giống như những mũi tên về phía tụi nó nhưng bị trượt và để lại một cái hố trên tường phía sau. Harry bắt đầu chạy và Bellatrix Lestrange đuổi theo nó; vừa giơ quả cầu tiên tri lên trên đầu nó vừa chạy nước rút quay trở lại căn phòng; tất cả những gì nó có thể nghĩ bây giờ là làm mọi thứ để thu hút các Tử thần thực tử ra xa khỏi những người khác.

Điều này dường như có hiệu quả, bọn chúng đuổi theo sau nó, đập những chiếc ghế và bàn nhưng không dám liều lĩnh đánh trúng nó vì sợ làm vỡ quả cầu và nó lao qua chiếc cửa duy nhất vẫn còn mở, cánh cửa mà qua đó những Tử thần thực tử đã đi vào; trong thâm tâm nó cầu chúa rằng Neville sẽ ở lại với Ron và tìm ra cách gì đó để giải thoát cho nó ta. Nó chạy một vài feet vào trong căn phòng mới và cảm thấy sàn nhà biến mất...

Nó bị ngã xuống từng bậc đá dốc đứng, bậc này qua bậc khác, nảy lên ở từng bậc cho đến bậc cuối cùng và việc va đập làm cho nó không thể thở được, lưng nó nằm xuống một cái chỗ lõm trên sàn, chỗ cái vòm cửa hồi nãy. Toàn bộ căn phòng rung lên vì tiếng cười của các Tử thần thực tử, nó nhìn quanh và thấy 5 tên đã ở trong căn phòng trung tâm đi xuống về phía nó trong khi thêm nhiều tên khác xuất hiện từ những cánh cửa khác và đang tiến lại gần. Harry cố đứng dậy mặc dù hai chân nó đang run lên một cách tệ hại và rõ ràng chúng không ủng hộ nó: quả cầu tiên tri vẫn không hề bị vỡ nằm trong tay trái nó, cây đĩa thần được nắm chặt trong tay phải. Nó quay ra đằng sau, nhìn xung quanh nhưng vẫn để mắt đến

bọn Tử thần thực tử. Cái chân phía sau của nó chạm vào một vật rắn nào đó: nó đã chạm vào những cái bệ của cái vòm. Nó nhảy ra sau lên trên nó.

Các Tử thần thực tử bất động nhìn nó chằm chằm. Một số bọn chúng thở hỗn hển. Dolohov vẫn trong tình trạng tồi tệ do hậu quả của lời nguyền Trói Buộc liếc nhìn một cách đều đặn, đưa thần của hắn trở thẳng vào mặt Harry.

“Potter, trò chơi của mày đã hết.” Lucius Malfoy lè nhè và kéo mặt nạ ra, “bây giờ hãy ngoan ngoãn đưa tao quả cầu tiên tri.”

“Hãy để cho những người khác đi, tôi sẽ đưa nó cho ông!” Harry nói một cách liều lĩnh.

Một vài Tử thần thực tử cười lớn.

“Mày không ở vị trí có thể thương lượng được, Potter” Lucius Malfoy nói, khuôn mặt tái nhợt của hắn đầy vẻ hài lòng. “Mày nhìn này, bọn tao có 10 người còn mày chỉ có một mình... hay là thậm chí Dumbledore không dạy mày biết đếm?”

“BẠN ẤY KHÔNG CHỈ CÓ MỘT MÌNH!” một giọng nói vang lên phía trên đầu bọn chúng, “BẠN ẤY CÒN CÓ TA!”

Trái tim Harry chìm xuống: Neville đang bước xuống những bậc thanh bằng đá về phía họ, chiếc đĩa thần của Hermione được cầm chắc trong cánh tay run rẩy của cậu ta.

“Neville – không – quay trở lại chỗ Ron - ”

STUBEFY! Neville lại kêu lên và trở đĩa thần vào từng Tử thần thực tử đang quay lại “STUBEFY! STI/BE—”

Một trong những Tử thần thực tử lớn nhất tóm lấy Neville từ phía sau, giữ chặt hai cánh tay nó về một phía. Nó vùng vẫy và phản kháng lại; một vài Tử thần thực tử lại cười.

“Longbottom có phải không?” Lucius Malfoy nhếch mép, “nào, bọn tao đã làm cho bà mày mất gia đình... cái chết của mày sẽ không gây sốc cho mẹ ta”

“Longbottom?” Bellatrix lặp lại và một nụ cười độc ác nở ra trên khuôn mặt hốc hác của mẹ. “Tại sao, tao đã rất vui mừng khi gặp bố mẹ mày, thằng nhóc.”

“Tao hy vọng mi cũng sẽ bị như thế!” Neville la lên, và nó thấy rằng thật khó mà chống lại những tên bắt nó đang đứng xung quanh, một Tử thần thực tử nói: “Ai đó hãy làm cho nó bất tỉnh!”

“Không... không... không...” Bellatrix nói. Trông cô ta đang rất xúc động, đang ở trong tình trạng bị kích thích khi cô liếc mắt qua Harry, sau đó quay lại Neville. “Không, hãy xem Longbottom có thể chịu đựng được bao nhiêu lâu trước khi nó bị bẻ gãy giống như bố mẹ nó... trừ phi Potter muốn đưa cho chúng ta quả cầu tiên tri.”

“Đừng đưa nó cho bọn chúng!” Neville nói, nó giẫy dụa và chống lại khi Bellatrix kéo nó và tên đang giữ nó lại gần hắn, đĩa thần của hắn vung lên. “Đứng đưa nó cho bọn chúng, Harry!”

Bellatrix vung đĩa thần lên: “Crude”

Neville la lên, hai chân nó bị kéo lên đến tận ngực vì thế mà tên Tử thần thực tử đang giữ nó ngay lập tức thả nó xuống sàn. Tên Tử thần thực tử thả nó ra và nó nằm ra sàn, bị có rút và la hét trong sự đau khổ.

“Đó mới chỉ là một chút thưởng thức!” Bellatrix nó, vung đũa thần lên và âm thanh la hét của Neville dừng lại và nó nằm thõn thớt phía dưới chân cô ta. Cô ta quay lại và nhìn Harry, “Nào, Potter đưa cho bọn tao quả cầu tiên tri hoặc là mày sẽ nhìn nó bạn bé nhỏ của mày chết từ từ!”

Harry không suy nghĩ gì nữa, không có sự lựa chọn nào khác. Quả cầu tiên tri đang nóng lên trong tay nó và nó đưa nó ra. Malfoy nhảy về phía trước để chụp lấy nó.

Ngay lúc đó, thêm hai cánh cửa nữa phía trên họ mở toang và thêm năm người chạy vào căn phòng: Sirius, Lupin, Moddy, Tonks và Kingsley.

Malfoy quay lại vung đũa thần nhưng Tonks đã đánh một lời nguyên Stunning Spell trúng hần. Harry đã không chờ đợi tình huống bọn họ có thể gặp nhau này, nhưng nó nhảy xuống khỏi cái bục. Những Tử thần thực tử hoàn toàn quần trí bởi sự xuất hiện của những thành viên trong Hội, những người ở phía trên đang bắn một cơn mưa những lời nguyên xuống chúng khi chúng nhảy từng bước về phía sàn thấp hơn. Qua những thân thể đang lao tới, và nhờ chút ánh sáng loé lên, Harry có thể nhìn thấy Neville đang bò dọc. Nó khéo léo né tránh một tia sáng đỏ và lao nhanh tới chỗ Neville.

“Cậu không sao chứ?” Harry nói, một lời nguyên khác bay vút đến cách đầu tui nó vài inch.

“Ừ” Neville nói và cố gắng đứng lên.

“Còn Ron thì sao?”

“Mình nghĩ là bạn ấy vẫn ổn - bạn ấy vẫn đánh nhau với bộ não khi mình đi - ”

Sàn đá giữa tui nổ bị nổ vì bị một lời nguyên đánh trúng để lại một hố sâu, nơi mà tay của Neville còn đặt ở đó vài giây trước; cả hai bò ra khỏi nơi đó, bỗng nhiên một cánh tay mập mạp đưa ra từ một nơi nào đó, tóm lấy quanh cổ Harry và kéo nó thẳng lên làm cho những ngón chân Harry không chạm đất.

“Đưa nó cho tao”, một giọng nói vang lên trong tai nó “đưa cho tao quả cầu tiên tri - ”

Người đàn ông ẩn chặt lấy khí quản của Harry, làm cho nó không thể thở được. Qua đôi mắt đang nhạt nhoà nó nhìn thấy Sirius đang đấu tay đôi với một Tử thần thực tử cách họ khoảng 10 feet; Kingsley đang đánh nhau với hai người cùng một lúc; Tonks vẫn cách hàng ghế nửa đường, đang đánh những lời nguyên xuống Bellatrix – dường như không có ai nhận ra rằng Harry sắp chết. Nó quay đũa thần về phía người đàn ông nhưng nó không còn hơi sức để nói ra câu thần chú và cánh tay còn rỗi của người đàn ông mò mẫm về phía cánh tay mà Harry đang cầm quả cầu tiên tri.

AARGH!

Neville từ đâu hiện ra tấn công một cách bất ngờ, không có khả năng đọc rõ ràng câu thần chú nó đâm mạnh cây đũa thần của Hermione vào hốc mắt của chiếc mặt nạ tên Tử thần

thực tử đang đeo. Tên Tử thần thực tử buông Harry ra và tru lên đau đớn. Harry xoay đũa quanh mặt hắn và nói trong khi thở hổn hển:

STUPEFY!

Tên Tử thần thực tử lật úp về phía sau và chiếc mặt nạ tuột ra; đó là Macnair, Buckbeak có thể đã bị giết, một mắt hắn sưng lên đỏ ngầu.

“Cám ơn cậu!” Harry nói với Neville và kéo nó ta sang một bên khi Sirius và một tên Tử thần thực tử lão đảo đi qua; cuộc đấu tay đôi dữ dội đến mức những chiếc đũa thần của họ mờ đi; sau đó Harry đâm phải một vật gì đó tròn, rắn chắc và nó trượt chân ngã. Trong một thoáng nó nghĩ là mình đã làm vỡ quả cầu tiên tri nhưng sau đó nó nhìn thấy con mắt phép thuật của Moody đang xoay tròn ra xa trên sàn nhà.

Quả cầu tiên tri đang nằm bên cạnh nó; máu vẫn chảy trên đầu, và kẻ tấn công nó đang đuổi theo Harry và Neville: Dolohov, khuôn mặt xám xịt nhăn nhó đầy vẻ vui mừng.

Tarantallegra! hắn hét lên, đũa thần trở thẳng vào Neville và ngay lập tức làm hai chân nó nhẩy điên cuồng, không thể giữ cân bằng được và làm nó lại ngã xuống sàn nhà. “Nào, Potter”

Hắn làm một động tác vẩy đũa dữ dội giống như đã sử dụng với Hermione đúng lúc Harry la lên: “Protege/” (Bảo vệ !)

Harry cảm thấy cái vệt gì đó ngang mặt nó giống như một vết dao cùn; lực đẩy đánh nó nghiêng sang bên và nó ngã đè lên cái chân đang co giật của Neville nhưng phép thuật bảo vệ đã hạn chế điều tồi tệ nhất của lời nguyền.

Dolohov lại vung đũa thần lên: “Accio proph-”

Sirius từ đâu di chuyển đến, nện mạnh vào Dolohov bằng vai của mình và đẩy hắn bắn ra nơi khác. Quả cầu tiên tri lại tuột ra khỏi những đầu ngón tay Harry nhưng nó đã giữ chặt được nó. Lúc này Sirius và Dolohov đang đấu tay đôi, đũa thần của họ phát sáng như những thanh kiếm, những tia sáng bay ra từ đầu đũa thần của họ.

Dolohov vẩy mạnh đũa giống như hắn đã làm với Harry và Hermione. Harry nhảy bật lên và kêu to: “Petrificus Totalus! (Tê liệt toàn bộ) ”. Một lần nữa, hai tay và hai chân của Dolohov bị khoá lại với nhau và hắn bị lật úp về phía trước, nằm xuống đấm với một tiếng đổ ầm xuống ở sau lưng.

“Tuyệt đó!” Sirius kêu lên, ấn đầu Harry xuống khi 2 lời nguyền Stunning bay về phía họ. “Nào chú muốn cháu ra khỏi...”

Cả hai lại sụp xuống, một tia sáng màu xanh như một mũi tên đã bắn trượt Sirius. Ngang qua căn phòng, Harry nhìn thấy Tonks ngã xuống từ giữa cầu thang bằng đá, thân hình ảo lả của cô ngã xuống từng bậc thang và Bellatrix với vẻ vui mừng chiến thắng đang chạy lại cuộc chiến.

“Harry, cầm lấy quả cầu tiên tri, tóm lấy Neville và chạy đi!” Sirius hét lên và chạy đi đối đầu với Bellatrix. Harry không nhìn thấy điều gì xảy ra tiếp đó: Kingsley đang lắc lư ở phía

đằng xa, đánh nhau với một người mặt rỗ không mang mặt nạ: Rookwood; một tia sáng màu xanh khác bay vèo qua đầu Harry khi nó tiến về phía Neville –

“Cậu đứng được không?” nó hét to vào tai Neville, chân Neville vẫn co giật và không thể điều khiển được. “Vòng tay nó qua cổ mình - ”

“Cố lên Neville” Harry kéo nó ta lên – chân Neville vẫn di chuyển về mọi hướng, chúng không theo ý nó và từ đâu đó một người đàn ông thành lĩnh tấn công tụi nó: cả hai ngã về phía sau, chân Neville vẫn tiếp tục lượn sóng giống như một nghệ sỹ nhào lộn, Harry giơ tay trái lên trên không để giữ an toàn cho quả cầu thủy tinh nhỏ khỏi bị vỡ.

“Quả cầu tiên tri, đưa cho tao quả cầu tiên tri, Potter!” giọng Lucius Malfoy gầm gừ trong tai nó và Harry và nó cảm thấy đầu đũa thần của Malfoy đang chọc mạnh vào giữa xương sườn nó.

“Không, bỏ ta ra... Neville - bắt lấy nó!”

Harry ném quả cầu ngang qua căn phòng, Neville giang rộng tay ra và ôm quả cầu vào ngực. Malfoy trở đũa thần về phía Neville, nhưng Harry đã thọc mạnh đũa thần của nó qua vai và kêu lên: “Impedimenta! (Ngăn trở)”

Malfoy đã bị lĩnh hậu quả. Khi Harry la lên một lần nữa nó nhìn xung quanh và thấy Malfoy bị văng vào chiếc bệ mà trên đó Sirius và Bellatrix đang đấu tay đôi. Malfoy giờ đũa thần của hắn về phía Harry và Neville nhưng trước khi hắn có thể lấy hơi để tấn công, Lupin đã nhảy vào giữa.

“Harry, gọi mọi người xung quanh và đi đi!”

Harry tóm lấy vai áo của Neville và kéo cơ thể cậu ta lên tầng đầu tiên của những bậc đá; chân Neville co giật và không thể đỡ nổi trọng lượng của nó; Harry cố gắng nhấc lên với tất cả sức mạnh mà nó có và tụi nó leo lên một bậc khác.

Một lời nguyền đánh trúng bậc dài ở dưới chân Harry; nó vỡ vụn ra và nó bị ngã xuống bậc bên dưới. Neville ngã lăn ra sàn, chân nó vẫn co giật và quấy đạp, nó nhét quả cầu tiên tri vào trong túi.

“Đi nào!” Harry nói liều lĩnh, kéo mạnh áo choàng của Neville. “Hãy thử ấn mạnh chân cậu xuống.”

Nó lại cố gắng kéo và chiếc áo choàng của Neville bị rách toạc ra, quả cầu thủy tinh rơi ra khỏi túi áo nó và trước khi ai đó tóm lấy nó một cái chân loạng choạng của Neville đã đá trúng nó, nó bay đi khoảng 10 feet về phía bên phải họ và đập mạnh vào bậc bên dưới họ. Khi cả hai người đang nhìn chằm chằm vào nơi mà quả cầu bị vỡ, một điều kinh hoàng đã xảy ra, một hình dáng trắng như ngọc trai với một đôi mắt mở rất to nhuộm hồng trong không khí, không được ai chú ý đến ngoài hai người. Harry có thể nhìn thấy cái miệng của nó chuyển động nhưng họ không thể nghe được quả cầu tiên tri nói gì vì những tiếng va chạm, gào thét và la hét xung quanh họ. Hình thù đó không nói nữa và tan biến vào hư không.

“Harry, xin lỗi cậu!” Neville khóc lên, khuôn mặt nó đau khổ vì những cái chân tiếp tục loạng choạng. “mình xin lỗi, Harry, mình không thể làm được...”

“Không sao đâu!” Harry nói, “hãy thử đứng lên và đi ra khỏi...”

“Dumbledore!” Neville nói, khuôn mặt đầy mồ hôi của nó bỗng nhiên xúc động mạnh mẽ, nó nhìn chăm chăm qua vai của Harry.

“Cái gì?”

DUBBLEDORE!

Harry quay lại để nhìn nơi mà Neville đang nhìn chăm chăm. Ở phía trên đầu họ, trong khung cửa từ căn phòng Trung tâm, Albus Dumbledore đang đứng, đưa thần ở trên cao, khuôn mặt ông trắng xoá và giận dữ. Harry cảm thấy như có một luồng điện trào dâng đến từng thớ thịt trong cơ thể nó - tụi nó đã được an toàn.

Dumbledore bước chậm rãi xuống những bậc thang, qua Neville và Harry đang đứng bất động không hề nghĩ đến việc chuyển động. Dumbledore đã bước xuống đến bậc thang cuối cùng khi những Tử thần thực tử gần nhất nhận ra cụ đang ở đó và la lên với những tên khác. Một tử thần thực tử đã chạy, quờ quạng như một con khỉ lên trên cầu thang đá đối diện. Lời nguyện của cụ Dumbledore đã kéo hẳn lại một cách dễ dàng như là ông móc hẳn lại bằng một sợi dây vô hình.

Chỉ còn một cặp vẫn đánh nhau như không hề nhận biết là có người mới đến. Harry nhìn thấy chú Sirius cúi xuống tránh một tia sáng đỏ của Bellatrix và cười nhạo cô ta:

“Tiếp đi, mày có thể làm tốt hơn thế!”, chú kêu lên, giọng chú vang vọng xung quanh căn phòng. Tia sáng đỏ thứ hai đã đánh trúng giữa ngực chú. Tiếng cười vẫn không dứt trên gương mặt chú nhưng đôi mắt chú mở to vì bị sốc.

Harry buông Neville ra mặc dù nó không hề có ý định làm điều đó. Nó lại nhảy xuống những bậc thang, lấy đưa thần khi cụ Dumbledore cũng làm như vậy và quay về phía những chiếc bục.

Dường như thời gian chú Sirius ngã kéo dài hàng thế kỷ: cơ thể chú cong lại thành hình cánh cung khi chú ngã xuống phía sau bức màn tả tơi treo rủ từ trên đỉnh cổng vòm.

Harry nhìn thấy sự sợ hãi và ngạc nhiên trộn lẫn trên gương mặt của cha đỡ đầu, một gương mặt đẹp trai khi chú ngã qua cánh cửa và biến mất phía sau những tên trùm mặt. Những tên này đang run rẩy như trước một cơn gió lớn và ngã ụp về phía sau.

Harry nghe thấy âm thanh vui mừng của Bellatrix Lestrange nhưng nó biết rằng nó không có nghĩa gì cả - Sirius đã bị ngã qua cái cổng tò vò, chú ấy sẽ lại xuất hiện từ một chỗ khác trong vài giây tới...

Nhưng chú Sirius đã không xuất hiện lại.

"SIRIUS!" Harry kêu lên. "Chú SIRIUS!"

Nó đã xuống đến sàn, hơi thở của nó héo hắt và hỗn hển. Sirius ắt hẳn là đang ở sau bức màn, nó – Harry, sẽ kéo chú trở lại. Nhưng khi nó đến mặt đất, Lupin đã tóm lấy ngực Harry và giữ nó lại.

“Không thể làm được gì nữa đâu, Harry”

“Giữ chú ấy, cứu chú ấy, chú ấy vừa mới ngã thôi”

“ - đã quá muộn rồi, Harry”

“Chúng ta vẫn có thể giữ chú ấy lại” Harry vùng vẫy dữ dội nhưng Lupin không thả nó ra...

“Chúng ta không thể làm được gì nữa, Harry, không thể,... anh ấy đã đi rồi.”

Chú thích: tiêu đề của chương này, beyond the veils, có rất nhiều nghĩa, vừa có nghĩa sự thật đằng sau những gì bị che giấu, vừa có nghĩa phía bên kia tấm màn của chiếc cổng mà chú Sirius đã ngã xuống (-sami-)

CHƯƠNG XXXVI: NGƯỜI DUY NHẤT HẢN SỢ

Chú ấy vẫn chưa đi!" Harry la lớn.

Nó không tin vào điều đó; nó sẽ không tin; nó vẫn tiếp tục vùng vẫy thoát khỏi thầy Lupin với tất cả sức mạnh mà nó có.

Thầy Lupin vốn không hiểu; có người nấp đằng sau những bức rèm; Harry đã nghe thấy bọn họ thì thầm ngay khi nó bước vào phòng. Chú Sirius đang ẩn nấp, chỉ là đang trốn khỏi mọi người thôi

CHÚ SIRIUS!" nó kêu rống lên. CHÚ SIRIUS!"

"Chú ấy không thể quay trở lại đâu, Harry," thầy Lupin nói, giọng thầy vỡ ra khi thầy cố gắng giữ Harry lại. "Chú ấy không thể quay lại, bởi vì chú ấy đã -

"CHÚ - ẤY - CHƯA - CHẾT!" Harry gầm lên. "CHÚ SIRIUS!"

Có sự chuyển động xung quanh bọn họ, tiếng huyền não không rõ phát ra từ đâu, những tia sáng do lời nguyên loé lên. Với Harry đó là những tiếng động vô nghĩa, những lời nguyên không trúng đích bay ngang qua bọn họ không gây ra chút phản ứng nào, chẳng có ý nghĩa gì trừ việc thầy Lupin nên ngừng ngay việc giả vờ là chú Sirius - người chỉ cách nó chưa đầy một feet phía sau tấm rèm - sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, sẽ không bao giờ còn lắc lắc mái tóc đen và hăng hái lao vào trận đánh một lần nữa.

Thầy Lupin kéo Harry tránh xa cái bụi. Harry, vẫn đứng nhìn chăm chăm vào cái cổng tò vò, bắt đầu tức giận vì chú Sirius bắt nó phải chờ đợi lâu như thế. Nhưng đâu đó trong nó bắt đầu nhận thức ra, ngay trong khi nó vẫn quấy đạp lung tung để thoát khỏi thầy, chú Sirius không bao giờ bắt nó phải chờ đợi trước đó cả... Chú Sirius luôn mạo hiểm mọi thứ để nhìn thấy Harry, để giúp đỡ nó... nếu như chú Sirius không xuất hiện trở lại từ cái cửa tò vò đó khi Harry la hét gọi chú như thể cuộc sống của nó phụ thuộc vào điều đó, thì lời giải thích hợp lý duy nhất chỉ có thể là chú ấy không thể quay lại... chú ấy thực sự không thể...

Cụ Dumbledore đã dồn phần lớn bọn Tử Thần Thực Tử vào giữa phòng, bọn chúng có vẻ bị làm cho không thể nhúc nhích được bằng những sợi dây thừng vô hình; Thầy Moody mất điên bước lê qua gian phòng đến chỗ cô Tonks đang nằm, và cố gắng làm cô tỉnh dậy; đằng sau cái bụi vẫn còn có ánh sáng loé lên, những tiếng cầu nhàu và la hét - ông Kingsley đang thay chú Sirius tiếp tục đuổi theo Bellatrix.

"Harry?"

Neville bò xuống từng bậc thang đá một tới chỗ Harry đứng. Harry không còn vật lộn với thầy Lupin nữa, mặc dù thế thầy vẫn nắm lấy hai tay nó. "Harry... Mình rất tiếc..." Neville nói. Chân của nó vẫn còn nhảy múa như điên không sao dừng được. "Có phải người đàn ông đã chết đó - là Sirius Black, một - một người bạn của cậu?"

Harry gật đầu. "Ở đây à," thầy Lupin lặng lẽ nói, và chỉ cây đũa của thầy vào chân Neville, thầy nói, "Finite." Lời nguyên được giải: Chân Neville duỗi thẳng trên sàn, vẫn còn run rẩy.

Gương mặt thầy Lupin xanh xao. "hãy – hãy tìm kiếm những người khác. Bọn chúng ở đâu, Neville?"

Thầy Lupin quay đi khỏi cái cổng tò vò trong lúc thầy nói. Tiếng thầy vang lên như thể mọi lời nói đều làm thầy đau.

"Bọn họ ở đằng sau đó," Neville nói. "Một bộ não đã trói Ron lại nhưng con nghĩ là bạn ấy không sao cả - còn Hermione thì vẫn bất tỉnh, nhưng chúng con cảm thấy bạn ấy vẫn còn thở..."

Có một tiếng nổ ầm và một tiếng thét từ phía sau cái bụi. Harry nhìn thấy ông Kingsley ngã rầm xuống nền sàn nhà và kêu lên đau đớn: Bellatrix Lestrange đã thoát được và chạy điên cuồng như thể cụ Dumbledore quất roi đằng sau. Cụ tấn công cô ả bằng một lời nguyên nhưng cô ả đã làm nó chệch đi; ả đã đi được một nửa các bậc cầu thang.

"Harry - không!" thầy Lupin la lên, nhưng Harry đã giải phóng được cánh tay của nó nhân một lúc thầy Lupin buông hơi lỏng tay.

"MỤ TA ĐÃ GIẾT CHÚ SIRIUS!" Harry kêu rống lên. "MỤ TA ĐÃ GIẾT CHÚ ẤY, CON SẼ GIẾT MỤ!"

Và nó thoát được ra, nhảy lên các bậc cầu thang; mọi người la hét phía sau nhưng nó không quan tâm. Hình dáng Bellatrix trong bộ áo choàng đang ở phía trước và hai người đã trở lại gian phòng có những bộ não đang bơi lượn...

Mụ ta ném một lời nguyên ra sau vai. Cái bể bị hất tung lên không không khí và nước bị đổ văng ra. Harry bị chìm ngập trong thứ chất lỏng có mùi hôi thối ở trong: những bộ não văng về phía nó và bắt đầu giăng mắc những xúc tu đầy màu sắc và dài thòng, nhưng nó la lên, "Wingardium Leviosa!" và những xúc tu đó buông nó ra văng vào không khí. Vừa đi vừa trượt ngã, nó chạy về phía cánh cửa; nó vượt qua Luna, vẫn đang rên rỉ trên sàn nhà, vượt qua Ginny, cô bé nói, "anh Harry – cái gì vậy -?, vượt qua Ron, vẫn đang cười khúc khích hết sức yếu ớt, và qua Hermione vẫn còn đang bất tỉnh. Nó xoay quả đấm cửa mở cửa dẫn vào căn phòng tròn màu đen và nhìn thấy Bellatrix biến mất sau một cánh kia bên kia gian phòng; phía trước mụ ta là hành lang dẫn tới thang máy.

Nó chạy tới nhưng mụ ta đã đóng sập cánh cửa lại và những bức tường bắt đầu xoay. Một lần nữa, nó lại bị vây quanh bởi những vệt sáng xanh phát ra từ ngọn đèn ầy đang quay tròn.

"Lối ra ở đâu?" Nó liều lĩnh la lên, và bức tường lại bắt đầu dừng lại. "Lối ra ở đâu?" Gian phòng dường như chỉ chờ có thế. Cánh cửa ngay sau nó trượt mở và hành lang dẫn tới thang máy trải dài trước mặt nó, được chiếu sáng bởi những ngọn đuốc và không một bóng người. Nó bắt đầu chạy ...

Nó có thể nghe thấy tiếng thang máy di chuyển ở đằng trước; nó chạy hết tốc lực trên lối đi, quay ngoắt ở góc và đâm cái rầm vào nút bấm để gọi thang mấy lần thứ hai. Cái thang máy rít lên chói tai và lao vun vút xuống thấp dần; Cái lồng sắt mở ra và nó nhảy vào trong, đâm vào cái nút bấm để "Phòng Tiếp Tân. Cánh cửa đóng lại và nó bắt đầu đi lên ...

Nó len mình ra khỏi thang máy trước khi cánh cửa mở ra hoàn toàn và nhìn quanh. Bellatrix đã đến gần cái buồng điện thoại ở đầu kia của gian phòng, nhưng mẹ ta nhìn trở lại khi nó chạy hết tốc lực về phía mẹ và giáng một lời nguyền nữa vào nó. Nó nấp đằng sau cái Vòi phun nước Tình Bằng Hữu Ma thuật: lời nguyền sượt qua nó và giáng trúng vào cánh cửa bằng vàng ở đầu kia của Cổng ra vào khiến cho nó kêu văng lên như chuông. Không có thêm bước chân nào nữa. Mẹ ta đã ngừng lại. Nó ẩn nấp sau những bức tượng và nghe ngóng.

"Ra đây, ra đây, Harry bé nhỏ!" Mẹ ta gọi bằng thứ giọng trẻ em đầy chế giễu, giọng mẹ vang vọng khắp các hành lang lát gỗ bóng loáng. "Mi rượt theo ta để làm gì, thằng bé kia? Ta nghĩ mi ở đây là để trả thù cho người anh họ thương mến của ta!

"Tôi sẽ trả thù!" Harry kêu lên, và dường như có hàng chục Harry khác lặp lại Tôi sẽ trả thù! Tôi sẽ trả thù! Tôi sẽ trả thù! vang động khắp gian phòng

"Aaaaaah ... mày yêu mến hẳn phải không, nhóc Potter bé nhỏ?"

Lòng căm thù chưa bao giờ nó biết đến trước đó giờ trào dâng trong Harry; nó nhào ra từ phía sau cái vòi phun và gầm lên, "Crucio!"

Mẹ Bellatrix thét lên: lời nguyền đã đồn quỵ chân mẹ, nhưng mẹ ta không lăn lộn và hét lên vì đau đớn như Neville - mẹ đứng ngay lên được, há hốc mồm để thở và không còn cười nữa.

Harry lại nấp vào sau cái vòi phun nước bằng vàng. Lời nguyền trả đũa của mẹ giáng trúng cái đầu của một ông phù thủy trông rất đẹp trai khiến cho cái đầu văng đi và nằm trên mặt sàn nhà tới cả hai chục feet, làm nên một vết xước dài trên sàn gỗ.

"Mi chưa bao giờ sử dụng Lời Nguyền Không Thể Tha Thứ đúng không, cậu bé?" Mẹ ta hét lên. Mẹ đã bỏ hẳn giọng nói trẻ con. "Mi cần phải muốn chúng, Potter! Mi cần phải muốn thực sự làm cho ai đó đau đớn – thích thú với nó - sự giận dữ chính đang đã không còn làm ta bị thương nữa – Ta sẽ chỉ cho mi làm như thế nào? Ta sẽ cho mi một bài học -"

Harry men theo bờ của cái bể phun nước sang phía đối diện khi mẹ thét lên, "Crucio!" và nó buộc phải nấp trở lại khi cánh tay của con nhân mã, trong tay có cung tên, gậy rời ra và rơi xuống sàn nhà cánh cái đầu của ông phù thủy bằng vàng không xa lắm.

"Potter, mi không thể thắng được ta đâu!" Mẹ la lên.

Nó có thể nghe thấy tiếng động khi mẹ di chuyển sang bên phải, cố gắng tiến lại gần nó. Nó vòng ra sau bức tượng cách xa mẹ, nấp sau những cái chân của con nhân mã, đầu nó nhô lên ngang với đầu con gia tinh.

"Ta đã từng và đang là đầy tớ trung thành nhất của Chúa tể Hắc ám. Ta đã học Nghệ Thuật Hắc Ám từ ngài, và ta biết những lời nguyền đầy quyền năng như thế thì mi, thằng bé đáng thương kia, không bao giờ có thể mơ đến chuyện thực hiện được..."

"Stupefy!" Harry la lên. Nó đi men vòng quanh tới nơi có con yêu tinh đang đứng, nở nụ cười toe với ông phù thủy giờ đã không có đầu và chuẩn bị tập hậu mẹ khi mẹ ta đảo mắt

nhìn quanh cái bể phun nước. Mụ ta phản ứng hết sức nhanh khiến nó không có thời gian để ẩn nấp.

"Protego!"

Chùm ánh sáng đỏ, Lời Nguyên Choáng Váng của chính nó, bật trở lại. Harry trườn trở lại ra sau bể phun nước và tai của con yêu tinh bắn vèo qua gian phòng.

"Potter, ta sẽ cho mi một cơ hội!" Mụ Bellatrix hét lên. " hãy đưa cho ta quả cầu tiên tri – hãy lăn nó về phía ta ngay bây giờ - và ta có thể để cho mi được sống!"

"Bà sẽ phải giết tôi thôi, vì nó đã mất rồi!" Harry gầm lên và khi nó hét lên những lời đó, sự đau đớn thiêu đốt trán nó; vết sẹo lại trở nên nóng bỏng, và nó cảm thấy trào dâng một sự thịnh nộ hoàn toàn không có liên quan gì đến cơn giận dữ của chính bản thân nó. "Và hẳn ta sẽ biết!" Harry nói, với tiếng cười điên cuồng đáp trả lại tiếng cười của Bellatrix. "Lão già Voldemort yêu quý của bà sẽ biết là nó không còn nữa! Hẳn ta sẽ không hài lòng với bà đâu, đúng không?"

Cái gì? Mi nói cái gì?" Mụ la lên, và lần đầu tiên có một sự sợ hãi trong giọng nói.

"Quả cầu tiên tri đã vỡ khi tôi cố gắng đưa Neville lên cầu thang! Bà nghĩ Voldemort sẽ nói như thế nào về chuyện đó đây?"

Vết sẹo của nó đau buốt và thiêu đốt nó... sự đau đớn khiến nó chảy cả nước mắt ...

"ĐỒ NÓI DỐI!" Mụ ta gầm lên, nhưng nó có thể nghe thấy âm hưởng kinh hoàng đằng sau sự tức giận đó. " MI ĐANG GIỮ NÓ, POTTER, VÀ MI SẼ PHẢI GIAO NÓ CHO TA! Accio prophecy! ACCIO PROPHECY!"(Quả cầu tiên tri lại đây-ND)

Harry lại cười lớn bởi nó biết tiếng cười sẽ chọc tức mụ ta, sự đau đớn kinh khủng trên trán khiến nó nghĩ là đầu nó có thể nổ tung ra. Nó vẫy bàn tay không từ phía sau con yêu tinh còn có một bên tai và rút lại rất nhanh khi mụ ta phóng một chùm sáng xanh về phía nó.

"Không có gì ở đó!" Nó la lên. "Không có gì để bấm báo! Nó đã vỡ và không một ai nghe thấy nó nói gì, hãy nói với ông chủ bà như thế!"

"Không đúng!" Mụ hét lên. "Không đúng, mi đang nói dối! ÔNG CHỦ, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG, TÔI ĐÃ CỐ GẮNG – XIN ĐỪNG TRỪNG PHẠT TÔI,"

"Đừng có phí hơi!" Harry hét lên, mắt nó chớp chớp cố gắng chống chọi sự đau đớn ở chỗ vết sẹo, bây giờ sự đau đớn trở nên khủng khiếp hơn bao giờ hết. " hẳn ta không thể nghe được được bà ở đây đâu!"

"Ta không thể ư, Potter?" Một giọng lạnh lẽo cao vẳng vang lên.

Harry mở mắt ra.

<Từ đây là bản dịch của Duynd>

Một dáng người cao gầy với mũ trùm đầu màu đen, khuôn mặt hắc trắng bệch và dữ tợn giống như một con rắn, đôi mắt đỏ kéké, hai con ngươi đang nhìn chằm chằm... Chúa tể Hắc

ám Voldemort đã xuất hiện ngay giữa căn phòng, với đũa phép chỉ vào Harry lúc này như bị đóng băng, không có khả năng cử động.

“Vậy là mi đã làm vỡ lời tiên tri của ta?” Voldemort nhẹ nhàng, vẫn nhìn chòng chọc vào Harry bằng đôi mắt đỏ ké tàn bạo. “Không, Bella, nó không nói dối đâu... Ta thấy sự thành thật từ trong cái tâm hồn vô dụng của nó... hàng tháng ròng chuẩn bị, hàng tháng nỗ lực... và các Tử thần Thực tử của ta lại để cho thằng Harry Potter thọc gậy bánh xe một lần nữa...”

Bellatrix thốn thức: “Thưa Chủ nhân, tôi xin lỗi, tôi không biết điều đó, lúc đó tôi đang đánh nhau với tên Hoá thú sư Black!” mụ quăng mình tới trước chân Voldemort khi hắn tới gần hơn. “Chủ nhân, Người phải biết rằng...”

“Hãy im lặng, Bella,” giọng Voldemort trở nên nguy hiểm. “Ta sẽ chưa tính sổ với người lúc này. Người nghĩ rằng ta phải vào tận Bộ Pháp thuật chỉ để nghe người cầu xin sự tha thứ sao?”

“Nhưng thưa Chủ nhân – lão ta đang ở đây – lão đang ở tầng dưới – ”

Nhưng Voldemort không chú ý đến mụ.

Hắn nhỏ nhẹ: “Ta không còn gì để nói với mày, Potter. Mày đã làm phiền ta quá nhiều, quá lâu. AVADA KEDAVRA!”

Harry thậm chí không mở được mồm để chống cự, đầu óc nó hoàn toàn trống rỗng, cây đũa phép đang chỉ xuống sàn nhà một cách vô dụng.

Nhưng đột nhiên cái tượng pháp sư không đầu bằng vàng trên vòi phun nước trở nên sống động nhảy ra khỏi bệ tới chắn giữa Harry và Voldemort.

Lời nguyện chỉ sượt qua ngực cái tượng khi nó giơ tay bảo vệ Harry.

“Cái gì - ?” Voldemort thốt lên và nhìn quanh. Và hắn thở hắt ra, “Dumbledore!”

Harry nhìn ra sau lưng hắn, tim nó đập thành thịch. Cụ Dumbledore giờ đang đứng trước cánh cửa vàng.

Voldemort giơ đũa phép và một tia sáng xanh lè bắn thẳng vào cụ, nhưng cụ đã đổi hướng và biến mất trong cái áo choàng đang xoay tít. Sau đó, cụ đột nhiên hiện ra đằng sau Voldemort và vẫy đũa phép về phía phần còn lại của cái vòi phun nước. Những bức tượng còn lại cũng trở nên sống động. Bức tượng mụ phù thủy chạy tới Bellatrix lúc này đang gào thét ồm ồm một cách vô ích vào ngực bức tượng trước khi nó lao vào mụ và ấn mụ xuống sàn nhà. Trong lúc đó, con yêu tinh và con gia tinh hấp tấp lao về phía lò sưởi và biến mất bên cạnh cái bể nước. Cái tượng không đầu đẩy Harry về phía sau, tránh khỏi cuộc đấu, khi cụ Dumbledore đang chiếm lợi thế trước Voldemort và bức tượng nhân mã chạy nước kiệu xung quanh họ.

Cụ Dumbledore điềm tĩnh nói: “Thật là đại đột khi tới đây vào tối nay, Tom. Các Thần Sáng đang trên đường tới đây - ” (Tom – tên thật của Voldemort khi còn nhỏ: Tom Mavolor Riddle-ND)

“Lúc đó ta đã đi khỏi đây, và ngươi sẽ chết!” Voldemort đáp lại. Hắn lại bắn ra một lời nguyền giết người vào Dumbledore nhưng lại trượt, thay vào đó nó bắn trúng cái bàn của người bảo vệ làm nó bùng cháy.

Cụ Dumbledore vẩy nhẹ cây đũa: quyền lực của bùa phép toả ra từ cây đũa làm cho Harry, dù đã được che bởi bức tượng, cũng cảm thấy tóc dựng ngược lên khi nó bay qua và cùng lúc đó Voldemort hoá phép ra một cái lá chắn bằng bạc để làm chệch hướng nó. Bùa phép của cụ, dù nó là bất cứ cái gì, không gây ra một thiệt hại cụ thể nào lên cái lá chắn, mặc dù có một tiếng coong dội lại - một âm thanh sắc lạnh kì quặc.

Voldemort nói, đôi mắt đỏ ké của hắn nhô lên trên cái lá chắn: “Ngươi không định giết ta hả, Dumbledore?. Cao hơn cả sự tàn bạo, phải không?”

“Chúng ta đều biết rằng có nhiều cách khác để huỷ diệt một con người, Tom,” Cụ Dumbledore vẫn điềm tĩnh, tiếp tục tiến về phía Voldemort như thể cụ không hề sợ hãi thứ gì, rằng không có gì có thể ngăn cản cụ đi dạo trong phòng. “Chỉ đơn thuần lấy đi cuộc sống của ngươi không làm ta hài lòng, ta phải thừa nhận điều đó - ”

“Không có cái gì tồi tệ hơn cái chết, Dumbledore!” Voldemort gầm gừ.

“Ngươi đã sai hoàn toàn,” cụ Dumbledore vẫn đang tiến gần tới Voldemort và nói rất nhẹ nhàng như thể họ đang thảo luận về một vấn đề gì đó bên ly rượu. Harry cảm thấy sợ hãi khi phải nhìn cụ đi tới, không phòng thủ, không có lá chắn bảo vệ; nó muốn gào lên cảnh báo, nhưng cái tượng không đầu vẫn giữ nó quay mặt vào tường, ngăn chặn mọi nỗ lực của nó để thoát ra từ đằng sau.

“Quả thực, sự thất bại trong việc nhận thức được cái gì còn tồi tệ hơn cái chết luôn luôn là điểm yếu lớn nhất của ngươi... ”.

Một tia sáng màu xanh nữa lại bay ra từ sau cái lá chắn bạc. Lần này là con rắn mã một tay lao nhanh tới trước cụ Dumbledore chắn lấy cú đánh và vỡ tan thành trăm mảnh, nhưng trước khi các mảnh vỡ kịp chạm xuống sàn, cụ Dumbledore đã giơ đũa phép lên và vẩy như thể đang vung roi. Một luồng lửa dài phóng ra từ đầu đũa; nó bao bọc xung quanh Voldemort, cái khiên và tất cả mọi thứ. Trong chốc lát, có vẻ như cụ Dumbledore đã thắng, nhưng sau đó cái dây lửa biến thành con rắn, nó không cuốn lấy Voldemort nữa mà rít lên dữ dội và lao vào cụ Dumbledore.

Voldemort biến mất; con rắn ngồng đầu lên, chuẩn bị tấn công - ”

Một ngọn lửa bùng lên trong không trung, phía trên cụ Dumbledore ngay khi Voldemort hiện ra trên cái bệ giữa bể nước chỗ 5 cái tượng lúc trước vẫn đứng.

“Coi chừng!” Harry hét.

Nhưng ngay khi nó hét, một tia sáng xanh lại bay về phía cụ Dumbledore từ cây đũa của Voldemort và con rắn cũng lao tới - ”

Con phượng hoàng Fawkes nhào xuống trước mặt cụ Dumbledore, nó há rộng cái mỏ đón lấy toàn bộ tia sáng rồi bốc cháy và rơi xuống sàn, dưới sàn xuất hiện một con chim non xấu xí, da nhăn nheo và không bay được. Cùng lúc đó, cụ Dumbledore vẩy đũa phép thành một

đường dài – con rắn đang chuẩn bị đớp cụ bay lên cao và biến mất trong làn khói đục; và nước trong bể đột nhiên dâng cao bao phủ lấy Voldemort như một cái kén bằng thủy tinh nóng chảy.

Trong vài giây hình thù Voldemort trên cái bệ trông mờ ảo, không rõ mặt, rõ ràng là đang vật lộn để thoát khỏi khối nước ngọt ngạt...

Rồi hắn biến mất và khối nước lại rơi xuống bể, tràn ra tứ phía làm ướt cả sàn nhà bóng loáng. Bellatrix gào lên: “CHỦ NHÂN!”.

Chắc hẳn là mọi việc đã kết thúc, Voldemort đã bỏ chạy, Harry bèn chạy ra khỏi bức tượng đang bảo vệ nó, nhưng cụ Dumbledore nói to: “Hãy ở nguyên đây, Harry!”

Lần đầu tiên nó nghe thấy cụ giọng Dumbledore đe dọa. Harry không thể hiểu được tại sao: căn phòng đã hoàn toàn trống rỗng, Bellatrix vẫn đang thẩn thức dưới bức tượng mù phù thủy, và con phượng hoàng Fawkes đang chíp chíp yếu ớt trên sàn nhà – ”

Đột nhiên cái theo của Harry bùng lên đau đớn, nó tưởng rằng nó đã chết: cơn đau này vượt ra ngoài sự tưởng tượng, vượt quá sự chịu đựng của nó – ”

Hắn chạy trốn nhưng lại tự ẩn mình trong cái sinh vật có đôi mắt đỏ kè, giờ đang xiết chặt lấy đến nỗi nó không biết đâu là cơ thể nó và đâu là cái sinh vật kia: họ như bị hoà lẫn vào nhau, bị ràng buộc bởi sự đau đớn, và không có cách nào để thoát khỏi nó – ”

Rồi cái sinh vật kia cất tiếng, nó dùng mồm của Harry để nói, mặc dù đang trong cơn đau đớn cực độ nó vẫn nhận thấy quai hàm của mình đang chuyển động... “Hãy giết ta đi, Dumbledore...”

Mất mờ dần và cảm thấy như đang chết dần, toàn bộ cơ thể nó kêu gào đòi được giải thoát, Harry lại thấy sinh vật đó sử dụng cơ thể nó một lần nữa...

“Nếu cái chết chẳng là gì cả, Dumbledore, hãy giết thẳng bé đi...”

Hãy chấm dứt sự đau đớn, Harry nghĩ... hãy để cụ giết chúng ta... chấm dứt chuyện này, cụ Dumbledore... cái chết chẳng là gì nếu so sánh với chuyện này...

Và nó sẽ được gặp lại chú Sirius...

Và khi trái tim Harry tràn đầy cảm xúc, cái sinh vật đang cuộn chặt lấy nó bỗng nói lỏng ra, cơn đau đã hết; Harry thấy mình đang nằm úp mặt trên sàn nhà, kính đã rơi mấy, nó run rẩy như thể đang nằm trên băng chứ không phải gỗ...

Rồi ở đâu đó vang lên giọng nói, nhiều giọng nói hơn lúc nãy... Harry mở mắt và nhìn thấy cái kính của nó ngay cạnh gót chân của bức tượng mất đầu đã bảo vệ nó, nhưng bây giờ nằm ngửa trên sàn, rạn nứt và bất động. Nó đeo kính vào, ngẩng đầu lên một chút và thấy cái mũi khoằm của cụ Dumbledore ngay phía trên nó.

“Con có sao không Harry?” “Dạ,” Harry lắc mạnh như thể nó không thể giữ cái đầu của mình một cách tự nhiên. “Con, à – Voldemort đâu rồi, - họ là ai vậy – cái gì – ”

Căn phòng Tiếp đón chật ních người; sàn nhà phản chiếu những luồng lửa màu xanh ngọc bích đang cháy trong tất cả các lò sưởi dọc một bên tường; và một lò phù thủy đang xuất

hiện từ đó. Khi cụ Dumbledore kéo nó dậy, Harry nhìn thấy cái tượng nhỏ bằng vàng hình con gia tinh và yêu tinh đang dẫn ông Cornelius Fudge – trông rất sững sờ – đi tới.

“Hắn đã ở đó!” một phù thủy mặc áo choàng màu đỏ với búi tóc đuôi ngựa hét lên và đang chỉ vào cái cột đá vỡ nham nhở phía bên kia căn phòng, nơi mà Bellatrix đã bị nhốt chỉ ít phút trước đó. “Tôi đã thấy hắn, ngài Fudge, tôi thề rằng đó chính là Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy, hắn tóm lấy người đàn bà và Độn thổ mất tiêu!”

“Tôi biết, Williamson, tôi biết, tôi cũng thấy hắn!” ông Fudge lắp bắp, ông vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ và có khoác thêm cái áo choàng bên ngoài, thở hổn hển như thể vừa mới chạy cả cây số.

“Ôi trời – ngay tại đây – ngay tại đây! – trong Bộ Pháp Thuật! – ôi lạy trời đất - không thể nào – tuyên bố của tôi – sao chuyện đó có thể xảy ra - ?”

“Nếu anh chịu khó đi xuống Sở Cơ mật ở tầng dưới, Cornelius,” cụ Dumbledore nói – hình như cụ đã hài lòng vì Harry không sao, bèn tiến về phía những người mới đến đã nhận ra cụ trước đó (vài người đã giơ đũa phép lên; số khác chỉ đơn thuần biểu lộ sự ngạc nhiên; cái tượng con gia tinh và yêu tinh vỡ tay hoan nghênh còn ông Fudge giậm chân mạnh đến nỗi cái dép đi trong nhà tuột ra khỏi chân) – “anh sẽ thấy vài tên Tử thần Thực tử trốn ngục đang bị giam trong Căn phòng Chết Chóc, bị ếm bùa Chống Độn Thổ và đang đợi xem ông sẽ làm gì với chúng.”

“Dumbledore!” ông Fudge thở hổn hển với sự ngạc nhiên. “Ông – ở đây – tôi – tôi –”

Ông ta điên cuồng nhìn đám Thần Sáng mà ông ta đã mang theo và không thể rõ ràng hơn rằng ông ta đang gào lên bằng toàn bộ sức mạnh, “Bắt lấy lão!”

“Cornelius, tôi đã sẵn sàng để đánh nhau với người của ông – và lại thắng!” giọng cụ vang như sấm. “Nhưng vài phút trước đây ông đã nhìn thấy bằng chứng, với chính mắt ông, rằng tôi đã nói với ông sự thật cách đây một năm. Chúa Tể Voldemort đã trở lại, ông đã truy tìm sai đối tượng suốt 12 tháng ròng, và bây giờ là lúc để ông nghe theo sự thật!”

“Tôi – không – thôi được –” Fudge vẻ hăm dọa, nhìn xung quanh như thể chờ đợi ai đó sẽ nói cho ông ta biết phải làm gì. Khi không có ai làm điều đó, ông ta nói, “Rất tốt – Dawlish!”

Williamson! Đi xuống Sở Cơ mật và xem xét ở đó... Dumbledore, ông – ông sẽ phải nói cho tôi biết chính xác – cái vòi phun nước Tình bằng hữu của Cộng đồng Pháp thuật - chuyện gì đã xảy ra?” ông ta rên rỉ và nhìn xung quanh sàn nhà, nơi giờ đây chỉ còn lại những mảnh vụn của bức tượng phù thủy, pháp sư và con nhân mã.

“Chúng ta có thể thảo luận về điều đó sau khi tôi đưa Harry trở lại Hogwarts,” cụ nói.

Harry — Harry Potter?”

Ông Fudge quay lại và nhìn chăm chăm vào Harry lúc này vẫn đang đứng sát tường bên cạnh cái tượng đã bảo vệ nó trong suốt cuộc đấu giữa Dumbledore và Voldemort.

“Nó - ở đây?” Fudge vẫn giương mắt nhìn Harry. “Tại sao - tất cả những điều này là sao?”

“Tôi sẽ giải thích tất cả, khi nào Harry trở lại trường.” Dumbledore nhắc lại.

Cụ đi ra khỏi bể nước tới chỗ cái đầu phù thủy bằng vàng đang nằm trên sàn. Rồi cụ chỉ đũa phép vào đó và nói khẽ, “Portus”. Cái đầu bỗng rực sáng một thứ ánh sáng màu xanh và rung lên trên sàn gỗ trong vài giây, sau đó nó trở lại như cũ.

“Hãy xem xét điều này tại đây ngay bây giờ, Dumbledore!” Fudge nói khi cụ Dumbledore cúi xuống nhặt cái đầu phù thủy và mang nó đi về phía Harry. “Ông không được quyền sử dụng Khóa cảng! Ông không thể làm điều đó ngay trước mũi Bộ, ông – ông –”

Ông ta ấp úng khi cụ Dumbledore nhìn ông một cách đầy quyền uy qua đôi kính nửa vầng trăng của cụ.

Cụ nói: “Anh sẽ ra chỉ thị chuyển Dolores Umbridge ra khỏi trường Hogwarts, anh sẽ ra lệnh cho các Thần Sáng của anh ngừng truy tìm giáo viên Chăm sóc Sinh vật Huyền bí của tôi để ông ấy có thể trở lại làm việc. Tôi sẽ cho anh...”

Cụ lấy chiếc đồng hồ có 12 cái kim trong túi ra xem... “nửa giờ trong tối nay, khi đó tôi nghĩ là chúng ta sẽ có thể xem xét những điểm quan trọng nhất của sự việc đã xảy ra ở đây. Sau đó, tôi cần phải quay về trường của tôi. Nếu anh cần sự giúp đỡ nhiều hơn từ phía tôi, tất nhiên anh có thể liên lạc với tôi ở Hogwarts. Hãy đề địa chỉ thư tới Ngài Hiệu trưởng.”

Fudge tròn tròn mắt hơn bao giờ hết; mồm mở rộng và cái mặt tròn trịa trở nên đỏ hơn giữa mái tóc hoa râm bồm xồm.

“Tôi – ông – ”

Cụ Dumbledore quay lưng lại.

“Con hãy cầm lấy cái Khóa cảng, Harry.”

Cụ giơ cái đầu tượng bằng vàng ra và Harry đặt tay lên nó, vừa mới tự hỏi nó sẽ làm gì tiếp theo hoặc sẽ đi đến đâu.

“Tôi sẽ gặp anh trong nửa giờ nữa,” cụ Dumbledore nói nhỏ “Một... hai... ba”

Harry nhận ra cái cảm giác quen thuộc như thể có một cái móc câu ở rốn nó bỗng nhiên bị giật mạnh về phía sau. Cái sàn gỗ bóng loáng xa dần dưới chân nó; the Atrium, ông Fudge và cụ Dumbledore biến mất và nó thấy mình đang bay tới trước rất nhanh trong cơn gió hú và màu sắc quần quện...

CHƯƠNG XXXVII: LỜI TIÊN TRI ĐÃ MẤT

Chân Harry chạm vào mặt đất cứng, đầu gối nó khê oằn, chiếc đầu phù thủy bằng vàng rơi xuống nền nhà vang lên một tiếng đặng. Nó nhìn quanh và thấy mình đã ở trong văn phòng của cụ Dumbledore.

Mọi thứ dường như đã tự sửa chữa và sắp xếp lại trong lúc thầy Hiệu trưởng vắng mặt. Những nhạc cụ bằng bạc tinh xảo lại ngay ngắn trên chiếc bàn thanh mảnh, đương tấu nên tiếng nhạc trong trẻo dịu êm. Chân dung các ông bà cụ Hiệu trưởng đang ngủ gà gật bên trong khung ảnh, đầu ngả vào thành ghế hay dựa vào gờ tranh. Harry ngó qua khung cửa sổ. Một đường chỉ xanh mờ ở đằng chân trời: bình minh đang tới.

Sự yên lặng và tĩnh mịch, chỉ thỉnh thoảng bị phá vỡ bởi những tiếng khụt khịt hoặc làu bàu từ các tấm chân dung, làm nó không chịu nổi. Nếu những gì xung quanh nó có thể phản ánh cảm giác trong lòng nó, mấy bức tranh chắc phải kêu thét lên vì đau đớn. Nó đi lòng vòng trong văn phòng đẹp yên tĩnh, thở dồn dập, cố gắng không nghĩ một điều gì. Nhưng nó phải nghĩ... nó không thể trốn tránh...

Cái chết của chú Sirius là lỗi của nó, tất cả đều là lỗi của nó. Giá như nó, Harry, không ngu ngốc đến nỗi mắc phải cạm bẫy của Voldemort, nếu nó không tin chắc đến thế rằng giấc mơ của nó là thật, nếu nó chịu mở đầu óc để thấy được Voldemort có thể, như Hermione đã nói, lợi dụng cái tính ưa đóng vai anh hùng của nó...

Không thể chịu nổi, nó không thể nghĩ về điều đó, không thể chịu đựng được điều đó, một sự trống rỗng kinh khủng trong sâu thẳm tâm hồn nó mà nó không muốn cảm nhận, không muốn xem xét, một lỗ hổng ở nơi chú Sirius tồn tại, nơi chú Sirius biến mất, nó không muốn phải ở một mình trong không gian lặng thinh to lớn ấy, nó không thể chịu nổi...

Một bức tranh đằng sau nó buông tiếng ngáy to, và một giọng thờ ơ vang lên: "Ali... Harry Potter".

Phineas Nigellus ngáp một cái dài, vươn tay ra trong lúc vẫn chăm chú quan sát Harry từ sau đôi mắt hẹp tinh anh.

"Và cái gì đã đưa cậu tới đây vào sáng sớm như thế này?", Phineas cuối cùng cất tiếng. "Tưởng là văn phòng này đã đóng chặn với tất cả trừ vị Hiệu trưởng chính đáng của nó. Hay Dumbledore gọi cậu tới đây hả? Ồ, đừng nói với ta rằng...", ông buông tiếp một cái ngáp kinh dị, "Một thông điệp nữa cho đưa chút chút vô dụng của ta đấy chứ?"

Harry không thể trả lời. Phineas không biết rằng chú Sirius đã chết, nhưng Harry không thể nói cho ông hay. Nói to lên điều ấy tức là thừa nhận đó là sự thực, không thể cứu vãn và không thể thay đổi..

Thêm một số bức chân dung nhúc nhích. Nỗi khiếp sợ bị hỏi han này nọ khiến nó sai bước một mạch qua phòng, và chộp lấy tay nắm cửa.

Tay nắm không xoay, nó đã bị nhốt ở trong.

"Ta hy vọng điều này có nghĩa ", ông phù thủy to béo với chiếc mũi đỏ trong bức tranh treo đằng sau bàn Hiệu trưởng nói, " là Dumbledore sẽ sớm trở lại với chúng ta chứ?"

Harry quay lại. Ông phù thủy đang ngắm nghía nó với vẻ vô cùng hứng thú. Harry gật đầu. Nó lại giật mạnh tay đẩy cửa lần nữa, nhưng tay đẩy vẫn không nhúc nhích.

"Ồ tốt," ông phù thủy nói "Không có Dumbledore ở đây thật buồn tẻ, quả là vô cùng buồn tẻ".

Ông ngồi trên cái ghế giống như một chiếc ngai của mình, nơi ông được vẽ lên đó, và mỉm cười đôn hậu với Harry.

"Dumbledore rất đề cao cậu, ta chắc là cậu biết điều ấy," ông nói một cách thoải mái, "Ờ, đúng vậy, ông ấy vô cùng quý trọng cậu".

Cảm giác tội lỗi lấp đầy lồng ngực Harry như một con vật ăn bám nặng nề góm guốc, bây giờ lại quặn lên đau đớn. Harry không thể chịu đựng nổi, nó không thể chịu đựng việc nó là chính nó thêm một phút nào nữa... nó chưa bao giờ cảm thấy bị mắc kẹt trong đầu óc cơ thể mình đến như vậy, chưa bao giờ có ước muốn mãnh liệt như vậy rằng nó có thể là một người nào đó, bất kể người nào, miễn không phải là nó...

Chiếc lò sưởi trống rỗng chợt bùng lên một ngọn lửa màu xanh lục bảo; khiến Harry bật nhảy ra xa cửa, chăm chú nhìn người đàn ông đang xoay tròn trong lò. Khi dáng cao cao của cụ Dumbledore hiện ra từ ngọn lửa, những ông bà phù thủy trên các bức tường xung quanh giật mình tỉnh dậy, nhiều người trong số họ reo lên chào mừng.

"Cảm ơn", cụ Dumbledore nói êm ái.

Cụ không nhìn Harry trước nhút, mà đi tới chỗ chiếc lồng chim gần cửa và rút ra, từ túi trong chiếc áo choàng của mình, con Fawkes nhỏ xíu, trần trụi và xấu xí, rồi cụ nhẹ nhàng đặt nó lên trên chiếc khay đựng tro mềm bên dưới chiếc trụ vàng nơi con Fawkes trưởng thành vẫn thường đậu.

"À, Harry", cuối cùng cũng quay đầu khỏi chỗ con chim mới sinh, cụ cất tiếng, "con sẽ rất vui nếu biết rằng không có bạn học nào của mình phải chịu những vết thương lâu dài sau những sự kiện hồi hôm".

Harry cố gắng nói "Tốt quá", nhưng không một âm thanh nào phát ra. Dường như cụ Dumbledore vừa nhắc cho nó nhớ về những thiệt hại mà nó đã gây ra, và mặc dù cụ đã nhìn thẳng vào nó một lần, mặc dù nét mặt của cụ trông thân mật hơn là kết án, Harry vẫn không dám nhìn vào mắt cụ.

"Bà Pomfrey đang chữa trị cho mọi người", cụ Dumbledore nói "Nymphadora Tonks có lẽ phải được chữa trị ở bệnh viện Thánh Mungo một thời gian ngắn, nhưng trông vẻ cô ấy sẽ phục hồi hoàn toàn thôi".

Harry tự chiều lòng bằng việc cầm cúi nhìn tấm thảm dưới chân, tấm thảm đang sáng dần lên trong lúc bầu trời ngoài kia trở nên xanh hơn. Nó biết rõ những bức chân dung quanh phòng đang chăm chú lắng nghe từng lời của cụ Dumbledore, tự hỏi cụ và Harry đã ở đâu, và tại sao lại có người bị thương.

"Thầy biết con cảm thấy như thế nào, Harry", cụ Dumbledore trầm giọng nói.

"Không, thầy không biết đâu", Harry buột miệng, giọng nó chột to lên và dữ dội, cơn nóng giận điên cuồng dâng trào trong lòng nó, cụ Dumbledore không biết tí gì về cảm giác của nó.

"Thầy chưa, Dumbledore?", Phineas Nigellus tinh quái nói "Đừng có cố mà hiểu học trò. Bọn nhóc không thích đâu. Chúng thích bị hiểu lầm theo kiểu bị kịch hơn, thích đắm mình trong sự tự thương hại, hãm mình trong..."

"Đủ rồi đấy, Phineas", cụ Dumbledore nói.

Harry quay lưng lại phía cụ Dumbledore và nhất quyết nhìn chòng chọc ra ngoài cửa sổ. Nó có thể nhìn thấy sân Quidditch ở đằng xa. Sirius đã từng xuất hiện ở đó, ngự trang bằng hình dạng một con chó đen bờm xồm, để có thể coi Harry chơi bóng... có lẽ chú ấy tới xem Harry có thể chơi tốt như là ba nó hay không... Harry chưa bao giờ hỏi chú điều đó.

"Cảm xúc của con chẳng có gì đáng xấu hổ cả, Harry", giọng cụ Dumbledore vang lên "Trái lại, cảm nhận nỗi đau như thế chính là mặt mạnh lớn nhất của con".

Harry cảm thấy cơn nóng giận của nó đang thiêu rụi tâm hồn nó, bùng bùng trong sự trống rỗng khủng khiếp, một mong muốn làm tổn thương cụ Dumbledore vì sự bình tĩnh của cụ, và vì những từ ngữ vô nghĩa ấy...

"Mặt mạnh lớn nhất của con, là nó à ?", Harry nói, giọng nó run rẩy trong lúc vẫn nhìn chăm chăm ra sân Quidditch một cách vô thức "Thầy không thể biết... thầy không biết..."

"Thầy không biết gì cơ?", cụ Dumbledore điềm tĩnh hỏi.

Quá lắm rồi. Harry quay lại, run lên vì giận dữ.

"Con không muốn nói về cảm xúc của con, được chưa ?"

"Harry, cảm nhận nỗi đau như vậy mới chứng tỏ thiên tính con người! Nỗi đau là một phần của nhân tính..".

"VẬY-CON-KHÔNG-MUỐN-LÀ-CON-NGƯỜI !" Harry gào, và nó chộp lấy một nhạc cụ bằng bạc tinh xảo trên chiếc bàn cao mảnh bên cạnh và quăng đi, chiếc nhạc cụ va vào tường vỡ tan thành trăm mảnh. Vài bức tranh la hét giận giữ và hoảng hốt, và tám chân dung của Armando Dippet nói "Thực a !"

"CON KHÔNG QUAN TÂM !", Harry kêu lên, chộp lấy cái kính viễn vọng mặt trăng và ném nó vô lò lửa. CON ĐÃ CÓ QUÁ ĐỦ RỒI, ĐÃ COI QUÁ ĐỦ RỒI, CON MUỐN THOÁT KHỎI NÓ, CON MUỐN NÓ KẾT THÚC, CON KHÔNG CẦN BIẾT GÌ HẾT NỮA"

Nó túm lấy chiếc bàn có những nhạc cụ và ném luôn. Chiếc bàn vỡ thành từng mảnh trên nền phòng, mỗi chân lặn một phía.

"Con có quan tâm", cụ Dumbledore nói. Cụ không hề nao núng hay làm gì để ngăn cản Harry phá vỡ phòng. Cụ vẫn bình tĩnh, gần như tách biệt. "Con chú trọng nó tới nỗi con cảm thấy như thể mình sẽ chảy máu đến chết vì vết thương đó".

CON-KHÔNG !" Harry hét to tới mức nó cảm thấy họng nó muốn rách ra, trong một giây nó muốn xông vào cụ và phá nát giống như với những đồ vật hồi nãy; phá tan gương mặt già nua điềm tĩnh, làm nó rung động, làm nó đau đớn, làm nó nhận thấy một phần rất nhỏ sự kinh tởm bên trong nó.

"Ồ, con có đấy", cụ Dumbledore nói, còn điềm tĩnh hơn trước, "Con đã mất mẹ, mất cha, và bóng hình gần gũi nhất của tình cha con mà con có. Dĩ nhiên là con quan tâm".

"THẦY KHÔNG BIẾT CON CẢM THẤY NHƯ THẾ NÀO !", Harry gào "THẦY-ĐỪNG ĐÓ-THẦY"

Nhưng lời nói cũng đâu đủ, phá vỡ đồ đạc thì có ích gì; nó muốn chạy, nó muốn chạy mãi và không bao giờ ngoảnh lại, nó muốn tới một nơi nó không phải thấy đôi mắt xanh trong đó chăm chú nhìn nó, không phải thấy gương mặt già điềm tĩnh đáng ghét đó. Nó quay gót chạy lẹ ra cửa, vồ lấy nắm đấm cửa lần nữa và vặn mạnh.

Nhưng cánh cửa vẫn không mở ra.

Nó quay lại nhìn cụ Dumbledore.

"Cho con ra", nó nói, run rẩy từ đầu đến chân.

"Không", cụ Dumbledore đáp gọn.

Trong một thoáng hai người chăm chăm nhìn nhau.

"Cho con ra", nó lại nói.

"Không", cụ Dumbledore nhắc lại.

"Nếu thầy không...nếu thầy giữ con lại đây... nếu thầy không để con..."

"Thì con sẽ làm mọi cách để phá hủy mấy đồ vật của thầy", cụ Dumbledore bình thản tiếp "Thầy dám nói thầy có nhiều đồ lắm"

Cụ đi vòng ra sau bàn và ngồi xuống, quan sát Harry.

"Cho con ra", Harry vẫn tiếp tục bằng một giọng lạnh lùng và bình tĩnh gần như của cụ.

"Chưa được, cho tới khi thầy nói xong đã", cụ Dumbledore đáp.

"Thầy... thầy nghĩ là con muốn ư... thầy nghĩ là con sẽ... CON KHÔNG QUAN TÂM TỚI THẦY MUỐN NÓI GÌ !", Harry gào. "Con không muốn nghe bất cứ gì thầy nói !"

"Con sẽ nghe", cụ Dumbledore nói chắc chắn "Bởi vì con không thực sự tức giận với thầy như là con phải vậy. Nếu con muốn tấn công ta, theo thầy biết con định làm thế, thầy sẽ hoàn toàn nhận lấy điều đó".

"Thầy nói gì thế?"

"Sirius chết là lỗi của thầy", cụ nói rõ ràng, "Hay là nên nói rằng, gần như hoàn toàn lỗi của thầy- Thầy không được kiêu ngạo cho rằng mình có thể gánh tất cả trọng trách. Sirius là một người nghị lực, thông minh và gan dạ, và loại người như cậu ấy thường không thể bằng

lòng với việc trốn trong nhà trong khi tin rằng những người khác đang gặp nguy hiểm. Tuy nhiên, con không thể tin ngay được rằng con cần phải có mặt ở Sở Cơ Mật đêm đó. Nếu như thầy đã nói rõ với con, Harry, đáng lẽ thầy phải làm như vậy, con có thể đã biết từ lâu rằng Voldemort sẽ cố gắng nhử con vào Sở Cơ Mật, và con sẽ không bị lừa tới đó hồi hôm. Và Sirius sẽ không phải đuổi theo con. Trách nhiệm đó là ở thầy, chỉ một mình thầy".

Harry vẫn đứng đó, tay đặt trên nắm cửa, nhưng không có ý thức gì về điều đó. Nó nhìn chăm chăm vào cụ Dumbledore, thở khó nhọc, nghe mà chỉ hiểu lơ mờ những gì cụ vừa nói.

"Ngồi xuống đi", cụ Dumbledore bảo. đây không phải là mệnh lệnh, mà là một lời yêu cầu.

Harry ngập ngừng, rồi bước chậm rãi qua căn phòng giờ rải đầy những bánh răng bạc và những mảnh gỗ vỡ vụn, và ngồi xuống trước bàn cụ Dumbledore.

"Ta phải hiểu rằng", Phineas Nigellus nói chậm rãi từ bên trái Harry, "là đứa chút chít của ta-người cuối cùng của dòng họ Black, đã chết?"

"Đúng vậy, Phineas", cụ Dumbledore đáp.

"Ta không tin", Phineas cộc cằn nói.

Harry quay đầu đúng lúc thấy Phineas bước qua tấm chân dung của mình và nó biết, ông đã tới bức chân dung khác của ông ở Quảng trường Grimmauld. Có lẽ ông đang đi, từ bức này sang bức khác, gọi chú Sirius từ đầu này tới đầu kia căn nhà...

"Harry, thầy nợ con một lời giải thích", cụ Dumbledore nói "Lời giải thích về những lỗi lầm của một ông già. Như thầy thấy hiện nay, những gì thầy đã làm, hoặc đã không làm, có liên quan tới con, mang tất cả những dấu hiệu của tuổi già. Thanh niên không thể hiểu người có tuổi nghĩ gì và cảm nhận gì. Nhưng người già sẽ phạm lỗi nếu họ quên mất trẻ tuổi là như thế nào... và dường như thầy đã quên mất, gần đây..."

Mặt trời giờ đã lên, một vầng màu cam chói lọi bên trên những ngọn núi và bầu trời phía trên sáng ngời không màu. Ánh sáng chiếu lên cụ Dumbledore, lên đôi lông mày và hàm râu bạc của cụ, chiếu lên những nếp nhăn hằn sâu trên gương mặt cụ.

"Thầy đã đoán vào mười lăm năm trước", cụ nói "khi thầy nhìn thấy vết thẹo trên trán con, rằng nó có thể là một dấu hiệu của sự liên kết giữa con và Voldemort".

"Thầy đã nói điều đó rồi, thưa Giáo sư", Harry nói thẳng thừng. Nó không quan tâm việc mình có bất lịch sự hay không. Nó không quan tâm lắm tới bất cứ điều gì nữa.

"Ờ," cụ Dumbledore biện giải "Ờ, nhưng con biết là... cần thiết phải bắt đầu từ vết thẹo của con. Việc nó hiện rõ, một thời gian ngắn sau khi con trở lại với thế giới ma thuật, thầy nói đúng không nhỉ, và việc vết thẹo cảnh báo trước cho con mỗi khi Voldemort tới gần, hoặc là khi hắn có một cảm xúc mạnh mẽ".

"Con biết", Harry mệt mỏi nói.

"Và khả năng đó của con- tìm ra sự hiện diện của Voldemort, ngay cả khi hắn trá hình, và biết được hắn cảm thấy gì khi những cảm xúc của hắn bị khuấy động- càng trở nên mạnh mẽ hơn từ khi Voldemort có lại được thân xác và sức mạnh của hắn"

Harry không buồn gật đầu. Nó đã biết tất cả điều này.

"Gần đây", cụ tiếp "Thầy bắt đầu lo ngại rằng Voldemort có thể nhận ra mối liên kết giữa con và hắc. Chắc hẳn là, đã có lúc con thâm nhập quá sâu vào tâm trí hắc khiến hắc cảm nhận được sự hiện diện của con. Dĩ nhiên thầy đang nói về đêm con chứng kiến vụ tấn công Ông Weasley".

"Vâng, Snape đã nói vậy", Harry lầm bầm.

"Giáo sư Snape, Harry", cụ Dumbledore nhẹ nhàng chữa lại "Nhưng con không thắc mắc tại sao người giải thích điều này cho con không phải là thầy sao ? Tại sao thầy không dạy con Phép Phong Tỏa ? Tại sao thầy không nhìn ngó tới con trong hàng tháng trời ?".

Harry nhìn lên. Giờ nó có thể thấy vẻ buồn bã và mệt mỏi của cụ Dumbledore.

"Vâng", Harry lầm bầm "Vâng, con đã thắc mắc".

"Con phải hiểu", cụ Dumbledore tiếp tục "Thầy tin rằng Voldemort sẽ nhanh chóng cố gắng chi phối con, lôi kéo và làm chệch những suy nghĩ của con, và thầy không muốn khích lệ hắc thêm chút nào. Thầy chắc là nếu hắc nhận thấy quan hệ của chúng ta đã -hay vốn đã- thân thiết hơn là quan hệ giữa một Hiệu trưởng với học sinh của mình, hắc có thể vồ lấy cơ hội sử dụng con như một thứ phương tiện do thám ta. Thầy sợ hắc sẽ sử dụng con, sợ hắc có thể cố gắng khống chế con. Harry, thầy tin rằng thầy đã đúng khi nghĩ Voldemort có thể đã lợi dụng con theo cách đó. Một vài dịp hiếm hoi khi chúng ta gặp mặt, thầy nghĩ rằng thầy đã thấy hình bóng của hắc chuyển động đằng sau đôi mắt con...

Harry nhớ lại cảm giác con rắn đang ngủ yên chợt tỉnh dậy trong nó, sẵn sàng tấn công, vào những lúc nó và cụ Dumbledore chạm mắt nhau.

"Việc Voldemort cố chiếm tâm trí con, như là hắc biểu lộ đêm qua, không phải để chống lại thầy. Hắc muốn tiêu diệt con. Vừa rồi khi hắc chiếm hữu con, hắc hy vọng thầy sẽ hy sinh con nhằm tiêu diệt được hắc. Con thấy đó, thầy đã cố gắng, bằng cách rời xa con, để bảo vệ cho con, Harry ạ. Một lỗi lầm lắm lắm..."

Cụ buông tiếng thở dài. Harry để cho lời cụ trôi đi. Nó có lẽ đã rất muốn biết tất cả những điều này vài tháng trước, nhưng bây giờ chúng không có nghĩa lý gì nếu đem so với vết rạn nứt trong lòng nó bởi cái chết của chú Sirius, giờ chẳng có gì quan trọng...

"Sirius nói với thầy con cảm thấy Voldemort đã thức dậy trong con vào cái đêm con nhìn thấy Arthur Weasley bị tấn công. Thầy biết ngay rằng sự lo ngại của thầy đã thành sự thực: Voldemort đã nhận ra hắc có thể lợi dụng con. Trong một nỗ lực nhằm trang bị cho con chống lại sự xâm nhập của Voldemort vào trí óc con, thầy đã sắp xếp các buổi học cho con với Giáo sư Snape."

Cụ ngừng lời. Harry ngẩng nhìn tia nắng đang trượt từ từ qua mặt bàn bóng loáng của cụ, chiếu sáng lọ mực bạc và chiếc bút lông đỏ tươi xinh đẹp. Harry có thể chắc rằng những tấm chân dung xung quanh đều đã dậy và lắng nghe một cách chăm chú lời giảng giải của cụ Dumbledore, nó có thể nghe thấy tiếng áo choàng thỉnh thoảng sột soạt, tiếng hắng giọng khe khẽ. Phineas Nigellus vẫn chưa quay trở lại...

"Giáo sư Snape đã phát hiện", cụ Dumbledore lại tiếp tục "rằng con đã mơ thấy cánh cửa Sở Cơ Mật trong hàng tháng trời. Hẳn nhiên là Voldemort đã bị ám ảnh bởi việc phải được nghe lời tiên tri từ khi hắn có lại được hình hài, và hắn đã dừng lại trước cửa, con cũng vậy, mặc dù con không biết điều đó có nghĩa là gì.

Và khi con thấy Rockwood, người đã từng làm trong Sở Cơ Mật trước khi bị bắt, nói với Voldemort điều mà chúng ta đều đã biết- rằng những lời tiên tri cất giữ trong Sở Cơ Mật được bảo quản chặt chẽ. Chỉ có người mà điều tiên tri nhắc đến là có thể lấy nó ra khỏi kệ mà không bị mất trí: trong trường hợp này, hoặc là Voldemort phải tự mình thâm nhập Bộ Pháp Thuật, và cuối cùng có nguy cơ bị bộc lộ bản thân... hoặc là con sẽ phải tới lấy nó cho hắn. Việc con phải luyện Phép Phong Tỏa càng trở nên cấp bách".

"Nhưng con đã không", Harry lầm bầm. Nó nói rõ lên điều đó, cố gắng làm bớt đi sức nặng chết người của mặc cảm tội lỗi trong lòng: một lời thú tội hắn sẽ làm vơi đi cái áp lực khủng khiếp đang đè nặng trái tim nó "Con đã không luyện. Con đã không lo lắng. Con chẳng cố gắng ngăn chặn những giấc mơ đó, Hermione vẫn bảo con phải làm thế, nếu con đã làm thế hẳn sẽ không thể dẫn dắt con phải tới đâu, và... chú Sirius sẽ không... chú Sirius sẽ không..."

Cái gì đó vỡ bùng trong nó: nó cần thanh minh cho nó, cần giải thích...

"Con đã cố kiểm tra coi hắn đã thực sự bắt chú Sirius chưa, con đã tới văn phòng của Umbridge, con đã nói chuyện với Kreacher qua lò lửa và nó nói Sirius không ở đó, chú ấy đã đi!"

"Kreacher đã nói dối," cụ Dumbledore điềm tĩnh nói "Con không phải là chủ của nó, nó có thể dối con mà không cần tự trừng phạt mình. Kreacher muốn con tới Bộ Pháp Thuật".

"Nó... nó cố ý..?"

"Ờ, phải. Thầy e là, Kreacher đã phục vụ cho không chỉ một vị chủ nhân trong mấy tháng trời".

"Sao có thể thế được?", Harry ngây người "Nó không ra khỏi Quảng trường Grimmauld đã hàng năm nay".

Kreacher chớp được cơ hội đó không lâu trước lễ Giáng Sinh", cụ Dumbledore nói, "Khi Sirius, hình như, đã hét lên cú đi. Nó nghe lời Sirius, và hiểu những lời đó là mệnh lệnh rời khỏi nhà. Nó đã tới nhà một thành viên của dòng họ Black mà nó còn kính trọng... Em họ của nhà Black Narcissa, chị của Bellatrix và là vợ của Lucius Malfoy".

"Làm sao thầy biết tất cả những điều đó?", Harry hỏi. Tim nó đập dồn. Nó cảm thấy muốn bệnh. Nó nhớ tới nỗi lo lắng về sự vắng mặt kỳ lạ của Kreacher trong suốt dịp Giáng sinh, nhớ tới con gia tinh xuất hiện trở lại trên gác mái...

"Kreacher nói với thầy hôm qua", cụ Dumbledore đáp "Con biết đấy, khi con gọi tới Giáo sư Snape lời cảnh báo khó hiểu đó, anh ta liền nhận ra con đã nhìn thấy Sirius bị bắt bên trong Sở Cơ Mật. Cũng như con, anh ta đã cố gắng liên lạc với Sirius ngay lập tức. Thầy phải giải thích thêm những thành viên của Hội Phượng Hoàng có những phương pháp chắc chắn để liên lạc với nhau hơn là cái lò sưởi trong phòng Dolores Umbridge. Giáo sư Snape phát hiện ra Sirius con sống và an toàn tại Quảng Trường Grimmauld.

"Tuy nhiên, khi con không trở lại sau khi vào rừng cùng Dolores Umbridge, Giáo Sư Snape đâm lo là con vẫn tin rằng Sirius đang là tù nhân của Chúa Tể Hắc Ám Voldemort. Anh ta liền lập tức báo động cho những thành viên khác trong Hội".

Cụ thốt lên một tiếng thở dài và tiếp "Alastor Moody, Nymphadora Tonks, Kingsley Shacklebolt và Remus Lupin đang ở Tổng Hành Dinh khi anh ta liên lạc. Tất cả nhất trí đi cứu con ngay. Giáo sư Snape yêu cầu Sirius ở lại, vì cần có người ở Tổng Hành Dinh thông báo cho thầy biết chuyện, vì thầy cũng đến lúc phải xuất hiện ở đó. Trong khi đó, anh ta, Giáo sư Snape ấy, quyết định đi vào Rừng tìm các con.

Nhưng Sirius không muốn ở lại đó trong khi những người khác đi tìm các con. Anh ta giao nhiệm vụ thông báo với thầy cho Kreacher. Và thế là khi thầy tới Quảng trường Grimmauld một lúc không lâu sau khi họ đã lên đường tới Bộ, chính con gia tinh đã nói với thầy – trong lúc cười hả hê – nơi Sirius tới".

"Nó cười à?" Harry nói giọng trống rỗng.

"Ờ, phải", cụ Dumbledore nói "Con biết đó, Kreacher không thể phản bội chúng ta hoàn toàn. Nó không thể là Người Giữ Bí Mật cho Hội, nó không thể báo cho Malfoy biết chúng ta ở đâu, hoặc kể bất cứ kế hoạch bí mật nào của Hội mà nó bị cấm tiết lộ. Nó bị giới hạn bởi suy nghĩ mù quáng của loài gia tinh, vốn nói rằng nó không thể không tuân theo mệnh lệnh trực tiếp từ chủ nhân của nó, Sirius. Nhưng nó mang tới Narcissa một thứ thông tin rất có giá trị đối với Voldemort, nhưng phải tầm thường tới mức Sirius không nghĩ tới việc cấm nó lặp lại điều đó."

"Như là cái gì?" Harry hỏi.

"Như là việc người Sirius quan tâm nhất trên đời là con", cụ Dumbledore trầm trầm nói, "Như là việc con coi Sirius vừa là cha, vừa là anh mình. Hiển nhiên Voldemort biết rõ điều rằng, Sirius ở trong Hội, và rằng con biết anh ta ở đâu... nhưng những thông tin của Kreacher đã khiến hắn nhận ra rằng người con có thể đi xa tới bất cứ đâu để giải cứu chính là Sirius Black".

Môi Harry lạnh ngắt và tê cóng. "Như vậy...hồi đêm khi con hỏi Kreacher chú Sirius có ở đó không..."

"Nhà Malfoy- rõ ràng là tuân theo chỉ thị của Voldemort- đã bảo nó tìm cách giữ Sirius tránh đi một khi con nhìn thấy cảnh chú ấy bị tra tấn. Vì thế, nếu con quyết định kiểm tra xem Sirius có ở nhà hay không, Kreacher có thể vờ như Sirius đang vắng nhà. Kreacher đã làm bị thương con Bằng Mã Buckbeak hôm trước, và, khi con xuất hiện trong lò lửa, Sirius đang ở trên trần sẵn sóc cho nó."

Dường như có rất ít không khí trong lồng ngực Harry, nó thở vội và không sâu.

"Và Kreacher nói với thầy tất cả điều đó... và cười?", nó rên lên.

"Nó không muốn nói với thầy", cụ Dumbledore nói "Nhưng thầy đã luyện xong Legilimens (Phép Thấu Tâm) để biết được khi nào ai đó nói dối với thầy và thầy... thuyết phục nó... kể cho thầy toàn bộ câu chuyện, trước khi thầy tới Bộ Pháp Thuật".

"Và", Harry thì thầm, tay nó nắm chặt nơi đầu gối, "và Hermione cứ bảo chúng con phải tử tế với nó"

"Cô ấy khá đúng đấy, Harry", cụ Dumbledore nói "Thầy đã từng cảnh cáo Sirius khi chúng ta chọn Quảng trường Grimmauld làm Tổng Hành Dinh rằng Kreacher cần được đối xử tử tế và tôn trọng. Thầy cũng bảo anh ta rằng Kreacher có thể nguy hiểm cho chúng ta. Thầy không nghĩ rằng Sirius đã nghiêm túc chú ý tới điều thầy nói, hay đã coi Kreacher như một sinh vật có những cảm xúc tinh tế của con người..."

"Không phải thầy đang trách... không phải thầy đang... nói...về chú Sirius như thế...". Hơi thở nó thít lại, nó không nói chính xác những gì đang nghĩ, nhưng sự giận dữ đã chìm xuống lại bùng lên trong nó: nó không thể để cụ Dumbledore chỉ trích chú Sirius "Kreacher là kẻ nói dối... xấu xa... nó đáng phải..."

"Kreacher như thế nào là do các phù thủy tạo ra, Harry", cụ Dumbledore nói "Ờ, nó thật đáng thương. Cuộc sống của nó cũng khổ nhọc như là Dobby bạn con. Nó buộc phải tuân theo mệnh lệnh của Sirius, bởi vì Sirius là người cuối cùng của dòng họ mà nó là nô lệ, nhưng nó không có một chút trung thành nào với anh ta. Và cho dù Kreacher có lỗi gì đi nữa, phải thừa nhận rằng Sirius đã không làm gì để cải thiện cuộc sống của nó..."

"ĐỪNG NÓI VỀ CHÚ SIRIUS NHƯ VẬY", Harry la lên.

Nó lại đứng dậy, diên tiết, sẵn sàng lao vào cụ Dumbledore, cụ chẳng hiểu gì về chú Sirius hết, chẳng biết chú dũng cảm như thế nào, chẳng biết chú đã phải chịu đựng nhiều đau khổ nào...

"Thế còn Snape", Harry vạch, "Thầy không nói về ông ta à ? Khi con nói với ông ta Voldemort đã bắt chú Sirius ông ta chỉ khinh khỉnh nhìn con như thường lệ.."

"Harry, con biết Giáo sư Snape không thể làm gì khác ngoài việc làm bộ chẳng coi con vào đâu trước mặt Dolores Umbridge", cụ Dumbledore điềm tĩnh nói "nhưng như thầy đã nói, anh ta đã thông báo với Hội sớm nhất có thể điều con đã nói. Chính anh ta đã suy ra con đã đi đâu khi con không quay trở ra khỏi Khu Rừng. Và cũng chính anh ta đã đưa liệu Chân được giả cho Umbridge khi cô ta cố gắng buộc con nói ra nơi ẩn náu của Sirius".

Harry bất kể điều đó, nó cảm thấy một ý muốn đầy ác ý phải chỉ trích Snape, điều đó dường như có thể làm giảm cảm giác tội lỗi khủng khiếp của nó, và nó muốn nghe thấy cụ Dumbledore đồng ý với nó.

"Snape... Snape.. d..dẫn vật chú Sirius về việc chú ấy cứ ở trong nhà.. ông ta nói chú Sirius là kẻ hèn nhất.."

"Sirius đã đủ trưởng thành và khôn ngoan để không để những lời chế nhạo vớ vẩn đó tổn thương", cụ Dumbledore nói.

"Snape không dạy con các bài học Phong Tỏa nữa !", Harry càu nhàu "Ông ấy quảng con ra khỏi văn phòng !"

"Thầy biết điều đó", cụ Dumbledore giọng nặng nề "Thầy đã nói đó là lỗi của thầy vì đã không tự mình dạy cho con, dù lúc đó thầy đã chắc rằng, không có gì nguy hiểm hơn là mở đầu óc ra cho Voldemort thâm nhập trong khi thầy hiện diện..."

"Snape càng làm nó tồi tệ hơn, vết sẹo của con luôn đau hơn sau mỗi buổi học," Harry nhớ tới những ý kiến của Ron về điều đó và lao sâu vào "...làm sao thầy biết thầy ấy không cố gắng làm con yếu đi giúp Voldemort, khiến hắn dễ dàng thâm nhập vào bên trong.."

"Thầy tin Severus Snape", cụ Dumbledore nói đơn giản "Nhưng thầy quên mất- lại một lỗi lầm cấm nữa-rằng một số vết thương quá nặng để có thể chữa lành. Thầy nghĩ Giáo sư Snape có thể khắc phục ác cảm đối với cha của con. Thầy đã lầm".

"Nhưng thế lại được, phải không?", Harry la lên, mặc kệ những gương mặt khó chịu và những tiếng thì thầm phản đối từ các chân dung trên tường. "Snape ghét cha con là phải, còn chú Sirius ghét Kreacher lại không phải ư?"

"Sirius không ghét Kreacher", cụ Dumbledore nói "Anh ta coi nó như một đầy tớ vô dụng không cần quan tâm hay để ý tới. Sự thờ ơ và bỏ mặc thường gây nhiều tác hại hơn là sự căm ghét rõ ràng... cái giếng nước mà ta đã phá hủy hồi hôm là một hình ảnh đối trá. Chúng ta những phù thủy đã ngược đãi và lợi dụng những người bạn của chúng ta trong một thời gian dài, và bây giờ chúng ta phải gánh chịu hậu quả".

"NHƯ VẬY NHỮNG GÌ CHÚ SIRIUS PHẢI CHỊU LÀ ĐÁNG, PHẢI KHÔNG?", Harry la lên.

"Thầy không nói như vậy, và chắc con chưa thấy thầy nói điều gì như vậy", Dumbledore điềm tĩnh đáp "Sirius không phải là một người độc ác, nói chung anh ta khá tốt với gia đình. Anh ta không yêu Kreacher, bởi vì nó nhắc nhở anh ta về ngôi nhà mà anh ta căm ghét".

"Phải, chú ấy căm ghét nó!", Harry nói, giọng nó vỡ ra, quay lưng về phía cụ Dumbledore và bước đi. Mặt trời giờ đã chiếu sáng khắp căn phòng và ánh mắt của những tấm chân dung theo dõi khi nó bước đi một cách vô thức, không nhìn tí gì tới căn phòng. "Thầy muốn chú ấy tự nhốt mình trong nhà và chú ấy ghét như vậy, đó là lý do chú ấy ra khỏi nhà vào tối qua..."

"Thầy đã cố giữ cho Sirius còn sống," cụ Dumbledore lặng lẽ nói.

"Không ai muốn bị nhốt kín lại cả!" Harry giận dữ nói, đi vòng quanh cụ. "Thầy đã làm như vậy với con suốt cả mùa hè.."

Cụ Dumbledore nhắm mắt lại và che mặt mình bằng đôi bàn tay dài xương xẩu. Harry quan sát cụ, nhưng vẻ khó nhận biết là kiệt sức, hay mệt mỏi, hoặc là bất kỳ cảm xúc gì của cụ Dumbledore này, không làm cho nó dịu đi. Ngược lại, nó càng cảm thấy giận dữ hơn khi cụ Dumbledore tỏ ra yếu đuối. Cụ không có quyền yếu đuối khi Harry giận dữ và la hét với cụ.

Cụ Dumbledore hạ tay xuống và nhìn Harry qua đôi kính hình bán nguyệt.

"Đây là lúc," cụ nói, "để thầy nói với con những gì thầy đáng ra phải nói với con năm năm trước, Harry ạ. Ngồi xuống đi. Thầy sẽ nói với con tất cả. Thầy chỉ yêu cầu một chút kiên

nhấn thôi. Con vẫn còn cơ hội để giận dữ với thầy – để làm những gì con thích – khi thầy dừng lời. Thầy sẽ không cản con.”

Harry trừng trừng nhìn cụ trong một thoáng, rồi lại ngồi phịch xuống cái ghế đối diện với cụ và chờ đợi.

Cụ Dumbledore nhìn một lúc vào ánh khoảng sân ngập nắng ngoài cửa sổ, rồi nhìn lại Harry và nói, “Năm năm trước khi con đến Hogwarts, Harry ạ, an toàn và bình an vô sự, như thầy đã sắp xếp và mong đợi. À – không được bình an lắm. Con đã bị tổn thương. Thầy biết con sẽ chịu tổn thương khi thầy để con lại trên ngưỡng cửa nhà di dưỡng con. Thầy biết là thầy đã kết án con mười năm khổ sở và u ám.”

Cụ ngừng lời. Harry không nói gì.

“Con có thể hỏi – và rất có lý khi hỏi rằng – vì sao thầy lại làm vậy. Vì sao không để một gia đình phù thủy nào đó nhận con? Có rất nhiều gia đình, còn hơn cả vui mừng, sẽ tự hào và sung sướng được nuôi nấng con như một người con trai.

“Câu trả lời của thầy là thầy ưu tiên việc giữ cho con còn sống trước nhất. Con gặp nguy hiểm hơn bất kỳ ai và thầy biết điều đó. Voldemort đã biến mất vài giờ trước, nhưng những thuộc hạ của hắn – và nhiều tên cũng kinh khiếp như hắn – vẫn còn rất đông, giận dữ, tuyệt vọng và hung tợn. Và thầy cũng phải có quyết định về những năm tháng sắp đến. Thầy có tin rằng Voldemort đã ra đi vĩnh viễn không? Không. Thầy biết rằng cho dù mười, hai mươi hay năm mươi năm sau, nhưng chắc chắn hắn sẽ quay lại, và thầy cũng biết chắc, vì thầy biết rõ hắn, rằng hắn sẽ không ngừng lại cho đến khi hắn giết được con.

“Thầy biết rằng hiểu biết về phép thuật của Voldemort có thể còn vượt xa hơn bất kỳ phù thủy đương đại nào. Thầy biết rằng thậm chí ngay cả những câu thần chú và bùa phép phức tạp và mạnh mẽ nhất của thầy cũng không thể thắng được khi hắn trở về với đầy đủ sức mạnh.

“Nhưng thầy cũng biết điểm yếu của Voldemort. Và vì thế thầy đã ra quyết định. Con đã được bảo vệ bởi một phép thuật cổ xưa mà hắn biết rõ, hắn xem thường và do đó hắn đã phải trả giá vì đã đánh giá thấp nó. Tất nhiên là thầy đang nói về việc mẹ con đã chết để bảo vệ con. Bà đã cho con một sự bảo vệ lâu dài mà hắn không bao giờ chờ đợi, một sự bảo vệ vẫn còn tuôn chảy trong các mạch máu của con cho đến tận bây giờ. Vì thế thầy đã đặt niềm tin vào dòng máu của mẹ con. Thầy đã giao con cho chị của bà, người bà con duy nhất còn lại.”

“Bà ta không yêu con,” Harry nói ngay, “Bà ta không một chút...”

“Nhưng bà ta đã nhận con,” cụ Dumbledore ngắt lời. “Bà ta có thể đã nuôi con một cách miễn cưỡng, bất đắc dĩ, điên tiết, cay cú, nhưng bà ta vẫn đã nhận con, và khi làm thế, bà ta đã chứng thực bùa phép ta đặt lên con. Sự hy sinh của mẹ con đã làm cho sự ràng buộc về dòng máu là cái khiến vững chắc nhất mà ta có thể cho con.”

“Con vẫn không...”

“Cho tới khi con vẫn gọi nơi có dòng máu của của mẹ con là nhà, thì con không thể bị Voldemort chạm đến hay làm hại được. Hắn làm mẹ con chảy máu, nhưng dòng máu ấy vẫn

còn sống trong con và chị của bà. Dòng máu của bà đã trở thành nơi ẩn náu cho con. Con chỉ cần trở về nơi ấy một lần trong năm, nhưng khi mà con vẫn còn gọi nơi đó là nhà, thì hẳn vẫn không thể làm hại con được. Dĩ của con biết điều này. Ta đã giải thích điều này trong cái lá thư mà ta để lại với con trên ngưỡng cửa của bà ta. Bà ta biết rằng cho phép ở lại sẽ giữ cho con sống sót suốt mười lăm năm qua.”

“Khoan đã thầy” Harry nói, “Khoan một chút...”

Nó ngồi thẳng lên trên ghế, nhìn chăm chăm vào cụ Dumbledore.

“Thầy đã gửi bức Thư Cú ấy. Thầy đã nhắc bà hãy nhớ – đó là giọng của thầy...”

“Thầy nghĩ,” cụ Dumbledore nói, hơi nghiêng đầu, “rằng bà ta có lẽ cần được nhắc lại cái hiệp ước mà bà ta đã ký khi nhận con. Thầy ngờ rằng việc những tên Giám Ngục tấn công con có thể đã nhắc bà ta nhớ về mối nguy hiểm khi nhận nuôi con.”

“Điều ấy đã xảy ra,” Harry khẽ nói. “Mà... dường con còn hơn thế nữa. Ông ấy muốn đuổi con đi, nhưng sau khi bức thư Sấm ấy đến thì di... bà nói con phải ở lại.”

Nó nhìn lên trần một thoáng, rồi nói, “Nhưng điều đó thì có liên quan gì với...”

Nó không thể nói ra tên của Sirius.

“Vào năm năm trước,” cụ Dumbledore tiếp tục, như thể nó không hề ngắt lời, “con đã đến Hogwarts, có thể con đã không được hạnh phúc và nuôi nấng chu đáo như thầy chờ đợi, nhưng còn sống và khoẻ mạnh. Con không phải là một hoàng tử nhỏ được nuông chiều, nhưng như một cậu bé bình thường mà thầy có thể hy vọng có được dưới điều kiện như vậy. Cho tới lúc đó, kế hoạch của thầy đã phần nào thành công.

“Và rồi... ờ, có lẽ con cũng nhớ rõ về những sự kiện trong năm đầu tiên của con ở Hogwarts như thầy. Con đã chiến đấu rất cừ với những thách thức và sớm hơn... sớm hơn rất nhiều... so với thầy dự tính, con đã tự mình đối mặt với Voldemort. Con lại sống sót. Con còn làm nhiều được hơn thế. Con đã ngăn cản sự trở lại của hắn với đầy đủ quyền lực và sức mạnh. Con đã chiến đấu như một người đàn ông. Thầy đã... tự hào về con hơn là thầy có thể nói.

“Nhưng vẫn có một thiếu sót trong kế hoạch tuyệt hảo của thầy,” cụ Dumbledore nói, “Một thiếu sót mà thầy biết rằng thậm chí có thể sẽ làm đảo lộn mọi thứ. Và rồi, biết rằng sự thành công của kế hoạch của thầy quan trọng đến mức nào, thầy đã tự nhủ rằng không thể để sự thiếu sót ấy làm huỷ hoại nó đi. Thầy có thể đơn độc ngăn chặn được nó, nên thầy phải đơn độc vững mạnh. Và đó là bài kiểm tra đầu tiên của thầy, khi thầy để con trong bệnh xá, yếu ớt sau cuộc chiến đấu với Voldemort.”

“Con không hiểu thầy muốn nói gì,” Harry nói.

“Con không nhớ là có hỏi thầy, khi con nằm trong bệnh xá rằng, vì sao Voldemort đã cố giết con khi con hãy là một đứa trẻ?”

Harry gật đầu.

“Thầy có nên nói với con lúc đó?”

Harry nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh và không nói gì, nhưng tim nó lại đập mạnh.

“Con không thấy cái thiếu sót trong kế hoạch của thầy à? Không... có thể là không. À, như con biết đấy, thầy đã quyết định không trả lời. Mười một tuổi, thầy tự nhủ, thì còn quá nhỏ để biết điều đó. Thầy đã không bao giờ muốn nói cho con hay khi con mới mười một tuổi. Hiểu biết điều đó có thể là quá nhiều với một đứa bé ở tuổi ấy.”

“Thầy lẽ ra đã phải nhận thấy những dấu hiệu nguy hiểm. Thầy đáng lẽ phải tự hỏi vì sao mình không cảm thấy lúng túng khi con hỏi thầy cái câu hỏi mà thầy biết, một ngày nào đó, thầy phải đưa ra câu trả lời khủng khiếp. Thầy nhận ra rằng thầy đã vui khi nghĩ rằng thầy không phải làm điều ấy vào ngày hôm đó... Con còn quá trẻ, quá trẻ

“Và rồi bước sang năm thứ hai ở Hogwarts. Và một lần nữa con lại gặp những thử thách thậm chí từ những phù thủy trưởng thành mà con chưa bao giờ gặp mặt: một lần nữa con lại tự giải quyết, còn hơn cả những giấc mơ hoang đường nhất của thầy. Tuy nhiên con đã không hỏi lại thầy, vì sao Voldemort để lại cái dấu hiệu đó trên con. Chúng ta đã nói chuyện về vết thẹo của con, ờ phải... chúng ta đã rất rất gần với vấn đề. Vì sao thầy không nói gì với con ?

“Ờ, dù sao, với thầy thì mười hai tuổi, có vẻ cũng không hơn mười một tuổi bao nhiêu để tiếp nhận những thông tin như vậy. Thầy cho phép con rời khỏi thầy, đầy máu, kiệt sức nhưng hớn hờ, và nếu như thầy có cảm thấy một chút cắn rứt rằng có lẽ thầy nên nói với con, thì nó lập tức lại lịm đi. Con thấy đó, con còn quá nhỏ, và thầy tự thấy là không thể làm hỏng cái đêm chiến thắng ấy...”

“Con đã thấy chứ, Harry? Bây giờ con đã thấy cái thiếu sót trong cái kế hoạch tuyệt vời của thầy chứ? Thầy rơi vào cái bẫy mà thầy đã thấy trước, mà thầy đã tự nhủ rằng thầy có thể tránh, mà thầy cần phải tránh”

“Con không...”

“Thầy đã quan tâm đến con nhiều quá,” Dumbledore nói một cách đơn giản. “thầy đã quan tâm đến hạnh phúc của con nhiều hơn là việc cho con biết sự thật, quan tâm đến sự bình an trong tâm hồn con hơn là kế hoạch của thầy, quan tâm đến cuộc sống của con hơn là những sự sống có thể mất đi nếu kế hoạch của thầy thất bại. Nói cách khác, thầy đã cư xử đúng như những gì Voldemort mong chờ những kẻ ngốc như chúng ta ư làm.”

“Đó có phải là lời biện hộ chẳng? Thầy bắt kể bất kỳ ai trông chừng con như thầy – và thầy đã trông chừng con sát sao hơn nhiều so với những gì con có thể tưởng tượng – không muốn để con đau khổ hơn những gì con đã phải chịu đựng. Thầy quan tâm làm gì nếu như có một số người và sinh vật khác mà thầy không hề biết sẽ bị tàn sát trong một tương lai không thể xác định, nếu như ở đây con vẫn còn sống, và, hạnh phúc? Thầy chẳng bao giờ mơ rằng mình lại chăm lo đến một người như thế.”

“Khi ta vào năm ba. Thầy đã quan sát từ xa khi con chiến đấu để đẩy lùi các Giám ngục, khi con tìm thấy Sirius, tìm hiểu anh ta là ai và cứu anh ta. Lúc đó thầy đã nên nói với con chưa, khi mà con đang cảm thấy chiến thắng khi giành lại người cha đỡ đầu từ tay của Bộ? Nhưng lúc này, vào tuổi mười ba, thì những lời bào chữa của thầy đã không còn. Con có thể

còn nhỏ, nhưng con đã chứng minh rằng con là một ngoại lệ. Lương tâm của thầy không yên, Harry ạ. Thầy biết rằng thời điểm đó sẽ sớm tới...

“Nhưng năm ngoái con thoát khỏi cái mê cung ấy, vừa chứng kiến cái chết của Cedric Diggory, rồi tự mình thoát khỏi cái chết trong gang tấc... và thầy đã không nói với con, cho dù thầy biết, lúc này khi Voldemort đã trở lại, thì thầy phải sớm nói cho con. Và bây giờ, vào đêm nay, thầy biết con đã sẵn sàng từ lâu để nghe những điều mà thầy đã giấu con quá lâu, bởi vì con đã chứng minh rằng thầy đáng ra nên đặt gánh nặng này lên con trước đó. Lời biện hộ duy nhất của thầy là thế này: thầy đã thấy con chiến đấu dưới những gánh nặng mà chưa có học sinh nào trải qua trong ngôi trường này và thầy không thể đặt lên con một gánh nặng khác, nặng hơn tất cả.”

Harry đợi, nhưng cụ Dumbledore không nói tiếp.

“Con vẫn chưa hiểu.”

“Voldemort đã cố giết con khi con chỉ là một đứa bé bởi vì một lời tiên tri không lâu sau khi con ra đời. Hắn biết về về lời tiên tri ấy, cho dù hắn không biết được toàn bộ nội dung. Hắn đã đi giết con khi con vẫn còn là một đứa bé sơ sinh, tin rằng hắn đã hoàn thành những điều được tiên đoán. Hắn phát hiện ra rằng hắn đã sai lầm, và đã phải trả giá, khi lời nguyện hắn dùng giết con quật ngược trở lại. Và rồi, khi hắn trở về với thể xác của hắn, và nhất là khi con trốn thoát một cách ngoạn mục khỏi hắn vào năm ngoái, hắn quyết định phải nghe được toàn bộ lời tiên tri ấy. Đó chính là vũ khí mà hắn kiên trì tìm kiếm từ khi hắn trở lại: kiến thức về việc làm cách nào giết được con.”

Mặt trời bây giờ đã lên cao: văn phòng của cụ Dumbledore đang tắm trong ánh nắng. Cái hòm kính trong đó đặt thanh gươm của Godric Gryffindor trở nên sáng trắng và mờ đi, những mảnh nhạc cụ vỡ mà Harry vừa ném xuống nền nhà lấp lánh như những giọt nước mưa, và đằng sau nó, con chim Fawkes nhỏ non nớt đang kêu lúu rúu trong cái tổ tro của nó.

“Quả cầu tiên tri đã vỡ rồi,” Harry ngây người nói. “Lúc ấy con đang kéo Neville lên trên các hàng ghế trong cái – cái phòng có cái cổng tò vò ấy, rồi con làm rách áo bạn ấy và nó rơi xuống.”

“Thứ bị vỡ ấy chỉ đơn thuần là một hồ sơ ghi lại lời tiên tri được Sở Cơ Mật cất giữ. Nhưng lời tiên tri ấy đã được nói với một người khác, và người đó có thể nhắc lại nó hoàn toàn chính xác.”

“Ai đã nghe nó?” Harry hỏi, cho dù nó nghĩ là nó đã biết câu trả lời.

“Chính thầy,” cụ Dumbledore nói, “Trong một đêm lạnh giá, ẩm ướt mười sáu năm về trước, trong một căn phòng nằm trên quầy rượu ở quán Đầu Heo. Thầy đến đấy để gặp một ứng viên cho vị trí giáo viên môn Tiên Tri, mặc dù việc cho phép môn Tiên Tri được tiếp tục dạy quả có trái với ý thầy. Tuy nhiên, ứng viên này là cháu gái mấy đời của một nhà Tiên tri thiên tài rất nổi tiếng và thầy nghĩ là nên gặp bà ta vì phép lịch sự chung. Thầy đã thất vọng. Dường như bà ta có vẻ không thừa hưởng được tài năng ấy. Thầy nói với bà ấy, thầy hy vọng rằng đủ nhã nhặn, rằng thầy không nghĩ là bà thích hợp cho vị trí đó. Rồi thầy quay ra chuẩn bị rời đi.”

Cụ Dumbledore đứng dậy và băng qua Harry đi về phía cái tủ đen ở cạnh cái lồng của con Fawkes. Cụ cúi xuống, kéo một ngăn kéo và lấy ra một cái chậu đá nông, chạm trổ xung quanh, chiếc chậu trong đó Harry từng thấy cha mình trêu chọc Snape. Cụ Dumbledore đi lại bàn, đặt cái Tường Ký lên trên, và đặt đĩa thần lên thái dương của ông. Cụ rút ra từ đó những sợi ý nghĩ bạc mỏng mảnh như tơ dính trên đầu đĩa và thả nó vào cái chậu. Cụ ngồi xuống lại sau bàn và quan sát ý nghĩ của mình xoáy tròn và trôi nổi trong chậu một lúc. Rồi, buông một tiếng thở dài, cụ nâng đĩa lên và nhúng đầu đĩa vào cái chất bạc ấy.

Một hình bóng vọt lên, choàng khăn, mắt bà được phóng to lên sau cặp kính, và bà ta chậm chậm xoay tròn, chân đặt trên cái chậu. Nhưng khi Sybill Trelawney nói, thì không phải là cái giọng thần bí cao vút thường ngày, mà là một giọng khàn khàn, khó nghe mà Harry chưa bao giờ nghe thấy bà dùng trước đây:

“Người có sức mạnh đánh bại được Chúa Tể Hắc Ám sắp xuất hiện, sinh ra bởi những người đã ba lần thách thức hắn...sinh ra khi tháng thứ bảy chết đi... và Chúa Tể Hắc Ám sẽ đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắn, nhưng người này sẽ có những sức mạnh mà Chúa Tể Hắc Ám không biết đến... và một trong hai người phải chết dưới tay của người kia vì không ai có thể sống khi người kia còn tồn tại... người có quyền lực để đánh bại Chúa Tể Hắc Ám sẽ sinh ra khi tháng thứ bảy chết đi...”

Thân người Giáo sư Trelawney xoay tròn chậm chậm và chìm dần xuống cái vũng bạc phía dưới rồi biến mất.

Văn phòng trở nên tuyệt đối tĩnh lặng. Cụ Dumbledore, Harry lẫn các bức tranh đều không phát ra một âm thanh nào. Ngay cả Fawkes cũng chìm vào im lặng.

“Giáo sư Dumbledore?” Harry nói rất khẽ, và cụ Dumbledore, vẫn đang nhìn xuất thần vào cái chậu Tường ký, dường như đã hoàn toàn chìm đắm trong suy tư. “Điều đó... có phải nghĩa là... điều đó có nghĩa là gì?”

“Nó có nghĩa là,” cụ Dumbledore nói, “rằng người duy nhất có thể đánh bại Chúa tể Voldemort sẽ sinh ra vào cuối tháng Bảy của gần mười sáu năm trước. Đứa bé này sẽ được sinh ra từ một cặp vợ chồng đã ba lần thách thức Voldemort.”

Harry cảm thấy có gì đó ngọt ngào bên trong nó. Hơi thở của nó lại có vẻ khó nhọc.

“Điều đó có nghĩa là...con ạ?”

Cụ Dumbledore nhìn nó một thoáng qua cặp kính của mình.

“Điều kỳ lạ là, Harry ạ,” cụ nhẹ nhàng nói, “có thể không phải là con. Lời tiên tri của Sybill có thể dùng cho hai cậu bé phù thủy, đều được sinh ra vào cuối tháng Bảy năm đó, cả hai đều có cha mẹ nằm trong Hội Phượng Hoàng, cha mẹ của cả hai đều thoát được Voldemort trong đường tơ kẽ tóc ba lần. Một, tất nhiên, là con. Người kia là Neville Longbottom.”

“Nhưng... nhưng, vì sao lại là tên của con trên quả cầu tiên tri chứ không phải là Neville?”

“Hồ sơ chính thức đã ghi tên con sau khi Voldemort tấn công con lúc con hãy là một đứa trẻ,” cụ Dumbledore nói. “Nó khiến cho người canh giữ Căn Phòng Tiên Tri cảm thấy rõ rệt là Voldemort có thể cố giết con chỉ vì hắn biết con chính là đứa trẻ mà Sybill đề cập đến”

“Vậy tức là... có thể đó không phải là con?” Harry nói.

“Thầy e rằng,” cụ Dumbledore chậm chạp nói, có vẻ như mỗi lời nói đều lấy của ông rất nhiều nỗ lực, “rằng không nghi ngờ gì nữa, đứa trẻ đó chính là con.”

“Nhưng, thầy đã nói – Neville cũng được sinh vào cuối tháng Bảy, - và ba mẹ bạn ấy...”

“Con đã quên phần tiếp của lời tiên tri, dấu vết để nhận dạng đứa trẻ có thể đánh bại Voldemort... Voldemort sẽ tự mình đánh dấu người này như một kẻ tương đương với hắn. Và hắn đã làm thế, Harry ạ. Hắn đã chọn con, chứ không phải Neville. Hắn đã để lại cho con vết sẹo mang theo cả những lời chúc lành và nguyên rủa.”

“Nhưng có thể hắn đã chọn sai!” Harry nói. “Hắn có thể đã đánh dấu sai người!”

“Hắn đã chọn đứa trẻ nào mà hắn nghĩ là nguy hiểm cho hắn,” cụ Dumbledore nói, “Và để ý rằng, Harry: hắn chọn, không phải là một kẻ thuần chủng (những người này, theo niềm tin của hắn, là những phù thủy duy nhất có giá trị hoặc đáng biết đến) mà là tấn công một người máu pha tạp, giống như hắn. Hắn đã thấy chính hắn trong con thậm chí trước cả khi hắn thấy con, và đã đánh dấu con với một vết sẹo, hắn đã không giết được con như hắn muốn, mà mang tới cho con một sức mạnh, và một tương lai, trong đó con có thể thoát khỏi hắn không chỉ một, mà đến bốn lần cho đến giờ phút này- những việc mà cả cha mẹ con lẫn cha mẹ Neville đều không thể làm được.”

“Vậy thì vì sao hắn làm thế?” Harry nói, nó cảm thấy tê cóng và lạnh ngắt. “Vì sao hắn lại cố giết con khi con còn là một đứa trẻ mới sinh? Sao hắn không đợi xem Neville hay con tỏ ra nguy hiểm với hắn hơn khi chúng con lớn lên và cố giết ai mà...”

“Ý nghĩ này, quả là, có vẻ thực tế hơn,” cụ Dumbledore nói, “ngoại trừ rằng Voldemort chưa có đủ thông tin về lời tiên tri này. Cái quán Đầu Heo, nơi mà Sybill chọn vì giá rẻ, đã thu hút được, nói thế nào nhỉ, những khách hàng thú vị hơn ở Ba Cây Chổi. Như con và các bạn con đã biết, với cái giá của các con, và thầy với phải trả cái giá của thầy, đó là một nơi chưa bao giờ là an toàn để bảo đảm rằng mình không bị nghe lén. Tất nhiên, thầy không mơ tưởng điều đó, khi thầy đến gặp Sybill Trelawney, thì thầy đã xem xem có ai nghe lén không. Một vận may lớn của thầy – của chúng ta – là kẻ nghe lén đã bị phát hiện khi lời tiên tri chỉ mới được đọc lên và bị tống ra khỏi nơi đó.

“Vậy là hắn chỉ nghe thấy...?”

“Hắn chỉ nghe thấy phần mở đầu, phần nói rằng đứa trẻ ra đời vào tháng Bảy có cha mẹ ba lần thách thức Voldemort. Do đó, hắn không cảnh báo được cho chủ hắn biết về việc tấn công có thể dẫn tới nguy cơ chuyển sức mạnh qua cho con, và đánh dấu con như một kẻ tương đương với hắn. Vì vậy Voldemort không bao giờ biết được rằng tấn công con có thể nguy hiểm, rằng nếu đợi để biết thêm thì có thể là khôn ngoan hơn. Hắn có thể không biết được rằng con có những sức mạnh mà Chúa Tể Hắc Ám không biết...”

“Nhưng con đâu có!” Harry nói, cố nén giọng, “Con không có sức mạnh nào mà hắn không có cả, con không thể chiến đấu như hắn đã làm hồi hôm, con không thể khống chế người khác... hoặc giết họ...”

“Có một căn phòng trong Sở Cơ Mật” cụ Dumbledore ngắt lời, “luôn luôn được khoá kín. Nó chứa một lực lượng còn kỳ diệu và kinh khiếp hơn cái chết, hơn sự thông minh của con người, hơn tất cả các sức mạnh tự nhiên. Đó cũng có thể chính là điều huyền bí nhất trong số những vấn đề được nghiên cứu tại đó. Con có được cái sức mạnh tương đương như trong căn phòng đó còn Voldemort thì hoàn toàn không. Sức mạnh đó đã khiến con đến cứu Sirius vào tối nay. Cái sức mạnh đó đã khiến con không bị Voldemort khống chế, bởi vì hắn không thể trú ngụ được trong một cơ thể đầy những sức mạnh mà hắn căm ghét. Cuối cùng, vấn đề không phải là con có thể phong tỏa được tâm trí của con hay không. Chính trái tim con đã cứu con.”

Harry nhắm mắt lại. Nếu nó không đi cứu chú Sirius, chú ấy đã không chết... Để cố dằn mình không nghĩ về chú Sirius nữa, Harry hỏi, mà không quan tâm lắm đến câu trả lời, “Phần kết của lời tiên tri... nó nói cái gì đó về việc... không ai có thể sống...”

“... khi người kia còn sống sót,” cụ Dumbledore nói.

“Thế,” Harry nói, cổ thốt lên lời từ cái cảm giác giống như tuyệt vọng thăm thẳm bên trong nó, “thế điều đó có nghĩa là... một trong hai, con và hắn, phải giết người kia... vào lúc kết thúc?”

“Phải,” cụ Dumbledore nói.

Không ai nói gì trong một lúc lâu. Ở nơi nào đó phía xa bên ngoài những bức tường của văn phòng, Harry có thể nghe thấy những tiếng động, học sinh đang đi xuống Đại Sảnh, có thể để ăn sáng sớm. Dường như khó có thể tưởng được là trên đời này còn có những người vẫn còn muốn ăn, vẫn còn có thể cười, không biết hoặc không quan tâm gì đến việc chú Sirius đã ra đi vĩnh viễn. Chú Sirius có lẽ đáng cách xa đây hàng ngàn dặm rồi; thậm chí bây giờ một phần trong Harry vẫn còn tin rằng ông chỉ ngã vào tấm màn đó thôi, rồi nó sẽ thấy Sirius quay nhìn nó, chào mừng nó, có thể, với tiếng cười như tiếng sữa của chú...

“Thầy nợ con một lời giải thích nữa, Harry,” cụ Dumbledore lưỡng lự nói. “Có thể con đã tự hỏi vì sao thầy đã không chọn con làm huynh trưởng? Thầy phải thú nhận rằng... thầy đã nghĩ... con đã quá đủ trách nhiệm phải gánh vác rồi.”

Harry nhìn lên và thấy một giọt nước mắt chảy trên gương mặt cụ Dumbledore lăn xuống chòm râu bạc dài của cụ.

CHƯƠNG XXXVIII: CUỘC CHIẾN THỨ HAI BẮT ĐẦU

KÊ-MÀ-CHỚ-GỌI-TÊN-RA ĐÃ TRỞ LẠI

"Trong một lời phát biểu ngắn gọn tối hôm Thứ sáu, Bộ trưởng Bộ pháp thuật Cornelius Fudge xác nhận rằng Kê-mà-chớ-gọi-tên-ra đã quay lại đất nước này và lộng hành trở lại

"Thật vô cùng đáng tiếc là tôi phải xác nhận rằng tên phù thủy tự phong mình là Chúa tể - chắc mọi người biết tôi nhắc đến ai - lại đang sống giữa chúng ta một lần nữa," - ông Fudge nói, trông ông có vẻ mệt mỏi và bối rối khi nói chuyện với các phóng viên. "Đáng tiếc không kém chúng tôi phải thông báo về cuộc nổi loạn quy mô lớn của những tên Dementor (Giám Ngục_ND) tại nhà ngục Azkaban, những kẻ chống đối lại việc tiếp tục phục vụ cho Bộ pháp thuật. Chúng tôi tin rằng những tên Dementor hiện đang chịu sự chỉ đạo của Chúa tể - mà tôi không muốn nêu tên này"

"Chúng tôi nhấn mạnh rằng các công dân phù thủy hãy đề cao cảnh giác. Bộ hiện đang xuất bản các hướng dẫn tự vệ cơ bản cho cá nhân và gia đình và sẽ phân phát miễn phí tới các gia đình phù thủy trong tháng tới."

"Lời phát biểu của Bộ trưởng làm cộng đồng phù thủy hoang mang và làm dấy lên những hồi chuông báo động, bởi mới gần đây nhất vào Thứ tư tuần trước, họ đã được Bộ đảm bảo rằng "không có một tí xác thực nào trong những lời đồn đại dai dẳng về tin Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy đã trở dậy trong chúng ta một lần nữa".

"Các chi tiết dẫn đến việc thay đổi quan điểm đột ngột của Bộ vẫn còn mơ hồ, nhưng có thể tin rằng Kê-mà-chớ-gọi-tên-ra cùng một nhóm những kẻ theo gót (được biết dưới cái tên Tử Thần Thực Tử) đã đột nhập vào Bộ pháp thuật vào tối Thứ năm.

"Albus Dumbledore, Hiệu trưởng mới được tái bổ nhiệm của Trường phù thủy và pháp thuật Hogwarts, thành viên mới tái cử của Liên minh quốc tế các phù thủy, Thủ lĩnh phù thủy mới tái cử của Wizengamot, lại chưa đưa ra lời bình luận. Ông ta đã khẳng định suốt cả năm trước rằng Kê-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy không hề chết, như đã từng được hy vọng và tin tưởng rộng rãi như vậy, mà một lần nữa lại đang chiêu mộ những kẻ theo gót để cố chiếm lấy quyền lực. Trong khi đó "Cậu-bé-sống-sót"..

"Bạn lại xuất hiện đây này, Harry, mình biết thế nào họ cũng kéo bạn vào," Hermione nói khi nhìn vào nó qua mép trên của tờ báo.

Hai đứa đang ở trong bệnh xá. Harry ngồi ở đầu giường của Ron và cả hai cùng đang nghe Hermione đọc trang nhất tờ Tiên tri Chủ nhật. Ginny, mắt cá chân được bà Pomfrey chữa lành trong nháy mắt, thu mình dưới chân giường của Hermione; Neville với cái mũi gần như đã trở lại hình dáng và kích thước bình thường, đang ngồi trên cái ghế đặt giữa hai cái giường; và Luna, người vừa đến viếng thăm, giữ khư khư cuốn tạp chí Kê Ngụy Biện mới nhất, đang đọc lộn đầu cuốn tạp chí và tỏ ra không nghe một lời nào của Hermione.

"Cậu ấy lại là "Cậu-bé-sống-sót" phải không?" Ron ủ rũ nói. "Không phải là một sự phớt lờ đối trá nữa chứ?"

Nó tự thưởng cho mình một cốc những miếng sôcôla ếch trong đồng lớn trên ngăn kéo cạnh giường, ném một ít cho Harry, Ginny và Neville, còn nó thì dùng răng xé rách túi bọc. Vẫn còn những vết sưng trên cánh tay nó nơi những cái xúc tu của bộ não quần lấy nó. Theo bà Pomfrey thì những ý nghĩ có thể để lại sẹo sâu hơn bất cứ thứ gì khác, tuy nhiên từ khi bà dùng một lượng lớn thuốc bôi quên lãng của bác sĩ Ubbly, tình hình xem ra có vẻ tiến triển.

"Phải, giờ họ lại ca tụng cậu đấy Harry ạ," Hermione nói và lướt nhìn xuống bài báo. "Một tiếng nói đơn độc của sự thật... được xem là không bình thường, chưa hề nao núng trong câu chuyện... buộc phải chịu đựng sự giễu cợt và sự phỉ báng... "Hừ," cô bé nói có vẻ khó chịu, "Mình thấy họ chẳng hề đề cập đến việc chính họ đã làm việc cái việc giễu cợt và phỉ báng đó trên tờ Tiên tri..."

Cô bé nhăn mặt một cái và đặt một tay vào mạng sườn. Lời nguyền Dolohov đã có tác dụng đối với cô, dù rằng ảnh hưởng đã nhẹ hơn so với thực tế nếu hẳn có thể đọc to câu thần chú, tuy thế cũng đủ gây ra, theo như lời bà Pomfrey, "đủ thiệt hại để chịu đựng". Hermione đang phải dùng mười loại linh dược khác nhau mỗi ngày, đang bình phục rõ rệt và thực sự đã chán ngấy cái bệnh xá này.

"Cố gắng cuối cùng của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy để chiếm quyền, từ trang hai đến trang bốn, Những điều mà Bộ pháp thuật nên nói với chúng ta, trang năm, Tại sao không ai lắng nghe Albus Dumbledore, từ trang sáu đến trang tám, Cuộc phỏng vấn đặc biệt với Harry Potter, trang chín... Tốt," Hermione nói rồi gấp tờ báo và ném nó sang bên cạnh, "Đúng là có khối điều để họ viết. Và cái cuộc phỏng vấn đó với Harry Potter thật chẳng có gì đặc biệt, đó chính là bài trên tạp chí Kẻ Ngụy Biện mấy tháng trước..."

"Bố đã bán nó cho họ," Luna nói một cách mập mờ và giở một trang trong tạp chí Kẻ Ngụy Biện. "Ông ra giá khá cao, do đó chúng mình sẽ có một chuyến thám hiểm ở Thụy Điển mùa hè này, biết đâu chúng mình lại chẳng bắt được một con Crumple-Horned Snorkack (Snorkack sừng gậy)."

Hermione có vẻ cố gắng kiềm chế trong giây lát rồi nói, "Nghe hay đấy"

Ginny chạm phải ánh mắt của Harry và vội nhìn ra chỗ khác và nhe răng cười.

"Thôi, thế nào cũng được," Hermione nói rồi đứng thẳng lên một chút và lại nhăn mặt, "ở trường sao rồi?"

"À, thầy Flitwick đã làm cái đầm lầy của Fred và George biến mất trong nháy mắt," Ginny nói, "thầy chỉ mất có ba giây. Nhưng thầy đã để lại một khoảng nhỏ dưới cửa sổ và và chẳng dây xung quanh nó"

"Sao lại thế? Hermione nói, trông có vẻ giật mình

"Ồ, thầy nói chỗ đó được phù phép rất tốt," Ginny nhún vai và nói

"Mình nghĩ rằng thầy ấy muốn để nó lại để làm kỷ niệm về hai anh Fred và George," Ron nói qua cái miệng đầy sôcôla. "Cậu biết đấy, các anh ấy đã gửi cho mình tất cả những thứ này," nó nói với Harry và chỉ vào một đồng to như một quả núi nhỏ đầy sôcôla ếch bên cạnh mình. "Các anh ấy chắc là kiếm khá với cái Tiệm Giỡn đó? Hermione trông có vẻ không tán thành và cất tiếng hỏi, "Thế thì liệu mọi phiền toái sẽ chấm dứt khi cụ Dumbledore trở lại chứ?"

"Phải," Neville nói, "tất cả mọi chuyện sẽ trở lại bình thường ngay."

"Mình hi vọng là thầy Filch sẽ vui vẻ? Ron hỏi và dựng cái thẻ trong túi sôcôla ếch có hình cụ Dumbledore tựa vào cái bình của mình.

"Không phải thế đâu," Ginny nói "Ông ấy thực sự rất đau khổ..." Cô bé hạ thấp giọng nghe như thì thầm vậy. "Ông ấy cứ lải nhải bà Umbridge là điều tốt nhất từng có với Hogwarts..."

Cả sáu đứa nhìn quanh. Giáo sư Umbridge đang nằm trên cái giường đối diện với họ và đang nhìn chăm chú lên trần nhà. Cụ Dumbledore đã một mình chạy vào rừng và cứu bà thoát khỏi bọn nhân mã; làm thế nào mà cụ ấy làm được việc đó – lôi giáo sư Umbridge ra khỏi những cái cây mà không hề có một vết xước trên mình - không ai biết, và hẳn là bà Umbridge cũng sẽ chẳng bao giờ kể lại. Từ khi bà ấy quay về lâu đài đến giờ, theo như mọi người biết, bà ta thốt ra một từ nào. Cũng chẳng ai thực sự biết điều gì không hay xảy đến với bà. Mái tóc xám luôn gọn gàng của bà ta rối tung lên và còn cả những cành cây nhỏ và những chiếc lá trên đó, nhưng xem chừng bà ấy chẳng hề bị thương gì.

"Bà Pomfrey nói bà ấy vẫn đang còn bị sốc." Hermione thì thào

"Hình như còn có vẻ hờn dỗi," Ginny nói

"Phải, bà ấy sẽ bộc lộ những dấu hiệu của sự sống nếu em làm điều này," Ron nói, lười phát ra những liếng lộp cộp nho nhỏ. Bà Umbridge ngồi thẳng dậy, nhìn xung quanh một cách hoang dại.

"Có điều gì vậy, Giáo sư?" Bà Pomfrey gọi và thò đầu qua cánh cửa.

"Không... không..." bà Umbridge nói rồi giấu mình vào những chiếc gối. "Hẳn là tôi nằm mơ thôi..."

Hermione và Ginny giấu tiếng cười của mình sau những chiếc ga trải giường.

"Lại nói về bọn nhân mã," Hermione nói sau khi đã bình thường lại một chút, "Thế bây giờ ai là giáo viên môn Tiên Tri? Thầy Firenze sẽ tiếp tục dạy chứ?"

"Thầy ấy vẫn dạy," Harry nói, "những con nhân mã khác sẽ không bao giờ tiếp nhận thầy ấy nữa phải không?"

"Có vẻ như là thầy ấy và cô Trelawney đều sẽ dạy," Ginny nói

"Mình cuộc là cụ Dumbledore mong sao thoát được khỏi cô Trelawney," Ron nói và nhai tóp tép con ếch thứ mười bốn. "Nhớ cho, nếu các cậu có hỏi mình thì toàn bộ môn học này thật vô dụng, thầy Firenze chẳng khác hơn chút nào đâu..."

"Làm sao bạn lại có thể nói thế được?" Hermione hỏi. "Sau khi mà chúng ta biết được rằng có những lời tiên tri thực sự?"

Tim Harry bắt đầu đập mạnh. Nó đã không nói với Ron, Hermione hay bất cứ người nào khác lời tiên tri chứa đựng điều gì. Neville đã nói với họ rằng nó đã vỡ tan thành nhiều mảnh khi Harry kéo nó lên cầu thang trong Căn phòng chết chóc và Harry đã không hề dính chính lại hình ảnh này. Nó chưa sẵn sàng cho nhìn thấy phản ứng của mọi người khi nó nói với họ nó chắc chắn hoặc là kẻ sát nhân, hoặc là nạn nhân, không có cách nào khác...

"Thật là đáng tiếc nó đã bị vỡ," Hermione nói khẽ và lắc đầu.

"Phải," Ron nói. "Tuy nhiên, ít ra thì Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy không bao giờ tìm ra được bên trong nó có gì - mà cậu định đi đâu thế?" trông nó có vẻ vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, nó nói thêm khi thấy Harry đứng dậy.

"Ờ - đến chỗ bác Hagrid," Harry nói, "Cậu biết đấy, bác ấy vừa quay trở lại và mình đã hứa mình sẽ đến kể về tình hình của hai cậu.

"Ồ, thế thì thôi," Ron gắt gỏng, "nhìn mảnh trời thanh thiên xa xa ngoài cửa sổ." Giá như bọn mình đi được."

"Chào bác ấy hộ bọn mình nhé!" Hermione gọi khi Harry xuống khỏi khu nhà. "Và nhớ hỏi bác ấy điều gì xảy ra với... với anh bạn nhỏ của bác ấy!"

Harry vẫy tay chứng tỏ nó đã nghe thấy và hiểu lời cô nói.

Lâu đài xem chừng có vẻ yên tĩnh, thậm chí vào ngày Chủ nhật. Mọi người đã ra ngoài sân nắng tận hưởng kỳ thi kết thúc và những ngày cuối cùng của khoá học không hề vương bận bởi việc ôn thi cũng như bài tập. Harry thông thả đi dọc theo dãy hành lang vắng lặng, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ theo mỗi bước chân; nó có thể nhìn thấy mọi người bay lượn trong không gian bên trên sân Quidditch và hai học sinh một nam một nữ đang bơi trong hồ với một con mực khổng lồ theo sát.

Nó cảm thấy khó khăn khi quyết định mình muốn được ở cùng mọi người hay không; bất cứ khi nào nó có người xung quanh nó lại muốn cách xa và khi nó một mình nó lại muốn có người bên cạnh. Nó nghĩ nó có thể đến thăm bác Hagrid dù bác ấy chưa nói chuyện nghiêm túc với nó kể từ khi bác ấy quay về...

Harry bước xuống bậc cấm thạch cuối cùng dẫn đến tiền sảnh thì Malloy, Crabbe và Goyle hiện ra từ một cánh cửa bên phải mà nó biết nó dẫn đến phòng sinh hoạt chung của nhà Slytherin. Harry đứng chết lặng, cả Malfoy và mấy thằng kia cũng thế. Những âm thanh duy nhất chỉ là tiếng la hét, tiếng cười và tiếng nước bắn vào Sảnh từ ngoài sân qua mấy cánh cửa trước đang mở.

Malfoy liếc nhìn xung quanh - Harry biết nó đang kiểm tra xem có giáo viên nào không - rồi nó quay lại nhìn vào Harry và hạ giọng, "Mày chết rồi, Potter."

Harry nhướn đôi lông mày.

"Thật buồn cười," nó nói, "mày nên nghĩ rằng tao đã dừng bước rồi đấy..."

Malfoy trông giận giữ hơn bất cứ lúc nào Harry từng thấy; nó cảm thấy sự thoải mái bị tước mất khi nhìn thấy khuôn mặt tái ngắt, đỏ về phía trước của nó bị méo mó bởi cơn thịnh nộ.

"Mày sẽ phải trả giá," Malfoy nói bằng giọng vừa đủ lớn hơn lời thì thào, "Tao sẽ bắt mày phải trả giá vì những gì mày làm với bố tao..."

"Ôi, giờ tao sợ quá rồi," Harry nói bằng giọng mỉa mai. "Tao nghĩ rằng Chúa tể Voldemort vừa có một sự khởi động giống như ba thằng chúng mày - có chuyện gì thế?" nó thêm khi thấy cả Malfoy, Crabble và Goyle đều bị kích động mạnh bởi cái tên đó. "Lão là bạn của bố mày phải không? Mày không sợ lão ấy chứ?"

"Mày nghĩ mày là một vĩ nhân đấy Potter à," Malfoy nói lẩn lút, Crabble và Goyle đang đồng tình với nó. "Mày chờ đấy, tao sẽ nắm được mày. Mày không thể đưa bố tao vào tù được"

"Tao nghĩ tao đã làm rồi, Harry nói.

"Bọn Dementors đã đi khỏi Azkaban," Malfoy nói nhỏ. "Bố tao và những người khác sẽ sớm ra ngoài thôi..."

"Phải, tao mong mấy người đó sẽ làm được," Harry nói, "Ít ra thì mọi người đều biết giờ bọn họ là những kẻ cặn bã ra sao."

Bàn tay Malfoy vụt đến đưa phép của nó nhưng Harry đã quá nhanh; nó đã rút đưa phép của mình ra thậm chí trước khi những ngón tay của Malfoy kịp đưa vào túi trong áo choàng của nó.

"Potter!"

Tiếng nói vang vọng dọc theo Tiền Sảnh. Thầy Snape đã hiện ra ở cầu thang dẫn xuống phòng làm việc của thầy, và từ cái nhìn của thầy, Harry cảm thấy lòng căm hận đang dồn đến vượt qua bất cứ những gì nó dành cho Malfoy, bất cứ những gì cụ Dumbldore nói, nó sẽ không bao giờ tha thứ cho thầy Snape... không bao giờ...

"Trò đang làm gì vậy hả Potter?" Thầy Snape nói với vẻ lạnh lùng thường nhật khi thầy rảo bước về phía bốn đứa.

"Em đang cố quyết định sẽ dùng lời nguyên nào với Malfoy, thưa thầy," Harry trả lời một cách mãnh liệt

Thầy Snape nhìn chăm chăm vào nó.

"Cất cây đưa phép ngay lập tức," thầy nói cộc lốc. "Trừ mười điểm của nhà Gryff-" Thầy nhìn về phía những cái đồng hồ cát khổng lồ trên tường và nở một nụ cười giễu cợt.

"A, ta thấy chẳng còn điểm nào ở đồng hồ cát của nhà Gryffindor để trừ cả. Trong trường hợp đó, Potter, đơn giản chúng ta sẽ phải -

"Thêm vào một ít?"

Giáo sư McGonagall vừa lộp cộp bước lên những bậc đá dẫn vào lâu đài, một tay bà đang xách một cái túi hành lý ô vuông kẻ chéo và nặng nề chống lên cây gậy ở tay kia, nhưng xem chừng bà trông vẫn khỏe.

"Giáo sư McGonagall!" thầy Snape nói, sải bước về phía trước, "Ra khỏi bệnh viện Thánh Mungo, đứng vậy!"

"Vâng, thưa giáo sư Snape, " giáo sư McGonagall nói, "Tôi vẫn tốt như mới vậy. Hai đứa Crabble và Goyle" Bà kiêu hãnh vẫy tay ra hiệu bọn chúng và bọn chúng bước lại, lê những bước dài và trông thật ngượng nghịu.

"Này," giáo sư McGonagall nói và đẩy cái túi hành lý vào ngực Crabble và áo choàng vào ngực Goyle, "mang những thứ này lên phòng làm việc cho ta."

Bọn chúng quay đi và bước lên cầu thang bằng cẩm thạch.

"Rồi," giáo sư McGonagall nói, nhìn lên những chiếc đồng hồ cát trên tường, "Phải, ta nghĩ Potter và những người bạn của mình cần có năm mươi điểm cho mỗi người vì đã báo động cho thế giới biết sự trở lại của Kẻ-mà-ai-cũng-biết-là-ai-đấy! Giáo sư nói thế nào, thưa giáo sư Snape?"

"Cái gì?" thầy Snape cắn cẩu, dù Harry biết thầy nghe rất rõ, "À, tốt, tôi nghĩ rằng..."

"Thế thì năm mươi điểm từng người cho Potter, hai anh em Weasleys, Longbottom và Quý cô Granger," giáo sư McGonagall nói, và một cơn mưa ruby rơi xuống bầu dưới đồng hồ cát của nhà Gryffindor khi bà nói. "Ồ - và năm mươi điểm cho Quý cô Lovegood, ta nghĩ vậy," bà nói thêm, và rất nhiều những viên saphia rơi vào đồng hồ của nhà Ravenclaw. "Bây giờ thầy muốn trừ Cậu Potter mười điểm, ta nghĩ, thưa giáo sư Snape - vậy thì chúng ta có..."

Mấy viên ruby rút lên bầu trên đồng hồ cát, tuy nhiên vẫn để lại một số lượng lớn ở phía dưới.

"Rồi, Potter, Malfoy, ta nghĩ rằng các trò nên ra ngoài vào ngày đẹp trời như hôm nay," Giáo sư McGonagall lạnh lẽo nói tiếp.

Harry không cần phải nói đến lần thứ hai - nó đứt cây đũa phép vào lại áo choàng và hướng thẳng về cửa trước mà không hề nhìn lại thầy Snape và Malfoy.

Mặt trời nóng bỏng rơi xuống nó bằng một luồng hơi nóng khi nó vượt qua những thảm cỏ đi về phía túp lều của bác Hagrid. Những cô cậu học sinh nằm ngổn ngang trên thảm cỏ tắm nắng, trò chuyện, đọc tạp chí Tiên tri Chủ nhật và nhai kẹo, nhìn lên khi thấy nó đi qua; một vài người gọi nó, người khác vẫy tay, rõ ràng tụi nó háo hức chứng tỏ tụi nó, cũng như tở Tiên Tri, đã quyết định coi nó như một người anh hùng.

Harry chẳng nói gì với bọn chúng. Nó không biết tụi nó biết được bao nhiêu về những gì xảy ra ba ngày trước, nhưng nó đã tránh bị đặt câu hỏi và thích làm theo cách đó hơn.

Ban đầu nó nghĩ khi gõ cửa túp lều của bác Hagrid là bác ấy đi vắng, nhưng sau đó con Fang xô đến từ trong góc và gần như lăn ngã nó với sự nhiệt tình chào đón của nó. Bác Hagrid đang thu hoạch những cây đỗ biết chạy ở vườn sau.

"Được rồi, Harry!," bác nói và rạng rỡ khi Harry tiến đến hàng rào."Vào đây, vào đây, chúng ta sẽ uống một cốc bồ công anh..."

"Mọi chuyện sao rồi?" Bác Hagrid hỏi nó khi họ ngồi xuống chiếc bàn gỗ với một cốc nước ép có đá trong tay mỗi người."Ờ, cháu cảm thấy tốt rồi chứ?"

Qua cái nhìn đầy quan tâm trên khuôn mặt bác Hagrid, Harry biết bác ấy không hề đề cập đến sức khỏe của nó. "

Cháu tốt thôi," Harry trả lời thật nhanh, bởi nó không thể chịu đựng được việc nói về điều nó biết là đang ở trong đầu bác Hagrid."Vậy bác đã ở đâu?"

"Lẩn trốn trong núi," bác Hagrid trả lời,"Trong một cái hang, giống như Sirius làm khi cậu ấy..."

Bác Hagrid dừng lại, cốc lốc lấy hơi cổ họng, nhìn Harry và uống một hơi dài nước ép.

"Dù sao cũng đã quay lại," ông nói một cách yếu ớt.

"Bác, trông bác khá hơn rồi," Harry nói, cố giữ cuộc nói chuyện xa khỏi chú Sirius.

"Gì cơ?" bác Hagrid nói, nâng bàn tay to bè và cố cảm nhận khuôn mặt mình."Ồ, phải, tốt, thằng Grawpy cư xử tốt hơn rồi. Xem ra có vẻ hài lòng khi thấy ta trở về, để kể với cháu sự thật. Nó là một người tốt, thật đấy,... Ta đã nghĩ mãi về chuyện cố gắng tìm cho nó một người bạn gái, thực ra thì..."

Bình thường thì Harry đã cố thuyết phục bác Hagrid quên ý định này ngay lập tức; viễn cảnh về một tên khổng lồ thứ hai sống trong Rừng, thậm chí hoang dã hơn và tàn ác hơn Grawp, thực sự đáng báo động, nhưng vì lý do gì đó Harry không đủ sức để chỉ ra điều đó. Nó bắt đầu lại mong mình cô độc, và với ý nghĩ ra về thật nhanh, nó uống vài ngụm lớn nước ép bồ công anh, cạn đến nửa cốc.

"Mọi người đều biết cháu nói thật, Harry," bác Hagrid nói nhẹ nhàng và không chủ đích. Bác vẫn để ý Harry rất sát."Như vậy tốt hơn rồi chứ?"

Harry nhún vai.

"Xem này..." bác Hagrid cúi người qua chiếc bàn,"Ta biết Sirius lâu hơn cháu... cậu ấy chết trong chiến trận, và đó là cách cậu ấy vẫn muốn..."

"Chú ấy chẳng muốn ra đi đâu!" Harry tức giận trả lời.

Bác Hagrid gập cái đầu bù xù của mình xuống...

"Này, ta không cho là cậu ấy đã ra đi," bác nói khẽ."Nhưng dù sao, Harry... cậu ấy không bao giờ là người chỉ ngồi không ở nhà mà để người khác chiến đấu cả. Cậu ấy không thể chịu đựng cái cảnh ngồi nhà nếu cậu ấy có thể giúp đỡ..."

Harry nhảy dựng lên.

"Cháu phải đến thăm Ron và Hermione ở bệnh viện," nó nói một cách máy móc. "Ồ, " bác Hagrid nói, có vẻ không vui. "Ồ... tốt thôi, Harry... cẩn thận đấy nhé, và hãy quay lại nếu cháu có..."

"Vâng... được ạ..."

Harry bước tới cửa nhanh hết mức có thể và mở nó ra; nó lại ở dưới ánh nắng mặt trời trước khi bác Hagrid kịp nói xong lời từ biệt, và nó lại bước trên thảm cỏ. Một lần nữa, mọi người lại cất tiếng gọi khi nó đi qua. Nó nhắm mắt trong một vài khoảnh khắc, mong sao bọn họ đều biến mất, để nó có thể mở mắt và thấy mình đơn độc trên mặt đất...

Mấy ngày hôm trước, trước khi kỳ thi của nó kết thúc và nó thấy hình ảnh của Verdemort mọc lên trong óc nó, nó đã có thể cho gần như tất cả mọi thứ để thế giới phù thủy biết rằng nó nói sự thật, để họ tin rằng Voldemort đã qua trở lại, và để biết rằng nó không phải là kẻ nói dối hay điên khùng. Dù sao bây giờ...

Nó đi đường tắt đến hồ, ngồi xuống bên bờ, ẩn nấp sau một bụi cây rậm tránh cái nhìn của người đi qua lại, nhìn chăm chú xuống mặt hồ như gương và suy nghĩ... Có lẽ lý do vì sao nó muốn một mình chính bởi nó cảm thấy bị cô lập khỏi mọi người từ lần nói chuyện với cụ Dumbledore. Một rào cản vô hình chắn giữa nó và phần còn lại của thế giới. Nó - như đã từng trước đây - là một người khác biệt. Chỉ có điều là nó chưa bao giờ thực sự hiểu điều đó có nghĩa như thế nào...

Vào bây giờ ngồi đây bên bờ hồ, với nỗi đau khổ đang giằng xé, với nỗi đau mất chú Sirius đau buốt và còn tươi mới trong lòng, nó không thể tập hợp nổi bất cứ cảm giác sợ hãi nào. Trời nắng đẹp và trên mặt đất xung quanh đầy đầy những người cười nói, và thậm chí nó cảm thấy xa cách với họ như nó thuộc về một nơi giống khác vậy, thật khó tin rằng khi nó ngồi đây thì cuộc đời nó phải chứa đựng, hoặc kết thúc bằng việc giết người...

Nó ngồi đó thật lâu, cứ nhìn mãi làn nước hồ, cố không nghĩ về người cha đỡ đầu của mình hay nhớ rằng đúng từ đây đối diện sang bên kia hồ chính là nơi chú Sirius đã một lần ngã xuống để chống lại hàng trăm tên Dementor...

Mặt trời đã lặn xuống trước khi nó cảm thấy lạnh. Nó đứng dậy và quay lại lâu đài, lau khô khuôn mặt bằng tay áo khi bước đi.

Ron và Hermione rời bệnh viện đúng ba ngày trước khi kết thúc học kỳ. Hermione tỏ ra vẫn muốn nói về chú Sirius, nhưng Ron luôn khẽ suyt mỗi khi cô bé nhắc đến tên chú ấy. Harry vẫn không chắc được nó có muốn nói về cha đỡ đầu của mình hay không; mong muốn của nó thay đổi theo tâm trạng. Nó biết một điều dù hiện tại nó cảm thấy không vui nhưng nó sẽ nhớ Hogwarts vô cùng trong vài ngày nữa khi nó quay lại căn nhà số bốn phố Privet Drive. Dù hiện tại nó hiểu rất rõ tại sao nó phải quay lại đó vào mỗi mùa hè, nó chẳng cảm thấy khá hơn. Thực tế, nó sợ hãi chuyển quay về của mình hơn.

Giáo sư Umbridge rời Hogwarts một ngày trước khi kết thúc học kỳ. Có vẻ như bà đã bỏ ra khỏi bệnh xá vào bữa tối, hiển nhiên mong muốn ra đi không bị phát hiện, nhưng thật không may, bà gặp con yêu tinh Peeves trên đường, kẻ cố nắm lấy cơ hội của mình như Fred chỉ cho, hân hoan đuổi theo bà từ ngoài lâu đài và tấn công bà bằng gậy và một túi đầy phấn. Rất nhiều học sinh đã chạy ra ngoài Tiền sảnh để chứng kiến bà chạy trốn và chủ nhiệm các

nhà đã ngăn cản họ một cách tốt bụng nửa vờ. Và quả thực, giáo sư McGonagall đã ngồi lại chiếc ghế nơi bàn làm việc sau vài phần kháng yếu ớt và người ta nghe rõ ràng bà biểu hiện sự ân hận rằng bà không thể tự mình chạy theo bà Umbridge hoan hô, vì chính Peeves đã mượn gậy của bà.

Buổi tối cuối cùng của mọi người đã đến; hầu hết mọi người đã gói ghém xong và đã đi xuống dự buổi tiệc chia tay cuối năm học, nhưng Harry thậm chí còn chưa bắt đầu. "Ngày mai làm cũng được!" Ron đang đứng ở cửa phòng ngủ chung, nói. "Đi nào, mình đang chết đói đây."

"Mình sẽ nhanh thôi... nhìn xem, cậu cứ đi đi..."

Nhưng khi cánh cửa phòng ngủ đóng lại sau lưng Ron, Harry chẳng hề cố gắng để đóng gói nhanh hơn. Điều sau cùng nó muốn làm là tham gia vào Bữa tiệc chia tay. Nó lo lắng rằng cụ Dumbledore sẽ giới thiệu nó trong bài phát biểu của mình. Nó chắc cụ sẽ nhắc đến sự trở lại của Voldemort; dấu sao cụ đã nói với về điều đó năm ngoái...

Harry kéo mấy cái áo choàng nhàu nát ra khỏi đáy rương của mình để lấy chỗ cho những cái đã được xếp gọn gàng và nhận thấy có một cái gói được bọc một cách xấu xí nằm trong góc. Nó chẳng thể nghĩ ra sau nó lại nằm ở đó. Nó cúi xuống, kéo nó ra từ dưới đôi giày thể thao và xem xét nó.

Trong vài giây nó đã nhận ra đó là thứ gì. Chú Sirius đã đưa nó cho nó ngay bên trong cánh cửa số 12 quảng trường Grimmauld. "Khi nào cần đến chú, cháu hãy dùng nó, được chứ?"

Harry ngồi phịch xuống giường và mở cái gói ra. Nó nhìn thấy một cái gương nhỏ hình vuông. Trông nó có vẻ cũ; nó thực sự là bẩn. Harry nâng nó lên ngang mặt và thấy hình ảnh của mình trong đó.

Nó lật cái gương lại. Trên mặt kia có một dòng chữ nguệch ngoạc của chú Sirius.

"Đây là một cái gương hai phía, chú có một cái khác của đôi gương. Nếu cháu muốn nói với chú, chỉ cần nhắc tên chú cho nó; cháu sẽ hiện ra trong cái gương của chú và chú sẽ có thể nói chuyện trong cái gương của cháu. James và chú vẫn dùng chú khi bọn ta bị phạt cấm túc ở hai nơi cách biệt nhau.

Trái tim Harry bắt đầu đập dồn dập. Nó nhớ lại lần gặp cha mẹ mình trong chiếc Gương quá khứ bốn năm trước. Giờ nó lại có thể nói chuyện với chú Sirius, nó biết vậy - Nó nhìn quanh để chắc chắn rằng không có ai ở đó; phòng ngủ quả thật trông còn ai. Nó nhìn lại chiếc gương, đưa nó đến trước mặt bằng đôi tay run rẩy và cất tiếng nói to và rõ ràng, "Chú Sirius."

Hơi thở của nó làm mờ đi mặt gương. Nó thậm chí đưa cái gương lại gần hơn, sự kích động lan toả trong nó, nhưng đôi mắt đang nhấp nháy với nó qua màn hơn đích thị là của nó.

Nó lau sạch chiếc gương và nói, tiếng nói vang khắp phòng:

"Chú Sirius hãy quay lại!"

Chẳng có chuyện gì xảy ra. Khuôn mặt thẳng thốt nhìn nó qua tấm gương đúng là của nó...

Sirius không mang theo cái gương của mình khi chú ấy đi qua cánh cổng tò vò, một giọng nói nhỏ cất lên trong đầu Harry. Đó là lý do tại sao nó không có kết quả... Harry đứng lặng một lát, sau đó ném mạnh chiếc gương vào lại cái rương và nó vỡ tan. Nó đã bị thuyết phục, trong một phút loé sáng, rằng nó sẽ lại gặp chú Sirius, lại nói chuyện với chú ấy... Sự thất vọng đốt cháy cổ họng nó; nó đứng dậy và bắt đầu ném đồ đạc lộn xộn của mình vào chiếc rương phủ lên trên cái gương vỡ -

Nhưng một ý nghĩ đã đến với nó... một ý nghĩ hay hơn một cái gương... một ý nghĩ to lớn hơn, quan trọng hơn... sao trước đây chưa bao giờ nó nghĩ đến - sao nó chưa bao giờ hỏi?

Nó chạy nhanh ra khỏi phòng ngủ chung và xuống cầu thang xoắn ốc; khi chạy nó đâm cả vào tường mà không nhận ra được điều đó; nó phóng nhanh qua phòng sinh hoạt chung không một bóng người, qua lỗ hổng sau bức chân dung và thẳng dọc theo hành lang, phớt lờ Bà Béo gọi với theo nó: "Bữa tiệc sắp bắt đầu, cậu biết đấy, cậu đến rất đúng lúc!"

Nhưng Harry không có ý định dự bữa tiệc...

Sao mà lâu đài lắm ma thế khi mà bạn chẳng cần đến một, còn lúc này...

Nó chạy xuống cầu thang và dọc theo các dãy hành lang mà không gặp bất cứ ai dù sống hay chết. Tất cả bọn họ, chắc chắn rằng, đang ở Đại sảnh. Đến bên ngoài phòng học Bùa ngải nó chợt dừng lại, thở hổn hển và thất vọng nghĩ rằng mình nên đợi cho đến cuối bữa tiệc...

Nhưng khi nó vừa từ bỏ hy vọng thì nó nhìn thấy ông ta - một người nào đó trong suốt trôi lơ ở cuối hành lang.

"Này - này Nick! NICK!"

Con ma kéo cái đầu mình ra khỏi bức tường, để lộ ra chiếc mũ trang trí bằng lông chim một cách quái gở và lắc lư cái đầu của Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington.

"Xin chào," ông nói trong khi rút phần còn lại của thân mình ra khỏi khối đá vũng chắc và cười với Harry "Ta chẳng phải là người duy nhất đến muộn phải không? Nhưng", ông thở dài bằng một thái độ khác, tất nhiên...

"Nick, tôi có thể hỏi ông được không?"

Một sự kinh ngạc thấy rõ hiện lên trên khuôn mặt của Nick-Suýt-Mất-Đầu khi ông đút một ngón tay vào chiếc áo cổ cứng chỗ cổ và kéo thẳng nó ra một chút, có vẻ như để bản thân có thời gian suy nghĩ. Ông chỉ ngừng lại chỉ khi cái cổ đứt một phần của hần rồi hần ra.

"Ê - gì vậy Harry?" Nick nói, trông thật bối rối. "Không có thể đợi đến sau bữa tiệc được sao?"

"Không - Nick - xin ông," Harry nói, "Tôi thực sự muốn nói chuyện với ông. Chúng ta có thể vào trong này được không?"

Harry mở cửa phòng học gần nhất và Nick-Suýt-Mất-Đầu thở dài.

"Ồ, thôi được," hắn nói, trông thật là cam chịu. "Ta không thể giả vờ là ta không mong điều này."

Harry giữ cánh cửa mở cho ông nhưng thay vào đó ông ta lại trôi xuyên qua tường.

"Mong đợi điều gì?" Harry hỏi khi nó đóng cánh cửa lại.

"Cậu đến tìm ta," Nick nói, giờ lại lướt đến bên cửa sổ và nhìn xuống khoảng sân tối đen. "Nó vẫn xảy ra, đôi khi... khi một người phải chịu đựng... sự mất mát."

"Phải," Harry nói, cố không chùng xuống. "Ông đã đúng, tôi - tôi đến để tìm ông." Nick không nói gì.

"Bởi - ' Harry nói, xem chừng có vẻ ngượng ngùng hơn nhiều do với nó dự tính trước, "bởi - ông đã chết. Nhưng ông vẫn ở đây phải không?"

Nick thở dài và tiếp tục nhìn xuống dưới sân.

"Đúng thế, phải không?" Harry giục ông. "Ông đã chết, nhưng tôi đang nói chuyện với ông... ông có thể đi xung quanh Hogwarts và mọi thứ phải không?"

"Phải," Nick-Suýt-Mất-Đầu khẽ nói, "Ta đi và nói, đúng."

"Vậy là ông đã quay trở lại phải không?" Harry nói gấp gáp. "Người ta có thể trở lại phải không? Như những hồn ma. Họ không biến mất hoàn toàn? Đúng không? Nó không kiên nhẫn nói thêm trong khi Nick vẫn tiếp tục không nói gì."

Nick-Suýt-Mất-Đầu lưỡng lự một lát rồi nói, "Không phải tất cả mọi người đều có thể trở lại như một hồn ma."

"Ý ông là sao?" Harry nói nhanh.

"Chỉ... chỉ có những phù thủy."

"Ồ," Harry nói, gần như cười thành tiếng với sự khuây khoả. "Tốt, thế thì tốt rồi, người mà tôi hỏi là một phù thủy. Vậy ông ấy có thể trở lại, đúng không?" Nick rời xa khỏi cửa sổ và ảm đạm nhìn Harry.

"Anh ta sẽ không trở lại."

"Ai?"

"Sirius Black," Nick nói.

"Nhưng ông đã trở lại!" Harry tức giận nói. "Ông đã trở lại - ông đã chết và ông đã không biến mất -"

"Những phù thủy có thể để lại dấu vết của mình trên mặt đất, để đi đến nơi bản thân họ khi sống đã từng qua," Nick đau khổ nói. "Nhưng chỉ số ít phù thủy chọn cách đó."

"Tại sao không?" Harry nói, "Dù sao thì - cũng chẳng vấn đề - Chú Sirius không quan tâm nó có bất bình thường hay không, chú ấy sẽ trở lại, tôi biết chú ấy sẽ!"

Và với niềm tin mãnh liệt, Harry quay đầu ra phía cửa, chắc chắn, chỉ trong tích tắc, nó sẽ gặp chú Sirius, sáng như ngọc trai và trong suốt nhưng sáng ngời, đi xuyên qua cánh cửa đến với nó.

"Anh ta sẽ không trở lại," Nick nhắc lại. "Anh ta sẽ... đi mãi."

"Ông nói sao 'đi mãi' nghĩa là sao?" Harry nói ngay "Đi mãi đến đâu? Nghe này - dù sao thì chuyện gì đã xảy ra khi ông chết vậy? Ông đi đến đâu? Tại sao tại sao mọi người không quay lại? Tại sao ở đây lại không có nhiều hồn ma? Tại sao?"

"Ta không thể trả lời được" Nick nói.

"Ông đã chết phải không?" Harry đau đớn hơn nói. "Ai có thể trả lời tốt hơn ông được?"

"Ta rất sợ cái chết," Nick nói nhẹ nhàng. "Ta đã chọn ở lại sau. Đôi khi ta nghĩ không biết liệu ta có phải... phải, chẳng ở đây cũng như đó... thực ra ta chẳng ở đây cũng chẳng ở đó..." Ông nở một nụ cười buồn bã. "Ta chẳng biết gì về những bí mật của cái chết, Harry, vì thay vào đó ta đã chọn sự bất chước yếu ớt của cuộc sống. Ta tin những phù thủy có học thức nghiên cứu vấn đề này ở Cục Những Điều Huyền Bí -"

"Đừng nói với tôi về nơi đó!" Harry dữ tợn nói.

"Ta xin lỗi chẳng giúp gì được hơn," Nick nói nhẹ nhàng "Phải... phải, cho ta xin lỗi... bữa tiệc, cậu biết đấy..."

Và ông ra khỏi căn phòng, để Harry lại đó một mình, nhìn vô hồn vào bức tường mà Nick biến mất qua.

Harry cảm thấy gần như nó mất người cha đỡ đầu của mình một lần nữa cũng như không còn hy vọng chú ấy có thể nhìn thấy và chuyện trò với nó được nữa. Nó bước đi thật chậm và khổ đau qua lâu đài trống vắng, tự hỏi liệu mình có còn vui vẻ được nữa hay không.

Nó đã đi qua góc hướng về phía hành lang của Bà Béot thì thấy ai đó phía trước đang cài một lời nhắn lên cái bảng trên tường. Một cái nhìn trong giây lát cho nó biết đó là Luna. Chẳng có chỗ nào lẩn trốn tốt gần đó, cô bé sắp nghe thấy tiếng bước chân của nó, và trong mọi trường hợp, lúc này Harry khó có thể tập trung được sức lực để lẩn trốn ai đó.

"Xin chào," Luna nói lơ đãng và liếc nhìn xung quanh nó khi cô lùi lại khỏi tấm bảng.

"Sao em không ở bữa tiệc nhỉ?" Harry hỏi.

"Ờ, em đã mất gần hết đồ đạc của em," Luna bình thản nói. "Mọi người đã lấy chúng và giấu chúng đi, anh biết đấy. Nhưng vì là đêm cuối cùng rồi, em thực sự muốn lấy lại chúng, vậy em phải thông báo."

Cô bé làm một động tác về phía tấm bảng, ở đó, đủ chắc chắn, cô đã gắn một danh sách sách vở và quần áo bị mất của mình, cùng với một lời khẩn cầu xin trả lại chúng.

Một cảm giác kỳ cục hiện ra trong đầu Harry; mọi cảm xúc khác với sự giận dữ và nỗi khổ đau lấp đầy trong nó kể từ cái chết của chú Sirius. Một lúc sau nó mới nhận ra rằng nó thương cảm cho Luna.

"Sao mọi người lại có thể giấu đồ đạc của em? Nó nghiêm nghị hỏi cô bé.

"Ờ... phải..." cô bé nhún vai. 'Em nghĩ họ cho rằng em hơi kỳ cục, anh biết đấy. Vài người gọi em là Lovegood "điên", thật đấy."

Harry nhìn cô bé và cảm giác thương xót càng thêm nhiều.

"Chẳng có lý do gì để họ lấy đồ của em cả," nó nói thẳng thừng. "Em muốn anh giúp tìm lại chúng không?"

"Ồ, không," cô bé nói và cười với nó. "Chúng sẽ quay về, họ thường làm thế vào phút cuối. Chỉ là em muốn gói ghém vào tối nay thôi. À... mà sao anh không ở bữa tiệc?"

Harry nhún vai. "Chỉ vì cảm thấy không thích."

"Không," Luna nói và nhìn nó bằng đôi mắt sừng uớt át một cách kỳ cục. "Em không nghĩ anh lại làm thế. Người bị bọn Tử Thần Thực Tử giết là cha đỡ đầu của anh phải không? Ginny đã kể cho em biết."

Harry cộc lốc gật đầu, nhưng nhận ra rằng nó cũng không sao khi Luna nói về chú Sirius. Nó nhớ ra rằng cô bé cũng có thể thấy được những con Thestral.

"Đã bao giờ..." nó bắt đầu. "Ý anh là, ai... đã có ai em biết chết đi chưa?"

"Có," Luna nói nhẹ nhàng, "mẹ em. Bà ấy quả là một phù thủy khác thường, anh biết đấy, nhưng bà muốn thử nghiệm và một ngày nọ một trong những lời nguyện của bà đã vô cùng sai lầm. Lúc đó em mới chín tuổi."

"Anh xin lỗi" Harry lầm bầm. "Phải, nó thật là khủng khiếp," Luna nói giọng bình thường. "Đôi khi em vẫn cảm thấy rất buồn về điều đó. Nhưng em vẫn còn bố. Và dù sao đi nữa, chẳng phải là em sẽ không bao giờ gặp mẹ nữa phải không?"

"Ờ - không nữa?" Harry nói không chắc chắn.

Cô bé lắc đầu không tin tưởng.

"Nào. Anh đã nghe thấy họ, ngay sau tấm rèm, phải không?"

"Ý em là..."

"Trong căn phòng có cánh cửa tò vò. Họ ẩn nấp ở đó, vậy thôi. Em đã nghe thấy họ."

Hai người nhìn nhau. Luna mỉm cười nhẹ nhàng. Harry chẳng biết nói gì hay phải nghĩ gì; Luna tin tưởng vào rất nhiều điều khác thường... cũng như nó đã chắc chắn mình cũng đã nghe thấy những giọng sau tấm rèm.

"Em có chắc không cần anh giúp tìm đồ đạc chứ?" nó nói.

"Ồ, không," Luna nói. "Không, em nghĩ mình nên đi xuống nhà, ăn mấy cái bánh pudding và đợi đến khi chúng xuất hiện... chuyện vẫn như thế vào phút cuối... phải, chúc anh một kỳ nghỉ tốt đẹp nhé Harry"

"Ừ... ừ, em cũng vậy."

Cô bé bước đi và, khi nó nhìn theo, nó phát hiện sức nặng kinh khủng trong lòng nó xem ra đã giảm đi phần nào.

Chuyến đi trở về nhà trên chuyến tàu tốc hành của trường Hogwarts ngày hôm sau theo cách nào đó thật đáng ghi nhớ. Đầu tiên Malfoy, Crabble và Goyle, những kẻ chắc chắn đã đợi cả tuần lễ để có cơ hội tấn công mà không bị giáo viên chứng kiến, cố gắng chặn đánh Harry dọc đường trên tàu khi nó từ toilet về. Việc tấn công đó có lẽ đã thành công nếu bọn chúng không sơ ý chọn nơi tấn công ngay bên ngoài khoang của vô số các thành viên D.A, những người đã chứng kiến chuyện xảy ra qua cửa kính và ngay lập tức đã đứng dậy giúp đỡ Harry. Lúc đó Ernie Macmillan, Hannah Abbott, Susan Bones, Justin Finch-Fletchley Anthony Goldstein và Terry Boot đã sử dụng vô số các bùa phép và thần chú mà Harry đã dạy cho họ, Malfoy, Crabbe và Goyle chẳng thu gì được nhiều ngoài việc biến thành ba con sên khổng lồ trong bộ quần áo trường Hogwarts khi Harry, Ernie và Justin nhắc chúng đặt lên giá hành lý để chúng rỉ nước ở đó. "Mình cần phải nói rằng mình rất mong được nhìn thấy mặt mẹ của Malfoy khi nó bước xuống tàu," Ernie nói với đôi chút hài lòng khi ngắm nhìn Malfoy bò ngoằn ngoèo trên đầu. Ernie chưa bao giờ bỏ qua việc Malfoy sỉ nhục khi trừ điểm của nhà Hufflepuff khi hắn là thành viên của Đội kiểm tra. "Mẹ Goyle chắc sẽ hài lòng," Ron nói khi đến tìm hiểu xem nguyên nhân chuyện ồn ào là gì. "Tính tình của nó giờ khá hơn rồi... dù sao thì, Harry, xe thức ăn đến rồi không biết cậu có muốn thứ gì không..."

Harry cảm ơn mọi người và đi theo Ron trở về khoang mình; nơi nó mua một đồng lớn bánh Vạc và bánh bí đỏ. Hermione lại đang đọc Nhật báo Tiên tri, Giny đang giải ô chữ của tờ Kẻ Ngụy Biện và Neville đang chơi với cái cây Mimbulus mimbletonia, nó đã lớn lên rất nhiều sau một năm và cất lên những tiếng ngân nga kỳ quặc khi ai đó chạm vào.

Harry và Ron giết thì giờ của chuyến đi bằng việc chơi cờ phù thủy trong khi Hermione đọc to những mẩu tin trích từ tờ Tiên tri. Giờ thì nó đầy những bài về cách làm thế nào để đuổi bọn Dementor (Giám Ngục_ND), những nỗ lực của Bộ pháp thuật lần theo bọn Tử Thần Thực Tử và những lá thư kích động nói rằng tác giả đã từng trông thấy Chúa Tể Voldemort đi qua nhà mình sáng hôm đó...

"Nó thực sự chưa bắt đầu," Hermione thở dài rầu rĩ và gấp tờ báo lại. "Nhưng giờ thì không còn lâu nữa đâu..."

"Này, Harry" Ron nói nhẹ nhàng, hất đầu về phía cửa sổ lấp kính nhìn ra hành lang. Harry nhìn ra. Cho đang đi qua, theo cùng là Marietta Edgecombe, người đang mang một chiếc mũ trùm đầu. Mắt nó và mắt Cho gặp nhau giây lát. Cho đỏ mặt và vẫn bước đi. Harry nhìn xuống bàn cờ đúng lúc thấy một quân tốt của mình bị quân tượng của Ron ăn mất.

"Ờ, cậu và cô ấy sao rồi?" Ron khẽ hỏi.

"Chẳng có gì," Harry nói thành thật

"Mình - ờ - nghe thấy dạo này cô ấy đi chơi với người khác rồi," Hermione nói thăm dò.

Harry thật ngạc nhiên vì tin đó chẳng làm nó đau đớn chút nào. Ý muốn gây ấn tượng cho Cho dường như đã thuộc về một quá khứ mà chẳng còn liên quan gì đến nó; vào những ngày này, nhiều điều nó muốn trước khi cái chết của chú Sirius xảy đến cũng như vậy...

đường như tuần nó gặp chú Sirius lần cuối còn lại lâu hơn cả; nó nằm ở cả hai thế giới, một có chú Sirius và một không.

"Cậu bỏ chuyện đó được đấy" Ron nói mạnh mẽ. "Ý mình là cô ấy trông dễ thương đấy, nhưng cậu cần ai đó vui vẻ hơn cơ."

"Với người khác cô ấy chắc chắn là vui vẻ hơn," Harry nói và nhún vai.

"Giờ cô ấy đi với ai vậy?", Ron hỏi Hermione, nhưng Ginny lại là người trả lời.

"Michael Corner," cô nói.

"Michael – nhưng," Ron nói, từ ghế của mình ghé cổ nhìn chăm chăm vào cô bé.

"Nhưng em đã đi chơi với nó mà!"

"Không lần nào nữa," Ginny nói cương quyết. "Cậu ta không hề thích nhà Gryffindor đánh bại nhà Ravenclaw trong trận Quidditch, và cậu ấy đã thực sự giận dữ, vậy là em bỏ rơi cậu ta và thay vào đó cậu ta đã chạy đến Cho để an ủi." Cô bé lơ đãng gãi gãi mũi mình bằng đuôi chiếc bút lông, quay ngược tờ Kẻ Ngụy Biện và bắt đầu đánh dấu những câu trả lời của mình. Ron trông có vẻ hài lòng.

"Phải, anh luôn nghĩ rằng hầy hơi ngốc nghếch," nó nói và thúc quân hậu của mình lên phía trước về phía quân xe đang run lẩy bẩy của Harry. "Tốt cho em thôi. Chỉ cần chọn một người khác - tốt hơn - lần sau."

Nó đưa một cái nhìn trộm kỳ quặc về phía Harry khi nói.

"Phải, em đã chọn Dean Thomas, anh có cho là cậu ấy tốt hơn không?" Ginny lơ đãng hỏi. "CÁI GÌ? Ron hét lên, lật úp bàn cờ: Con Crookshanks chạy đuổi theo những quân cờ, con Hedwig và con Pigwidgeon cất lú lo và hét lên giận dữ phía trên đầu."

Khi đoàn tàu chậm lại tiến vào sân ga Ngã Tư Vua, Harry nghĩ mình chẳng bao giờ muốn rời khỏi đó cả. Nó thậm chí đã nghĩ nhanh xem điều gì sẽ xảy ra nếu đơn giản nó từ chối không xuống khỏi tàu và buống bình ngồi đó đến tận mừng một tháng Chín khi nó sẽ lại đưa nó quay lại Hogwarts. Tuy nhiên, khi con tàu tút hồi còi cuối cùng và dừng hẳn, nó lại nhấc lồng con Hegwid xuống và chuẩn bị kéo cái rương của mình ra khỏi con tàu như mọi khi.

Khi người soát vé ra hiệu cho Harry, Ron và Hermione rằng đã an toàn để bước qua chiếc barie kỳ diệu giữa sân ga số chín và mười thì nó lại phát hiện ra một điều ngạc nhiên đang đợi mình ở phía bên kia: một nhóm người mà nó không mong đợi chúng nào đang đứng đó chào đón nó. T

Trong số đó có thầy Moody-Mắt-Điên, trông hung dữ với chiếc mũ quả dưa kéo sụp che kín con mắt thần của thầy như khi không có nó vậy, đôi tay xương xẩu của thầy nắm chặt một cái ba toong dài, người thầy được quấn trong một chiếc áo choàng du lịch lụng thụng. Cô Tonks đứng ngay sau thầy, mái tóc sáng màu xít-bọt-gôm-hồng chiếu yếu ớt trong ánh nắng xuyên qua lớp kính bẩn thỉu của trần nhà ga, cô mặc một chiếc quần jean vá chằng vá đụp và một chiếc sơ mi mang hình truyền thuyết Chị em định mệnh. Đứng cạnh cô Tonks là thầy Lupin, khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc hoa râm, chiếc áo khoác ngoài dài và xạc xờ che chiếc áo trùm đầu và chiếc quần đã sờn vải. Đứng trước mọi người là ông bà Weasley, mặc bộ

trang phục Muggle đẹp nhất và hai anh Fred và George, cả hai đều mặc áo jacket mới toanh làm bằng một chất liệu gì đó màu xanh nhợt và có vảy.

"Ron, Ginny!" Bà Weasley gọi và chạy nhanh về phía bọn trẻ và ghì chúng thật chặt

"Ồ, và Harry thân yêu – Cháu khoẻ chứ?"

"Cháu khoẻ," Harry nói dối khi bà kéo nó vào lòng ôm thật chặt. Qua vai bà, nó thấy Ron đang giương mắt nhìn những cái áo mới của hai ông anh sinh đôi.

"Thực ra chúng là cái thứ gì vậy?" nó hỏi và chỉ vào hai cái jacket.

"Da rồng loại tốt nhất đấy cậu em ạ," Fred nói và kéo cái khoá một chút. "Công việc đang tiến triển thuận lợi và bọn anh nghĩ rằng nên tự thưởng cho bản thân."

"Chào Harry," thầy Lupin nói khi bà Weasley thả nó ra để chào đón Hermione.

"Xin chào thầy," Harry nói. "Con chẳng hề mong đợi điều này... mọi người làm gì ở đây vậy?"

"À," thầy Lupin nói với một nụ cười nhẹ nhàng, "Chúng ta nghĩ rằng chúng ta phải nói chuyện một chút với dì dượng của con trước khi để họ đưa con về nhà."

"Con không biết đó có phải là một ý kiến tốt hay không," Harry nói ngay lập tức.

"Ồ, ta nghĩ là đúng," thầy Moody gầm lên và khập khiễng tiến lại gần hơn. "Chắc kia là bọn họ phải không Potter?"

Thầy đưa ngón tay cái chỉ qua vai mình, con mắt thần của thầy rõ ràng đang nhìn xuyên qua phía sau đầu và cái mũ quả dưa của thầy. Harry cúi sang bên trái một chút để nhìn chỗ thầy Mắt-Điên đang chỉ và ở đó, chắc chắn, chính là ba người nhà Dursley trông thật là hoảng sợ khi nhìn thấy những người đi đón Harry.

"À, Harry," bà Weasley nói và quay lại từ phía cha mẹ của Hermione, những người vừa phần khởi chào đón và giờ lại quay sang ghì chặt lấy Hermione. "Phải - giờ thì chúng ta làm điều đó chứ?"

"Phải, tôi cho là như vậy, Arthur," thầy Moody nói.

Thầy và ông Weasley dẫn đầu dọc theo sân ga đi về phía nhà Dursleys giờ đang bám rễ xuống đất. Hermione nhẹ nhàng tách khỏi mẹ và nhập vào cùng mọi người.

"Xin chào," ông Weasley vui vẻ nói với dượng Vernon khi ông dừng lại trước mặt dượng. "Ông chắc còn nhớ tôi chứ, tên tôi là Arthur Weasley"

Khi mà ông Weasley một tay đã phá huỷ hầu hết mọi thứ trong phòng khách của nhà Dursley hai năm trước, Harry sẽ vô cùng ngạc nhiên nếu dượng Vernon có thể quên được ông. Chắc chắn rằng dượng Vernon sầm mặt lại và rất tức giận ông Weasley nhưng dượng đã chọn cách không nói gì, trong chừng mực nào đó, có lẽ vì nhà Dursley kém hơn hai lần về quân số. Dì Petunia trông vừa sợ hãi vừa xấu hổ; bà ta cứ nhìn xuống đất như sợ rằng ai đó bà biết đi cùng đám người như vậy. Trong khi đó Dudley dường như đang cố gắng để trông nhỏ bé và tầm thường, một việc mà nó đã thất bại thảm hại.

"Chúng tôi nghĩ chúng tôi phải nói vài điều với ông về Harry," ông Weasley nói và vẫn mỉm cười.

"Phải," thầy Moody gầm lên. "Về cách cậu bé được đối xử khi ở chỗ ông bà.". Bộ ria mép của dượng Vernon dường như dựng đứng lên cùng với sự phẫn nộ. Có lẽ vì cái mũ quả dưa đã tạo ra cho thầy một ấn tượng hoàn toàn sai lầm là dượng đang phải đối đầu với con người giống như dượng; dượng nói với thầy Moody.

"Tôi không nghĩ rằng ông liên quan gì đến chuyện xảy ra trong nhà tôi cả -"

"Tôi nghĩ rằng ông không nhận thức được rằng mình sẽ bị nhồi vài quyển sách đâu, thưa ông Dursley," thầy Moody gầm lên.

"Dù sao thì đó không phải là vấn đề," cô Tonks, người có mái tóc màu hồng dường như đã làm dì Petunia khó chịu hơn những người còn lại bởi cô đã nhắm mắt thay vì nhìn dì, xen vào. "Vấn đề là, nếu chúng ta phát hiện ra các người đối xử tệ với Harry"

"Và đừng làm gì sai trái, chúng ta sẽ nghe được điều đấy đấy," thầy Lupin vui vẻ thêm vào.

"Phải," ông Weasley nói, "thậm chí nếu ông không để cho Harry sử dụng fellytone.

"Telephone," Hermione thì thào. "Phải, nếu chúng ta nghe thấy bất cứ điều gì về việc Harry bị ngược đãi theo bất cứ cách nào, ông sẽ phải nói chuyện với chúng ta," thầy Moody nói.

Dượng Vernon phồng người lên. Cảm giác bị xúc phạm của dượng dường như nặng hơn cả nỗi sợ hãi đám người kỳ quặc này.

"Ngài đang dọa dẫm tôi phải không, thưa ngài?" dượng nói, to đến nỗi những người đi ngang qua phải thực sự quay lại nhìn.

"Phải, tôi đang làm việc đó," thầy Mất-Điên nói, xem ra có vẻ hài lòng khi dượng Vernon nhanh chóng nhận ra sự thực.

"Và trông tôi giống một kẻ có thể bị hăm dọa hay sao?" dượng Vernon sửa lên.

"Phải...," thầy Moody nói và đẩy cái mũ quả dưa của mình về phía sau để lộ ra con mắt thần quay tít hung dữ. Dượng Vernon nhảy lùi lại sợ hãi và va vào một cái xe đẩy chở hành lý. "Phải, ta phải nói rằng ông đúng là như vậy, ông Dursley"-

Thầy quay đi khỏi dượng Vernon và xem xét Harry.

"Harry này... hãy kêu to khi con cần chúng ta. Nếu trong ba ngày liền chúng ta không nghe thấy gì từ con, chúng ta sẽ cử một ai đó đến..."

Dì Petunia thút thít một cách đáng thương. Rõ ràng là dì đang nghĩ về điều những người hàng xóm sẽ nói nếu họ gặp những người này diễu hành trên lối đi trong vườn nhà mình.

"Thôi, giờ thì chào con, Potter," thầy Moody nói và nắm chặt vai Harry một lúc lâu bằng bàn tay xương xẩu.

"Nhớ giữ gìn nhé, Harry," thầy Lupin nói khẽ. "Nhớ liên lạc đấy."

"Harry, chúng ta sẽ đưa con đi khỏi chỗ đó thật sớm chừng nào có thể," bà Weasley thì thầm, ôm chầm lấy nó một lần nữa.

"Bọn mình sẽ sớm gặp lại cậu", Ron lo lắng nói và lắc mạnh tay Harry.

"Thật sớm, Harry," Hermione nói nghiêm túc. "Bọn mình hứa."

Harry gật đầu. Chẳng hiểu sao nó không tìm được lời nào để nói với họ rằng điều đó có ý nghĩa như thế nào đối với nó, được thấy họ đứng đó, bên cạnh nó. Thay vào đó, nó mỉm cười, đưa tay vẫy chào rồi quay đầu lại và bước khỏi nhà ga đi về con đường đầy nắng, cùng dượng Vernon, dì Petunia và Dudley hối hả theo sau.

Hết Harry Potter và mật lệnh phượng hoàng

Chia sẻ ebook : <http://downloadsach.com/>

Follow us on Facebook : <https://www.facebook.com/caphebuoitoi>